

امروز سیستم عمل نمی‌کرد و عملیات حیاتی copy/paste از کار افتاده بود! پس از کمی جستجو مشخص شد که به صورت زیر می‌توان نام پروسه‌ای که Clipboard را باز و قفل کرده و مانع عملکرد سایر برنامه‌ها می‌شود، بدهست آوردن:

```

using System;
using System.Runtime.InteropServices;
using System.Windows.Forms;
using System.Diagnostics;

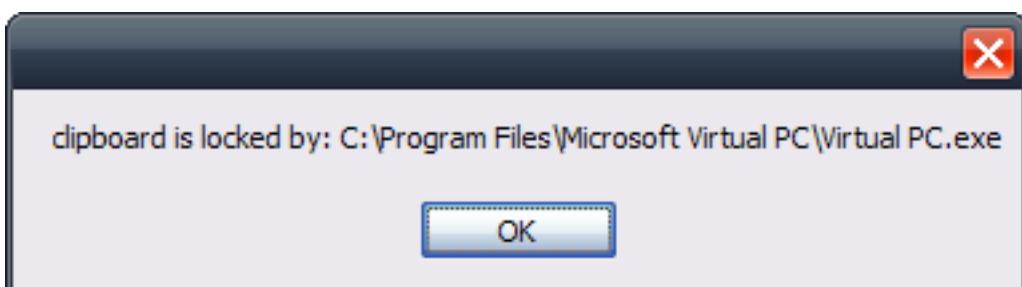
namespace testWinForms87
{
    class CTestClipboard
    {
        [DllImport("user32.dll", SetLastError = true)]
        private static extern IntPtr GetOpenClipboardWindow();

        [DllImport("user32.dll", SetLastError = true)]
        private static extern uint GetWindowThreadProcessId(
            IntPtr hWnd,
            out uint lpdwProcessId);

        public static void TrySetData()
        {
            try
            {
                Clipboard.SetData(DataFormats.Text, "وحید");
            }
            catch
            {
                IntPtr hwnd = GetOpenClipboardWindow();
                if (hwnd == IntPtr.Zero) return;
                uint pid;
                GetWindowThreadProcessId(hwnd, out pid);
                MessageBox.Show(string.Format("clipboard is locked by: {0}",
                    Process.GetProcessById((int)pid).Modules[0].FileName));
            }
        }
    }
}

```

با استفاده از تابع [GetOpenClipboardWindow](#) دستگیره پنجره‌ای که این کار را کرده یافت می‌شود و سپس با استفاده از [Process.GetProcessById](#) می‌توان id آن پروسه را یافت. سپس با کمک متده [GetWindowThreadProcessId](#) امکان بدهست آوردن اطلاعات بیشتری از آن پروسه میسر می‌گردد.

بدست آوردن نام پروسه‌ای که Clipboard را قفل کرده است

به نظر این یک باگ در VPC است.

اگر از MS Virtual PC استفاده می‌کنید و این اتفاق رخ داد، داخل سیستم عاملی که توسط VPC در حال اجرا است، یک متن ساده را کپی کنید. سپس به منوی برنامه VPC ، گزینه edit مراجعه کرده و در ادامه گزینه Paste را انتخاب کنید. به این صورت بدون نیاز به بستن برنامه یا هر عملیات دیگری مشکل برطرف می‌شود.

عموماً از کدهای قرار گرفته در قطعه `finally` جهت آزاد سازی منابع استفاده می‌شود و [تضمين شده است](#) که این قطعه همواره اجرا می‌گردد، صرفنظر از اینکه آیا در قطعه `try` استثنایی رخداده است یا خیر.

اما مثال زیر را در نظر بگیرید:

```
using System;  
  
namespace testWinForms87  
{  
    class CTestFinally  
    {  
        public static void Run()  
        {  
            try  
            {  
                TryAndTry();  
            }  
            catch (Exception exError)  
            {  
                Console.WriteLine(exError.Message);  
            }  
            finally  
            {  
                Console.WriteLine("Finally...!");  
            }  
            Console.ReadKey();  
        }  
  
        static void TryAndTry()  
        {  
            try  
            {  
                TryAndTry();  
            }  
            catch (Exception exError)  
            {  
                Console.WriteLine(exError.Message);  
            }  
            finally  
            {  
                Console.WriteLine("Try: Finally...!");  
            }  
        }  
    }  
}
```

در این کد به علت بروز stack overflow هیچگاه به `finally` نخواهیم رسید.

در سی شارپ چه زمانی اجرا نمی‌شود؟ finally

نظرات خوانندگان

نویسنده: علیرضا
تاریخ: ۱۳۸۸/۰۳/۰۶ ۱۴:۴۲:۱۸

وحید جان، این بار دیگه زیادی باحالش کردی

دهن بندۀ خدا رو سرویس میکنی تا بالا بیاره، بعد میگی کار نمیکنه؟ :)

نویسنده: پرham
تاریخ: ۱۳۸۸/۰۳/۰۶ ۰۹:۵۶:۴۰

من زیادی آماتورم ولی با علیرضا موافق هستم. شما سیستم رو دور زدی، پیچوندی !! Finally باید برای کد نویسی استاندارد تست بشه.

نویسنده: salar
تاریخ: ۱۳۸۸/۰۳/۰۶ ۱۰:۲۱:۱۴

در Environment.Exit هم به علت خروج ناگهانی finally اجرا نمی شه.

نویسنده: مهرداد قاسمی
تاریخ: ۱۳۸۸/۰۳/۰۶ ۲۲:۲۹:۵۱

جالب بود ، ممنون .

نویسنده: maysam
تاریخ: ۱۳۸۹/۰۶/۰۱ ۱۵:۴۷:۰۴

اصلاً جالب نبود : توی Ruby هزار تا tip جالب تر در مورد SEH هستش

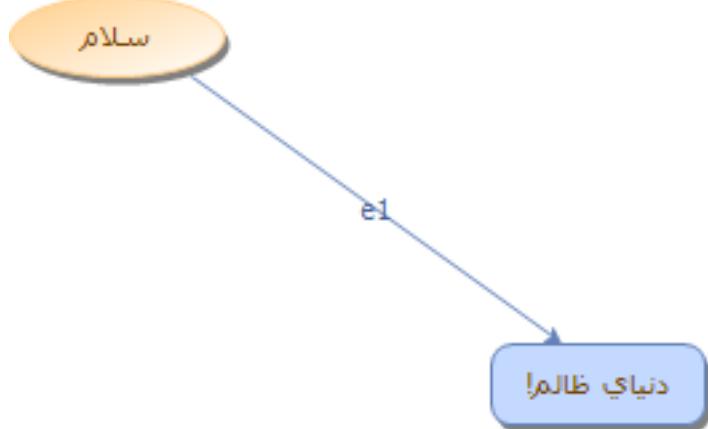
کتابخانه‌های زیادی برای رسم گراف وجود دارند منجمله [mxGraph](#) که برای استفاده غیرتجاری رایگان و سورس باز است. نگارش‌های JavaScript، Java و PHP این نیز دارد که به همراه بسته مربوطه ارائه می‌شوند. پس از دریافت آن، در فولدری به نام dotnet می‌توانید سورس کتابخانه مربوط به دات نت فریم ورک آن را دریافت کنید. فایل پروژه‌ی VS.Net را در آن فولدر نخواهید یافت. حتی آن را کامپایل هم نکرده‌اند. (احتمالاً به این دلیل که کسی نپرسد این پروژه با چه محصولی تولید شده و آیا لایسنس استفاده از آن را دارید یا خیر. این هم یک روش است...) برای کامپایل آن، یک پروژه library جدید را در آغاز کرده و پوشش‌های موجود در پوششی dotnet را به آن افزوده و سپس آن را کامپایل کنید تا فایل [mxGraph.dll](#) تولید شود.

یک مثال ساده از نحوه‌ی استفاده‌ی آن به صورت زیر است که فایل test.png را تولید خواهد کرد.

```
using System;
using System.Drawing;
using System.Windows.Forms;
using com.mxgraph;
using System.Drawing.Imaging;

void Test1()
{
    // Creates graph with model
    mxGraph graph = new mxGraph();
    Object parent = graph.GetDefaultParent();

    // Adds cells into the graph
    graph.Model.BeginUpdate();
    try
    {
        Object v1 = graph.InsertVertex(parent, null, "30 ,80 ,20 ,20 ,سلام", "strokeColor=#FFCF8A;fillColor=#FFCF8A;gradientColor=white;fontBold=true;fontFamily=tahoma;rounded=true;shadow=true;shape=ellipse");
        Object v2 = graph.InsertVertex(parent, null, "!30 ,80 ,150 ,200 ,دنيای ظالم", "rounded=true;shadow=true;fontFamily=tahoma");
        Object e1 = graph.InsertEdge(parent, null, "e1", v1, v2, "fontFamily=tahoma");
    }
    finally
    {
        graph.Model.EndUpdate();
    }
    mxCellRenderer.CreateImage(graph, null, 1,
        Color.White, true, null).Save("test.png", ImageFormat.Png);
}
```


و یا اگر قصد داشته باشید که از آن در ASP.NET استفاده کنید، یک generic handler را به پروژه خود افزوده (مثلا ImageHandler.ashx) و کد آن را برای مثال به صورت زیر تغییر دهید:

```

using System;
using System.Web;
using com.mxgraph;
using System.Drawing;
using System.Web.Services;
using System.IO;
using System.Drawing.Imaging;

namespace test
{
    [WebService(Namespace = "http://tempuri.org/")]
    [WebServiceBinding(ConformsTo = WsiProfiles.BasicProfile1_1)]
    public class ImageHandler : IHttpHandler
    {
        public void ProcessRequest(HttpContext context)
        {
            // Creates graph with model
            mxGraph graph = new mxGraph();
            Object parent = graph.GetDefaultParent();

            // Adds cells into the graph
            graph.Model.BeginUpdate();
            try
            {
                Object v1 = graph.InsertVertex(parent, null, "30 ,80 ,20 ,20 ,سلام",
"strokeColor=#FFC8A;fillColor=#FFCF8A;gradientColor=white;fontBold=true;fontFamily=tahoma;rounded=true
;shadow=true;shape=ellipse");
                Object v2 = graph.InsertVertex(parent, null, "130 ,80 ,150 ,200 ,دنیای ظالم",
"rounded=true;shadow=true;fontFamily=tahoma");
                Object e1 = graph.InsertEdge(parent, null, "e1", v1, v2, "fontFamily=tahoma");
            }
            finally
            {
                graph.Model.EndUpdate();
            }

            Image image = mxCellRenderer.CreateImage(graph, null, 1, Color.White, true, null);

            // Render BitMap Stream Back To Client
            MemoryStream memStream = new MemoryStream();
            image.Save(memStream, ImageFormat.Png);

            memStream.WriteTo(context.Response.OutputStream);
        }

        public bool IsReusable
        {
            get
            {
                return false;
            }
        }
    }
  
```

رسم گراف

```
}
```

```
}
```

اکنون نحوه استفاده از این handler در یک صفحه وب به صورت زیر است:

```

```

نظرات خوانندگان

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۸۸/۱۲/۲۲ ۱۱:۴۸:۱۳

برای رسم گراف کتابخانه‌های سورس باز دیگری هم موجود است:

graphsharp.codeplex.com

wpfgraph.codeplex.com

www.codeplex.com/quickgraph

...

دستگاه کارت‌خوان تحت شبکه‌ای را تصور کنید که تا دیروز در شبکه دیده می‌شد اما امروز ناپدید شده! دیگر نمی‌شود با آن ارتباط برقرار کرد و توسط برنامه نوشته شده آن را تخلیه کرد. به صورت پیش فرض یک IP ثابت به این دستگاه‌ها انتساب داده می‌شود مثلًا 192.168.1.100. حال اگر در شبکه این IP رزرو نشود ممکن است DHCP این IP را به کامپیوتر دیگری بدهد یا روتوری به اشتباہ از آن استفاده کند. الان چطور باید تشخیص داد که این IP توسط چه وسیله‌ای در حال استفاده است؟ برای بدست آوردن MAC Address یک دیوایس در شبکه از دستور خط فرمان [ARP](#) می‌توان استفاده کرد. برای مثال:

```
arp -a
```

```
arp -a findstr 192.168.1.100
```

: و یا :

اگر در این لیست‌ها آی پی مورد نظر شما یافت نشد، ابتدا آن IP را ping کنید و بعد دستورات فوق را استفاده نمائید. علت هم این است که دستورات فوق تنها ARP table ای را بر اساس ارتباطات ایستگاه کاری فعلی با شبکه نمایش می‌دهند و اگر کامپیوتر فعلی هیچ ارتباطی با IP مورد نظر نداشته باشد، خروجی خاصی را نمایش نخواهد داد.

حال اگر با برنامه نویسی بخواهیم این کار را انجام دهیم با استفاده از تابع API زیر نیز می‌توان به همین نتیجه رسید:

```
[System.Runtime.InteropServices.DllImport("Iphlpapi.dll", EntryPoint = "SendARP")]
    internal extern static Int32 SendArp(Int32 destIpAddress, Int32 srcIpAddress, byte[] macAddress, ref Int32 macAddressLength);

    public static System.Net.NetworkInformation.PhysicalAddress GetMacFromIP(System.Net.IPEndPoint IP)
    {
        if (IP.AddressFamily != System.Net.Sockets.AddressFamily.InterNetwork)
            throw new ArgumentException("supports just IPv4 addresses");

        Int32 addrInt = IpToInt(IP);
        Int32 srcAddrInt = 0;
        byte[] mac = new byte[6]; // 48 bit

        int length = mac.Length;
        int reply = SendArp(addrInt, srcAddrInt, mac, ref length);

        byte[] emptyMac = new byte[12];

        if (reply != 0)
        {
            //No MAC Address found for the IP Address
            return new System.Net.NetworkInformation.PhysicalAddress(emptyMac);
        }
        return new System.Net.NetworkInformation.PhysicalAddress(mac);
    }

    private static Int32 IpToInt(System.Net.IPEndPoint IP)
    {
        byte[] bytes = IP.GetAddressBytes();
        return BitConverter.ToInt32(bytes, 0);
    }
```

مک آدرسی که در حال استفاده از IP ما بود:

00:0F:8F:F1:EE:40

مک آدرس واقعی دستگاه کارتخوان:

00.64.00.00.5E.7A

این تداخل رخ داده، باعث شده بود که ارتباط با دستگاه کارتخوان قطع شود. همانطور که می‌دانید سه بایت اول هر مک آدرس می‌تواند بیانگر شرکت سازنده‌ای باشد. F0:8F:00 مربوط به روترهای سیسکو است.

نظرات خوانندگان

نویسنده: ali
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۰۹ ۱۵:۳۷

khob bod mamnon az shoma

عنوان: رمزگشایی عنوان یک ایمیل فارسی دریافت شده
نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۸۸/۰۴/۲۰ ۱۸:۴۴:۰۰
آدرس: www.dotnettips.info
برچسب‌ها: #C

گوگل اجازه‌ی فعال کردن POP3 را روی اکانت‌ها GMail می‌دهد. فرض کنید با استفاده از یکی از [کلاینت‌های POP3 دات نت](#) می‌خواهیم ایمیل‌ها را با برنامه نویسی دریافت کنیم (و مثلاً از Outlook استفاده نکنیم). اکنون به نظر شما عنوان دریافت شده زیر چه معنایی دارد؟

```
=?UTF-8?B?QW5hbHl0aWNzIHZhaG1kbmFzaXJpLmJsb2dzcG90LmNvbSAyMDA4MTIyNiAo2KLZhdin?= =?UTF-  
8?B?2LEg2LPYp9mK2Kop?=
```

برای درک اتفاق رخ داده باید به RFC های مربوطه مراجعه کرد (RFC-2822 و RFC-2047). مطابق استانداردهای ذکر شده، هدر ارسالی یک ایمیل همواره باید از حروف اسکی تشکیل شود. حال اگر عنوان ایمیل که جزوی از هدر را تشکیل می‌دهد از حروف غیر اسکی تشکیل شد، حتماً باید یک لایه encoding روی آن‌ها صورت گیرد. دو حالت تعریف شده در اینجا [مطابق استاندارد میسر است](#):

الف) Quoted Printable : در این حالت عنوان با =utf-8?Q?= شروع می‌شود.
ب) Base64 : در این روش عنوان با =utf-8?B?= شروع خواهد شد.

روش متداول، روش ب است که نسبت به روش الف فشرده‌تر می‌باشد. در این حالت برای درک معنای قسمت‌های مختلف رشته دریافت شده باید به الگوی زیر مراجعه کرد:

```
=?charset?encoding?
```

EncodedText

```
?=
```

در اینجا charset بیانگر نحوه encoding متن اصلی است که بر روی آن الگوریتم base64 اعمال شده. در رشته طولانی فوق که در ابتدای مقاله به آن اشاره شده، عنوان به دو قسمت تجزیه شده. یا به عبارتی دوبار الگوی فوق در آن تکرار شده است که باید EncodedText های آن‌ها را ری‌آپ و سپس آن‌ها را با توجه به charset مربوطه از حالت رشته معمولی تبدیل نمود.

```
//using System.Text;  
public static string Base64ToString(string charset, string encodedString)  
{  
    تبدیل بیس 64 به آرایه‌ای از بایت‌ها//  
    byte[] buffer = Convert.FromBase64String(encodedString);  
    تبدیل آرایه‌ای از بایت‌ها به رشته با توجه به انکدینگ مربوطه//  
    return Encoding.GetEncoding(charset).GetString(buffer);  
}
```

اکنون عنوان صحیح ایمیل فوق به صورت زیر قابل دریافت خواهد بود:

```
string subject = Base64ToString("utf-8",  
"QW5hbHl0aWNzIHZhaG1kbmFzaXJpLmJsb2dzcG90LmNvbSAyMDA4MTIyNiAo2KLZhdin2LEg2LPYp9mK2Kop");
```

عنوان: فشرده سازی با فرمت z
نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۸۸/۰۵/۰۶ ۲۱:۱۴:۰۰
آدرس: www.dotnettips.info
برچسبها: #C

جی میل هر ایمیل را که به همراه آن یک فایل اجرایی پیوست شده باشد برگشت می‌زند. Zip کردن آن هم فایده ندارد چون محتويات فایل‌های zip را هم بررسی می‌کند! فقط به نظر فرمت rar و همچنین z را بررسی نمی‌کند (احتمالاً با مجوز آن مشکل دارد).

قوی‌ترین برنامه سورس بازی که این فرمت را پشتیبانی می‌کند، برنامه [7zip](#) است و خوشبختانه محصور کننده‌هایی نیز جهت کار با کتابخانه‌های این برنامه برای دات نت فریم ورک موجود است. برای مثال:

[SevenZipSharp](#)

مزیت استفاده از این کتابخانه این است که اغلب فرمت‌های پر کاربرد را نیز پشتیبانی می‌کند (شامل zip, rar, gz, ...). برای استفاده از آن به فایل‌های 7z.dll و SevenZipSharp.dll نیاز خواهد داشت. 7z.dll از برنامه 7zip گرفته شده و هم محصور کننده دات نت آن است.

مثالی در مورد فشرده سازی با فرمت z با کمک کتابخانه‌های نامبرده شده:

```
using SevenZip;
using System.Windows.Forms;
using System;

class C7Z
{
    public static void Compress7Z(string filePath, string outPath)
    {
        SevenZipCompressor.SetLibraryPath(String.Format(@"{0}\7z.dll", Application.StartupPath));
        SevenZipCompressor cmp = new SevenZipCompressor
        {
            ArchiveFormat = OutArchiveFormat.SevenZip,
            CompressionMethod = CompressionMethod.Lzma,
            CompressionMode = CompressionMode.Create,
            CompressionLevel = CompressionLevel.High,
            VolumeSize = 0
        };
        cmp.CompressFiles(outPath, filePath);
    }
}

C7Z.Compress7Z(@"C:\test\test.txt", @"C:\test\test.7z");
```

مثال‌های بیشتری را با دریافت سورس SevenZipSharp می‌توانید مشاهده کنید.

نظرات خوانندگان

نویسنده: SirAsad

تاریخ: ۱۴:۱۹:۴۲ ۱۳۸۸/۰۵/۰۷

آقای نصیری ببخشید که این سوال ربطی به پست شما نداره.
آقا ما یه صفحه داریم که توش ما یدونه کمیو , ۳ تا repeater و یدونه هم Bind view رو می کنیم . با این حتما متوجه شدین که سرعت لود خیلی کمه .

به نظر شما برای performance چی کار کنیم ؟

آدرس صفحه هم اینه : <http://iranjarchi.com/AdverShow.aspx?id=93>

موفق باشید

نویسنده: وحید نصیری

تاریخ: ۱۵:۱۱:۱۸ ۱۳۸۸/۰۵/۰۷

از ترکیب این دو مطلب استفاده کنید:

http://www.dotnettips.info/2009/07/blog-post_06.html

http://www.dotnettips.info/2009/07/blog-post_13.html

هم حالت اجکسی پیدا می کنه و هم فشرده سازی اعمال میشه.

یک سری قابلیت در فضای نام Microsoft.VisualBasic وجود دارد که به ظاهر سایر برنامه نویسان دات نت از آن محروم هستند. برای مثال My.Computer.Network.IsAvailable برای بررسی اینکه آیا اتصال به شبکه برقرار است یا My.Application, My.Computer, My.User My.Webservices, My.Computer.Audio.Play جهت نواختن یک فایل صوتی، کلاس‌های My.DataSources و امثال آن.

از این فضای نام در C# یا تمامی زبان‌های دیگر دات نت نیز می‌توان استفاده کرد. تنها کافی است ارجاعی را به using Microsoft.VisualBasic.MyServices اضافه کنید، در ادامه Microsoft.VisualBasic.dll و سپس معادل‌های آن‌ها به صورت زیر خواهد بود:

```
'VB code
Me.cbNetworked.Checked = My.Computer.Network.IsAvailable

// C# code
MyComputer mc = new MyComputer();
cbNetworked.Checked = mc.Network.IsAvailable;

'VB code
Me.cbAltKey.Checked = My.Computer.Keyboard.AltKeyDown
Me.cbCapsLock.Checked = My.Computer.Keyboard.CapsLock
Me.cbCtrlKey.Checked = My.Computer.Keyboard.CtrlKeyDown
' etc...

// C# code
MyComputer mc = new MyComputer();
this.cbAltKey.Checked = mc.Computer.Keyboard.AltKeyDown;
this.cbCapsLock.Checked = mc.Computer.Keyboard.CapsLock;
this.cbCtrlKey.Checked = mc.Computer.Keyboard.CtrlKeyDown;
' etc...

'VB code
My.Computer.Audio.Play(lbClips.SelectedItem)

// C# code
MyAudio ma = new MyAudio();
ma.Play(lbClips.SelectedItem);

'VB code
My.Computer.Info.TotalPhysicalMemory
'etc...

// C# code
MyComputer mc = new MyComputer();
mc.Info.TotalPhysicalMemory;
// etc...
```

هر چند در واقعیت این فضای نام تنها محصور کننده‌ی یک سری از کلاس‌های دیگر دات نت است. برای مثال اگر به سورس دات نت فریم ورک مراجعه کنید، آن دقیقاً محصور کننده‌ی متد My.Computer.Network.IsAvailable واقع شده در فضای نام استاندارد System.Net.NetworkInformation است. NetworkInterface.GetIsNetworkAvailable

نظرات خوانندگان

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۲۲:۵۰:۳۱ ۱۳۸۸/۰۵/۱۵

به روز رسانی!
مطلوب فوق در مورد VS2005 صحیح است. در VS2008 به صورت زیر باید عمل کرد:

```
;using Microsoft.VisualBasic.Devices
;()Computer mc = new Computer
;bool isAvailable = mc.Network.IsAvailable
```

نویسنده: Anonymous
تاریخ: ۰۰:۲۰:۰۱ ۱۳۸۸/۰۵/۱۶

مثل همیشه عالی بود، خسته نباشی

در دات نت فریم ورک امکان کامپایل پویای یک قطعه کد دریافت شده از یک رشته، توسط فضای نام CodeDom مهیا است که قدرت قابل توجهی را در اختیار برنامه نویس قرار می‌دهد.

مثال یک:

رشته زیر را کامپایل کرده و تبدیل به یک فایل exe کنید:

```

string source =
@"
    namespace Foo
    {
        public class Bar
        {
            static void Main(string[] args)
            {
                Bar.SayHello();
            }

            public static void SayHello()
            {
                System.Console.WriteLine("Hello World");
            }
        }
    }
";

```

روش انجام کار به همراه توضیحات مربوطه به صورت کامنت:

```

using System;
using System.Collections.Generic;
دو فضای نامی که برای این منظور اضافه شده‌اند//
using Microsoft.CSharp;
using System.CodeDom.Compiler;

namespace compilerTest
{
    class Program
    {
        static void compileIt1()
        {
            سурс کد ما جهت کامپایل//
            string source =
            @"
                namespace Foo
                {
                    public class Bar
                    {
                        static void Main(string[] args)
                        {
                            Bar.SayHello();
                        }

                        public static void SayHello()
                        {
                            System.Console.WriteLine("Hello World");
                        }
                    }
                }
";
            تعیین نگارش کامپایلر مورد استفاده//
            Dictionary<string, string> providerOptions = new Dictionary<string, string>
            {
                {"CompilerVersion", "v3.5"}
            }
        }
    }
}

```

```

        };
        تعیین اینکه کد ما سی شارپ است//
CSharpCodeProvider provider = new CSharpCodeProvider(providerOptions);

        تعیین اینکه خروجی یک فایل اجرایی است بعلاوه مشخص سازی محل ذخیره سازی فایل نهایی//
CompilerParameters compilerParams = new CompilerParameters
{
    OutputAssembly = "D:\\\\Foo.EXE",
    GenerateExecutable = true
};

        عملیات کامپایل در اینجا صورت می‌گیرد//
CompilerResults results = provider.CompileAssemblyFromSource(compilerParams, source);

        اگر خطای وجود داشته باشد نمایش داده خواهد شد//
Console.WriteLine("Number of Errors: {0}", results.Errors.Count);
foreach (CompilerError err in results.Errors)
{
    Console.WriteLine("ERROR {0}", err.ErrorText);
}
}

static void Main(string[] args)
{
    compileIt1();

    Console.WriteLine("Press a key...");
    Console.ReadKey();
}
}
}

```

:2 مثل

کد مورد نظر را به صورت یک فایل dll کامپایل کنید.

برای این منظور تمامی مراحل مانند قبل است فقط `GenerateExecutable` ذکر شده به `false` تنظیم شده و نام خروجی نیز به `foo.dll` باید تنظیم شود.

:3 مثل

کد مورد نظر را در حافظه کامپایل کرده (خروجی dll یا exe نمی‌خواهیم)، سپس متده `SayHello` آن را به صورت پویا فراخوانی نموده و خروجی را نمایش دهید.

در این حالت روش کار همانند مثال 1 است با این تفاوت که `GenerateExecutable = false` و `GenerateInMemory = true` تنظیم می‌شوند. همچنین جهت دسترسی به متده `SayHello` ذکر شده، از قابلیت‌های ریفلکشن موجود در دات نت فریم ورک استفاده خواهد شد.

```

using System;
using System.Collections.Generic;
using Microsoft.CSharp;
using System.CodeDom.Compiler;
using System.Reflection;

namespace compilerTest
{
    class Program
    {
        static void compileIt2()
        {
            سурс کد ما جهت کامپایل//
            string source =
            @"
                namespace Foo
                {
                    public class Bar
                    {
                        static void Main(string[] args)
                        {
                            Bar.SayHello();
                        }

                        public static void SayHello()
                        {

```

```

        System.Console.WriteLine("Hello World");
    }
}
";
// تعیین نگارش کامپایلر مورد استفاده//
Dictionary<string, string> providerOptions = new Dictionary<string, string>
{
    {"CompilerVersion", "v3.5"}
};
// تعیین اینکه کد ما سی شارپ است//
CSharpCodeProvider provider = new CSharpCodeProvider(providerOptions);

// نحوه تعیین مشخص سازی کامپایل در حافظه//
CompilerParameters compilerParams = new CompilerParameters
{
    GenerateInMemory = true,
    GenerateExecutable = false
};

// عملیات کامپایل در اینجا صورت می‌گیرد//
CompilerResults results = provider.CompileAssemblyFromSource(compilerParams, source);

// اگر خطای در کامپایل وجود نداشت متده دلخواه را فراخوانی می‌کنیم
if (results.Errors.Count == 0)
{
    // استفاده از ریفلکشن برای دسترسی به متده و فراخوانی آن
    Type type = results.CompiledAssembly.GetType("Foo.Bar");
    MethodInfo method = type.GetMethod("SayHello");
    method.Invoke(null, null);
}

static void Main(string[] args)
{
    compileIt2();

    Console.WriteLine("Press a key...");
    Console.ReadKey();
}
}
}

```

نکته: نحوه استفاده از اسمبلی‌های دیگر در رشته سورس کد خود

مثال:

اگر رشته سورس ما به صورت زیر بوده و از اسمبلی System.Drawing.dll نیز کمک گرفته باشد،

```

string source =
@"
namespace Foo
{
    public class Bar
    {
        static void Main(string[] args)
        {
            Bar.SayHello();
        }

        public static void SayHello()
        {
            System.Console.WriteLine("Hello World");
            var r = new System.Drawing.Rectangle(0,0,100,100);
            System.Console.WriteLine(r);
        }
    }
}
";

```

هنگام کامپایل آن توسط روش مثال یک، با خطای زیر مواجه خواهیم شد.

ERROR The type or namespace name 'Drawing' does not exist in the namespace 'System' (are you missing an assembly reference?)

برای رفع این مشکل و معرفی این اسمبلی، سطر زیر باید پس از تعریف compilerParams اضافه شود.

```
compilerParams.ReferencedAssemblies.Add("System.Drawing.dll");
```

اکنون کد کامپایل شده و مشکلی نخواهد داشت.

نمونه‌ای دیگر از این دست، استفاده از LINQ می‌باشد. در این حالت اسمبلی System.Core.dll نیز به روش ذکر شده باید معرفی گردد تا مشکلی در کامپایل کد رخ ندهد.

کاربردها:

- 1- استفاده در ابزارهای تولید کد (برای مثال در برنامه [Linqer](#) از این قابلیت استفاده می‌شود)
- 2- استفاده‌های امنیتی (ایجاد روش‌های تولید یک سریال به صورت پویا و کامپایل پویایی کد مربوطه در حافظه‌ای محافظت شده)
- 3- استفاده جهت مقاصد محاسباتی پیشرفته
- 4- دادن اجازه‌ی کد نویسی به کاربران برنامه‌ی خود (شبیه به سیستم‌های ماکرو و اسکریپت نویسی موجود)

...

نظرات خوانندگان

نویسنده: میثم جوادی
تاریخ: ۲۰:۲۳:۵۹ ۱۳۸۸/۰۶/۲۵

تو VB هم همچین چیزی به اسم eval بود و به خاطر این من دنبال یه همچین معادلی تو # بودم که پیدا نکردم!(البته تو برنامه نویس یکی از قدیمی‌ها گفت قراره تو ۴ بیاد دیگه دنبالش نگشتم).
ممnon.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۲۰:۳۳:۴۹ ۱۳۸۸/۰۶/۲۵

البته این فراتر است از eval وی بی و شما کد کامل رو می‌تونید توسط آن کامپایل کنید.
برای کامپایل سورس از نوع VB.Net هم CSharpCodeProvider بجای VBCodeProvider در مثال‌های بالا قابل استفاده است.

نویسنده: Mohammad Shams Javi
تاریخ: ۲۲:۰۹:۱۴ ۱۳۸۸/۰۶/۲۵

سلام

خیلی مفید و جالب بود، خصوصا که قابلیتها و امکانات CodeDom و Reflection، بحث روز امنیت نرم‌افزارهای Net. مثل انواع روش‌های SelfPatching و SelfObfuscation و ... هستند.

نویسنده: Kianoosh
تاریخ: ۰۴:۴۹:۵۶ ۱۳۸۸/۰۶/۲۶

با سلام

مقاله خیلی مفید و زیبائی بود. به زیبائی در این مقله در باره تولید خودکار کد و استفاده از reflection صحبت کرده بودید.

مثالهای انتهایی مقاله هم بسیار جالب بودند.
لطفا باز هم درباره CodDom reflection و مطالب بیشتری بنویسید.
ممnon.

نویسنده: ::::A-3BT:::
تاریخ: ۲۱:۱۰:۵۷ ۱۳۸۸/۰۹/۰۳

ممnon ، جناب نصیری من یه مشکلی دارم اینکه یه اسمبلی که بصورت جداست می خواهد رفرنس کنم بهش ولی نتونستم میشه یه راهنمایی بکنید؟
بسیار ممنون

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۰:۴۳:۴۹ ۱۳۸۸/۰۹/۰۴

سلام

شما در حین کامپایل اولیه در قسمت ReferencedAssemblies.Add مسیر کامل اسمبلی مورد نظر را ذکر کنید تا عملیات کامپایل با موفقیت به پایان برسد.
هنگام اجرای پویای کد، اسمبلی مورد نظر یا باید در GAC باشد یا کنار فایل اجرایی اصلی یا سایر مسیرهای استانداردی که دات

نت فریم ورک در حین اجرا به دنبال اسمبلی‌ها می‌گردد.

نویسنده: reza

تاریخ: ۱۳۸۸/۹/۱۷ ۱۸:۳۰:۳۹

سلام

آقای نصیری من چندتا مشکل با این موضوع دارم اگه کمک کنید ممنون میشم.

۱- من زمان اجرای فایل تولید شده یه فرم ظاهر بشه در حالی که اضافه بر فرم یه صفحه Command هم باز میشه! چطور میشه کاری کرد که این صفحه باز نشه؟

۲- چطور میشه برای فایل های اجرایی تولید شده آیکون در نظر گرفت.

۳- توی کدی که قرار است توسط CodeDom کامپایل شود یه متغیر از نوع آرایه ای از Byte دارم که باید توسط برنامه اصلی مقدار دهی شود روشه استفاده کردم به اینصورته

```
";" + [byte[] a = new byte[] {"+MyByteArray[0] + "," + MyByteArray[1]"
```

ولی این روش هم سرعت برنامه رو پایین میاره هم محدودیت برای تعداد کاراکتری که باید کامپایل شوند ایجاد میکند. شما چه روشه استفاده دهی این آرایه پیشنهاد میکنید.

نویسنده: وحید نصیری

تاریخ: ۱۳۸۸/۹/۱۷ ۱۹:۴۶:۳۰

۱- احتمالا برای اجرا از کلاس Process مربوط به فضای نام System.Diagnostics کمک می‌گیرد. اگر اینطور است باید خاصیت process.StartInfo.CreateNoWindow true بشه تنظیم شود.

۲- متد parameters.EmbeddedResources.Add هم موجود است. کمی در مورد آن تحقیق کنید.

۳- سرعت این روش فقط در حد زمان انجام کامپایل کامل، کند است؛ مابقی آن تفاوتی با اجرایی که برنامه واقعی ندارد. ضمناً محدودیتی هم من ندیدم. محدودیت‌های آن همان محدودیت‌های برای مثال کامپایلر سی شارپ است. مثلاً یک سطر نباید از 16777214 کاراکتر بیشتر باشد و امثال آن.

ضمناً استفاده از + هنگام چسباندن رشته‌ها به هم در حجم کم تاثیر آنچنانی روی کارآیی ندارد. ولی اگر تعداد زیاد است بهتر است از StringBuilder استفاده شود.

نویسنده: ...::A-3BT::...

تاریخ: ۱۳۸۸/۹/۱۸ ۱۷:۵۲:۴۲

راسی گزینه هایی که برای Optimize کردن کد کامپایل شده هست ، تو این روش هم قابل استفاده است؟

نویسنده: وحید نصیری

تاریخ: ۱۳۸۸/۹/۱۸ ۱۸:۵۷:۰۳

بله. خاصیت CompilerOptions آنرا مساوی "/optimize" قرار دهید و یا سایر موارد مورد نظر.

نویسنده: علی یگانه مقدم

تاریخ: ۱۳۹۳/۰۹/۲۲ ۱۵:۳۱

اوایل کارم با سی شارپ بود ، یک پروژه توی codeproject قرار گرفته بود که یک برنامه برای ساخت slideshows با تمامی امکانات لازم ساخته بود که خروجیش هم exe بود

وارد کردن و ترتیب تصاویر و موسیقی و تکرار و حرکت خودکار یا با کلیک ماوس تصاویر و تنظیمات دیگه ذخیره کار به صورت پروژه و بازیابی اون به صورت serialization

و همینطور کد خروجی exe

نحوه کدنویسی شکل و ساخت یافتش به قدری کامل و شیوا بود که باعث شد بیش از پیش به این زبان هم علاقه مند بشم و هم به برنامه نویسی

خدا طرف رو خیر بده ، یه زندگی رو با این کدش دگرگون کرد

تفاوت بین یک کلاس استاتیک، متدهای استاتیک و یا متغیر عضو استاتیک چیست؟ چه زمانی باید از آن‌ها استفاده کرد و لزوم بودن آن‌ها چیست؟

برای پاسخ دادن به این سوالات باید از نحوه تقسیم‌بندی حافظه شروع کرد. RAM برای هر نوع پروسه‌ای که در آن بارگذاری می‌شود به سه قسم تقسیم می‌گردد: Stack و Heap (استاتیک در دات‌نوت در حقیقت قسمی از Heap است که به آن High Frequency Heap نیز گفته می‌شود). این قسمت استاتیک حافظه، محل نگهداری متدها و متغیرهای استاتیک است. آن متدها و یا متغیرهایی که نیاز به وله‌ای از کلاس برای ایجاد ندارند، به صورت استاتیک ایجاد می‌گردند. در سی‌شارپ از واژه کلیدی static برای معرفی آن‌ها کمک گرفته می‌شود. برای مثال:

```
class MyClass
{
    public static int a;
    public static void DoSomething();
}
```

در این مثال برای فراخوانی متدهای استاتیک نیازی به ایجاد یک وله جدید از کلاس MyClass نمی‌باشد و تنها کافی است بنویسیم:

```
MyClass.DoSomething(); // and not -> new MyClass().DoSomething();
```

نکته‌ی مهمی که در اینجا وجود دارد این است که متدهای استاتیک تنها قادر به استفاده از متغیرهای استاتیک تعریف شده در سطح کلاس هستند. علت چیست؟ به مثال زیر دقت نمائید:

```
class MyClass
{
    // non-static instance member variable
    private int a;
    //static member variable
    private static int b;
    //static method
    public static void DoSomething()
    {
        //this will result in compilation error as "a" has no memory
        a = a + 1;
        //this works fine since "b" is static
        b = b + 1;
    }
}
```

در این مثال اگر متدهای استاتیک را فراخوانی کنیم، تنها متغیر b تعریف شده، در حافظه حضور داشته (به دلیل استاتیک معرفی شدن) و چون با روش فراخوانی MyClass.DoSomething هنوز وله‌ای از کلاس مذکور ایجاد نشده، به متغیر a نیز حافظه‌ای اختصاص داده نشده است و نامعین می‌باشد. بر این اساس کامپایلر نیز از کامپایل شدن این کد جلوگیری کرده و خطای لازم را گوشزد خواهد کرد.

اکنون تعریف یک کلاس به صورت استاتیک چه اثری را خواهد داشت؟ با تعریف یک کلاس به صورت استاتیک مشخص خواهیم کرد که این کلاس تنها حاوی متدها و متغیرهای استاتیک می‌باشد. امکان ایجاد یک وله از آن‌ها وجود نداشته و نیازی نیز به این امر ندارند. این کلاس‌ها امکان داشتن instance variables را نداشته و به

صورت پیش فرض از نوع sealed به حساب خواهد آمد و امکان ارث بری از آنها نیز وجود ندارد. علت این امر هم این است که یک کلاس static هیچ نوع رفتاری را تعریف نمی‌کند.

پس با این تفاسیر چرا نیاز به یک کلاس static ممکن است وجود داشته باشد؟ همانطور که عنوان شد یک کلاس استاتیک هیچ نوع رفتاری را تعریف نمی‌کند بنابراین بهترین مکان است برای تعریف متدهای کمکی که به سایر اعضای کلاس‌های ما وابستگی نداشته، عمومی بوده، مستقل و متکی به خود هستند. عموماً متدهای کمکی در یک برنامه به صورت مکرر فراخوانی شده و نیاز است تا به سرعت در دسترس قرار داشته باشند و حداقل یک مرحله ایجاد و هله کلاس در اینجا برای راندمان بیشتر حذف گردد.

برای مثال متدى را در نظر بگیرید که بجز اعداد، سایر حروف یک رشته را حذف می‌کند. این مت عومومی است، وابستگی به سایر اعضای یک کلاس یا کلاس‌های دیگر ندارد. بنابراین در گروه متدهای کمکی قرار می‌گیرد. اگر از افزونه‌ی ReSharper استفاده نمائید، این نوع متدها را به صورت خودکار تشخیص داده و راهنمایی لازم را جهت تبدیل آنها به متدهای استاتیک ارائه خواهد داد.

با کلاس‌های استاتیک نیز همانند سایر کلاس‌های یک برنامه توسط JIT compiler رفتار می‌شود، اما با یک تفاوت. کلاس‌های استاتیک فقط یکبار هنگام اولین دسترسی به آنها ساخته شده و در قسمت High Frequency Heap حافظه قرار می‌گیرند. این قسمت از حافظه تا پایان کار برنامه از دست garbage collector در امان است (برخلاف object collector یا heap که جهت instance classes مورد استفاده قرار می‌گیرد).

نکته:

در برنامه‌های ASP.Net از بکارگیری متغیرهای عمومی استاتیک بر حذر باشید (از static fields و نه static methods). این متغیرها بین تمامی کاربران همزمان یک برنامه به اشتراک گذاشته شده و همچنین باید مباحث قفل‌گذاری و امثال آن را در محیط‌های چند ریسمانی هنگام کار با آنها رعایت کرد (thread safe نیستند).

نظرات خوانندگان

نویسنده: نیما

تاریخ: ۱۳۸۸/۰۶/۲۸ ۲۲:۰۵:۰۸

با سلام خدمت استاد نصیری

جناب نصیری طبق نکت آخر پس اینکه ما میام برای استفاده از jQuery Ajax از متدهای استاتیک استفاده میکنیم کار خوبی نمیکنیم؟ آخه این تنها راه هست.

یه سوال دیگه هم داشتم که MS Ajax چطور میتونه متدهای غیر استاتیک صفحه رو هم صدا بزنده در حالی که ما در jQuery قادر به صدا زدن متدهای استاتیک هستیم؟

سپاسگزارم

نویسنده: وحید نصیری

تاریخ: ۱۳۸۸/۰۶/۲۸ ۲۳:۰۵:۲۹

سلام،

- همانطور که تاکید کردم فیلد استاتیک و نه متدهای استاتیک که مشکل همزمانی را ندارد.

- برایjQuery Ajax چون بسیاری از ملاحظاتی که توسط MS Ajax میشود مانند کار با ViewState و ارسال و مدیریت آن صورت نمیگیرد، امکان ایجاد ولهای از کلاس استاندارد صفحه ASP.Net توسط آن میسر نیست. بنابراین باید این متدهای استاتیک تعریف کرد تا وابستگی آن را از شیء صفحه قطع کرد. به همین جهت jQuery Ajax بسیار بهینه‌تر از MS Ajax عمل میکند (چون اساساً درکی از ViewState ندارد)

نویسنده: محمد امین شریفی

تاریخ: ۱۳۸۸/۰۶/۲۸ ۲۳:۳۳:۰۴

همانطور که گفته شد از متدهای استاتیک برای کارهایی که زیاد به آنها نیاز داریم استفاده میشود.

نکته های خوبی را بیان کردید.

لطفاً درباره کلاس های sealed بیشتر بنویسید.

پیروز باشد.

نویسنده: وحید نصیری

تاریخ: ۱۳۸۸/۰۶/۲۸ ۲۳:۵۹:۵۴

الزاماً خیر. اگر متدهای صرفاً یک متدهای utility است و مستقل است یا اگر کلاس شما وابستگی به کلاس جاری ندارد یا نیاز است متدهای نظر از کلاس جاری گسترش شود، میتوان آنرا استاتیک تعریف کرد.

نویسنده: محمد امین شریفی

تاریخ: ۱۳۸۸/۰۶/۲۹ ۱۵:۳۶:۳۹

درباره کلاس های static و sealed هم میشود توضیح دهید؟

در دات نت میکرو برخی کلاس ها را که در رابطه با پورت ها بودند و همچنین برای ساخت اکستنشن برای html helper دات نت آنها را بصورت استاتیک تعریف کرده است. چگونه میتوان از GC در کلاس ها، متغیرها و تابع های استاتیک سود برد؟

ممnon،

نویسنده: وحید نصیری

تاریخ: ۱۳۸۸/۰۶/۲۹ ۱۶:۰۴:۰۵

- همانطور که عنوان شد یک کلاس sealed قابل ارث بری نیست. توضیحات بیشتر: [http://msdn.microsoft.com/en-us/library/88c54tsw\(VS.71\).aspx](http://msdn.microsoft.com/en-us/library/88c54tsw(VS.71).aspx)

- من جای عنوان نکردم اشیاء غیر استاتیک داخل یک متاد استاتیک garbage collected نمی‌شوند. فقط عنوان کردم اگر فیلدی استاتیک بود در آن ناحیه از حافظه تا پایان کار برنامه باقی می‌ماند. یا اگر متاد استاتیک بود، کار ساخت جهت دسترسی سریع به آن فقط یکبار انجام می‌شود.

نویسنده: میثم جوادی
تاریخ: ۱۳۸۸/۰۷/۰۱ ۰۸:۴۰:۱۸

در واقع زمانیکه ما یک کلاس رو سینگلتون پیاده سازی میکنیم، همواره از یک نقطه آبجکت رو میخونیم؟ کی این آبجکت از حافظه خالی میشود؟(بعد از اتمام برنامه؟) اگر اینطور است در Web-App مشکل ساز نخواهد بود؟(مانند فیلد استاتیک؟)

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۸۸/۰۷/۰۱ ۱۱:۲۷:۴۱

لطفا به آخرین لینک مقاله فوق مراجعه کنید. قسمت "thread safe" نیستند". یک مقاله دو قسمتی است که این مباحث همزمانی رو بررسی کرده.

نویسنده: DotNetCoders
تاریخ: ۱۳۸۸/۰۷/۰۱ ۱۸:۱۷:۵۸

ممnon جالب بود. فقط جای این نکته خالی موند که معادل static در vb.net کلمه کلیدی share هست.

/

جناب نصیری جای یک مقاله کامل با موضوع event و delegate ها در وبلاگ شما خالیه.

الان همه پروژه های اپن سورس رو که باز می کنی حتمی تو ش از ایونت ها استفاده شده ولی مفهوم و کاراییش برای خیلی ها (مثل خودم) گنگه ...

ممnon میشم این مورد هم مثل همه مورد های دیگه کامل بررسی کنید.

ممnon و خسته نباشید.

عنوان: رهنمودهای کد نویسی سی شارپ 3
نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۸۸/۰۷/۱۱ ۱۷:۵۰:۰۰
آدرس: www.dotnettips.info
برچسبها: #C

دو فایل زیر مقاله و خلاصه مقاله‌ای در مورد روش‌های بهتر کد نویسی با سی شارپ 3 هستند.

[رhnmodha](#)
[+ خلاصه](#)

این رهنمودها (و نه استانداردها) جهت بالا بردن کیفیت کدهای تهیه شده، یک دست شدن آن‌ها در یک سازمان، تهیه مستندات بهتر و امکان نگهداری ساده‌تر آن‌ها، بسیار مؤثرند.
تعدادی از آن‌ها را در مقاله‌ی "[زیباتر کد بنویسیم](#)" دیده‌اید. مقالات فوق گردآوری و به روز رسانی اینگونه نکات جهت پوشش دادن سی شارپ 3 می‌باشند.

[ماخذ](#)

نظرات خوانندگان

نوبتند: میثم
تاریخ: ۱۳۸۸/۰۷/۱۱ ۲۱:۵۰:۳۱

یه کم هم خودتون در مورد refactoring بنویسید عالی میشه.

سلام

سال نو مبارک! به امید سالی بهتر از پارسال!

این روزها با هزینه‌ای معادل هزینه‌ی تهیه‌ی یک هاست اشتراکی سالیانه برای بالاگذاری یک سایت معمولی در 5 سال قبل، می‌توان یک [VPS](#) تهیه کرد و به این صورت قفل و کلید یک نیمچه سرور را (با 200 و خرده‌ای مگ رم، 30 گیگ فضا، سرعت CPU نزدیک به 700 MHz و ویندوز سرور 2003 یا 2008) در اختیار شما قرار می‌دهند (البته به قول معروف هر چقدر پول بدهید همانقدر هم سخت افزار در اختیار شما قرار می‌دهند) بجای صرفا یک دایرکتوری مجازی محدود با 100 مگ فضای هاست که هر احدی در آن هاست اشتراکی می‌تواند سر مبارک را اندکی چرخانده و تمام زندگی شما را مرور کند و غیره!

استفاده‌ی مفیدی هم که این VPS برای من داشته، ترنس لود کردن یک سری فایل است (با توجه به سرعت‌های نجومی دریافت فایل این سرورها). برای مثال دریافت فایل از یوتیوب و انتقال به یک هاست دیگر برای دریافت ساده‌تر خودم و یا دیگران.

برای نمونه سایت dotnet-tv.com را در نظر بگیرید. تعدادی از ویدیوهای این سایت در یوتیوب هاست شده و از این دست زیاد هستند. خیلی‌ها برای فرار از مشکلات کمبود پهنای باند از یوتیوب استفاده می‌کنند. یوتیوب هم که از این طرف بسته است. خوب، من الان می‌خواهم ویدیوی مربوط به ASP.NET MVC آن را مشاهده کنم، چکار باید کرد؟!

یک برنامه‌ی ساده‌ی کنسول را تهیه کرده‌ام که این کار را برای VPS داران تسهیل می‌کند.

- دریافت فایل از یوتیوب
- آپلود خودکار آن به رپیدشیر

[دریافت سورس برنامه](#)

یک نمونه خروجی آن: (فایل‌های یوتیوب سایت ذکر شده که به رپیدشیر منتقل شده)
[دریافت](#)

در سورس این برنامه موارد زیر پیاده سازی شده است:

- یافتن لینک‌های یوتیوب سایت dotnet-tv.com با استفاده از regular expressions برای استخراج قسمت‌های مفید از صفحات و همچنین استفاده از امکانات JSON دات نت فریم ورک سه و نیم برای parse قسمت‌های استخراج شده است.
- ایجاد یک thread pool سفارشی که هر بار 7 لینک مستقیم را به صورت همزمان از یوتیوب دریافت می‌کند.
- فرض دات نت تمام تردها را به یکباره شروع می‌کند که برای اینکار مفید نیست. به همین جهت [از این thread pool](#) سفارشی شده استفاده شد)

پیش فرض فایلی که از سایت یوتیوب دریافت می‌شود MP4 با کیفیت بالا است که با fmt=18 در فایل `Youtube.cs` مشخص شده. فرمت‌های دیگر را می‌توانید [از این فایل](#) ایده بگیرید.

- آپلود فایل دریافتی از یوتیوب به یک اکانت رایگان کالکتور در رپیدشیر. ([ماخذ این مورد](#) در سایت code projects مشخصات این اکانت رایگان کالکتور در فایل `app.config` باید ذکر شود).

این سورس می‌توانه ایده‌ی ابتدایی بسیاری از کارهای مشابه باشد. برای مثال ایجاد یک وب سرویس، یک وب سایت، یک سرویس ایمیلی و غیره.

پ.ن.

کار انجام شده فعالیت وارز محسوب نمی‌شود زیرا مجوز ویدیوهای سایت یوتیوب این امکان توزیع (و بسیاری موارد دیگر) را به شما می‌دهد.

نظرات خوانندگان

نویسنده: Afshar Mohebbi
تاریخ: ۱۳۸۹/۰۱/۰۱ ۱۴:۴۳:۳۴

سال نو مبارک، ایده جالبی بود.

نویسنده: نیما
تاریخ: ۱۳۸۹/۰۱/۰۱ ۱۴:۴۷:۴۸

سلام آقای نصیری
سال نو مبارک
این همون Leech هست؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۸۹/۰۱/۰۲ ۰۵:۵۷:۵۰

این هم یک نوع از آن است.

نویسنده: zamanphp
تاریخ: ۱۳۸۹/۰۱/۰۳ ۱۲:۲۳:۳۴

چند وقت پیش پ منم یه vps داشتم که از اون centos بود ، هر فایلی که از اون ور یا از اون ور بسته بود رو مث آب خوردن روی vps دانلود می کردم ، چیزی همیشه تو کف بدم سرعت باور نکردنی دانلود بود در عرض چند ثانیه چه فایلهای حجمی رو که من دانلود نمی کردم.

نویسنده: iMAN
تاریخ: ۱۳۸۹/۰۱/۰۳ ۲۰:۳۱:۲۳

عالی بود مثل همیشه، ولی این پرشین گیگ همیشه خدا داون هست!
سال نو هم مبارک آقای نصیری، امیدوارم موفق تر از همیشه باشید.

نویسنده: reza
تاریخ: ۱۳۸۹/۰۱/۰۵ ۱۹:۵۶:۱۳

چه جوری این vps رو باید تهیه کرد

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۸۹/۰۱/۰۵ ۲۷:۰۵:۱۴

[سوال خوبی نبود](#)

نویسنده: reza
تاریخ: ۱۳۸۹/۰۱/۰۵ ۲۰:۱۳:۱۶

آقای نصیری شرمنده ولی خوب بی سوادیم در ضمن قانونیه یا مثل vpn فردا خفتمون نکنند

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۸۹/۰۱/۰۵ ۲۳:۵۱:۱۶

خرید و فروش VPS تا جایی که می دونم منع قانونی ندارد. مثل خرید و فروش سرور معمولی است.

هم اساسا هدفش ارتباط دفاتر شرکت‌های مختلف است. در همین کشور خودمون خیلی از شرکت‌ها از طریق VPN به دفاتر مختلف خودشون وصل می‌شوند یا کارمندانشون امکان کار از راه دور را پیدا می‌کنند. بنابراین در حالت کلی عنوان غیرقانونی دادن به VPN کار صحیحی نیست.

نوبسند: Mohammad Shams Javi
تاریخ: ۰۹:۲۷:۳۱ ۱۳۸۹/۰۱/۰۶

سلام

مطلوب بسیار جالب و مفیدی بود.
امیدوارم سال بسیار خوب و پر برکتی (پر از سفارش کار) داشته باشید.

موفق و پیروز باشید

سری معروف [فیبوناچی](#) که معرف حضور شما هست. سری از اعداد است که هر عدد آن مساوی حاصل جمع دو عدد ماقبل آن است. دو عدد اول این سری هم 0 و 1 هستند.
 اگر بخواهیم این الگوریتم را به صورت یک متدهای بازگشتی نمایش دهیم به صورت زیر خواهد بود:

```
public static int Fibonacci(int x)
{
    if (x <= 1)
        return 1;
    return Fibonacci(x - 1) + Fibonacci(x - 2);
}
```

این الگوریتم چند مشکل دارد:
 (الف) برای اعداد بزرگ حتی با بکارگیری Int64 و یا double و امثال آن هم باز به جواب نخواهیم رسید (برای مثال 1500 را بررسی کنید).
 (ب) بسیار کند است.

در دات نت 4 برای کار با اعداد بزرگ، فضای نام System.Numerics معرفی شده است که حاوی نوع جدیدی از اعداد به نام [BigInteger](#) است.

اکنون اگر الگوریتم سری فیبوناچی را بر اساس این نوع داده جدید بازنویسی کنیم خواهیم داشت:

```
using System;
using System.Collections.Generic;
using System.Numerics; //needs a ref. to this assembly

namespace Fibonaci
{
    public class CFibonacci
    {
        public static int Fibonacci(int x)
        {
            if (x <= 1)
                return 1;
            return Fibonacci(x - 1) + Fibonacci(x - 2);
        }

        public static IEnumerable<BigInteger> BigFib(Int64 toNumber)
        {
            BigInteger previous = 0;
            BigInteger current = 1;

            for (Int64 y = 1; y <= toNumber; y++)
            {
                var auxiliar = current;
                current += previous;
                previous = auxiliar;
                yield return current;
            }
        }
    }
}
```

و مثالی در مورد نحوه استفاده از آن:

```
using System;
using System.Linq;
```

```
namespace Fibonacci
{
    class Program
    {
        static void Main()
        {
            foreach (var i in CFibonacci.BigFib(10))
            {
                Console.WriteLine("{0}", i);
            }

            var num = 12000;
            var fib = CFibonacci.BigFib(num).Last();
            Console.WriteLine("fib({0})={1}", num, fib);

            Console.WriteLine("Press a key...");
            Console.ReadKey();
        }
    }
}
```

برای نمونه با عدد 12000 خروجی برنامه در کسری از ثانیه (و نه چند دقیقه یا ساعت) به شرح زیر خواهد بود:

```
fib(12000)=514263424911336592579396579289954520826834443526829600435873863248622
65414020714013892551476261070010099275571144059579167356039437242089427136323689
02207956221569622791450891447905907668251232675988098246382902426783148546665404
47372384043164600945249911273857878346679362876357499204290285069442042444471200
52292329349103672302428662317285015525888210397583707071480178840772972692357054
71823998861896761687119434646250991702691100894769561810834542099577336821493905
41651658937860506067011215222435859797671748514023462634575877112541265857011723
31453990415231608729534781720381122965899871018532003735284559342372552627132300
6389582539601208794805085095233633638445668687440232926253620457459973889510838
23542785159371236389909470974738599166720611351903568781845409425624666559791912
0221228971083887334773835118391287956725504426150461421914844191810523257658770
99885492757927034409234340065928400769741802132203888929463702342324148343605275
28928280472094493359682662519127203581813404104542972181231076224891404730611459
03321942693225066038987483163709402601230467054944349111055850348779989058517069
96087626795709205215727843443054577680024507650678240240742421270422674907476927
22422733945450760323640619100021663675080870429299040891840880753646474330069332
7232021833458226821990676346326138716131850050397049131478110556494361063341371
43577787961183154125538371204296752028496084633103476783071177779604042581017888
28257784920659671082363171157289668904381254080676855815524987553372657063695970
39668109161449140707240711279859427919912443872405284305891366802954763421905970
15206311458187449420118838775707435857999310870199585760807680179258273461000460
97527064929564528474349547038178370043823628944670926601955537657427194815893365
8849486310166754789679872814022492158480935533437970156342620570496834086358692
30946467203330676206265047960072392991634456381998479411463182171816379650120684
35082399788137090460167819041845511951296934273988759169877839532492294430334328
46972905198131530224288922834125154211248159843609629469051889033085360540770480
2563345120170537044758617754657777759300410144166197439355903631773088812515215
09638377918595294747887970034209028019490210394392422302403687059119407005858379
52137098994457236290005745735420803758853723206992134642997705010940581386168427
47382973672816710014652632509888958851675894223117421829434728942878605569971512
65291783384910157203679779458354245579846973830472593370160977523707902575129803
072039857524154149354311250529579592001
```

نظرات خوانندگان

نویسنده: حسین مرادی نیا
تاریخ: ۲۲:۰۳:۲۳ ۱۳۸۹/۰۲/۰۹

استاد نمی دونم چقدر این سوال به موضوع ربط دارد، ولی در بعضی جاها نوشته شده که حلقه `foreach` سنگین تر از حلقه `for` هستش و حلقه `for` سریعتر اجرا میشے. بعضی ها هم میگن که اینطور نیست. می خواستم بدونم نظر شما در این مورد چی هست.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۲۲:۵۳:۱۵ ۱۳۸۹/۰۲/۰۹

بله. درسته. ولی من در اکثر موارد خوانایی کد را به چند میلی ثانیه بهبود کارآئی ترجیح میدم.

نویسنده: Meysam
تاریخ: ۱۰:۲۳:۱۴ ۱۳۸۹/۰۲/۱۰

مشکلی که روش اول داره فقط تو نوع داده ای نیست!

نویسنده: Nasser Hajloo
تاریخ: ۱۱:۵۱:۴۸ ۱۳۸۹/۰۲/۱۱

بخوبی یادم میاد که در درس طراحی الگوریتم خونده بودیم که نوشتمن دنباله فیبوناچی بصورت بازگشتی صحیح نیست و بهتره که از روش های ساده یعنی استفاده از یک حلقة ساده برای بدست آوردن جواب استفاده کرد. که شما هم درواقع برنامه رو بصورت یک حلقة ساده نوشتید و با `yield` مقدار نهایی رو برگردانید. کار بسیار خوبیه و از شما سپاسگذارم که این موارد رو یادآوری میکنید. اینها نشون میده که نوشتمن یک متد بصورت اشتباه چقدر کارآیی برنامه رو پایین میاره. امیدوارم در آینده الگوریتم های دیگری رو هم بررسی کنید.

نویسنده: ramin
تاریخ: ۱۳:۰۸:۵۹ ۱۳۸۹/۰۲/۱۲

سلام
من 2010 VS رو نصب کردم ولی فضای نام System.Numerics رو نمیشناسه.
مشکل از چی میتونه باشه؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۴:۲۷:۲۵ ۱۳۸۹/۰۲/۱۲

نوشتمن که ... needs a ref. to this assembly
از منوی پروژه گزینه‌ی add reference ، ارجاعی را به اسمبلی استاندارد System.Numerics اضافه کنید.

نویسنده: MHM5000
تاریخ: ۱۶:۳۹:۰۸ ۱۳۸۹/۰۲/۱۳

سلام استاد...
همونطوری که به ویکی‌پدیا لینک داده بودید، برای روش دنباله فیبوناچی روش زیر هم وجود دارد:
<http://albums.kimag.es/albums/mhm5000/71051717.jpg>
اگه از این فرمول استفاده بشه، جواب سریعتر از حالتی که الان شما توضیح دادید، بدست میاد؟
برای اعداد بزرگتر عرض می‌کنم...

جدیدا VB کار شدم اونم از ورژن ۱۶
می خواستم بدونم بهتره شروع به یادگیری ۲۰۱۰ بکنم(یک ضرب) یا همون ۶ خوبه؟ اصلا فرق محسوسی داره؟
چون من قابلیتی مثل برنامه حاظر توی vb6 ندیدم که بعد از عدد شانزدهم رو نمایش بده!
ممnon

MHM5000 | Erudite.ir

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۸۹/۰۲/۱۳ ۰۵:۲۴:۱۹

سلام

- تمرکز این مطلب روی بهینه سازی الگوریتم نبود. بیشتر قصد داشتم اعداد عظیم الجثه رو معرفی کنم که برای مثال در این یک نمونه کاربرد دارد یا مباحث رمزنگاری اطلاعات و الگوریتم RSA
- با VB.Net احتمالا در محصولات سری بعد مایکروسافت به پایان می‌رسد یا بسیار محدود خواهد بود:

<http://msdn.microsoft.com/en-us/vbrun/ms788708.aspx>

نویسنده: SpEEdY
تاریخ: ۱۳۸۹/۰۶/۰۸ ۰۲:۱۹:۱۰

من یه سوال دارم. امکان اینکه از BigInteger تو C++ استفاده بشه نیست؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۸۹/۰۶/۰۸ ۰۷:۲۹:۱۰

از کتابخانه OpenSSL در CPP استفاده کنید:

<http://www.openssl.org/docs/crypto/bn.html>

dll یا حتی lib آماده آن برای ویندوز هم هست:

<http://www.slproweb.com/products/Win32OpenSSL.html>

نویسنده: SpEEdY
تاریخ: ۱۳۸۹/۰۶/۰۸ ۰۸:۵۰:۳۰

از کتابخانه OpenSSL در CPP استفاده کنید:

ممnon بابت جوابتون. راستش من خیلی مبتدی هستم. یه الگوریتم دارم که بر طبق اون باید اعداد تصادفی خیلی بزرگ تولید کنم، اونها رو جمع و ضرب کنم. اینکه چطوری باید از dll یا lib استفاده کنم رو بلد نیستم. از VS2008 استفاده می‌کنم. اگر لطف کنین و بیشتر توضیح بدین که چیکار کنم ممنون می‌شم.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۸۹/۰۶/۰۸ ۰۸:۳۴:۵۴

پاسخ:

<http://www.dotnettips.info/2010/08/openssl.html>

نوع جدیدی در دات نت 4 به نام [Tuple](#) اضافه شده است که در این مطلب به بررسی آن خواهیم پرداخت.

در ریاضیات، Tuple به معنای لیست مرتبی از اعضاء با تعداد مشخص است. در زبان‌های برنامه نویسی Dynamic مانند اف شارپ، LISP، Perl و بسیاری موارد دیگر مطلب جدیدی نیست. در زبان‌های dynamic برنامه نویس‌ها می‌توانند متغیرها را بدون معرفی نوع آن‌ها تعریف کنند. اما در زبان‌های Static [سی شارپ](#)، برنامه نویس‌ها موظفند نوع متغیرها را پیش از کامپایل آن‌ها معرفی کنند که هر چند کار کد نویسی را اندکی بیشتر می‌کند اما به این صورت شاهد خطاهای کمتری نیز خواهیم بود (البته [سی شارپ](#) 4 این مورد را با معرفی واژه‌ی کلیدی dynamic تغییر داده است).

برای مثال در اف شارپ داریم:

```
let data = ("John Doe", 42)
```

که سبب ایجاد یک tuple که المان اول آن یک رشته و المان دوم آن یک عدد صحیح است می‌شود. اگر data را بخواهیم نمایش دهیم خروجی آن به صورت زیر خواهد بود:

```
printf "%A" data
// Output: ("John Doe",42)
```

در دات نت 4 فضای نام جدیدی به نام System.Tuple معرفی شده است که در حقیقت ارائه دهنده‌ی نوعی جنریک می‌باشد که توانایی در برگیری انواع مختلفی را دارد است :

```
public class Tuple<T1>
up to:
public class Tuple<T1, T2, T3, T4, T5, T6, T7, TRest>
```

همانند آرایه‌ها، اندازه‌ی Tuples نیز پس از تعریف قابل تغییر نیستند (immutable). اما تفاوت مهم آن با یک آرایه در این است که اعضای آن می‌توانند نوع‌های کاملاً متفاوتی داشته باشند. همچنین تفاوت مهم آن با یک ArrayList یا آرایه‌ای از نوع object مشخص بودن نوع هر یک از اعضاء آن است که type safety بیشتری را به همراه خواهد داشت و کامپایلر می‌تواند در حین کامپایل دقیقاً مشخص نماید که اطلاعات دریافتی از نوع صحیحی هستند یا خیر.

یک مثال کامل از Tuples را در [کلاس زیر](#) ملاحظه خواهید نمود:

```
using System;
using System.Linq;
using System.Collections.Generic;

namespace TupleTest
{
    class TupleCS4
    {
        #region Methods (4)

        // Public Methods (4)

        public static Tuple<string, string> GetFNameLName(string name)
        {
            if (string.IsNullOrWhiteSpace(name))
```

```

        throw new NullReferenceException("name is empty.");

    var nameParts = name.Split(',');
    if (nameParts.Length != 2)
        throw new FormatException("name must contain ','");

    return Tuple.Create(nameParts[0], nameParts[1]);
}

public static void PrintSelectedTuple()
{
    var list = new List<Tuple<string, int>>
    {
        new Tuple<string, int>("A", 1),
        new Tuple<string, int>("B", 2),
        new Tuple<string, int>("C", 3)
    };

    var item = list.Where(x => x.Item2 == 2).SingleOrDefault();
    if (item != null)
        Console.WriteLine("Selected Item1: {0}, Item2: {1}",
            item.Item1, item.Item2);
}

public static void PrintTuples()
{
    var tuple1 = new Tuple<int>(12);
    Console.WriteLine("tuple1 contains: item1:{0}", tuple1.Item1);

    var tuple2 = Tuple.Create("Item1", 12);
    Console.WriteLine("tuple2 contains: item1:{0}, item2:{1}",
        tuple2.Item1, tuple2.Item2);

    var tuple3 = Tuple.Create(new DateTime(2010, 5, 6), "Item2", 20);
    Console.WriteLine("tuple3 contains: item1:{0}, item2:{1}, item3:{2}",
        tuple3.Item1, tuple3.Item2, tuple3.Item3);
}

public static void Tuple8()
{
    var tup =
        new Tuple<int, int, int, int, int, int, int, Tuple<int, int>>
        (1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, new Tuple<int, int>(8, 9));

    Console.WriteLine("tup.Rest Item1: {0}, Item2: {1}",
        tup.Rest.Item1,tup.Rest.Item2);
}

#endregion Methods
}
}

```

```

using System;

namespace TupleTest
{
    class Program
    {
        static void Main()
        {
            var data = TupleCS4.GetFNameLName("Vahid, Nasiri");
            Console.WriteLine("Data Item1:{0} & Item2:{1}",
                data.Item1, data.Item2);

            TupleCS4.PrintTuples();
            TupleCS4.PrintSelectedTuple();
            TupleCS4.Tuple8();

            Console.WriteLine("Press a key...");
            Console.ReadKey();
        }
    }
}

```

توضیحات :

- روش‌های متفاوت ایجاد `Tuples` را در متدهای `PrintTuples` و `GetFNameLName` می‌توانید ملاحظه نمایید. همچنین نحوهٔ دسترسی به مقادیر هر کدام از اعضاء نیز مشخص شده است.
- کاربرد مهم `Tuples` در متدهای `PrintSelectedTuple` و `PrintTuples` نمایش داده شده است؛ زمانیکه نیاز است تا چندین خروجی از یک تابع داشته باشیم. به این صورت دیگر نیازی به تعریف آرگومان‌هایی به همراه واژه کلیدی `out` نخواهد بود یا دیگر نیازی نیست تا یک شیء جدید را ایجاد کرده و خروجی را به آن نسبت دهیم. به همان سادگی زبان‌های `dynamic` در اینجا نیز می‌توان یک `tuple` را ایجاد و استفاده کرد.
- بدیهی است از `Tuples` در یک لیست جنریک و یا حالات دیگر نیز می‌توان استفاده کرد. مثالی از این دست را در متدهای `PrintTuples` و `PrintSelectedTuple` ملاحظه خواهید نمود. ابتدا یک لیست جنریک از `tuple<int>` ایی با دو عضو تشکیل شده است. سپس با استفاده از امکانات `LINQ`، عضوی که آیتم دوم آن مساوی 2 است یافت شده و سپس المان‌های آن نمایش داده می‌شود.
- نکته‌ی دیگری را که حین کار با `Tuples` می‌توان در نظر داشت این است که اعضای آن حداقل شامل 8 عضو می‌توانند باشند که عضو آخر باید یک تعریف گردد و بدیهی است این `tuple` نیز می‌تواند شامل 8 عضو دیگر باشد و الی آخر که نمونه‌ای از آن را در متدهای `PrintTuples` و `PrintSelectedTuple` مشاهده کرد.

نظرات خوانندگان

نوبسند: Afshar Mohebbi | تاریخ: ۱۷/۰۲/۹۸:۳۲

جالب و مفید بود. ممنون.

نوبسند: علی اقدم | تاریخ: ۰۳/۰۱/۹۸:۵۷:۲۲

البته در استفاده از Tuple ها باید به این نکته توجه نمود که بعد از نمونه سازی یک Tuple دیگر امکان تغییر خصوصیات اون نمونه وجود نداره که بدلیل عدم وجود setter است، همچنین می توان از خصوصیت Rest در Tuple های تودرتو استفاده نمود، مثلا

tup.Rest.Rest.Item1

یکی از الگوهای برنامه نویسی شیء گرا، [Lazy Initialization Pattern](#) نام دارد که دات نت 4 پیاده سازی آن را سهولت بخشیده است.

در [دات نت 4](#) کلاس جدیدی به فضای نام System اضافه شده است به نام Lazy و هدف از آن lazy initialization است؛ من ترجمه‌اش می‌کنم و هله سازی با تأخیر یا به آن on demand construction هم گفته‌اند (زمانی که به آن نیاز هست ساخته خواهد شد).

فرض کنید در برنامه‌ی خود نیاز به شیء‌ای دارید و ساخت این شیء بسیار پرهزینه است. نیازی نیست تا بلافضله پس از تعریف، این شیء ساخته شود و تنها زمانیکه به آن نیاز است باید در دسترس باشد. کلاس Lazy جهت مدیریت اینگونه موارد ایجاد شده است. تنها کاری که در اینجا باید صورت گیرد، محصور کردن آن شیء هزینه‌بر توسط کلاس Lazy است:

```
Lazy<ExpensiveResource> ownedResource = new Lazy<ExpensiveResource>();
```

در این حالت برای دسترسی به شیء ساخته شده از ExpensiveResource، می‌توان از خاصیت Value استفاده نمود (ownedResource.Value). تنها در حین اولین دسترسی به ownedResource، شیء ownedResource.Value ساخته خواهد شد و نه پیش از آن و نه در اولین جایی که تعریف شده است. پس از آن این حاصل cache شده و دیگر و هله سازی نخواهد شد. دارای خاصیت IsValueCreated ownedResource نیز می‌باشد و جهت بررسی ایجاد آن شیء می‌تواند مورد استفاده قرار گیرد. برای مثال قصد داریم اطلاعات ExpensiveResource را ذخیره کنیم اما تنها در حالتیکه یکبار مورد استفاده قرار گرفته باشد. کلاس Lazy دارای دو متدهای دیگر نیز می‌باشد:

```
public Lazy(bool isThreadSafe);
public Lazy(Func<T> valueFactory, bool isThreadSafe);
```

و هدف از آن استفاده‌ی صحیح از این متدهای مختلف، سبب ایجاد و هله‌های ناخواسته‌ای از ExpensiveResource شویم و تنها یک مورد از آن کافی است یا به قولی thread safe, lazy initialization of expensive objects بدهی است اگر برنامه‌ی شما چند ریسمانی نیست می‌توانید این مکانیزم را کنسل کرده و اندکی کارآبی برنامه را با حذف قفل‌های همزمانی این کلاس بالا ببرید.

مثال اول:

```
using System;
using System.Threading;

namespace LazyExample
{
    class Program
    {
        static void Main()
        {
            Console.WriteLine("Before assignment");
            var slow = new Lazy<Slow>();
            Console.WriteLine("After assignment");

            Thread.Sleep(1000);

            Console.WriteLine(slow);
            Console.WriteLine(slow.Value);
        }
    }
}
```

```

        Console.WriteLine("Press a key...");
        Console.Read();
    }

    class Slow
    {
        public Slow()
        {
            Console.WriteLine("Start creation");
            Thread.Sleep(2000);
            Console.WriteLine("End creation");
        }
    }
}

```

خروجی این برنامه به شرح زیر است:

```

Before assignment
After assignment
Value is not created.
Start creation
End creation
LazyExample.Slow
Press a key...

```

همانطور که ملاحظه می‌کنید تنها در حالت دسترسی به مقدار slow.Value شیء slow، عمل و هله‌ای از آن ساخته خواهد شد.

مثال دوم:

شاید نیاز به مقدار دهی خواص کلاس پرهزینه وجود داشته باشد. برای مثال علاقمندیم خاصیت SomeProperty کلاس ExpensiveClass را مقدار دهی کنیم. برای این منظور می‌توان به شکل ذیل عمل کرد (یک `Func<T>` را می‌توان به سازنده‌ی آن ارسال نمود):

```

using System;
namespace LazySample
{
    class Program
    {
        static void Main()
        {
            var expensiveClass =
                new Lazy<ExpensiveClass>
                (
                    () =>
                    {
                        var fobj = new ExpensiveClass
                        {
                            SomeProperty = 100
                        };
                        return fobj;
                    }
                );
            Console.WriteLine("expensiveClass has value yet {0}",
                expensiveClass.IsValueCreated);

            Console.WriteLine("expensiveClass.SomeProperty value {0}",
                (expensiveClass.Value).SomeProperty);

            Console.WriteLine("expensiveClass has value yet {0}",
                expensiveClass.IsValueCreated);

            Console.WriteLine("Press a key...");
            Console.Read();
        }
    }
}

```

```
class ExpensiveClass
{
    public int SomeProperty { get; set; }

    public ExpensiveClass()
    {
        Console.WriteLine("ExpensiveClass constructed");
    }
}
```

کاربردها

- علاقمندیم تا ایجاد یک شئ هزینه بر تنها پس از انجام یک سری امور هزینه بر دیگر صورت گیرد. برای مثال آیا تابحال شده است که با یک سیستم ماتریسی کار کنید و نیاز به چند گیگ حافظه برای پردازش آن داشته باشید؟ زمانیکه از کلاس Lazy استفاده نمایید، تمام اشیاء مورد استفاده به یکباره تخصیص حافظه پیدا نکرده و تنها در زمان استفاده از آن‌ها کار تخصیص منابع صورت خواهد گرفت.
- ایجاد یک شئ بسیار پر هزینه بوده و ممکن است در بسیاری از موارد اصلاً نیازی به ایجاد و یا حتی استفاده از آن نباشد. برای مثال یک شئ کارمند را درنظر بگیرید که یکی از خواص این شئ، لیستی از مکان‌هایی است که این شخص قبلاً در آن‌جاها کار کرده است. این اطلاعات نیز به طور کامل از بانک اطلاعاتی دریافت می‌شود. اگر در متدهای استفاده کننده از شئ کارمند هیچگاه اطلاعات مکان‌های کاری قبلی او را مورد استفاده قرار ندهد، آیا واقعاً نیاز است که این اطلاعات به ازای هر بار ساخت و هلهای از شئ کارمند از دیتابیس دریافت شده و همچنین در حافظه ذخیره شود؟

نظرات خوانندگان

نویسنده: مهدی پایروند
تاریخ: ۰۹:۵۹:۵۱ ۱۳۸۹/۰۲/۲۱

کتاب مفیدی برای شروع کار و یا یادگیری برای بکار بردن C# بنظرتون میاد:
(Addison-Wesley Essential C# 4.0 (978 Pages
(Wrox Professional C# 4 and .NET 4 (1852 Pages
(O'Reilly C# 4.0 in a Nutshell 4th Edition Feb 2010 (1056 Pages
(Sams C# 4.0 How To Feb 2010 (669 Pges
(Effective C# 50 Specific Ways to Improve Your C# Second Edition (342 Pges

نویسنده: مهدی پایروند
تاریخ: ۱۰:۰۱:۵۵ ۱۳۸۹/۰۲/۲۱

راستی فکر کنم یواش باید عنوان و بتون رو عوض کنید به "Net Tips and .Net 4.0."

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۵:۰۹:۲۱ ۱۳۸۹/۰۲/۲۱

تنها کتاب اختصاصی برای C#4
[C# Language Specification 4.0](#)

این کتاب‌هایی که نام بر دید تشکیل شده از تمام مؤلفه‌های دات نت. مثلًا اون کتاب 1852 صفحه‌ای از WCF تا WPF را هم دارد. خود WPF جامع حدود 800 صفحه است. یا WCF راحت 600 صفحه است.

نویسنده: Pantee
تاریخ: ۲۰:۱۰:۲۳ ۱۳۸۹/۰۲/۲۴

آقا مطلبتو کپی کردن، محض اطلاع:

<http://www.zabet.ir/lazy-initialization-pattern-dotnet-4.html>

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۰۱:۰۵:۳۶ ۱۳۸۹/۰۲/۲۵

سلام، موفق باشید.

SortedSet

قرار گرفته در فضای نام System.Collections.Generic دات نت 4، لیستی از اشیاء به صورت خودکار مرتب شده را ارائه می‌دهد. نیز همانند HashSet از اعضای منحصر بفردی تشکیل خواهد شد اما اینبار به شکلی مرتب شده. برای پیاده سازی آن از [red-black tree data structure](#) استفاده شده است که مهم‌ترین مزیت آن امکان افزودن و یا حذف اشیاء به آن بدون کاهش قابل توجه کارآیی برنامه است.

مثال اول:

```
using System;
using System.Collections.Generic;

namespace SortedSetTest
{
    class Program
    {
        static void sample1()
        {
            var setRange = new SortedSet<int> { 2, 5, 6, 2, 1, 4, 8 };

            foreach (var i in setRange)
            {
                Console.WriteLine(i);
            }
        }

        static void Main()
        {
            sample1();
        }
    }
}
```

در این مثال با نحوه ایجاد این لیست جنریک خود مرتب شونده تکراری نپذیر (!) آشنا می‌شویم. اگر این مثال را اجرا نمایید، خروجی آن مرتب شده است و همچنین تنها شامل یک عدد 2 است (اعضای تکراری را حذف می‌کند).

مثال دوم:

```
using System;
using System.Collections.Generic;

namespace SortedSetTest
{
    class Program
    {
        static void sample2()
        {
            var setRange = new SortedSet<int>();
            var random = new Random();

            for (int counter = 0; counter < 100; counter++)
            {
                var rnd = random.Next(-180, 181);
                if (!setRange.Add(rnd))
                {
                    Console.WriteLine("Couldn't add {0}", rnd);
                }
            }

            Console.WriteLine("Result set:");
            foreach (var item in setRange)
            {

```

```
        Console.WriteLine(item);
    }
}

static void Main()
{
    sample2();
}

}
```

در این مثال نحوه افزودن اعضای مختلف به این لیست ویژه، توسط متده است. آن بیان شده است. اگر آیتمی در این لیست موجود باشد، مجدداً اضافه نشده و حاصل متده آن، False خواهد بود.

مثال سوم:

اگر از سایر انواع سفارشی تعریف شده استفاده نماید، باید روش مقایسه‌ی آن‌ها را نیز با پیاده‌سازی اینترفیس استاندارد `IComparable` ارائه دهد؛ در غیر اینصورت با خطای At least one object must implement `IComparable` خواهد شد.

```
using System;
using System.Collections;
using System.Collections.Generic;

namespace SortedSetTest
{
    class FileInfo
    {
        public string Name { set; get; }
        public long Size { set; get; }
    }

    class FileInfoComparer : IComparer<FileInfo>
    {
        public int Compare(FileInfo x, FileInfo y)
        {
            var caseiComp = new CaseInsensitiveComparer();
            return caseiComp.Compare(x.Name, y.Name);
        }
    }

    class Program
    {
        static void sample3()
        {
            var setRange = new SortedSet<FileInfo>(new FileInfoComparer())
            {
                new FileInfo
                {
                    Name = "file1.txt",
                    Size = 100
                },
                new FileInfo
                {
                    Name = "file2.txt",
                    Size = 10
                },
                new FileInfo
                {
                    Name = "file3.txt",
                    Size = 300
                }
            };

            foreach (var item in setRange)
            {
                Console.WriteLine(item.Name);
            }
        }

        static void Main()
        {
            sample3();
        }
    }
}
```

```
        Console.WriteLine("Press a key...");
        Console.ReadKey();
    }
}
```

در این مثال اشیایی از نوع `FileInfo` به لیست ویژه‌ی ما اضافه شده‌اند. برای اینکه امکان مقایسه‌ی آن‌ها فراهم باشد، کلاس `FileInfoComparer` با پیاده سازی اینترفیس `IComparer`، روش مقایسه دو شیء از این دست را ارائه می‌دهد.

عنوان: منسوخ شده‌ها در دات نت 4
نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۸۹/۰۳/۰۴ ۰۹:۰۹:۰۰
آدرس: www.dotnettips.info
برچسب‌ها: #C

برای کاهش حجم دات نت در نگارش‌های بعدی، کلاس‌هایی که توسط تیم‌های مختلف پیشتر توسعه یافته بودند، اکنون با هم تلفیق شده و نظم بهتری پیدا کرده‌اند. برای مثال کلیه کلاس‌های مرتبه با زبان‌های اسکریپتی اکنون به فضای نام System.CodeDom.Compiler منتقل شده‌اند و غیره. مرجع نسبتاً مفصلی در مورد منسوخ شده‌ها در دات نت 4 آخررا مننشر شده است:

[نوع‌های منسوخ شده](#)

[کلاس‌ها و متدهای منسوخ شده](#)

و حتماً می‌دانید که چگونه یک متده را باید به صورت منسوخ شده معرفی کرد:

[The Obsolete attribute](#)

در این حالت هنگام کامپایل برنامه، پیغام اخطاری توسط کامپایلر صادر خواهد شد.

نظرات خوانندگان

نوبسنده: Amin
تاریخ: ۱۳۸۹/۰۴/۰۴ ۱۱:۵۴:۳۶

ممنون آقای نصیری.

نوبسنده: Mohammad Shams Javi
تاریخ: ۱۳۸۹/۰۴/۲۹ ۱۱:۵۳:۵۳

مطلوب مفیدی بود.

سؤال: آیا شما بدون مراجعه به مستندات شیء FormsAuthenticationTicket می‌توانید پاسخ دهید هر کدام از آرگومان‌های ذکر شده در سازنده‌ی این کلاس چه کاربرد و معنایی دارند؟

```
var ticket = new FormsAuthenticationTicket
(
    1,
    principal.Identity.Name,
    DateTime.Now,
    DateTime.Now.AddMinutes(30),
    true,
    string.Empty,
    FormsAuthentication.FormsCookiePath
);
```

الان چطور؟!

```
//using named parameters of C# 4.0
var ticket = new FormsAuthenticationTicket
(
    version: 1,
    name: principal.Identity.Name,
    issueDate: DateTime.Now,
    expiration: DateTime.Now.AddMinutes(30),
    isPersistent: true,
    userData: string.Empty,
    cookiePath: FormsAuthentication.FormsCookiePath
);
```

گاهی از اوقات ویژگی‌هایی که به یک زبان برنامه نویسی اضافه می‌شوند راه و روش برنامه نویسی را ممکن است کاملاً تحت تاثیر قرار دهند؛ برای مثال استفاده از Generics . اما گاهی از اوقات این ویژگی‌های جدید syntax sugar یا nice to have هستند(!) مانند Named arguments

Named arguments یا آرگومان‌های نامگذاری شده خوانایی کدهای شما را با بیان اینکه هر آرگومان چه معنایی دارد، افزایش می‌دهند. برای مثال به نظر شما کدام روش فراخوانی متدهای Copy در ذیل خواناتر است؟

```
File.Copy("source.txt", "destination.txt", true);
```

و یا؟

```
File.Copy("source.txt", "destination.txt", overwrite: true);
```

هر دو یک کار را انجام می‌دهند اما در ک عملکرد روش اول حتماً نیاز به بررسی مستندات متدهای Copy را خواهد داشت.

نکات تكميلی:

متدهای زیر را در نظر بگیرید:

```
static void Foo(int x, int y) {}
```

آرگومان‌های نامگذاری شده (named arguments/parameters) در C#4

الف) در حالت معمولی و بدون استفاده از named argument، پارامترهای یک متدهم نامیده می‌شوند. به این معنا که محل ذکر یک پارامتر مهم است و برای مثال در روش متداول فراخوانی ذیل، پارامتر دوم همیشه همان ی است و پارامتر اول همواره همان درنظر گرفته می‌شود:

```
Foo(1,2);
```

اما زمانیکه از named parameters استفاده می‌کنید، این ترتیب دیگر اهمیتی نداشته و هر دو فراخوانی ذیل مجاز می‌باشند و به یک معنا هستند:

```
Foo(x:4, y:2);
Foo(y:2, x:4);
```

ب) همواره positional parameters باید پیش از named parameters ذکر شوند. برای مثال فراخوانی ذیل مجاز است:

```
Foo(4, y:2);
```

اما فراخوانی زیر مجاز نبوده و برنامه کامپایل نخواهد شد:

```
Foo(x:4, 2);      // Compile time error
```

نظرات خوانندگان

نویسنده: Amin
تاریخ: ۱۳۸۹/۰۳/۱۷ ۰۸:۵۲:۱۰

جالب بود. ممنون

عنوان: به روز رسانی کتاب **Threading in CS**
نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۸۹/۰۶/۲۷ ۱۲:۰۸:۰۰
آدرس: www.dotnettips.info
برچسب‌ها: #C

آقای Albahari (نویسنده برنامه معروف [LINQPad](#)) کتاب رایگان خودشون رو در مورد [برنامه نویسی چند ریسمانی در سی شارپ](#) به روز کرده‌اند که از آدرس ذیل قابل دریافت است. این به روز رسانی‌ها شامل مباحث اضافه شده در دات نت ۴ مانند tasks وغیره که از مزایای پردازش موازی بهره می‌برند نیز می‌شوند.

[Threading in C#, Joseph Albahari](#)

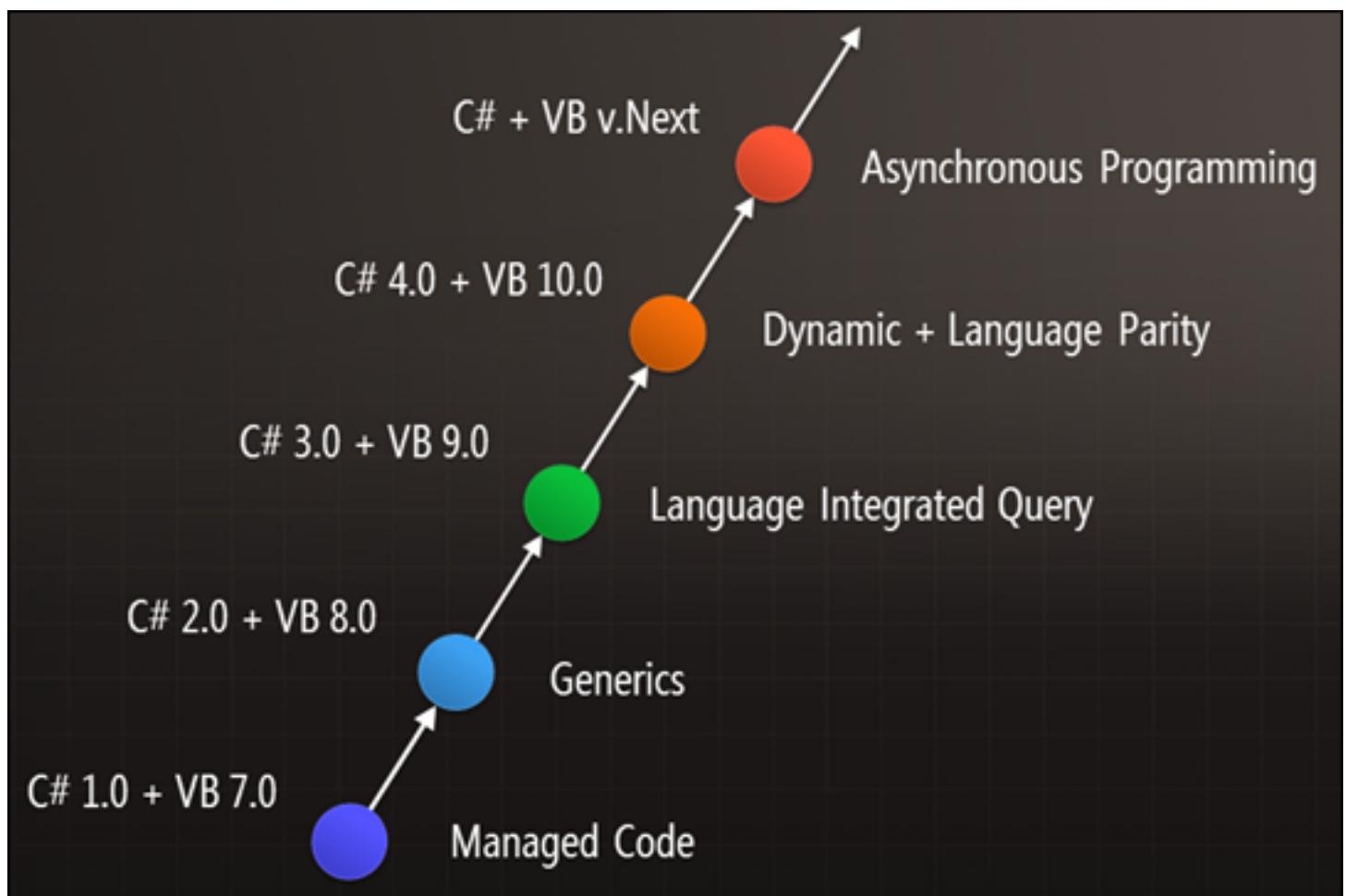
چندی قبل مطلبی را در این سایت در مورد معرفی الگویی که توسط آن می‌توان اعمال غیر همزمان را به صورت پی در پی انجام داد، مطالعه کردید:

[انجام پی در پی اعمال Async به کمک Iterators - قسمت اول](#)
[انجام پی در پی اعمال Async به کمک Iterators - قسمت دوم](#)

و بحث اصلی مطالب فوق هم این است:

"در برنامه نویسی متداول همیشه عادت داریم که اعمال به صورت C > B > A انجام شوند. اما در Async programming ممکن است ابتدا C انجام شود، سپس A و بعد B یا هر حالت دیگری صرفنظر از تقدم و تاخر آن‌ها در حین معرفی متدهای مرتبط در یک قطعه کد. همچنین میزان خوانایی این نوع کدنویسی نیز مطلوب نیست...."

خبر خوش آن است که پشتیبانی از این نوع مدل پی در پی برنامه نویسی در نگارش‌های بعدی سی‌شارپ و VB.NET اضافه شده است.

لیستی از مقالات منتشر شده در این مورد را در ادامه ملاحظه خواهید کرد:

[?What is Visual Studio Async](#)

[...Visual Studio Async CTP for the rest of us](#)

[Making Asynchronous Programming Easy](#)

[C# 5 Async Exception Handling](#)

[C# 5.0 Asynchrony – A Simple Intro and A Quick Look at async/await Concepts in the Async CTP](#)

[C# 5 Async, Part 1: Simplifying Asynchrony – That for which we await](#)

[Asynchrony in C# 5, Part One](#)

[Async, Await and C# vNext](#)

[C# 5.0 Asynchronous Made Easy](#)

[!What's Next in C#? Get Ready for Async](#)

علاوه بر آن یک سری ویدیوی مرتبه با این بحث نیز منتشر شده است:

[مصاحبه با تیم طراح](#)

[Anders Hejlsberg با مصاحبه](#)

نظرات خوانندگان

نویسنده: محمود رمضانی
تاریخ: ۱۳۸۹/۰۸/۱۹ ۱۱:۵۰:۰۸

راستشن اگه بخواه نظر شخصیم رو بگم باید بگم از سیاست جدید ماکروسافت مبنی بر تمرکز بر روی زبان برنامه نویسی به جای API ها زیاد خوشم نمیاد.
درسته که نتیجش سرعت بیشتر در برنامه نویسی اما یک مشکل بزرگ دارد. تا قبل از این اگه شما یک زبان برنامه نویسی رو یاد میگرفتید می تونستید خیلی آسون و سریع اون رو در زبان های دیگه هم یاد بگیرید و ازش استفاده کنید چون بیشتر API ها با زبان های C/C++ نوشته شدن بنابرین زبان ها معمولاً یک API رو فراخوانی می کردن فقط نحوه فراخوانی اون ها در زبان ها فرق می کرد.

به عنوان مثال برنامه نویسی سوکت در Java,CSharp,CPlusPlus ... کاملاً شبیه هم هستش. MultiThreading هم به همین صورت. اگه شما با یکی از این زبان ها این Concept را یاد بگیرید می تونید همون Concept را در بقیه زبان ها هم سریع یاد بگیرید.
اما با این سیاست جدید اگه شما مثلاً برنامه نویسی ASync را در CSharp یاد بگیرید نمی تونید معلومات خودتون رو در این زمینه به زبان های دیگه ببرید و فقط میتوانید ازش در دات نت استفاده کنید.
خوشحال می شم نظر بقیه اساتید رو در این زمینه بدونم.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۸۹/۰۸/۱۹ ۱۲:۰۲:۲۵

- اتفاقاً اخیراً مايكروسافت تمرکز کمتری روی زبان‌ها داشته و تمرکز بیشتر اون بر روی کتابخانه‌ها و افزونه‌های مرتبط با دات نت فریم ورک بوده مثل افزونه‌های برنامه نویسی موازی و بهبودهای زیادی که در زمینه برنامه نویسی چند رسمنانی به دات نت 4 اضافه شده. این مبحث ساده سازی async هم در جهت تکمیل این بحث است.
- هنوز هم با تمام این اضافات، حجم مستندات زبان سی شارپ در حد یک دانشنامه‌ی قطور مثل مستندات زبان CPP در نیامده است.
- اینکه مثلاً زبان جاوا در چند سال اخیر درجا زده و مثلاً در مورد LINQ یا قابلیت‌های پویای زبان یا همین مبحث ساده سازی Async کاری نکرده آیا به نظر شما دلیل مناسبی است برای کم کاری دیگران؟

دو پروژه‌ی سурс باز [XML RPC](#) و [Log4Net](#) برای اجرا شدن در برنامه‌های دات نت 4 نیاز به اندکی تغییر در هر دو برنامه‌ی فراخوان و اسembly‌های آن‌ها دارند که در ادامه توضیحات مربوطه ارائه خواهند شد.

اگر یک پروژه‌ی جدید دات نت 4 را آغاز کنید و سپس ارجاعی را به یکی از اسembly‌های ذکر شده اضافه نمایید، اولین خطایی را که حین استفاده مشاهده خواهید نمود، مورد زیر است:

```
Could not resolve assembly "System.Web".  
The assembly is not in the currently targeted framework ".NETFramework,Version=v4.0,Profile=Client".  
Please remove references to assemblies not in the targeted framework or consider retargeting your  
project.
```

علت هم اینجا است که در تنظیمات پروژه‌های جدید مبتنی بر دات نت 4، پیش فرض Target framework انتخابی توسط VS.NET 2010 از نوع Client profile است؛ که صرفا جهت کاهش حجم دات نت فریم ورک مورد نیاز این نوع برنامه‌ها طراحی شده است. در این پروفایل ساده، اسembly System.Web وجود ندارد. بنابراین جهت استفاده از کتابخانه‌های XML RPC و یا Log4Net نیاز است تا در خواص پروژه، Target framework را بر روی دات نت فریم ورک 4 کامل قرار داد تا خطای فوق برطرف شود.

خطای دومی که حین کار با کتابخانه‌های XML RPC و یا Log4Net در یک برنامه‌ی دات نت 4 حتما با آن مواجه خواهید شد در ادامه ذکر گردیده است:

```
Inheritance security rules violated while overriding member:  
GetObjectData(System.Runtime.Serialization.SerializationInfo,  
System.Runtime.Serialization.StreamingContext),  
Security accessibility of the overriding method must match the security accessibility of the method  
being overridden.
```

متد SecurityCritical با ویژگی ISerializable.GetObjectData در دات نت فریم ورک مزین شده است. با تغییرات امنیتی صورت گرفته در دات نت 4، متدی که این متد را تحریف می‌کند نیز باید با همان سطح دسترسی متد virtual گردد و گرنۀ برنامه اجرا نخواهد شد. البته این مشکل ما نیست؛ مشکل سازندگان کتابخانه‌های ذکر شده است! ولی خوب تا این لحظه برای مثال کتابخانه XML RPC برای دات نت 4 به روز نشده است ولی سورس کامل آن در دسترس است. برای رفع این مشکل ابتدا سورس این کتابخانه‌ها را دریافت کرده و سپس در فایل AssemblyInfo.cs آن‌ها یک سطر زیر را حذف نموده و پروژه را مجددا کامپایل کنید:

```
[assembly: AllowPartiallyTrustedCallers]
```

علت وجود این ویژگی در کتابخانه‌های ذکر شده این است که بتوان از آن‌ها در محیط‌های اصطلاحا partially trusted (برای مثل هر برنامه‌ای که در internet zone یا intranet zone اجرا می‌شود) استفاده کرد. در دات نت 4 با تغییرات انجام شده معنای security-transparency به AllowPartiallyTrustedCallers تغییر کرده است. بنابراین با قید آن یا باید هر جایی که متد GetObjectData ذکر شده در این کتابخانه‌ها تحریف می‌شود، ویژگی SecurityCritical را صریحاً اعمال کرد یا اینکه می‌توان AllowPartiallyTrustedCallers را حذف کرده و وظیفه‌ی انجام آن را به CLR محو نمود.

برای مطالعه بیشتر:

[Using Libraries from Partially Trusted Code](#)
[Security Changes in the .NET Framework 4](#)

[TypeLoadException based on Security-Transparent Code, Level 2](#)
[Making log4net run on .NET 4.0](#)

نظرات خوانندگان

نویسنده: Afshar Mohebbi
تاریخ: ۲۰:۰۰:۲۶ ۱۳۸۹/۰۸/۳۰

پیشنهاد می‌کنم مطالب این مدل را به انگلیسی بنویسید نه فارسی. چون مخاطب فارسی زبان آن کم و مخاطب انگلیسی زبان آن به شدت زیاد است.

عموماً اکثر کدهای موجود از روش زیر برای ساخت یک مسیر استفاده می‌کنند:

```
string path = somePath + "\\\" + filename;
```

اما اگر همین برنامه تحت Mono در لینوکس اجرا شود به مشکل بر می‌خورد زیرا در لینوکس مسیرها این‌بار به صورت زیر هستند:
`/somepath/filename`

به همین جهت توصیه شده است برای ساخت مسیرها در برنامه‌ی خود، از متدهای `Path.Combine` موجود در فضای نام `System.IO` استفاده کنید زیرا این متدهای مقادیر `Path.DirectorySeparatorChar` و `Path.VolumeSeparatorChar` جهت تهیه مسیر نهایی استفاده می‌کنند. این مقادیر در ویندوز (\) و لینوکس (/) متفاوت بوده و به صورت خودکار در زمان اجرا توسط فریم‌ورک مورد استفاده مدیریت خواهد شد.

همچنین مزیت دیگر استفاده از `Path.Combine`، تعیین اعتبار ورودی است؛ به این معنا که اگر از کarakترهای غیرمجاز استفاده شود، یک استثناء صادر خواهد شد.

یک مورد دیگر هم شاید بد نباشد همینجا اضافه شود و آن هم فلسفه وجودی `Environment.NewLine` است. مطابق معمول رسم بر این است که سطر جدید با \n در انتهای یک رشته مشخص شود اما این همیشه صحیح نیست و در پلتفرم‌های مختلف متفاوت است. `Environment.NewLine` در ویندوز مساوی \r\n است و در سیستم‌های مبتنی بر Unix مساوی \n خواهد بود. به همین جهت بهتر است از این پس بجای \n از `Environment.NewLine` جهت مشخص سازی سطر جدید استفاده کنید.

نظرات خوانندگان

نوبسند: مهران کی آرش
تاریخ: ۱۳۹۰/۰۵/۱۰ ۱:۴۰:۴۲

عالی بود

به نظر شما چه تعداد شیء CLR را می‌توان در یک ثانیه ایجاد کرد؟
برنامه کنسول زیر دو نسخه معمولی و نسخه پردازش موازی یک آزمایش ساده را برای اندازه‌گیری این مطلب ارائه می‌دهد:

```
using System;
using System.Collections.Generic;
using System.Diagnostics;
using System.Threading;
using System.Threading.Tasks;

namespace ObjectInitSpeedTest
{
    class Program
    {
        //Note: don't forget to build it in Release mode.
        static void Main()
        {
            normalSpeedTest();
            parallelSpeedTest();

            Console.ForegroundColor = ConsoleColor.White;
            Console.WriteLine("Press a key ...");
            Console.ReadKey();
        }

        private static void parallelSpeedTest()
        {
            Console.ForegroundColor = ConsoleColor.Yellow;
            Console.WriteLine("parallelSpeedTest");

            long totalObjectsCreated = 0;
            long totalElapsedTime = 0;

            var tasks = new List<Task>();
            var processorCount = Environment.ProcessorCount;

            Console.WriteLine("Running on {0} cores", processorCount);

            for (var t = 0; t < processorCount; t++)
            {
                tasks.Add(Task.Factory.StartNew(
                    () =>
                {
                    const int reps = 1000000000;
                    var sp = Stopwatch.StartNew();
                    for (var j = 0; j < reps; ++j)
                    {
                        new object();
                    }
                    sp.Stop();

                    Interlocked.Add(ref totalObjectsCreated, reps);
                    Interlocked.Add(ref totalElapsedTime, sp.ElapsedMilliseconds);
                }));
            }

            // let's complete all the tasks
            Task.WaitAll(tasks.ToArray());

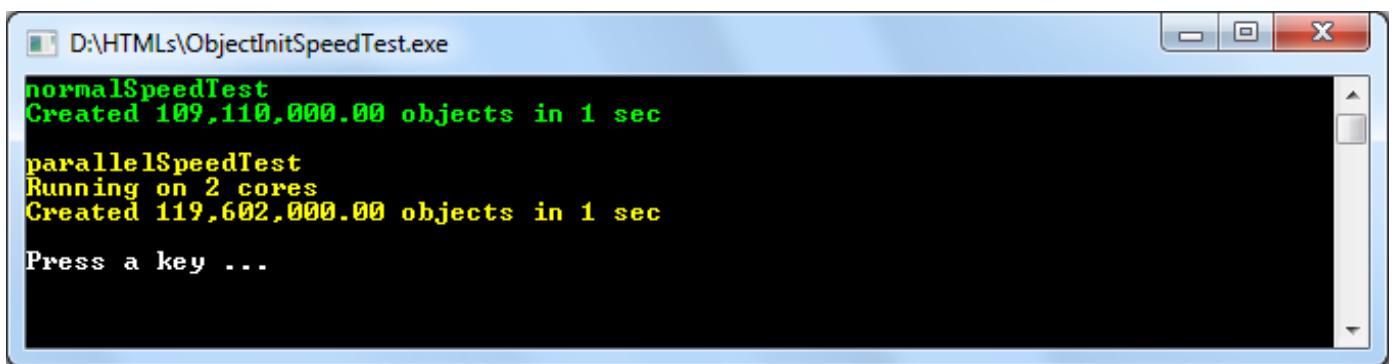
            Console.WriteLine("Created {0:N} objects in 1 sec\n", (totalObjectsCreated /
(totalElapsedTime / processorCount)) * 1000);
        }

        private static void normalSpeedTest()
        {
            Console.ForegroundColor = ConsoleColor.Green;
            Console.WriteLine("normalSpeedTest");
```

```
const int reps = 1000000000;
var sp = Stopwatch.StartNew();
sp.Start();
for (var j = 0; j < reps; ++j)
{
    new object();
}
sp.Stop();

Console.WriteLine("Created {0:N} objects in 1 sec\n", (reps / sp.ElapsedMilliseconds) *
1000);
}
}
```

هنگام اجرای برنامه فراموش نکنید که حالت Build را بر روی Release قرار دهید.

نظرات خوانندگان

نویسنده: Faraz Fallahi
تاریخ: ۱۳:۲۴:۳۹ ۱۳۹۰/۰۳/۲۲

حالا چه نتیجه ای باید گرفت ؟!
<http://img.288.ir/images/objectinitspeedtest.png>

نویسنده: Faraz Fallahi
تاریخ: ۱۳:۳۷:۵۹ ۱۳۹۰/۰۳/۲۲

<http://img.288.ir/images/objectinitspeedtest2.png>

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۴:۰۹:۰۶ ۱۳۹۰/۰۳/۲۲

wow ! این 32 هسته رو از کجا آوردید ؟!

نویسنده: Faraz Fallahi
تاریخ: ۱۴:۵۶:۳۱ ۱۳۹۰/۰۳/۲۲

int processorCount = 32

نویسنده: Faraz Fallahi
تاریخ: ۱۵:۲۰:۴۰ ۱۳۹۰/۰۳/۲۲

مسئله اینجاس که با چهار برابر کردن مقدار processorCount واقعی نتیجه هم چهار برابر بهتر شده !
(ولی کردم 64 دیگه نتیجه زیاد با 32 تغییری نکرد.)

نویسنده: Hossein Moradinia
تاریخ: ۱۸:۳۰:۱۹ ۱۳۹۰/۰۳/۲۳

من که نفهمیدم چرا با تغییر processorCount به 32 زمان کاهش پیدا کرد !!!
اگه کسی میدونه بگه !!!

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۲۱:۴۹:۱۱ ۱۳۹۰/۰۳/۲۳

نسخه پردازش موازی فوق به صورت پیش فرض بر اساس تعداد هسته های CPU تنظیم شده یعنی تصور کنید که روی هر هسته واقعاً نسخه های normalSpeedTest به موازات هم در حال اجرا هستند. اگر 8 هسته باشد، 8 tasks خواهیم داشت. زمانیکه دستی تعداد هسته را تنظیم کنید (بیشتر از تعداد واقعی هسته ها البته)، به همان نسخه threading سابق بر می گردیم یعنی اینبار task های اضافه شده بر اساس زمان آزاد پردازشی هسته ها، بین آنها مرتب سوئیچ خواهد شد و هر کدام که زودتر پایان یابد زمان پردازشی بیشتری را در اختیار مابقی تردهای ایجاد شده قرار می دهد. بدیهی است افزایش این عدد زمانیکه CPU به حد اشباع رسیده است (احتمالاً شاید بوى سوختن آن به مشام رسیده باشد ... !)، تاثیر آنچنانی نخواهد داشت. علت اینکه عموماً از تعداد هسته برای ایجاد parallel tasks استفاده می کنند هم همین مورد است. چون فقط برنامه شما نیست که قرار است از تمام توانایی های CPU استفاده کند.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۲۲:۰۴:۱۷ ۱۳۹۰/۰۳/۲۳

یک مطلب دیگر رو هم اضافه کنم. ThreadPool در دات نت 4 به 64 logical processors محدود شده. به عبارتی مثلا حین استفاده از Parallel.ForEach این محدودیت وجود دارد و پس از آزاد شدن یک task ، task بعدی (پس از 64 البته) وارد عمل خواهد شد و همینطور الی آخر + ویندوز سرور 2008 R2 فقط تا 256 logical processors رو پشتیبانی می کنه.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۰/۰۳/۳۰ ۰۱:۱۲:۵۵

[Head-to-head benchmark: C++ vs .NET](#)

نویسنده: A. Karimi
تاریخ: ۱۳۹۰/۰۴/۰۳ ۱۴:۱۳:۵۶

ظاهرا پردازنده های نسل i3 و i5 و i7 دارای مکانیزم موازی سازی متفاوتی هستند که در این موارد تاثیر زیادی دارند برای مثال از یک پردازنده یک هسته ای نسل i3 می توان دو هسته ای گرفت به شرط دادن توان الکتریکی کافی به پردازنده. به علاوه بسیاری از سخت افزارهای جدید از Overclocking به صورت پویا پشتیبانی می کنند و ریختن بار زیادتر بر روی CPU جواب بهتری می دهد. غیر از Overclocking وقتی از CPU های مدرن کمتر از حد توانشان استفاده شود بخش هایی از خودشان را موقتاً غیر فعال می کنند تا از مصرف برق بگاهند وقتی بار CPU زیاد شود این بخش های خاموش، روشن شده و قدرت CPU بیشتر خواهد شد.

شبیه همین مکانیزم در صورتی که سخت افزار مدرن باشد، در باره RAM نیز اتفاق می افتد. فکر می کنم به همین دلیل ریختن بار بیشتر بر CPU نتایجی دارد که گاهی عجیب به نظر می رسد.

قابلیت Dynamic reflection یا به اختصار همان reflection متدائل، از اولین نگارش‌های دات نت فریم در دسترس است و امکان دسترسی به اطلاعات مرتبط با کلاس‌ها، متدها، خواص و غیره را در زمان اجرا مهیا می‌سازد. تابحال به کمک این قابلیت، امکان تهیه ابزارهای پیشرفته‌ی زیر مهیا شده است:

انواع و اقسام

- فریم ورک‌های آزمون واحد

code generators -

ORMs -

ابزارهای آنالیز کد

و ...

برای مثال فرض کنید که می‌خواهید برای یک کلاس به صورت خودکار، متدهای آزمون واحد تهیه کنید (تهیه یک code generator ساده). اولین نیاز این برنامه، دسترسی به امضای متدها به همراه نام آرگومان‌ها و نوع آن‌ها است. برای حل این مساله باید برای مثال یک parser زبان سی‌شارپ یا اگر بخواهید کامل‌تر کار کنید، به ازای تمام زبان‌های قابل استفاده در دات نت فریم ورک باید parser تهیه کنید که ... کار ساده‌ای نیست. اما با وجود reflection به سادگی می‌توان به این نوع اطلاعات دسترسی پیدا کرد و نکته‌ی مهم آن هم این است که مستقل است از نوع زبان مورد استفاده. به همین جهت است که این نوع ابزارها را در فریم ورک‌هایی که قادر به امکانات reflection هستند، کمتر می‌توان یافت. برای مثال کیفیت کتابخانه‌های آزمون واحد CPP در مقایسه با آنچه که در دات نت مهیا هستند، اصلاً قابل مقایسه نیستند. برای نمونه به یکی از معظiemترین فریم ورک‌های آزمون واحد CPP که توسط گوگل تهیه شده مراجعه کنید: (+)

قابلیت Reflection، مطلب جدیدی نیست و برای مثال زبان جاوا هم سال‌ها است که از آن پشتیبانی می‌کند. اما نگارش سوم دات نت فریم ورک با معرفی LINQ، lambda expressions و Dynamic reflection در یک سطح بالاتر از این متدائل قرار گرفت.

تعريف Static Reflection :

استفاده از امکانات Reflection API بدون بکارگیری رشته‌ها، به کمک قابلیت اجرایی به تعویق افتاده‌ی LINQ، جهت دسترسی به متادیتای المان‌های کد، مانند خواص، متدها و غیره. برای مثال کد زیر را در نظر بگیرید:

```
//dynamic reflection
 PropertyInfo property = typeof (MyClass).GetProperty("Name");
 MethodInfo method = typeof (MyClass).GetMethod("SomeMethod");
```

این کد، یک نمونه از دسترسی به متادیتای خواص یا متدها را به کمک Reflection متدائل نمایش می‌دهد. مهم‌ترین ایراد آن استفاده از رشته‌ها است که تحت نظر کامپایلر نیستند و تنها زمان اجرا است که مشخص می‌شود آیا MyClass واقعاً خاصیتی به نام Name داشته است یا خیر.

چقدر خوب می‌شد اگر این قابلیت بجای dynamic بودن (مشخص شدن در زمان اجرا)، استاتیک می‌بود و در زمان کامپایل قابل بررسی می‌شد. این امکان به کمک Static Reflection کلاس‌های Func و Expression trees و lambda expressions دات نت سه بعد، میسر شده است. کلیدهای اصلی Static Reflection کلاس‌های Func و Expression هستند. با استفاده از کلاس Func می‌توان lambda expression ای را تعریف کرد که مقداری را بر می‌گرداند و توسط کلاس Expression می‌توان به محتوای یک delegate دسترسی یافت. ترکیب این دو قدرت دستیابی به اطلاعاتی مانند PropertyInfo را در زمان طراحی کلاس‌ها، می‌دهد؛ با توجه به اینکه:

- کاملاً توسط intellisense موجود در VS.NET پشتیبانی می‌شود.

- با استفاده از ابزارهای refactoring قابل کنترل است.
- از همه مهم‌تر، دیگری خبری از رشته‌ها نبوده و همه چیز تحت کنترل کامپایلر قرار می‌گیرد.

و شاید هیچ قابلیتی به اندازه‌ی Static Reflection در این چندسال اخیر بر روی اکوسیستم دات نت فریم ورک تاثیرگذار نبوده باشد. این روزها کمتر کتابخانه یا فریم ورکی را می‌توانید پیدا کنید که از Static Reflection استفاده نکند. سرآغاز استفاده گسترده از آن به Fluent NHibernate بر می‌گردد؛ سپس در انواع و اقسام mocking frameworks، ORMs و غیره استفاده شد و مدتی است که در ASP.NET MVC نیز مورد استفاده قرار می‌گیرد (برای مثال TextBoxFor معرف آن) :

```
public string TextBoxFor<T>(Expression<Func<T, object>> expression);
```

به این ترتیب حین استفاده از آن دیگری نیازی نخواهد بود تا نام خاصیت مدل مورد نظر را به صورت رشته وارد کرد:

```
<%= this.TextBoxFor(model => model.FirstName); %>
```

یک مثال ساده از تعریف و بکارگیری Static Reflection :

```
public PropertyInfo GetProperty<T>(Expression<Func<T, object>> expression)
{
    var memberExpression = expression.Body as MemberExpression;
    if (memberExpression == null)
        throw new InvalidOperationException("Not a member access.");
    return memberExpression.Member as PropertyInfo;
}
```

همانطور که عنوان شد کلیدهای اصلی بهره‌گیری از امکانات Static reflection، استفاده از کلاس‌های Func و Expression، استفاده از Lambdas as Data است که به آن expression of a delegate و در حقیقت یک delegate پارامتری از نوع T را دریافت کرده و سپس مقداری از نوع object را بر می‌گرداند. اما زمانیکه از کلاس Expression در اینجا استفاده می‌شود، این Func دیگر اجرا نخواهد شد، بلکه از آن به عنوان قطعه کدی که اطلاعاتش قرار است استخراج شود (Lambdas as Data) استفاده می‌شود.

برای نمونه Fluent NHibernate در پشت صحنه متدهای Map، به کمک متدهای شبیه به GetProperty فوق، a => a.Address1 را به رشته متناظر خاصیت Address1 تبدیل کرده و جهت تعریف نگاشتها مورد استفاده قرار می‌دهد:

```
public class AddressMap : DomainMap<Address>
{
    public AddressMap()
    {
        Map(a => a.Address1);
    }
}
```

جهت اطلاع؛ قابلیت استفاده از «کد به عنوان اطلاعات» هم مفهوم جدیدی نیست و برای مثال زبان Lisp چند دهه است که آن را ارائه داده است!

برای مطالعه بیشتر:

[Expression Tree Basics](#)

[Functional Programming for Everyday .NET Development](#)

[Introduction to static reflection](#)

[The basics behind static reflection](#)

[Dynamic reflection versus static reflection](#)

[Static Reflection of property names](#)

[Lisp is sin](#)

نظرات خوانندگان

نویسنده: afsharm
تاریخ: ۱۳۹۰/۰۵/۱۰ ۰۸:۳۷:۵۸

سلام،

من همیشه اینجا چیزهای جدید یاد می‌گیرم.

نویسنده: Nima
تاریخ: ۱۳۹۰/۰۵/۱۰ ۱۱:۳۳:۰۲

سلام آقای نصیری

باز هم انگار در این پست مشکل اخیر من رو آموزش دادین. یه جورایی خیلی جالبه من یه قطعه کد دیده بودم برای پیاده سازی `INotifyPropertyChanged` که در اینجا پرسیدم : <http://stackoverflow.com/questions/6829099/how-this-code-works-for-handling-inotifypropertychanged> البته آقای مارک گراول گفته که این روش سرعتش پایینه. البته من همچنان از کد خیلی سر در نیاوردم. یعنی سلسله مراتبی که انجام داده رو متوجه نمیشم از کجا نشأت میگیره

ممnon و موفق باشی

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۰/۰۵/۱۰ ۱۲:۱۱:۰۱

بله. این هم یکی از کاربردهای static reflection در عمل است که در WPF و سیلوارلایت می‌توانه مورد استفاده قرار بگیره. هدف هم حذف رشته ذکر شده در متدهای متداول و اجباری PropertyChanged است که باید به ازای هر خاصیت نوشته شود. این رشته‌ها (آرگومان‌های PropertyChanged) چون دقیقاً همان نام خاصیت‌های تعریف شده در کلاس جاری هستند، بنابراین با استفاده از lambda به عنوان داده (توسط کلاس expression و func) به صورت strongly typed (زمانیکه Func of T) به صورت قابل تشخیص توسط intellisense می‌توانند تفسیر و قابل دسترسی شوند. زمانیکه Expression را بجای آرگومان رشته‌ای تعریف کردید، خواص این T توسط intellisense و lambda expression ظاهر می‌شوند. تا اینجا یک مرحله پیشرفت است (شما دیگر رشته نوشته‌اید و کد هست به عنوان داده). مرحله بعد ترجمه این کد هست به همان رشته. نهایتاً متدهای PropertyChanged نیاز به رشته دارد. اینجا است که کلاس Expression وارد عمل می‌شود و کد را به داده مورد نظر ترجمه می‌کند.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۰/۰۵/۱۰ ۱۲:۲۰:۵۸

جهت تکمیل بحث این کتاب هم اخیراً چاپ شده و بگردید می‌توانید پیدا شنید

[Functional Programming in C#: Classic Programming Techniques for Modern Projects](#)

نویسنده: Nima
تاریخ: ۱۳۹۰/۰۵/۱۰ ۱۲:۵۳:۳۸

بسیار عالی بود متوجه شدم. بسیار لطف کردین

در مورد static reflection مقدمه‌ای پیشتر در این سایت قابل مطالعه است ([^](#)) و پیشنياز بحث جاري است. در ادامه قصد داريم يك سري از کاربردهای متداول آنرا که اين روزها در گوشه و کنار وب یافت می‌شود، به زبان ساده بررسی کnim.

بهبود کدهای موجود

از static reflection در دو حالت کلی می‌توان استفاده کرد. یا قرار است کتابخانه‌ای را از صفر طراحی کnim یا اینکه خیر: کتابخانه‌ای موجود است و می‌خواهیم کیفیت آن را بهبود ببخشیم. هدف اصلی هم «حذف رشته‌ها» و «استفاده از کد بجای رشته‌ها» است.

برای مثال قطعه کد زیر یک مثال متداول مرتبط با WPF و یا Silverlight است. در آن با پیاده سازی اینترفیس INotifyPropertyChanged و استفاده از متد raisePropertyChanged ، به رابط کاربری برنامه اعلام خواهیم کرد که لطفاً خودت را بر اساس اطلاعات جدید تنظیم شده در قسمت set خاصیت Name ، به روز کن:

```
using System.ComponentModel;

namespace StaticReflection
{
    public class User : INotifyPropertyChanged
    {
        string _name;
        public string Name
        {
            get { return _name; }
            set
            {
                if (_name == value) return;
                _name = value;
                raisePropertyChanged("Name");
            }
        }

        public event PropertyChangedEventHandler PropertyChanged;
        void raisePropertyChanged(string propertyName)
        {
            var handler = PropertyChanged;
            if (handler == null) return;
            handler(this, new PropertyChangedEventArgs(propertyName));
        }
    }
}
```

```

    }
}

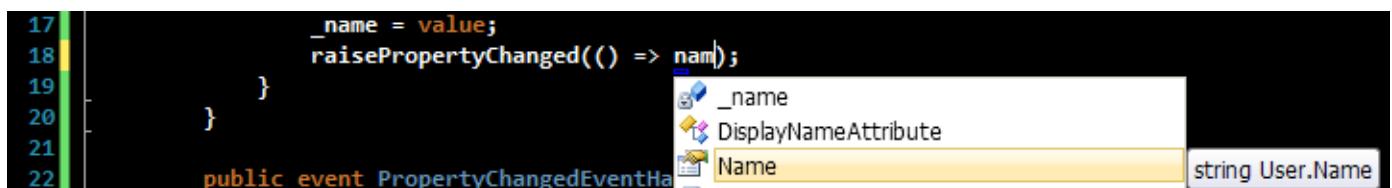
```

تعاریف قسمت PropertyChangedEventArgs این پیاده سازی، خارج از کنترل ما است و در دات نت فریم ورک تعریف شده است. حتما هم نیاز به رشته دارد؛ آن هم نام خاصیتی که تغییر کرده است. چقدر خوب می شد اگر می توانستیم این رشته را حذف کنیم تا کامپایلر بتواند صحت بکارگیری اطلاعات وارد شده را دقیقاً پیش از اجرای برنامه بررسی کند. الان فقط در زمان اجرا است که متوجه خواهیم شد، مثلاً آیا به روز رسانی مورد نظر صورت گرفته است یا خیر؛ اگر نه، یعنی احتمالاً یک اشتباہ تایپی جایی وجود دارد.

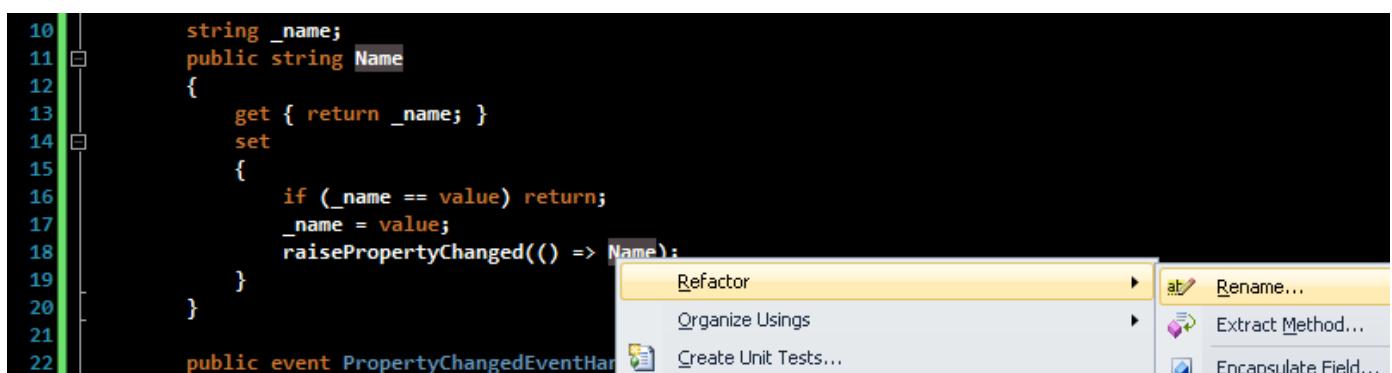
برای بهبود این کد همانطور که در قسمت قبل نیز گفته شد، از ترکیب کلاس‌های Func و Expression استفاده خواهیم کرد. در اینجا Func قرار نیست چیزی را اجرا کند، بلکه از آن به عنوان قطعه کدی که اطلاعاتش قرار است استخراج شود (Data Lambda as) استفاده می‌شود. این استخراج اطلاعات هم توسط کلاس Expression انجام می‌شود. بنابراین قسمت اول بهبود کد به صورت زیر شروع می‌شود:

```
void raisePropertyChanged(Expression<Func<object>> expression)
```

الان اگر متدهای raisePropertyChanged را بخواهیم اصلاح کنیم، حداقل با دو واقعه‌ی مطلوب زیر مواجه خواهیم شد: به صورت خودکار کار می‌کند؛

حتی بدovی ترین ابزارهای Refactoring موجود (منظور همان ابزار توکار VS.NET است!) هم امکان Refactoring را در اینجا فراهم خواهند ساخت:

در پایان کد تکمیل شده فوق به شرح زیر خواهد بود که در آن از کلاس Member.Name استخراج جهت استفاده شده است:

```
using System;
using System.ComponentModel;
using System.Linq.Expressions;

namespace StaticReflection
{
    public class User : INotifyPropertyChanged
    {
        string _name;
        public string Name
        {
            get { return _name; }
            set
            {
                if (_name == value) return;
                _name = value;
                RaisePropertyChanged(() => Name);
            }
        }

        public event PropertyChangedEventHandler PropertyChanged;
        void RaisePropertyChanged(Expression<Func<object>> expression)
        {
            var memberExpression = expression.Body as MemberExpression;
            if (memberExpression == null)
                throw new InvalidOperationException("Not a member access.");

            var handler = PropertyChanged;
            if (handler == null) return;
            handler(this, new PropertyChangedEventArgs(memberExpression.Member.Name));
        }
    }
}
```

در اینجا باز هم نهایتاً به همان PropertyChangedEventArgs استاندارد و موجود، بر می‌گردیم؛ اما آرگومان رشته‌ای آنرا به کمک ترکیب کلاس‌های Expression و Func تامین خواهیم کرد.

نظرات خوانندگان

نویسنده: Meysam Javadi
تاریخ: ۱۰:۱۳:۲۲ ۱۳۹۰/۰۵/۲۳

این روش مشکل کارایی داره، INPC ها بسیار بیشتر از اون چیزی که ما انتظارش رو داریم اجرا میشن!
به جاش 6.0 Resharper رو نصب بکنید(بایندینگ های XAML رو هم اصلاح میکنه یا میگه تو این DataContext نیست و...)

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۱:۱۴:۲۱ ۱۳۹۰/۰۵/۲۳

- یک بررسی علمی (بدون علامت تعجب احساسی در انتهای جمله) اینجا هست: [\(+\)](#)
در «یک میلیون بار» اجرا، حدودا 10 ثانیه تفاوت اجرا است نسبت به حالت بکارگیری رشتهها.
- البته شما در عمل، نه در محیط آزمایشگاهی، پیدا کنید برنامه‌ای را که یک میلیون بار بخواهد خواصی را مرتب به روز کند.
- زمانیکه LINQ هم ارائه شد، اولین مقالاتی که در این مورد ... در مورد نقد آن منتشر شد، تمرکز را گذاشتند روی کارایی؛ که این کمی کند است! البته الان کمتر کسی است که در پروژه‌هایی خداقل از LINQ to Objects استفاده نکند. به این دلایل:
- هدف استفاده از LINQ اصلاً مسابقه‌ی سرعت نیست.
- هدف تولید کدهای Strongly typed که این اهمیت‌ها را دارند: تحت نظر کامپایلر هستند، قابلیت refactoring دارند و intellisense خودکاری را به همراه خواهند داشت. تمام این‌ها نگهداری یک پروژه را (که اصل زمان اختصاص داده شده به توسعه یک نرم افزار هم همین قسمت نگهداری است)، ساده‌تر و قابل تحمل‌تر می‌کند.
- کاهش حجم کدهای نوشته شده. شما می‌توانید حجم بالایی از if-else و for و حلقه‌ها و غیره رو با یک سطر LINQ نمایش بدهید. این هم در بالابردن خوانایی و همچنین نگهداری ساده‌تر برنامه مؤثر است.
- تبدیل ساده‌تر اطلاعات خام به اشیاء (LINQ to xyz ها)
- ...

شما خیلی از مزایا را بدست خواهید آورد اما خوب مسلما این‌ها هزینه هم دارند. اما نه آنچنان که کسی بخواهد از آن‌ها صرف‌نظر کند.

نویسنده: Meysam Javadi
تاریخ: ۱۱:۲۷:۰۸ ۱۳۹۰/۰۵/۲۳

کامنتم بیشتر لحن آموزشی داشت تا انتقاد. تو یکی از پست‌های شما در مورد پیاده سازی INPC پیشنهادم رو داده بودم فکر کنم <http://justinangel.net/AutomagicallyImplementingINotifyPropertyChanged>

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۲:۰۷:۳۵ ۱۳۹۰/۰۵/۲۳

هدف من از این بحث، بحث در مورد refactoring متدهای بود که رشته‌ای را که دقیقاً نام یکی از خاصیت‌های یک کلاس است را قبول می‌کند. می‌توانست یک مثال دیگر باشد. می‌توانست اصلاً ربطی به این INPC نداشته باشد.

کلاس جنریک زیر را در نظر بگیرید:

```
public class Column<T>
{
    public string Name { set; get; }
    public T Data { set; get; }
}
```

مشکلی که با این نوع کلاس‌ها وجود دارد این است که نمی‌توان مثلاً لیست زیر را در مورد آن‌ها تعریف کرد:

```
IList<Column<T>> myList = new List<Column<T>>();
```

به عبارتی می‌خواهیم یک لیست از کلاسی جنریک داشته باشیم. راه حل انجام آن به صورت زیر است:

```
using System.Collections;

namespace Tests
{
    public interface IColumn
    {
        string Name { set; get; }
        object Data { set; get; }
    }

    public class Column<T> : IColumn
    {
        public string Name { set; get; }

        public T Data { set; get; }

        object IColumn.Data
        {
            get { return this.Data; }
        }
    }
}
```

ایجاد لیستی از کلاسی جنریک

```
    set { this.Data = (T)value; }  
}  
}  
}
```

ابتدا یک اینترفیس عمومی را همانند اعضای کلاس `Column` تعریف می‌کنیم که در آن بجای `T` از `object` استفاده شده است. سپس یک پیاده‌سازی جنریک از این اینترفیس را ارائه خواهیم داد؛ با این تفاوت که اینبار خاصیت `Data` مربوط به اینترفیس، به صورت خصوصی و صریح با استفاده از `IColumn.Data` تعریف می‌شود و نمونه‌ی جنریک هم نام آن، عمومی خواهد بود.

اکنون می‌توان نوشت:

```
var myList = new List<IColumn>();
```

برای مثال در این حالت تعریف لیست زیر که از تعدادی وله‌ی کلاسی جنریک ایجاد شده، کاملاً مجاز می‌باشد:

```
var myList = new List<IColumn>  
{  
    new Column<int> { Data = 1, Name = "Col1"},  
    new Column<double> { Data = 1.2, Name = "Col2"}  
};
```

خوب، تا اینجا یک مرحله پیشرفت است. اکنون اگر بخواهیم در این لیست، `Data` مثلاً عنصری را که نامش `Col1` است، دریافت کنیم چه باید کرد؟ آن هم نه به شکل `object` بلکه از نوع `T` مشخص:

```
static T GetColumnData<T>(IList<IColumn> list, string name)  
{  
    var column = (Column<T>)Convert.ChangeType(list.Single(s => s.Name.Equals(name)),  
        typeof(Column<T>), null);  
    return column.Data;  
}
```

و نمونه‌ای از استفاده آن:

```
int data = GetColumnData<int>(myList, "Col1");
```

نظرات خوانندگان

نویسنده: رضا عرب
تاریخ: ۱۴۰۳:۰۵/۳۱

ممنون از مطلب مفیدتون، به نظر شما این کد خواناتر نیست؟

```
(static T GetColumnData(IList list, string name
{
    return (T)list.Single(p => p.Name == name).Data
})
```

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۴۰۳:۰۵/۳۱

بله. این روش هم خوبه.
بیشتر هدفم طرح نکته وجود Convert.ChangeType در مورد تبدیل نوع‌های جنریک بود.

در تهیه [مثال Auto Mapping](#) به کمک امکانات توکار ۳.۲ NH به این مورد نیاز پیدا کردم:
بتوان نوع متدهای جنریک را به صورت متغیر تعریف کرد و این نوع در زمان کامپایل برنامه مشخص نباشد. مثلاً چیزی شبیه به این مثال:

```
using System;
namespace GenericsSample
{
    class TestGenerics
    {
        public static void Print<T>(T data)
        {
            Console.WriteLine("Print<T>");
        }
    }

    class Program
    {
        static void Main(string[] args)
        {
            var type = typeof(Nullable<int>);
            TestGenerics.Print<type>(1);
        }
    }
}
```

این نوع فراخوانی متدهای Print در دات نت به صورت پیش فرض غیرمجاز است و نوع جنریک را نمی‌توان به صورت متغیر معرفی کرد.
که البته این هم راه حل دارد و به کمک Reflection قابل حل است:

```
using System;
namespace GenericsSample
{
    class TestGenerics
    {
        public static void Print<T>(T data)
        {
            Console.WriteLine("Print<T>");
        }
    }

    class Program
    {
        static void Main(string[] args)
        {
            var nullableIntType = typeof(Nullable<>).MakeGenericType(typeof(int));
            var method = typeof(TestGenerics).GetMethod("Print");
            var genericMethod = method.MakeGenericMethod(new[] { nullableIntType });
            genericMethod.Invoke(null, new object[] { 1 });
        }
    }
}
```

تعریف نوع جنریک به صورت متغیر

دو متد [MakeGenericMethod](#) و [MakeGenericType](#) برای ساخت پویای نوعهای جنریک و همچنین ارسال آنها به متدهای جنریک در دات نت وجود دارند که مثالی از نحوه استفاده از آنها را در بالا ملاحظه می‌کنید.

مثال دوم:
اگر کلاس `TestGenerics` نسخه غیرجنریک متد `Print` را هم داشت، چطور؟ مثلا:

```
class TestGenerics
{
    public static void Print<T>(T data)
    {
        Console.WriteLine("Print<T>");
    }

    public static void Print(object data)
    {
        Console.WriteLine("Print");
    }
}
```

اینبار اگر برنامه فوق را اجرا کنیم، پیغام `Ambiguous match found` دریافت خواهیم کرد؛ چون دو متد با یک نام در کلاس یاد شده وجود دارند. برای حل این مشکل باید به نحو زیر عمل کرد:

```
using System;
using System.Linq;

namespace GenericsSample
{
    class TestGenerics
    {
        public static void Print<T>(T data)
        {
            Console.WriteLine("Print<T>");
        }

        public static void Print(object data)
        {
            Console.WriteLine("Print");
        }
    }

    class Program
    {
        static void Main(string[] args)
        {
            var nullableIntType = typeof(Nullable<>).MakeGenericType(typeof(int));
            var method = typeof(TestGenerics).GetMethod()
                .First(x => x.Name == "Print" &&
(x.GetParameters()[0]).ParameterType.IsGenericParameter);
            var genericMethod = method.MakeGenericMethod(new[] { nullableIntType });
            genericMethod.Invoke(null, new object[] { 1 });
        }
    }
}
```

تمام متدها را بازگشت داده و سپس بر اساس متادیتای متدها، می‌توان تشخیص داد که کدام یک جنریک است.

نظارات خوانندگان

ZB : نویسنده
۱۳۹۰/۱۲/۱۲ ۲۲:۰۲:۲۱ : تاریخ

سلام آقای نصیری .
ممnon از مطلب مفیدتون. من این کد رو نوشتم برای اینکه یک کلاس رو به متاد جنریک بفرستم ولی نمیدونم چطور میتونم T رو به کلاسی که میخوام Cast کنم. ممنون میشم من رو راهنمایی بفرمایید:

```
var clsType = typeof(MyClass);var method = typeof(TestGenerics).GetMethods().First(x => x.Name == "Print" && (x.GetParameters()[0]).ParameterType.IsGenericParameter);genericMethod = method.MakeGenericMethod(new[] { clsType });genericMethod.Invoke(null, new object[] { new MyClass{P1=100,P2="Name"} });Console.Read();var clsType = typeof(MyClass);var method = typeof(TestGenerics).GetMethods().First(x => x.Name == "Print" && (x.GetParameters()[0]).ParameterType.IsGenericParameter);genericMethod = method.MakeGenericMethod(new[] { clsType });genericMethod.Invoke(null, new object[] { new MyClass{P1=100,P2="Name"} });Console.Read();var method = typeof(TestGenerics).GetMethods().First(x => x.Name == "Print" && (x.GetParameters()[0]).ParameterType.IsGenericParameter);genericMethod = method.MakeGenericMethod(new[] { clsType });genericMethod.Invoke(null, new object[] { new MyClass{P1=100,P2="Name"} });Console.Read();new[] { clsType };genericMethod.Invoke(null, new object[] { new MyClass{P1=100,P2="Name"} });Console.Read();Console.Read();null, new public static void Print(T data) { و();}object[] { new MyClass{P1=100,P2="Name"} });Console.Read();Console.Read();static void Print(T data) { که از خط آخر ایراد میگیره {;if (typeof(T) == typeof(MyClass)){var cls = (MyClass)data if (typeof(T) == typeof(MyClass)){var cls = (MyClass)data if (typeof(T) == typeof(MyClass)){var cls = (MyClass)data که از خط آخر ایراد میگیره{;var cls = (MyClass)data{;typeof(MyClass)){var cls = (MyClass)data که از خط آخر ایراد میگیره{;typeof(MyClass)){var cls = (MyClass)data میگیره
```

ZB : وحید نصیری
۱۳۹۰/۱۲/۱۲ ۲۲:۳۰:۴۲ : تاریخ

لطفا از سایت <http://pastebin.com> برای ارسال کد طولانی استفاده کنید. به نظر میرسه قسمتی از کد شما توسط بلاگر حذف شده.

ZB : نویسنده
۱۳۹۰/۱۲/۱۲ ۲۳:۰۹:۳۸ : تاریخ

بله ببخشید چون پست بلافضله نمایش پیدا نمیکنه متوجه نشدم که بهم ریخته.
در این آدرس کد رو قرار دادم : <http://pastebin.com/Q4bu1VV1>
ولی از این خط 14 ارور میگیرم. در کل میخواستم بدونم چطور T رو به هر کلاسی Cast کنم. ممنون

ZB : نویسنده
۱۳۹۰/۱۲/۱۲ ۲۳:۲۹:۱۶ : تاریخ

آقای نصیری اون مشکل حل شد . کد رو در این آدرس قرار دادم <http://pastebin.com/jKcnP6eb>

ZB : وحید نصیری
۱۳۹۰/۱۲/۱۲ ۲۳:۴۹:۲۴ : تاریخ

این دو روش هم هست:
var cls = data as MyClass
Or

((var cls = (MyClass)Convert.ChangeType(data, typeof(T

نويسنده: ZB

تاریخ: ۱۳۹۰/۱۲/۱۳ ۰۸:۳۱:۱۰

سلام آقای نصیری. ببخشید من يه چيزی رو متوجه نشدم. در مثالی که فرمودين در قسمت اول که گفتين ايراد داره اگر ما اون قسمت رو به اين صورت بنويسيم:

;(TestGenerics.Print(1

برنامه کار ميکنه. من حتی با کلاس هم امتحان کردم جواب ميگيرم. در چه مواردی شما جواب نگرفتین و از رفلکشن استفاده کردین؟ با تشکر

نويسنده: وحيد نصیری

تاریخ: ۱۳۹۰/۱۲/۱۳ ۱۰:۱۷:۳۰

موردي که من بهش برخورد کردم اين است:

فرض کنيد يك متده جنريک داريد که T آن باید به صورت متغير ساخته شود. مثلا نوع آن T

EnumStringType of است. اين T هم هر بار در زمان اجرا بر اساس Enum های تعریف شده در اسمبلی فرق میکنه. متده نظر هم آرگومانی نداره. اینجا است که نیاز خواهید داشت مراحلی که عنوان شد طی شود. يك مرحله خاصیت Map.Type EnumStringType of T جنريک پویا تولید شود. يك مرحله متده پویای جنريک تولید شود و بعد هم فراخوانی آن.

نويسنده: Iman Abidi Ashtiani

تاریخ: ۱۳۹۰/۱۲/۱۳ ۱۱:۰۳:۵۸

اگر شما 1;(TestGenerics.Print
رو با 1;(TestGenerics.Print

عوض کنيد که صورت مسئله هم عوض ميشه و تبدیل ميشه به يك مطلب آموزشی ابتدائي تويه جنريک ها. اصلا اينجا دنبال اينيم که مشكل اينکه نوع جنريک را نميتوان به صورت متغير معرفی کرد رو حل کنيم. و يکمم رفلکشن ياد بگيريم و حواسمنون به امكانات عاليش باشه

نويسنده: ZB

تاریخ: ۱۳۹۰/۱۲/۱۳ ۱۴:۳۷:۱۵

من منظورم اين بود که بهر حال اين متغير يك نوع داره. بجای اينکه ما اول مقدار رو بريزيم داخل يك متغير و بعد ازش استفاده کنيم مستقيمه نوع متغير رو استفاده کنيم.

نويسنده: Amgh_12

تاریخ: ۱۳۹۰/۱۲/۱۷ ۱۵:۲۱:۲۲

سلام آقای نصیری

ممnon از سایت مفیدتون

مي خواستم خواهش کنم برای نرم افزار subtitle tools امکان تصحیح یونیکد گروهی زیرنویس ها را هم فراهم کنيد

البته مي خواستم تو پست مربوطه نظر بگذارم ولی نظرات بسته بود

ممnon

نويسنده: وحيد نصیری

سلام، امکان انتخاب یک پوشه را هم به همان قسمت تبدیل encoding اضافه کردم: ([^](#))

ایمیل من پایین صفحه هست. همچنین هر پروژه موجود در [CodePlex](#) یک قسمت discussion هم دارد برای طرح این نوع موارد.

مدتی بود هنگام کار کردن با لایه `SqlDataProvider` در دات نت نیوک ، به این فکر می کردم که چطور میشه بدون استفاده از کلاس های خود دات نت نیوک ، از قابلیت `Mapping` که داره استفاده کرد یا به زبان دیگر یه کلاس `Mapper` ایجاد کرد (شبیه EF) که نیاز به تنظیمات EF نداشته باشه ولی `Mapping` را انجام دهد. (برای آن دسته از دوستانی که با `DotNetNuke` آشنایی ندارند باید عرض کنم که DNN یک معماری سه لایه دارد شامل `Control` ، `SqlDataProvider` ، `DataProvider` و `Info` که در `Common Layer` محسوب می شود `Map` کنید) شما اطلاعات مربوط به دیتابیس را تنظیم کرده و می توانید آن را با کلاس `Info` که یک `Property` های کلاس `Data Access Layer` که میتواند این خروجی کوئری و `Property` های کلاس `Info` را نگاشت را بین خروجی کوئری و `Property` های کلاس `Info` ایجاد کند. البته این اسمبلی بیشتر مناسب خروجی با ستون های زیاد و سطر های کم می باشد . این اسمبلی را برای دانلود قرار می دهم و از شما می خواهم که آن را آزمایش کرده و نظر خود را با بندۀ درمیان بگذارید . با تشکر و آرزوی موفقیت

[دانلود](#)

Version 1.2.0.0 + Help File

بدون هیچ مطلب اضافی به سراغ اولین مثال می‌رویم. قطعه کد زیر را در نظر بگیرید:

```

using System;
using System.Threading.Tasks;

namespace Listing_01 {
    class Listing_01 {
        static void Main(string[] args) {
            Task.Factory.StartNew(() => {
                Console.WriteLine("Hello World");
            });

            // wait for input before exiting
            Console.WriteLine("Main method complete. Press enter to finish.");
            Console.ReadLine();
        }
    }
}

```

در کد بالا کلاس Task نقش اصلی را بازی می‌کند. این کلاس قلب کتابخانه برنامه نویسی Task یا Task Programming Library را تشکیل می‌داند.

در این بخش با موارد زیر در مورد Task‌ها آشنا می‌شویم:

- ایجاد و به کار اندختن انواع مختلف Task‌ها.
- کنسل کردن Task‌ها.
- منتظر شدن برای پایان یک Task.
- دریافت خروجی یا نتیجه از یک Task پایان یافته.
- مدیریت خطای طول انجام یک Task

خب بهتر است به شرح کد بالا پردازیم:

رای استفاده از کلاس Task باید فضای نام System.Threading.Tasks را بصورت ریر مورد استفاده قرار دهیم.

```
using System.Threading.Tasks;
```

این فضای نام نقش بسیار مهمی در برنامه نویسی Task‌ها دارد. فضای نام بعدی معروف است: System.Threading. اگر با برنامه نویسی تریدها بروش مرسوم و کلاسیک آشنایی دارید قطعاً با این فضای نام آشنایی دارید. اگر بخواهیم با چندین Task بطور همزمان کار کنیم به این فضای نام نیاز مبرم داریم. پس:

```
using System.Threading;
```

خب رسیدیم به بخش مهم برنامه:

```
Task.Factory.StartNew(() => {
    Console.WriteLine("Hello World");
});
```

متد استاتیک Task.Factory.StartNew یک Task را ایجاد و شروع می کند که متن Hello Word را در خروجی کنسول نمایش می دهد. این روش ساده ترین راه برای ایجاد و شروع یک Task است.

در بخش های بعدی چگونگی ایجاد Task های پیچیده تر را بررسی خواهیم کرد . خروجی برنامه بالا بصورت زیر خواهد بود:

```
Main method complete. Press enter to finish.
```

```
Hello World
```

روشهای مختلف ایجاد یک Task ساده :

- ایجاد کلاس Task با استفاده از یک مت دارای نام که در داخل یک کلاس Action صدا زده می شود. مثال :

```
Task task1 = new Task(new Action(printMessage));
```

استفاده از یک delegate ناشناس (بدون نام). مثال :

```
Task task2 = new Task(delegate {
    printMessage();
});
```

- استفاده از یک عبارت لامبدا و یک مت دارای نام . مثال :

```
Task task3 = new Task(() => printMessage());
```

- استفاده از یک عبارت لامبدا و یک مت دارای نام (بدون نام). مثال :

```
Task task4 = new Task(() => {
    printMessage();
});
```

قطعه کد زیر مثال خوبی برای چهار روشی که در بالا شرح دادیم می باشد:

```
using System;
using System.Threading.Tasks;

namespace Listing_02 {
    class Listing_02 {
        static void Main(string[] args) {
            // use an Action delegate and a named method
            Task task1 = new Task(new Action(printMessage));

            // use a anonymous delegate
            Task task2 = new Task(delegate {
                printMessage();
            });

            // use a lambda expression and a named method
            Task task3 = new Task(() => printMessage());

            // use a lambda expression and an anonymous method
            Task task4 = new Task(() => {
                printMessage();
            });

            task1.Start();
            task2.Start();
            task3.Start();
            task4.Start();

            // wait for input before exiting
        }
    }
}
```

```
Console.WriteLine("Main method complete. Press enter to finish.");
Console.ReadLine();
}

static void printMessage() {
    Console.WriteLine("Hello World");
}
}
```

خروجی برنامه بالا بصورت زیر است :

```
Main method complete. Press enter to finish.
Hello World
Hello World
Hello World
Hello World
```

نکته 1 : از مند استاتیک Task برای ایجاد Task هایی که رمان اجرای کوتاه دارند استفاده می شود.

نکته 2 : اگر یک Task در حال اجرا باشد نمی توان آنرا دوباره استارت نمود باید برای یک نمونه جدید از آن Task ایجاد نمود و آنرا استارت کرد.

نظرات خوانندگان

نویسنده: رحمة رضائي
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۳/۳۱ ۱۷:۵۱

از مند استاتیک Task برای ایجاد Task هایی که زمان اجرای طولانی هم دارند استفاده می شود :

```
Task.Factory.StartNew(() =>
{
    Thread.Sleep(1000);
}, TaskCreationOptions.LongRunning);
```

نویسنده: ali
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۳/۳۱ ۱۸:۳۷

سلام

مرسى از آموزشتون

این روش چه برتری نسبت به شیوه کلاسیک موازی کاری دارد ؟
آیا همه امکانات شیوه کلاسیک رو پوشش می دهد ؟

بی صبرانه منتظر ادامه آموزش هستم.
پیروز باشید.

نویسنده: حسین مرادی نیا
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۰۱ ۱:۵۹

اگر منظور شما از روش های کلاسیک استفاده از Thread هاست باید بدانید که آن روش ها برای CPU های تک هسته ای در نظر گرفته شده بودند. همانطور که می دانید در CPU های تک هسته ای ، CPU تنها قادر به اجرای یک وظیفه در یک واحد زمان می باشد. در این CPU ها برای اینکه بتوان چندین وظیفه را همراه با هم انجام داد CPU بین کارهای در حال انجام در بازه های زمانی مختلف سوییج میکند و برای ما اینطور به نظر می آید که CPU در حال انجام چند وظیفه در یک زمان است.

اما در CPU ها چند هسته ای امروزی هر هسته قادر به اجرای یک وظیفه به صورت مجزا می باشد و این CPU ها برای انجام کارهای همزمان عملکرد بسیار بهتری نسبت به CPU های تک هسته ای دارند.

با توجه به این موضوع برای اینکه بتوان از قابلیتهای چند هسته ای CPU های امروزی استفاده کرد باید برنامه نویسی موازی (Parallel Programming) انجام داد و روش های کلاسیک مناسب این کار نمی باشند.

نویسنده: محمد
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۰۱ ۹:۴۸

ممnon

نویسنده: saleh
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۱۷ ۰:۱۲

شما در کد خودتونها را قبل از دستور چاپ متون ... نوشته و استارت داده بودید ولی در خروجی برعکس این موضوع اتفاق افتاده ! میشه درموردش توضیح بدید؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۱۷ ۰:۳۰

تنظیم وضعیت برای یک Task

در مثال ذکر شده در قسمت قبل هر چهار Task یک عبارت را در خروجی نمایش دادند حال می‌خواهیم هر Task پیغام متفاوتی را نمایش دهد. برای این کار از کلاس زیر استفاده می‌کنیم :

```
System.Action<object>
```

تنظیم وضعیت برای یک Task این امکان را فراهم می‌کند که بر روی اطلاعات مختلفی یک پروسه مشابه را انجام داد.

مثال :

```
namespace Listing_03 {
class Listing_03 {
    static void Main(string[] args) {
        // use an Action delegate and a named method
        Task task1 = new Task(new Action<object>(printMessage), "First task");

        // use an anonymous delegate
        Task task2 = new Task(delegate (object obj) {
            printMessage(obj);
        }, "Second Task");

        // use a lambda expression and a named method
        // note that parameters to a lambda don't need
        // to be quoted if there is only one parameter
        Task task3 = new Task((obj) => printMessage(obj), "Third task");

        // use a lambda expression and an anonymous method
        Task task4 = new Task((obj) => {
            printMessage(obj);
        }, "Fourth task");

        task1.Start();
        task2.Start();
        task3.Start();
        task4.Start();

        // wait for input before exiting
        Console.WriteLine("Main method complete. Press enter to finish.");
        Console.ReadLine();
    }

    static void printMessage(object message) {
        Console.WriteLine("Message: {0}", message);
    }
}
```

کد بالا را بروش دیگری هم می‌توان نوشت :

```
using System;
using System.Threading.Tasks;

namespace Listing_04 {
class Listing_04 {
    static void Main(string[] args) {
        string[] messages = {"First task", "Second task",
            "Third task", "Fourth task"};

        foreach (string msg in messages) {
            Task myTask = new Task(obj => printMessage((string)obj), msg);
        }
    }

    static void printMessage(string message) {
        Console.WriteLine("Message: {0}", message);
    }
}
```

```
        myTask.Start();  
    }  
  
    // wait for input before exiting  
    Console.WriteLine("Main method complete. Press enter to finish.");  
    Console.ReadLine();  
}  
  
static void printMessage(string message) {  
    Console.WriteLine("Message: {0}", message);  
}  
}
```

نکته مهم در کد بالا تبدیل اطلاعات وضعیت Task به رشته کاراکتری است که در عبارت لامبда مورد استفاده قرار می‌گیرد.
فقط با داده نوع object کار می‌کند.

خروجی برنامه بالا بصورت زیر است :

```
Main method complete. Press enter to finish.  
Message: Second task  
Message: Fourth task  
Message: First task  
Message: Third task
```

البته این خروجی برای شما ممکن است متفاوت باشد چون در سیستم شما ممکن است Task‌ها با ترتیب متفاوتی اجرا شوند. با کمک Task Scheduler براحتی می‌توان ترتیب اجرای Task‌ها را کنترل نمود

نظرات خوانندگان

نویسنده: حسین مرادی نیا
تاریخ: ۳۲ ۱۳۹۱/۰۴/۰۱

در برنامه بالا ابتدا Task‌ها را Start کرده و سپس کد زیر اجرا می‌شود:

```
Console.WriteLine("Main method complete. Press enter to finish.");
```

سوال من اینه که چرا عبارت Main Method Complete.Press Enter to finish اول از همه در خروجی نمایش داده می‌شود؟!

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۹:۴۴ ۱۳۹۱/۰۴/۰۱

نوشتن مت Start به این معنا نیست که همین الان باید Start صورت گیرد. بعد Start دوم و بعد مورد سوم و الى آخر. پردازش موازی به همین معنا است و قرار است این موارد به موازات هم اجرا شوند و نه ترتیبی و پشت سر هم.

در یک برنامه کنسول، مت Main یعنی کدهایی که در ترد اصلی برنامه اجرا می‌شوند. زمان اجرای تمام task‌های تعریف شده، با زمان اجرای ترد اصلی برنامه بسیار نزدیک است اما ممکن است یک تأخیر چند میلی ثانیه‌ای اینجا وجود داشته باشد و آن هم وله سازی و در صفحه قرار دادن task‌ها و اجرای آن‌ها است.

در دات نت 4 از pool thread مخصوص CLR استفاده می‌کند که همان thread pool ای است که توسط مت Task موجود در نگارش‌های قبلی دات نت، مورد استفاده قرار می‌گیرد؛ با این تفاوت که جهت کارکرد با Tasks بهینه سازی شده است (جهت استفاده بهتر از CPU‌های چند هسته‌ای).

همچنین باید توجه داشت که استفاده از یک استخراج تردها به معنای در صفحه قرار دادن کارها نیز هست. بنابراین یک زمان بسیار کوتاه جهت در صفحه قرار دادن کارها و سپس ایجاد تردهای جدید برای اجرای آن‌ها در اینجا باید در نظر گرفت.

یک منبع بسیار عالی برای مباحث پردازش موازی به همراه توضیحات لازم:
http://www.albahari.com/threading/part5.aspx#_Task_Parallelism

نویسنده: حسین مرادی نیا
تاریخ: ۱۶:۵۳ ۱۳۹۱/۰۴/۰۱

مرسى
خیلی مفید بود
اینطور که من فهمیدم Task‌های Start همه CLR شده را جمع آوری کرده و جهت اجرا درون یک صف قرار می‌دهد.
اما شما گفتید که قرار نیست کارها به ترتیب و پشت سر هم اجرا شوند! حال سوال اینجاست که هدف از درون صف قرار دادن Task‌ها چیست؟! مگر به صورت موازی اجرا نمی‌شوند؟!

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۷:۲۱ ۱۳۹۱/۰۴/۰۱

برای اینکه CPU‌ها از لحاظ پردازش موازی دارای توانمندی‌های نامحدودی نیستند و لازم است مکانیزم صف وجود داشته باشد و همچنین برنامه شما تنها برنامه‌ای نیست که حق استفاده از توان پردازشی مهیا را دارد.

چند وقتی میشه که دنبال روش‌های [OpenID](#) هستم که ببینم چطوری کار می‌کنند، خودم هم تازه شروع کردم خوب قبل از هر چیزی اول ببینیم مفهوم [OpenID](#) چی هست؟ و کم کم جلو میریم و مثال‌هایی معرفی می‌کنیم.

به شما اجازه می‌دهد با استفاده از اکانت (نام کاربری) که در یک سایت دارید بتوانید به سایت‌های متفاوتی وارد شوید (لاگین کنید) بدون این که نیاز به ثبت نام دوباره در آن سایت‌ها داشته باشید.

نمونه بارز آن می‌توان به سایت‌های مانند [StackOverflow](#) اشاره کرد.

به شما اجازه می‌دهد شما در یک نام کاربری که برای خود ایجاد کرده اید اطلاعاتی را که دارید با دیگر وبسایت‌ها به اشتراک بگذارید.

با [OpenID](#) کلمه عبور شما فقط توسط سرویس دهنده گرفته می‌شود و سرویس دهنده هویت شما را برای بازید از سایت دیگر تایید می‌کند. از طرف دیگر سرویس دهنده شما تا شما اجازه ندهید هیچ وب سایتی کلمه عبور شما را به هیچ وب سایتی نمی‌بینند. بنابراین نیازی نیست در مورد کلمه عبور خود نگرانی به خود راه دهید.

به سرعت در حال گسترش بروی وب استف در حال حاضر بیش از یک میلیارد نام کاربری (اکانت) وجود دارد و بیش از 50000 سایت [OpenID](#) را پذیرفته و با آن کار می‌کنند. چندین سازمان بزرگ موضوع [OpenID](#) را پذیرفته اند، سازمان‌های مانند Google, FaceBook, Yahoo!, Microsoft, AOL, MySpace, Sears, Universal Music Group, France Telecom, Novell, Sun, Telecom Italia و بسیاری از سازمان‌های دیگر.

در کل می‌توان گفت ما در یک سایت خاص مانند یاهو، گوگل، ... یک نام کاربری خواهیم داشت سپس برای ارتباط سایت مقصد (مثلاً همین سایت) با نام کاربری ما در گوگل به این صورت عمل می‌شود که ابتدا از طریق این سایت ما به سایت گوگل هدایت می‌شویم در آنجا از ما یک تاییدیه جهت استفاده از سرویس [OpenID](#) از کاربر می‌گیرد. در صورت تایید کاربر سایت گوگل از این لحظه جهت احراز هویت کاربر برای ورود به سایت مقصد استفاده می‌کند.

زمانی که کاربر می‌خواهد به این سایت لاگین کند سایت نام کاربری و کلمه عبور او را (در صورتی که قبلاً به گوگل لاگین کرده باشد نیازی نیست و وارد سایت می‌شود) به گوگل می‌فرستد و پس از تایید هویت در صورت صحیح بودن اجازه می‌دهد کاربر به آسانی وارد سایت مقصد شود. تصویر زیر نمایانگر این روش می‌باشد.

در پست‌های آینده مثال‌ها و کامپوننت‌های سورس بازی جهت این کار به شما معرفی خواهیم کرد. جهت مطالعات بیشتر می‌توانید به این لینک‌ها مراجعه کنید ([^](#) و [^](#) و [^](#)).).

نظرات خوانندگان

نویسنده: ashi mashی
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۱۸ ۱۱:۳۵

سلام،

این چیزی که شما میگید ، آیا مشابه single sign on هستش ؟

همون کار رو انجام میده ؟

آیا با Active directory قابل اتصال هست یا نه ؟

با تشکر....

نویسنده: صابر فتح الله
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۱۸ ۱۱:۳۸

فکر نمیکنم بشه

چون Active Directory با Domain تنظیم میشه

اما این حالت احراز هویت روی فرم تنظیم میشه

برای SSO مطلب توی همین سایت هست در واقع توی اون روش ما با یک اکانت که توی یک سایت داریم از سایت‌های دیگه روی

همون سرویس استفاده میکنیم و میشه گفت حالت اختصاصی داره

اما توی این حالت شما با هر سایتی که این قابلیت داشته باشه میتونی کار کنی

نویسنده: Hamid NCH
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۹/۱۴ ۱۲:۳۱

نقشه شروع یادگیری من در برنامه نویسی وب، پروژه رایگان [شما](#) جناب آقای استاد صابر فتح الهی بود.

بعد از اون هم که با سایت آقای دلشاد آشنا شدم و اینک سایت فوق العاده پربار جاری به همت تمام عزیزان.

و باز هم الان دارم از شما آقای فتح الهی چیز یاد میگیرم.

عنوان: **StringBuilder**
نویسنده: یوسف نژاد
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۰۶ ۱۶:۴۲
آدرس: www.dotnettips.info
برچسب‌ها: C#, StringBuilder

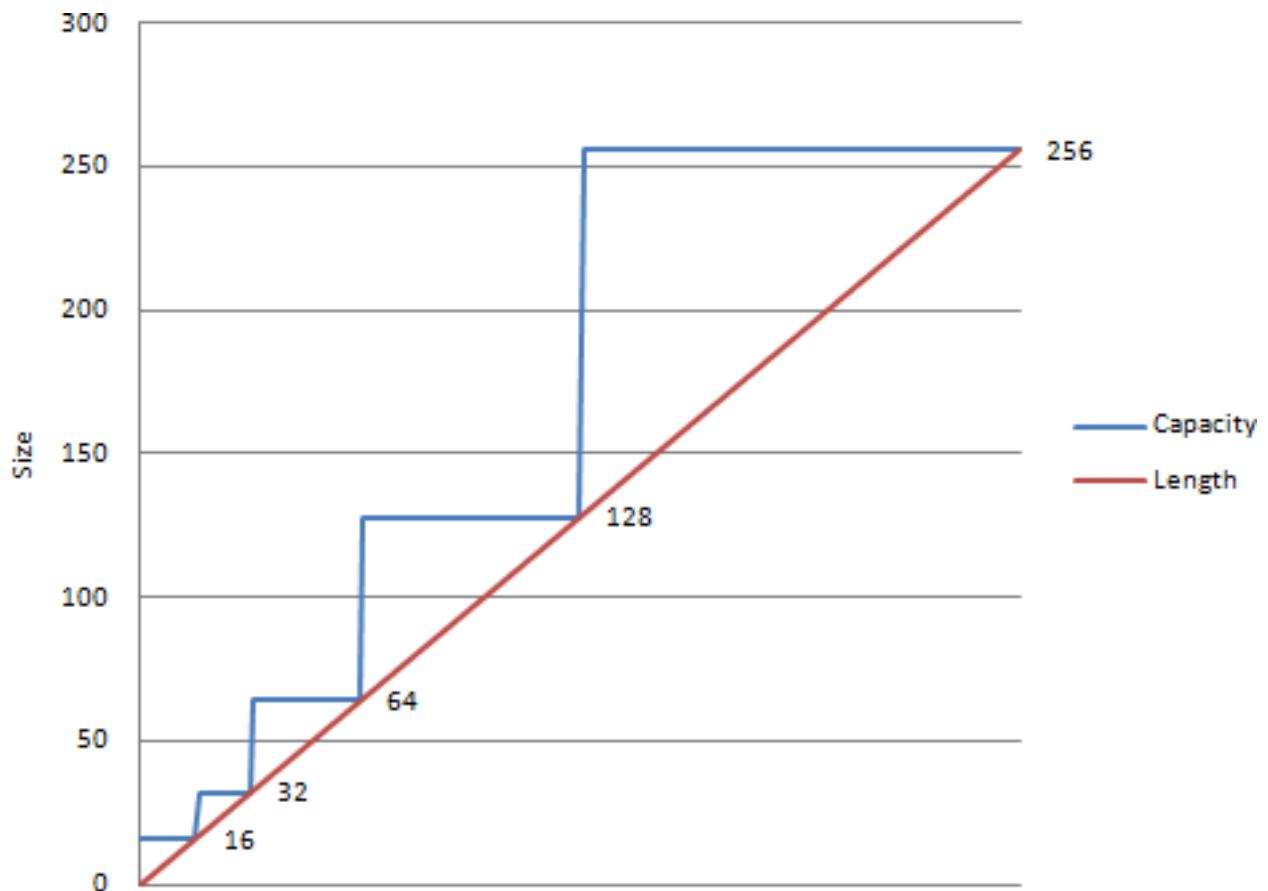
بهترین روش برای تولید و دستکاری متناوب و تکراری یک رشته استفاده از کلاس **StringBuilder** است. این کلاس در فضای نام `System.Text` قرار دارد. شی `String` در دات‌نرم‌افزاری `immutable` (بدین معنی که پس از ایجاد نمی‌توان محتوای اونو تغییر داد. برای مثال اگر شما بخواهیم محتوای یک رشته رو با اتصال به رشته‌ای دیگه تغییر بدین، اجازه اینکار را به شما داده نمی‌شود. در عوض به صورت خودکار رشته‌ای جدید در حافظه ایجاد می‌شود و محتوای دو رشته موجود پس از اتصال به هم درون اون قرار می‌گیرد. این کار در صورتی که تعداد عملیات مشابه زیاد باشد می‌توانه تاثیر منفی بر کارایی و حافظه خالی در دسترس برنامه بگذارد).

کلاس `StringBuilder` با استفاده از آرایه‌ای از کاراکترها، راه حل مناسب و بهینه‌ای رو برای این مشکل فراهم کرده. این کلاس در زمان اجرا به شما اجازه می‌دهد تا بدون ایجاد نمونه‌های جدید از کلاس `String`، محتوای یک رشته رو تغییر بدین. شما می‌توانید نمونه‌ای از این کلاس رو به صورت خالی و یا با یک رشته اولیه ایجاد کنید، سپس با استفاده از متدهای متعدد موجود، محتوای رشته رو با استفاده از انواع داده مختلف و به صورت دلخواه دستکاری کنید. همچنان با استفاده از متدهای `ToString()` این کلاس می‌توانید در هر لحظه دلخواه رشته تولیدی رو بدست بیارین. دو پر اپراتور مهم کلاس `StringBuilder` رفتارش رو در هنگام افزودن داده‌های جدید کنترل می‌کنند:

Capacity , Length

پر اپراتور `Capacity` اندازه بافر کلاس `StringBuilder` را تعیین می‌کند و `Length` طول رشته جاری موجود در این بافر رو نمایش می‌دهد. اگر پس از افزودن داده جدید، طول رشته از اندازه بافر موجود بیشتر بشود، `StringBuilder` باید یه بافر جدید با اندازه‌ای مناسب ایجاد کنند تا رشته جدید رو بتوانه تو خودش نگه دارد. اندازه این بافر جدید به صورت پیش‌فرض دو برابر اندازه بافر قبلی در نظر گرفته می‌شود. بعد تمام رشته قبلی رو تو این بافر جدید کپی می‌کنند.

StringBuilder

از برنامه ساده زیر میتوانید برای بررسی این مسئله استفاده کنید:

```
using System.IO;
using System.Text;

class Program
{
    static void Main()
    {
        using (var writer = new StreamWriter("data.txt"))
        {
            var builder = new StringBuilder();
            for (var i = 0; i <= 256; i++)
            {
                writer.Write(builder.Capacity);
                writer.Write(",");
                writer.Write(builder.Length);
                writer.WriteLine();
                builder.Append('1'); // <- Add one character
            }
        }
    }
}
```

دقت کنید که برای افزودن یک کاراکتر استفاده از دستور Append با نوع داده char (همونطور که در بالا استفاده شده) بازدهی بهتری نسبت به استفاده از نوع داده string (با یک کاراکتر) دارد. خروجی کد فوق به صورت زیر:

```
16, 0
16, 1
16, 2
...
16,14
16,15
16,16
32,17
```

...

استفاده نامناسب و بی‌دقت از این کلاس می‌توانه منجر به بازسازی‌های متناوب این بافر شده که درنهایت فواید کلاس `StringBuilder` را تحت تاثیر قرار میده. درهنگام کار با کلاس `StringBuilder` اگر از طول رشته موردنظر و یا حد بالای برای آن آگاهی حتی نسبی دارین، می‌توانید با مقداردهی مناسب این پراپرتی از این مشکل پرهیز کنید.

نکته : مقدار پیش‌فرض پراپرتی `Capacity` برابر 16 است.

هنگام مقداردهی پراپرتی‌های `Capacity` یا `Length` به موارد زیر توجه داشته باشید:

- مقداردهی `Capacity` به میزانی کمتر از طول رشته جاری (پراپرتی `Length`), منجر به خطای زیر می‌شه:

`System.ArgumentOutOfRangeException`

خطای مشابهی هنگام مقداردهی پراپرتی `Capacity` به بیش از مقدار پراپرتی `MaxCapacity` رخ می‌دهه. البته این مورد تنها درصورتی که بخواین اونو به بیش از حدود 2 گیگابایت (`Int32.MaxValue`) مقداردهی کنید پیش میاد!

- اگر پراپرتی `Length` را به مقداری کمتر از طول رشته جاری تنظیم کنید، رشته به اندازه طول تنظیمی کوتاه (`truncate`) میشه.

- اگر مقدار پراپرتی `Length` را به میزانی بیشتر از طول رشته جاری تنظیم کنید، فضای خالی موجود در بافر با `space` پر میشه.

- تنظیم مقدار `Length` بیشتر از `Capacity`, منجر به مقداردهی خودکار پراپرتی `Capacity` به مقدار جدید تنظیم شده برای `Length` میشه.

در ادامه به یک مثال برای مقایسه کارایی تولید یک رشته طولانی با استفاده از این کلاس میپردازیم. تو این مثال از دو روش برای تولید رشته‌های طولانی استفاده میشه. روش اول که همون روش اتصال رشته‌ها (`Concat`) به هم هستش و روش دوم که استفاده از کلاس `StringBuilder` است. در قطعه کد زیر کلاس مربوط به عملیات تست رو مشاهده میکنین:

```
namespace StringBuilderTest
{
    internal class SbTest1
    {
        internal Action<string> WriteLog;
        internal int Iterations { get; set; }
        internal string TestString { get; set; }

        internal SbTest1(int iterations, string testString, Action<string> writeLog)
        {
            Iterations = iterations;
            TestString = testString;
            WriteLog = writeLog;
        }

        internal void StartTest()
        {
            var watch = new Stopwatch();

            //StringBuilder
            watch.Start();
            var sbTestResult = SbTest();
            watch.Stop();
            WriteLog(string.Format("StringBuilder time: {0}", watch.ElapsedMilliseconds));

            //Concat
            watch.Start();
            var concatTestResult = ConcatTest();
            watch.Stop();
            WriteLog(string.Format("ConcatTest time: {0}", watch.ElapsedMilliseconds));

            WriteLog(string.Format("Results are{0} the same", sbTestResult == concatTestResult ? string.Empty

```

StringBuilder

```
: " NOT"));
}

private string SbTest()
{
    var sb = new StringBuilder(TestString);
    for (var x = 0; x < Iterations; x++)
    {
        sb.Append(TestString);
    }
    return sb.ToString();
}

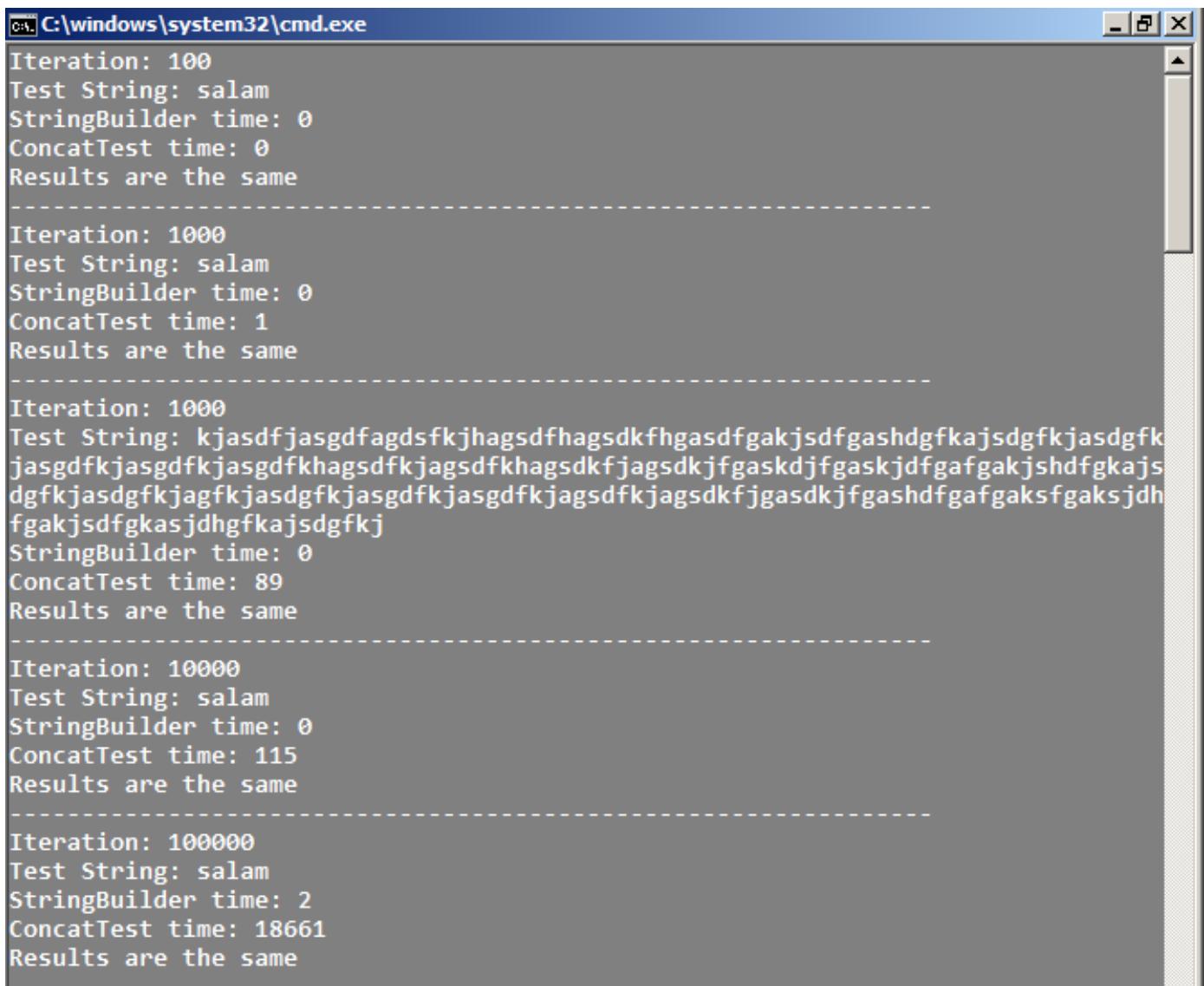
private string ConcatTest()
{
    string concat = TestString;
    for (var x = 0; x < Iterations; x++)
    {
        concat += TestString;
    }
    return concat;
}
}
```

دو روش بحث شده در کلاس مورد استفاده قرار گرفته و مدت زمان اجرای هر کدام از عملیات‌ها به خروجی فرستاده می‌شود. برای استفاده از این کلاس هم می‌شود از کد زیر در یک برنامه کنسول استفاده کرد:

```
do
{
    Console.Write("Iteration: ");
    var iterations = Convert.ToInt32(Console.ReadLine());
    Console.Write("Test String: ");
    var testString = Console.ReadLine();
    var test1 = new SbTest1(iterations, testString, Console.WriteLine);
    test1.StartTest();
    Console.WriteLine("-----");
} while (Console.ReadKey(true).Key == ConsoleKey.C); // C = continue
```

برای نمونه خروجی زیر در لپ‌تاپ من (Core i7 2630QM) بدست اومد:

StringBuilder


```
C:\windows\system32\cmd.exe
Iteration: 100
Test String: salam
StringBuilder time: 0
ConcatTest time: 0
Results are the same

Iteration: 1000
Test String: salam
StringBuilder time: 0
ConcatTest time: 1
Results are the same

Iteration: 1000
Test String: kjasdfjasgdfagdsfkjhagsdfhagsdkfhgasdfgakjsdfgashdgfkajsdgfkjasd
gfkjasgdfkjasgdfkhagsdfkjhagsdkfjagsdkjfjgaskdjfgaskjdfgafgakjshdfgkajs
dgfkjasdgfkjagfkjasdgfkjasgdfkjasgdfkjhagsdkfjgashdfgafgaksfgaksjdh
fgakjsdfgkasjdhgfkajsdgfkj
StringBuilder time: 0
ConcatTest time: 89
Results are the same

Iteration: 10000
Test String: salam
StringBuilder time: 0
ConcatTest time: 115
Results are the same

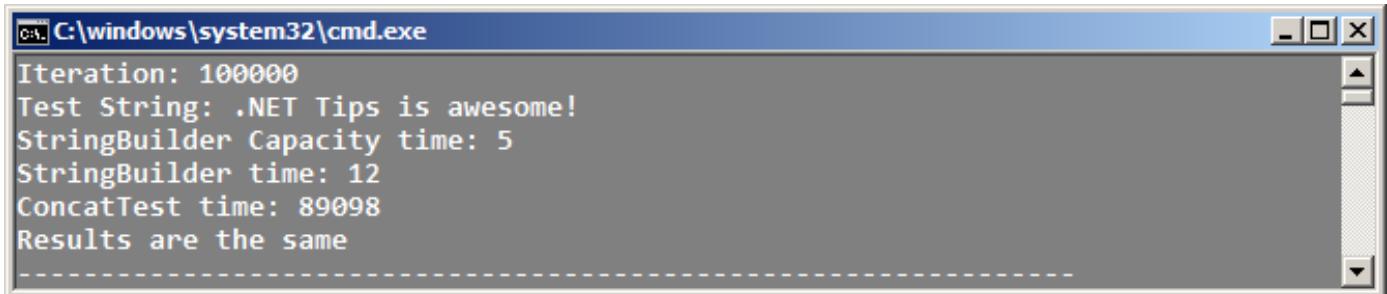
Iteration: 100000
Test String: salam
StringBuilder time: 2
ConcatTest time: 18661
Results are the same
```

تنظیم خاصیت Capacity به یک مقدار مناسب میتوانه تو کارایی تاثیرات زیادی بگذارد. مثلا در مورد مثال فوق میشه یه متده دیگه برای آزمایش تاثیر این مقداردهی به صورت زیر به کلاس برناممون اضافه کنیم:

```
private string SbCapacityTest()
{
    var sb = new StringBuilder(TestString) { Capacity = TestString.Length * Iterations };
    for (var x = 0; x < Iterations; x++)
    {
        sb.Append(TestString);
    }
    return sb.ToString();
}
```

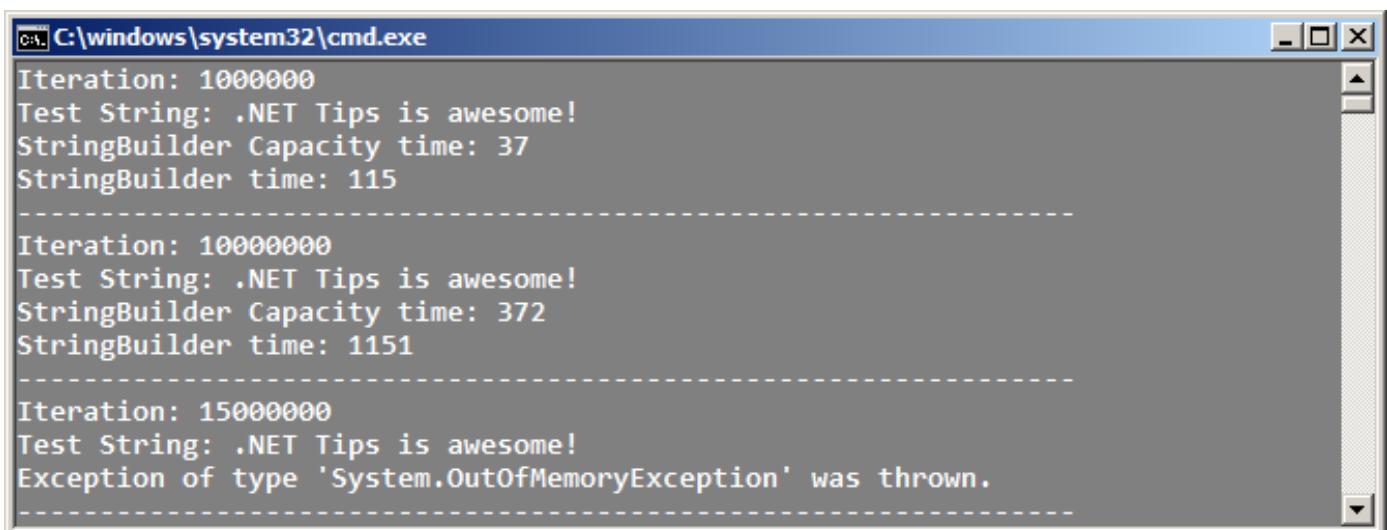
تو این متده قبل از ورود به حلقه مقدار خاصیت Capacity به میزان موردنظر تنظیم شده و نتیجه بدست او مده:

StringBuilder


```
C:\windows\system32\cmd.exe
Iteration: 100000
Test String: .NET Tips is awesome!
StringBuilder Capacity time: 5
StringBuilder time: 12
ConcatTest time: 89098
Results are the same
```

مشاهده میشه که روش concat خیلی کنده (دقت کنین که طول رشته اولیه هم بیشتر شده) و برای ادامه کار مقایسه اون رو کامنت کردم و نتایج زیر بدست اوmd:

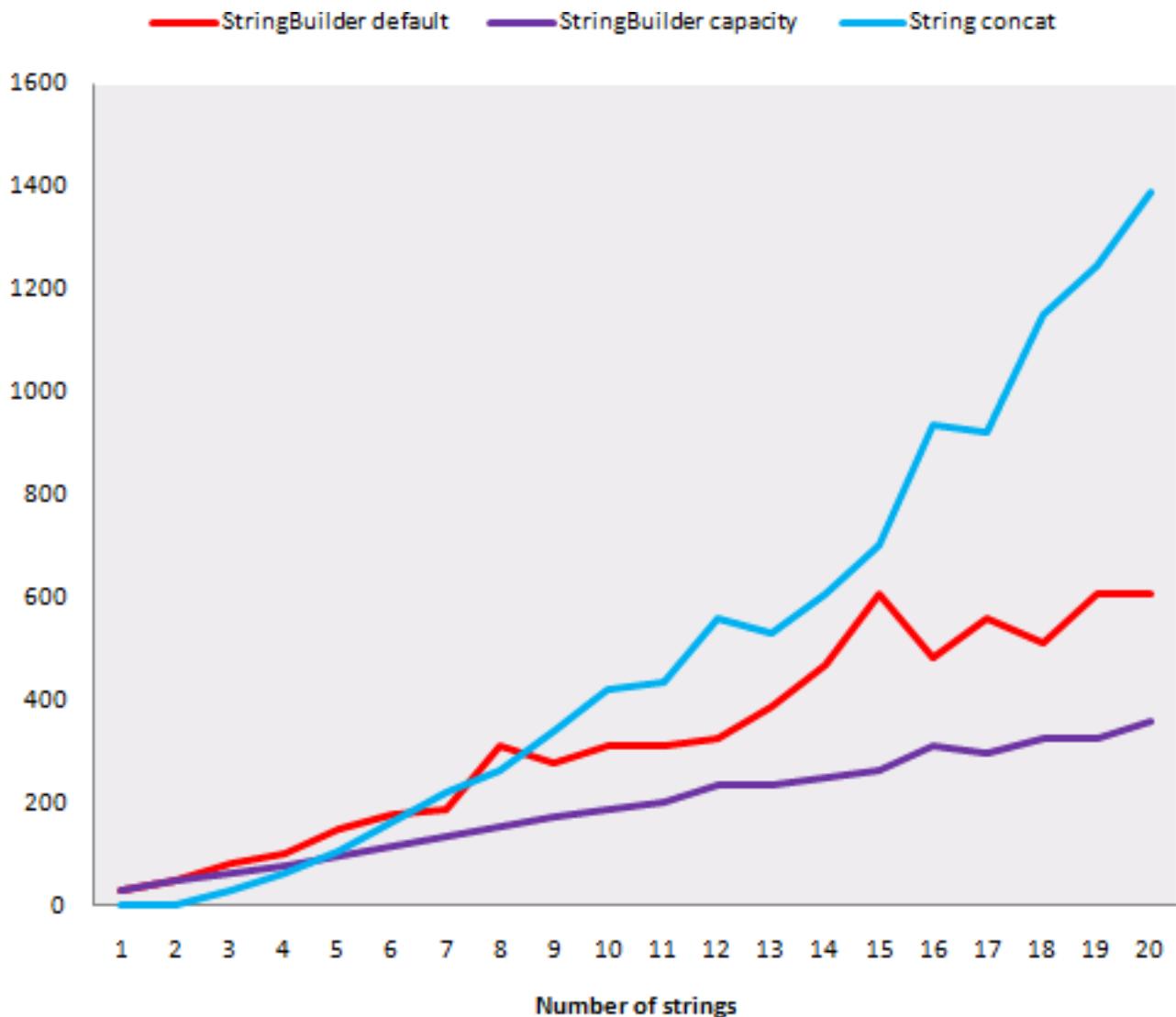
```
C:\windows\system32\cmd.exe
Iteration: 1000000
Test String: .NET Tips is awesome!
StringBuilder Capacity time: 37
StringBuilder time: 115

Iteration: 10000000
Test String: .NET Tips is awesome!
StringBuilder Capacity time: 372
StringBuilder time: 1151

Iteration: 15000000
Test String: .NET Tips is awesome!
Exception of type 'System.OutOfMemoryException' was thrown.
```

میبینین که استفاده مناسب از مقداردهی به خاصیت Capacity میتونه تا حدود 300 درصد سرعت برنامه ما رو افزایش بده. البته همیشه اینطوری نخواهد بود. ما در این مثال مقدار دقیق طول رشته نهایی رو میدونستیم که باعث میشه عملیات افزایش بافر کلاس StringBuilder هیچوقت اتفاق نیفته. این امر در واقعیت کمتر پیش میاد.

مقاله موجود در سایت [dotnetperls](#) شکل زیر رو به عنوان نتیجه تست بازدهی ارائه میده:

- در مواقعی که عملیاتی همچون مثال بالا طولانی و حجمی ندارین بهتره که از این کلاس استفاده نکنیم چون عملیات‌های داخلی این کلاس در عملیات کوچک و سبک (مثل ابتدای نمودار فوق) موجب کندی عملیات میشے. همچنین استفاده از اون نیاز به کدنویسی بیشتری داره.
- این کلاس فشار کمتری به حافظه سیستم وارد میکنه. در مقابل استفاده از روش concat موجب اشغال بیش از حد حافظه میشے که خودش باعث اجرای بیشتر و متناوب تر GC میشه که در نهایت کارایی سیستم رو کاهش میده.
- استفاده از این کلاس برای عملیات Replace (و یا عملیات مشابه) در حلقه‌ها جهت کار با رشته‌های طولانی و یا تعداد زیادی رشته میتوانه بسیار سریعتر و بهتر عمل کنه چون این کلاس برخلاف کلاس string اشیای جدید تولید نمیکنه.
- یه اشتباه بزرگ در استفاده از این کلاس استفاده از "+" برای اتصال رشته‌های درون StringBuilder هست. هرگز از این کارها نکنیم. (فکر کنم واضحه که چرا)

نظرات خوانندگان

نویسنده: پویان
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۰۷ ۱۰:۲۲

بسیار مفید بود این اطلاعات ممنون

نویسنده: بهروز راد
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۰۷ ۱۳:۱۹

بهتره بعد از اتمام کار با شی ایجاد شده از کلاس `StringBuilder`, متدهای `Clear` و `ClearAll` را فراخوانی کنید تا حافظه اشغال شده سریعتر توسط GC آزاد بشد.

نویسنده: یوسف نژاد
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۰۷ ۱۵:۸

دقیقاً (با تشکر بابت یادآوری).

اما این متدهای `Clear` و `ClearAll` بعده اضافه شده. برای نسخه‌های قدیمی می‌شوند از مقداردهی متغیر مورد نظر به یک اینستنس جدید از کلاس (برای این بین بردن تمام ریفرنس‌های اولیه به آجکت قدیمی تا GC این نمونه قدیمی را `garbage` تشخیص بده) استفاده کرد. یا از راه حل ساده‌تر مقداردهی پر اپرتی `Length` را صفر بفرمایید. (یا [^](#))

نویسنده: hossein101211
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۳/۲۳ ۱۴:۱۸

با تشکر از مطلب خوبتون

میخواستم ببینم چه تفاوتی با `StringWriter` دارد؟
اگه امکان داره دلایل استفاده از هر کدام رو بیان نمایید

آیا این درسته که زمانی از `StringWriter` استفاده می‌کنیم که فقط قصد نوشتن متن رو در `memory` داریم بدون اینکه مثلاً عملیات اضافی مثل `append` داشته باشیم؟
و زمانی از `StringBuilder` استفاده می‌کنیم که میخوایم عملیات‌های اضافی‌تری و طولانی‌تری انجام بدیم؟

نویسنده: یوسف نژاد
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۳/۲۴ ۲۰:۴۲

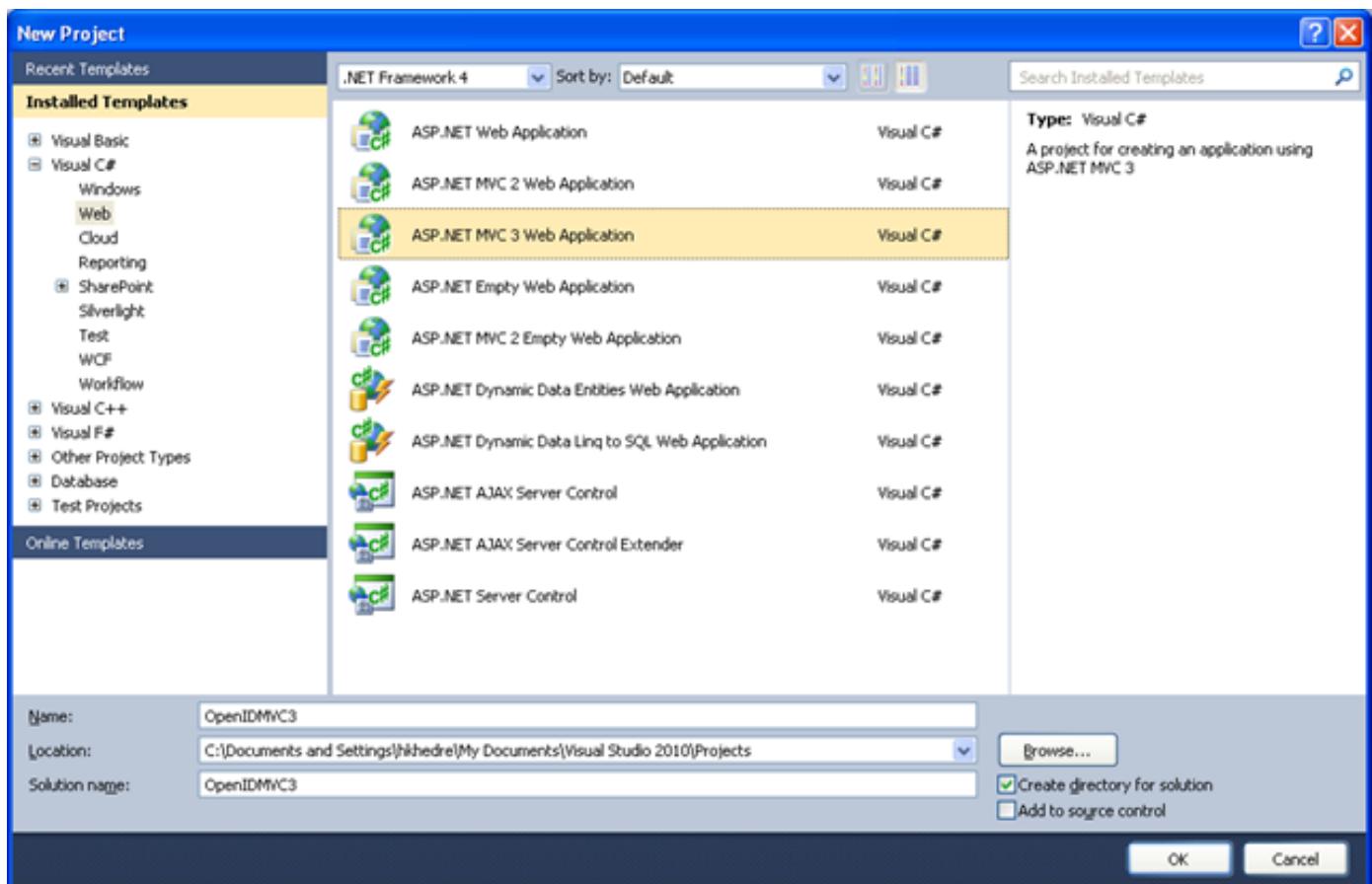
است (در واقع از آن مشتق شده است) که برای نوشتن متن درون حافظه موقت سیستم طراحی شده است. بنابراین هرچاکه نیاز به یک `TextWriter` باشد می‌توان از آن استفاده کرد تا رشته تولیدی درون حافظه نگهداری شود.
[مثال این درباره](#)

در ضمن `StringWriter` برای تولید تکست، از `StringBuilder` استفاده می‌کند و حتی متدهای برگرداندن نمونه داخلی از `StringBuilder` خود دارد.

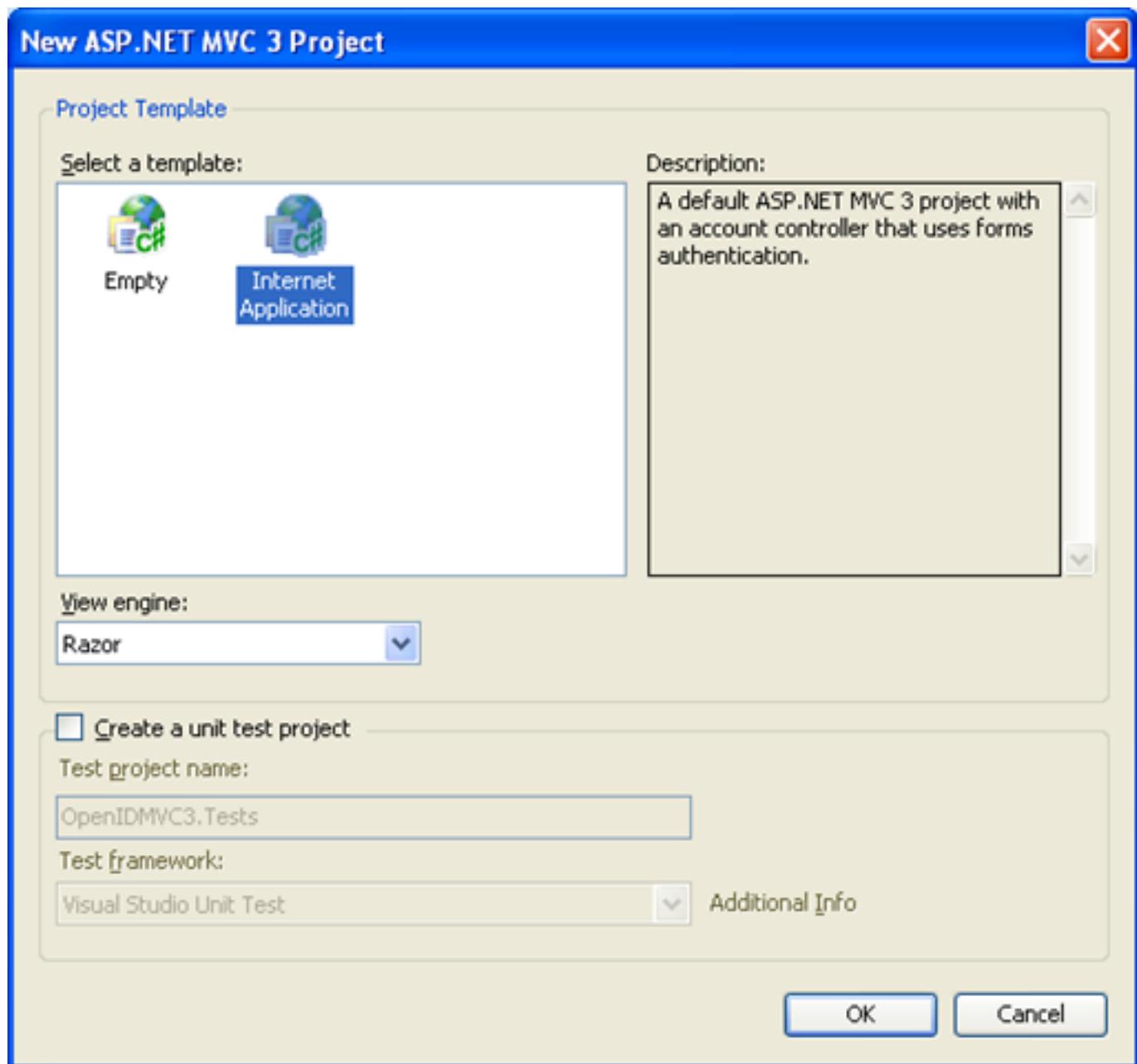
بنابراین برای تولید رشته با تعداد زیاد عملیات چسباندن رشته‌ها (معمولاً بیش از 5 بار) از `StringBuilder` استفاده می‌شود و در صورت نیاز به یک نمونه از `TextWriter` بدون اینکه مکان ذخیره تکست نهایی برای ما مهم باشد از `StringWriter` استفاده می‌شود (چون این تکست به صورت موقت درون حافظه سیستم نگهداری می‌شود). [اطلاعات بیشتر](#)

و [بیشتر](#)

قبل از شرح مختصری در زمینه OpenID در [اینجا](#) گفته شد.
 حال می‌خواهیم این امکان را در پروژه خود بکار ببریم، جهت این کار باید ابتدا یک پروژه ایجاد کرده و از کتابخانه‌های سورس باز موجود استفاده کرد.
 ۱- ابتدا در ویژوال استودیو یا هر نرم افزار دیگر یک پروژه MVC ایجاد نمایید.

نوع Internet Application و برای View Engine سایت Razor را انتخاب نمایید.

3- کتابخانه DotNetOpenId سورس باز را می‌توانید مستقیماً از این [آدرس](#) دانلود نموده یا از طریق [Package Manager Console](#) و با نوشتن Install-Package DotNetOpenAuth به صورت آنلاین این کتابخانه را نصب نمایید.

4- مدل‌های برنامه را مانند زیر ایجاد نمایید

```
using System;
using System.Collections.Generic;
using System.ComponentModel.DataAnnotations;
using System.Globalization;
using System.Security.Cryptography;
using System.Text;
using System.Web.Mvc;
using System.Web.Security;

namespace OpenIDExample.Models
{
    #region Models

    public class ChangePasswordModel
    {
        [Required]
```

```

[DataType(DataType.Password)]
[Display(Name = "Current password")]
public string OldPassword { get; set; }

[Required]
[ValidatePasswordLength]
[DataType(DataType.Password)]
[Display(Name = "New password")]
public string NewPassword { get; set; }

[DataType(DataType.Password)]
[Display(Name = "Confirm new password")]
[Compare("NewPassword", ErrorMessage = "The new password and confirmation password do not
match.")]
public string ConfirmPassword { get; set; }
}

public class LogOnModel
{
    [Display(Name = "OpenID")]
    public string OpenID { get; set; }

    [Required]
    [Display(Name = "User name")]
    public string UserName { get; set; }

    [Required]
    [DataType(DataType.Password)]
    [Display(Name = "Password")]
    public string Password { get; set; }

    [Display(Name = "Remember me?")]
    public bool RememberMe { get; set; }
}

public class RegisterModel
{
    [Display(Name = "OpenID")]
    public string OpenID { get; set; }

    [Required]
    [Display(Name = "User name")]
    public string UserName { get; set; }

    [Required]
    [DataType(DataType.EmailAddress)]
    [Display(Name = "Email address")]
    public string Email { get; set; }

    [Required]
    [ValidatePasswordLength]
    [DataType(DataType.Password)]
    [Display(Name = "Password")]
    public string Password { get; set; }

    [DataType(DataType.Password)]
    [Display(Name = "Confirm password")]
    [Compare("Password", ErrorMessage = "The password and confirmation password do not match.")]
    public string ConfirmPassword { get; set; }
}

#endregion Models

#region Services

// The FormsAuthentication type is sealed and contains static members, so it is difficult to
// unit test code that calls its members. The interface and helper class below demonstrate
// how to create an abstract wrapper around such a type in order to make the AccountController
// code unit testable.

public interface IMembershipService
{
    int MinPasswordLength { get; }

    bool ValidateUser(string userName, string password);

    MembershipCreateStatus CreateUser(string userName, string password, string email, string
OpenID);

    bool ChangePassword(string userName, string oldPassword, string newPassword);
}

```

```

        MembershipUser GetUser(string OpenID);
    }

    public class AccountMembershipService : IMembershipService
    {
        private readonly MembershipProvider _provider;

        public AccountMembershipService()
            : this(null)
        {
        }

        public AccountMembershipService(MembershipProvider provider)
        {
            _provider = provider ?? Membership.Provider;
        }

        public int MinPasswordLength
        {
            get
            {
                return _provider.MinRequiredPasswordLength;
            }
        }

        public bool ValidateUser(string userName, string password)
        {
            if (String.IsNullOrEmpty(userName)) throw new ArgumentException("Value cannot be null or
empty.", "userName");
            if (String.IsNullOrEmpty(password)) throw new ArgumentException("Value cannot be null or
empty.", "password");

            return _provider.ValidateUser(userName, password);
        }

        public Guid StringToGUID(string value)
        {
            // Create a new instance of the MD5CryptoServiceProvider object.
            MD5 md5Hasher = MD5.Create();
            // Convert the input string to a byte array and compute the hash.
            byte[] data = md5Hasher.ComputeHash(Encoding.Default.GetBytes(value));
            return new Guid(data);
        }

        public MembershipCreateStatus CreateUser(string userName, string password, string email, string
OpenID)
        {
            if (String.IsNullOrEmpty(userName)) throw new ArgumentException("Value cannot be null or
empty.", "userName");
            if (String.IsNullOrEmpty(password)) throw new ArgumentException("Value cannot be null or
empty.", "password");
            if (String.IsNullOrEmpty(email)) throw new ArgumentException("Value cannot be null or
empty.", "email");

            MembershipCreateStatus status;
            _provider.CreateUser(userName, password, email, null, null, true, StringToGUID(OpenID), out
status);
            return status;
        }

        public MembershipUser GetUser(string OpenID)
        {
            return _provider.GetUser(StringToGUID(OpenID), true);
        }

        public bool ChangePassword(string userName, string oldPassword, string newPassword)
        {
            if (String.IsNullOrEmpty(userName)) throw new ArgumentException("Value cannot be null or
empty.", "userName");
            if (String.IsNullOrEmpty(oldPassword)) throw new ArgumentException("Value cannot be null or
empty.", "oldPassword");
            if (String.IsNullOrEmpty(newPassword)) throw new ArgumentException("Value cannot be null or
empty.", "newPassword");

            // The underlying ChangePassword() will throw an exception rather
            // than return false in certain failure scenarios.
            try
            {
                MembershipUser currentUser = _provider.GetUser(userName, true /* userIsOnline */);
                return currentUser.ChangePassword(oldPassword, newPassword);
            }
        }
    }
}

```

```

        catch (ArgumentException)
        {
            return false;
        }
        catch (MembershipPasswordException)
        {
            return false;
        }
    }

    public MembershipCreateStatus CreateUser(string userName, string password, string email)
    {
        throw new NotImplementedException();
    }
}

public interface IFormsAuthenticationService
{
    void SignIn(string userName, bool createPersistentCookie);
    void SignOut();
}

public class FormsAuthenticationService : IFormsAuthenticationService
{
    public void SignIn(string userName, bool createPersistentCookie)
    {
        if (String.IsNullOrEmpty(userName)) throw new ArgumentException("Value cannot be null or
empty.", "userName");

        FormsAuthentication.SetAuthCookie(userName, createPersistentCookie);
    }

    public void SignOut()
    {
        FormsAuthentication.SignOut();
    }
}

#endregion Services

#region Validation

public static class AccountValidation
{
    public static string ErrorCodeToString(MembershipCreateStatus createStatus)
    {
        // See http://go.microsoft.com/fwlink/?LinkId=177550 for
        // a full list of status codes.
        switch (createStatus)
        {
            case MembershipCreateStatus.DuplicateUserName:
                return "Username already exists. Please enter a different user name.";

            case MembershipCreateStatus.DuplicateEmail:
                return "A username for that e-mail address already exists. Please enter a different
e-mail address.";

            case MembershipCreateStatus.InvalidPassword:
                return "The password provided is invalid. Please enter a valid password value.";

            case MembershipCreateStatus.InvalidEmail:
                return "The e-mail address provided is invalid. Please check the value and try
again.';

            case MembershipCreateStatus.InvalidAnswer:
                return "The password retrieval answer provided is invalid. Please check the value
and try again.';

            case MembershipCreateStatus.InvalidQuestion:
                return "The password retrieval question provided is invalid. Please check the value
and try again.';

            case MembershipCreateStatus.InvalidUserName:
                return "The user name provided is invalid. Please check the value and try again.';

            case MembershipCreateStatus.ProviderError:
                return "The authentication provider returned an error. Please verify your entry and
try again. If the problem persists, please contact your system administrator.';

            case MembershipCreateStatus.UserRejected:

```

```

        return "The user creation request has been canceled. Please verify your entry and
try again. If the problem persists, please contact your system administrator.";

    default:
        return "An unknown error occurred. Please verify your entry and try again. If the
problem persists, please contact your system administrator.";
    }
}

[AttributeUsage(AttributeTargets.Field | AttributeTargets.Property, AllowMultiple = false,
Inherited = true)]
public sealed class ValidatePasswordLengthAttribute : ValidationAttribute, IClientValidatable
{
    private const string _defaultErrorMessage = "'{0}' must be at least {1} characters long.";
    private readonly int _minCharacters = Membership.Provider.MinRequiredPasswordLength;

    public ValidatePasswordLengthAttribute()
        : base(_defaultErrorMessage)
    {
    }

    public override string FormatErrorMessage(string name)
    {
        return String.Format(CultureInfo.CurrentCulture, ErrorMessageString,
            name, _minCharacters);
    }

    public override bool IsValid(object value)
    {
        string valueAsString = value as string;
        return (valueAsString != null && valueAsString.Length >= _minCharacters);
    }

    public IEnumerable<ModelClientValidationRule> GetClientValidationRules(ModelMetadata metadata,
ControllerContext context)
    {
        return new[]{
            new
ModelClientValidationStringLengthRule(FormatErrorMessage(metadata.GetDisplayName()), _minCharacters,
int.MaxValue)
        };
    }
}

#endregion Validation
}

```

5- در پروژه مربوطه یک Controller به نام AccountController ایجاد نمایید. و کدهای زیر را برای آنها وارد نمایید.

```

using System.Web.Mvc;
using System.Web.Routing;
using System.Web.Security;
using DotNetOpenAuth.Messaging;
using DotNetOpenAuth.OpenId;
using DotNetOpenAuth.OpenId.RelyingParty;
using OpenIDEExample.Models;

namespace OpenIDEExample.Controllers
{
    public class AccountController : Controller
    {
        private static OpenIdRelyingParty openid = new OpenIdRelyingParty();

        public IFormsAuthenticationService FormsService { get; set; }

        public IMembershipService MembershipService { get; set; }

        protected override void Initialize(RequestContext requestContext)
        {
            if (FormsService == null) { FormsService = new FormsAuthenticationService(); }
            if (MembershipService == null) { MembershipService = new AccountMembershipService(); }

            base.Initialize(requestContext);
        }

        // ****
        // URL: /Account/LogOn
    }
}

```

```

// ****
public ActionResult LogOn()
{
    return View();
}

[HttpPost]
public ActionResult LogOn(LogOnModel model, string returnUrl)
{
    if (ModelState.IsValid)
    {
        if (MembershipService.ValidateUser(model.UserName, model.Password))
        {
            FormsService.SignIn(model.UserName, model.RememberMe);
            if (Url.IsLocalUrl(returnUrl))
            {
                return Redirect(returnUrl);
            }
            else
            {
                return RedirectToAction("Index", "Home");
            }
        }
        else
        {
            ModelState.AddModelError("", "The user name or password provided is incorrect.");
        }
    }

    // If we got this far, something failed, redisplay form
    return View(model);
}

// ****
// URL: /Account/LogOff
// ****

public ActionResult LogOff()
{
    FormsService.SignOut();

    return RedirectToAction("Index", "Home");
}

// ****
// URL: /Account/Register
// ****

public ActionResult Register(string OpenID)
{
    ViewBag.PasswordLength = MembershipService.MinPasswordLength;
    ViewBag.OpenID = OpenID;
    return View();
}

[HttpPost]
public ActionResult Register(RegisterModel model)
{
    if (ModelState.IsValid)
    {
        // Attempt to register the user
        MembershipCreateStatus createStatus = MembershipService.CreateUser(model.UserName,
model.Password, model.Email, model.OpenID);

        if (createStatus == MembershipCreateStatus.Success)
        {
            FormsService.SignIn(model.UserName, false /* createPersistentCookie */);
            return RedirectToAction("Index", "Home");
        }
        else
        {
            ModelState.AddModelError("", AccountValidation.ErrorCodeToString(createStatus));
        }
    }

    // If we got this far, something failed, redisplay form
    ViewBag.PasswordLength = MembershipService.MinPasswordLength;
    return View(model);
}

```

استفاده از OpenID در وب سایت جهت احراز هویت کاربران

```
// ****
// URL: /Account/ChangePassword
// ****

[Authorize]
public ActionResult ChangePassword()
{
    ViewBag.PasswordLength = MembershipService.MinPasswordLength;
    return View();
}

[Authorize]
[HttpPost]
public ActionResult ChangePassword(ChangePasswordModel model)
{
    if (ModelState.IsValid)
    {
        if (MembershipService.ChangePassword(User.Identity.Name, model.OldPassword,
model.NewPassword))
        {
            return RedirectToAction("ChangePasswordSuccess");
        }
        else
        {
            ModelState.AddModelError("", "The current password is incorrect or the new password
is invalid.");
        }
    }

    // If we got this far, something failed, redisplay form
    ViewBag.PasswordLength = MembershipService.MinPasswordLength;
    return View(model);
}

// ****
// URL: /Account/ChangePasswordSuccess
// ****

public ActionResult ChangePasswordSuccess()
{
    return View();
}

[ValidateInput(false)]
public ActionResult Authenticate(string returnUrl)
{
    var response = openid.GetResponse();
    if (response == null)
    {
        //Let us submit the request to OpenID provider
        Identifier id;
        if (Identifier.TryParse(Request.Form["openid_identifier"], out id))
        {
            try
            {
                var request = openid.CreateRequest(Request.Form["openid_identifier"]);
                return request.RedirectingResponse.AsActionResult();
            }
            catch (ProtocolException ex)
            {
                ViewBag.Message = ex.Message;
                return View("LogOn");
            }
        }
        ViewBag.Message = "Invalid identifier";
        return View("LogOn");
    }

    //Let us check the response
    switch (response.Status)
    {
        case AuthenticationStatus.Authenticated:
            LogOnModel lm = new LogOnModel();
            lm.OpenID = response.ClaimedIdentifier;
            //check if user exist
            MembershipUser user = MembershipService.GetUser(lm.OpenID);
            if (user != null)
            {
                lm.UserName = user.UserName;
                FormsService.SignIn(user.UserName, false);
            }
    }
}
```

```
        }

        return View("LogOn", lm);

    case AuthenticationStatus.Canceled:
        ViewBag.Message = "Canceled at provider";
        return View("LogOn");
    case AuthenticationStatus.Failed:
        ViewBag.Message = response.Exception.Message;
        return View("LogOn");
    }

    return new EmptyResult();
}

}
```

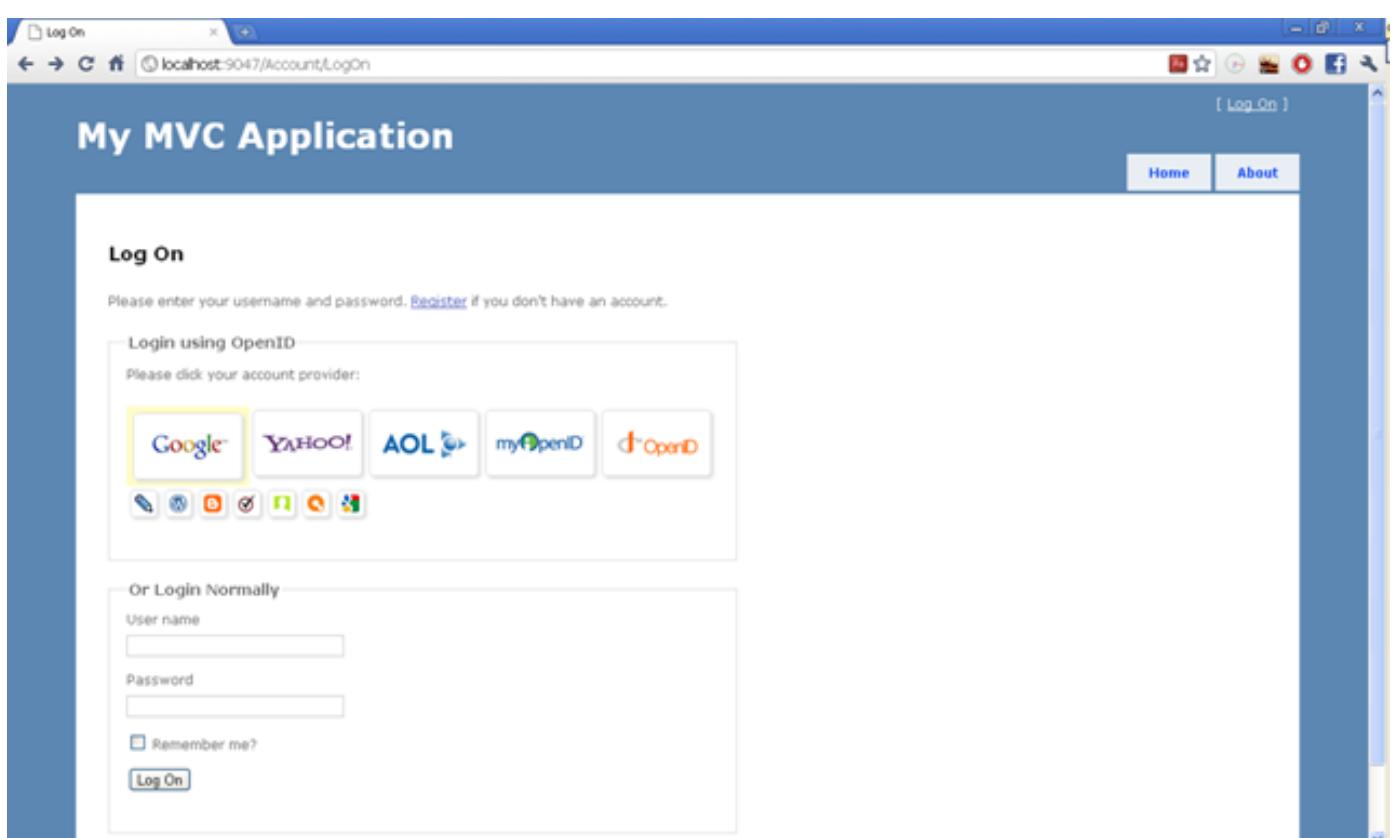
6- سپس برای Action به نام LogOn یک View می‌سازیم، برای Authenticate نیازی به ایجاد View ندارد چون قرار است درخواست کاربر را به آدرس دیگری Redirect کند. سپس کدهای زیر را برای View ایجاد شده وارد می‌کنیم.

```
@model OpenIDExample.Models.LogOnModel
@{
    ViewBag.Title = "Log On";
}
<h2>
    Log On</h2>
<p>
    Please enter your username and password. @Html.ActionLink("Register", "Register")
    if you don't have an account.
</p>
<script src="@Url.Content("~/Scripts/jquery.validate.min.js")" type="text/javascript"></script>
<script src="@Url.Content("~/Scripts/jquery.validate.unobtrusive.min.js")"
type="text/javascript"></script>
<form action="Authenticate?ReturnUrl=@HttpUtility.UrlEncode(Request.QueryString["ReturnUrl"])"
method="post" id="openid_form">
<input type="hidden" name="action" value="verify" />
<div>
    <fieldset>
        <legend>Login using OpenID</legend>
        <div class="openid_choice">
            <p>
                Please click your account provider:</p>
            <div id="openid_btns">
            </div>
        </div>
        <div id="openid_input_area">
            @Html.TextBox("openid_identifier")
            <input type="submit" value="Log On" />
        </div>
        <noscript>
            <p>
                OpenID is service that allows you to log-on to many different websites using a single
                identity. Find out <a href="http://openid.net/what/">more about OpenID</a> and
                <a href="http://openid.net/get/">how to get an OpenID enabled account</a>.</p>
        </noscript>
    </div>
    @if (Model != null)
    {
        if (String.IsNullOrEmpty(Model.UserName))
        {
            <div class="editor-label">
                @Html.LabelFor(model => model.OpenID)
            </div>
            <div class="editor-field">
                @Html.DisplayFor(model => model.OpenID)
            </div>
            <p class="button">
                @Html.ActionLink("New User", "Register", "Register", new { OpenID = Model.OpenID })
            </p>
        }
        else
        {
            //user exist
            <p class="buttonGreen">
                <a href="@Url.Action("Index", "Home")">Welcome , @Model.UserName, Continue...</a>
            </p>
        }
    }
</div>
```

استفاده از OpenID در وب سایت جهت احراز هویت کاربران

```
        }
    </div>
</fieldset>
</div>
</form>
@Html.ValidationSummary(true, "Login was unsuccessful. Please correct the errors and try again.")
@using (Html.BeginForm())
{
    <div>
        <fieldset>
            <legend>Or Login Normally</legend>
            <div class="editor-label">
                @Html.LabelFor(m => m.UserName)
            </div>
            <div class="editor-field">
                @Html.TextBoxFor(m => m.UserName)
                @Html.ValidationMessageFor(m => m.UserName)
            </div>
            <div class="editor-label">
                @Html.LabelFor(m => m.Password)
            </div>
            <div class="editor-field">
                @Html.PasswordFor(m => m.Password)
                @Html.ValidationMessageFor(m => m.Password)
            </div>
            <div class="editor-label">
                @Html.CheckBoxFor(m => m.RememberMe)
                @Html.LabelFor(m => m.RememberMe)
            </div>
            <p>
                <input type="submit" value="Log On" />
            </p>
        </fieldset>
    </div>
}
```

پس از اجرای پروژه صفحه ای شبیه به پایین مشاهده کرده و سرویس دهنده OpenID خاص خود را می‌توانید انتخاب نمایید.

7- برای فعال سازی عملیات احراز هویت توسط FormsAuthentication در سایت باید تنظیمات زیر را در فایل web.config انجام دهید.

```
<authentication mode="Forms">
  <forms loginUrl("~/Account/LogOn" timeout="2880" />
</authentication>
```

خوب تا اینجا کار تمام است و کاربر در صورتی که در سایت OpenID نام کاربری داشته باشد می‌تواند در سایت شما Login کند. جهت مطالعات بیشتر و دانلود نمونه کدهای آماده می‌توانید به لینک‌های ([^](#) و [^](#) و [^](#) و [^](#) و [^](#)) مراجعه کنید. کد کامل پروژه را می‌توانید از [اینجا](#) دانلود نمایید.

[منبع](#)

نظرات خوانندگان

نویسنده: ahmadalli
تاریخ: ۲۳:۱۲ ۱۳۹۱/۰۴/۰۸

خوب این کدهای شما برای نسخه‌های قدیمی MVC هست. من نصفش رو درست متوجه نشدم. اگر میشه برای نسخه ۴ یا ۳ هم مثال بزارید.

نویسنده: امیرحسین جلوداری
تاریخ: ۱:۳۵ ۱۳۹۱/۰۴/۰۹

اگه میشه کد برنامه را ضمیمه کنید...

نویسنده: صابر فتح الله
تاریخ: ۲:۴ ۱۳۹۱/۰۴/۰۹

کدی که ابتدا گذاشته بودم ظاهرا خیلی قدیمی بود اون با کدهای جدید تعویض کردم و لینک دانلود کد هم برای دوستان قرار دادم

نویسنده: صابر فتح الله
تاریخ: ۲:۲۱ ۱۳۹۱/۰۴/۰۹

اصلاح شد

نویسنده: saleh
تاریخ: ۰:۳۳ ۱۳۹۱/۰۴/۱۷

فرضاً اگه شخصی که با OID لوگین کرده بخواهد در فروم سایت من فعالیت کنه چه جوری به اطلاعات پستها و اعمالش پی ببرم؟
چون این شخص در سایت ثبت نام نکرده و طبیعتاً اکانتی در سایت نداره!

در قسمت اول مقاله به این موضوعات اشاره نکردید.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۱:۴۴ ۱۳۹۱/۰۴/۱۷

بحث فوروم نوشته شده شما با طراحی یک سیستم جدید (که در اینجا مد نظر است) متفاوت است. سورس فوق را مطالعه کنید.
تا نحوه یکپارچگی آن با سیستم membership دات نت آشنا شوید.

نویسنده: احمدعلی شفیعی
تاریخ: ۱۲:۳۸ ۱۳۹۱/۰۴/۱۸

ممnonm

نویسنده: کامران
تاریخ: ۲۳:۲۱ ۱۳۹۲/۰۲/۱۲

سلام دوست عزیز.

قربان برای ASP.NET Webforms هم میتوانید مقاله ای رو آماده کنید؟

نویسنده: محسن خان
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۱۳ ۰:۴

یک پروژه دیگر هم در سایت در مورد پروتکل OAuth هست.

نویسنده: کامران
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۱۳ ۰:۹

ممnon از جوابتون، دوست عزیز این هم سمپل و کدهاش با MVC هست، مقالاتی برای Webforms پیدا کردم به زبان لاتین اما درست توضیح داده نشده متأسفانه

نویسنده: صابر فتح الهی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۱۳ ۰:۲۵

سلام
دوست گلم یه مثال هست گذاشتم توی این آدرس

[DotNetOpenAuth با استفاده از ASP.NET در Google OpenID Authentication](#)

عنوان:	Extension Methods
نوبتده:	نیلوفر نوروزی
تاریخ:	۲۲:۵۸ ۱۳۹۱/۰۴/۰۸
آدرس:	www.dotnettips.info
گروهها:	C#, Extension Method

Extension methods شما را قادر می‌سازند تا به `type` اینکه کلاس جدیدی ایجاد کنید که از آن‌ها به ارث رفته باشند، متدهای جدیدی اضافه نماید و بیشترین استفاده آن‌ها در `System.Collections.IEnumerable` است.

به طور مثال این امکان وجود ندارد که بتوان بر روی `IEnumerable`‌ها از دستور `Foreach` استفاده کرد.

برای نمونه من برای `foreach` داشته باشم، آنرا به لیست تبدیل می‌کرم و سپس از امکان `foreach` بهره‌مند می‌شدم که شاید کار درستی نباشد.

اما با افزودن متدهای `foreach` به نحو زیر میسر است:

```
public static void ForEach<T>(this IEnumerable<T> collection, Action<T> action)
{
    foreach (var item in collection)
        action(item);
}
```

نظرات خوانندگان

نویسنده: بهروز راد
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۰۹ ۱۱:۱۲

من فکر نمی‌کنم این روش نوشتمن مطلب صحیح باشه. شما خیلی کلی می‌نویسید. بهتره با جزئیات بیشتری به مطلب بپردازید. مثلاً لزوم ذکر نوع داده ای که قصد دارید اون رو توسعه بدید بعد از کلمه‌ی کلیدی this در پارامتر اول یا الزام وجود متد در یک کلاس Extension Method که برای فردی که با static آشنا نیست باید گفته بشه.

نویسنده: Amin
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۰۹ ۱۲:۱۰

من هم با نظر آقای راد موافقم. کلی گویی بدرد کسی که آشنایی زیادی نداره، نمیخوره. شرمنده اما حسم از این پست این بود که یه جوری موضوع از سر خودتوت باز کردن.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۰۹ ۱۲:۱۳

لطفاً این بحث رو ادامه ندید. در یک سری از دسترسی‌های نویسنده‌ها به زودی تجدید نظر خواهد شد. چه کسانی که ابراز تمایل کرده بودند و فقط وقت من رو جهت ثبت آن‌ها نصف روزی تلف کردند؛ چه کسانی که مطالب سطحی ارسال می‌کنند. با تشکر

ضمن اینکه یک مطلب را هم مد نظر داشته باشید. اینجا هدف بیشتر ذکر یک سری نکته است به همین جهت اسم سایت tips دارد (ذکات ریز).

اسم سایت encyclopedia نیست که برای هر مطلبی قرار باشد کتاب نوشته شود. اگر نوشته شد، چقدر خوب؛ اگر نه ... یک نکته ریز جدید یاد گرفتید. این هم خوب. همچنین هدف از این سایت خواننده عام با سطح مطالعه و اطلاعات صفر نیست و نبوده. از روز اولش اینطور نبوده و نخواهد بود.

یک مطلب رو هم فراموش نکنید. به قول مولوی: «گر تو بهتر میزنی بستان بزن» در طی یک ماهی که این سایت در حالت تعلیق بود ... من هر چقدر سایتها فارسی زبان فنی برنامه نویسی رو گشتم که دو تا مطلب به درد بخور پیدا کنم ... چیزی نیافتم. هیچی! واقعاً دریغ از یک مطلب فنی به درد بخور که منتشر شده باشد. حالا همین عده منتظرند سریع بریزند سر یک نفر شروع کنند به داد و قال. باز تکرار می‌کنم: «گر تو بهتر میزنی بستان بزن»

نویسنده: نیلوفر نوروزی
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۰۹ ۱۴:۵۴

من اصلاً قصد این را نداشتمن که کلی گویی کنم اگر مطلب درست نوشته نشده معذرت می‌خواهم هدفم فقط این بود که خودم خیلی کمک کرده در اختیار دوستان قرار دهم.

نویسنده: peyman
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۰۹ ۱۸:۱۴

والا تا جایی که من یادم هست پایه این وبلاگ بر این بوده که افراد تا حدی آشنایی با مفاهیم ابتدایی رو دارند. اما در هر صورت ساده نویسی در بیان مطالب پیچیده می‌توانه این وبلاگ رو بطور خیلی گسترش‌هایی مفید واقع کنه حتی برای افرادی که مبتدی هستند. در پایان هم باید بگم که من دست و پای اون فردی رو می‌بوسم که به من حتی یک کلمه یاد بده ... چه آقای راد در وب سایت برنامه نویس. چه آقای نصیری و دوستان گرامیشون در این وبلاگ که مدت زیادی هست وبلاگ مفیدشون رو مطالعه می‌کنم ...

یک راه مناسب برای نگهداری اطلاعات است و از لحاظ ساختاری شباهت زیادی به XML، JSON (JavaScript Object Notation) رقیب قدیمی خود دارد.

وب سرویس و آجاس برای انتقال اطلاعات از این روش استفاده می‌کنند و بعضی از پایگاه‌های داده مانند [RavenDB](#) بر مبنای این تکنولوژی پایه گذاری شده‌اند.

هیچ چیزی نمی‌تواند مثل یک مثال؛ خوانایی، سادگی و کم حجم بودن این روش را نشان دهد:

اگر یک شئ با ساختار زیر در سی شارپ داشته باشد:

```
class Customer
{
    public int Id { get; set; }
    public string FirstName { get; set; }
    public string LastName { get; set; }
}
```

ساختار JSON متناظر با آن (در صورت این که مقدار دهی شده باشد) به صورت زیر است:

```
{
  "Id":1,
  "FirstName":"John",
  "LastName":"Doe"
}
```

و در یک مثال پیچیده‌تر:

```
class Customer
{
    public int Id { get; set; }
    public string FirstName { get; set; }
    public string LastName { get; set; }
    public Car Car { get; set; }
    public IEnumerable<Location> Locations { get; set; }
}

class Location
{
    public int Id { get; set; }
    public string Address { get; set; }
    public int Zip { get; set; }
}

class Car
{
    public int Id { get; set; }
    public string Model { get; set; }
}

{
  "Id":1,
  "FirstName":"John",
  "LastName":"Doe",
  "Car": {
    "Id":1,
    "Model":"Nissan GT-R"
  },
  "Locations": [
    ...
  ]
}
```

```
{
    {
        "Id":1,
        "Address":"30 Mortensen Avenue, Salinas",
        "Zip":93905
    },
    {
        "Id":2,
        "Address":"65 West Alisal Street, #210, Salinas",
        "Zip":95812
    }
}
```

ساختار JSON را مجموعه ای از (نام - مقدار) تشکیل می دهد. ساختار مشابه آن در زبان سی شارپ [KeyValuePair](#) است.

مشاهده [این تصاویر](#) ، بهترین درک را از ساختار JSON به شما می دهد.

یکی از بهترین کتابخانه هایی است که برای کار با این تکنولوژی در .net. ارائه شده است. بهترین روش اضافه نمودن آن به پروژه [NuGet](#) است. برای این کار دستور زیر را در Package Manager Console وارد کنید.

```
PM> Install-Package Newtonsoft.Json
```

با استفاده از کد زیر می توانید یک Object را به فرمت JSON تبدیل کنید.

```
var customer = new Customer
{
    Id = 1,
    FirstName = "John",
    LastName = "Doe",
    Car = new Car
    {
        Id = 1,
        Model = "Nissan GT-R"
    },
    Locations = new[]
    {
        new Location
        {
            Id = 1,
            Address = "30 Mortensen Avenue,
Salinas",
            Zip = 93905
        },
        new Location
        {
            Id = 2,
            Address = "65 West Alisal Street, #210,
Salinas",
            Zip = 95812
        },
    }
};

var data = Newtonsoft.Json.JsonConvert.SerializeObject(customer);
```

خروجی تابع `SerializeObject` رشته ای است که محتوی آن را در چهارمین بلاک کد که در بالاتر آمده است، می توانید مشاهده کنید.

برای `Deserialize` کردن (Cast) اطلاعات با فرمت JSON به کلاس موردنظر) از روش زیر بهره می گیریم :

```
var customer = Newtonsoft.Json.JsonConvert.DeserializeObject<Customer>(data);
```

آشنایی با این تکنولوژی، پیش درآمدی برای چشیدن طعم NoSQL و معرفی کارآمدترین روش‌های آن است که در آینده خواهیم آموخت... خوشحال می‌شوم اگر نظرات شما را در باره این موضوع بدانم.

نظرات خوانندگان

نویسنده: احمدعلی شفیعی
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۱۰ ۱۵:۳۳

خیلی ممنون. واقعا کاربردی بود.

نویسنده: مهدی پایروند
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۱۰ ۱۶:۰

بهترین کتابخانه برای سریالایز کردن دیتا به سمت کلاینت است. و هم سرعتی تقریبا 8 برابر سرعت System.Web.Script.Serialization.JavaScriptSerializer دارد

نویسنده: سروش ترک زاده
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۱۰ ۱۷:۴۸

در تصدیق حرف شما، دیدن [این مقایسه](#) خالی از لطف نیست. (پایین صفحه : Performance Comparison)

نویسنده: ssm
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۱۰ ۲۰:۱۷

با سلام
بسیار عالی بود مشتاقانه منتظر مطالب بعدی شما هستم
موفق باشید

نویسنده: مهدی ترابی
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۱۰ ۲۳:۴

بسیار خوب.

لطفا JavaScript Object Notation تصحیح شود به JavaScript Object-Nation

نویسنده: سروش ترک زاده
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۱۱ ۱۱:۴۶

ممnon از دقت نظر شما. تصحیح شد.

نویسنده: رضا.ب
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۱۲ ۳:۷

با درود،

علت کمرنگ شدن نقش XML (اگر کمرنگ شده؟) بخارط همین سادگی و سبکی JSON هست؟

نویسنده: سروش ترک زاده
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۱۲ ۱۰:۳۳

سلام

JSON رقیبی قوی برای XML محسوب می شه، اما به نظر هنوز زود هست که بگیم XML در حال حذف شدن هست. چون هنوز سیستم های قدرتمندی مثل Microsoft Workflow Generator یا همین RSS که زیاد در طول روز با اون سروکار داریم، بر مبنای این تکنولوژی کار می کنند.

نویسنده: رضا

تاریخ: ۹:۳۵ ۱۳۹۳/۰۳/۲۶

با سلام و تبریک به خاطر مقاله مفیدتون
یه سوال برام پیش اومده ، سرعت عمل و کارایی JSON بهتره یا XML
برای انجام یه برنامه لازم هست که بدونم از کدوم بهتره استفاده کنم.
ممnon و متشرک

نویسنده: سروش ترک زاده

تاریخ: ۱۱:۵۲ ۱۳۹۳/۰۳/۲۶

سلام
سرعت عمل، به ابزاری بستگی دارد که به وسیله آن اطلاعات `serialize` و `deserialize` می‌شود.
بهترین ابزاری که برای کار با XML معرفی شده است، (البته تا جایی که من خبر دارم) `LinqToXML` است. کار کردن با آن ساده است
اما در درس‌های خاص خودش رو داره.
از طرفی فرمت JSON نسبت به XML، حجم کمتری دارد (حداقل به این دلیل که نیاز به باز و بسته کردن `tag` نیست)
در مجموع من JSON رو پیشنهاد می‌کنم.

عنوان: خودمیزبانی مژول های Nancy
 نویسنده: سلمان عرب عامری
 تاریخ: ۱۱:۵ ۱۳۹۱/۰۴/۱۴
 آدرس: www.dotnettips.info
 برچسبها: C#, Nancy, Self-Hosting

در ادامه بررسی پروژه Nancy، در این مطلب به میزبانی پروژه های Nancy بدون نیاز به Asp.net می پردازیم. به این معنی که برنامه اجرایی که شما می نویسید خود یک سرور ایجاد می کند و کاربر با وارد کردن آدرس دستگاه شما در مرورگر خود، صفحات و مژول های طراحی شده توسط شما را مشاهده می کند.

از کاربردهای چنین سیستمی به سایت های قابل حمل، و یا ارائه خدمات یک نرم افزار بر روی صفحات html می توان اشاره کرد. مثل گوگل دسکتاب و یا گزارشات برخی سرویس های ویندوزی و یا حتی تنظیم یک سخت افزار متصل به سیستم از روی شبکه. یک ایده جالب می تواند ارسال اس ام اس از طریق شبکه و با جی اس ام مودم باشد. که به عنوان مثال کاربران با ورود به یک صفحه و ثبت پیام بتوانند از طریق جی اس ام مودم متصل به سرور آن را ارسال کنند. با یک مثال ساده ادامه می دهیم.

برای شروع یک پروژه از نوع Console بسازید و در Package manager کتابخانه Self.Hosting نصب کنید.
حالا یک مژول جدید به نام TestModule.cs به پروژه اضافه می کنیم.

```
public class TestModule:NancyModule
{
  public TestModule()
  {
    Get["/] = x=> { return "It is a test for nancy self hosting."; };
  }
}
```

حالا وارد program.cs شده و در متد Main کد زیر را می نویسیم:

```
var selfHost = new NancyHost(new Uri("http://localhost:12345"));
selfHost.Start();
Console.ReadKey();
selfHost.Stop();
```

در خط اول پورتی که منتظر دریافت درخواست های کاربران است را برابر 12345 قرار می دهیم. بنابراین برای تست این کد باید در مرورگر آدرس

است ولی اکثرا در سیستم برنامه نویس ها توسط IIS مشغول می باشد.
در خط بعد سرور را اجرا کرده ایم و برنامه را به حالت انتظار برای فشرده شدن کلیدی در کنسول برده ایم. وقتی کلیدی در کنسول فشرده شود سرور به حالت توقف می رود و اجرای برنامه پایان می یابد.
امکانات دیگری هم دارد. به عنوان مثال می توان برای طراحی نمای مژول ها از موتورهای دید استفاده کرد (ViewEngines). موتورهایی مثل Razor و ... در صورت علاقمندی دوستان، در این باره هم خواهیم نگاشت.

نظرات خوانندگان

نوبسند: شهریور جعفری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۱۶ ۱۸:۹

لطفاً ادامه بدید تشكر میکنم

" به شما خواننده گرامی پیشنهاد می‌کنم [مطلوب قبلی](#) را مطالعه کنید تا پیش زمینه مناسبی در باره این مطلب کسب کنید. "

ماهیت این پایگاه داده وب سرویسی مبتنی بر REST است و فرمات اطلاعاتی که از سرور دریافت می‌شود، [JSON](#) است.

گام اول: باید آخرین نسخه RavenDB را دریافت کنید. همان طور که مشاهده می‌کنید، ویرایش‌های مختلف کتابخانه‌هایی که برای نسخه Client و همچنین Server طراحی شده است، در این فایل قرار گرفته است.

Name	Date modified	Type	Size
Backup	۲+۱۲/۰۲/۰۶ +۳:۲۰ ...	File folder	
Bundles	۲+۱۲/۰۲/۰۶ +۳:۲۰ ...	File folder	
Client	۲+۱۲/۰۲/۰۶ +۳:۲۰ ...	File folder	
Client-3.5	۲+۱۲/۰۲/۰۶ +۳:۲۰ ...	File folder	
EmbeddedClient	۲+۱۲/۰۲/۰۶ +۳:۲۰ ...	File folder	
Samples	۲+۱۲/۰۲/۰۶ +۳:۲۰ ...	File folder	
Server	۲+۱۲/۰۲/۰۶ +۳:۲۰ ...	File folder	
Silverlight	۲+۱۲/۰۲/۰۶ +۳:۲۰ ...	File folder	
Silverlight-4	۲+۱۲/۰۲/۰۶ +۳:۲۰ ...	File folder	
Smuggler	۲+۱۲/۰۲/۰۶ +۳:۲۰ ...	File folder	
Web	۲+۱۲/۰۲/۰۶ +۳:۲۰ ...	File folder	
acknowledgments	۲+۱۲/۰۲/۰۶ +۳:۱۸ ...	Text Document	
license	۲+۱۲/۰۲/۰۶ +۳:۱۸ ...	Text Document	
Raven-GetBundles	۲+۱۲/۰۲/۰۶ +۳:۱۸ ...	PS1 File	
Raven-UpdateBundles	۲+۱۲/۰۲/۰۶ +۳:۱۸ ...	PS1 File	
readme	۲+۱۲/۰۲/۰۶ +۳:۱۸ ...	Text Document	
Start	۲+۱۲/۰۲/۰۶ +۳:۱۸ ...	Windows Comma...	

برای راه اندازی Server باید فایل Start را اجرا کنید، چند ثانیه بعد محیط مدیریتی آن را در مرورگر خود مشاهده می‌کنید. در بالای صفحه روی لینک Databases کلیک کنید و در صفحه باز شده گزینه New Database را انتخاب کنید. با دادن یک نام دلخواه حالا شما یک پایگاه داده ایجاد کرده اید. تا همینجا دست نگه دارید و اجازه دهید با این محیط دوست داشتنی و قابلیت‌های آن بعداً آشنا شویم.

در گام دوم به Visual Studio می‌رویم و نحوه ارتباط با پایگاه داده و استفاده از دستورات آن را فرا می‌گیریم.

گام دوم:

با یک پروژه Test شروع می کنیم که در هر گام تکمیل می شود و می توانید پروژه کامل را در پایان این پست دانلود کنید.

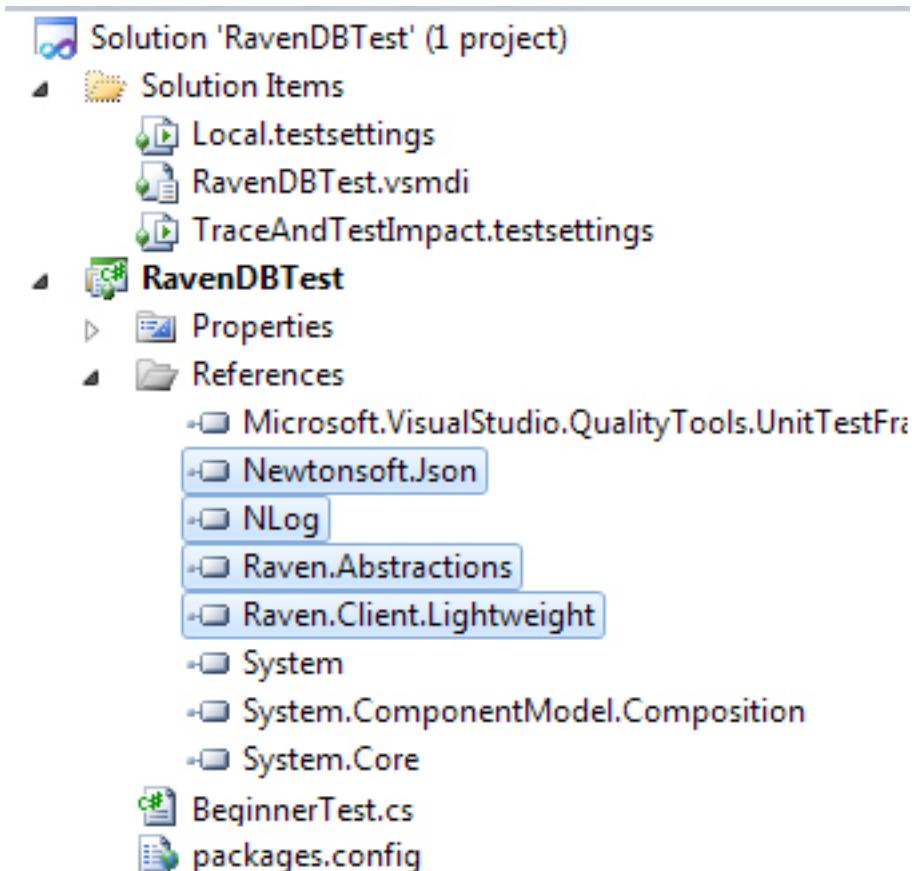
برای استفاده از کتابخانه های مورد نیاز دو راه وجود دارد:

استفاده از NuGet : با استفاده از دستور زیر Package مورد نیاز به پروژه شما افزوده می شود.

```
PM> Install-Package RavenDB -Version 1.0.919
```

اضافه کردن کتابخانه ها به صورت دستی : کتابخانه های مورد نیاز شما در همان فایلی که دانلود شده بود و در پوشه Client قرار دارند.

کتابخانه هایی را که NuGet به پروژه من اضافه کرد، در تصویر زیر مشاهده می کنید :

با Newtonsoft.Json در اولین بخش بحث آشنا شدید. NLog هم یک کتابخانه قوی و مستقل برای مدیریت Log است که این پایگاه داده از آن بهره برده است.

" دلیل اینکه از پروژه تست استفاده کردم ؛ تمرکز روی کدها و مشاهده تاثیر آنها ، مستقل از UI و لایه های دیگر نرم افزار است. بدیهی است که استفاده از آنها در هر پروژه امکان پذیر است. "

```
<appSettings>
  <add key="ServerName" value="http://Soroush-HP:8080/" />
  <add key="DatabaseName" value="TestDatabase" />
</appSettings>
```

هنگامی که صفحه Management Studio در مرورگر باز است، می‌توانید از نوار آدرس مرورگر خود آدرس سرور را به دست آورید.

```
[TestClass]
public class BeginnerTest
{
    private readonly string serverName;
    private readonly string databaseName;

    public BeginnerTest()
    {
        serverName = ConfigurationManager.AppSettings["ServerName"];
        databaseName = ConfigurationManager.AppSettings["DatabaseName"];
    }
}
```

برای برقراری ارتباط با پایگاه داده نیاز به یک شئ از جنس DocumentStore و جهت انجام عملیات مختلف (ذخیره، حذف و ...) نیاز به یک شئ از جنس IDocumentSession است. کد زیر، نحوه کار با آن‌ها را به شما نشان می‌دهد :

```
[TestClass]
public class BeginnerTest
{
    private readonly string serverName;
    private readonly string databaseName;

    private DocumentStore documentStore;
    private IDocumentSession session;

    public BeginnerTest()
    {
        serverName = ConfigurationManager.AppSettings["ServerName"];
        databaseName = ConfigurationManager.AppSettings["DatabaseName"];
    }

    [TestInitialize]
    public void TestStart()
    {
        documentStore = new DocumentStore { Url = serverName };
        documentStore.Initialize();
        session = documentStore.OpenSession(databaseName);
    }

    [TestCleanup]
    public void TestEnd()
    {
        session.SaveChanges();
        documentStore.Dispose();
        session.Dispose();
    }
}
```

در طراحی این پایگاه داده از اگوی Unit Of Work استفاده شده است. به این معنی که تمام تغییرات در حافظه ذخیره می‌شوند و به محض اجرای دستور session.SaveChanges(); ارتباط برقرار شده و تمام تغییرات ذخیره خواهند شد.

هنگام شروع (تابع : TestStart) متغیر session مقدار دهی می‌شود و در پایان کار (تابع : TestEnd) تغییرات ذخیره شده و منابعی که توسط این دو شئ در حافظه استفاده شده است، رها می‌شود.

البته بر مبنای طراحی شما، دستور session.SaveChanges(); می‌تواند پس از انجام هر عملیات اجرا شود.

برای آشنا شدن با نحوه ذخیره کردن اطلاعات، به کد زیر دقت کنید:

```
class User
{
    public int Id { get; set; }
    public string Name { get; set; }
    public string Address { get; set; }
    public int Zip { get; set; }  
    اهی
}
```

```
[TestMethod]
public void Insert()
{
    var user = new User
    {
        Id = 1,
        Name = "John Doe",
        Address = "no-address",
        Zip = 65826
    };
    session.Store(user);
}
```

اگر همه چیز درست پیش رفته باشد، وقتی به محیط RavenDB Studio که هنوز در مرورگر شما باز است، نگاهی می‌اندازید، یک سند جدید ایجاد شده است که با کلیک روی آن، اطلاعات آن قابل مشاهده است.
لحظه‌ی لذت بخشی است...
یکی از روش‌های خواندن اطلاعات هم به صورت زیر است:

```
[TestMethod]
public void Select()
{
    var user = session.Load<User>(1);
}
```

نتیجه خروجی این دستور هم یک شئ از جنس کلاس User است.

تا اینجا، ساده‌ترین مثال‌های ممکن را مشاهده کردید و حتماً در بحث بعد مثال‌های جالب‌تر و دقیق‌تری را بررسی می‌کنیم و همچنین نگاهی به جزئیات طراحی و قراردادهای از پیش تعیین شده می‌اندازیم.

"به شما پیشنهاد می‌کنم که منتظر بحث بعدی نباشید! همین حالا دست به کار شوید..."

نسخه بدون کتابخانه‌های موردنیاز (2 مگابایت) : [RavenDBTest_Small.zip](#)
نسخه کامل (15 مگابایت) : [RavenDBTest.zip](#)

نظرات خوانندگان

نویسنده: ناصر طاهری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۱۶ ۱۷:۱۲

سلام.
مقوله‌ی جالیله برای من.
منتظر ادامه هستم. موفق باشید.

نویسنده: حسین
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۱۶ ۱۹:۱۳

بسیار ممنون که کاربردی پیش میرین. من پرژمو با همین روش پیاده سازی می‌کنم و از اطلاعات خوبتون استفاده کردم.

نویسنده: ramin_rp
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۱۷ ۱۰:۴۳

سلام
وقتی ravendb رو استارت می‌کنم و محیط مدیریت اون تو browser اجرا می‌شه برای انجام عملیاتی مثل ایجاد دیتابیس user,pass می‌خواهد که هرچی میدم قبول نمی‌کنه حتی raven رو به عنوان service هم نصب کردم ولی مشکل حل نشد جستجو تو نت هم نتیجه نداد مشکل از چیه؟

(مستندات رسمی ravendb خوب نیست، مستندات mongodb واقعاً کامل و جامع هست)

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۱۷ ۱۱:۳۷

[توضیحات بیشتر در اینجا](#)

By default RavenDB allow anonymous access only for read requests (HTTP GET), and since we creating data, we need to specify a username and password. You can control this by changing the AnonymousAccess setting in the server configuration file. Enter your username and password of your Windows account and a sample data will be generated for you.

نویسنده: سروش ترک زاده
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۱۷ ۲۱:۱۸

سلام
ببخشید که دیر به سوال شما پاسخ دادم...
یه راه دیگه، علاوه بر راهی که توسط جناب آقای نصیری ارائه شده است، وجود دارد.
در پوشه Raven فایل Raven.Server.exe را با Notepad باز کنید، سپس مقدار تنظیمات با کلید "Raven/AnonymousAccess" را به "All" تغییر دهید. توجه کنید که به بزرگ و کوچک بودن حروف حساس است.

در ضمن RavenDB از نظر سابقه و تعداد کاربران، قابل مقایسه با پایگاه داده هایی مثل SQL نیست و حق با شماست...

نویسنده: صابر

۱۳۹۱/۰۴/۲۱ ۱۱:۱۹

تاریخ:

سلام

نمی‌دانم مشکل از چیه؟ ولی وقتی من سعی می‌کنم که بسته‌ی RavenDB را از طریق Nuget دریافت کنم Error زیر را میده.

```
Install-Package : The element 'metadata' in namespace  
'http://schemas.microsoft.com/packaging/2010/07/nuspec.xsd' has invalid child element  
'frameworkAssemblies' in namespace  
'http://schemas.microsoft.com/packaging/2010/07/nuspec.xsd'. List of possible elements expected:  
'summary' in namespace  
'http://schemas.microsoft.com/packaging/2010/07/nuspec.xsd'.  
At line:1 char:1  
+ Install-Package RavenDB -Version 1.0.919  
+ ~~~~~~  
+ CategoryInfo : NotSpecified: (:) [Install-Package], InvalidOperationException  
+ FullyQualifiedErrorId : NuGet.VisualStudio.Cmdlets.InstallPackageCmdlet
```

نویسنده: وحید نصیری

تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۲۱ ۱۱:۵۸

به احتمال زیاد VS.NET شما دسترسی به اینترنت ندارد ([^](#) و [_](#)).

نویسنده: peyman

تاریخ: ۱۳۹۱/۰۵/۰۸ ۹:۱۸

آقا سروش کی شروع میکنی سری جدید رو منتظریم قربان!

نویسنده: سروش ترک زاده

تاریخ: ۱۳۹۱/۰۵/۰۸ ۱۸:۵۹

سلام

ببخشید که دیر شد، به احتمال زیاد پنجه‌شنبه ادامه آموزش را روی سایت قرار خواهم داد...

نویسنده: پژمان

تاریخ: ۱۳۹۱/۰۶/۰۱ ۲۳:۲۵

ravendb هم مثل اینکه برای جستجو از لوسین استفاده می‌کنه.

نویسنده: فرزاد

تاریخ: ۱۳۹۱/۰۷/۱۰ ۲۳:۵۰

سلام

میخواهم یه نرم افزار تحت ویندوز بنویسم که نیاز دارم از بانک اطلاعاتی استفاده کنم از طرفی هم نمی‌خواهم با SQL Server یا Access کار کنم چون نیاز به نرم افزارهایی با حجم زیاد هست که برای کاربر دردرس می‌شوند.

میخواستم اگه میشه بفرمایید که به نظرتون از چی استفاده کنم بهتره؟

ممnon

نویسنده: حسین مرادی نیا

تاریخ: ۱۳۹۱/۰۷/۱۱ ۵:۴۸

نکته اینکه وقتی بانک اطلاعات Access را استفاده کنین، حتماً نیازی نیست که روی کامپیوتر کاربر نصب باشه تا بتونه از برنامه شما استفاده کنه.

به هر حال میتوانید از [Sql Server CE](http://www.dotnettips.info/search/label/SQL%20Server%20CE) استفاده کنید:

زمانی که صحبت از Indexer می‌شود، بطور ناخوداگاه ذهنمان به سمت آرایه‌ها می‌رود. آرایه‌ها در واقع ساده‌ترین اشیاءی هستند که مفهوم Index در آنها معنا دارد.

اگر با آرایه‌ها کار کرده باشید با عملگر [] در سی شارپ آشنایی دارید. یک Indexer در واقع نوع خاصی از خاصیت (property) است که در بدنه کلاس تعریف می‌شود و به ما امکان استفاده از عملگر [] را برای نمونه کلاس فراهم می‌کند. همانطور که به شباهت Property و Indexer اشاره شد نحوه تعریف Indexer بصورت زیر می‌باشد:

```
public type this [type identifier]
{
  get{ ... }
  set{ ... }
}
```

در پیاده سازی Indexer به نکات زیر دقت کنید:
از کلمه کلیدی **this** برای نعرفی Indexer استفاده می‌شود و یک Indexer نام ندارد.

از دستیاب **get** برای برگرداندن مقدار و از دستیاب **set** جهت مقدار دهی و انتساب استفاده می‌شود.

الزامی به پیاده سازی Indexer با مقادیر صحیح عددی نیست و شما می‌توانید Indexer ی با پارامترهایی از نوع **string** یا **double** داشته باشید.

Indexer ها قابلیت سربارگذاری (overloaded) دارند.

Indexer ها می‌توانند چندین پارامتری باشند مانند آرایه‌های دو بعدی که دو پارامتری هستند.

به مثالی جهت پیاده سازی کلاس ماتریس توجه کنید:

```
public class Matrix
{
  // فیلدها
  private int _row, _col;
  private readonly double[,] _values;

  // تعداد ردیف‌های ماتریس
  public int Row
  {
    get { return _row; }
    set
    {
      _row = value > 0 ? value : 3;
    }
  }

  // تعداد ستون‌های ماتریس
  public int Col
  {
    get { return _col; }
    set
    {
      _col = value > 0 ? value : 3;
    }
  }

  // نعرفی یک ایندکسر
  public double this[int r, int c]
```

```
{  
    get { return Math.Round(_values[r, c], 3); }  
    set { _values[r, c] = value; }  
}  
  
// 1 سازنده  
public Matrix()  
{  
    _values = new double[_row,_col];  
}  
  
// 2 سازنده  
public Matrix(int row, int col)  
{  
    _row = row;  
    _col = col;  
    _values = new double[_row,_col];  
}  
}
```

نحوه استفاده از کلاس ایجاد شده:

```
public class UseMatrixIndexer  
{  
    // ایجاد نمونه از شیء ماتریس  
    private readonly Matrix m = new Matrix(5, 5);  
  
    private double item;  
  
    public UseMatrixIndexer()  
    {  
        دسترسی به عنصر واقع در ردیف چهار و ستون سه //  
        item = m[4, 3];  
    }  
}
```

نظرات خوانندگان

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۲۱:۶ ۱۳۹۱/۰۴/۲۰

ممنون. Mطلب جالبی است؛ ولی یک مورد کلا از زبان سی شارپ از قلم افتاده به نام indexed property در حالت عادی می‌شود بر روی یک وله از کلاس، Index اعمال کرد. اگر نخواهیم روی کل وله اعمال شود چطور؟ برای مثال فقط روی یک خاصیت خاص.

پیاده سازی آن یک نکته کوچک دارد که به شرح زیر است:

```
using System;
namespace IndexedProperties
{
    public class Data
    {
        private int[] _localArray;
        private ArrayIndexer _arrayIndexer;

        public Data()
        {
            _localArray = new int[10];
            for (int i = 0; i < 10; i++)
                _localArray[i] = i + 1;
            _arrayIndexer = new ArrayIndexer(this);
        }

        public ArrayIndexer Number
        {
            get { return _arrayIndexer; }
        }

        public class ArrayIndexer
        {
            private Data _arrayOwner;

            public ArrayIndexer(Data arrayOwner)
            {
                _arrayOwner = arrayOwner;
            }

            public int this[int index]
            {
                get { return _arrayOwner._localArray[index]; }
            }

            public int Length
            {
                get { return _arrayOwner._localArray.Length; }
            }
        }
    }

    class Program
    {
        static void Main(string[] args)
        {
            var data = new Data();
            for (int i = 0; i < 10; i++)
                Console.WriteLine(data.Number[i]);
        }
    }
}
```

در اینجا از کلاس‌های تودرتو برای پیاده سازی Indexed property استفاده شده است. به این ترتیب تعاریف آرایه مورد استفاده نیازی نیست مستقیماً در معرض دید قرار گیرد و همچنین read-only هم تعریف شده است. به علاوه اینکه indexerها محدود به int نیستند و برای مثال می‌توان از string و غیره نیز استفاده کرد.

نوبتند: میثم هوشمند
تاریخ: ۰:۳۶ ۱۳۹۱/۰۴/۲۱

از هر دو نفر خیلی خیلی ممنونم
خب جناب نصیری خود این یک پست بود (:) تشکر

نوبتند: Max
تاریخ: ۲۱:۲۴ ۱۳۹۱/۰۴/۲۱

. سلام

ممنون از این مطلب جالب و پر استفاده . اما من یه چیزی فهمیدم ، اونم اینکه چقدر چیز نمیدونم :)
در پناه خدا موفق و پیروز باشید

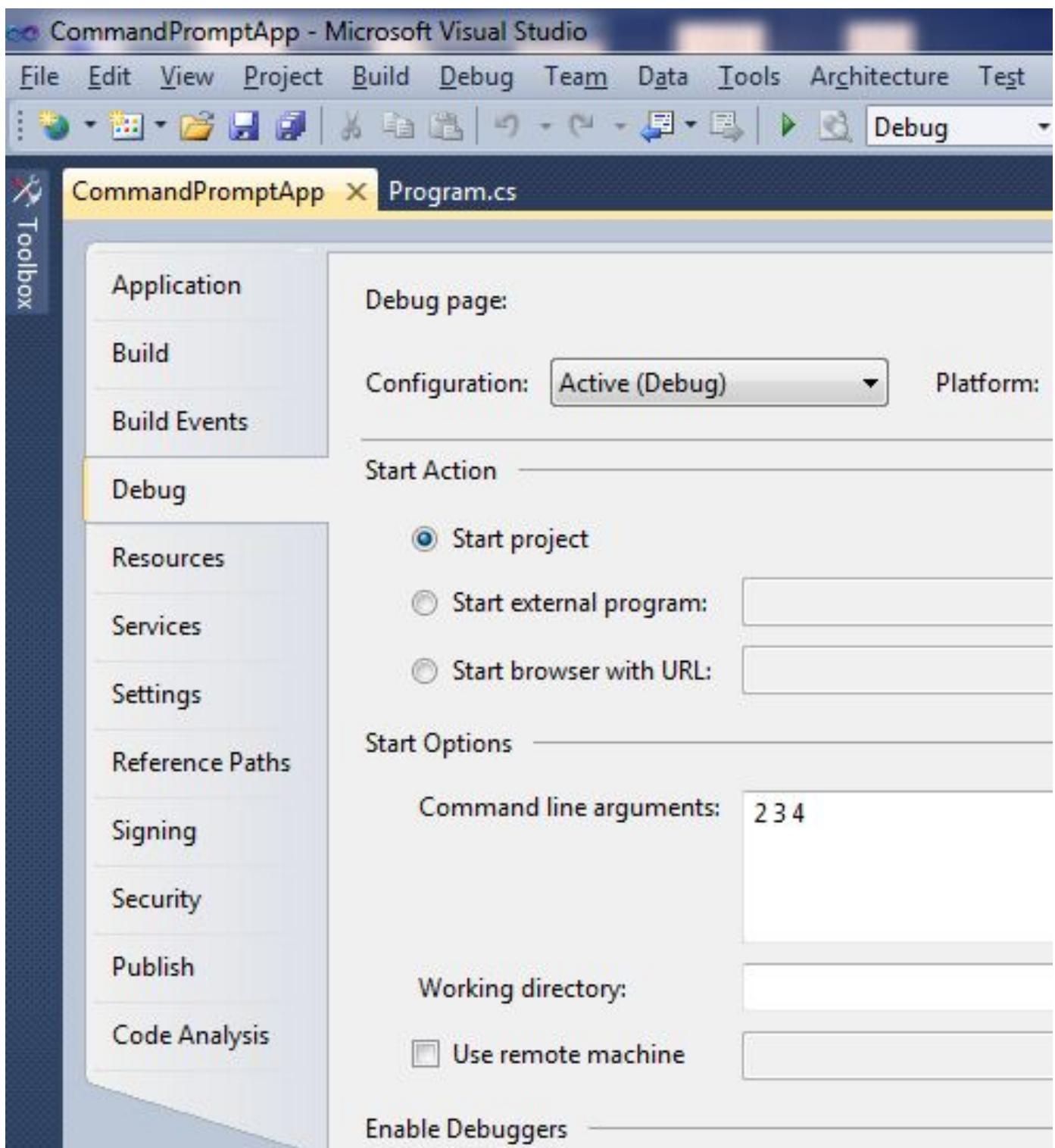
بسیاری از برنامه‌ها وجود دارند که در زمان فرآخوانی از خط فرمان (Command Line) پارامترهایی دریافت می‌کنند و نسبت به آن پارامترها رفتار مشخصی را از خود نشان می‌دهند.

یکی از کاربردهای پارامتر ورودی args که از نوع آرایه‌ای از رشته‌ها در متدهای Main برنامه‌های کنسول بطور پیش فرض تعریف شده است همین موضوع است. شما می‌توانید از طریق کنترل مقدار این پارامتر برنامه‌ی خود را توسعه دهید. برای مثال برنامه‌ای جهت چاپ مجدد اعدادی که از خط فرمان خوانده می‌شوند را در نظر بگیرید. کد مورد استفاده در این برنامه به شکل زیر خواهد بود:

```
static void Main(string[] args)
{
    foreach (var arg in args)
    {
        var x = Convert.ToInt32(arg);
        Console.WriteLine("{0} ^ 2 = {1}", x, x * x);
    }
    Console.ReadKey();
}
```

اما نکته اصلی این مطلب در مورد Debugging این گونه برنامه‌ها است.

جهت دیباق این قبیل برنامه‌ها در ویژوال استادیو از قسمت Solution Explorer بر روی نام پروژه کلیک راست کرده و گزینه Properties را انتخاب کنید. در پنجره باز شده به زبانه Debug بروید و در قسمت Command Line Arguments پارامترهای ورودی خود را بطوریکه با فضای خالی (Space) از هم جدا شده اند وارد کنید.

حال می توانید پس از ذخیره کردن تنظیمات، کلید F5 را بزنید.

نظرات خوانندگان

نویسنده: مسعود زیانی
تاریخ: ۱۴:۳۷ ۱۳۹۱/۰۵/۲۱

دوست عزیز ممنون بسیار کاربردی بود مطلب.

مروری بر سازنده‌ها سازنده‌های ایستا (static)

همانطور که می‌دانید در هنگام ساخت کلاس‌ها وجود یک سازنده الزامی و واجب است، حتی در زمانی که شما برای کلاستان سازنده‌ای تعریف نکنید یک سازنده پیشفرض برای کلاس، توسط دات نت و زبان صورت می‌گیرد.

- اما چند نکته درباره سازنده‌های ایستا وجود دارد:
- سازنده ایستا هیچگونه صفتی (..., public, private, protected, internal) را نمی‌پذیرد.
 - سازنده استاتیک نمی‌تواند پارامتر ورودی بپذیرد.
 - سازنده استاتیک را نمی‌توان به صورت مستقیم فراخوانی کرد.
 - برنامه نویس و کاربر هیچ کنترلی بر زمان فراخوانی این نوع سازنده ندارد.

کاربرد این نوع سازنده‌ها بیشتر در زمانهایی می‌باشد که برنامه نویس بخواهد قبل از استفاده کلاس یک سری پیش نیازها بررسی شود و یا یک سری تنظیمات ایجاد شود یا تخصیص حافظه‌ای صورت بگیرد. البته فقط یک بار نیاز است این ملزمات برطرف یا بررسی گردد. زیرا سازنده‌های استاتیک قبل از فراخوانی سازنده معمولی در هنگام ساخت اولین شیء از کلاس فراخوانی می‌شوند و دیگر فراخوانی نمی‌شوند

```
class test
{
    static string fname, lname;
    static test()
    {
        console.write("first name:");
        fname = console.readline();
        console.write("last name:");
        lname = console.readline();
        console.writeline("thank you");
    }
    public test()
    {
        //some other code
    }
}
```

در مثال بالا همانطور که مشاهده می‌شود (یک مثال ساده) در قبل از استفاده از کلاس یکبار نام و نام خانوادگی از کاربر پرسیده می‌شود که می‌توان نمونه‌ای از این کد را به ورود کاربران تعمیم داد تا مطمئن شویم این کار پیش از هر چیزی صورت گرفته است.

نظرات خوانندگان

نویسنده: احمدعلی شفیعی
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۳۱ ۱۵:۴۵

آیا میشه در کلاس‌های ایستا از سازنده‌های ایستا استفاده کرد؟

نویسنده: مجتبی چنانی
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۳۱ ۱۶:۱

با سلام

بله در یک کلاس ایستا می‌توان سازنده‌ی ایستا داشت، البته این نکته را فراموش نکنید که در کلاس‌های ایستا تمامی متدها، خصوصیات، اشیاء و... باید ایستا باشند لذا شما نمی‌توانید سازنده معمولی داشته باشید.

نوع داده شمارشی یا **Enum**, جهت تعاریف مقادیر ثابت و قابل شمارش در برنامه، بسیار کاربرد دارد. مقادیری که در این نوع داده تعريف می‌شوند بطور خودکار از عدد 0 شماره گذاری می‌شوند و به ترتیب یکی به آن‌ها اضافه می‌شود. برای مثال حالت زیر را در نظر بگیرید:

```
public enum Grade
{
  Failing,           // = 0
  BelowAverage,     // = 1
  Average,          // = 2
  VeryGood,         // = 3
  Excellent         // = 4
}
```

در این حالت متده **ToString()** نوع داده **Enum** عنوان مقادیر ثابت را برمی‌گرداند.

جهت برگشت مقدار عددی و شماره مقادیر ثابت‌های تعريف شده از متده **ToString()** با فرمت **D** (شماره مقدار را بصورت **Decimal** نشان می‌دهد) و فرمت **X** جهت نمایش بصورت هگزا می‌توان استفاده کرد.

روش عرف برای نمایش مقدار عددی استفاده از تبدیل نوع صریح به **int** است.

به منظور درک بهتر موضوع، از یک برنامه کنسول استفاده می‌کنیم تا این نوع داده شمارشی را در آن استفاده کنیم.

```
static void Main(string[] args)
{
  Grade grade = Grade.Average;
  Console.WriteLine(grade.ToString());      // Print Avarage
  Console.WriteLine(grade.ToString("D"));    // Print 2
  Console.WriteLine(grade.ToString("X"));    // Print 00000002
  Console.WriteLine((int) grade);          //Print 2
  Console.ReadKey();
}
```

تعییر شماره (اندیس) مقادیر ثابت تعريف شده:
جهت تعییر شماره مقادیر کافیست بصورت زیر عمل کنیم:

```
public enum Grade
{
  Failing = 5,
  BelowAverage = 10,
  Average = BelowAverage + 5, // = 15
  VeryGood = 18,
  Excellent = 20
}
```

همانطور که در بالا می‌بینید برای مقدار **Average** بصورت ترکیبی عمل شده است.
 بصورت پیش فرض کامپایلر سی شارپ از **Int32** جهت نگهداری اعضای یک **Enum** استفاده می‌کند. هر چند غیر معقول به نظر می‌رسد اما شما می‌توانید این نوع را به **byte** - **sbyte** - **short** - **ushort** - **uint** - **long** تغییر دهید.

```
public enum Grade : byte
{
  Failing = 5,
  BelowAverage = 10,
  Average = BelowAverage + 5, // = 15
  VeryGood = 18,
  Excellent = 20
}
```

}

بدیهی است در این حالت خروجی دستور زیر ۰F خواهد بود:

```
Console.WriteLine(grade.ToString("X")); // Print 0F
```

همچنین به خروجی دستورات زیر در حالت فوق توجه کنید:

```
Console.WriteLine("Underlying type: {0}", Enum.GetUnderlyingType(grade.GetType())); // Print  
System.Byte
```

```
Console.WriteLine("Type Code : {0}", grade.GetTypeCode()); // Print Byte
```

و البته این:

```
Console.WriteLine("Value : {0}", (int)grade); // Print 15
```

در قسمت دوم این مطلب با استفاده از فضای نام Custom Attribute ها و Extension Method و System.Reflection کمی مقادیر را توسعه خواهیم داد.

نظرات خوانندگان

نویسنده: احمد احمدی
تاریخ: ۲:۴۶ ۱۳۹۱/۰۵/۰۲

سلام - بحث Enum خیلی بحث جالبی است .
 فقط فراموش کردید برچسبEnum را هم به این قسمت از مقالتون اضافه کنید .
 با تشکر ...

نویسنده: علیرضا اسمرا م
تاریخ: ۹:۳۲ ۱۳۹۱/۰۵/۰۲

سلام. با تشکر از شما. این موضوع را در قسمت سوم و باز هم با کمک متدهای الحقی اجرا می کنیم. در نهایت امیدوارم یک کلاس از متدهای الحقی جهت کار با Enumها داشته باشیم.
 ممنون از یادآوری شما.

نویسنده: KishIsland
تاریخ: ۱۵:۲۰ ۱۳۹۱/۱۲/۲۷

سپاس. مفید بود

اگر با نوع داده **Enum** آشنایی ندارید [قسمت یکم این مطلب](#) را بخوانید.

```
public enum Grade
{
  Failing = 5,
  BelowAverage = 10,
  Average = BelowAverage + 5, // = 15
  VeryGood = 18,
  Excellent = 20
}
```

بازنویسی متدهای **ToString()**: امکان بازنویسی متدهای **ToString()** در نوع **Enum** وجود ندارد. بنابراین برای چاپ عبارت **Very Good** به جای **VeryGood** تکنیک زیر جالب به نظر می‌رسد. هر چند استفاده از آرایه و ترکیب اندیس آن با **Enum** و یا استفاده از **HashTable** راه‌هایی است که در ابتدا به ذهن ما خطور می‌کند اما لطفاً به ادامه مطلب توجه فرمایید! با در نظر گرفتن مثال قبل، یک **Custom Attribute** به نوع داده شمارشی اضافه می‌کنیم. برای این منظور بصورت زیر عمل می‌کنیم.

1. ایجاد کلاس **Description** که از کلاس **Attribute** مشتق شده است و تعریف خصوصیت **Text**:

```
class Description : Attribute
{
  public string Text;
  public Description(string text)
  {
    Text = text;
  }
}
```

2. به سراغ نوع **Enum** تعریف شده رفته و جهت استفاده از صفت جدید که در مرحله قبل پیاده سازی کردیم، تغییرات را به شکل زیر اعمال می‌کنیم:

```
public enum Grade
{
  [Description("Mardood")]
  Failing = 5,
  [Description("Ajab Shansi")]
  BelowAverage = 10,
  [Description("Bad Nabood")]
  Average = BelowAverage + 5,
  [Description("Khoob Bood")]
  VeryGood = 18,
  [Description("Gol Kashti")]
  Excellent = 20
}
```

نهایتاً کاری که باقی مانده یاری گرفتن از متدهای الحاقی (**Extension Methods**) جهت خواندن مقدار **Description** است:

```
public static class ExtensionMethodCls
{
  public static string GetDescription(this Enum enu)
  {
    Type type = enu.GetType();
```

```

MemberInfo[] memInfo = type.GetMember(enu.ToString());
if (memInfo != null && memInfo.Length > 0)
{
    object[] attrs = memInfo[0].GetCustomAttributes(typeof>Description), false);
    if (attrs != null && attrs.Length > 0)
        return ((Description)attrs[0]).Text;
}
return enu.ToString();
}
}

```

حال نوع Enum ما کمی توسعه یافته است و توسط متد GetDescription می توان متن دلخواه و متناسب با مقدار را نمایش داد:

```
Console.WriteLine(grade.getDescription()); // Print Bad Nabood
```

کد کامل مثال بررسی شده نیز بصورت زیر خواهد بود:

```

using System;
using System.Reflection;

namespace CSharpEnum
{
    class Description : Attribute
    {
        public string Text;
        public Description(string text)
        {
            Text = text;
        }
    }

    public enum Grade
    {
        [Description("Mardood")]
        Failing = 5,
        [Description("Ajab Shansi")]
        BelowAverage = 10,
        [Description("Bad Nabood")]
        Average = BelowAverage + 5,
        [Description("Khoob Bood")]
        VeryGood = 18,
        [Description("Gol Kashti")]
        Excellent = 20
    }

    public static class ExtensionMethodCls
    {
        public static string getDescription(this Enum enu)
        {
            Type type = enu.GetType();
            MemberInfo[] memInfo = type.GetMember(enu.ToString());
            if (memInfo != null && memInfo.Length > 0)
            {
                object[] attrs = memInfo[0].GetCustomAttributes(typeof>Description), false);
                if (attrs != null && attrs.Length > 0)
                    return ((Description)attrs[0]).Text;
            }
            return enu.ToString();
        }
    }
}

```

```
}

class Program
{
    static void Main(string[] args)
    {
        const Grade grade = Grade.Average;
        Console.WriteLine("Underlying type: {0}", Enum.GetUnderlyingType(grade.GetType()));
        Console.WriteLine("Type Code      : {0}", grade.GetTypeCode());
        Console.WriteLine("Value         : {0}", (int)grade);
        Console.WriteLine("-----");
        Console.WriteLine(grade.ToString()); // name of the constant
        Console.WriteLine(grade.ToString("G")); // name of the constant
        Console.WriteLine(grade.ToString("F")); // name of the constant
        Console.WriteLine(grade.ToString("x")); // value is hex
        Console.WriteLine(grade.ToString("D")); // value in decimal
        Console.WriteLine("-----");
        Console.WriteLine(grade.GetDescription()); // Print Bad Nabood
        Console.ReadKey();
    }
}
```

با استفاده از این تکنیک (مخصوصاً ما فارسی زبان‌ها) به راحتی می‌توانیم از مقادیرEnum استفاده بهتری ببریم. برای مثال اگر بخواهیم یک مقدارEnum را بصورت فارسی در یک Drop Down List نمایش دهیم این تکنیک بسیار مفید خواهد بود.

نظرات خوانندگان

نویسنده: حسین
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۵/۰۲ ۱۲:۱۹

سلام
کد هایی که به این صورت نوشته میشون چی بهشون گفته میشه؟ چی هستن؟
خیلی جاها این کدها رو دیدم به صورت های مختلف
کمی تو گوگل سرچ کردم نتیجه مطلوبی نگرفتم یعنی نمیدونم دنبال چی بگردم
لطفا راهنمایی کنید.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۵/۰۲ ۱۲:۲۳

به ای ای که در اینجا توسعه داده شده (یا از آن استفاده شده)، اصطلاحا data annotation هم گفته میشود. یک سری از فریم ورک ها به صورت توکار قادر به استفاده از آن ها هستند مانند ASP.NET MVC برای نمایش توضیحات مرتبط یا نمایش برچسب ها به صورت خودکار.
مطلوب فوق رو می تونید پایه طراحی این نوع کتابخانه ها در نظر بگیرید.

نویسنده: حسین
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۵/۰۲ ۱۲:۳۰

کد هایی که تو linq هم استفاده میشن از همین دسته اند؟
مثلا

```
[global::System.Data.Linq.Mapping.ColumnAttribute(Storage="_ID", AutoSync=AutoSync.Always, DbType="Int  
NOT NULL IDENTITY", IsDbGenerated=true)]
```

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۵/۰۲ ۱۲:۴۶

بله. به این ها Attribute و یا meta-data گفته میشود.

نویسنده: ایمان محمدی
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۵/۰۶ ۱۴:۹

نیازی به تعریف کلاس Description نیست،
کافیه از فضای نام System.ComponentModel استفاده کنید و در مقدار بازگشتی متاد GetDescription بجای
return ((Description)attrs[0]).Text;

بنوسيد

```
return ((DescriptionAttribute)attrs[0]).Description;
```

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۵/۰۶ ۱۴:۲۰

هدف این مطلب بررسی زیر ساخت این نوع طراحی بوده نه صرفاً مصرف کننده محض بودن. تشابه اسمی اهمیتی نداره. روش انجام کار مهم بوده در اینجا.

نویسنده: ایمان محمدی
تاریخ: ۱۶:۵ ۱۳۹۱/۰۵/۰۶

وقتی کلاس Description در فضای نام System.ComponentModel وجود داره دلیلی نداره کلاس مشابه ای تعریف کنیم. بخارط اینکه مصرف کننده محض نباشیم یک متدهای GetEnumList() اضافه کردم که لیست اعضای یک Enum را برای استفاده در کمبو باکس و ... بر می‌گرودن :

ابتدا کلاس زیر به کلاس ExtensionMethodCls اضافه می‌کنیم :

```
public class EnumObject
{
    public Enum ValueMember { get; set; }
    public int intValueMember
    {
        get { return int.Parse(ValueMember.ToString("D")); }
    }
    public string stringValueMember
    {
        get { return ValueMember.ToString(""); }
    }
    public string DisplayMember
    {
        get { return ValueMember.GetDescription(); }
    }
}
```

و متدهای زیر را برای گرفتن لیست تعریف می‌کنیم:

```
public static List<EnumObject> GetEnumList(this Enum enu)
{
    List<EnumObject> li = new List<EnumObject>();
    foreach (var item in enu.GetType().GetEnumValues())
    {
        li.Add(new EnumObject { ValueMember = (Enum)item });
    }
    return li;
}
```

نحوه استفاده :

```
comboBox1.DataSource = Grade.VeryGood.GetEnumList();
comboBox1.DisplayMember = "DisplayMember";
comboBox1.ValueMember = "ValueMember";
```

همون طوری که در کد بالا می‌بینید برای گرفتن لیست مجبور شدیم یکی از اعضای enum رو انتخاب کنیم (Grade.VeryGood)() شاید انتخاب یکی از اعضا و بعد درخواست لیست اعضا رو کردن کار قشنگی نباشه به همین دلیل متدهای GetEnumList() تعريف کردیم :

```
public static List<EnumObject> EnumToList<T>()
{
    Type enumType = typeof(T);
    if (enumType.BaseType != typeof(Enum))
        throw new ArgumentException("T must be of type System.Enum");

    List<EnumObject> li = new List<EnumObject>();
    foreach (var item in enumType.GetEnumValues())
    {
        li.Add(new EnumObject { ValueMember = (Enum)item });
    }
}
```

```
        return li;
    }
```

نحوه استفاده :

```
comboBox1.DataSource = ExtensionMethodCls.EnumToList<Grade>();
comboBox1.DisplayMember = "DisplayMember";
comboBox1.ValueMember = "ValueMember";
```

کد کامل :

```
public static class ExtensionMethodCls
{
    public class EnumObject
    {
        public Enum ValueMember { get; set; }
        public int intValueMember
        {
            get { return int.Parse(ValueMember.ToString("D")); }
        }
        public string stringValueMember
        {
            get { return ValueMember.ToString(""); }
        }
        public string DisplayMember
        {
            get { return ValueMember.GetDescription(); }
        }
    }

    public static List<EnumObject> EnumToList<T>()
    {
        Type enumType = typeof(T);
        if (enumType.BaseType != typeof(Enum))
            throw new ArgumentException("T must be of type System.Enum");

        List<EnumObject> li = new List<EnumObject>();
        foreach (var item in enumType.GetEnumValues())
        {
            li.Add(new EnumObject { ValueMember = (Enum)item });
        }
        return li;
    }

    public static List<EnumObject> GetEnumList(this Enum enu)
    {
        List<EnumObject> li = new List<EnumObject>();
        foreach (var item in enu.GetType().GetEnumValues())
        {
            li.Add(new EnumObject { ValueMember = (Enum)item });
        }
        return li;
    }

    public static string GetDescription(this Enum enu)
    {
        Type type = enu.GetType();

        MemberInfo[] memInfo = type.GetMember(enu.ToString());

        if (memInfo != null && memInfo.Length > 0)
        {
            object[] attrs = memInfo[0].GetCustomAttributes(typeof(DescriptionAttribute), false);

            if (attrs != null && attrs.Length > 0)
                return ((DescriptionAttribute)attrs[0]).Description;
        }
        return enu.ToString();
    }
}
```

}

نویسنده: علیرضا اسمرا
تاریخ: ۹:۴۵ ۱۳۹۱/۰۵/۰۷

با سلام خدمت شما دوست عزیز. همانطور که آقای نصیری اشاره کردند هدف این مطلب و البته این سری از مطالب آشنایی قدم به قدم با مفاهیم این نوع داده بوده است.
انقیاد کنترل‌ها با اشیاء از نوع `Enum` موضوع بعدی این سری از مطالب بود. البته باز هم از شما تشکر می‌کنم با خاطر این نظر.
اگر این قابلیت در سایت ایجاد شود که بتوان به نظرات لینک داد بهتر است.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۰:۰ ۱۳۹۱/۰۵/۰۷

علامت آبی رنگ # کنار هر نظر، لینک مستقیم به همان نظر است.

نویسنده: علیرضا اسمرا
تاریخ: ۲۲:۸ ۱۳۹۱/۰۵/۰۷

مرسی. خیلی خیلی خوب...

نویسنده: سعید یزدانی
تاریخ: ۲۰:۵۴ ۱۳۹۱/۱۱/۱۷

باسلام؛ لطفاً یه توضیحی در باره‌ی `MemberInfo` بدید.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۹:۱۱ ۱۳۹۱/۱۱/۱۸

مراجعه کنید به [MSDN](#) و مثال‌های آن در همان صفحه.

در پست‌های قبلی [OpenID](#) چیست؟استفاده از [OpenID](#) در وب سایت جهت احراز هویت کاربران با مفاهیم OpenID تا حدودی آشنا شدیم

در این پست می‌خواهیم با یک مثال ساده نشان دهیم که سایت ما چگونه با استفاده از OpenID Authentication می‌تواند از اکانت گوگل استفاده کرده و کاربر در وب سایت ما شناسایی شود.

برای اینکار ابتدا

1- کتابخانه DotNetOpenAuth را از طریق [NuGet](#) به لیست رفرنس‌های پروژه وب خود اضافه نمایید

2- یک صفحه بنام Login.aspx یا هر نام دلخواهی را به پروژه خود اضافه نمایید. در نهایت کد HTML صفحه شما به ید به صورت زیر باشد.

```
<%@ Page Language="C#" AutoEventWireup="true" CodeBehind="Login.aspx.cs" Inherits="OAuthWebTest.Login" %>

<!DOCTYPE html PUBLIC "-//W3C//DTD XHTML 1.0 Transitional//EN" "http://www.w3.org/TR/xhtml1/DTD/xhtml1-transitional.dtd">
<html xmlns="http://www.w3.org/1999/xhtml">
<head runat="server">
    <title></title>
</head>
<body>
    <form id="form1" runat="server">
        <div id="loginform">
            <div id="NotLoggedIn" runat="server">
                <asp:ImageButton ID="ButtonLoginWithGoogle" runat="server" ImageUrl="Google.JPG"
                    OnCommand="ButtonLoginWithGoogle_Click"
                    CommandArgument="https://www.google.com/accounts/o8/id" />
                <p>
                    <asp:Label runat="server" ID="LabelMessage" />
                </p>
            </div>
        </div>
    </form>
</body>
</html>
```

در کد HTML بالا به خصوصیت CommandArgument از کنترل ImageButton دقت نمایید که دارای مقدار "https://www.google.com/accounts/o8/id" می‌باشد. در واقع این آدرس باید برای اکانت گوگل جهت احراز هویت توسط OpenID استفاده شود. (آدرس API گوگل برای استفاده از این سرویس)

3- در قسمت کد نویسی صفحه کدهای زیر را وارد نمایید.

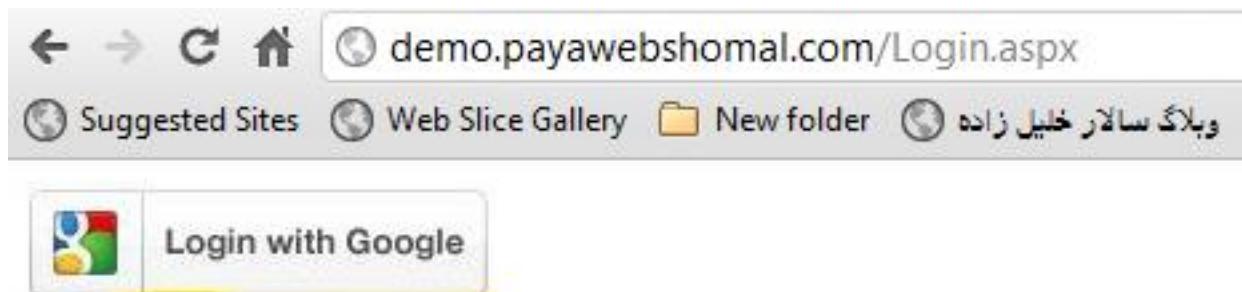
```
using System;
using System.Web.UI;
using System.Web.UI.WebControls;
using DotNetOpenAuth.OpenId.RelyingParty;

namespace OAuthWebTest
{
    public partial class Login : Page
    {
        protected void Page_Load(object sender, EventArgs e)
        {
            OpenIdRelyingParty openIdRelyingParty = new OpenIdRelyingParty();
            var response = openIdRelyingParty.GetResponse();
            if (response == null) return;
            switch (response.Status)
            {
                case AuthenticationStatus.Authenticated:
                    NotLoggedIn.Visible = false;
                    Session["GoogleIdentifier"] = response.ClaimedIdentifier.ToString();
                    Response.Redirect("Default.aspx");
                    break;
                case AuthenticationStatus.Canceled:
                    LabelMessage.Text = "Cancelled.";
                    break;
            }
        }
    }
}
```

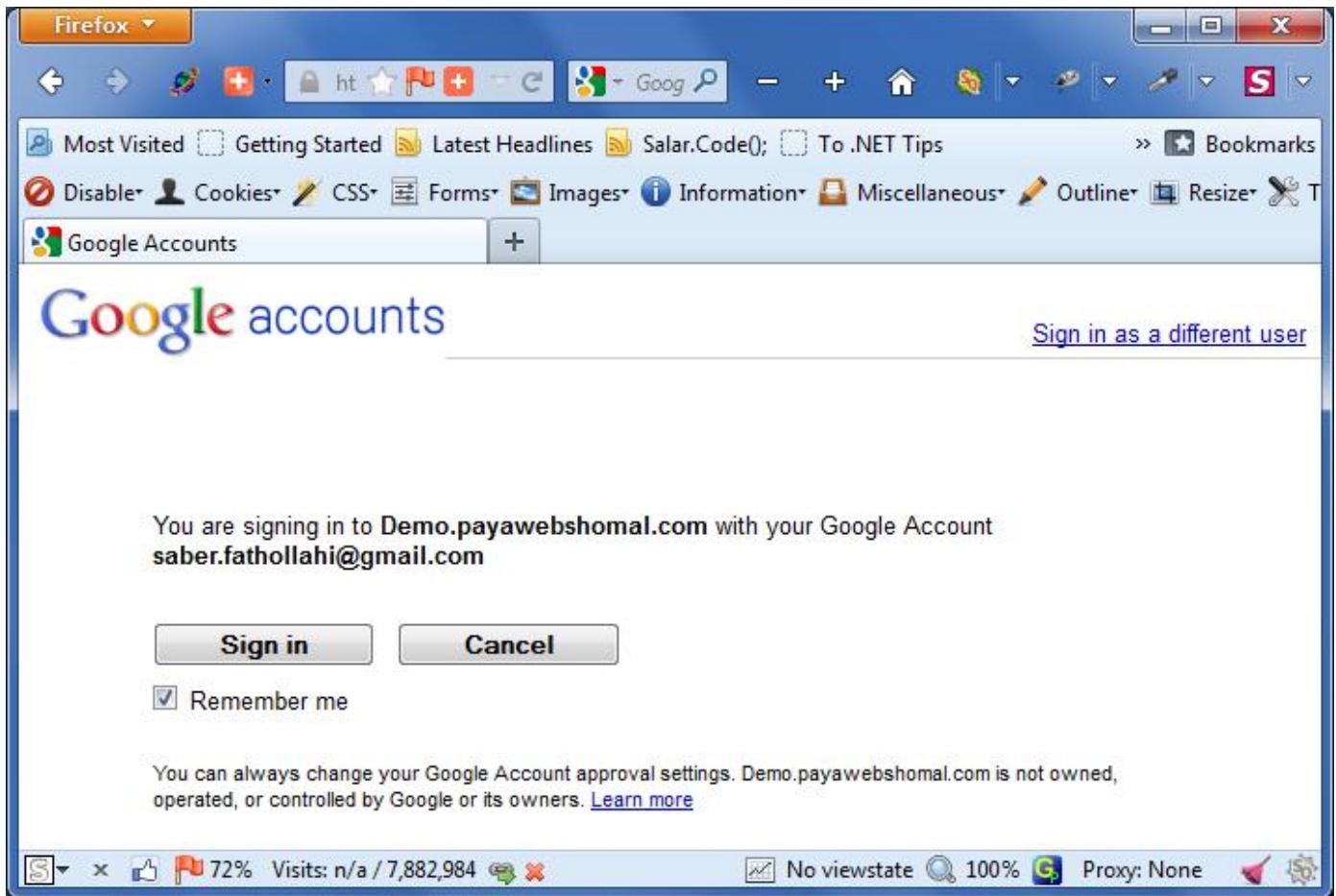
```
        case AuthenticationStatus.Failed:
            LabelMessage.Text = "Login Failed.";
            break;
    }
}

protected void ButtonLoginWithGoogle_Click(object src, CommandEventArgs e)
{
    string discoveryUri = e.CommandArgument.ToString();
    OpenIdRelyingParty openId = new OpenIdRelyingParty();
    var returnToUrl = new UriBuilder(Request.Url) { Query = "" };
    var request = openId.CreateRequest(discoveryUri, returnToUrl.Uri, returnToUrl.Uri);
    request.RedirectToProvider();
}
}
```

همانگونه که مشاهده می‌کنید در رویداد کلیک دکمه لوگین ButtonLoginWithGoogle_Click ابتدا آدرس یکتا گوگل (مقدار CommandArgument اختصاص داده شده به کنترل ImageButton) به همراه آدرس صفحه جاری وب سایت توسط متدهای CreateRequest و RedirectToProvider از شی openId ترکیب شده و یک درخواست (Request) ساخته شده و در نهایت برای سرویس دهنده گوگل ارسال می‌شود. با اجرای پروژه با تصویر زیر روبرو می‌شوید بروی کلید لوگین کلیک نمایید.

در واقع با کلیک روی دکمه مورد نظر تکه کدی که در بالا شرح داده شد اجرا شده و ما را به صفحه ای شبیه تصویر پایین هدایت می‌کند

در صورتی که کلید Sign In انتخاب شود شما به سایت (همین برنامه) اجازه داده اید که از اطلاعات حساب کاربری شما استفاده کند. پس از کلیک به برنامه اصلی (طبق آدرس بازگشت تعیین شده در رویداد ButtonLoginWithGoogle_Click) در رویداد PageLoad صفحه لاگین اطلاعات بازگشتی از سایت سرویس دهنده (در اینجا گوگل) چک می‌شود و با توجه با پاسخ مورد نظر عملیاتی انجام می‌شود، مثلا در صورتی که شما تایید کرده باشید اطلاعات شناسایی شما توسط گوگل در کلیدی به نام GoogleIdentifier در سشن ذهیره شده و شما به صفحه اصلی سایت هدایت می‌شوید.

دموی پروژه در این [آدرس](#) قرار داده شده است.

سورس پروژه از این [آدرس](#) قابل دسترسی است.

توجه: در این [آدرس](#) شرح داده شده که چگونه دسترسی سایتها دیگر به اکانت گوگل خود را قطع کنید در پستهای آینده اتصال به تویتر و فیسبوک و سایتها دیگر توضیح داده خواهد شد.

نظرات خوانندگان

نوبت‌دهنده: مجتبی چنانی
تاریخ: ۹:۰ ۱۳۹۱/۰۵/۰۴

با سلام و تشکر از پست خوبتون

در زمانی که ما از سیستم‌های ورود و ثبت کاربران شرکت‌های دیگر استفاده می‌کنیم آیا می‌توانیم لاغ گرفته یا اینکه برای خودمان یک صفحه داشته باشیم تا ورود و خروج‌های اکانت‌های درون وبسایتمان را بررسی کنیم یا اینکه خودمان باید این بخش را کدنویسی کنیم؟

یک سئوال دیگر این است که زمانی که از openid های شرکت‌های دیگه استفاده می‌کنیم فقط احراز هویت را از این سرویس‌ها دریافت می‌کنیم یا اینکه در همه صفحات و دیگر کارهای کاربر نظارت به صورت خودکار انجام می‌شود یا اینکه باز هم باید کدنویسی کنیم؟

نوبت‌دهنده: صابر فتح الله
تاریخ: ۱۴:۹ ۱۳۹۱/۰۵/۰۴

در صورتی که بخواهید لاغ بندازید باید خود کد نویسی کرده و در دیتابیس ذخیره کنید بله می‌توان در هر صفحه با استفاده از کلیدی که در سشن کاربر ذخیره کرده اید (با توجه به اینکه سشن کاربران جداست) می‌توانید وجود کاربر را چک کنید

نوبت‌دهنده: سینا علیزاده
تاریخ: ۱۳:۲۹ ۱۳۹۲/۰۹/۰۳

آقا عالی بود ممنون
میشه برای facebook و توییتر هم بزارید ، واقعا بهش نیاز دارم ممنون میشم
کارتون عالیه موفق باشید

نوبت‌دهنده: محسن خان
تاریخ: ۱۳:۳۵ ۱۳۹۲/۰۹/۰۳

نگاهی هم به پروژه [DotNetAuth](#) داشته باشد.

نوبت‌دهنده: دادخواه
تاریخ: ۱۱:۳۱ ۱۳۹۲/۱۰/۱۶

سلام.

این سرویس چطوری برای اکانت‌های یاهو کار می‌کنه؟

در C# می‌توانید در انتهای تعریف آخرین آیتم یک Enum یا هنگام استفاده از سینتکس Collection یا Object Initializer یا هنگام استفاده از سینتکس `Initializer`، یک کامای اضافی قرار بدهید.

اون طور که گفته شده، این رفتار بدین دلیل است که Code Generator‌ها راحت‌تر بتوانند کد تولید کنند. مطمئناً اگر در یک حلقه‌ی تکرار برای ایجاد آیتم‌های اون، کاراکتر ", " قرار می‌دید، حذف نکردن آخرین کاما از حذف کردن اون کار راحت‌تری است! همچنین Comment کردن آخرین آیتم نیز راحت‌تر صورت می‌پذیرد.

```
public enum MyEnum
{
    Item1 = 1,
    Item2 = 2,
    Item3 = 4,
    // Item4
}

MyViewModel viewModel = new MyViewModel()
{
    Property1 = "Value1",
    Property2 = "Value2",
    Property3 = "Value3",
};
```

و البته، در هنگام فراخوانی یک متده میشه به تعداد دلخواه در انتهای اون، کاراکتر ";" قرار داد.

```
myBusiness business = new myBusiness();
business.DoWork(); ; ; ; ; ; ;
```

نظرات خوانندگان

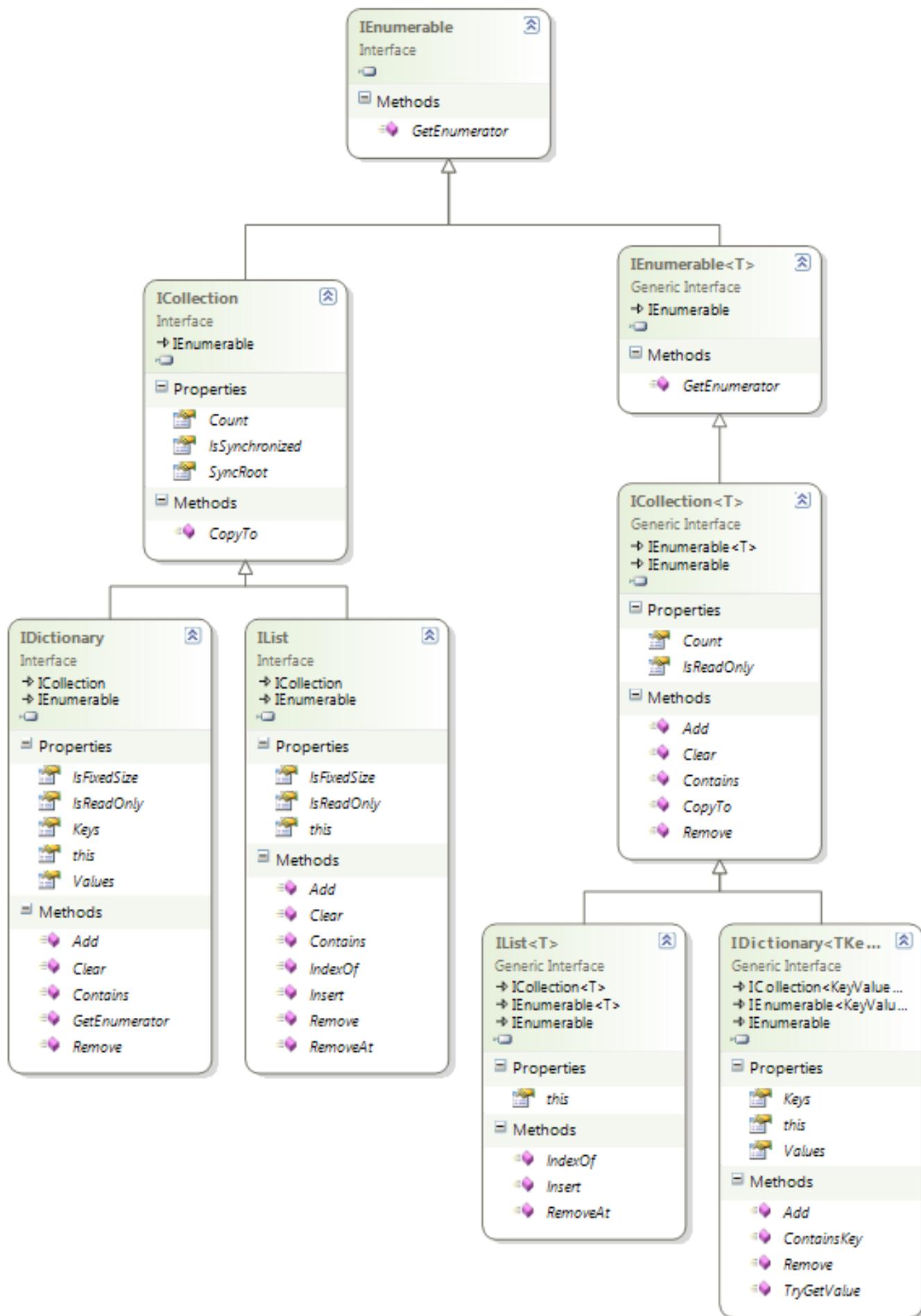
نوبنده: پژمان
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۵/۱۲ ۱۸:۲۲

این رو میشه اسمش رو گذاشت `forgiveness` in language design

در این مقاله می‌خواهیم نحوه ساخت اشیایی با خصوصیات `Enumerable` را بررسی کنیم. بررسی ویژگی این اشیاء دارای اهمیت است حداقل به این دلیل که پایهٔ یکی از قابلیت مهم زبانی سی‌شارپ یعنی LINQ هستند. برای یافتن پیش‌زمینه‌ای در این موضوع خواندن این مقاله‌های بسیار خوب ([۱](#) و [۲](#)) نیز توصیه می‌شود.

اشیاء Enumerable

اشیاء `Enumerable` یا به عبارت دیگر اشیائی که اینترفیس `IEnumerable` را پیاده‌سازی می‌کنند، دامنهٔ گسترده‌ای از `Collection`‌های [CLI](#) را شامل می‌شوند. همانطور که در نمودار زیر نیز می‌توانید مشاهده کنید `IEnumerable` (از نوع غیر `Generic` آن) در بالای سلسله مراتب اینترفیس‌های `Collection`‌های [CLI](#) قرار دارد:

درخت اینترفیس‌های Collection‌ها در CLI منبع

ها همچنین دارای اهمیت دیگری نیز هستند؛ قابلیت‌های LINQ که از داتنت ۳.۵ به داتنت اضافه شدند به عنوان Extension‌های این اینترفیس تعریف شده‌اند و پیاده‌سازی Linq to Objects را می‌توانید در کلاس استاتیک مشاهده کنید. (می‌توانید برای دیدن آن را با ILDasm در System.Core مشاهده کنید. (می‌توانید برای دیدن آن را با Reflector یا System.Linq.Enumerable پیاده‌سازی آزاد آن در پروژه Mono را [اینجا](#) مشاهده کنید که برای شناخت بیشتر LINQ واقعاً مفید است.)

همچنین این Enumerable‌ها هستند که foreach را امکان‌پذیر می‌کنند. به عبارتی دیگر هر شئی‌ای که قرار باشد در `x` (var object) قرار بگیرد و بدین طریق اشیاء درونی‌اش را برای پیمایش یا عملی خاص قرار دهد باید Enumerable باشد.

همانطور که قبل‌اهم اشاره شد IEnumerable از نوع غیر Generic از بالای نمودار Collection‌ها قرار دارد و حتی از نوع Generic نیز باید آن را پشتیبانی کند. این موضوع به احتمال به این دلیل در طراحی لحاظ شد که مهاجرت به .NET 2.0 که قابلیت‌های Generic را افزوده بود ساده‌تر کند. IEnumerable همچنین قابلیت covariance که از قابلیت‌های جدید C# 4.0 هست را دارا است (در اصل Generic دارای IEnumerable از نوع `out` است).

ها همانطور که از اسم اینترفیس IEnumerable انتظار می‌رود اشیایی هستند که می‌توانند یک شئی Enumerator را پیاده‌سازی کرده‌است را از خود ارائه دهند. پس طبیعی است برای فهم و درک دلیل وجودی Enumerable را بررسی کنیم.

ها Enumerator

شئی است که در یک پیمایش یا به عبارت دیگر گذر از روی تک‌تک عضوها ایجاد می‌شود که با حفظ موقعیت فعلی و پیمایش ادامه پیمایش را برای ما فراهم می‌آورد. اگر بخواهید آن را در حقیقت بازسازی کنید شئی Enumerator به مانند کاغذ یا جسمی است که بین صفحات یک کتاب قرار می‌دهید که مکانی که در آن قرار دارید را گم نکنید؛ در این مثال، Enumerable همان کتاب است که قابلیت این را دارد که برای پیمایش به وسیله قرار دادن یک جسم در وسط آن را دارد.

حال برای اینکه دید بهتری از رابطه بین Enumerator و Enumerable از نظر برنامه‌نویسی به این موضوع پیدا کنیم یک کد نمونه عملی را بررسی می‌کنیم.

در اینجا نمونه ساده و خوانایی از استفاده از یک List برای پیش‌مایش تمامی اعداد قرار دارد:

```
List<int> list = new List<int>();
list.Add(1);
list.Add(2);
list.Add(3);
foreach (int i in list)
{
    Console.WriteLine(i);
}
```

همانطور که قبل‌اهم اشاره foreach نیاز به یک Enumerable دارد و List هم با پیاده‌سازی IList که گسترشی از هست نیز یک نوع Enumerable هست. اگر این کد را Compile کنیم و IL آن را بررسی کنیم متوجه می‌شویم که CLI در اصل چنین کدی را برای اجرا می‌بیند:

```
List<int> list = new List<int>();
list.Add(1);
list.Add(2);
list.Add(3);
IEnumerator<int> listIterator = list.GetEnumerator();
while (listIterator.MoveNext())
{
    Console.WriteLine(listIterator.Current);
```

```
}
```

```
listIterator.Dispose();
```

(می‌توان از using استفاده نمود که Dispose را خود انجام دهد که اینجا برای سادگی استفاده نشده است.)

همانطور که می‌بینیم یک Enumerator برای Enumerable ما (یعنی List) ایجاد شد و پس از آن با پرسش این موضوع که آیا این پیمایش امکان ادامه دارد، کل اعضا پیموده شده و عمل مورد نظر ما بر آنها انجام شده است.

خب، تا اینجای کار با خصوصیات و اهمیت Enumeratorها و Enumerableها آشنا شدیم، حال نوبت به آن می‌رسد که بررسی کنیم آنها را چگونه می‌سازند و بعد از آن با کاربردهای فراتری از آنها نسبت به پیمایش یک List آشنا شویم.

ساخت Enumerable و Enumeratorها

همانطور که اشاره شد ایجاد اشیاء Enumerable به اشیاء Enumerator مربوط است، پس ما در یک قطعه کد که پیمایش از روی یک آرایه را فراهم می‌آورد ایجاد هر دوی آنها و رابطه بینشان را بررسی می‌کنیم.

```
public class ArrayEnumerable<T> : IEnumerable<T>
{
    private T[] _array;
    public ArrayEnumerable(T[] array)
    {
        _array = array;
    }

    public IEnumerator<T> GetEnumerator()
    {
        return new ArrayEnumerator<T>(_array);
    }

    System.Collections.IEnumerator System.Collections.IEnumerable.GetEnumerator()
    {
        return GetEnumerator();
    }
}

public class ArrayEnumerator<T> : IEnumerator<T>
{
    private T[] _array;
    public ArrayEnumerator(T[] array)
    {
        _array = array;
    }

    public int index = -1;

    public T Current { get { return _array[index]; } }

    object System.Collections.IEnumerator.Current { get { return this.Current; } }

    public bool MoveNext()
    {
        index++;
        return index < _array.Length;
    }

    public void Reset()
    {
        index = 0;
    }

    public void Dispose() { }
}
```

نظرات خوانندگان

نویسنده: مرتضی
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۵/۱۷ ۱۹:۲۰

درخت اینترفیس‌های Collection‌ها در سی‌شارپ منبع: <http://www.mbalddinger.com/post/NET-Collection-Interface-Hierarchy.aspx>

بجای سی‌شارپ به دانتنت تغییرش بدید
درخت اینترفیس‌های Collection‌ها در دانتنت

نویسنده: ابراهیم بیاگوی
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۵/۱۷ ۱۹:۲۹

من شخصاً اطمینان ندارم که همه زبان‌های CLI از همین Collection‌ها استفاده کنند و البته این نمودار با Syntax سی‌شارپ بود
به همین دلیل سی‌شارپ نوشته بودم با این حال آن را به Collection‌های CLI تبدیل کردم.

در مطلب قبل متوجه شدیم که **Enumerable** و **IEnumerator** چه چیزی هستند و آن‌ها را چگونه می‌سازند. در انتهای آن مطلب نیز قطعه کدی وجود داشت که در آن دیدیم چگونه یک شئ **Enumerable** می‌تواند در عملیاتی نسبتاً پیچیده یک شئ **IEnumerator** ایجاد کند.

حال می‌خواهیم قابلیت زبانی‌ای را بررسی کنیم که در اصل مشابه همین کاری که ما انجام دادیم یعنی ایجاد شئ جداگانه **Enumerable** و برگرداندن یک نمونه از آن در زمانی که ما **GetEnumerator** را از **Enumerable** مان فراخوانی می‌کنیم را انجام می‌دهد.

yield و نحوه پیاده‌سازی آن

در اینجا قطعه کدی قرار دارد که در اصل جایگزین دو کلاسی است که در انتهای مطلب قبل قرار داشت که به کمک قابلیت **yield** آن را بازنویسی کرده‌ایم:

```
public class ArrayEnumerable<T> : IEnumerable<T>
{
    T[] _array;
    public ArrayEnumerable(T[] array)
    {
        _array = array;
    }

    public IEnumerator<T> GetEnumerator()
    {
        int index = 0;
        while (index < _array.Length)
        {
            yield return _array[index];
            index++;
        }
        yield break;
    }

    System.Collections.IEnumerator System.Collections.IEnumerable.GetEnumerator()
    {
        return GetEnumerator();
    }
}
```

yield در اینجا مانند `return` در یک تابع/متند با نوع خروجی `void` اضافی است و فقط برای آشنایی با `syntax` دومی که `yield break` در سی‌شارپ پشتیبانی می‌کند قرار داده شده است)

همانطور که می‌بینیم کد قبلی ما به مقدار بسیاری ساده‌تر و خواناتر شد و برای فهم آن کافی است که مفهوم `yield` را بدانیم.

yield به معنای برآوردن یا ارائه‌کردن کلید واژه‌ای است که می‌توان آن را اینگونه تصور کرد که با هر با صدا زده شدن کد را متوقف می‌کند و نتیجه‌ای را بر می‌گرداند و با درخواست ما برای ادامه کار (با `MoveNext`) کار خود را از همان جای متوقف شده ادامه می‌دهد.

حالا اگر کمی دقیق‌تر باشیم سوالی که باید برای ما پیش بیاید این است که آیا [CLR](#) خود `yield` را پشتیبانی می‌کند؟ این قطعه کدی است که با کمک بازگردانی مجدد همین کلاس به زبان سی‌شارپ دیده می‌شود:

```
public class ArrayEnumerable<T> : IEnumerable<T>, IEnumerable
{
    // Fields
    private T[] _array;
```

```

// Methods
public ArrayEnumerable(T[] array)
{
    this._array = array;
}

public I IEnumerator<T> GetEnumerator()
{
    return new <GetEnumerator>d_0(0);
}

IEnumerator IEnumerable.GetEnumerator()
{
    return this.GetEnumerator();
}

// Nested Types
[CompilerGenerated]
private sealed class <GetEnumerator>d_0 : IEnumerator<T>, IEnumerator, IDisposable
{
    // Fields
    private int <>1__state;
    private T <>2__current;
    public ArrayEnumerable<T> <>4__this;
    public int <index>5_1;

    // Methods
    [DebuggerHidden]
    public <GetEnumerator>d_0(int <>1__state)
    {
        this.<>1__state = <>1__state;
    }

    private bool MoveNext()
    {
        switch (this.<>1__state)
        {
            case 0:
                this.<>1__state = -1;
                this.<index>5_1 = 0;
                while (this.<index>5_1 < ArrayEnumerable<T>._array.Length)
                {
                    this.<>2__current = ArrayEnumerable<T>._array[this.<index>5_1];
                    this.<>1__state = 1;
                    return true;
                Label_0050:
                    this.<>1__state = -1;
                    this.<index>5_1++;
                }
                break;

            case 1:
                goto Label_0050;
        }
        return false;
    }

    [DebuggerHidden]
    void IEnumerator.Reset()
    {
        throw new NotSupportedException();
    }

    void IDisposable.Dispose()
    {
    }

    // Properties
    T IEnumerator<T>.Current
    {
        [DebuggerHidden]
        get
        {
            return this.<>2__current;
        }
    }

    object IEnumerator.Current
    {
        [DebuggerHidden]
    }
}

```

```
        get  
        {  
            return this.<>2__current;  
        }  
    }  
}
```

(توجه: برای خواندن این کد، <...>ها را نادیده بگیرید، اینها هیچ وظیفه خاصی ندارند و کار خاصی نمی‌کنند) این کد را که ابته چندان خوانا نیست اگر با کد انتهایی مطلب قبل مقایسه کنید متوجه می‌شوید که دارای اشتراک‌هایی است. در آن مثال نیز شئ Enumerable یک شئ جداگانه بود (در اینجا یک [کلاس درونی](#) است) که هنگامی که Get Enumerator را صدا می‌زدیم نمونه‌ای از آن ایجاد می‌شد و بازگردانید می‌شد.

در این کد کامپایلر وضعیت‌های مختلفی که برای توقف و ادامه کار MoveNext که مهم‌ترین بخش کد هست را با کمک ترکیبی از switch case و goto و پیاده‌سازی کرده است که با کمی دقت می‌توانید متوجه منطق آن شوید (:)

ممکن است به نظرتان برسد که این قطعه کد از نظر (حداقل نامگذاری) در سی شارپ صحیح نیست. اینگونه نامگذاری‌ها که از نظر CLR (و زبان [IL](#)) درست ولی از نظر زبان سطح بالا نادرست هستند باعث می‌شوند که از هرگونه برخورد نامی احتمالی با نام‌های معتبر تعریف شده توسط کاربر جلوگیری شود.

احتمالاً اگر پیش‌زمینه نسبت به این مطلب داشته باشد با خود خواهید گفت که «این که واضح بود، اصلاً وظيفة ماشین در سطح پایین نیست که چنین عملی را پیشتبانی کند». واضح بودن این موضوع برای شما شاید به این دلیل باشد که پیاده‌سازی `yield` را قبل جای دیگری نزدیده‌اید. برای درک این مطلب در اینجا نحوه پیاده‌سازی `yield` را در یاتون بررسی می‌کنیم.

```
def array_iterator(array):
    length = len(array)
    index = 0
    while index < length:
        yield array[index]
        index = index + 1
```

اگر کد مفسر پایتون را برای این [generator](#) بررسی کنیم متوجه می‌شویم که پایتون دارای عملگر خاصی در سطح ماشین برای `yield` است:

```
>>> import dis
>>> dis.dis(array_iterator)
 2           0 LOAD_GLOBAL              0 (len)
                  3 LOAD_FAST                0 (array)
                  6 CALL_FUNCTION            1
                  9 STORE_FAST               1 (length)

 3           12 LOAD_CONST               1 (0)
                  15 STORE_FAST               2 (index)

 4           18 SETUP_LOOP              35 (to 56)
    >>      21 LOAD_FAST                2 (index)
                  24 LOAD_FAST                1 (length)
                  27 COMPARE_OP              0 (<)
                  30 POP_JUMP_IF_FALSE       55

 5           33 LOAD_FAST                0 (array)
                  36 LOAD_FAST                2 (index)
                  39 BINARY_SUBSCR
                  40 YIELD_VALUE
                  41 POP_TOP

 6           42 LOAD_FAST                2 (index)
                  45 LOAD_CONST               2 (1)
                  48 BINARY_ADD
                  49 STORE_FAST               2 (index)
                  52 JUMP_ABSOLUTE          21

    >> 55 POP_BLOCK
    >> 56 LOAD_CONST               0 (None)
                  59 RETURN_VALUE
```

همانطور که می‌بینیم پایتون دارای عملگر خاصی برای پیاده‌سازی `yield` بوده و به مانند سی‌شارپ از قابلیت‌های قبلی ماشین برای پیاده‌سازی `yield` استفاده نکرده است.

`yield` و `Iterator` قابلیت‌های زیادی را در اختیار برنامه‌نویسان قرار می‌دهند. برنامه‌نویسی `async` یکی از این قابلیت‌هاست. پیوندهای ابتدایی مقاله اول را در این زمینه مطالعه کنید (البته با ورود داتنت ۴.۵ شیوه دیگری نیز برای برنامه‌نویسی `async` ایجاد شده). از قابلیت‌های دیگر طراحی ساده یک ماشین حالت است.

کد زیر ساده‌ترین حالت یک ماشین حالت را نمایش می‌دهد که به کمک قابلیت `yield` ساده‌تر پیاده‌سازی شده است:

```
public class SimpleStateMachine : IEnumerable<bool>
{
    public IEnumerator<bool> GetEnumerator()
    {
        while (true)
        {
            yield return true;
            yield return false;
        }
    }

    System.Collections.IEnumerator System.Collections.IEnumerable.GetEnumerator()
    {
        return GetEnumerator();
    }
}
```

(البته استفاده اینگونه از `yield` (در حلقة بی‌نهایت) خطرناک است و ممکن است برنامه‌تان را در اثر بی‌دقیقی قفل کنید، حداقل به همین دلیل بهتر است همیشه چنین اشیائی دارای محدودیت باشند.)
می‌توانید از `SimpleStateMachine` به این شکل استفاده کنید:

```
new SimpleStateMachine().Take(20).ToList().ForEach(x => Console.WriteLine(x));
```

که ۲۰ حالت از این ماشین حالت را چاپ خواهد کرد که البته اگر `Take` را قرار نمی‌دادیم برنامه را قفل می‌کرد.

نظرات خوانندگان

نویسنده: متفکر
تاریخ: ۱۰:۴۲ ۱۳۹۱/۰۵/۱۹

سلام... کلاس Simple (برخلاف نامش) Error-Prone نیست و حتی SimpleStateMachine هستش. اگر کلاس رو بدین شکل در نظر بگیریم:

```
public class ReallySimple<T> : IEnumerable<T>
{
    //blah blah blah...
}
```

در این صورت می‌توانیم با استفاده از Range همون کار رو انجام بدیم:

```
Enumerable.Range(1, 20).Select(r => new ReallySimple()).ToList().ForEach(x => Console.WriteLine(x));
```

نویسنده: ابراهیم بیاگوی
تاریخ: ۱۳:۴ ۱۳۹۱/۰۵/۱۹

به آن در خود مقاله هم اشاره شده. SimpleStateMachine که ما قصد پیاده‌سازی داشته‌ایم تقریباً به این حالت است: [منبع](#)

که می‌توان بین حرکت‌ها یک Action قرار داد. (که هدف ما بیشتر همین هست)
به طور کلی می‌گویند که State-Machine درست‌کردن با این قابلیت [چندان درست نیست](#)، فقط امکان‌پذیر هست.

مروری بر کاربردهای Action و Func - قسمت اول

عنوان:

وحید نصیری

نوبسند: ۱۳:۵ ۱۳۹۱/۰۵/۲۵

تاریخ:

www.dotnettips.info

آدرس:

C#, Refactoring

گروهها:

delegate‌ها، نوع‌هایی هستند که ارجاعی را به یک متدازند؛ بسیار شبیه به function pointers در C و CPP هستند، اما برخلاف آن‌ها، delegates شیء‌گرا بوده، به امضای متداهنیت داده و همچنین کد مدیریت شده و امن به شمار می‌رond. سیر تکاملی delegates را در مثال ساده زیر می‌توان ملاحظه کرد:

```
using System;
namespace ActionFuncSamples
{
    public delegate int AddMethodDelegate(int a);
    public class DelegateSample
    {
        public void UseDelegate(AddMethodDelegate addMethod)
        {
            Console.WriteLine(addMethod(5));
        }
    }

    public class Helper
    {
        public int CustomAdd(int a)
        {
            return ++a;
        }
    }

    class Program
    {
        static void Main(string[] args)
        {
            Helper helper = new Helper();

            // .NET 1
            AddMethodDelegate addMethod = new AddMethodDelegate(helper.CustomAdd);
            new DelegateSample().UseDelegate(addMethod);

            // .NET 2, anonymous delegates
            new DelegateSample().UseDelegate(delegate(int a) { return helper.CustomAdd(a); });

            // .NET 3.5
            new DelegateSample().UseDelegate(a => helper.CustomAdd(a));
        }
    }
}
```

معنای کلمه delegate، واگذاری مسئولیت است. به این معنا که ما در متداهنیت addMethod به چه نحوی تعریف خواهد شد. فقط می‌دانیم که امضای آن چیست.

در دات نت یک، یک وله از شیء AddMethodDelegate ساخته شده و سپس متداهنی که امضایی متناسب و منتظر با آن را داشت، به عنوان متداهنیت معرفی می‌شد. در دات نت دو، اندکی نحوه تعریف delegates با ارائه delegates به نام، ساده‌تر شد و در دات نت سه و نیم با ارائه lambda expressions، تعریف و استفاده از delegates باز هم ساده‌تر و زیباتر گردید. به علاوه در دات نت ۳ و نیم، دو Generic delegate به نام‌های [Func](#) و [Action](#) نیز ارائه گردیده‌اند که به طور کامل جایگزین تعریف طولانی delegates در کدهای پس از دات نت سه و نیم شده‌اند. تفاوت‌های این دو نیز بسیار ساده است: اگر قرار است واگذاری قسمتی از کد را به متداهنی محول کنید که مقداری را بازگشت می‌دهد، از Func و اگر این متداهنی خروجی ندارد از Action استفاده نمائید:

```
Action<int> example1 = x => Console.WriteLine("Write {0}", x);
example1(5);

Func<int, string> example2 = x => string.Format("{0:n0}", x);
Console.WriteLine(example2(5000));
```

در دو مثال فوق، نحوه تعریف `inline` یک `Action` و یا `Func` را ملاحظه می‌کنید. `Action` به متدهای اشاره می‌کند که خروجی ندارد و در اینجا تنها یک ورودی `int` را می‌پذیرد. `Func` در اینجا به تابعی اشاره می‌کند که یک ورودی `int` را دریافت کرده و یک خروجی `string` را باز می‌گرداند.

پس از این مقدمه، در ادامه قصد داریم مثال‌های دنیای واقعی `Action` و `Func` را که در سال‌های اخیر بسیار متداول شده‌اند، بررسی کنیم.

مثال یک) ساده سازی تعاریف API ارائه شده به استفاده کنندگان از کتابخانه‌های ما عنوان شد که کار `delegates`، واگذاری مسئولیت انجام کاری به کلاس‌های دیگر است. این مورد شما را به یاد کاربردهای `interface` در اینجا نیز یک قرارداد کلی تعریف شده و سپس کدهای یک کتابخانه، تنها با امضای متدها و خواص تعریف شده در آن کار می‌کنند و کتابخانه ما نمی‌داند که این متدها قرار است چه پیاده سازی خاصی را داشته باشند.

برای نمونه طراحی API زیر را درنظر بگیرید که در آن یک `interface` جدید تعریف شده که تنها حاوی یک متده است. سپس کلاس `Runner` از این `interface` استفاده می‌کند:

```
using System;

namespace ActionFuncSamples
{
    public interface ISchedule
    {
        void Run();
    }

    public class Runner
    {
        public void Execute(ISchedule schedule)
        {
            schedule.Run();
        }
    }

    public class HelloSchedule : ISchedule
    {
        public void Run()
        {
            Console.WriteLine("Just Run!");
        }
    }

    class Program
    {
        static void Main(string[] args)
        {
            new Runner().Execute(new HelloSchedule());
        }
    }
}
```

در اینجا ابتدا باید این `interface` را در طی یک کلاس جدید (مثلا `HelloSchedule`) پیاده سازی کرد و سپس حاصل را در کلاس `Runner` استفاده نمود.

نظر شما در مورد این طراحی ساده شده چیست؟

```
using System;

namespace ActionFuncSamples
{
    public class Schedule
    {
        public void Execute(Action run)
        {
            run();
        }
    }

    class Program
```

```
{  
    static void Main(string[] args)  
    {  
        new Schedule().Execute(() => Console.WriteLine("Just Run!"));  
    }  
}
```

با توجه به اینکه هدف از معرفی interface در طراحی اول، واگذاری مسئولیت نحوه تعریف متدهای Run به کلاسی دیگر است، به همین طراحی با استفاده از یک Action delegate نیز می‌توان رسید. مهمترین مزیت آن، حجم بسیار کمتر کدنویسی استفاده کننده نهایی از API تعریف شده ما است. به علاوه امکان inline coding نیز فراهم گردیده است و در همان محل تعریف Action بدنی آن را نیز می‌توان تعریف کرد.

بدیهی است delegates نمی‌توانند به طور کامل جای interface‌ها را پر کنند. اگر نیاز است قرارداد تهیه شده بین ما و استفاده کنندگان از کتابخانه، حاوی بیش از یک متدهای باشد، استفاده از interface‌ها بهتر هستند.

از دیدگاه بسیاری از طراحان API، اشیاء interface معادل delegate ایی با یک متدهاست و هله‌ای از delegate معادل و هله‌ای از کلاسی است که یک interface را پیاده سازی کرده است.

علت استفاده بیش از حد interface‌ها در سایر زبان‌ها برای ابتدایی‌ترین کارها، کمیود امکانات پایه‌ای آن زبان‌ها مانند نداشتن anonymous delegates و lambda expressions، anonymous methods و همه‌جا از interface‌ها استفاده کنند.

ادامه دارد ...

نظرات خوانندگان

نویسنده: بهروز راد
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۵/۲۵ ۱۷:۳۰

نمیشه همیشه اینطور گفت. بستگی به کاری داره که قرار هست انجام بشه. اینترفیس IComparable که فقط متده CompareTo رو داره، یک مثال نقض هست.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۵/۲۵ ۱۷:۳۷

طراحی IComparable مربوط به زمان [دات نت یک](#) است. اگر آن زمان امکانات زبان مثل امروز بود، میشد از طراحی ساده‌تری استفاده کرد.

یک نمونه از طراحی‌های اخیر تیم دات نت رو میشه در [WebGrid](#) دید. در این طراحی برای نمونه جهت دریافت فرمول فرمت کردن مقدار یک cell، از Func استفاده کردن. میشد این رو با اینترفیس هم نوشت (چون قرار است کاری به خارج از کلاس محول شود و هر بار اطلاعاتی به آن ارسال و نتیجه‌ای جدید اخذ گردد؛ پیاده سازی آن با شما، نتیجه را فقط در اختیار ما قرار دهید). اما جدا استفاده از آن تبدیل میشد به عذاب برای کاربر که به نحو زیبایی با Func و امکانات جدید زبان حل شده.

نویسنده: بهروز راد
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۵/۲۵ ۱۸:۵۱

فکر نمیکنم به خاطر دات نت ۱ باشه. دلیل فراتر از این وجود داره. با کمی جستجو، [این لینک](#) که بر اساس ۲۰۱۰ VS نوشته شده، در پاراگراف آخر دلیل منطقی‌تری رو ارائه میده. در مورد WebGrid که فرمودید، بحثش جداست. من از کامپوننت‌های متن باز Telerik در بستر ASP.NET MVC استفاده میکنم و از انعطاف پذیری Action و Func در متدهای اون لذت میبرم. حرف من در مورد تعریف واجب استفاده از Predefined Delegates به جای اینترفیس‌های تک متده است.

One good example of using a single-method interface instead of a delegate is

[IComparable](#)

or the generic version,

[<IComparable<T](#)

.

[IComparable](#)

declares the

[CompareTo](#)

method, which returns an integer that specifies a less than, equal to, or greater than relationship between two objects of the same type.

[IComparable](#)

can be used as the basis of a sort algorithm. Although using a delegate comparison method as the basis of a sort algorithm would be valid, it is not ideal. Because the ability to compare belongs to the class and the comparison algorithm does not change at run time, a single-method interface is ideal.

نویسنده: وحید نصیری

- در مورد تعریف «واجب» کسی اینجا بحث نکرده. این هم یک دید طراحی است. آیا کسی می‌توانه بگه اولین طراحی مطرح شده در مطلب جاری اشتباه است؟ خیر. اما ضرورتی ندارد تا این اندازه صرفاً جهت واگذاری مسئولیت انجام یک متده باشد.

- در متن MSDN فوق نوشته شده که استفاده از `delegate` در این حالت خاص نیز معتبر است؛ اما ایده‌آل نیست. دلیلی که آورده از نظر من ساختگی است. ضرورتی ندارد تعریف یک `delegate` معرفی شده در `runtime` عوض شود. یا عنوان کرده که `IComparable` پایه مرتب سازی یک سری از متده است. خوب ... بله زمانیکه از روز اول اینطور طراحی کردید همه چیز به هم مرتبط خواهد بود.

پ.ن.

قسمت نظرات MSDN یک زمانی باز بود ولی ... بعد از مدتی پشیمان شدند و به نظر این قابلیت منسوخ شده در این سایت!

در [قسمت قبل](#) از Func و Action ها برای ساده سازی طراحی های مبتنی بر اینترفیس هایی با یک متاد استفاده کردیم. این مورد خصوصا در حالت هایی که قصد داریم به کاربر اجازه هی فرمول نویسی بر روی اطلاعات موجود را بدهیم، بسیار مفید است.

مثال دوم) به استفاده کننده از API کتابخانه خود، اجازه فرمول نویسی بدهید

برای نمونه مثال ساده زیر را در نظر بگیرید که در آن قرار است یک سری عدد که از منبع داده ای دریافت شده اند، بر روی صفحه نمایش داده شوند:

```
public static void PrintNumbers()
{
    var numbers = new[] { 1,2,3,5,7,90 }; // from a data source
    foreach(var item in numbers)
    {
        Console.WriteLine(item);
    }
}
```

قصد داریم به برنامه نویس استفاده کننده از کتابخانه گزارش سازی خود، این اجازه را بدهیم که پیش از نمایش نهایی اطلاعات، بتواند توسط فرمولی که مشخص می کند، فرمت اعداد نمایش داده شده را تعیین کند.

روال کار اکثر ابزارهای گزارش سازی موجود، ارائه یک زبان اسکریپتی جدید برای حل این نوع مسائل است. اما با استفاده از Func و ... روش های first (بجای روش های Wizard first)، خیلی از این رنج و دردها را می توان ساده تر و بدون نیاز به اختراع و یا آموزش زبان جدیدی حل کرد:

```
public static void PrintNumbers(Func<int,string> formula)
{
    var numbers = new[] { 1,2,3,5,7,90 }; // from a data source
    foreach(var item in numbers)
    {
        var data = formula(item);
        Console.WriteLine(data);
    }
}
```

اینبار با استفاده از Func، امکان فرمول نویسی را به کاربر استفاده کننده از API ساده گزارش ساز فرضی خود داده ایم. Func تعریف شده در اینجا یک عدد int را در اختیار استفاده کننده قرار می دهد. در این بین، برنامه نویس می تواند هر نوع تغییر یا هر نوع فرمولی را که مایل است بر روی این عدد به کمک دستور زبان جاری مورد استفاده، اعمال کند و در آخر تنها باید نتیجه این عملیات را به صورت یک string بازگشت دهد. برای مثال:

```
PrintNumbers(number => string.Format("{0:n0}",number));
```

البته سطر فوق ساده شده فراخوانی زیر است:

```
PrintNumbers((number) =>{ return string.Format("{0:n0}",number); });
```

به این ترتیب اعداد نهایی با جدا کننده سه رقمی نمایش داده خواهند شد.
 از این نوع طراحی، در ابزارها و کتابخانه های جدید گزارش سازی مخصوص ASP.NET MVC زیاد مشاهده می شوند.

مثال سوم) حذف کدهای تکراری برنامه

فرض کنید قصد دارید در برنامه وب خود مباحث caching را پیاده سازی کنید:

```
using System;
using System.Web;
using System.Web.Caching;
using System.Collections.Generic;

namespace WebToolkit
{
    public static class CacheManager
    {
        public static void CacheInsert(this HttpContextBase httpContext, string key, object data, int durationMinutes)
        {
            if (data == null) return;
            httpContext.Cache.Add(
                key,
                data,
                null,
                DateTime.Now.AddMinutes(durationMinutes),
                TimeSpan.Zero,
                CacheItemPriority.AboveNormal,
                null);
        }
    }
}
```

در هر قسمتی از برنامه که قصد داشته باشیم اطلاعاتی را در کش ذخیره کنیم، الگوی تکراری زیر باید طی شود:

```
var item = httpContext.Cache[key];
if (item == null)
{
    item = ReadDataFromDataSource();
    if (item == null)
        return null;
}
CacheInsert(httpContext, key, item, durationMinutes);
```

ابتدا باید وضعیت کش جاری بررسی شود؛ اگر اطلاعاتی در آن موجود نبود، ابتدا از منبع داده‌ای مورد نظر خوانده شده و سپس در کش درج شود.

می‌توان در این الگوی تکراری، خواندن اطلاعات را از منبع داده، به یک Func واکذار کرد و به این صورت کدهای ما به نحو زیر بازسازی خواهند شد:

```
using System;
using System.Web;
using System.Web.Caching;
using System.Collections.Generic;

namespace WebToolkit
{
    public static class CacheManager
    {
        public static void CacheInsert(this HttpContextBase httpContext, string key, object data, int durationMinutes)
        {
            if (data == null) return;
            httpContext.Cache.Add(
                key,
                data,
                null,
                DateTime.Now.AddMinutes(durationMinutes),
                TimeSpan.Zero,
                CacheItemPriority.AboveNormal,
                null);
        }

        public static T CacheRead<T>(this HttpContextBase httpContext, string key, int durationMinutes, Func<T> ifNullRetrievalMethod)
        {
            var item = httpContext.Cache[key];
            if (item == null)
            {
```

```
        item = ifNullRetrievalMethod();
        if (item == null)
            return default(T);

        CacheInsert(HttpContext, key, item, durationMinutes);
    }
    return (T)item;
}
}
```

و استفاده از آن نیز به نحو زیر خواهد بود:

```
var user = HttpContext.CacheRead(
    "Key1",
    15,
    () => _usersService.FindUser(userId));
```

پارامتر سوم متد CacheRead به صورت خودکار تنها زمانیکه اطلاعات کش متناظری با کلید Key1 وجود نداشته باشند، اجرا شده و نتیجه در کش ثبت می‌گردد. در اینجا دیگر از if و else و کدهای تکراری بررسی وضعیت کش خبری نیست.

نظرات خوانندگان

نویسنده: علی علیار
تاریخ: ۲۰:۲ ۱۳۹۱/۰۶/۱۵

سلام میشه یه توضیحی درباره کد زیر بدید؟

```
public static T CacheRead<T>(this HttpContextBase httpContext, string key, int durationMinutes, Func<T>
ifNullRetrievalMethod)
{
    var item = httpContext.Cache[key];
    if (item == null)
    {
        item = ifNullRetrievalMethod();
        if (item == null)
            return default(T);

        CacheInsert(httpContext, key, item, durationMinutes);
    }
    return (T)item;
}
```

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۲۰:۱۳ ۱۳۹۱/۰۶/۱۵

در متن توضیح دادم «... الگوی تکراری زیر باید طی شود ...».
برای خواندن اطلاعات از کش سیستم، این الگوی تکراری در هرجایی از برنامه باید انجام شود:
 الف) ابتدا باید به شیء Cache مراجعه شود. شاید بر اساس یک key مفروض، اطلاعاتی در آن موجود باشد.
 ب) اگر نبود (قطعه if تعریف شده)، باید به یک منبع داده مشخص، مراجعه و اطلاعات دریافت شود. سپس این اطلاعات در کش برای دفعات مراجعه بعدی ثبت گردد.
 ج) اطلاعات نهایی بازگشت داده شود.

در اینجا قسمت مراجعه به منبع داده، توسط Func به استفاده کننده از متده CacheRead واگذار شده است. به این صورت ما فقط می‌دونیم که یک تابع در اختیار این متده قرار خواهد گرفت که در زمان مناسب می‌شود آن را فراخوانی کرد.
 مثلا در مثالی که در انتهای بحث است یک نمونه از کاربرد آن را مشاهده می‌کنید.

در ادامه مثال سوم [قسمت قبل](#)، در مورد حذف کدهای تکراری توسط Action و Func، در این قسمت به یک مثال نسبتاً پرکاربرد دیگر آن جهت ساده سازی try/catch/finally اشاره خواهد شد.
احتمالاً هزاران بار در کدهای خود چنین قطعه کدی را تکرار کرده‌اید:

```
try {
    // code
} catch(Exception ex) {
    // do something
}
```

این مورد را نیز می‌توان توسط Action‌ها کپسوله کرد و پیاده سازی قسمت بدنه try آن را به فراخوان واگذار نمود:

```
void Execute(Action action) {
    try {
        action();
    } catch(Exception ex) {
        // log errors
    }
}
```

و برای نمونه جهت استفاده از آن خواهیم داشت:

```
Execute(() => {open a file});
```

یا اگر عمل انجام شده باید خروجی خاصی را بازگرداند (برخلاف یک Action که خروجی از آن انتظار نمی‌رود)، می‌توان طراحی متدهای Executeto از آن خواهیم داشت:

```
public static class SafeExecutor
{
    public static T Execute<T>(Func<T> operation)
    {
        try
        {
            return operation();
        } catch (Exception ex)
        {
            // Log Exception
        }
        return default(T);
    }
}
```

در این حالت فراخوانی متدهای Executeto به نحو زیر خواهد بود:

```
var data = SafeExecutor.Execute<string>(() =>
{
    // do something
    return "result";
});
```

و اگر در این بین استثنایی رخ دهد، علاوه بر ثبت جزئیات خطای رخ داده شده، نال را بازگشت خواهد داد.

از همین دست می‌توان به کپسوله سازی منطق «سعی مجدد» در انجام کاری اشاره کرد:

```
public static class RetryHelper
{
    public static void RetryOperation(Action action, int numRetries, int retryTimeout)
    {
        if( action == null )
            throw new ArgumentNullException("action");

        do
        {
            try { action(); return; }
            catch
            {
                if( numRetries <= 0 ) throw;
                else
                    Thread.Sleep( retryTimeout );
            }
        } while( numRetries-- > 0 );
    }
}
```

برای مثال فرض کنید برنامه قرار است اطلاعاتی را از وب دریافت کند. ممکن است در سعی اول آن، خطای اتصال یا در دسترس نبودن لحظه‌ای سایت رخ دهد. در اینجا نیاز خواهد بود تا این عملیات چندین بار تکرار شود؛ که نمونه‌ای از آنرا در ذیل ملاحظه می‌کنید:

```
RetryHelper.RetryOperation(() => SomeFunction(), 3, 1000);
```

نظرات خوانندگان

نویسنده: مجتبی صحرائی
تاریخ: ۲۱:۶ ۱۳۹۱/۰۵/۲۹

بسیار زیبا

نویسنده: امیر
تاریخ: ۲۲:۴۶ ۱۳۹۱/۰۵/۲۹

واقعاً بحث زیبا و پرکاربردی است.

نویسنده: رضا
تاریخ: ۲۲:۲۸ ۱۳۹۱/۰۵/۳۰

واقعاً مبحث فوق العاده ای هست و شما هم عالی توضیح میدید. حذف کدهای تکراری واقعاً کمک کننده هستش. ممنون.

نویسنده: Hamid NCH
تاریخ: ۱۵:۵۱ ۱۳۹۲/۰۹/۱۳

در مورد این توضیح میدین. خیلی ممنون

```
return default (T);
```

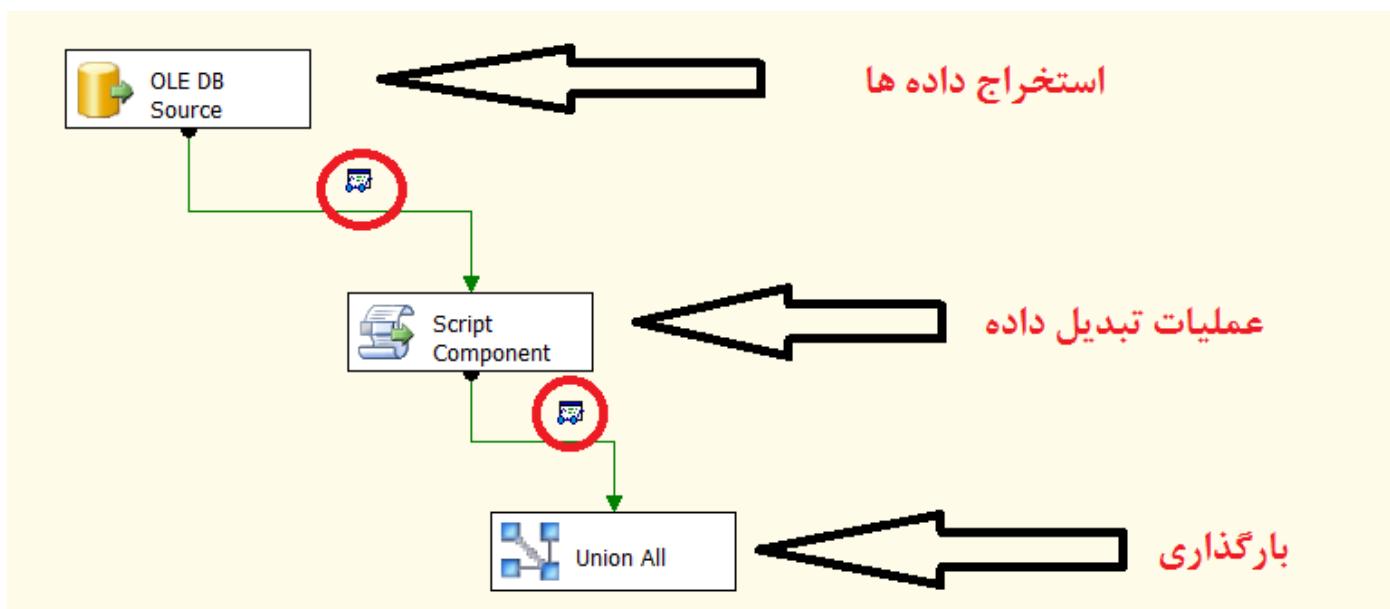
نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۷:۳۳ ۱۳۹۲/۰۹/۱۳

گاهی از اوقات حین کار با نوع‌های جنریک نیاز دارید که مثلاً `null` بازگشت بدید. در این حالت کامپایلر شما را با خطای `Cannot convert null to type parameter T` متوقف می‌کند. به همین جهت مرسوم است در این حالت از `default` استفاده شود که مقدار پیش فرض نوع را بر می‌گرداند. اگر `reference type` باشد (مثل کلاس‌ها) این مقدار پیش فرض `null` خواهد بود؛ اگر `value type` باشد مانند `int` صفر بازگشت داده می‌شود.

برای تبدیل تاریخ میلادی به تاریخ شمسی در package SSIS می‌توان از زبان سی شارپ استفاده کرد . بدین طریق می‌توان در طی عملیات transform و هنگام ETL کردن داده‌ها ، عملیات تبدیل از میلادی به شمسی را انجام داد . عملیات تبدیل داده در این مثال به کمک Script Component انجام می‌شود.

برای این کار از داده‌های موجود در پایگاه داده [AdventureWorksLT2008R2].[SalesLT].[Address] استفاده می‌کنم .
 برای این کار یک package تعريف می‌کنم و برای استخراج داده‌ها یک OLEDB تعريف می‌کنم . برای تبدیل داده‌ها از Script Component و برای گرفتن خروجی آزمایشی از union

استفاده می‌کنم :

دایره‌های قرمز رنگ مشخص شده در تصویر ، بیانگر data viewer های تعريف شده است.

در تنظیمات dataSource مانند زیر عمل می‌کنیم :
 دستور زیر فقط برای نمایش یک نمونه از کارکرد عملیات مورد نظر در این مثال می‌باشد

تبدیل تاریخ میلادی به شمسی در SSIS به کمک سی شارپ

OLE DB connection manager:

[REDACTED].AdventureWorksLT2008R2 ▼ New...

Data access mode:

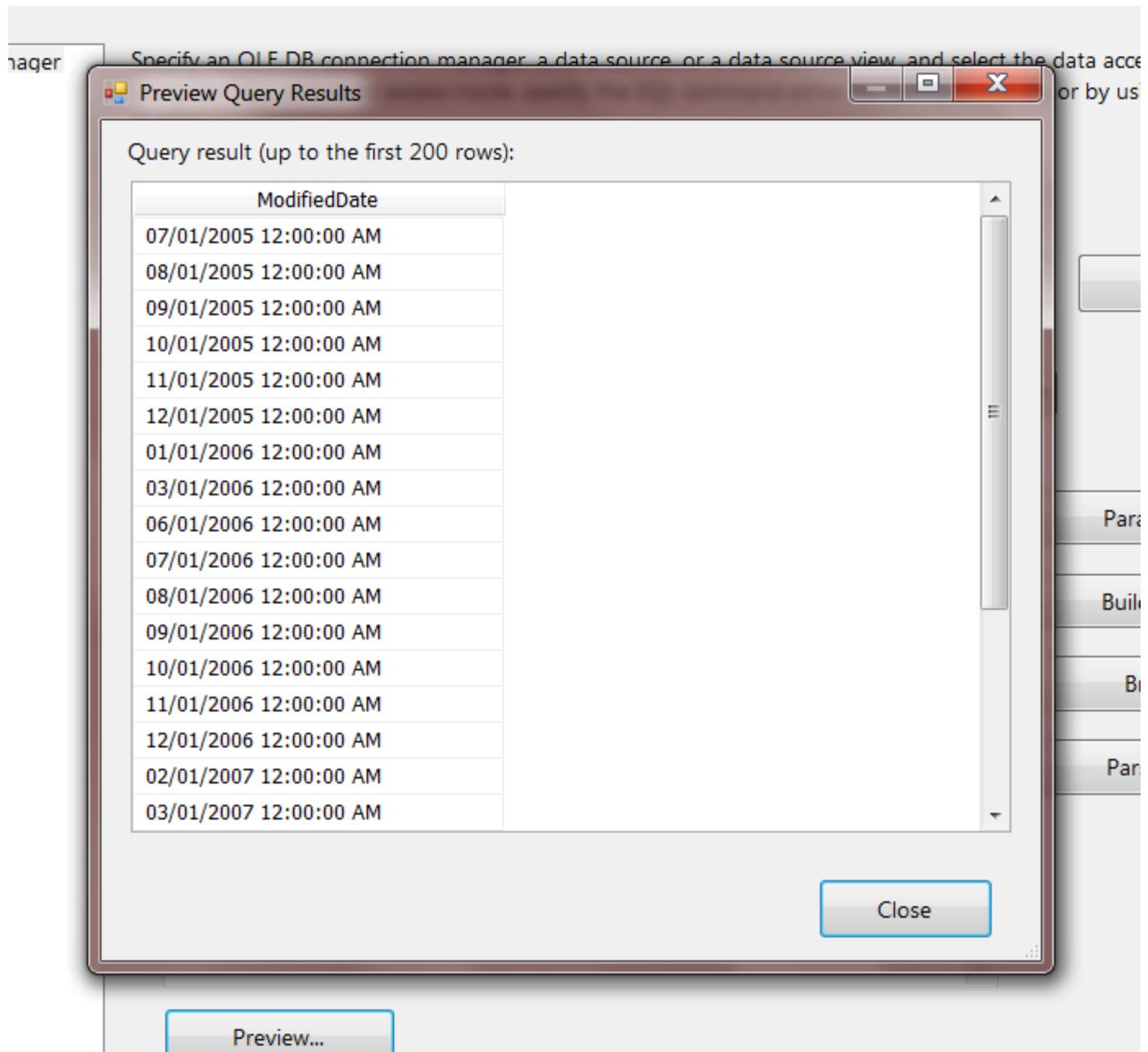
SQL command ▼

SQL command text:

```
SELECT DISTINCT ModifiedDate  
FROM SalesLT.Address
```

Parameters...
Build Query...
Browse...

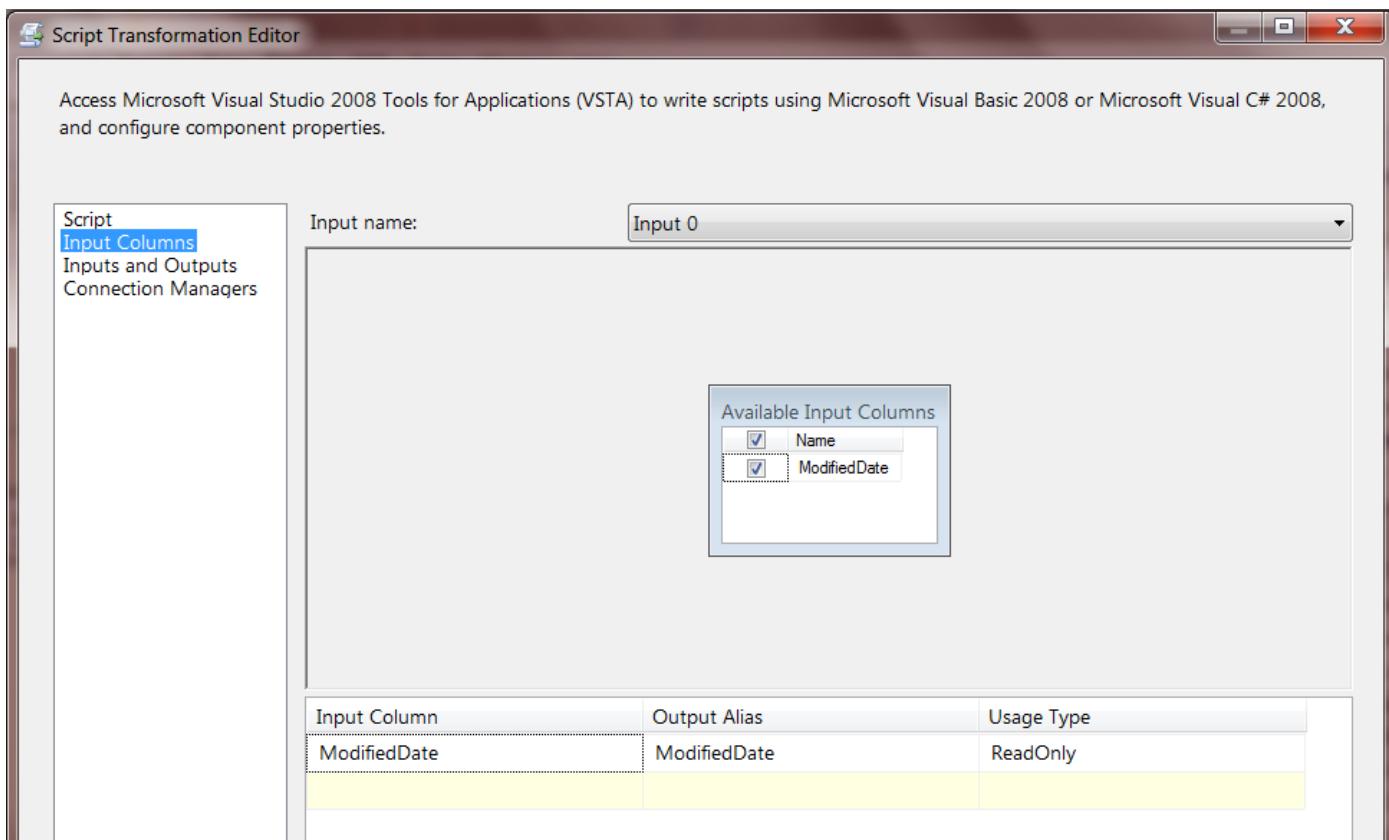
نمونه خروجی مانند زیر می باشد :

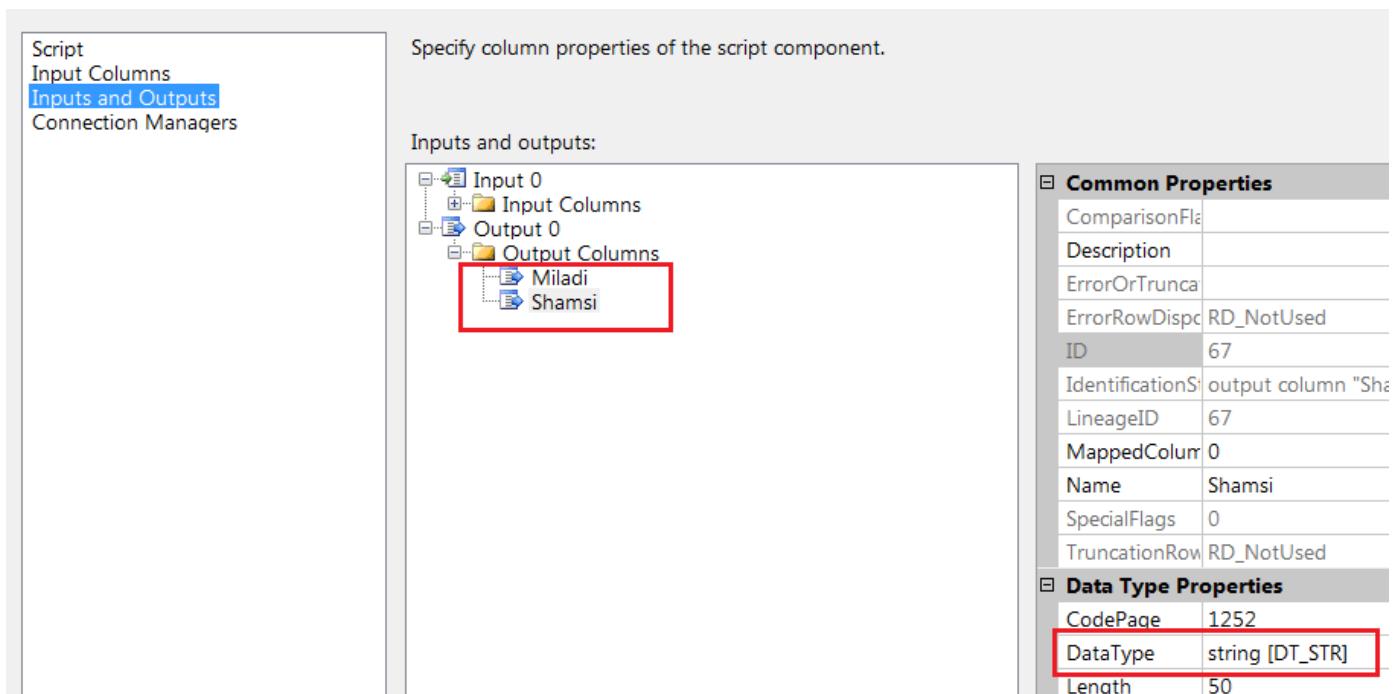
سپس برای تنظیمات Script Component به ترتیب زیر عمل می‌کنیم :

در قسمت Input column ستون هایی را که به عنوان پارامتر می‌توانیم با آنها کار کنیم ، تعریف می‌کنیم : (دقت شود که تغییر نام متغیرها ، در کدها اعمال می‌شوند).

تبدیل تاریخ میلادی به شمسی در SSIS به کمک سی شارپ

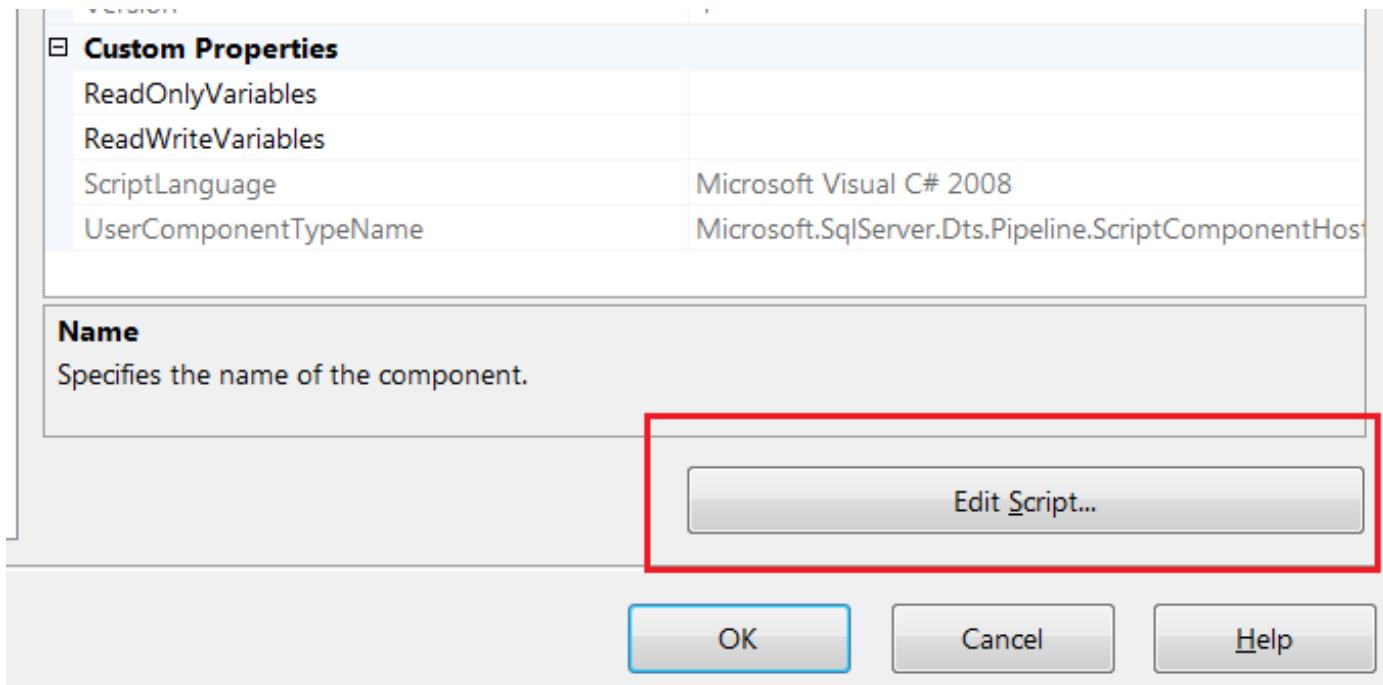

حال می‌خواهیم ستون‌های تاریخ میلادی و شمسی را برای خروجی تعریف کنم:

همانطور که مشاهده می‌کنید، نوع داده ای برای خروجی را رشته تعریف کردم.

سپس به قسمت script بر می‌گردیم (سمت چپ پنجره) و روی Edit Script کلیک می‌کنیم : (در صورتی که تمایل به کد نویسی با VB را دارید در همین قسمت می‌توانید آن را تنظیم کنید)

پنجره‌ای مانند زیر برای ویرایش کدها، باز می‌شود

```

ssisscript - Integration Services Script Component (Administrator)
File Edit View Refactor Project Build Debug Data Tools Window Help
main.cs
ScriptMain
PreExecute()
/* Microsoft SQL Server Integration Services Script Component
 * Write scripts using Microsoft Visual Studio 2008.
 * ScriptMain is the entry point class of the script.*/
using System;
using System.Data;
using Microsoft.SqlServer.Dts.Pipeline.Wrapper;
using Microsoft.SqlServer.Dts.Runtime.Wrapper;

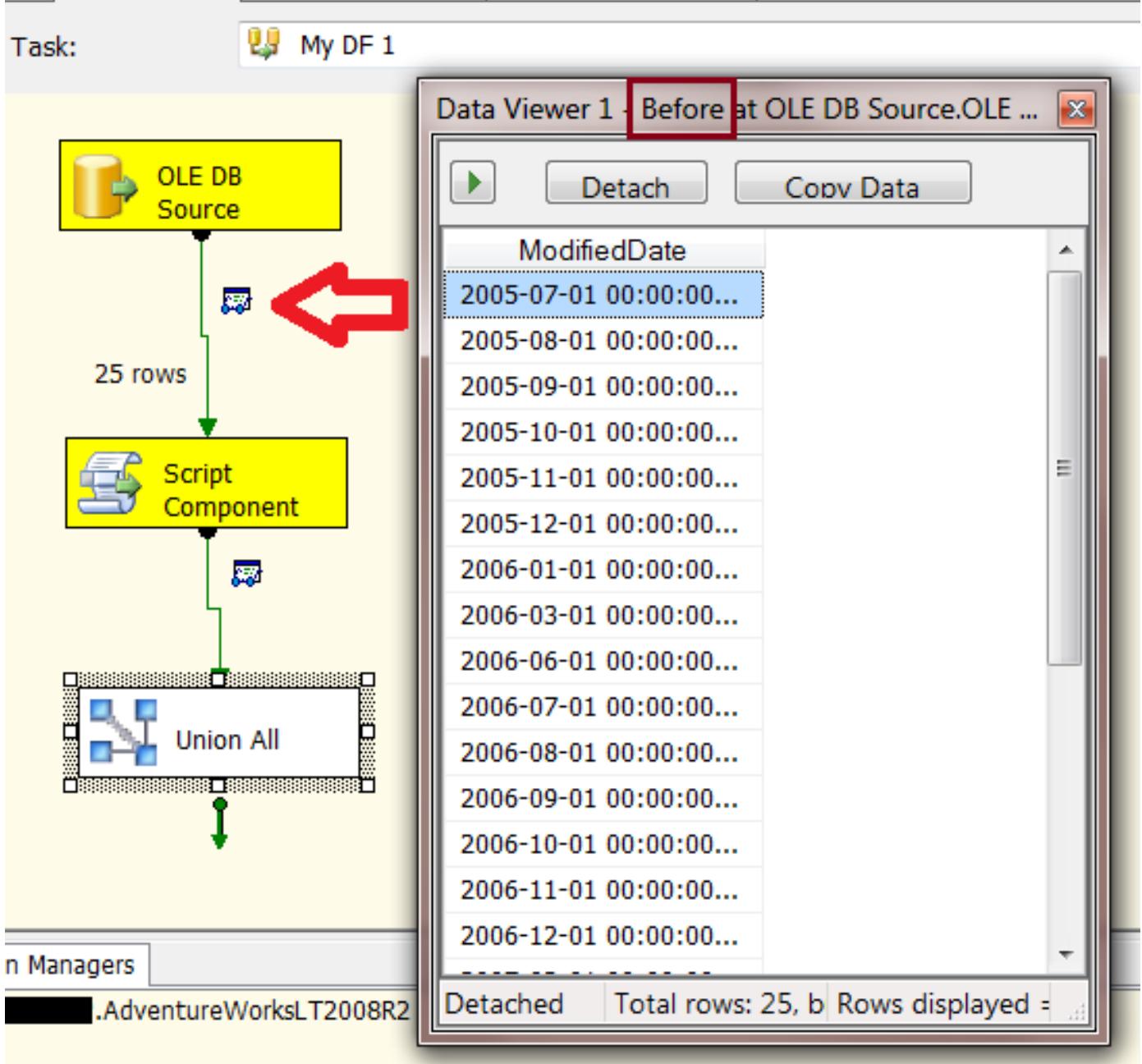
[Microsoft.SqlServer.Dts.Pipeline.SSISScriptComponentEntryPointAttribute]
public class ScriptMain : UserComponent
{
    public override void PreExecute() ...
    public override void PostExecute() ...
    public override void Input0_ProcessInputRow(Input0Buffer Row)
    {
        /*
        Add your code here
        */

        string shamsi = MiladiToShamsi(Row.ModifiedDate);
        Row.Miladi = Row.ModifiedDate.ToShortDateString();
        Row.Shamsi = shamsi;
    }
    public string Get2Digits(string A) ...
    private bool MiladiIsLeap(int tt) ...
    public string MiladiToShamsi(int iMiladiMonth, int iMiladiDay, int iMiladiYear) ...
    public string MiladiToShamsi(DateTime e) ...
}

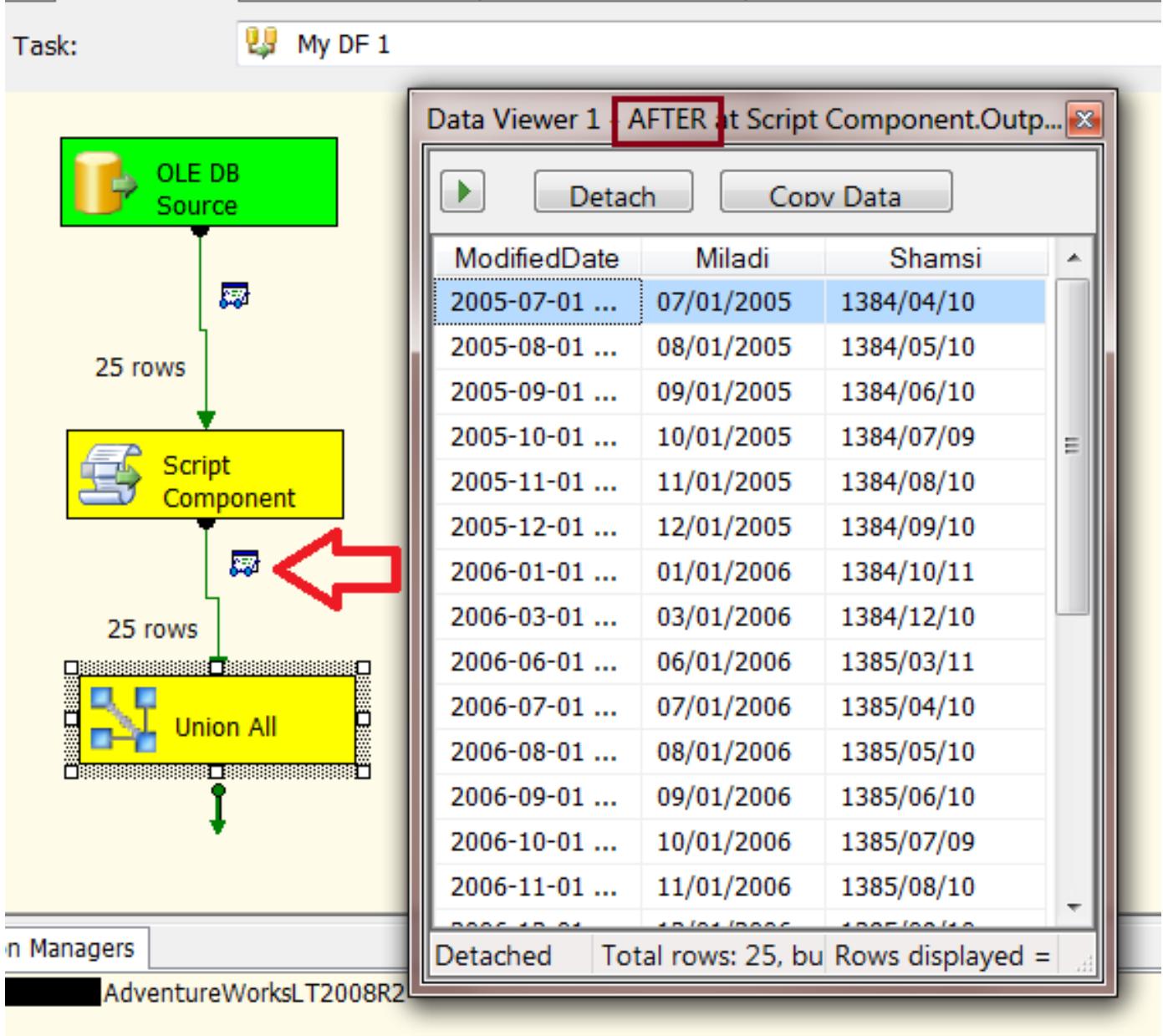
```

همانطور که مشاهده می‌کنید درون این کلاس 4 متد تبدیل تاریخ را پیاده کردم و از آنها در متد input0_ProcessInputRow استفاده کردم . این کار نیازی به پیاده سازی حلقه ندارد و به راحتی می‌توان آنها را روی سطرهای دلخواه تعریف کرد . خروجی نمایش داده شده در data viewer می‌باشند :

قبل از اعمال تبدیلات :

بعد از اعمال تبدیلات :

[موفق باشید](#)

نظرات خوانندگان

نویسنده: پژمان
تاریخ: ۲۲:۱۰ ۱۳۹۱/۰۵/۳۱

سلام. ممنون از شما.

کاربرد SSIS در محیط کاری برای شما بیشتر در چه مواردی است؟

نویسنده: محمد باقر سیف اللهی
تاریخ: ۷:۴۴ ۱۳۹۱/۰۶/۰۱

سلام ... SSIS کاربردهای زیادی دارد مخصوصا وقتی که با تکنولوژی‌های دیگه ترکیب بشه اما نمونه ای که خودم با اون برخورد داشتم ، برای انتقال داده از پایگاه داده‌های قدیمی با فرمات هایی مثل Access به پایگاه داده‌های جدید در قالب SQL بود که خیلی مفید بود و سرعت اجرای عملیاتش فوق العاده است . موفق باشید

نویسنده: بهروز راد
تاریخ: ۱۳:۶ ۱۳۹۱/۰۶/۰۱

ما نیز با SSIS زیاد سر و کار داریم. چون از زبانی با نام Natural استفاده می‌کنیم که برای به اشتراک گذاری داده‌ها فقط می‌تونه با فایل‌های متñ ساده کار کنه. SSIS به ما کمک می‌کنه تا داده‌های ایجاد شده رو به SQL Server منتقل کنیم.

نویسنده: علیرضا
تاریخ: ۱۴:۴۹ ۱۳۹۱/۰۸/۲۷

[/http://learnbi.ir/1391/08/22/post-14](http://learnbi.ir/1391/08/22/post-14)

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۸:۴۶ ۱۳۹۱/۰۸/۲۷

امکان به اشتراک گذاشتن مطالب برای کلیه اعضای سایت وجود دارد:

<http://www.dotnettips.info/DailyLinks>

لطفا برای بعد از این قسمت ویژه استفاده کنید.

طراحی API برنامه توسط Action ها

روش مرسوم طراحی [Fluent interfaces](#)، جهت ارائه روش ساخت اشیاء مسطح به کاربران بسیار مناسب هستند. اما اگر سعی در تهیه API عمومی برای کار با اشیاء چند سطحی مانند معرفی فایل‌های XML توسط کلاس‌های سی شارپ کنیم، اینبار Fluent interfaces آنچنان قابل استفاده نخواهد بود و نمی‌توان این نوع اشیاء را به شکل روانی با کنار هم قرار دادن زنجیر وار متدها تولید کرد. برای حل این مشکل روش طراحی خاصی در نگارش‌های اخیر NHibernate معرفی شده است به نام [loquacious interface](#) که این روزها در بسیاری از API‌های جدید شاهد استفاده از آن هستیم و در ادامه با پشت صحنه و طرز تفکری که در حین ساخت این نوع API وجود دارد آشنا خواهیم شد.

در ابتدا کلاس‌های مدل زیر را در نظر بگیرید که قرار است توسط آن‌ها ساختار یک جدول از کاربر دریافت شود:

```
using System;
using System.Collections.Generic;

namespace Test
{
    public class Table
    {
        public Header Header { set; get; }
        public IList<Cell> Cells { set; get; }
        public float Width { set; get; }
    }

    public class Header
    {
        public string Title { set; get; }
        public DateTime Date { set; get; }
        public IList<Cell> Cells { set; get; }
    }

    public class Cell
    {
        public string Caption { set; get; }
        public float Width { set; get; }
    }
}
```

در روش طراحی [loquacious interface](#) به ازای هر کلاس مدل، یک کلاس سازنده ایجاد خواهد شد. اگر در کلاس جاری، خاصیتی از نوع کلاس یا لیست باشد، برای آن نیز کلاس سازنده خاصی درنظر گرفته می‌شود و این روند ادامه پیدا می‌کند تا به خواصی از انواع ابتدایی مانند [int](#) و [string](#) برسیم:

```
using System;
using System.Collections.Generic;

namespace Test
{
    public class TableApi
    {
        public Table CreateTable(Action<TableCreator> action)
        {
            var creator = new TableCreator();
            action(creator);
            return creator.TheTable;
        }
    }

    public class TableCreator
    {
        readonly Table _theTable = new Table();
        internal Table TheTable
        {

```

```

        get { return _theTable; }

    }

    public void Width(float value)
    {
        _theTable.Width = value;
    }

    public void AddHeader(Action<HeaderCreator> action)
    {
        _theTable.Header = ...
    }

    public void AddCells(Action<CellsCreator> action)
    {
        _theTable.Cells = ...
    }
}
}

```

نقطه آغازین API ایی که در اختیار استفاده کنندگان قرار می‌گیرد با متدهای CreateTable ایی شروع می‌شود که ساخت شیء جدول را به ظاهر توسط یک Action به استفاده کننده واگذار کرده است، اما توسط کلاس TableCreator او را مقید و راهنمایی می‌کند که چگونه باید اینکار را انجام دهد.

همچنین در بدنه متدهای CreateTable، نکته نحوه دریافت خروجی از Action ایی که به ظاهر خروجی خاصی را بر نمی‌گرداند نیز قابل مشاهده است.

همانطور که عنوان شد کلاس‌های xyzCreator تا رسیدن به خواص معمولی و ابتدایی پیش می‌روند. برای مثال در سطح اول چون خاصیت عرض از نوع float است، صرفاً با یک متدهای معمولی دریافت می‌شود. دو خاصیت دیگر نیاز به Creator دارند تا در سطحی دیگر برای آنها سازنده‌های ساده‌تری را طراحی کنیم.

همچنین باید دقت داشت که در این طراحی تمام متدها از نوع void هستند. اگر قرار است خاصیتی را بین خود رد و بدل کنند، این خاصیت به صورت internal تعریف می‌شود تا در خارج از کتابخانه قابل دسترسی نباشد و در intellisense ظاهر نشود. مرحله بعد، ایجاد دو کلاس CellsCreator و HeaderCreator است تا کلاس TableCreator را تکمیل گردد:

```

using System;
using System.Collections.Generic;

namespace Test
{
    public class CellsCreator
    {
        readonly IList<Cell> _cells = new List<Cell>();
        internal IList<Cell> Cells
        {
            get { return _cells; }
        }

        public void AddCell(string caption, float width)
        {
            _cells.Add(new Cell { Caption = caption, Width = width });
        }
    }

    public class HeaderCreator
    {
        readonly Header _header = new Header();
        internal Header Header
        {
            get { return _header; }
        }

        public void Title(string title)
        {
            _header.Title = title;
        }

        public void Date(DateTime value)
        {
            _header.Date = value;
        }

        public void AddCells(Action<CellsCreator> action)
    }
}

```

```
        {
            var creator = new CellsCreator();
            action(creator);
            _header.Cells = creator.Cells;
        }
    }
}
```

نحوه ایجاد کلاس‌های Creator و یا Builder این روش بسیار ساده و مشخص است: مقدار هر خاصیت معمولی توسط یک متده ساده void دریافت خواهد شد. هر خاصیتی که اندکی پیچیدگی داشته باشد، نیاز به یک Creator جدید خواهد داشت. کار هر Creator بازگشت دادن مقدار یک شیء است یا نهایتا ساخت یک لیست از یک شیء. این مقدار از طریق یک خاصیت internal بازگشت داده می‌شود.

بته عموماً بجای معرفی مستقیم کلاس‌های Creator از یک اینترفیس معادل آن‌ها استفاده می‌شود. سپس کلاس Creator internal تعریف می‌کنند تا خارج از کتابخانه قابل دسترسی نباشد و استفاده کننده‌نهایی فقط با توجه به متدهای void تعریف شده در interface کار تعریف اشیاء را انجام خواهد داد.

در نهایت، مثا، تکمیا، شده ما به شکا، زیر خواهد بود:

```
using System;
using System.Collections.Generic;

namespace Test
{
    public class TableCreator
    {
        readonly Table _theTable = new Table();
        internal Table TheTable
        {
            get { return _theTable; }
        }

        public void Width(float value)
        {
            _theTable.Width = value;
        }

        public void AddHeader(Action<HeaderCreator> action)
        {
            var creator = new HeaderCreator();
            action(creator);
            _theTable.Header = creator.Header;
        }

        public void AddCells(Action<CellsCreator> action)
        {
            var creator = new CellsCreator();
            action(creator);
            _theTable.Cells = creator.Cells;
        }
    }

    public class CellsCreator
    {
        readonly IList<Cell> _cells = new List<Cell>();
        internal IList<Cell> Cells
        {
            get { return _cells; }
        }

        public void AddCell(string caption, float width)
        {
            _cells.Add(new Cell { Caption = caption, Widt
        }
    }

    public class HeaderCreator
    {
        readonly Header header = new Header();
    }
}
```

```

internal Header Header
{
    get { return _header; }
}

public void Title(string title)
{
    _header.Title = title;
}

public void Date(DateTime value)
{
    _header.Date = value;
}

public void AddCells(Action<CellsCreator> action)
{
    var creator = new CellsCreator();
    action(creator);
    _header.Cells = creator.Cells;
}
}
}

```

نحوه استفاده از این طراحی نیز جالب توجه است:

```

var data = new TableApi().CreateTable(table =>
{
    table.Width(1);
    table.AddHeader(header=>
    {
        header.Title("new rpt");
        header.Date(DateTime.Now);
        header.AddCells(cells=>
        {
            cells.AddCell("cell 1", 1);
            cells.AddCell("cell 2", 2);
        });
    });
    table.AddCells(tableCells=>
    {
        tableCells.AddCell("c 1", 1);
        tableCells.AddCell("c 2", 2);
    });
});

```

این نوع طراحی مزیت‌های زیادی را به همراه دارد:

- الف) ساده سازی طراحی اشیاء چند سطحی و تو در تو
- ب) امکان درنظر گرفتن مقادیر پیش فرض برای خواص
- ج) ساده‌تر سازی تعاریف لیست‌ها

د) استفاده کنندگان در حین استفاده نهایی و تعریف اشیاء به سادگی می‌توانند کدنویسی کنند (مثلاً سلول‌ها را با یک حلقه اضافه کنند).

۵) امکان بهتر استفاده از امکانات Intellisense . برای مثال فرض کنید یکی از خاصیت‌هایی که قرار است برای آن درست کنید یک interface را می‌پذیرد. همچنین در برنامه خود چندین پیاده سازی کمکی از آن نیز وجود دارد. یک روش این است که مستندات قابل توجهی را تهیه کنید تا این امکانات توکار را گوشتزد کند؛ روش دیگر استفاده از طراحی فوق است. در اینجا در کلاس Creator ایجاد شده چون امکان معرفی متدهای موجود دارد، می‌توان امکانات توکار را توسط این متدها نیز معرفی کرد و به این ترتیب Intellisense تبدیل به راهنمای اصلی کتابخانه شما خواهد شد.

نظرات خوانندگان

نوبنده: بهروز راد
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۶/۰۶ ۱۷:۳۸

این تکنیک و مقاله، یکی از مطالب Must Read سال هست. به شخصه از این تکنیک در توسعه‌ی کامپوننت‌های ASP.NET MVC استفاده می‌کنم. کلاً تکنیک Fluent که برادر نصیری فعلاً در دو مقاله به اون پرداختند، انعطاف‌پذیری بسیاری به برنامه‌ها میده. مثلًا شبیه سازی روال GridView کنترل RowDataBound در Web Forms، در بستر MVC با استفاده از یک Action. به نظر من کمبودی که ASP.NET MVC در حال حاضر داره، داشتن مجموعه‌ای غنی از کامپوننت‌های توکار هست که فکر می‌کنم در نسخه‌های آینده، مایکروسافت این نقیصه رو بر طرف می‌کنه، شاید با مشارکت شرکت‌های دیگه مثل Telerik.

متدهای [System.Math.Round](#) برای گرد کردن اعداد اعشاری به کار می‌روند، دارای 8 نوع overload می‌باشد، که عدم توجه به موارد مربوط به آن باعث بروز خطا در محاسبات خواهد شد. به طور مثال بیش بینی شما از گرد کردن عدد 3.45 عدد 3.5 است ولی گاهی 3.5 و گاهی 3.4 گرد خواهد شد.
پس بهتر است تا با نکات زیر به شکل دقیق آشنا باشید.

Round(Decimal)
Rounds a decimal value to the nearest integral value.

(ورودی: دسیمال) به نزدیکترین عدد کامل گرد می‌کند، 4.3 به 4 و 4.8 به 5 گرد می‌شود. ولی در صورتیکه فاصله تا عدد کامل قبل و بعد برابر باشد به نزدیکترین عدد زوج گرد می‌کند، 4.5 به 4 گرد می‌شود چرا که 5 عددی فرد است.
نکته 1: خروجی تابع از نوع دسیمال است نه عدد کامل.

نکته 2: این تابع بر طبق استاندارد IEEE Standard 754, section 4 پیاده سازی شده است که در اصطلاح banker's rounding گفته می‌شود. نتیجه برای به حداقل رساندن خطا است. نتیجه این حالت از متدهای Round(Decimal), MidpointRounding.ToEven برابر است.

Round(Double)
Rounds a double-precision floating-point value to the nearest integral value.

(ورودی: double) به نزدیکترین عدد کامل گرد می‌کند، 4.3 به 4 و 4.8 به 5 گرد می‌شود. ولی در صورتیکه فاصله تا عدد کامل قبل و بعد برابر باشد به نزدیکترین عدد زوج گرد می‌کند، 4.5 به 4 گرد می‌شود چرا که 5 عددی فرد است.
نکته 1: خروجی تابع از نوع double است نه عدد کامل.

نکته 2: این تابع بر طبق استاندارد IEEE Standard 754, section 4 پیاده سازی شده است که در اصطلاح banker's rounding گفته می‌شود. نتیجه برای به حداقل رساندن خطا است. نتیجه این حالت از متدهای Round(Double), MidpointRounding.ToEven برابر است.

نکته 3: گاهی اوقات به دلیل از دست دادن دقت، ناشی از استفاده از مقادیر دسیمال به جای ممیز شناور و یا انجام محاسبات ریاضی بر روی بخش ممیزی خواهد بود. مثلاً زمانی که 11.5 ماحصل جمع 1.1 باشد به جای 12 که عدد زوج است به 11 گرد می‌شود!

Round(Decimal, Int32)
Rounds a decimal value to a specified number of fractional digits.

عدد دسیمال ورودی خود را به صورتی گرد می‌کند که:
1: تعداد ارقام اعشاری بعد از ممیز به اندازه پارامتر دوم این نوع ورودی متدهای Round باشد (بین صفر تا 28).
2: استفاده از این متدهای فراخوانی آن با ورودی‌های Round(Decimal, Int32, MidpointRounding.ToEven) است. یعنی اینکه اگر رقم آخر بعد از ممیز دقیقاً وسط مقدار قبل و بعد باشد (3.75) در صورتی که رقم مقابل آخر فرد باشد رو به بالا گرد خواهد شد (مثال: 3.75 به 3.8 گرد خواهد شد) و اگر رقم ما قبل آخر زوج باشد تغییر نخواهد کرد (مثال: 3.45 به 3.4 گرد خواهد شد)
نکته 1: این تابع بر طبق استاندارد IEEE Standard 754, section 4 پیاده سازی شده است که در اصطلاح banker's rounding گفته می‌شود.

```
Math.Round(3.44, 1); //Returns 3.4.  
Math.Round(3.45, 1); //Returns 3.4.  
Math.Round(3.46, 1); //Returns 3.5.
```

نکات مربوط به گرد کردن اعداد در دات نت

```
Math.Round(4.34, 1); // Returns 4.3  
Math.Round(4.35, 1); // Returns 4.4  
Math.Round(4.36, 1); // Returns 4.4
```

```
Round(Decimal, MidpointRounding)  
Rounds a decimal value to the nearest integer.  
A parameter specifies how to round the value if it is midway between two other numbers.
```

عدد دسیمال ورودی خود را به نزدیکترین عدد integer گرد میکند، پارامتر اول عدد گرد نشده و پارامتر دوم مشخص میکند که در صورتیکه مقدار اعشاری عددی میانی (50 و 500 و 5000 و باشد) چگونه این گرد کردن صورت گیرد.

:MidpointRounding

در صورتیکه مقدار اعشاری عددی میانی (50 و 500 و 5000 و) باشد، و رقم ماقبل آخر اعشار فرد باشد، رو به بالا گرد خواهد شد و در صورتیکه رقم ماقبل آخر اعشار زوج باشد، بدون تغییر باقی خواهد ماند (3.8 به 3.85 و 3.6 به 3.65 گرد میشود).

نکته 1: این تابع بر طبق استاندارد 4 IEEE Standard 754, section 4 پیاده سازی شده است که در اصطلاح banker's rounding یا rounding to nearest گفته میشود.

در صورتیکه مقدار اعشاری عددی میانی (50 و 500 و 5000 و) باشد، در این حالت همواره عمل گرد کردن رو به رقم بعدی خواهد بود. این رایجترین حالت گرد کردن است که به symmetric arithmetic rounding شناخته میشود.

```
Round(Double, Int32)  
Rounds a double-precision floating-point value to a specified number of fractional digits.
```

یک عدد اعشاری از نوع Double (با دقت مضاعف) که تعداد مشخصی رقم بعد از ممیز دارد (به طور مثال 10 رقم اعشار)، به تعداد رقم اعشاری که کاربر به عنوان پارامتر دوم ذکر میکند (بین صفر تا 15 رقم)، (مثلا 4 رقم) گرد میکند. اگر تعداد رقم اعشار بیش از 15 تعیین شود، عدد 15 جایگزین خواهد شد. استفاده از این متدهای فراخوانی آن به صورت Round(Double, Int32, MidpointRounding.ToEven) میباشد. یعنی اینکه اگر رقم آخر بعد از ممیز دقیقاً وسط مقدار قبل و بعد باشد (3.75) در صورتی که رقم ماقبل آخر فرد باشد رو به بالا گرد خواهد شد (مثال: 3.75 به 3.8 گرد خواهد شد) و اگر رقم ما قبل آخر زوج باشد تغییر خواهد کرد (مثال: 3.45 به 3.4 گرد خواهد شد)

نکته 1: این تابع بر طبق استاندارد 4 IEEE Standard 754, section 4 پیاده سازی شده است که در اصطلاح banker's rounding یا rounding to nearest گفته میشود.

```
Round(Double, MidpointRounding)  
Rounds a double-precision floating-point value to the nearest integer.  
A parameter specifies how to round the value if it is midway between two other numbers.
```

(عدد اعشاری ورودی: Double) عدد با دقت مضاعف ورودی خود را به نزدیکترین عدد integer گرد میکند، پارامتر اول عدد گرد نشده و پارامتر دوم مشخص میکند در صورتیکه مقدار اعشاری عددی میانی (50 و 500 و 5000 و باشد) چگونه این گرد کردن صورت گیرد.

:MidpointRounding

در صورتیکه مقدار اعشاری عددی میانی (50 و 500 و 5000 و) باشد، و رقم ماقبل آخر اعشار فرد باشد، رو به بالا گرد خواهد شد و در صورتیکه رقم ماقبل آخر اعشار زوج باشد، بدون تغییر باقی خواهد ماند (3.8 به 3.85 و 3.6 به 3.65 گرد میشود).

نکته 1: این تابع بر طبق استاندارد 4 IEEE Standard 754, section 4 rounding to nearest پیاده سازی شده است که در اصطلاح banker's rounding گفته می‌شود.

در صورتیکه مقدار اعشاری عددی میانی (50 و 500 و 5000 و ...) باشد، در این حالت MidpointRounding.AwayFromZero همواره عمل گرد کردن رو به رقم بعدی خواهد بود. این رایج‌ترین حالت گرد کردن است که به symmetric arithmetic rounding شناخته می‌شود.

Round(Decimal, Int32, MidpointRounding)

Rounds a decimal value to a specified number of fractional digits.

A parameter specifies how to round the value if it is midway between two other numbers.

عدد دسیمال ورودی خود را با تعداد اعشار اعلام شده و به صورتی گرد می‌کند که:

1: تعداد ارقام اعشاری بعد از ممیز به اندازه پارامتر دوم این نوع ورودی متده Round باشد (بین صفر تا 28).

حالات MidpointRounding

در صورتیکه مقدار اعشاری عددی میانی (50 و 500 و 5000 و ...) باشد، و رقم ماقبل آخر اعشار فرد باشد، رو به بالا گرد خواهد شد و در صورتیکه رقم ماقبل آخر اعشار زوج باشد، بدون تغییر باقی خواهد ماند (3.75 به 3.8 و 3.65 به 3.6 گرد می‌شود).

نکته 1: این تابع بر طبق استاندارد 4 IEEE Standard 754, section 4 rounding to nearest پیاده سازی شده است که در اصطلاح banker's rounding گفته می‌شود.

در صورتیکه مقدار اعشاری عددی میانی (50 و 500 و 5000 و ...) باشد، در این حالت MidpointRounding.AwayFromZero همواره عمل گرد کردن به سمت رقم بعدی خواهد بود. این رایج‌ترین حالت گرد کردن است که به symmetric arithmetic rounding شناخته می‌شود.

```
3.4 = Math.Round( 3.45, 1, MidpointRounding.ToEven)  
3.5 = Math.Round( 3.45, 1, MidpointRounding.AwayFromZero)
```

```
-3.4 = Math.Round( -3.45, 1, MidpointRounding.ToEven)  
-3.5 = Math.Round( -3.45, 1, MidpointRounding.AwayFromZero)
```

Round(Double, Int32, MidpointRounding)

Rounds a double-precision floating-point value to the specified number of fractional digits.

A parameter specifies how to round the value if it is midway between two other numbers.

(عدد اعشاری ورودی: Double) عدد با دقت مضاعف ورودی خود را به نزدیک‌ترین عدد با تعداد رقم اعشار مشخص شده گرد می‌کند، پارامتر اول متده، عدد گرد نشده و پارامتر دوم تعداد رقم اعشار (بین صفر تا 15 رقم) تعیین شده گرد می‌کند. اگر تعداد رقم اعشار بیش از 15 تعیین شود، عدد 15 جایگزین خواهد شد. و پارامتر سوم مشخص می‌کند که در صورتیکه مقدار اعشاری عددی میانی (50 و 500 و 5000 و ...) باشد) چگونه این گرد کردن صورت گیرد.

حالات MidpointRounding

در صورتیکه مقدار اعشاری عددی میانی (50 و 500 و 5000 و ...) باشد، و رقم ماقبل آخر اعشار فرد باشد، رو به بالا گرد خواهد شد و در صورتیکه رقم ماقبل آخر اعشار زوج باشد، بدون تغییر باقی خواهد ماند (3.75 به 3.8 و 3.65 به 3.6 گرد می‌شود).

نکته 1: این تابع بر طبق استاندارد 4 IEEE Standard 754, section 4 rounding to nearest پیاده سازی شده است که در اصطلاح banker's rounding گفته می‌شود.

در صورتیکه مقدار اعشاری عددی میانی (50 و 500 و 5000 و ...) باشد، در این حالت MidpointRounding.AwayFromZero همواره عمل گرد کردن به سمت رقم بعدی خواهد بود. این رایج‌ترین حالت گرد کردن است که به symmetric arithmetic rounding شناخته می‌شود.

```
// The example displays the following output:  
// 2.125 --> 2.13  
// 2.135 --> 2.13  
// 2.145 --> 2.15  
// 3.125 --> 3.13  
// 3.135 --> 3.14  
// 3.145 --> 3.15  
This code example produces the following results:  
  
3.4 = Math.Round( 3.45, 1)  
-3.4 = Math.Round(-3.45, 1)  
  
3.4 = Math.Round( 3.45, 1, MidpointRounding.ToEven)  
3.5 = Math.Round( 3.45, 1, MidpointRounding.AwayFromZero)  
  
-3.4 = Math.Round(-3.45, 1, MidpointRounding.ToEven)  
-3.5 = Math.Round(-3.45, 1, MidpointRounding.AwayFromZero)
```

نظرات خوانندگان

نویسنده: سعید
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۶/۰۹ ۱۳:۳۸

جالب بود. هیچ وقت به این مساله تا این حد دقیق نشده بودم!

نویسنده: مسعود زیانی
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۹/۱۹ ۱۷:۳۳

با سلام

من اعداد دسیمالم رو به صورت زیر رند میکنم:

```
decimal.round(x,2)
```

حالا اگه عدم مثل 12 باشه به صورت زیر نشون میده:

12.00

در صورتیکه نمیخوام دوتا صفر رو نشون بده...باید چیکار کنم؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۹/۱۹ ۱۸:۴۲

```
dec.ToString("G29")
```

این مطلب را مطالعه کنید: «[String Formatting in CS](#)» و [همچنین](#)

نویسنده: مسعود زیانی
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۹/۲۰ ۹:۱

ممnon آقا نصیری

یکی دیگر از کاربردهای Action و Func، امکان حذف و بازنویسی switch statements بسیار حجیم و طولانی به نحوی شکل است؛ و در ادامه این نوع Refactoring را بررسی خواهیم کرد.
در ابتدا مثال زیر را که از یک سوئیچ، برای انتخاب نوع حرکت و اعمال آن استفاده می‌کند، در نظر بگیرید:

```

using System;
namespace ActionFuncSamples
{
    public enum Direction
    {
        Up,
        Down,
        Left,
        Right
    }

    public class Sample5
    {
        public void Move(Direction direction)
        {
            switch (direction)
            {
                case Direction.Up:
                    MoveUp();
                    break;

                case Direction.Down:
                    MoveDown();
                    break;

                case Direction.Left:
                    MoveLeft();
                    break;

                case Direction.Right:
                    MoveRight();
                    break;
            }
        }

        private void MoveRight()
        {
            Console.WriteLine("MoveRight");
        }

        private void MoveLeft()
        {
            Console.WriteLine("MoveLeft");
        }

        private void MoveDown()
        {
            Console.WriteLine("MoveDown");
        }

        private void MoveUp()
        {
            Console.WriteLine("MoveUp");
        }
    }
}

```

یک کلاس ساده که بر اساس مقدار enum دریافتی، حرکت به چهار جهت را سبب خواهد شد. اکنون می‌خواهیم با استفاده از Action‌ها نحوه تعریف متدهای حرکت را به فراخوان واگذار ([کلاسی بسته برای تغییر اما باز برای توسعه](#)) و به علاوه switch را نیز کلا حذف کنیم:

```
public interface IMove
```

```

{
    Dictionary<Direction, Action> MoveMap { get; }

public class Move : IMove
{
    public Dictionary<Direction, Action> MoveMap
    {
        get
        {
            return new Dictionary<Direction, Action>
            {
                { Direction.Up, MoveUp},
                { Direction.Down, MoveDown},
                { Direction.Left, MoveLeft},
                { Direction.Right, MoveRight}
            };
        }
    }

private void MoveRight()
{
    Console.WriteLine("MoveRight");
}

private void MoveLeft()
{
    Console.WriteLine("MoveLeft");
}

private void MoveDown()
{
    Console.WriteLine("MoveDown");
}

private void MoveUp()
{
    Console.WriteLine("MoveUp");
}

public class Sample5
{
    public void NewMove(IMove move, Direction dirction)
    {
        foreach (var item in move.MoveMap)
        {
            if (item.Key == dirction)
            {
                item.Value(); //run action
                return;
            }
        }
    }
}

```

توضیحات:

استفاده از Dictionary برای حذف سوئیچ بسیار مرسوم است. خصوصاً زمانیکه توسط switch صرفاً قرار است یک مقدار ساده بازگشت داده شود. در این حالت می‌توان کل سوئیچ را حذف کرد. آن تبدیل به key‌های یک Dictionary و مقادیری که باید بازگشت دهد، تبدیل به value‌های متناظر خواهند شد.

اما در اینجا مساله اندکی متفاوت است و خروجی خاصی مد نظر نیست؛ بلکه در هر قسمت قرار است کار مفروضی انجام شود. بنابراین اینبار کلیدهای Dictionary بازهم بر اساس مقادیر case های تعریف شده (در اینجا enum ایی به نام Direction) و مقادیر آن نیز Action تعریف خواهد شد. همچنین برای اینکه بتوان امکان تعریف قالبی (کلاسی) را برای تعاریف متدهای متناظر با اعضای enum نیز میسر کرد، این interface را در یک Dictionary قرار داده ایم تا کلاس های پیاده سازی کننده آن، تعریف متدها را نیز در داشته باشند.

همانطور که ملاحظه می‌کنید، اینبار تعاریف متدهای Move از کلاس Sample5 خارج شده‌اند، به علاوه برای دسترسی به آن‌ها نیز switch ای تعریف نشده و از Action استفاده شده است.
نهایتاً اینبار متد جدید Move تعریف شده، با اینترفیس IMove کار می‌کند که یک Dictionary حاوی متدهای منتظر با اعضای enum حفظ را ارائه می‌دهد.

یک نکته تکمیلی :

متد NewMove را به شکل‌های زیر نیز می‌توان پیاده سازی کرد:

```
// or ...
move.MoveMap[dirction]();

// or ...
Action action;
if(move.MoveMap.TryGetValue(dirction, out action))
    action();
```

نظرات خوانندگان

نویسنده: ایمان عبیدی
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۶/۱۱ ۱۵:۳۸

خیلی ممنون ، من که خیلی دوست دارم این سری مقالات رو و دنبال میکنم.

کد این قسمت رو که برای تمرین خودم انجامش دادم (با یکم تغییرات ناچیز) با اجازه از جناب نصیری اتچش کردم

[Sample5.rar](#)

نویسنده: حسین مرادی نیا
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۶/۱۱ ۱۷:۲۸

مرسى
مطب جالبی هست و من هم دنبال میکنم.

اگر به یک سری از کتابخانه‌ها دقت کنید، تمام کلاس‌های آن‌ها دارای یک پیشوند تکراری هستند؛ مثلا Smurf XMLDataRow، Smurf و الى آخر در مورد تمام کلاس‌های موجود در پروژه. به این رویه «Smurf Naming Convention» گفته می‌شود! در این نوع کتابخانه‌ها زمانیکه کاربری بر روی دکمه‌ای کلیک می‌کند، Smurf AccountView اطلاعات Smurf AccountDTO را به Smurf OrderHistory ID دریافتی، مقدار Smurf AccountController منتقل می‌کند. در ادامه از خاصیت Smurf HistoryReportingView دریافت شده و به Smurf ErrorEvent جهت نمایش ارسال خواهد شد. اگر استثنای Smurf ErrorLogger رخ دهد، توسط Smurf log.log / smurf.log ثبت خواهد شد.

کلمه Smurf هم از شخصیتی کارتونی به همین نام اخذ شده است که در زبان مخصوص آن‌ها اکثر افعال و نام‌ها از کلمه Smurf مشتق می‌شود! برای مثال در مورد ماهیگیری کردن در یک رودخانه عنوان می‌کنند «We're going **smurfing** on the River Smurf» .«today

خوب، چکار باید کرد؟ روش صحیح معرفی نام یک شرکت در حین طراحی و نامگذاری کلاس‌های یک کتابخانه چیست؟ در مطلب بسیار جامع و عالی «[اصول و قراردادهای نام‌گذاری در داتنت](#)» عنوان شده است که اساس نام‌گذاری فضاهای نام باید از قاعده زیر پیروی کند:

<Company>. <Technology|Product|Project>[.<Feature>] [.<SubNamespace>]

مثلاً مايكروسافت يکبار فضای نام Microsoft.Reporting.WebForms را تعریف کرده است و ... همین! دیگر به ابتدای هر کلاسی در این کتابخانه، پیشوند Microsoft یا MS و امثال آن اضافه نشده است تا بر روی اعصاب و روان استفاده کننده تاثیر منفی داشته باشد.

نظرات خوانندگان

نویسنده: رحمت الله رضایی
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۶/۱۱ ۱۸:۳۸

مشکل اینجاست که در پروژه ای، کلاس‌های هم اسم کلاس‌های دات نت داشته باشیم. همیشه باید فضای نام را در ابتدای کلاسها نوشت.
مثلاً فرض کنید کنترلهای TextBox و Button و ... را در یک پروژه وب فرم یا ویندوز فرم سفارشی کرده باشیم. در این حالت چکار باید بکنیم؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۶/۱۱ ۱۹:۲۰

- برنامه [FxCop](#) می‌توانه اسembلی‌های شما رو آنالیز کنه و دقیقاً گزارش بده که چه مواردی هم نام کلاس‌های پایه دات نت هستند و بهتر است تغییر نام پیدا کنند. بنابراین به این صورت می‌توانید خیلی سریع حجم بالایی از کدها رو بررسی و رفع اشکال کنید.
- به علاوه زمانیکه طراح شما هستید، محدودیتی در نامگذاری نهایی وجود ندارد. مثلاً نام کلاس مشتق شده را `NumericUpDown` قرار دهید و مواردی مانند این که بیانگر عملکرد سفارشی و ویژه کلاس مشتق شده جدید هستند:

```
public class RequiredTextBox : TextBox
```

مثال ساده زیر را که در مورد تعریف یک کلاس `Disposable` و سپس استفاده از آن توسط عبارت `using` است را به همراه سه استثنایی که در این متدها تعریف شده است، در نظر بگیرید:

```
using System;
namespace TestUsing
{
    public class MyResource : IDisposable
    {
        public void DoWork()
        {
            throw new ArgumentException("A");
        }

        public void Dispose()
        {
            throw new ArgumentException("B");
        }
    }

    public static class TestClass
    {
        public static void Test()
        {
            using (MyResource r = new MyResource())
            {
                throw new ArgumentException("C");
                r.DoWork();
            }
        }
    }
}
```

به نظر شما قطعه کد زیر چه عبارتی را نمایش می‌دهد؟ C یا A یا B یا

```
try
{
    TestClass.Test();
}
catch (Exception ex)
{
    Console.WriteLine(ex.Message);
}
```

پاسخ: برخلاف تصور (که احتمالاً C است؛ چون قبل از فراخوانی متده `DoWork` سبب بروز استثناء شده است)، فقط B را در خروجی مشاهده خواهیم کرد! و این دقیقاً مشکلی است که در حین کار با کتابخانه `iTextSharp` برای اولین بار با آن مواجه شدم. روش استفاده متداول از `iTextSharp` به نحو زیر است:

```
using (var pdfDoc = new Document(PageSize.A4))
{
    //todo: ...
}
```

در این بین هر استثنایی رخ دهد، در لاگ‌های خطای سیستم شما تنها خطاهای مرتبط با خود `iTextSharp` را مشاهده خواهید کرد و نه مشکل اصلی را که در کدهای ما وجود داشته است. البته این یک مشکل عمومی است و اگر «using statement and suppressed exceptions» را در گوگل جستجو کنید به نتایج مشابه زیادی خواهید رسید. و خلاصه نتایج هم این است:

اگر به ثبت جزئیات خطاهای سیستم اهمیت می‌دهید (یکی از مهم‌ترین مزیت‌های دات نت نسبت به بسیاری از فریم ورک‌های مشابه که حداقل خطا ۰xABCD12EF را نمایش می‌دهند)، از using استفاده نکنید! try/finally در پشت صحنه به می‌شود و بهتر است این مورد را دستی نوشت تا اینکه کامپایلر اینکار را به صورت خودکار انجام دهد. در اینجا باز هم به یک سری کد تکراری try/finally خواهیم رسید و همانطور که در [مباحث کاربردهای Func و Action](#) در این سایت ذکر شد، می‌توان آنرا تبدیل به کدهایی با قابلیت استفاده مجدد کرد. یک نمونه از پیاده سازی آن را در این سایت «[Using Blocks can Swallow Exceptions](#)» می‌توانید مشاهده کنید که خلاصه آن کلاس زیر است:

```
using System;
namespace Guard
{
    public static class SafeUsing
    {
        public static void SafeUsingBlock<TDisposable>(this TDisposable disposable, Action<TDisposable> action)
            where TDisposable : IDisposable
        {
            disposable.SafeUsingBlock(action, d => d);
        }

        internal static void SafeUsingBlock<TDisposable, T>(this TDisposable disposable, Action<T> action, Func<TDisposable, T> unwrapper)
            where TDisposable : IDisposable
        {
            try
            {
                action(unwrapper(disposable));
            }
            catch (Exception actionException)
            {
                try
                {
                    disposable.Dispose();
                }
                catch (Exception disposeException)
                {
                    throw new AggregateException(actionException, disposeException);
                }
                throw;
            }
            disposable.Dispose();
        }
    }
}
```

برای استفاده از کلاس فوق مثلا در حالت بکارگیری iTextSharp خواهیم داشت:

```
new Document(PageSize.A4).SafeUsingBlock(pdfDoc =>
{
    //todo: ...
});
```

علاوه بر اینکه SafeUsingBlock یک سری از اعمال تکراری را کپسوله می‌کند، از [AggregateException](#) نیز استفاده کرده است (معرفی شده در دات نت 4). به این صورت چندین استثنای رخداده نیز در سطحی بالاتر قابل دریافت و بررسی خواهد بود و استثنایی در این بین از دست نخواهد رفت.

نظرات خوانندگان

نویسنده: بهمن خلفی
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۶/۱۳ ۷:۵۹

با سلام خدمت شما جناب نصیری
با توجه به این مطلب که زیاد هم قدیمی نیست به نظر شما استفاده از using پیشنهاد میشود یا استفاده از try catch ؟
چون بنده در برنامه های کاربردی تحت وب بیشتر از using استفاده میکنم و از Elmah هم برای ثبت خطاهای سیستم استفاده میکنم .

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۶/۱۳ ۸:۴۲

مطلوب جاری بیشتر به شبیه سازی try/finally معادل using که توسط کامپایلر به صورت خودکار تولید می شود مرتبط است نه کلی . بحث dispose خودکار اشیاء و اینکه استفاده از using به دلیل که عنوان شد مناسب نیست . بنابراین
بجای using از SafeUsingBlock استفاده کنید (شبیه سازی بهتر کاری است که کامپایلر در پشت صحنه جهت معادل سازی یا
پیاده سازی using انجام می دهد : اما بدون از دست رفتن استثناهای رخ داده) . مابقی را هم ELMAH انجام می دهد .
اگر از using استفاده کنید و ELMAH ، فقط خطاهای مرتبط با مثلاً iTextSharp رو در لاغ ها خواهد یافت ; مثلاً شیء document آن
dispose شده ، اما خطأ و مشکل اصلی که به کدهای ما مرتبط بوده و نه iTextSharp ، این میان گم خواهد شد . اما با استفاده از
SafeUsingBlock ، دلیل اصلی نیز لاغ می شود .

نویسنده: مرادی
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۶/۱۳ ۹:۹

البته از حق هم نمی شه گذشت که طراح های iText Sharp در اینجا هم از Best Practice ها پیروی نکردند
این قاعده کلی کار هستش که در Dispose و متده Finalize خطای ایجاد نشه
حتی چند بار فراخوانی Dispose هم نباید ایجاد خطای کنه ، حتی خطای Object Disposed Exception
متاسفانه تقاوتهای Java و .NET . تو نسته رو این تیم که iText Sharp رو از Java به .NET برد ، رو به یک سری اشتباهات بندازه ،
مثل این مورد ، و عدم استفاده از Enum و چند تا مورد دیگه
اگه فرض کنیم ما Dispose رو فراخونی نکنیم و این فراخونی توسط CLR و در فاینالایزر کلاس رخ بدیه ، این خطای موجود در
Dispose می تونه مسائل بدتری رو هم در پی داشته باشه
به دوستان توصیه می کنم حتما با Best Practice های مدیریت خطای مخصوص .NET آشنا بشن ، که در اینترنت منابع زیادی برای این
مهم موضوع موجود

نویسنده: افشن
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۶/۱۳ ۱۳:۱۰

واقا خسته نباشد .
هر روز ببابات این سایت شما رو دعا میکنیم .
ببخشید این موضوع رو اینجا مطرح میکنم چون راه دیگه ای پیدا نکردم

نویسنده: سید امیر سجادی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۰۵ ۹:۴۹

سلام . من این مشکلی که گفتید رو توی VB.NET تست کردم مشکلی نداشت . آیا .NET این مشکل رو داره و یا فقط C# ؟

نویسنده: وحید نصیری

این رفتار در VB.NET هم قابل مشاهده است:

```
Public Class MyResource
    Implements IDisposable
    Public Sub DoWork()
        Throw New ArgumentException("A")
    End Sub

    Public Overloads Sub Dispose() Implements System.IDisposable.Dispose
        Throw New ArgumentException("B")
    End Sub
End Class

Public NotInheritable Class TestClass
    Private Sub New()
    End Sub
    Public Shared Sub Test()
        Using r As New MyResource()
            Throw New ArgumentException("C")
            r.DoWork()
        End Using
    End Sub
End Class
Module Module1

    Sub Main()
        Try
            TestClass.Test()
        Catch ex As Exception
            Console.WriteLine(ex.Message)
        End Try
    End Sub
End Module
```

عبارت نمایش داده شده در اینجا هم B است.

راه حل‌های مختلفی جهت **Highlight** کردن لینک صفحه جاری وجود دارد و مهم‌ترین کاربرد آن در منوی اصلی سایت است.

در این مطلب سعی داریم با ارائه یک **Helper** راه حل مناسبی را برای این موضوع ارائه کنیم. مسئولیت این **Helper** ایجاد لینک است با در نظر گرفتن یک شرط: آیا لینک ایجاد شده به **Action** جاری اشاره دارد؟ اگر بله یک CSS Class با عنوان **currentMenuItem** به آن اضافه کن.

```
public static MvcHtmlString MenuLink(this HtmlHelper helper, string text, string action, string controller)
{
    var routeData = helper.ViewContext.RouteData.Values;
    var currentController = routeData["controller"];
    var currentAction = routeData["action"];

    if(String.Equals(action, currentAction as string,
        StringComparison.OrdinalIgnoreCase)
        && String.Equals(controller, currentController as string,
        StringComparison.OrdinalIgnoreCase))

    {
        return helper.ActionLink(
            text, action, controller, null,
            new { @class="currentMenuItem" }
        );
    }
    return helper.ActionLink(text, action, controller);
}
```

نحوه استفاده:

```
<li>@Html.MenuLink("Contact", "Contact", "Home")</li>
```

و البته کمی تغییرات در فایل CSS خود را فراموش نکنید:

```
ul#menu li a {
    background: none;
    color: #999;
    padding: 5px;
    border-radius: 15px;
    text-decoration: none;
}

ul#menu li a.currentMenuItem {
    background-color: black;
    color: white;
}
```

همچنین دوستانی که از **Navbar** و **Bootstrap** آن استفاده می‌کنند می‌توانند با کمی تغییرات در این **Helper** استفاده بهینه ای از آن داشته باشند:

```
public static MvcHtmlString MenuLinkBootstrap(this HtmlHelper helper, string text, string action,
string controller)
{
    var routeData = helper.ViewContext.RouteData.Values;
    var currentController = routeData["controller"];
    var currentAction = routeData["action"];

    if (String.Equals(action, currentAction as string, StringComparison.OrdinalIgnoreCase) &&
String.Equals(controller, currentController as string, StringComparison.OrdinalIgnoreCase))
    {
        return new MvcHtmlString("<li class=\"active\">" + helper.ActionLink(text, action, controller)
+ "</li>");
    }

    return new MvcHtmlString("<li>" + helper.ActionLink(text, action, controller) + "</li>");
}
```

نظرات خوانندگان

نویسنده: امین
تاریخ: ۹:۲۶ ۱۳۹۱/۰۶/۲۰

مطلوب عالی بود مخصوصاً بخش آخر که برای bootstrap رو هم گفتین.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۲:۳۷ ۱۳۹۱/۰۷/۰۶

ممnon. مطلب جالبی است. یک راه حل عمومی دیگر میتوان بر jQuery :

```
//-----  
انتخاب خودکار لینک‌های بالای صفحه به ازای صفحه جاری-----  
$(document).ready(function () {  
    $("#headermenu a").each(function () {  
        var $a = $(this);  
        var href = $a.attr("href");  
        if (href && (location.pathname.toLowerCase() == href.toLowerCase())) {  
            //صفحه جاری را یافتیم/  
            $a.css({  
                "color": "Yellow",  
                "border-bottom": "1px solid"  
            });  
        }  
    });  
});
```

این روش بر اساس آدرس صفحه جاری و یافتن آن در ناحیه headermenu و سپس رنگی کردن آن کار می‌کند.

نویسنده: امیرحسین مرجانی
تاریخ: ۱۶:۲۳ ۱۳۹۱/۰۷/۲۷

ممnon

نکته خوبی گفتید ... چند وقتی بود دنبال مطلب شما می‌گشتم که الان به چشم خورد.

نویسنده: صابر فتح الهی
تاریخ: ۱۲:۴۸ ۱۳۹۲/۰۱/۰۷

سلام مهندس (تبیریک سال نو با تاخیر)

روشی که گفتین به نظر من یه ایراد کوچک داره و اونم اینه که در صورتی لینک رنگی می‌شه که حتماً آدرس مورد نظر با آدرس لینک برابر باشه، در صورتی که لینک موردنظر یک صفحه فرعی باشه و ان لینک در لیست منو وجود نداشته باشه هیچ لینکی رنگی نمی‌شه، مثلاً در سایت [داد نت تیپس](#) در صورتی که کاربر روی لینک جزئیات یک پروژه کلیک کنه لینک پروژه‌ها رنگی میشه در صورتی که ادرسش توى منوها موجود نیست، من وقتی کدهای سایت مذکور بررسی کردم فهمیدم به جای اون شما از تابع startsWith (تعریف شده توسط شما) استفاده کردین، در این صورت لینکهایی که با قسمتی از آدرس مذکور شروع بشه تغییرات رنگ (استایل مورد نظر) رو اون اعمال میشه.
اگر اشتباه می‌کنم لطفاً تصحیح بفرمایید.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۲:۵۸ ۱۳۹۲/۰۱/۰۷

بله. هدف این بوده تا حد ممکن شخص بدونه در چه قسمتی از سایت است. مثلاً اگر به جزئیات یک پروژه مراجعه کرده، باید بدونه در قسمت پروژه‌ها هست.
این کد جدید و اصلاح شده است:

```

if (typeof String.prototype.startsWith != 'function') {
    // see below for better implementation!
    String.prototype.startsWith = function (str) {
        return this.indexOf(str) == 0;
    };
}

$(document).ready(function () {
    $("#headermenu a").each(function () {
        var $a = $(this);
        var href = $a.attr("href");

        var path = $.trim(location.pathname.toLowerCase());
        var menuHref = $.trim(href.toLowerCase());

        if (href && (path == menuHref || (menuHref != '/' && path.startsWith(menuHref)))) {
            //صفحه جاری را یافته‌یم
            $a.css({
                "color": "Yellow",
                "border-bottom": "2px solid"
            });
        }
    });
});

```

نویسنده: مهدی موسوی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۱/۰۸ ۱۵:۱۱

سلام.

به گمانم می‌توانید با یه تغییر کوچک، کدتون رو بهینه کنید. شما می‌توانید پس از یافتن صفحه جاری، `return false` کنید تا سراغ مابقی anchor های موجود نره (چون لینک مورد نظر پیدا شده و CSS مربوطه هم اعمال شده، بنابراین دیگه نیازی نیست این حلقه به کارش ادامه بده؛ مگر اینکه بگیم بیش از یک لینک در صفحه وجود داره که در اون صورت باید `location.pathname` را خارج each یکبار cache کنیم و ...).

البته، می‌توانستیم ابتدا anchor های مورد نظر را filter کنیم، بعد با اضافه کردن کلاس (فرضا) `highlight` همون کارو انجام بدیم:

```

$(function(){
    var loc = location.pathname.toLowerCase();
    $('#headermenu a').filter(function(){
        var href = this.getAttribute('href');
        return href && href.toLowerCase() == loc;
    }).addClass('highlight');
});

```

طبعاً اگر فرض کنیم که کلیه URLها از سمت سرور بصورت Lowercase رender می‌شن، اونوقت می‌توانیم از کد فوق نیز پرهیز کنیم:

```

$('#headermenu a[href="' + location.pathname + '"]').addClass('highlight');

```

موفق باشید.

پ.ن.: البته می‌توانیم از `==` هم استفاده کنیم که مقایسه رشته‌ها بطور خودکار case-insensitive نیز باشد.

نویسنده: Mehdi
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۳/۱۸ ۰:۳۳

منظور از ناحیه `headermenu` چیست؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۳/۱۹ ۱۷:۱۴

یک مثال فرضی بود. مثلا یک `div` با `id` مساوی `.headermenu`

از توابع تعمیم یافته می‌توان برای توسعه تابع هر کلاس یا اینترفیسی استفاده کرد. یعنی می‌توان یک تابع را به هر کلاسی اضافه کرد.

قبل از C# 3.0 فقط می‌شد یک کلاس را از طریق ارث‌بری از آن توسعه داد و به کلاس مهروموم شده یا Sealed نیز نمی‌شد تابعی افزود که البته ممکن است بگویید که این کار قوانین شیء‌گرایی را نقض می‌کند اما در پاسخ باید گفت که تابع تعمیم یافته به اعضاء خصوصی کلاسی که تعمیم می‌یابد، دسترسی ندارند.

تعمیم یک کلاس در خارج از بدنه کلاس انجام می‌شود و این کار می‌تواند در فضای نام همان کلاس یا خارج از آن انجام شود و شکل کلی آن به صورت زیر است :

```
public static class ExtendingClassName
{
    public static ReturnType MethodName(this ExtendedMethod arg)
    {
        // دستورات درون متدها
        Return ReturnType;
    }
}
```

توجه کنید که کلاس توسعه‌دهنده و تابع توسعه‌دهنده باید استاتیک باشند. در داخل آرگومان تابع، کلمه کلیدی this استفاده می‌شود. بعد از this عنوان کلاسی که قصد توسعه آن را داریم، ذکر می‌کنیم. در هرجا که خواستیم از قابلیت تعمیم داده شده استفاده کنیم باید فضای نام مربوط به آن را ذکر کنیم. با کلمه کلیدی static نمی‌توان کلاسی با متدهای abstract، virtual و override را توسعه داد.

مثلاً اگر قصد داریم به کلاس String تابع AddPrefix را اضافه کنیم به این شکل عمل می‌کنیم :

```
public static class ExtendingString
{
    public static string AddPrefix(this string arg)
    {
        return String.Format("prefix{0}", arg);
    }
}
```

که نحوه استفاده از آن به شکل زیر است:

```
string s = "Student";
Console.WriteLine(s.AddPrefix());
```

و خروجی آن نمایش prefixStudent است.

اگر بخواهیم عبارت پیشوند را از طریق آرگومان ارسال کنیم به این شکل عمل می‌کنیم:

```
public static class ExtendingString
{
```

توابع تعمیم یافته در C#

```
public static string AddPrefix(this string arg, string prefix)
{
    return String.Format("{0}{1}", prefix, arg);
}
```

که نحوه استفاده از آن به شکل زیر است:

```
var s = "Student";
Console.WriteLine(s.AddPrefix("tbl"));
```

و خروجی آن نمایش `tblStudent` است.

به عنوان مثال دوم کلاس زیر را در نظر بگیرید:

```
public class Test
{
    public int AddOne(int val)
    {
        return val + 1;
    }
}
```

اگر بخواهیم کلاس فوق را توسعه داده و متدهایی مثل `AddTwo` اضافه کنیم، کلاس توسعه دهنده را به این شکل می‌نویسیم:

```
public static class ExtendingTest
{
    public static int AddTwo(this Test arg, int val)
    {
        return val + 2;
    }
}
```

و روش استفاده از آن بصورت زیر است:

```
static void Main(string[] args)
{
    var x = new Test();
    Console.WriteLine(x.AddOne(10));
    Console.WriteLine(x.AddTwo(10));
    Console.Read();
}
```

نظرات خوانندگان

نویسنده: محسن
تاریخ: ۹:۲۸ ۱۳۹۱/۰۷/۰۲

بسیار عالی بیان کردید. منون از شما.
موفق باشید.

نویسنده: سعید
تاریخ: ۱۶:۲۰ ۱۳۹۱/۰۷/۰۲

من ترجمه extension methods رو «متدهای الحقیقی» هم دیدم.

نویسنده: محمد صافدی
تاریخ: ۱۳:۳۳ ۱۳۹۱/۰۷/۰۳

منون از مقاله خوبتون.

به نظر من هم متدهای الحقیقی ترجمه صحیح Extension Method است. اول اینکه متدهای حقیقی با تابع فرق دارد دوم اینکه تعمیم به معنای گسترش چیزی است و توابع تعمیم یافته یعنی اینکه توابع موجود را گسترش میدید در صورتی که در Extension Method ها چیزی که تعمیم می‌یابد در اصل کلاسها هستند نه متدها که این تعمیم کلاسها با الحقیقی متدهای جدید انجام می‌شود

نویسنده: علی
تاریخ: ۲۰:۲۹ ۱۳۹۱/۰۷/۰۳

البته توسعه تعداد توابع نیز به نوعی توسعه توابع است و الزامی ندارد فقط یک تابع توسعه یابد تا تعمیم و توسعه صدق کند
البته الحقیقی هم صحیح است.

نکته دیگر آنکه برای متدهای فانکشن و مانند آن در فارسی معادلی غیر تابع ندیده ام که متداول باشد. بعلاوه آنکه تابع مفهوم همه اینها را شامل می‌شود خواه نوع بازگشتی داشته باشد یا void باشد، لذا تعبیر غیر صحیح نیست

باتشکر

نویسنده: محمد صافدی
تاریخ: ۹:۴۳ ۱۳۹۱/۰۷/۰۴

بله با شما موافقم که تابع مفهوم همه اینها را شامل می‌شود اما در اینجا دقیقاً "متدهای حقیقی" مد نظر است. مفهوم "تابع" همه رویه‌هایی که متعلق به کلاس باشند یا نباشند را در بر می‌گیرد در صورتی که "متدهای حقیقی" قطعاً متعلق به یک کلاس است. با توجه به ذکر صریح کلمه Extension Method در فارسی مدتی کلمه "روش" به جای "متدهای حقیقی" در ترجمه‌ها رایج شد که زیاد جا نیفتاد و بیشتر مترجمین جدیداً از همون کلمه "متدهای حقیقی" استفاده می‌کنند

در ابتدا به توضیحاتی درباره کنترل نوع به صورت ایستا و کنترل نوع در زمان اجرا، توجه کنید:
کنترل نوع ایستا (Static Type Checking) کامپایلر را قادر به بررسی درستی برنامه می‌کند، بدون آنکه آن را اجرا کند. مثلاً کد زیر با خطای مواجه می‌شود:

```
int x = "5";
```

کنترل نوع در زمان اجرا (RunTime Type Checking)، هنگامی که برنامه اجرا می‌شود این کنترل توسط [CLR](#) صورت می‌گیرد و موقع تایپ کد، خطای گرفته نمی‌شود مثلاً:

```
object y = "5";
int z = (int) y; //downcast
```

خطای زمان اجرا و شکست [downcast](#) به عمل تبدیل نوع کلاس پایه به یکی از کلاس‌های مشتق شده، گفته می‌شود.
پس از ذکر مقدمه بالا به این سؤال می‌پردازیم که تفاوت انواع var و dynamic چیست؟
کلمه کلیدی var و کلمه کلیدی dynamic علی‌الظاهر کاربرد یکسانی دارند اما تفاوت اساسی آن‌ها عبارت است از این‌که نوع واقعی متغیرهایی از نوع var، توسط کامپایلر تعیین می‌شود. یعنی متغیرهایی از نوع var کنترل نوع‌شان به صورت ایستاست اما نوع واقعی متغیرهایی از نوع dynamic، در زمان اجرا مشخص می‌شود. یعنی متغیرهایی از نوع dynamic کنترل نوع‌شان به صورت کنترل نوع در زمان اجراست. به کد زیر توجه کنید:

```
dynamic x = "hello";
var y = "hello";
int i = x; // خطای زمان کامپایلر
int j = y; // خطای زمان کامپایلر
```

همچنین متغیری که نوعش var است می‌تواند مقداری از نوع dynamic را شامل شود.

```
dynamic x = "hello";
var y = x; // خطای زمان کامپایل دینامیک است
int z = y; // خطای زمان اجرا
```

نظرات خوانندگان

نویسنده: محسن
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۷/۱۲ ۸:۳۱

تفاوت مهم دیگهای که بین این دو وجود دارد این است که می‌توان نوع تعریف شده توسط dynamic را در حین کدنویسی تغییر داد اما اینکار برای var امکان پذیر نیست(با انتساب اول نوع برای متغیر درنظر گرفته می‌شود. برای مثال:

```
int k=100;  
var data1=k;  
dynamic data2=k;  
data1="Hello World!"//  
data2="Hello World!"//
```

خطای حین کامپایل به دلیل تغییر نوع // بدون خطأ در زمان کامپایل و یا اجرا//

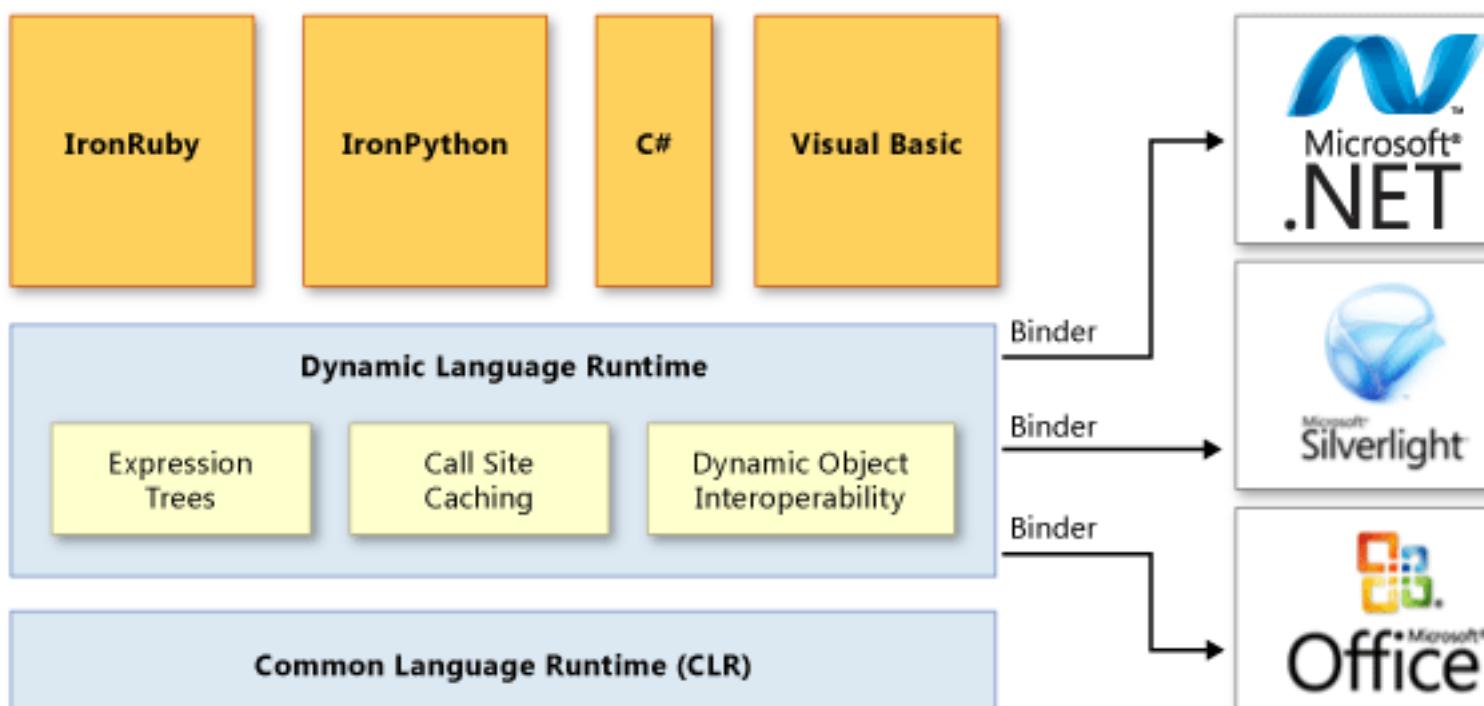
نویسنده: علیرضا صالحی
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۷/۱۲ ۱۰:۳۲

کارکرد کلمه کلیدی var تحت عنوان Type Inference (استنتاج نوع) شناخته می‌شود. این اصطلاح به این معنی است که در زمان کامپایل نوع متغیر قابل تشخیص است و صرفا یک راهکار برای سادتر شدن کار برنامه نویس است، در عمل و از دید کامپایلر این همان تعریف متغیر معمولی (statically typed) است.

Type inference

از آنجایی که DLR بر روی CLR پیاده شده است dynamic در واقع خودش استاتیک است! اما قابلیت‌های دینامیک بودن را ارائه می‌کند.

statically typed dynamic

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۷/۱۲ ۱۲:۲۷

از CLR که مساوی (GC/JIT/sandboxed security model/etc) هست استفاده می‌کنے اما فقط از سرویس‌های آن [و نه اینکه](#) ذاتاً و نهایتاً استاتیک کار کند. یک opcode جدید را به این مجموعه اضافه می‌کند به نام [InvokeDynamic](#) که پیشتر در CLR موجود نبوده.

نویسنده: علیرضا صالحی
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۷/۱۲ ۱۶:۵۲

بله اینها صحیح، ولی Anders Hejlsberg عبارتی است که statically typed dynamic هنگام صحبت در مورد آینده C# در PDC09 به کاربرد.

[#The Future of C](#)

The dynamic keyword acts as a static type declaration in the C# type system. This way C# got the dynamic features and at the same time remained a statically typed language

<http://msdn.microsoft.com/en-us/magazine/gg598922.aspx>

در واقع کلمه کلیدی dynamic به کامپایلر می‌فهماند که compile-time checking را غیر فعال کن! تا در زمان اجرا به نوع متغیر رسیدگی شود.

شاید اگر بگوییم dynamic نوعی static است که مزایای انواع dynamic را در بر می‌گیرد بهتر باشد.

خواندن این مقاله هم خالی از لطف نیست:

[Static Typing Where Possible, Dynamic Typing When Needed: The End of the Cold War Between Programming Languages](#)

عنوان: **Serialization #1**
نویسنده: سید مجتبی حسینی
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۷/۱۳ ۲:۴۲
آدرس: www.dotnettips.info
برچسبها: C#, Serialization

در این نوشتار به **Serialization** و **Deserialization** یعنی مکانیزمی که توسط آن اشیاء می‌توانند به صورت متنی مسطح و یا به شکل باینری درآیند، پرداخته می‌شود.

Serialization مفهوم

سربالی کردن، عملیاتی است که یک شئ و یا مجموعه اشیائی که به یکدیگر ارجاع می‌دهند را به شکل گروهی از بایت‌ها یا فرمت XML درآورده که می‌توان آن‌ها را ذخیره کرد و یا انتقال داد.
Deserialization معکوس عملیات بالاست که گروهی از داده‌ها را دریافت کرده و بصورت یک شئ و یا مجموعه‌ای از اشیائی که به یکدیگر ارجاع می‌دهند، تبدیل می‌کند.
Deserialization و Serialization نوعاً برای موارد زیر بکار می‌روند:
انتقال اشیاء از طریق یک شبکه یا مرز یک نرم افزار.

ذخیره اشیاء در یک فایل یا بانک اطلاعاتی.

موتورهای سربالی‌کننده

چهار شیوه برای سربالی کردن در دات نت فریم ورک وجود دارد:
سربالی‌کننده قرارداد داده (Data Contract Serializer)

سربالی‌کننده باینری

سربالی‌کننده XML مبتنی بر صفت

سربالی‌کننده اینترفیس IXmlSerializer

سه مورد اول، موثرهای سربالی‌کننده‌ای هستند که بیشترین یا تقریباً همه کارهای سربالی کردن را انجام می‌دهند. مورد آخر برای انجام مواردی است که خودتان قصد سربالی‌سازی دارید که این موثر با استفاده از XmlWriter و XmlReader این کار را انجام می‌دهد. IXmlSerializer می‌تواند به همراه سربالی‌کننده قرارداد داده و یا سربالی‌کننده XML در موارد پیچیده سربالی کردن استفاده شود.

سربالی‌کننده Data Contract

برای انجام این کار دو نوع سربالی‌کننده وجود دارد:
.Data Contract [loosely Coupled](#), که اصطلاحاً [DataContractSerializer](#)

.Data Contract که اصطلاحاً [tighty Coupled](#) شده است به نوع سربالی‌کننده [NetDataContractSerializer](#)

مدل زیر را در نظر بگیرید:

```
public class News
{
    public int Id;
```

Serialization #1

```
public string Body;
public DateTime NewsDate;
}
```

برای سریالی کردن نوع News به شیوه Data Contract باید:

فضای نام System.Runtime.Serialization را به کد برنامه اضافه کنیم.

صفت [DataContract] را به نوعی که تعریف کردہ ایم، اضافه کنیم.

صفت [DataMember] را به اعضایی که می خواهیم در سریالی شدن شرکت کنند، اضافه کنیم.

و به این ترتیب کلاس News به شکل زیر درمی آید:

```
using System.Runtime.Serialization;
using System.Xml;
using System;
using System.IO;
namespace ConsoleApplication1
{
    [DataContract]
    public class News
    {
        [DataMember] public int Id;
        [DataMember] public string Body;
        [DataMember] public DateTime NewsDate;
    }
}
```

سپس به شکل زیر از مدل خود نمونه ای ساخته و با ایجاد یک فایل، نتیجه سریالی شده مدل را در آن ذخیره میکنیم.

```
var news = new News
{
    Id = 1,
    Body = "NewsBody",
    NewsDate = new DateTime(2012, 10, 4)
};
var ds = new DataContractSerializer(typeof(News));
using (Stream s=File.Create("News.Xml"))
{
    ds.WriteObject(s, news); // سریالی کردن
}
```

که محتویات فایل News.Xml به صورت زیر است:

```
<News xmlns="http://schemas.datacontract.org/2004/07/ConsoleApplication7"
      xmlns:i="http://www.w3.org/2001/XMLSchema-instance"><Body>NewsBody</Body><Id>1</Id><NewsDate>2012-10-04T00:00:00</NewsDate></News>
```

و برای Deserialize کردن این فایل داریم:

```
News deserializednews;
using (Stream s = File.OpenRead("News.Xml"))
{
    deserializednews = (News)ds.ReadObject(s); //Deserializing
}
Console.WriteLine(deserializednews.Body);
```

همان طور که ملاحظه می کنید فایل ایجاد شده از خوانایی خوبی برخوردار نیست که برای دستیابی به فایلی با خوانایی بالاتر از

Serialization #1

استفاده میکنیم: XmlWriter

```
XmlWriterSettings settings = new XmlWriterSettings {Indent = true};  
using (XmlWriter writer = XmlWriter.Create("News.Xml", settings))  
{  
    ds.WriteObject(writer, news);  
}  
System.Diagnostics.Process.Start("News.Xml");
```

به این ترتیب موفق به ایجاد فایلی با خوانایی بالاتر میشویم:

```
<?xml version="1.0" encoding="utf-8"?>  
<News xmlns:i="http://www.w3.org/2001/XMLSchema-instance"  
xmlns="http://schemas.datacontract.org/2004/07/ConsoleApplication7">  
    <Body>NewsBody</Body>  
    <Id>1</Id>  
    <NewsDate>2012-10-04T00:00:00</NewsDate>  
</News>
```

نظرات خوانندگان

نوبسند: محمد
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۷/۱۳ ۱۱:۴۲

دست شما درد نکند خیلی اینا رو میدیدم ولی نمیفهمیدم چیز.
ممنون که روشنمنون کردی

عنوان: **Serialization #2**
نویسنده: سید مجتبی حسینی
تاریخ: ۲۳:۱۷ ۱۳۹۱/۰۷/۱۵
آدرس: www.dotnettips.info
برچسبها: C#, Serialization

مطابق آنچه در قسمت قبل گفته شد برای آن که بتوان از مدل News برای سریالی کردن استفاده کرد، باید آن را به شکل ذیل پیاده سازی کرد:

```
[DataContract]
public class News
{
    [DataMember] public int Id;
    [DataMember] public string Body;
    [DataMember] public DateTime NewsDate;
}
```

با کردن [Override] در صورت [DataContract] می توان نام ریشه XML فایل را به MyCustomNews تغییر داد. همچنین با کردن [Override] در صورت [DataMember] می شود به هر فیلدی عنوان دلخواهی داد و همچنین با تعیین عبارت NameSpace به صورت [DataContract(Name = "MyCustomNews", Namespace = "http://www.my.com")] می شود فضای نام را تغییر داد که با این تغییرات، خروجی زیر حاصل می شود:

```
<?xml version="1.0" encoding="utf-8"?>
<MyCustomNews xmlns:i="http://www.w3.org/2001/XMLSchema-instance" xmlns="http://www.my.com">
    <Body>NewsBody</Body>
    <MyCustomFieldName>111</MyCustomFieldName>
    <NewsDate>2012-10-04T00:00:00</NewsDate>
</MyCustomNews>
```

ویژگی [DataMember] هم از فیلد ها و هم از property ها، پشتیبانی می کند، خواه عمومی باشند یا خصوصی و نوع فیلد یا Property می تواند به یکی از اشکال زیر باشد:

. انواع اولیه

انواع DateTime, TimeSpan, Guid, Uri

انواع پوچ پذیر هر کدام از موارد بالا

نوع []byte

انواع تعریف شده توسط کاربر که توسط صفت [DataContract] مخصوص شده اند.

هر نوع IEnumarable

هر نوعی که با صفت [Serializable] مخصوص شود و یا اینترفیس ISerializable را پیاده سازی کند.

هر نوعی که اینترفیس IXmlSerializble را پیاده سازی نماید.

تعیین فرمت باینری برای سریالی کردن:

برای سریالی کننده‌هایDataContractSerializer و NetDataContractSerializer می‌توان به روش زیر فرمت خروجی را به شکل فرمت باینری درآورد که خروجی آن تاحد زیادی کوچک‌تر و کم حجم‌تر می‌شود:

```
var s = new MemoryStream();
using (XmlDictionaryWriter w=XmlDictionaryWriter.CreateBinaryWriter(s))
{
    ds.WriteObject(w,news);
}
```

و برای Deserialize کردن آن به شیوه زیر عمل می‌کنیم:

```
var s2 = new MemoryStream(s.ToArray());
News deserializednews;
using (XmlDictionaryReader r=XmlDictionaryReader.CreateBinaryReader(s2,XmlDictionaryReaderQuotas.Max))
{
    deserializednews = (News)ds.ReadObject(r);
}
```

که در آن از ویژگی Max کلاس XmlDictionaryReaderQuotas برای به دست آوردن حداکثر سهمیه فضای دیسک مربوط به استفاده می‌شود.

نظرات خوانندگان

نوبنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۷/۱۶ ۱:۸

با تشکر. یک کتابخانه `Serialization` XML [توسط آقای سینا ایروانیان تهیه شده](#) که یک سری از محدودیت‌های کتابخانه‌های توکار دات نت را برطرف کرده.

برای اجرای متدها درون یک کلاس از طریق Reflection ابتدا نوع آن کلاس را به دست می‌آوریم و سپس از طریق کلاس Activator.CreateInstance یک نمونه از آن کلاس را ساخته و در متغیری از نوع object ذخیره کرده و با استفاده از GetMethod اطلاعات متدها را در متغیری ذخیره کرده و سپس از طریق دستور Invoke آن متدها را اجرا می‌کنیم. دستور دو سربارگذاری دارد که در یک نوع از آن، متغیر حاوی نمونه کلاس و پارامترهای متدها را در قالب یک آرایه از نوع object، به عنوان آرگومان پذیرفته می‌شود. با امضای زیر

```
public Object Invoke(Object obj, Object[] parameters)
```

به مثال زیر که چگونگی این عملیات را شرح می‌دهد، توجه کنید:

```
public class TestMath
{
    public int Squar(int i)
    {
        return i*i;
    }
}

static void Main(string[] args)
{
    Type type = typeof (TestMath); // آوردن نوع کلاس
    object obj = Activator.CreateInstance(type); // ساختن نمونه ای از نوع مورد نظر
    MethodInfo methodInfo = type.GetMethod("Squar"); // یافتن اطلاعات متدهای کلاس
    Console.WriteLine(methodInfo.Invoke(obj, new object[] { 100 })); // نمایش نتیجه
    Console.Read(); // ارسال عدد 100 به صورت
}
```

توجه کنید که دو متدهای `GetMethod` و `Invoke` در فضای نام `System.Reflection` قرار دارند.

روش دیگر

در شیوه دیگر برای انجام این کار، نیازی به استفاده از `GetMethod` و `Invoke` نیست و فراخوانی متدها را بسیار شبیه فراخوانی عادی متدهاست و نیازی به ساخت متغیر ویژه‌ای از نوع `[object]` برای ارسال پارامترها نیست. برای انجام این کار فقط کافیست نوع متغیری که نوع نمونه‌سازی شده را نگه می‌دارد (در اینجا نمونه ای از کلاس را نگه می‌دارد) به صورت `dynamic` باشد:

```
static void Main(string[] args)
{
    Type type = typeof (TestMath);
    dynamic obj = Activator.CreateInstance(type);
    Console.WriteLine(obj.Square(100));
    Console.Read();
}
```

توجه کنید که بعد از تعریف `obj`، با درج نقطه در کنار آن، منوی `Code Insight` متدهای `Square` را شامل نمی‌شود اما کامپایلر آن را می‌پذیرد.

نظرات خوانندگان

نویسنده: KishIsland
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۲/۱۵ ۱۹:۴۷

برای تست کد بالا من یک کلاس بشکل زیر تعریف کردم:

```
class Test
{
    public void func1()
    {
        Console.WriteLine("Hello World!");
    }
}
```

و در قسمت main برنامه فراخوانی رو بشکل زیر نوشتم مطابق روش دوم ولی برنامه Exception داد:

```
Type type = typeof(Test);
dynamic obj = Activator.CreateInstance(type);
Console.WriteLine(obj.func1());
```

علت بروز استثناء void بودن متدهست. می خواستم بدونم برای مواقعی که متده بصورت void تعریف شده چکار باید کرد؟ سپاس

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۲/۱۵ ۲۱:۲۰

در این حالت بجای

```
Console.WriteLine(obj.func1());
```

فقط کافی هست بنویسید

```
obj.func1();
```

عنوان: به دست آوردن اطلاعات کد اجراکننده یک مت
نویسنده: سید مجتبی حسینی
تاریخ: ۰۷/۰۷/۱۳۹۱
آدرس: www.dotnettips.info
برچسب‌ها: C#, Attributes

در ۵ C# به بعد می‌توان به پارامترهای یک مت، پارامترهای دلخواهی را افزود تا به واسطه آن‌ها مشخصات کدی که این مت را فراخوانده، به دست آورد. روش انجام این کار، افزودن صفات زیر به پارامترهای مت مورد نظر است:

[CallerFilePath]: مسیر کد فراخواننده را نگه می‌دارد.

[CallerLineNumber]: شماره خط کد فراخواننده را نگه می‌دارد.

[CallerMemberName]: نام کد فراخوان را نگه می‌دارد.

این صفات کامپایلر را قادر می‌سازد که اطلاعاتی درباره فراخواننده مت مورد نظر، جمع‌آوری کند
مثال زیر را در نظر بگیرید:

```
using System;
using System.Runtime.CompilerServices;
namespace ConsoleApplication8
{
    class Program
    {
        static void Main(string[] args)
        {
            Test();
            Console.Read();
        }
        static void Test(
            [CallerMemberName] string memberName = null,
            [CallerFilePath] string filePath = null,
            [CallerLineNumber] int lineNumber = 0)
        {
            Console.WriteLine(memberName);
            Console.WriteLine(filePath);
            Console.WriteLine(lineNumber);
        }
    }
}
```

که نتیجه اجرای کد فوق به صورت زیر است:

```
Main
c:\Projects\ConsoleApplication8\Program.cs
9
```

که عبارت Main عنوان متی است که محل فراخوانی مت مورد نظر ماست و خط دوم حاوی مسیری است که کد فراخواننده مت مورد نظر ما در آن جا ذخیره شده است و عدد ۹ نشانگر شماره خط محل فراخوانی مت Test است.

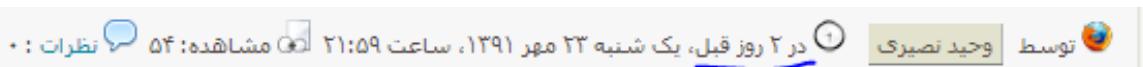
حتماً در سایت جاری مشاهده کرده اید در اطلاعات مربوط به پست‌ها زمان تقریبی انتشار پست درج شده است.

12 ساعت قبل

دیروز

لحظاتی پیش

...

نشان دادن همچین اطلاعاتی در برنامه‌های مختلف می‌تواند سودمند باشد ، مثلا در این سایت اگر مطلبی مربوط به گذشته باشد خواننده با دیدن عبارت 4 سال قبل از پرسیدن یک سری سوالات خودداری می‌کند.

آقای [Jeff Atwood](#) کی از خالقین سایت [Stackoverflow](#) زمانی [سوالی](#) درباره‌ی نحوه‌ی پیاده سازی این ویژگی پرسیده بودند که در نهایت [یکی از پاسخ‌ها](#) پذیرفته شد.

یک مثال از نحوه‌ی پیاده سازی این ویژگی برای زبان فارسی مانند زیر است :

```
public class RelativeTimeCalculator
{
    const int SECOND = 1;
    const int MINUTE = 60 * SECOND;
    const int HOUR = 60 * MINUTE;
    const int DAY = 24 * HOUR;
    const int MONTH = 30 * DAY;

    public static string Calculate(DateTime dateTime)
    {
        var ts = new TimeSpan(DateTime.Now.Ticks - dateTime.Ticks);
        double delta = Math.Abs(ts.TotalSeconds);
        if (delta < 1 * MINUTE)
        {
            return ts.Seconds == 1 ? "لحظه‌ای قبل" : ts.Seconds + " ثانیه قبل";
        }
        if (delta < 2 * MINUTE)
        {
            return "یک دقیقه قبل";
        }
        if (delta < 45 * MINUTE)
        {
            return ts.Minutes + " دقیقه قبل";
        }
        if (delta < 90 * MINUTE)
        {
            return "یک ساعت قبل";
        }
        if (delta < 24 * HOUR)
        {
            return ts.Hours + " ساعت قبل";
        }
        if (delta < 48 * HOUR)
        {
            return "دیروز";
        }
        if (delta < 30 * DAY)
        {
            return ts.Days + " روز قبل";
        }
        if (delta < 12 * MONTH)
        {
            ...
        }
    }
}
```

محاسبه‌ی اختلاف زمان رخدادی در گذشته با زمان فعلی به فارسی

```
{  
    int months = Convert.ToInt32(Math.Floor((double)ts.Days / 30));  
    return months <= 1 ? "یک ماه قبل " : "ماه قبل " + months + "  
}  
int years = Convert.ToInt32(Math.Floor((double)ts.Days / 365));  
return years <= 1 ? "یک سال قبل " : years + " سال قبل "  
}  
}
```

نحوه‌ی کارکرد کد اینگونه است که دلتای زمان داده شده به متدهای Calculate با زمان فعلی بر حسب ثانیه محاسبه می‌گردد و با یک سری شرط مقایسه می‌شود، مثلاً اگر دلتا کمتر از 120 ثانیه بود رشته‌ی یک دقیقه قبل باز می‌گردد.
یک مثال از نحوه‌ی استفاده از این کلاس اینگونه است:

```
var relativeTime=RelativeTimeCalculator.Calculate(DateTime.Now.AddMinutes(-10));
```

نظرات خوانندگان

نویسنده: محسن.د
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۷/۲۵ ۱۵:۳۲

سلام

این نحوه نمایش تاریخ کار جالبیه . من هم این ویژگی رو (البته به یک روش دیگه) پ [یاده سازی کردم](#) . البته فکر کنم نسبت به روش ذکر شده در اینجا سنگین‌تر باشه و سریار بیشتری دارد .

نویسنده: شهروز
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۷/۲۵ ۱۶:۴

با سلام و خسته نباشد
می خواستم بدونم کاربرد اون `const`ها بالای برنامه چیه ؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۷/۲۵ ۱۶:۱۴

مراجعه کنید به مطلب «[زیباتر کد بنویسیم](#)» شماره ۹

نویسنده: حسین مرادی نیا
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۷/۲۵ ۲۰:۳۰

سلام

مطلوب بسیار خوبی بود

const هایی که در بالا تعریف شدن درون کد مورد استفاده قرار نگرفتن. فکر میکنم کد یه مقداری باید اصلاح بشه.

نویسنده: محمد باقر سیف اللهی
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۷/۲۵ ۲۲:۴۵

به صورت Client-Side هم می‌شود این موارد را پیاده کرد (که در [فروم](#) به آن اشاره شد) :
<http://momentjs.com>
<http://timeago.yarp.com>
([فارسی](#))

نویسنده: شاهین کیاست
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۷/۲۵ ۲۳:۷

ممnon ،

کد را اصلاح کردم.

نویسنده: reza
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۷/۲۶ ۱:۴۰

سلام

من توی پی اج پی یه همچین تابعی نوشتم

```
/**  
 * Time Left function  
 *  
 * Example
```

```
* $x = 1332140945 ;
* echo time_left($x);
* @param $ts int timestamp's post
* @return string time left like 3mahe ghabl
*/
function time_left($ts = null)
{
if(!$ts)
return '';

$time = time();
$t = $time-$ts;

if(intval($t) < 0)
return 'آینده';

if(floor($t/31536000) >= 1)
$out = floor($t/31536000). ' سال قبل .
elseif(floor($t/2592000) >= 1)
$out = floor($t/2592000). ' ماه قبل .
elseif(floor($t/604800) >= 1)
$out = floor($t/604800). ' هفته قبل .
elseif(floor($t/86400) >= 1)
$out = floor($t/86400). ' روز قبل .
elseif(floor($t/3600) >= 1)
$out = floor($t/3600). ' ساعت پیش .
elseif(floor($t/60) >= 1)
$out = floor($t/60). ' دقیقه پیش ;
else
$out = $t. ' ثانیه قبل ;
return $out;
}
```

فقط واسه بررسی گذاشتم .

موفق باشید

نویسنده: شاهین کیاست
تاریخ: ۸:۴۱ ۱۳۹۱/۰۷/۲۶

سلام ، معادل کد پست جاری به زبان PHP

نویسنده: sorosh
تاریخ: ۸:۱۷ ۱۳۹۲/۱۱/۱۸

با سلام و عرض ادب
بنده نیاز به یک تابع جاوا اسکریپتی ترجیحاً با jquery دارم که بتوانه تاریخ شمسی مثل ۱۳۹۲/۰۱/۱۱ را بگیره و بگه که تا امروز چند سال و چند ماه گذشته. یعنی یک جور محاسبه سایقه کار بر حسب سال و ماه را می خواهم روز و ساعتش مهم نیست. با تشکر

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۰:۲۳ ۱۳۹۲/۱۱/۱۸

در همان لینک آخری که آقای کیاست معرفی کردند، پیاده سازی date_diff به زبان های دیگر منجمله [جاوا اسکریپت](#) نیز هست.
برای تبدیل شمسی به میلادی هم از [کتابخانه moment](#) مثلًا کمک بگیرید.

فرض کنید Stored Procedure ی با چند مقدار برگشتی را می‌خواهیم در EF CodeFirst مورد استفاده قرار دهیم. برای مثال فرض کنید زیر را در نظر بگیرید:

```
CREATE PROCEDURE [dbo].[GetAllBlogsAndPosts]
AS
    SELECT * FROM dbo.Blogs
    SELECT * FROM dbo.Posts
```

را Stord Procedure و اکشی کرده و به عنوان خروجی برミگرداند (دو خروجی متفاوت). روش فراخوانی و استفاده از داده‌های این EF CodeFirst به صورت زیر است:

تعریف دو کلاس مدل Blog و Post به ترتیب برای نگهداری اطلاعات و بلاگ‌ها و پست‌ها در زیر آمده است. در ادامه نیز تعریف کلاس BloggingContext را مشاهده می‌کنید.

```
public class Blog
{
    public int BlogId { get; set; }
    public string Name { get; set; }

    public virtual List<Post> Posts { get; set; }
}

public class Post
{
    public int PostId { get; set; }
    public string Title { get; set; }
    public string Content { get; set; }

    public int BlogId { get; set; }
    public virtual Blog Blog { get; set; }
}

public class BloggingContext : DbContext
{
    public DbSet<Blog> Blogs { get; set; }
    public DbSet<Post> Posts { get; set; }
}

using System;
using System.Collections.Generic;
using System.Data.Entity;
using System.Data.Entity.Infrastructure;
using System.Data.Objects;

namespace Sproc.Demo
{
    class Program
    {
        static void Main(string[] args)
        {
            using (var db = new BloggingContext())
            {
                db.Database.Initialize(force: false);

                var cmd = db.Database.Connection.CreateCommand();
                cmd.CommandText = "[dbo].[GetAllBlogsAndPosts]";

                try
                {
                    // اجرای پروسیجر
                    db.Database.Connection.Open();
                    var reader = cmd.ExecuteReader();

                    // خواندن رکوردهای blogs
                }
            }
        }
}
```

اجرای EF CodeFirst با چند نوع مقدار برگشتی توسط Stored Procedure

```
var blogs = ((IObjectContextAdapter)db)
    .ObjectContext
    .Translate<Blog>(reader, "Blogs", MergeOption.AppendOnly);

foreach (var item in blogs)
{
    Console.WriteLine(item.Name);
}

// پرسنل نتایج بعدی (همان Posts)
reader.NextResult();
var posts = ((IObjectContextAdapter)db)
    .ObjectContext
    .Translate<Post>(reader, "Posts", MergeOption.AppendOnly);

foreach (var item in posts)
{
    Console.WriteLine(item.Title);
}

finally
{
    db.Database.Connection.Close();
}
}
```

در کدهای بالا ابتدا یک Connection به بانک اطلاعاتی باز می‌شود:

```
db.Database.Connection.Open();
```

و پس از آن نوبت به اجرای Stored Procedure می‌رسد:

```
var reader = cmd.ExecuteReader();
```

در کد بالا پس از اجرای Stored Procedure نتایج بدست آمده در یک reader ذخیره می‌شود. شئ reader از نوع DBDataReader می‌باشد. پس از اجرای Stored Procedure و دریافت نتایج و ذخیره سازی در شئ reader، نوبت به جداسازی رکوردها می‌رسد. همانطور که در تعریف Stored procedure مشخص است این دارای دو نوع خروجی از نوعهای Blog و Post می‌باشد و این دو نوع باید از هم جدا شوند. برای انجام این کار از متod Translate شئ Context استفاده می‌شود. این متod قابلیت کپی کردن نتایج موجود از یک شئ DBDataReader به یک شئ از نوع مدل را دارد. برای مثال:

```
var blogs = ((IObjectContextAdapter)db)
    .ObjectContext
    .Translate<Blog>(reader, "Blogs", MergeOption.AppendOnly);
```

در کدهای بالا تمامی رکوردهایی از نوع Blog از شئ reader خوانده شده و پس از تبدیل به نوع Blog درون شئ Blogs ذخیره می‌شود.

پس از آن توسط حلقه foreach محتویات Blogs پیمایش شده و مقدار موجود در فیلد Name نمایش داده می‌شود.

```
foreach (var item in blogs)
{
    Console.WriteLine(item.Name);
}
```

با توجه به اینکه حاصل اجرای این Stored Procedure دو خروجی متفاوت بوده است، پس از پیمایش رکوردهای Blogs باید به سراغ نتایج بعدی که همان رکوردهای Post می‌باشد برویم. برای اینکار از متod NextResult شئ reader استفاده می‌شود:

```
reader.NextResult();
```

در ادامه برای خواندن رکوردهایی از نوع Post نیز به همان روشی که برای Blog انجام شد عمل می‌شود. [مطالعه بیشتر](#)

نظرات خوانندگان

نویسنده: ashi mashi
تاریخ: ۱۴:۳۶ ۱۳۹۲/۰۲/۱۱

لطفا نحوه اجرا کردن پروسیجرها با مقادیر مختلف در ورودی هم کمی توضیح می دادید ممنون می شدم.

با تشکر از توضیحات خوبتون،

نویسنده: محسن خان
تاریخ: ۱۴:۵۴ ۱۳۹۲/۰۲/۱۱

استفاده مستقیم از عبارات SQL در [EF Code first](#) و مثال `void runSp` آن.

نویسنده: بهمن آبادی
تاریخ: ۱۶:۱۷ ۱۳۹۲/۰۲/۱۱

منظور من روش مشابه `parameterAttribute` در mapping کردن ورودی های پروسیجرها در linq می باشد.
نه اینکه صرفا از دستورات sql بصورت command استفاده شود.

مانند استفاده از پروسیجرها با چند ورودی و `multiResult` بودن آن در linq

نویسنده: محسن خان
تاریخ: ۱۶:۲۷ ۱۳۹۲/۰۲/۱۱

در مورد نحوه اجرای رویه های ذخیره شده با ورودی های مختلف پرسیدید، روش اجرаш تا ۵.۰ EF به همین صورتی است که [ملحوظه می کنید](#).

قرار است در [EF 6.0](#) این مساله با Fluent API به نحو دیگری پوشش داده شود.

نویسنده: بهمن آبادی
تاریخ: ۱۶:۴۱ ۱۳۹۲/۰۲/۱۱

دقیقا منظورم همون لینکه EF 6.0 که گفتین هستش.
برای انتشار نسخه جدید EF 6.0 وجود داره که قراره نهایتا تا کی انتشار پیدا بکنه ؟

بازم ممنون.

نویسنده: سید مهدی فاطمی
تاریخ: ۲۱:۴۷ ۱۳۹۲/۰۷/۰۴

تشکر دوست عزیز

اما در مدل من که از دیتابیس گرفتم شی رویه ذخیره شده هم به عنوان یک تابع شبیه سازی شده و مثل شما عمل نکردم اما نمی تونم مقادیر رو از این شی بگیرم.

```
var sp1=_db.splogin(user,pas,value1,value2);
```

در توضیح این کد هم بگم که این اس پی 4 پارامتر داره و قراره دو مقدار رو برای من برگردونه .

نویسنده: سانای رحیمی
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۴/۲۲ ۱۹:۳۹

سلام

اگر SP ما بدون پارامتر `out` باشد و ما در آخر دستورات آن از دستور `(SCOPE_IDENTITY())` استفاده کرده باشیم چگونه می‌توانیم مقدار آن را به دست بیاوریم؟

نویسنده: محسن خان
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۴/۲۳ ۱۱:۰

در مطلب [استفاده مستقیم از عبارات SQL در EF Code first](#) بحث شده. از متدهای `db.Database.SqlQuery<T>` باید استفاده کنید.

این الگو چیز جدیدی نیست و قبلاً تو سری مطالب «[مروری بر کاربردهای Func و Action](#)» دربارش مطلب نوشته شده و... البته با توجه به جدید بودن این الگو اسم واحدی برای مشخص نشده ولی تو این [مطلب](#) «الگوی Delegate Dictionary» معرفی شده که بنظرم از بقیه بهتره.

به طور خلاصه این الگو می‌گه اگه قراره براساس شرایط (ورودی) خاصی کار خاصی انجام بشه بجای استفاده از [IF](#) و [Switch](#) از

استفاده کنیم [Action](#) یا [FuncDictionary](#).

برای مثال فرض کنید مدلی به شکل زیر داریم

```
public class Person
{
  public int Id { get; set; }
  public Gender Gender { get; set; }
  public string FirstName { get; set; }
  public string LastName { get; set; }
}
```

قراره براساس جنسیت(شرایط) شخص اعتبارسنجی متفاوتی(کار خاص) رو انجام بدیدم. مثلا در اینجا قراره چک کنیم اگه شخص مرد بود اسم زنونه انتخاب نکرده باشه و...
خب روش معمول به این شکل میتوانه باشه

```
switch (person.Gender)
{
  case Gender.Male:
    if (IsMale(person.FirstName))
    {
      //Invalid
    }
    break;
  case Gender.Female:
    if (IsFemale(person.FirstName))
    {
      //Invalid
    }
    break;
}
```

خب این روش خوب جواب میده ولی باید در حد توان استفاده از [IF](#) و [Switch](#) رو کم کرد. مثلا تو همین مثال ما [اصل Open/Closed](#) رو نقض کردیم فکر کنید قرار باشه اعتبارسنجی دیگه ای از همین دست به این کد(کلاس) اضافه بشه باید تغییرش بدیم پس این کد(کلاس) برای تغییر بسته نیست. در اینجور موارد «الگوی Delegate Dictionary» به کار ما می‌آید.
ما می‌ایم توابع مورد نظرمون رو داخل یک [Dictionary](#) ذخیره میکنیم.

```
var genderFuncs = new Dictionary<Gender, Func<string, bool>>
{
  {Gender.Male , (x) => IsMale(x)},
  {Gender.Female , (x) => IsFemale(x)}
};
```

فرض کنید پیاده سازی توابع به شکل زیر باشه

```
public static bool IsMale(string name)
{
  //check...
  return true;
}
public static bool IsFemale(string name)
```

مثالی از الگوی Delegate Dictionary

```
{  
    //check...  
    if (name == "Farzad")  
    {  
        return false;  
    }  
    return true;  
}
```

نحوه استفاده

```
var dummyPerson = new List<Person>  
{  
    new Person  
    {Id = 1, Gender = Gender.Male, FirstName = "Mohammad", LastName = "Saheb"},  
    new Person  
    {Id = 2, Gender = Gender.Female, FirstName = "Farzad", LastName = "Mojidi"}  
};  
  
foreach (var person in dummyPerson)  
{  
    bool isValid = genderFuncs[person.Gender].Invoke(person.FirstName);  
}
```

با همین روش میشه قسمت آخر [مقاله](#) خوب آقای کیاست رو هم [Refactor](#) کرد.

```
var query = context.Students.AsQueryable();  
if (searchByName)  
{  
    query= query.FindStudentsByName(name);  
}  
if (orderByAge)  
{  
    query = query.OrderByAge();  
}  
if (paging)  
{  
    query = query.SkipAndTake(skip, take);  
}  
return query.ToList();
```

توابع رو داخل یک دیکشنری ذخیره میکنیم

```
var searchTypeFuncs = new Dictionary<SearchType, Func<IQueryable<Student>, string,  
IQueryable<Student>>>  
{  
    {SearchType.FirstName, (x, y) => x.FindStudentsByName(y)},  
    {SearchType.LastName, (x, y) => x.FindStudentsByLastName(y)}  
};
```

نحوه استفاده

```
public static IList<Student> SearchStudents(IQueryable<Student> students, SearchType type, string  
keyword)  
{  
    var result = searchTypeFuncs[type].Invoke(students, keyword);  
    return result.ToList();  
}
```

در بعضی از سایت‌ها به عنوان داده ورودی کد ملی دریافت می‌شود در این پست می‌خواهیم بررسی کنیم که آیا کد ملی وارد شده از نظر صحت درسأ وارد شده است یا خیر. قبل از نوشتن متد قالب کد ملی را شرح می‌دهیم.

کد ملی شماره ای است 10 رقمی که از سمت چپ سه رقم کد شهرستان، شش رقم بعدی کد منحصر به فرد برای فرد دارند و رقم آخر آن هم یک رقم کنترل است که از روی 9 رقم سمت چپ بدست می‌آید. برای بررسی کنترل کد کافی است مجدد از روی 9 رقم سمت چپ رقم کنترل را محاسبه کنیم

از آنجایی که در سیستم کد ملی معمولاً قبل از کد تعدادی صفر وجود دارد.(رقم اول و رقم دوم از سمت چپ کد ملی ممکن است صفر باشد) و در بسیاری از موارد ممکن است کاربر این صفرها را وارد نکرده باشد و یا نرم افزار این صفرها را ذخیره نکرده باشد بهتر است قبل از هر کاری در صورتی که طول کد بزرگتر مساوی 8 و کمتر از 10 باشد به تعداد لازم (یک تا دو تا صفر) به سمت چپ عدد اضافه کنید. ساختار کد ملی در زیر نشان داده شده است.

ساختار کد ملی									
ارقام کد									موقعیت
رقم کنترل									9 رقم سمت چپ کد ملی
10	9	8	7	6	5	4	3	2	1

کدهای ملی که همه ارقام آنها مثل هم باشند معتبر نیستند مثل:

oooooooooooo
111111111111
2222222222222
3333333333333
4444444444444
5555555555555
6666666666666
7777777777777
8888888888888
9999999999999

روش اعتبار سنجی کد ملی :

دهمین رقم شماره ملی را (از سمت چپ) به عنوان TempA در نظر می‌گیریم.

یک مقدار TempB در نظر می‌گیریم و آن را برابر با =

(اولین رقم * ۱۰) + (دومین رقم * ۹) + (سومین رقم * ۸) + (چهارمین رقم * ۷) + (پنجمین رقم * ۶) + (ششمین رقم * ۵) + (هفتمین رقم * ۴) + (هشتمین رقم * ۳) + (نهمین رقم * ۲)

قرار می‌دهیم.

مقدار TempC را برابر با $\text{TempB} - (\text{TempB}/11)*11$ قرار می‌دهیم.

اگر مقدار TempC برابر با صفر باشد و مقدار TempA برابر TempC باشد کد ملی صحیح است.

اگر مقدار TempC برابر با ۱ باشد و مقدار TempA برابر با ۱ باشد کد ملی صحیح است.

اگر مقدار TempC بزرگتر از ۱ باشد و مقدار TempA برابر با ۱۱ - TempC باشد کد ملی صحیح است.

در ادامه متد نوشته شده به زبان C#.NET را مشاهده می‌کنید.

```
public static class Helpers
{
    /// <summary>
    /// تعیین معتبر بودن کد ملی
    /// </summary>
    /// <param name="nationalCode">کد ملی وارد شده</param>
    /// <returns>
    /// در صورتی که کد ملی اشتباه باشد خروجی <c>true</c> در صورتی که کد ملی صحیح باشد خروجی خواهد بود
    /// </returns>
    /// <exception cref="System.Exception"></exception>
    public static Boolean IsValidNationalCode(this String nationalCode)
    {
        در صورتی که کد ملی وارد شده تهی باشد//
        if (String.IsNullOrEmpty(nationalCode))
            throw new Exception("لطفا کد ملی را صحیح وارد نمایید");

        در صورتی که کد ملی وارد شده طولش کمتر از 10 رقم باشد//
        if (nationalCode.Length != 10)
            throw new Exception("طول کد ملی باید ده کاراکتر باشد");

        در صورتی که کد ملی ده رقم عددی نباشد//
        var regex = new Regex(@"\d{10}");
        if (!regex.IsMatch(nationalCode))
            throw new Exception("کد ملی تشکیل شده از ده رقم عددی می‌باشد؛ لطفا کد ملی را صحیح وارد نمایید");

        در صورتی که رقم‌های کد ملی وارد شده یکسان باشد//
        var allDigitEqual =
new[] {"0000000000", "1111111111", "2222222222", "3333333333", "4444444444", "5555555555", "6666666666", "7777777777", "8888888888", "9999999999"};
        if (allDigitEqual.Contains(nationalCode)) return false;

        عملیات شرح داده شده در بالا//
        var chArray = nationalCode.ToCharArray();
        var num0 = Convert.ToInt32(chArray[0].ToString())*10;
        var num2 = Convert.ToInt32(chArray[1].ToString())*9;
        var num3 = Convert.ToInt32(chArray[2].ToString())*8;
        var num4 = Convert.ToInt32(chArray[3].ToString())*7;
        var num5 = Convert.ToInt32(chArray[4].ToString())*6;
        var num6 = Convert.ToInt32(chArray[5].ToString())*5;
        var num7 = Convert.ToInt32(chArray[6].ToString())*4;
        var num8 = Convert.ToInt32(chArray[7].ToString())*3;
        var num9 = Convert.ToInt32(chArray[8].ToString())*2;
        var a = Convert.ToInt32(chArray[9].ToString());

        var b = (((((num0 + num2) + num3) + num4) + num5) + num6) + num7) + num8) + num9;
        var c = b%11;

        return (((c < 2) && (a == c)) || ((c >= 2) && ((11 - c) == a)));
    }
}
```

نحوه استفاده از این متد به این صورت می‌باشد:

```
if(TextBoxNationalCode.Text.IsValidNationalCode ())  
    //some code  
  
//OR  
  
if(Helpers.IsValidNationalCode (TextBoxNationalCode.Text))  
    //some code
```

موفق و موید باشید

نظرات خوانندگان

نویسنده: صابر احمدی
تاریخ: ۹:۷ ۱۳۹۱/۰۸/۲۱

نحوه استفاده از این کد بدون `using system.Linq` چگونه است؟

نویسنده: صابر فتح الله
تاریخ: ۹:۴۸ ۱۳۹۱/۰۸/۲۱

سلام

من که منظور شمارو نفهمیدم.

اما اگر منظورتون این خطه:

```
var allDigitEqual =  
new[] {"0000000000", "1111111111", "2222222222", "3333333333", "4444444444", "5555555555", "6666666666", "7777777777",  
"8888888888", "9999999999"};  
if (allDigitEqual.Contains(nationalCode)) return false;
```

که شما می‌توانی به جای اینکار پارامتر `allDigitEqual` را با مقادیر "1....1" و "2....2" و غیره از نظر تساوی با `if` بررسی کنی البته باید این شرط‌هارو OR کنید.
یعنی این قسمت به این شکل بنویسید.

```
if (nationalCode == "1111111111" ||  
    nationalCode == "0000000000" ||  
    nationalCode == "2222222222" ||  
    nationalCode == "3333333333" ||  
    nationalCode == "4444444444" ||  
    nationalCode == "5555555555" ||  
    nationalCode == "6666666666" ||  
    nationalCode == "7777777777" ||  
    nationalCode == "8888888888" ||  
    nationalCode == "9999999999")  
    return false;
```

امیدوارم منظور شمارو درست فهمیده باشم.

نویسنده: سعید
تاریخ: ۱۹:۴۰ ۱۳۹۱/۰۹/۱۶

سلام آقای مهندس فتح الهی لازم دوستم بابت ارائه این کد از شما تشکر کنم
موفق باشید

نویسنده: مهدی موسوی
تاریخ: ۲۰:۲۸ ۱۳۹۲/۰۱/۰۶

سلام.
من از [این مطلب](#) به مطلب شما رسیدم. اونطور که قبل اخونده بودم، [کد ملی معتری هستش](#) بنابراین نمیشه در مورد کدهای مشابه نیز زیاد مطمئن بود چرا که ممکنه اونها به افراد دیگه نیز Assign شده باشه. نکته دوم اینکه این بخش از کد شما واقعا آزاردهنده هستش:

```
var chArray = nationalCode.ToCharArray();  
var num0 = Convert.ToInt32(chArray[0].ToString())*10;
```

```
var num2 = Convert.ToInt32(chArray[1].ToString())*9;
var num3 = Convert.ToInt32(chArray[2].ToString())*8;
var num4 = Convert.ToInt32(chArray[3].ToString())*7;
var num5 = Convert.ToInt32(chArray[4].ToString())*6;
var num6 = Convert.ToInt32(chArray[5].ToString())*5;
var num7 = Convert.ToInt32(chArray[6].ToString())*4;
var num8 = Convert.ToInt32(chArray[7].ToString())*3;
var num9 = Convert.ToInt32(chArray[8].ToString())*2;
var a = Convert.ToInt32(chArray[9].ToString());

var b = (((((num0 + num2) + num3) + num4) + num5) + num6) + num7) + num8) + num9;
var c = b%11;

return (((c < 2) && (a == c)) || ((c >= 2) && ((11 - c) == a)));
```

شما می‌توانید کد فوق را بدین شکل بازنویسی کنید:

```
int result = 0, controlNr = (int)(input[9] - 48);
for (int i = 0; i < input.Length - 1; i++)
    result += (input[i] - 48) * (10 - i);

int remainder = result % 11;
bool isValid = controlNr == (remainder < 2 ? remainder : 11 - remainder);
```

با فرض اینکه `input`, رشته حاوی کد ملی باشد. در مورد اون بخش از کد که اعداد 1111111111 و 2222222222 و ... را مقایسه کرده اید نیز، می‌توانید از Regular Expression ها بهره ببرید تا کدتون بسیار خواناتر بشه.

موفق باشید.

نویسنده: صابر فتح الهی
تاریخ: ۲۳:۳ ۱۳۹۲/۰۱/۰۶

بله این قسمت کد آزار دهنده هست و می‌تواند بهتر شود، در ضمن کدهای یکسان طبق الگوریتم خود سازمان ثبت احوال نامعتبر هست در لینکی که دادین به همین موضوع نیز اشاره شده است.
نکته دوم اینکه ممنون میشم Regular Expression مورد نظر بنویسین، چون من زیاد باهاش کار نکردم.
موفق و موید باشید

نویسنده: مهدی موسوی
تاریخ: ۸:۱۸ ۱۳۹۲/۰۱/۰۷

سلام.

با این Pattern میشه اون اعداد رو جدا کرد:

```
(\d)\1{9}
```

به بیان دیگه، کافیه تا بدین شکل عمل کنیم:

```
if (Regex.IsMatch(input, @"(\d)\1{9}"))
{
    //Invalid Code...
}
```

موفق باشید.

پ.ن.: برای افرادی که هنوز متوجه موضوع نشدن باید عرض کنم که میشه جای این سه خط،

```
var allDigitEqual = new[] { "0000000000", "1111111111", "2222222222", "3333333333", "4444444444",  
"5555555555", "6666666666", "7777777777", "8888888888", "9999999999" };  
if (allDigitEqual.Contains(nationalCode))  
    return false;
```

اینو نوشت:

```
if (Regex.IsMatch(nationalCode, @"(\d)\1{9}"))  
    return false;
```

نویسنده: ابراهیم بیاگوی
تاریخ: ۱۷:۳۱ ۱۳۹۲۰۱/۱۳

سلام. من کدون رو بهینه و بازنویسی کردم. خوشحال میشم تست کنید ببینید رفتار کد عوض نشده باشه:

```
public static bool IsValidIranianNationalCode(string input)  
{  
    // input has 10 digits that all of them are not equal  
    if (!System.Text.RegularExpressions.Regex.IsMatch(input, @"^(?!(\d)\1{9})\d{10}$"))  
        return false;  
  
    var check = Convert.ToInt32(input.Substring(9, 1));  
    var sum = Enumerable.Range(0, 9)  
        .Select(x => Convert.ToInt32(input.Substring(x, 1)) * (10 - x))  
        .Sum() % 11;  
  
    return sum < 2 && check == sum || sum >= 2 && check + sum == 11;  
}
```

[gist](#)

در از negative lookahead استفاده شده که بررسی شه هر ده عدد یکی نباشن، از Substring استفاده شده که با توجه به پیاده‌سازی کلاس String به نظر من خیلی بهینه هست، پرانتزها هم حذف شدند چون بدون پرانتز با توجه به اولویت عملگرها همان معنی را می‌دهد.

نویسنده: صابر فتح الهی
تاریخ: ۸:۲۹ ۱۳۹۲۰۱/۱۴

به نظر که درست هست، از همکاری شما متشکرم

نویسنده: سجاد ف
تاریخ: ۸:۴۶ ۱۳۹۲۰۶/۲۸

با سلام

اینم واسه شناسه ملی اشخاص حقوقی [منیع](#)

```
public bool IsValidIranianLegalCode(string input)  
{  
    //input has 11 digits that all of them are not equal  
    if (!Regex.IsMatch(input, @"^(?!(\d)\1{10})\d{11}$"))  
        return false;  
  
    var check = Convert.ToInt32(input.Substring(10, 1));  
    int dec = Convert.ToInt32(input.Substring(9, 1)) + 2;  
    int[] Coef = new int[10] { 29, 27, 23, 19, 17, 29, 27, 23, 19, 17 };  
  
    var sum = Enumerable.Range(0, 10)  
        .Select(x => (Convert.ToInt32(input.Substring(x, 1)) + dec) * Coef[x])
```

```
.Sum() % 11;  
return sum == check;  
}
```

نویسنده: افشین
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۸/۰۶ ۱۳:۵۹

عجیبیه!

کد ملی 1000000001 که همه میدونیم، اشتباهه رو معتبر می‌دونه!

نویسنده: صابر فتح الهی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۸/۰۷ ۰۵:۵۷

طبق فرمول باید صحیح باشه منم چن سایت آنلاین بررسی کردم حق با شماست دارم بررسی می‌کنم

نویسنده: مهمان
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۸/۱۰ ۱۲:۵۰

عذر میخوام،

چرا کدملی 1000000001 اشتباه است؟ طبق فرمولی که معرفی شده که صحیحه.

(باقیمانده $10^* 1$ تقسیم بر 11 برابر با 10 میشه و چون این عدد بزرگتر از 1 است باید از 11 کسر بشه که نتیجه میشه 1)

آیا فرمول دقیق‌تری برای تشخیص صحت کدملی وجود دارد؟

به چه علت و بر چه اساسی کد ملی مذکور اشتباه است؟

آیا اداره ثبت احوال فرمول دقیق تشخیص صحت کدملی را در ارائه داده است؟

و ضمنا آیا بررسی یکسان بودن تمام ارقام ضروری است؟ بنظر میرسه نیازی اصلا به این بررسی وجود نداشته باشد. مثلا برای کدملی که هر ده رقم صفر است هیچگاه رقم کنترل صحیح نخواهد بود.
و همچنین در این [لینک](#) هیچ اشاره ای به این موضوع نشده است.

با تشکر

نویسنده: مهمان
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۸/۱۰ ۱۳:۲۰

راستی موضوعی را فراموش کردم مطرح کنم.
واقعیتیش من نیاز دارم کدملی را دریافت کنم که واقعی باشه اونم به معنای واقعی کلمه. عرض می‌کنم.

همانطور که میدانید (مطابق با تصویری که در ویکی قرار دارد و قبلًا لینکش را قرار دادم) سه رقم اول کد ملی (از چپ) مربوط به کد شهرستان محل صدور شناسنامه فرد است. حالا باید ما لیست کدهای شهرستان‌ها را داشته باشیم تا بتوانیم کدملی را پیذیریم که مربوط باشه به یک شهرستانی که وجود خارجی داره (به عبارتی از بین تمام ترکیبات ممکن، اگر اشتباه نکنم 10 به قوهی 3 که به بیان دیگر 1 تا 999 که میشه 1000 مورد؛ من اطلاعی از تعداد شهرستان‌های ایران ندارم ولی چیزی که در [اینجا](#) می‌بینم بعد میرسه به هزار بررسه البته از صحت و سقم آن بی اطلاع هستم)

نکته‌ی بعدی مرتبط هست به کدمنحصربرفرد (شش رقم از راست بدون در نظر گرفتن رقم کنترل) این هم فکر کنم با یک قاعده و قانونی مقداردهی شده است یا شاید نه بصورت ترتیبی باشه مثلا از 100001 (یکصد و یک هزار) آغاز شده و یکی یکی افزایش پیدا کردد.

به هر حال اگر اطلاعات راجب این موضوع دارید لطفا دریغ نفرمایید.
منتظر پاسخ دوستان هستم.
با تشکر.

نویسنده: م منفرد
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۸/۱۰ ۱۳:۳۹

سلام
دوست عزیز ویکیپدیا منبع معتبری در این زمینه نمی‌باشد چون هر فردی می‌تواند مقاله در آن ثبت کند و افرادی که سابقه بیشتری داشته باشند می‌توانند آنها را اصلاح و... نمایند

نویسنده: صابر فتح الهی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۸/۱۱ ۱۲:۲۵

دوست گلم سلام
طبق فرمول‌های ارائه شده با بررسی کد ملی به طریق بالا که اگر اینترنت هم جستجو بزنین فرمول هاش ارائه شده این اعداد با روش بالا بررسی شده و در صورت عدم اعتبار کد ملی به شما خروجی میده. روشی که شما می‌خواهی پیش بگیری اینه که باید بربین و لیست کد تمام شهرستان‌های ایران بگیرین و توی برنامه به کار بیندین. که به نظرم روش جالبی نیست

نویسنده: افشنین
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۸/۲۶ ۱۳:۵۹

با استعلام از سازمان ثبت احوال متوجه شدیم که کد ملی ۱۷۲۹۴۲۲۸۴ کاملاً صحیحه ولی کد شما اون رو نادرست می‌دونه.

نویسنده: صابر فتح الهی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۸/۲۶ ۱۹:۱۲

کدها اصلاح شد

```
namespace ConsoleApplicationTest
{
    class Program
    {
        static void Main(string[] args)
        {
            Console.WriteLine("0172942284 => {0}", "0172942284".IsValidNationalCode());
            Console.WriteLine("1000000001 => {0}", "1000000001".IsValidNationalCode());
        }
    }

    public static class Helpers
    {
        public static Boolean IsValidNationalCode(this String nationalCode)
        {
            if (String.IsNullOrEmpty(nationalCode))
                throw new Exception("لطفا کد ملی را صحیح وارد نمایید");

            if (nationalCode.Length != 10)
                throw new Exception("طول کد ملی باید ده کاراکتر باشد");

            var regex = new Regex(@"[^\d]");

            if (!regex.IsMatch(nationalCode))
                throw new Exception("کد ملی تشکیل شده از ده رقم عددی می‌باشد؛ لطفا کد ملی را صحیح وارد نمایید");

            if (!Regex.IsMatch(nationalCode, @"^(?!(\d)\1{9})\d{10}$"))
                return false;
        }
    }
}
```

```
var check = Convert.ToInt32(nationalCode.Substring(9, 1));
var result = Enumerable.Range(0, 9)
    .Select(x => Convert.ToInt32(nationalCode.Substring(x, 1)) * (10 - x))
    .Sum() % 11;

int remainder = result % 11;
return check == (remainder < 2 ? remainder : 11 - remainder);

}
}
```

پ.ن. لازم به ذکر است از کدهای آقای بیاگوی استفاده شده است.

نویسنده: ابراهیم بیاگوی
تاریخ: ۲۱:۴۴ ۱۳۹۲/۰۸/۲۶

اگر کارت‌های ملی که شماره شناسنامه ۹ و ۸ رقمنی دارند را دیده باشید متوجه می‌شوید که صفرهای اول جز شماره ملی است. به هر حال اگر به هر دلیل صفرهای اول را به گونه‌ای پاک کرده‌اید می‌توان کد را اینگونه نوشت که کدهای ۹ یا ۸ رفمی را پس از افزوده شدن صفر مانند کدهای ۱۰ رقمنی صحت‌سنجی کند:

```
public static bool IsValidIranianNationalCode(string input)
{
    input = input.PadLeft(10, '0');

    if (!Regex.IsMatch(input, @"^\d{10}$"))
        return false;

    var check = Convert.ToInt32(input.Substring(9, 1));
    var sum = Enumerable.Range(0, 9)
        .Select(x => Convert.ToInt32(input.Substring(x, 1)) * (10 - x))
        .Sum() % 11;

    return sum < 2 && check == sum || sum >= 2 && check + sum == 11;
}
```

راستی اعداد یکسان نامعتبر نیست : <http://www.fardanews.com/fa/news/127747>
برای زبان‌های دیگر این کد <https://gist.github.com/ebraminio/5292017>

نویسنده: صابر فتح الهی
تاریخ: ۱۰:۱۰ ۱۳۹۲/۰۸/۲۷

ظاهرًا در صورتی که عدد قرینه باشه جواب درست در میاد

نویسنده: ژ محمدی
تاریخ: ۷:۵ ۱۳۹۲/۰۹/۰۳

سلام

اگر بخواهیم صحت کد ملی را از طریق `jqueryvalidation` چک کنیم کد ان به چه صورت خواهد بود
ممnon میشم این را هم تکه کد را هم اضافه کنید

نویسنده: محسن خان
تاریخ: ۹:۲۱ ۱۳۹۲/۰۹/۰۳

آقای بیاگوی چند نظر بالاتر کدهای جawa اسکریپتی آن را قرار دادند (قسمت برای زبان‌های دیگر این کد ...).

نویسنده: ژ محمدی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۹/۰۸ ۱۸:۳۲

سلام؛ دو تا سوال داشتم. آیا ابتدای شناسه ملی اشخاص حقوقی میتواند با ۴ تا صفر شروع شود؟ میشه کد جاوا اسکریپت آن را هم بدید؟

نویسنده: صابر فتح الهی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۹/۰۹ ۱۳:۲۹

سلام

میتونین چک کنین فکر نکنم معتبر باشه
کد جاوا اسکریپت تشخیص صحت کد ملی، منبعش این سایته

```
function checkCodeMeli(code)
{
    var L=code.length;
    if(L<8 || parseInt(code,10)==0) return false;
    code='0000'+code.substr(L+4-10);
    if(parseInt(code.substr(3,6),10)==0) return false;
    var c=parseInt(code.substr(9,1),10);
    var s=0;
    for(var i=0;i<9;i++)
        s+=parseInt(code.substr(i,1),10)*(10-i);
    s=s%11;
    return (s<2 && c==s) || (s>=2 && c==(11-s));
    return true;
}
```

نویسنده: صابر فتح الهی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۹/۰۹ ۱۳:۵۶

اینم برای تشخیص صحت کد ملی اشخاص حقوقی با استفاده از جاوا اسکریپت

```
function checkCodeMeli(code)
{
    var L=code.length;
    if(L<11 || parseInt(code,10)==0) return false;
    if(parseInt(code.substr(3,6),10)==0) return false;
    var c=parseInt(code.substr(10,1),10);
    var d=parseInt(code.substr(9,1),10)+2;
    var z=new Array(29,27,23,19,17);
    var s=0;
    for(var i=0;i<10;i++)
        s+=(d+parseInt(code.substr(i,1),10))*z[i%5];
    s=s%11;if(s==10) s=0;
    return (c==s);
}
```

نویسنده: ژ محمدی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۹/۱۱ ۲۳:۲۵

در مورد کد اقتصادی چطور؟ آن را هم میدونید به چه صورت هست؟ و کد اعتبار سنگی به چه صورت هست

نوبنده: صابر فتح الهی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۹/۱۲ ۱۵:۴۰

فعلاً نمیدونم بررسی نکردم

نوبنده: جواد
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۲/۲۳ ۱۹:۵۷

لطف کنید کد تشخیص کد ملی را به زبان vb ۲۰۰۸ برام بزارید ممنون

نوبنده: صابر فتح الهی
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۲/۲۳ ۲۲:۳۶

سلام

من از یک [مبدل آنلاین](#) استفاده کردم به این نتیجه رسیدم.

```
Namespace ConsoleApplicationTest
Class Program
    Private Shared Sub Main(args As String())
        Console.WriteLine("0172942284 => {0}", "0172942284".IsValidNationalCode())
        Console.WriteLine("1000000001 => {0}", "1000000001".IsValidNationalCode())
    End Sub
End Class

Public NotInheritable Class Helpers
    Private Sub New()
    End Sub
    <System.Runtime.CompilerServices.Extension>
    Public Shared Function IsValidNationalCode(nationalCode As [String]) As [Boolean]
        If [String].IsNullOrEmpty(nationalCode) Then
            Throw New Exception("لطفاً کد ملی را صحیح وارد نمایید")
        End If

        If nationalCode.Length <> 10 Then
            Throw New Exception("طول کد ملی باید ده کاراکتر باشد")
        End If

        Dim regex_1 = New Regex("[^0-9]<span> </span>")
        If Not regex_1.IsMatch(nationalCode) Then
            Throw New Exception("کد ملی تشکیل شده از ده رقم عددی می‌باشد؛ لطفاً کد ملی را صحیح وارد نمایید")
        End If

        If Not Regex.IsMatch(nationalCode, "^(!(\d)\1{9})\d{10}$") Then
            Return False
        End If

        Dim check = Convert.ToInt32(nationalCode.Substring(9, 1))
        Dim result = Enumerable.Range(0, 9).[Select](Function(x) Convert.ToInt32(nationalCode.Substring(x, 1)) * (10 - x)).Sum() Mod 11

        Dim remainder As Integer = result Mod 11
        Return check = (If(remainder < 2, remainder, 11 - remainder))
    End Function
End Class
End Namespace
```

نوبنده: ناشناس
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۴/۰۱ ۱۵:۰۰

با سلام،

تو عبارت "مقدار TempC را برابر با $TempB - (TempB/11)*11$ قرار می‌دهیم." منظور اینه که C باید برابر با باقیمانده تقسیم صحیح بر ۱۱ باشه دیگه؟

چون $11*(11/11) = 11$ که مقدارش ۰ میشه به نظر.

ممnon

نوبسنده: مهیار
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۵/۰۶ ۱۵:۶

عذرخواهی می‌کنم ولی کد ملی من در این متد نا معتبر است !
و یا مثل این کد ملی "0081037511" که معتبر است ولی حتی متد اصلاح شده شما درون exception زیر می‌افتد
;"کد ملی تشکیل شده از ده رقم عددی می‌باشد؛ لطفاً کد ملی را صحیح وارد نمایید"

نوبسنده: محسن خان
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۵/۰۸ ۱۲:۱۰

خوب کاربر رو اینقدر عذاب ندید. همون قسمت بررسی با Regex کافی هست. بیشتر نیازی نیست.

```
input = input.PadLeft(10, '0');  
if (!Regex.IsMatch(input, @"^\d{10}$"))  
    return false;
```

نوبسنده: ایمان محمدی
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۵/۱۸ ۱:۳۹

این مورد را فراموش کردید: "اگر باقیمانده برابر 10 باشد ، باقیمانده را برابر 0 قرار می‌دهیم"

```
sum = sum == 10 ? 0 : sum;  
return sum == check;
```

موقع بسیاری پیش می‌آید که در زمان کار با یک نرم افزار تحت وب زمان اشکال زدایی پیش می‌آید که به دلیل موجود بودن داده در حافظه کش برنامه نویس نمی‌تواند داده‌های واقعی را ببیند و داده‌های موجود در حافظه کش را مشاهده می‌کند (بیشتر مواقعی که از طریق بانک اطلاعاتی مستقیماً اقدام به حذف و اضافه داده می‌کنیم) در این بخش یک کلاس آماده کرده‌ام که همیشه خودم در نرم افزارهای استفاده می‌کنم.

شما می‌توانید این کلاس را به یک GridView یا کنترل‌های دیگر بایند کرده و کلیدهای موجود در حافظه کش را مشاهده کنید، و در صورتی که خواستید یک کلید خاص را از حافظه کش حذف نمایید (البته این کلاس بیشتر برای مدیر نرم فزار کاربرد دارد).

می‌توانید فایل مورد نظر را از طریق لینک [کلاس کمکی جهت مشاهده آیتم‌های موجود در حافظه کش و حذف آنها](#) دانلود نمایید.
در کلاس زیر هر کدام از قسمت‌ها را شرح می‌دهیم.

```
using System;
using System.Collections.Generic;
using System.ComponentModel;
using System.Web;
using System.Web.Caching;

namespace PWS.BLL
{
    /// <summary>
    /// آیتم‌های حافظه کش
    /// </summary>
    [DataObject(true)]
    public class CacheItems
    {
        #region Constructors (2)

        /// <summary>
        /// سازنده اصلی
        /// </summary>
        /// <param name="cacheItem">عنوان آیتم ذخیره شده در حافظه کش</param>
        public CacheItems(String cacheItem)
        {
            CacheItem = cacheItem;
        }

        /// <summary>
        /// سازنده پیش فرض
        /// </summary>
        public CacheItems(){}
        
        #endregion Constructors

        #region Properties (2)

        /// <summary>
        /// کش کانتکست جاری
        /// </summary>
        /// <value>
        /// The cache.
        /// </value>
        private static Cache Cache
        {
            get {return HttpContext.Current.Cache; }
        }

        /// <summary>
        /// عنوان آیتم ذخیره شده در حافظه کش
        /// </summary>
        public String CacheItem{ get; set; }

        #endregion Properties

        #region Methods (4)
```

کلاس کمکی جهت مشاهده آیتم های موجود در حافظه کش و حذف آنها

```
// Public Methods (3)

    /// <summary>
    /// لیست تمام آیتم های ذخیره شده در حافظه کش
    /// </summary>
    /// <returns></returns>
    public List<CacheItems> GetCaches()
    {
        var items = new List<CacheItems>();
        بازیابی کل کلیدهای موجود در حافظه کش و اضافه کردن آن به لیست مربوطه//
        var enumerator = Cache.GetEnumerator();
        while (enumerator.MoveNext())
        {
            items.Add(new CacheItems(enumerator.Key.ToString()));
        }
        return items;
    }

    /// <summary>
    /// حذف آیتم جاری از حافظه کش
    /// </summary>
    public void RemoveItemFromCache()
    {
        RemoveItemFromCache(CacheItem);
    }

    /// <summary>
    /// حذف کردن یک آیتم از حافظه کش
    /// </summary>
    /// <param name="key"></param>
    public static void RemoveItemFromCache(string key)
    {
        PurgeCacheItems(key);
    }

// Private Methods (1)

    /// <summary>
    /// حذف کردن یک ایتم از حافظه کش با پیشوند وارد شده
    /// </summary>
    /// <param name="prefix"></param>
    private static void PurgeCacheItems(String prefix)
    {
        prefix = prefix.ToLower();
        var itemsToRemove = new List<String>();
        لیست آیتم های موجود در حافظه کش//
        var enumerator = Cache.GetEnumerator();
        while (enumerator.MoveNext())
        {

            if (enumerator.Key.ToString().ToLower().StartsWith(prefix))
                itemsToRemove.Add(enumerator.Key.ToString());
        }
        لیست مورد نظر را بیمایش کرده و گزینه های آن را از حافظه کش حذف می کنیم//
        foreach (var itemToRemove in itemsToRemove)
            Cache.Remove(itemToRemove);
    }

#endregion Methods
}
```

می کنیم

در صورتی که کلید مورد نظر با پارامتر وارد شده شروع شده باشد آن را به یک لیست اضافه//

موفق و موید باشید

نظرات خوانندگان

نویسنده: سی شارپ 2012
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۸/۲۵ ۱۳:۲۶

چگونه از این کلاس استفاده کنیم ؟
لطفا مثال بزنید

نویسنده: صابر فتح الهی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۸/۲۶ ۱۲:۹

به نظرم کاملا واضحه
شما می توانید متد GetCaches را به یک گرید ویو بایند کنید.
با این کار شما لیست ایتم های موجود در کش دارید
در مرحله بعد برای حذف هر ایتم از کش می توانید ایتم انتخاب شده را به تابع PurgeCacheItems(String prefix) پاس داده و
ایتم مورد نظر حذف کنید.
کد نوشته شده چیز چندان پیچیده ای نداره اگر م باز مشکل دارید لطفا مطرح کنید
موفق و موید باشید

حلقه زیر را در نظر بگیرید :

```
for (byte i = 0; i <= 255; i++)  
{  
    ...  
}
```

به نظر شما این حلقه چند بار اجرا می‌شود؟

این حلقه را در یک برنامه استفاده کرده بودم. مشکل اینجا بود که برنامه وارد حلقه می‌شد اما از آن خارج نمی‌شد و یک حلقه بی‌نهایت ایجاد شده بود.
اما چرا؟

دلیل آن این است که وقتی `i` به 255 رسیده و می‌خواهد به اضافه یک شود، حاصل 256 نمی‌شود که شرط `i <= 255` برقرار نشود و برنامه از حلقه خارج شود. بلکه چون `i` از نوع `byte` است، سرریز کرده و نتیجه صفر می‌شود.
این حالت برای `int` و سایر نوع اعداد هم صادق است.
برای رفع این مشکل چکار باید کرد؟

چاره آن کلمه کلیدی `checked` است که از سرریز اعداد جلوگیری می‌کند :

```
checked  
{  
    for (byte i = 0; i <= 255; i++)  
    {  
        ...  
    }  
}
```

در این حالت زمانی که `i` به 255 رسیده و می‌خواهد به اضافه یک شود، `OverflowException` ایجاد می‌شود.

در مقابل کلمه `unchecked` هم هست که عکس `checked` عمل می‌کند.

نظرات خوانندگان

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۹:۳۹ ۱۳۹۱/۰۸/۲۴

روش دیگر کامپایل کردن کد با پارامتر زیر است

/checked

در کل کارآیی این روش حدود سه بار کندر است از روش معمولی بدون checked و اگر مشکل یافت شده بهتر است از بازه صحیح اعداد استفاده شود.

نویسنده: رحمت الله رضایی
تاریخ: ۱۴:۱۳ ۱۳۹۱/۰۸/۲۴

ممنون. اصلاح کردم به :

```
for (int i = 0; i <= 255; i++)  
{  
    ...  
}
```

عنوان: از متد `DateTime.ToString` بدون پارامتر استفاده نکنید!
نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۲۱:۵ ۱۳۹۱/۰۸/۲۶
آدرس: www.dotnettips.info
برچسب‌ها: C#, DateTime

در حین تهیه کتابخانه Silverlight DatePicker فارسی، گاهای استفاده کنندگان گزارش می‌دادند که برنامه روی سیستم‌های مختلف کوش می‌کند یا تبدیل تاریخ درست انجام نمی‌شود. مشکل هم پس از بررسی طولانی به این ترتیب مشخص شد که استفاده از `DateTime.ToString` بدون ذکر پارامترهایی که در ادامه توضیح داده خواهد شد، اشتباه است.

متد `ToString` بر اساس تنظیمات محلی عمل می‌کند

خروجی فراخوانی ذیل

```
DateTime.Now.ToString()
```

در یک سیستم می‌تواند

01/11/2012 09:49:08 ق.ظ

و در سیستمی دیگر

11/1/2012 9:49:08 AM

باشد.

این مساله خصوصاً برای ذخیره سازی و پردازش اطلاعات به صورت رشته بسیار مهم و مساله ساز است. فرض کنید در یک شبکه با تنظیمات محلی متفاوت، کاربران اطلاعات تاریخ متفاوتی را به بانک اطلاعاتی ارسال کنند. پردازش صحیح این تاریخ‌ها تقریباً غیرممکن است. حالت اول روز 11 ماه یک را نمایش می‌دهد و حالت دوم روز 1 ماه 11. در حالیکه هر دو تاریخ در یک روز ثبت شده‌اند اما تنظیمات محلی کاربران متناظر یکسان نبوده است. برای رفع این مشکل نیاز است `ToString` را مستقل از تنظیمات محلی کاربران کرد:

```
DateTime.Now.ToString(CultureInfo.InvariantCulture)
```

این مورد نکته‌ای است که اگر از FxCop برای آنالیز اسembly‌های برنامه خود استفاده کنید، حتماً گوشزد خواهد شد. همچنین ReSharper نیز رعایت آن را در نگارش‌های اخیر خود گنجانده است.

مشکل دیگر مشابه در حین کار با Silverlight و WPF، استفاده و پردازش `e.NewValue` تغییرات خواص است. این مقدار به صورت `object` ارسال می‌شود و برای پردازش آن نباید `e.NewValue.ToString` فراخوانی شود. روش صحیح دریافت تاریخ از آن باید به صورت زیر باشد:

```
public static DateTime? DateTime.TryParse(object data)
{
    if (data == null)
        return null;

    if (data.GetType().Equals(typeof(DateTime)))
        return (DateTime)data;

    DateTime result;
    if (DateTime.TryParse((string)data, CultureInfo.InvariantCulture, DateTimeStyles.None, out
result))
        return result;

    return null;
}
```

دو نکته در اینجا قابل توجه است:

- در متد `DateTime.TryParse` بجای `string.ToString`, به `DateTime.TryParse` تبدیل شده است. متد `DateTime.TryParse` نیز حالت ویژه‌ای `CultureInfo.InvariantCulture` را پیدا کرده و `DateTime` در آن قید شده است.
- همچنین چون نوع `object` می‌باشد، بهتر است ابتدا بررسی شود که آیا `DateTime` است یا خیر. سپس سایر بررسی‌ها صورت گیرد.

نظرات خوانندگان

نویسنده: رضا نباتی
تاریخ: ۲۱:۲۳ ۱۳۹۱/۰۸/۲۶

به نظر بندۀ بهترین راه برای گرفتن خروجی دلخواه ارسال فرمت استرینگ `DateTime` برای نمایش آن در خروجی می‌باشد.

```
DateTime thisDate1 = new DateTime(2011, 6, 10);
Console.WriteLine("Today is " + thisDate1.ToString("MMMM dd, yyyy") + ".");
```

نویسنده: بهروز راد
تاریخ: ۸:۲۷ ۱۳۹۱/۰۸/۲۷

البته ابزار `Code Analysis` موجود در `Visual Studio Ultimate` هم از `FxCop` پشت صحنۀ استفاده می‌کنه و این موارد رو گوشزد می‌کنه.

نویسنده: میثم جوادی
تاریخ: ۱۲:۷ ۱۳۹۱/۰۸/۲۷

من هم یه بار به همچین مشکلی ، شبیه به این برخورده بودم
[توضیحات](#)

نویسنده: صابر فتح اللهی
تاریخ: ۱۴:۱۴ ۱۳۹۱/۰۸/۲۷

همونطوری که مهندس توی پست شون ذکر کردن نسخه جدید `resharper` هم این عمل گوشزد می‌کنه

برای تبدیل یک عدد صحیح به هگزا دسیمال معادل و بلکس از کد زیر استفاده می‌کنیم.

```

int intValue = 182;
string hexValue = intValue.ToString("X");
int intAgain = int.Parse(hexValue, System.Globalization.NumberStyles.HexNumber);
  
```

کدهای بالا بقدر کافی روشن و واضح هستند که نیازی به توضیح اضافی نداشته باشند ولی فرض کنید قصد دارید عدد هگزا دسیمال 20 رقمه‌ی زیر را به معادل عدد صحیح آن تبدیل کنید، این عدد نیاز به 80 بیت دارد که امکان ذخیره سازی آن در int و یا long وجود ندارد چون طول آن‌ها بترتیب 32 بیت و 64 بیت است.

```
var hexValue = "0x00010471000001BF001F";
```

برای حل این مشکل ابتدا ارجاعی از System.Numerics را به پروژه اضافه کنید سپس به یکی از 2 روش زیر آن را به عدد صحیح تبدیل کنید.

روش اول:

```

byte[] bigNumber = new byte[]
{
  0, 0, 0, 1, 0, 4, 7, 1, 0, 0, 0, 0, 0, 1,
  byte.Parse("B", System.Globalization.NumberStyles.HexNumber),
  byte.Parse("F", System.Globalization.NumberStyles.HexNumber),
  0, 0, 1,
  byte.Parse("F", System.Globalization.NumberStyles.HexNumber)
};

Array.Reverse(bigNumber);
var bigInt = new System.Numerics.BigInteger(bigNumber);
  
```

در این روش ابتدا ارقام عدد هگزا دسیمال را در یک آرایه از نوع داده بایت ذخیره کنید سپس آرایه را معکوس کرده و آن را به متدهای BigInteger پس دهید. علت معکوس کردن آرایه این است که متدهای سازنده BigInteger به آرایه little-endian نیاز دارد.

روش دوم:

```

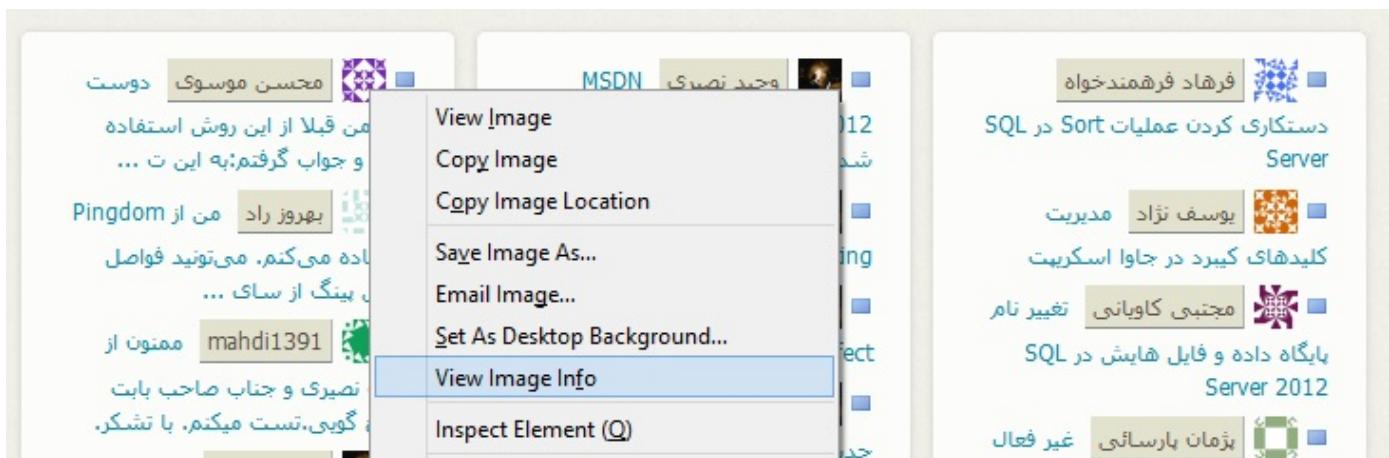
var bigint =
  System.Numerics.BigInteger.Parse("00010471000001BF001F",
  System.Globalization.NumberStyles.HexNumber,
  System.Globalization.CultureInfo.InvariantCulture);
  
```

در این روش باید "0x" را از ابتدای عدد هگزا دسیمال جدا کنید و سپس آن را به BigInteger.Parse پس دهید.

منابع:

[C# convert integer to hex and back again](#)
[?How do I convert this Hex to an Integer](#)

برای برنامه نویسان همیشه این امکان هست که تصاویری را که از کاربر دریافت می‌کنند تغییر اندازه دهند، مثلا در همین سایت تصاویری از کاربران جهت نمایش در پروفایل آنها دریافت می‌شود، در همین سایت نیز این اتفاق می‌افتد مثلا تصاویر پروفایل کاربران با اندازه‌های متفاوتی نشان داده می‌شود.

برای انجام این کارها می‌توان به دو طریق عمل کرد:

تغییر اندازه تصویر در زمان ذخیره‌سازی
در زمانی که می‌خواهیم تصویر را به بازدید کننده نشان دهیم

در حالت 1 زمانی که تصویری را از کاربر دریافت می‌کنیم با توجه به اینکه تصویر را با چه اندازه‌هایی در نرم افزار نیاز داریم تغییر اندازه داده و تک تک ذخیره می‌کنیم، این روش کل عملیات در زمان ثبت و تنها یکبار اتفاق می‌افتد، این روش جای بیشتری از منابع (مانند هارد دیسک یا دیتابیس) سرور را اشغال می‌کند اما در عوض می‌توان گفت سرعت بالاتری دارد، در روش دوم زمانی که بازدید کننده از سایت (نرم افزار) بازدید می‌کند تصویر اصلی با توجه به نیاز تغییر اندازه داده شده و برای کاربر ارسال می‌شود (در واقع کاربر آن را مشاهده می‌کند)، این روش فضای کمتری از منابع را اشغال می‌کند اما در زمان اجرا عملیات اضافی برای هر کاربری (البته با کش کردن این عملیات کم می‌شود) انجام می‌شود.

در هر دو روش گفته شده در هر صورت ما باید متذکر (توابعی) برای تغییر اندازه تصویر داشته باشیم که در زیر نحوه نوشتمن آن را شرح خواهیم داد.

```

using System;
using System.Drawing;
using System.Drawing.Drawing2D;
using System.Drawing.Imaging;
using System.IO;

namespace PWS
{
  public static class Helpers
  {
    /// <summary>
    /// تغییر اندازه تصویر
    /// </summary>
    /// <param name="imageFile"></param>
    /// <param name="targetSize"></param>
    /// <param name="format"></param>
  }
}
  
```

```

/// <returns></returns>
public static byte[] ResizeImageFile(this byte[] imageFile, Int32 targetSize, ImageFormat
format)
{
    if (imageFile == null)
        throw new Exception("لطفا تصویر اصلی را مشخص نمایید");
    // باز کردن تصویر اصلی به عنوان یک جریان
    using (var oldImage = Image.FromStream(new MemoryStream(imageFile)))
    {
        محاسبه اندازه تصویر خروجی با توجه به اندازه داده شده
        var newSize = CalculateDimensions(oldImage.Size, targetSize);
        // ایجاد تصویر جدید
        using (var newImage = new Bitmap(newSize.Width, newSize.Height,
PixelFormat.Format24bppRgb))
        {
            using (var canvas = Graphics.FromImage(newImage))
            {
                canvas.SmoothingMode = SmoothingMode.AntiAlias;
                canvas.InterpolationMode = InterpolationMode.HighQualityBicubic;
                canvas.PixelOffsetMode = PixelOffsetMode.HighQuality;
                // تغییر اندازه تصویر اصلی و قرار دادن آن در تصویر جدید
                canvas.DrawImage(oldImage, new Rectangle(new Point(0, 0), newSize));
                var m = new MemoryStream();
                // ذخیره تصویر جدید با فرمات وارد شده
                newImage.Save(m, format);
                return m.GetBuffer();
            }
        }
    }
}

/// <summary>
/// محاسبه ابعاد تصویر خروجی
/// </summary>
/// <param name="oldSize">تصویر اصلی</param>
/// <param name="targetSize">اندازه تصویر خروجی</param>
/// <returns></returns>
private static Size CalculateDimensions(Size oldSize, Int32 targetSize)
{
    var newSize = new Size();
    if (oldSize.Height > oldSize.Width)
    {
        newSize.Width = Convert.ToInt32(oldSize.Width * (targetSize / (float)oldSize.Height));
        newSize.Height = targetSize;
    }
    else
    {
        newSize.Width = targetSize;
        newSize.Height = Convert.ToInt32(oldSize.Height * (targetSize / (float)oldSize.Width));
    }
    return newSize;
}
}

```

در متد `ResizeImageFile` تصویر اصلی به عنوان یک جریان باز می‌شود. (سطر 23)

اندازه تصویر خروجی با توجه به اندازه وارد شده توسط متد `CalculateDimensions` تعیین می‌شود؛ روال کار متد `CalculateDimensions` اینگونه است که اندازه عرض و ارتفاع تصویر اصلی بررسی می‌شود و با توجه به اینکه کدام یک از اینها بزرگتر است تغییر اندازه در آن صورت می‌گیرد، مثلاً در صورتی که عکس ارتفاع بیشتری نسبت به عرض تصویر داشته باشد تصویر تغییر اندازه داده شده نیز با توجه به تناسب ارتفاع تغییر داده می‌شود و بالعکس. (سطر 26)

پس از تغییر اندازه تصویر جدیدی در حافظه ایجاد می‌شود. (سطر 28)

سپس تنظیمات گرافیکی لازم برای تصویر جدید اعمال می‌شود. (سطر 30 تا 34)

تصویر اصلی با توجه به اندازه جدید تغییر کرده و در تصویر جدید قرار می‌گیرد. (سطر 36)

در نهایت تصویر جدید با فرمت وارد شده در متذخیره شده و به عنوان خروجی متذبرگشت داده میشود. (سطر 37 تا 40) خروجی این متذنیز آرایه بایتی میباشد که به سادگی میتوانید از آن برای ذخیره تصاویر در دیتابیس استفاده نمایید.

نحوه استفاده از این تابع در ASP.NET میتواند به صورت زیر باشد :

```
byte[] oldImage = FileUploadImage.FileBytes;  
byte[] target = oldImage.ResizeImageFile(100, ImageFormat.Jpeg);
```

در واقع فراخوانی مذکور تصویر ورودی را به اندازه 100 پیکسل تغییر داده و در ارایه بایتی به نام target ذخیره میکند.
در بخش بعد در زمان نمایش تصویر به کاربر آن را تغییر اندازه خواهیم داد.
لازم به ذکر است که کدهای تغییر اندازه StarterKit های میکروسافت کپی برداری شده است.

نظرات خوانندگان

نویسنده: محسن.د
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۹/۱۴ ۱۳:۲۴

بسیار عالی

در فضای [asp.net MVC](#) کلاس [System.Web.Helpers](#) [webImage](#) این امکانات رو در اختیار توسعه دهنده قرار میده.

نویسنده: صابر فتح الهی
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۹/۱۴ ۱۵:۰

بله دیدم جالب بود واسم، اما تغییر اندازه ندیدم کدوم متده؟

نویسنده: محسن.د
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۹/۱۴ ۱۸:۴

[WebImage.Resize](#)

نویسنده: پ.م
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۲/۲۷ ۱۴:۳۶

لطفا در مورد اینکه در زمان واکنش تصاویر از دیتابیس (کش کنیم) توضیح دهید
چون خیلی سرعت کار با سایت پایین میاد
مثلا هر بار کاربر که بخواهد از صفحه ای به صفحه ای دیگه بره تصاویر از نو بارگزاری میشن و این سرعت سایت رو کند میکنه

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۲/۲۷ ۱۴:۳۹

به مطلب و مأخذ «[مدیریت درخواست‌های شرطی در ASP.NET MVC](#)» مراجعه کنید. نکات کلی در بحث عنوان شده. در مأخذ آن
پیاده سازی‌های مخصوص وب فرم‌ها هم هست.

نویسنده: رضایی
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۵/۳۱ ۱۹:۱۷

سلام؛ موقع تغییر سایز یک تصویر png به png پس زمینه رو مشکی میکنه. آیا راهی هست در صورتی که تصویر اولیه png باشه
تصویر نهایی هم بدون پس زمینه باشه.

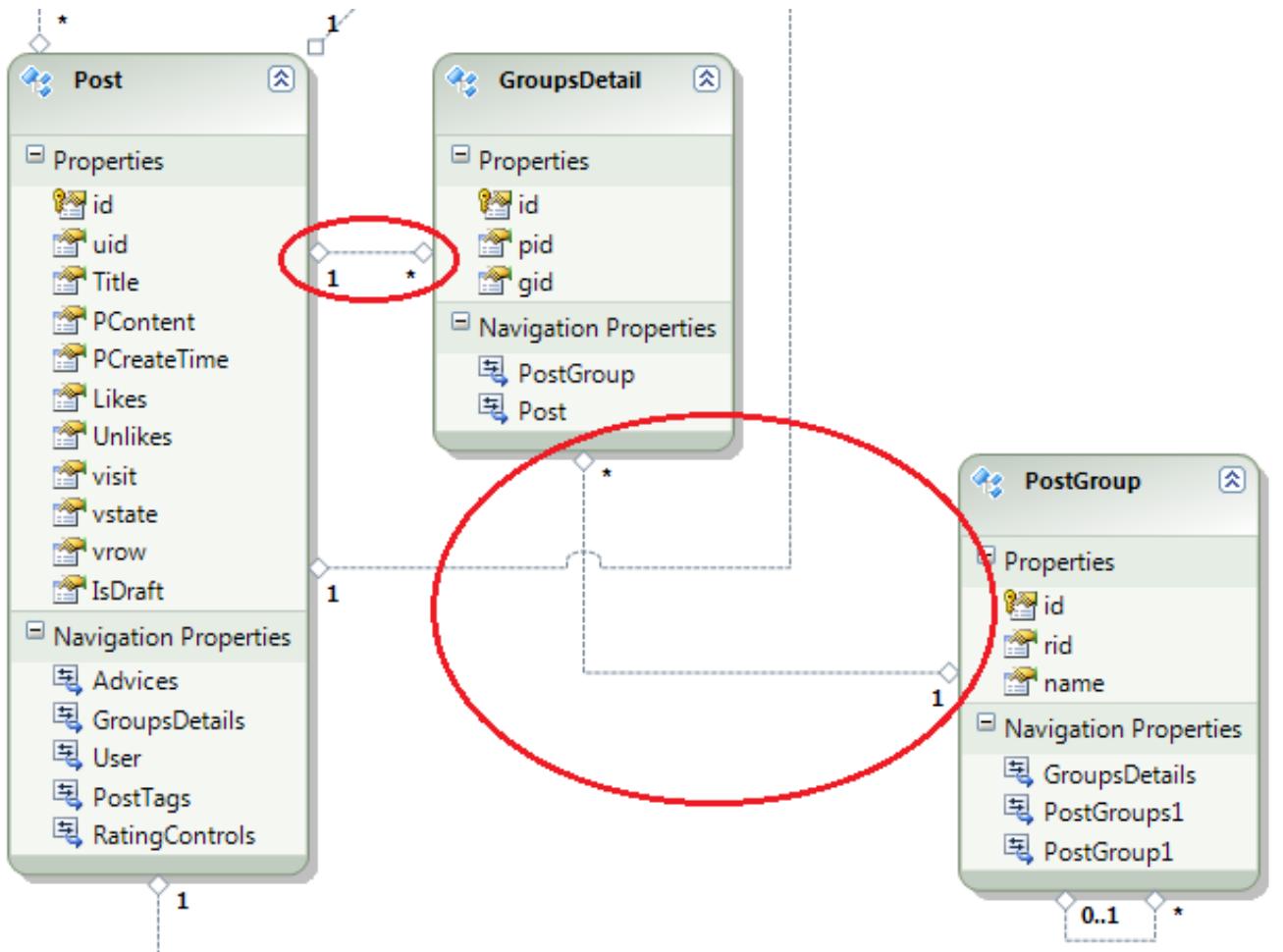
نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۶/۲۰ ۱۳:۵

[Resize PNG Image and Keep Transparent Background](#)

نویسنده: میثم شریفی
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۲/۰۳ ۱۹:۲۵

با تشکر مقاله بسیار خوبی بود.
یک کتابخانه متن باز هست که امکانات کاملی ارائه کرده و [helper](#) خوبی هم برای [mvc](#) دارد [ImageResizer](#)

فرض کنید ساختار زیر را در مدل ساخته شده به وسیلهٔ Entity framework در پروژهٔ خود داریم.

جدول Post با جدول GroupsDetail ارتباط یک به چند و در مقابل آن جدول GroupsDetail با جدول PostGroup ارتباط چند به یک دارد. به زبان ساده ما تعدادی گروه بندی برای مطالب داریم (در جدول PostGroup) و میتوانیم برای هر مطلب تعدادی از گروه‌ها را در جدول GroupsDetail مشخص کنیم ...

فکر میکنم همین مقدار توضیح به اندازه‌ی کافی برای درک روابط مشخص شده در مدل رابطه‌ای مفروض کفايت کند.

حالا فرض کنید ما میخواهیم لیستی از عنوان مطالب موجود به همراه [نام] گروه‌های هر مطلب را داشته باشیم.

توجه شما رو به قطعه کد ساده‌ی زیر جلب میکنم:

```

var context = new Models.EntitiesConnection();
var query = context.Posts.Select(pst => new {
    id = pst.id,
    Title = pst.Title,
    GNames = pst.GroupsDetails.Select(grd => new { Name = grd.PostGroup.name })
})
.OrderByDescending(c => c.id)
.ToList();
  
```

همانطور که شاهد هستید در قطعه کد بالا توسط خواص راهبری (Navigation Properties) به صورت مستقیم نام گروههای ثبت شده برای هر مطلب در جدول GroupsDetail را از جدول Groups استخراج کردیم . خب تا اینجا مسئله ای وجود نداشت (البته با ORM ها این کار بسیار سهل و اسان شده است تا جایی که در حالت عادی برای همین کار باید کلی join نویسی کرد و در کل خدارو شکر که از دست کارهای تکراری و خسته کننده توسط این موجودات مهربان (ORM's) نجات یافتیم)

خب میرسیم به ادامه مطلبیمون . نتیجه این query چه خواهد بود ؟ کاملا واضح است که ما تعداد دلخواهی از فیلدها رو برای واکشی مشخص کردیم پس در نتیجه نوع داده ای که توسط این query بازگشت داده خواهد شد یک لیست از یک نوع بی نام میباشد ... چگونه از نتیجه این query در صورت ارسال اون به عنوان یک پارامتر به یکتابع استفاده کنیم ؟ اگر ما تمامی فیلدهای جدول Post را واکشی میکریم مقدار بازگشتی یک لیست از نوع Post بود که به راحتی قابل استفاده بود مثل مثال زیر

```
public bool myfunc(List<Post> query)
{
    foreach (var item in query)
    {
        .... string title = item.Title;
    }
...return true;
}
.

.

.

var context = new Models.EntitiesConnection();
var queryx = context.Posts.ToList();
.... myfunc(queryx );
```

- اما حالا با یک لیست از یک نوع بی نام رو به رو هستیم ... چند راه مختلف برای دسترسی به این گونه از مقادیر بازگشتی داریم .
- 1 : استفاده از Reflection برای دسترسی به فیلدهای مشخص شده .
 - 2 : تعریف یک مدل کامل بر اساس فیلدهای مشخص شده بازگشتی و ارسال یک لیست از نوع تعریف شده به تابع . (به نظرم این روش خسته کننده و زیاد شکل نیست چون برای هر query خاص مجبوریم یک مدل کلی تعریف کنیم و این باعث میشه تعداد زیادی مدل در نهایت داشته باشیم که استفاده از زیادی از اونها نمیشه عملا)
 - 3 : استفاده از یکی از روش های خلاقانه تبدیل نوع Anonymous ها .

روش سوم روش مورد علاقه من هست و انعطاف بالایی دارد و خیلی هم شیکو مجلسیه ! در ضمن این روش که قراره ذکر بشه کاربردهای فراوانی دارد که این مورد فقط یکی از اونهاست
خب بریم سر اصل مطلب . به کد زیر توجه کنید :

```
public static List<T> CreateGenericListFromAnonymous<T>(object obj, T example)
{
    return (List<T>)obj;
}
public static IEnumerable<T> CreateEmptyAnonymousIEnumerable<T>(T example)
{
    return new List<T>(); ;
}
////

public bool myfunc(object query)
{
    var cquery = CreateGenericListFromAnonymous(query,
        new {
            id = 0,
            Title = string.Empty,
            GNames = CreateEmptyAnonymousIEnumerable(new { Name =
string.Empty })
        });
    foreach (var item in cquery)
    {
```

```
string title = item.Title;
foreach (var gname in item.GNames)
{
    string gn = gname.Name;
}

.

.

}

return false;
}

.

.

var context = new Models.EntitiesConnection();
var query = context.Posts.Select(pst => new
{
    id = pst.id,
    Title = pst.Title,
    GNames = pst.GroupsDetails.Select(grd => new { Name =
grd.PostGroup.name })
}).OrderByDescending(c => c.id);
myfunc(query.ToList());
```

در کد بالا به صورت تو در تو از انواع بی نام استفاده شده تا مطلب برآتون خوب جا بیوافته . یعنی یک نوع بی نام که یکی از فیلدهای اون یک لیست از یک نوع بی نام دیگست ... خب میبینید که خیلی راحت با دو تابع ما تبدیل انواع بی نام رو به صورت inline انجام دادیم و ازش استفاده کردیم . بدون اینکه نیاز باشه ما یک مدل مجزا ایجاد کنیم ... تابع CreateGenericListFromAnonymous : یک object رو میگیره و اون رو به یک لیست تبدیل میکنه بر اساس نوعی که به صورت inline براش مشخص میکنیم .

تابع CreateEmptyAnonymousIEnumarable یک لیست از نوع IEnumarable را بر اساس نوعی که به صورت inline براش مشخص کردیم بر میگردونه . دلیل اینکه من در اینجا این تابع رو نوشتم این بود که ما در query یک فیلد با نام GNames داشتیم که مجموعه ای از نام گروههای هر مطلب بود که از نوع IEnumarable هستش . در واقع ما در اینجا نوع بی نامی داریم که یکی از فیلدهای اون یک لیست از یک نوع بی نام دیگست . امیدوارم مطلب برآتون جا افتاده باشه . دوستان عزیز سوالی بود در قسمت نظرات مطرح کنید .

نظرات خوانندگان

نویسنده: سعید
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۹/۲۱ ۱۷:۱۱

با تشکر. روش‌های دیگری هم برای بازگشت انواع بی نام و نشان وجود دارند:

- خروجی متاد را `object` تعریف کنیم

- خروجی متاد را یک لیست از نوع `dynamic` (سی شارپ ۴) تعریف کنیم

- خروجی متاد را فقط `ienumerable` تعریف کنیم (نیازی به ذکر `t` ندارد الزاما)

نویسنده: سید مهران موسوی
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۹/۲۱ ۲۰:۴۷

ممنون از نکاتی که ذکر کردید . از نکات ذکر شده برجسته ترینش استفاده از انواع `dynamic` هستش که کار رو ساده میکنه ولی خب مشکلاتی رو هم به وجود میاره مثلا اشکال زدایی رو سخت میکنه. هر چند که این نوع کار خودش رو با Reflection در زمان اجرا انجام میده و استفاده از اون رو ساده میکنه ولی خب استفاده مستقیم از روش‌های سطح پایین تر مزایایی رو هم داره مثلا مثال زیر رو در نظر بگیرید

```
public bool sample(object query)
{
    System.Reflection.BindingFlags flags = System.Reflection.BindingFlags.Public |
    System.Reflection.BindingFlags.NonPublic |
    System.Reflection.BindingFlags.Static |
    System.Reflection.BindingFlags.Instance |
    System.Reflection.BindingFlags.DeclaredOnly;
    foreach (var item in query.GetType().GetProperties(flags))
    {
        string test = item.GetValue(query, null).ToString();
        // Do Something ...
    }
    return false;
}
```

خب حلا فرض کنید ما میخوایم یک `Table Generator` بسازیم که بر اساس لیست نتایج بازگشت داده شده توسط `Entity framework` یک جدول رو برامون ایجاد میکنه . طبیعی هست که هر بار ما یک نوع داده ای بی نام رو برash ارسال میکنیم اگه ما بخوایم نوع `dynamic` رو به عنوان پارامترتابع تعریف کنیم نمیتوانیم به فیلدهای نوع بی نام دسترسی داشته باشیم چرا که هر بار فیلدها فرق میکنه و این تابع قراره در زمان اجرا فیلدها رو تشخیص بده ولی در انواع `dynamic` ما نام فیلد رو در زمان طراحی مشخص میکنیم و در زمان اجرا توسط نوع `dynamic` بسط داده میشه که این موضوع واسه همچین مواردی کارایی نداره ... و باید در نظر داشته که انواع `dynamic` فقط میتوانن به فیلدهای `public` دسترسی داشته باشن ولی ما با `reflection` میتوانیم محدوده دسترسی رو مشخص کنیم...

و اما در رابطه با مطلب بالا : بر فرض ما مجموعه ای از دادهها رو توسط `Entity framework` واکشی کردیم و یک نوع بی نام داریم و حالا میخوایم مثلا با `Table Generator` فرضی دو جدول رو از همین یک بار واکشی ایجاد کنیم که هر کدام شامل یک سری فیلدها هستن و یک سری فیلدها رو از نوع بی نام واکشی شده شامل نمیشن . ما میتوانیم یک تابع داشته باشیم که لیست نوع بی نام مرجع رو برash ارسال کنیم و یک نوع بی نام هم به عنوان یک پارامتر به صورت `inline` برash بفرستیم که فیلدهای مورد نظرمون رو از نوع بی نام مرجع شامل میشه . حالا با کمی توسعه `CreateGenericListFromAnonymous` و مپ کردن نوع بی نام مرجع با نوع بی نام ارسال شده توسط پارامتر و استفاده از `Reflection` میتوانیم فقط فیلدهایی رو که به صورت `inline` مشخص کردیم داشته باشیم و با یک بار واکشی اطلاعات چندین بار اون رو با شکل‌های مختلف پردازش کنیم و این فقط یک مثال بود و مطلب بالا صرفا ایده ای بود که دوستان بتونن کارهای خلاقانه ای رو از طریق اون انجام بدن

نویسنده: ایلیا

تاریخ: ۲۰:۵۹ ۱۳۹۱/۰۹/۲۱

عالی بود. من همیشه یک مدل کامل ایجاد می‌کردم. ولی حالا خیلی راحت شد. تشکر فراوان.

نویسنده: سجاد

تاریخ: ۱۷:۴۴ ۱۳۹۱/۰۹/۲۲

بسیار عالی! اگه در مورد "حالا با کمی توسعه `CreateGenericListFromAnonymous` و مپ کردن نوع بی نام مرجع با نوع بی نام ارسال شده توسط پارامتر و استفاده از `Reflection` میتوانیم فقط فیلدایی رو که به صورت `inline` مشخص کردیم داشته باشیم" بیشتر توضیح بدین ممنون میشم

نویسنده: سید مهران موسوی

تاریخ: ۲۲:۱۹ ۱۳۹۱/۰۹/۲۲

خواهش میکنم قابل نداشت. دوست عزیز این مطلب واقعا پیچیده و تخصصی هستش من یک نمونه واستون نوشتم که کد رو برآتون میزارم ولی برای فهم کاملش نیاز به اشنایی عمقی با ساختار دات نت و کار با رفلکشن داره که توضیحش در چند خط نمیگنجه بحثه یک کتاب کامله. این نمونه کد که نوشتمن دقیقا همون چیزی هست که درخواست توضیحش رو دادید.

```
public static List<T> CreateGenericListFromAnonymous<T>(object obj, T example)
{
    var newquery = new List<T>();
    var constructor = typeof(T).GetConstructors(
        System.Reflection.BindingFlags.Public | System.Reflection.BindingFlags.NonPublic |
        System.Reflection.BindingFlags.Instance
    ).OrderBy(c => c.GetParameters().Length).First();
    foreach (var item in ((IEnumerable<object>)obj))
    {
        var mapobj = new object[example.GetType().GetProperties().Count()];
        int counter = 0;
        foreach (var itemmap in example.GetType().GetProperties())
        {
            object value = item.GetType().GetProperty(itemmap.Name).GetValue(item, null);
            Type t = itemmap.PropertyType;
            mapobj[counter] = Convert.ChangeType(value, t);
            counter++;
        }
        newquery.Add((T)constructor.Invoke(mapobj));
    }
    return newquery;
}

var context = new Models.EntitiesConnection();
var query = context.Posts.Select(pst => new
{
    id = pst.id,
    Title = pst.Title,
    Likes = pst.Likes,
    Unlikes = pst.Unlikes
}).OrderByDescending(c => c.id);

object test_custom_casting = CreateGenericListFromAnonymous(query.ToList(), new { id = 0, Title =
string.Empty });
```

همینطور که میبینید نتیجه‌ی بازگشتی از یک `query` مرجع یک `list` شامل **فقط و فقط** فیلدایی هست که به صورت `inline` توسط انواع بی نام مشخص شده! امیدوارم مفید واقع شده باشه. یا حق

نویسنده: ناصر فرجی

تاریخ: ۱۲:۲۳ ۱۳۹۲/۰۱/۱۸

من همیشه از `viewmodel` استفاده میکنم و فک میکنم روش استانداردتری باشه. ممنون بابت اشتراک گذاری این مطلب.

نویسنده: pjimax

تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۲۱ ۲۱:۹

با سلام و تشکر من مقاله شما رو در پروژه خودم پیاده سازی کردم. فقط جای دوتا چهارتا جدول join کردم اما
List<T>)obj; خطای میده
لطفا راهنمایی کنید

نویسنده: محسن خان

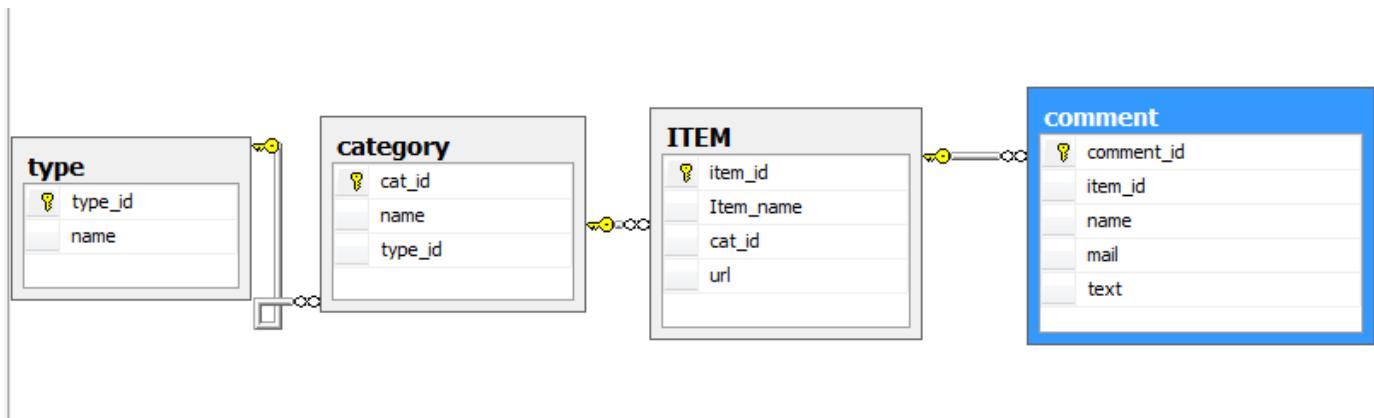
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۲۱ ۲۱:۲۱

خطای میده
لطفا رو اگر نوشته بودی الان جواب گرفته بودی!

نویسنده: pjimax

تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۲۲ ۱۰:۵۳

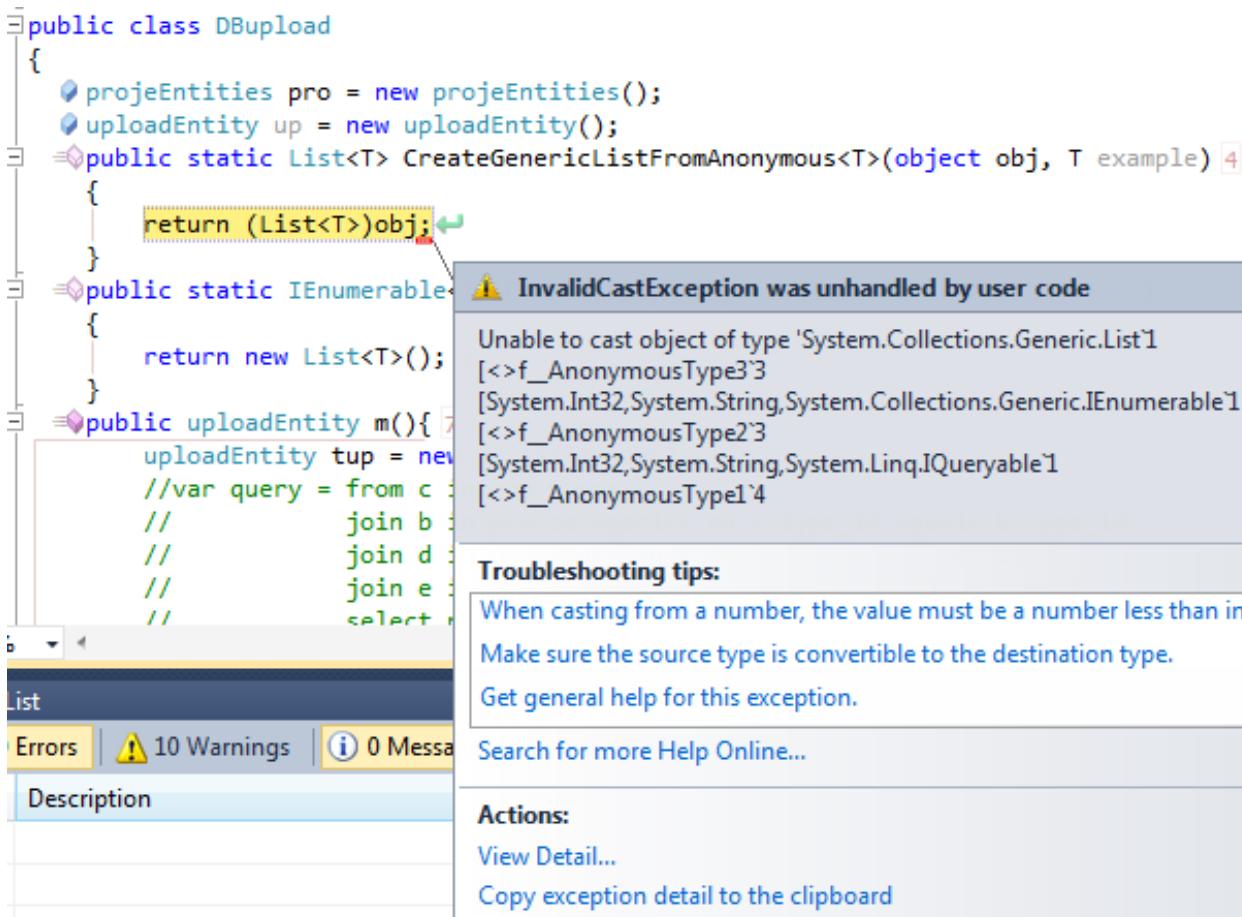
من میخام جداول زیر رو به روش بالا با هم join و استفاده کنم


```

var query = pro.types.Select(ty => new
{
    typID = ty.type_id,
    typ_nam = ty.type_nam,
    cat_names = ty.categories.Select(cat => new
    {
        catgID = cat.cat_id,
        catg_name = cat.cat_nam,
        items = pro.items.Select(item => new
        {
            item_ID = item.item_id,
            item_nam = item.item_nam,
            item_path = item.url,
            coments = pro.comments.Select(cmm => new
            {
                comm_title = cmm.comment_nam,
                comm_mail = cmm.mail,
                comm_text = cmm.text,
            })
        })
    })
}).ToList();
bool l = myfunc(query);
protected bool myfunc(object q)
    
```

```
{  
    var cquery = CreateGenericListFromAnonymous(q,  
        new  
    {  
        typID = 0,  
        typ_nam = string.Empty,  
        cat_names = CreateEmptyAnonymousIEnumerable(new  
        {  
            catgID = 0,  
            catg_name = string.Empty,  
            items = CreateEmptyAnonymousIEnumerable(new  
            {  
                item_ID = 0,  
                item_name = string.Empty,  
                item_path = string.Empty,  
                coments = CreateEmptyAnonymousIEnumerable(new  
                {  
                    comm_title = string.Empty,  
                    comm_mail = string.Empty,  
                    comm_text = string.Empty,  
                })  
            })  
        })  
    });  
    foreach (var item in cquery)  
    {  
        int ID = item.typID;  
        string type_title = item.typ_nam;  
        foreach (var Cname in item.cat_names)  
        {  
            int categoryID = Cname.catgID;  
            string category_name = string.Empty;  
            foreach (var Iname in Cname.items)  
            {  
                int ItemID = Iname.item_ID;  
                string ItemName = Iname.item_name;  
                string ItemPath = Iname.item_path;  
                foreach (var cm in Iname.coments)  
                {  
                    string com_title = cm.comm_title;  
                    string com_mail = cm.comm_mail;  
                    string com_text = cm.comm_text;  
                }  
            }  
        }  
    }  
    return true;  
}
```


نویسنده: محسن خان
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۲۲ ۱۱:۳۷

```
IList<Types> typesList = context.Types.Include(x=>x.Categories)
    .Include(x=>x.Items).Include(x=>x.Comments).ToList();
```

اگر از EF استفاده می‌کنید، استفاده از متدهای `Include` کار جوین رو برای شما انجام می‌دهد. بعدش نیازی به استفاده از متدهای [CreateGenericListFromAnonymous](#) که فقط یک سطح رو بررسی می‌کنه نیست. برای بررسی بیشتر از یک سطح باید متدهای [CreateGenericListFromAnonymous](#) را بازگشتی نوشته بشه ولی در حالت شما واقعاً نیازی نیست. ضمناً متدهای تصویر شما با [متدهای نوشته شده](#) یکی نیست.

تا به حال به این نکته برخورد کردید که برای یک فرم Html نیاز به چندین Submit داشته باشید که هر کدام یک Action مجزا برای مثال فرمی داریم که داده‌های وارد شده در ان باید به دو صورت برای یک کاربر ارسال بشن یا از طریق پیامک یا از طریق ایمیل (این فقط یک مثال پیش فرض هست) و در حالت عادی ما در یک فرم نمیتوانیم دو عدد Submit داشته باشیم که هر کدام به یک Action جدا بسط داده بشه خب راه حل چیه؟ شاید با خودتون بگید خب دو از نوع قرار میدیم و در یک اکشن کنترل میکنیم که کدام یکی انتخاب شده و عملیات رو با اون معیار انجام میدیم ... به نظرتون زیباتر نیست برای هر عملیات که ممکن باشه هر کدام کاملاً روال کاری متفاوتی داشته باشه یک Action وجود داشته باشه؟ در این صورت خوانایی کد خیلی بالاتر میره و Unit Test هر Action کاملاً مشخص هست که قراره چه فرایندی رو مورد تست قرار بده و مجبور نیستیم چندین حالت رو با عبارات شرطی از هم جدا کنیم و همه چی قاطی بشه با هم ... من در کل با امکاناتی که #C و MVC در اختیارم قرار میده حاضر نیستم تن به کد نویسی به صورت کلاسیک و قاطی پاتی بدم سعی میکنم با مطالعه‌ی سورس MVC بهترین حالت رو انتخاب کنم شما چطور؟ معلومه که همه همینو میخوان پس برم سر اصل مطلب.

قطعه کد Html و Razor ساده‌ی زیر رو در نظر بگیرید برای View :

```
@model Models.MyModel
@{
    Layout = null;
}
<!DOCTYPE html>
<html>
<head>
    <title>ViewPage1</title>
</head>
<body>
    <div>
        @using (Html.BeginForm("SendMessage", "Home", FormMethod.Post))
        {
            @Html.LabelFor(x => x.Name);
            @Html.TextBoxFor(x => x.Name);

            <input type="submit" value="ارسال توسط پیامک" name="Send_sms" />
            <input type="submit" value="ارسال توسط ایمیل" name="Send_email" />
        }
    </div>
</body>
</html>
```

خب ما دو تا Submit داریم. یکم اگه شیطنت کنید و مقادیر ارسال شده بعد از submit این فرم رو توسط ابزارهای مانیتورینگ بررسی کنید میبینید که روی هر کدام از Submit ها که کلیک میشه داده ای با نام اون که در خاصیت name اون و مقدار موجود در اون همراه اون فرم به سرور ارسال میشه و اون یکی Submit از این اتفاق بی نصیب میمونه ... خب ما هم استفاده‌ی لازم رو از این موضوع شیرین میبریم و با یک تکنیک تهاجمی از این موضوع برای رسیدن به هدفمون استفاده میکنیم.

این هم کلاس Model ماست :

```
using System;
using System.Collections.Generic;
using System.Linq;
using System.Web;
using System.ComponentModel;

namespace Models
{
    public class MyModel
    {
        [DisplayName("نام خود را وارد کنید")]
    }
}
```

```
    public string Name { get; set; }
}
```

و اما یک نکته‌ی دیگه . توجه داشته باشید که ما در قسمت View نام Action رو در فرم SendMessage مشخص کردیم . ولی ...
اصلادر واقع همچین اکشن وجود نداره ! پس چرا ما همچین نامی رو واسه اکشن فرم گذاشتیم ؟
دلیل اینه که ما قصد داریم با یک ActionNameSelectorAttribute درخواست کاربر رو شکار کنیم و اون رو به اکشن دلخواه ارجاع بدیم ... جالبه نه ؟ ولی چه جوری ... کلاس زیر رو بهش دقت مضاعف کنید و در پروژتون ایجادش کنید :

```
using System;
using System.Collections.Generic;
using System.Linq;
using System.Web;
using System.Web.Mvc;
using System.Reflection;

namespace ActionHandlers
{
    public class SendMessageHandlerAttribute : ActionNameSelectorAttribute
    {
        public override bool IsValidName(ControllerContext controllerContext, string actionName,
MethodInfo methodInfo)
        {
            if (actionName.Equals(methodInfo.Name, StringComparison.InvariantCultureIgnoreCase))
                return true;

            if (!actionName.Equals("SendMessage", StringComparison.InvariantCultureIgnoreCase))
                return false;

            var request = controllerContext.HttpContext.Request;
            return request[methodInfo.Name] != null;
        }
    }
}
```

خب حالا بخش Controller رو بهش دقت کنید که ما در اون دو اکشن رو با نام هایی که برای هر Submit مشخص کردیم نوشته شده رو به اووها بسط میدیم .

```
[SendMessageHandler]
[HttpPost]
public ContentResult Send_sms(MyModel mdl)
{
    /// Do something ...
    return string.Empty ;
}

[SendMessageHandler]
[HttpPost]
public ContentResult Send_email(MyModel mdl)
{
    /// Do something ...
    return string.Empty;
}
```

خب حالا بعد از کلیک بر روی هر Submit اکشن منتظر با اون اجرا میشه . بعد از ارسال درخواست به سرور MVC در بین اکشن‌های موجود در Controller مشخص شده به دنبال اکشن معین شده میگردد و وقتی به اکشن‌های ما میرسه مبینه عجب !
اون دوتا ActionNameSelectorAttribute سفارشی دارن پس میره بینه چه خبره اونجا که ما با یک حرکت تهاجمی بررسی میکنیم که اگه نام اکشن مشخص شده در فرم با نام اکشن در حال بررسی مساوی بود که همینو اجرا کن (یعنی ما میتوانی اکشنی با نام SendMessage هم داشته باشیم) . اگه نام اکشن مشخص شده در فرم اون نامی نبود که ما میخوایم که کلا بیخیال هندل کردن اکشن میشیم میزاریم خود MVC تصمیم بگیره . و در اخر بررسی میکنیم که ایا در درخواست جاری مقداری با نام اکشن در حال بررسی وجود دارد ؟ اگه داشت یعنی همون Submit که ما میخوایم وصل بشه به این اکشن کلیک شده پس اکشن در حال بررسی رو بسط میدیم به درخواست ارسال شده ... به همین سادگی ...

پیروز و موفق باشید .

نظرات خوانندگان

نویسنده: سعید
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۹/۲۲ ۱۷:۳۱

راه جالبی است. نمی‌دونستم که ActionNameSelectorAttribute وجود خارجی دارد!
چند راه حل دیگر:

الف) استفاده از قابلیت‌های binding . مثلا اگر نام پارامترها را به نام همان دکمه‌های موجود تنظیم کنیم، این نام موقع دریافت از دکمه کلیک شده، نال نیست:

```
[HttpPost]  
public ActionResult MyAction([other params here], string buttonName1, string buttonName2, etc)  
{  
    if(!string.IsNullOrEmpty(buttonName1)) { //button1 was clicked}  
}
```

ب) میشه از ویژگی‌های جدید HTML5 مثل data-form-action استفاده کرد:

```
<input type="submit" value="Standard action">  
<input data-form-action="@Url.Action("myseconaction")" type="submit" value="Second action">
```

بعد موقع ارسال کمی از jQuery استفاده کرد

```
$(document).on('click', '[type="submit"] [data-form-action]', function(event) {  
    var $this = $(this),  
        formAction = $this.attr('data-form-action'),  
        $form = $($this.closest('form'));  
        $form.attr('action', formAction);  
});
```

نویسنده: سید مهران موسوی
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۹/۲۲ ۱۸:۱

ممnon دوست عزیز که توجه میکنی به مطالب بنده . به جز روشی که در مقاله بالا ذکر شد استفاده از data-form-action موجود در نگارش 5 از HTML اصولی‌ترین روش یا بهتره بگیم تمیزترین روش در بین مواردی هست که ذکر کردید ولی خب برنامه نویسای وب همیشه با مرورگرهای مختلف در جنگ هستن و فعلاً زیاد استفاده از این روش جایز نیست چون بعضی از مرورگرهای کمی قدیمیتر پشتیبانی نمیکنند پس بهتره از تکنیکهای مورد اطمینانتر استفاده کنیم که نمونش در مقاله‌ی بالا ذکر شد ...

این نمونه روش‌های خلاقانه و جالب از جمله ActionNameSelectorAttribute به وفور در نسخه‌های جدید.mvc وجود دارد خوبشخтанه . در مقالات بعدیم سعی میکنیم مطالب تخصصی و تکنیکهای جالب دیگر و هم با دوستان به اشتراک بزارم . انصافاً mvc یکی از شیرین‌ترین تکنلوژی‌هایی هست که هر سری سورس‌ش رو مطالعه میکنیم راه کارهای جدیدی برای پیاده سازی نرم افزارها توسط اون تکنیک‌ها دستگیرم میشه ...
پاینده باشید و موفق

در ادامه مطلب پیاده سازی پروژه نقاشی (Paint) به صورت شی گرا #1 به تشریح مابقی کلاس‌های برنامه می‌پردازیم.

با توجه به تجزیه و تحلیل انجام شده تمامی اشیا از کلاس پایه به نام Shape ارث بری دارند حال به توضیح کدهای این کلاس می‌پردازیم. (به دلیل اینکه توضیحات این کلاس در دو پست نوشته خواهد شد برای این کلاس‌ها از partial class استفاده شده است)

```
using System;
using System.Drawing;
using System.Drawing.Drawing2D;
using System.Net;

namespace PWS.ObjectOrientedPaint.Models
{
    /// <summary>
    /// Shape (Base Class)
    /// </summary>
    public abstract partial class Shape
    {
        #region Fields (1)

        private Brush _backgroundBrush;

        #endregion Fields

        #region Properties (16)

        /// <summary>
        /// Gets or sets the brush.
        /// </summary>
        /// <value>
        /// The brush.
        /// </value>
        public Brush BackgroundBrush
        {
            get { return _backgroundBrush ?? (_backgroundBrush = new SolidBrush(BackgroundColor)); }
            private set
            {
                _backgroundBrush = value ?? new SolidBrush(BackgroundColor);
            }
        }

        /// <summary>
        /// Gets or sets the color of the background.
        /// </summary>
        /// <value>
        /// The color of the background.
        /// </value>
        public Color BackgroundColor { get; set; }

        /// <summary>
        /// Gets or sets the end point.
        /// </summary>
        /// <value>
        /// The end point.
        /// </value>
        public PointF EndPoint { get; set; }

        /// <summary>
        /// Gets or sets the color of the fore.
        /// </summary>
        /// <value>
        /// The color of the fore.
        /// </value>
        public Color ForeColor { get; set; }

        /// <summary>
        /// Gets or sets the height.
        /// </summary>
        /// <value>
```

```
/// The height.  
/// </value>  
public float Height  
{  
    get  
    {  
        return Math.Abs(EndPoint.Y - StartPoint.Y);  
    }  
    set  
    {  
        if (value > 0)  
            EndPoint = new PointF(EndPoint.X, StartPoint.Y + value);  
    }  
}  
  
/// <summary>  
/// Gets or sets a value indicating whether this instance is fill.  
/// </summary>  
/// <value>  
/// <c>true</c> if this instance is fill; otherwise, <c>false</c>.  
/// </value>  
public bool IsFill { get; set; }  
  
/// <summary>  
/// Gets or sets a value indicating whether this instance is selected.  
/// </summary>  
/// <value>  
/// <c>true</c> if this instance is selected; otherwise, <c>false</c>.  
/// </value>  
public bool IsSelected { get; set; }  
  
/// <summary>  
/// Gets or sets my pen.  
/// </summary>  
/// <value>  
/// My pen.  
/// </value>  
public Pen Pen  
{  
    get  
    {  
        return new Pen(ForeColor, Thickness);  
    }  
}  
  
/// <summary>  
/// Gets or sets the type of the shape.  
/// </summary>  
/// <value>  
/// The type of the shape.  
/// </value>  
public ShapeType ShapeType { get; protected set; }  
  
/// <summary>  
/// Gets the size.  
/// </summary>  
/// <value>  
/// The size.  
/// </value>  
public SizeF Size  
{  
    get  
    {  
        return new SizeF(Width, Height);  
    }  
}  
  
/// <summary>  
/// Gets or sets the start point.  
/// </summary>  
/// <value>  
/// The start point.  
/// </value>  
public PointF StartPoint { get; set; }  
  
/// <summary>  
/// Gets or sets the thickness.  
/// </summary>  
/// <value>  
/// The thickness.  
/// </value>
```

```
public byte Thickness { get; set; }

/// <summary>
/// Gets or sets the width.
/// </summary>
/// <value>
/// The width.
/// </value>
public float Width
{
    get
    {
        return Math.Abs(StartPoint.X - EndPoint.X);
    }
    set
    {
        if (value > 0)
            EndPoint = new PointF(StartPoint.X + value, EndPoint.Y);
    }
}

/// <summary>
/// Gets or sets the X.
/// </summary>
/// <value>
/// The X.
/// </value>
public float X
{
    get
    {
        return StartPoint.X;
    }
    set
    {
        if (value > 0)
            StartPoint = new PointF(value, StartPoint.Y);
    }
}

/// <summary>
/// Gets or sets the Y.
/// </summary>
/// <value>
/// The Y.
/// </value>
public float Y
{
    get
    {
        return StartPoint.Y;
    }
    set
    {
        if (value > 0)
            StartPoint = new PointF(StartPoint.X, value);
    }
}

/// <summary>
/// Gets or sets the index of the Z.
/// </summary>
/// <value>
/// The index of the Z.
/// </value>
public int Zindex { get; set; }

#endregion Properties
}
```

ابدا به تشریح خصوصیات کلاس می پردازیم:
خصوصیات:

BackgroundColor : در صورتی که شی مورد نظر به صورت توپررسم شود، این خاصیت رنگ پس زمینه شی را مشخص می‌کند.

BackgroundBrush : خاصیتی است که با توجه به خاصیت **BackgroundColor** یک الگوی پر کردن زمینه شی می‌سازد.

EndPoint : نقطه شروع شی را در خود نگهداری می‌کند. (قبل اگفته شد که هر شی را در صورتی که در یک مستطیل فرض کنیم یک نقطه شروع و یک نقطه پایان دارد)

ForeColor : رنگ قلم ترسیم شی مورد نظر را تعیین می‌کند.

Height : ارتفاع شی مورد نظر را تعیین می‌کند (این خصوصیت اختلاف عمودی **Y** و **EndPoint.Y** را محاسبه می‌کند و در زمان مقدار دهی **EndPoint** جدیدی ایجاد می‌کند).

Width : عرض شی مورد نظر را تعیین می‌کند (این خصوصیت اختلاف افقی **X** و **EndPoint.X** را محاسبه می‌کند و در زمان مقدار دهی **EndPoint** جدیدی ایجاد می‌کند).

IsFill : این خصوصیت تعیین کننده تپیر و یا توخالی بودن شی است.

IsSelected : این خصوصیت تعیین می‌کند که آیا شی انتخاب شده است یا خیر (در زمان انتخاب شی چهار مربع کوچک روی شی رسم می‌شود).

Pen : قلم خط ترسیم شی را مشخص می‌کند. (قلم با ضخامت دلخواه)

ShapeType : این خصوصیت نوع شی را مشخص می‌کند (این خصوصیت بیشتر برای زمان پیش نمایش ترسیم شی در زمان اجرای است البته به نظر خودم اضافه هست اما راه بهتری به ذهنم نرسید)

Size : با استفاده از خصوصیات **Width** و **Height** ایجاد شده و تعیین کننده **Size** شی است.

Thickness : ضخامت خط ترسیمی شی را مشخص می‌کند، این خصوصیت در خصوصیت **Pen** استفاده شده است.

X : مقدار افقی نقطه شروع شی را تعیین می‌کند در واقع **X.StartPosition** را برمی‌گرداند (این خصوصیت اضافی بوده و جهت راحتی کار استفاده شده می‌توان آن را ننوشت).

Y : مقدار عمودی نقطه شروع شی را تعیین می‌کند در واقع **Y.StartPosition** را برمی‌گرداند (این خصوصیت اضافی بوده و جهت راحتی کار استفاده شده می‌توان آن را ننوشت).

Zindex : در زمان ترسیم اشیا ممکن است اشیا روی هم ترسیم شوند، در واقع **Zindex** تعیین کننده عمق شی روی بوم گرافیکی است.

در پست بعدی به توضیح متدهای این کلاس می‌پردازیم.

نظرات خوانندگان

نوبسند: بتیسا
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۱/۱۸ ۱۰:۲۶

با سلام

از مطلب مفیدی که تهیه کردید ممنون.

می شود از طریق خاصیت Brush که فعلا فقط خواندنی هست، طرح های مختلفی برای پس زمینه اشیاع ایجاد کرد. مانند Paint.net و یا MS Paint

اگر به صورت زیر تعریف کنیم فکر می کنم کمی کامل تر باشه!

```
private Brush _backgroundBrush;

    /// <summary>
    /// Gets or sets the brush.
    /// </summary>
    /// <value>
    /// The brush.
    /// </value>
    public Brush BackgroundBrush
    {
        get
        {
            return _backgroundBrush;
        }
        private set
        {
            _backgroundBrush = (value != null) ? value : new SolidBrush(BackgroundColor);
        }
    }
    //-----[Methode for set brush]-----
    public virtual void SetBackgroundBrushAsHatch(HatchStyle hatchStyle)
    {
        HatchBrush brush = new HatchBrush(hatchStyle, BackgroundColor);
        BackgroundBrush = brush;
    }

    public virtual void SetBackgroundBrushAsSolid()
    {
        SolidBrush brush = new SolidBrush(BackgroundColor);
        BackgroundBrush = brush;
    }

    public virtual void SetBackgroundBrushAsLinearGradient()
    {
        LinearGradientBrush brush = new LinearGradientBrush(StartPoint, EndPoint, ForeColor,
        BackgroundColor);
        BackgroundBrush = brush;
    }
```

که اگر بخواهیم میتوانیم باز بیشتر Customize بکنیم شون.

نوبسند: صابر فتح الهی
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۱/۱۸ ۱۰:۴۰

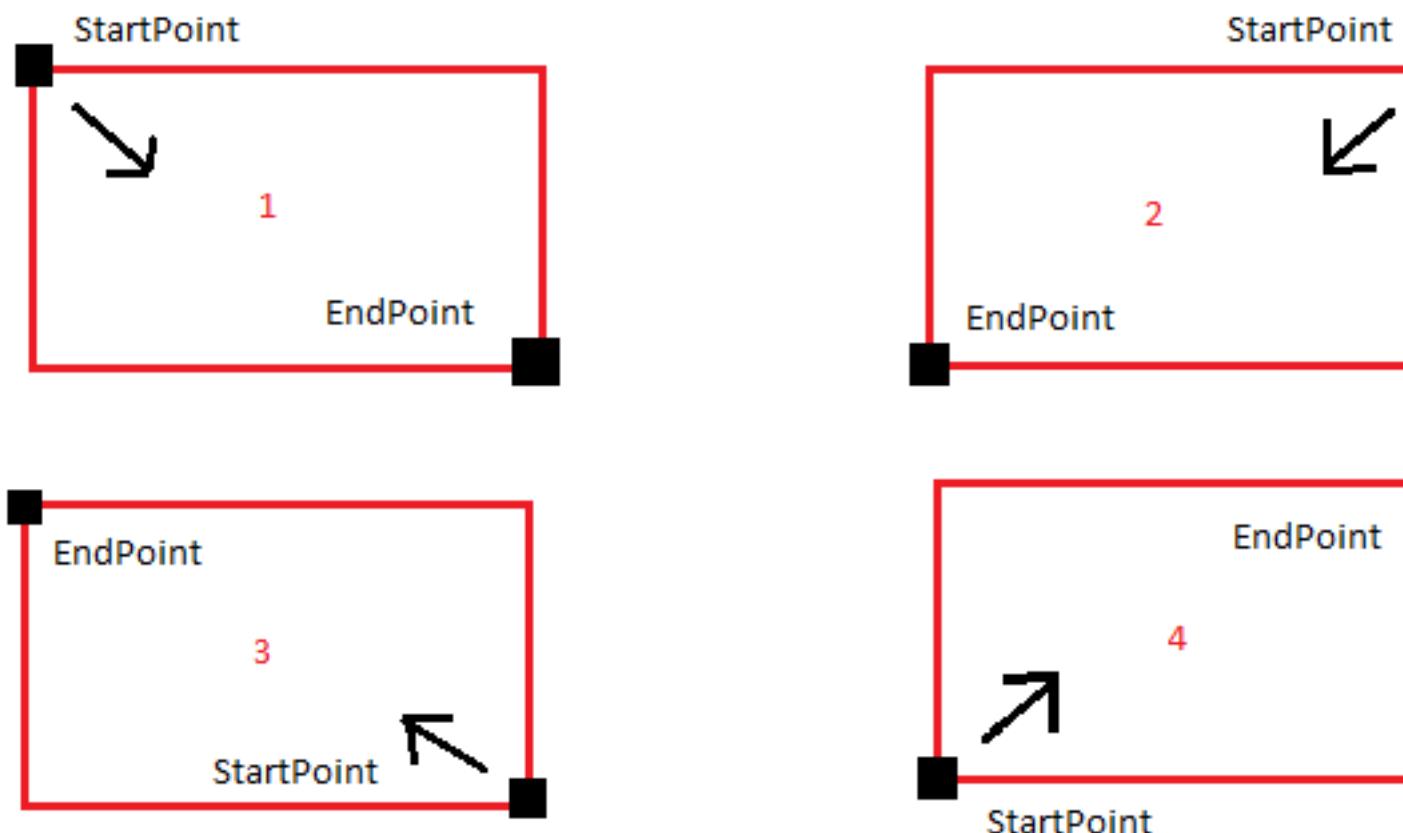
بله کاملا حق با شمامست خیلی کارها می شه روش انجام داد (قصد آموزش یک مبحث به زبان ساده بود)==> نظر شما اعمال شد.
سعی می کنم در زمان ارائه پروژه نهایی همه اینها اعمال بشه

در ادامه مطالب قبل

[پیاده سازی پروژه نقاشی \(Paint\) به صورت شی گرا #1](#)

[پیاده سازی پروژه نقاشی \(Paint\) به صورت شی گرا #2](#)

قبل از شروع توضیحات متدهای کلاس Shape در ادامه پست های قبل در ^ و _ ابتدا به تشریح یک تصویر می پردازیم.

خوب همانگونه که در تصویر بالا مشاهده می نمایید، برای رسم یک شی چهار حالت متفاوت ممکن است پیش بیاید. (دقت کنید که ربع اول محور مختصات روی بوم گرافیکی قرار گرفته است، در واقع گوشه بالا و سمت چپ بوم گرافیکی نقطه (0 و 0) محور مختصات است و عرض بوم گرافیکی محور X ها و ارتفاع بوم گرافیکی محور Y ها را نشان می دهد)

در این حالت $X < StartPoint.X & Y < StartPoint.Y$ خواهد بود. (در این حالت نقطه ای است که ابتدا ماوس شروع به ترسیم می کند، و EndPoint زمانی است که ماوس رها شده و پایان ترسیم را مشخص می کند).

در این حالت $X > StartPoint.X & Y > StartPoint.Y$ خواهد بود.

در این حالت $X > StartPoint.X & Y < StartPoint.Y$ خواهد بود.

در این حالت $X < StartPoint.X & Y > StartPoint.Y$ خواهد بود.

ابتدا یک کلاس کمکی به صورت استاتیک تعریف می‌کنیم که متدهای جهت پیش نمایش رسم شی در حالت جابجایی، رسم، و تغییر اندازه دارد.

```
using System;
using System.Drawing;

namespace PWS.ObjectOrientedPaint.Models
{
    /// <summary>
    /// Helpers
    /// </summary>
    public static class Helpers
    {
        /// <summary>
        /// Draws the preview.
        /// </summary>
        /// <param name="g">The g.</param>
        /// <param name="startPoint">The start point.</param>
        /// <param name="endPoint">The end point.</param>
        /// <param name="foreColor">Color of the fore.</param>
        /// <param name="thickness">The thickness.</param>
        /// <param name="isFill">if set to <c>true</c> [is fill].</param>
        /// <param name="backgroundBrush">The background brush.</param>
        /// <param name="shapeType">Type of the shape.</param>
        public static void DrawPreview(Graphics g, PointF startPoint, PointF endPoint, Color foreColor,
            byte thickness, bool isFill, Brush backgroundBrush, ShapeType shapeType)
        {
            float x = 0, y = 0;
            float width = Math.Abs(endPoint.X - startPoint.X);
            float height = Math.Abs(endPoint.Y - startPoint.Y);
            if (startPoint.X <= endPoint.X && startPoint.Y <= endPoint.Y)
            {
                x = startPoint.X;
                y = startPoint.Y;
            }
            else if (startPoint.X >= endPoint.X && startPoint.Y >= endPoint.Y)
            {
                x = endPoint.X;
                y = endPoint.Y;
            }
            else if (startPoint.X >= endPoint.X && startPoint.Y <= endPoint.Y)
            {
                x = endPoint.X;
                y = startPoint.Y;
            }
            else if (startPoint.X <= endPoint.X && startPoint.Y >= endPoint.Y)
            {
                x = startPoint.X;
                y = endPoint.Y;
            }

            switch (shapeType)
            {
                case ShapeType.Ellipse:
                    if (isFill)
                        g.FillEllipse(backgroundBrush, x, y, width, height);
                    //else
                    //    g.DrawEllipse(new Pen(foreColor, thickness), x, y, width, height);
                    break;
                case ShapeType.Rectangle:
                    if (isFill)
                        g.FillRectangle(backgroundBrush, x, y, width, height);
                    //else
                    g.DrawRectangle(new Pen(foreColor, thickness), x, y, width, height);
                    break;
                case ShapeType.Circle:
                    float raduis = Math.Max(width, height);

                    if (isFill)
                        g.FillEllipse(backgroundBrush, x, y, raduis, raduis);
                    //else
                    g.DrawEllipse(new Pen(foreColor, thickness), x, y, raduis, raduis);
                    break;
                case ShapeType.Square:
                    float side = Math.Max(width, height);

                    if (isFill)
                        g.FillRectangle(backgroundBrush, x, y, side, side);
                    //else
                    g.DrawRectangle(new Pen(foreColor, thickness), x, y, side, side);
            }
        }
    }
}
```

متدهای این کلاس:

DrawPreview : این متد پیش نمایشی برای شی در زمان ترسیم، جابجایی و تغیر اندازه آماده می کند، پارامترهای آن عبارتند از :
بوم گرافیکی ، نقطه شروع ، نقطه پایان و رنگ قلم ترسیم پیش نمایش شی، ضخامت خط ، آیا شی توپر باشد ؟، الگوی پر کردن
پس زمینه شی ، و نوع شی ترسیمی می باشد.

در ادامه پست‌های قبل ادامه کد کلاس Shape را تشریح می‌کنیم.

```
using System;
using System.Drawing;
using System.Drawing.Drawing2D;
using System.Net;

namespace PWS.ObjectOrientedPaint.Models
{
    /// <summary>
    /// Shape (Base Class)
    /// </summary>
    public abstract partial class Shape
    {
#region Constructors (2)

        /// <summary>
        /// Initializes a new instance of the <see cref="Shape" /> class.
        /// </summary>
        /// <param name="startPoint">The start point.</param>
        /// <param name="endPoint">The end point.</param>
        /// <param name="zIndex">Index of the z.</param>
        /// <param name="foreColor">Color of the fore.</param>
        /// <param name="thickness">The thickness.</param>
```

```

/// <param name="isFill">if set to <c>true</c> [is fill].</param>
/// <param name="backgroundColor">Color of the background.</param>
protected Shape(PointF startPoint, PointF endPoint, int zIndex, Color foreColor, byte
thickness, bool isFill, Color backgroundColor)
{
    CalculateLocationAndSize(startPoint, endPoint);
    Zindex = zIndex;
    ForeColor = foreColor;
    Thickness = thickness;
    IsFill = isFill;
    BackgroundColor = backgroundColor;
}

/// <summary>
/// Initializes a new instance of the <see cref="Shape" /> class.
/// </summary>
protected Shape() { }

#endregion Constructors

#region Methods (10)

// Public Methods (9)

    /// <summary>
    /// Draws the specified g.
    /// </summary>
    /// <param name="g">The g.</param>
    public virtual void Draw(Graphics g)
    {
        if (!IsSelected) return;
        float diff = Thickness + 4;
        Color myColor = Color.DarkSeaGreen;
        g.DrawString(String.Format("({0},{1})", StartPoint.X, StartPoint.Y), new Font(new
FontFamily("Tahoma"), 10), new SolidBrush(myColor), StartPoint.X - 20, StartPoint.Y - 25);
        g.DrawString(String.Format("({0},{1})", EndPoint.X, EndPoint.Y), new Font(new
FontFamily("Tahoma"), 10), new SolidBrush(myColor), EndPoint.X - 20, EndPoint.Y + 5);
        if (ShapeType != ShapeType.Line)
        {
            g.DrawRectangle(new Pen(myColor), X, Y, Width, Height);

            // 1 2 3
            // 8   4
            // 7 6 5
            var point1 = new PointF(StartPoint.X - diff / 2, StartPoint.Y - diff / 2);
            var point2 = new PointF((EndPoint.X - diff / 2 + StartPoint.X) / 2, StartPoint.Y - diff
/ 2);
            var point3 = new PointF(EndPoint.X - diff / 2, StartPoint.Y - diff / 2);
            var point4 = new PointF(EndPoint.X - diff / 2, (EndPoint.Y + StartPoint.Y) / 2 - diff /
2);
            var point5 = new PointF(EndPoint.X - diff / 2, EndPoint.Y - diff / 2);
            var point6 = new PointF((EndPoint.X - diff / 2 + StartPoint.X) / 2, EndPoint.Y - diff /
2);
            var point7 = new PointF(StartPoint.X - diff / 2, EndPoint.Y - diff / 2);
            var point8 = new PointF(StartPoint.X - diff / 2, (EndPoint.Y + StartPoint.Y) / 2 - diff
/ 2);

            g.FillRectangle(new SolidBrush(myColor), point1.X, point1.Y, diff, diff);
            g.FillRectangle(new SolidBrush(myColor), point2.X, point2.Y, diff, diff);
            g.FillRectangle(new SolidBrush(myColor), point3.X, point3.Y, diff, diff);
            g.FillRectangle(new SolidBrush(myColor), point4.X, point4.Y, diff, diff);
            g.FillRectangle(new SolidBrush(myColor), point5.X, point5.Y, diff, diff);
            g.FillRectangle(new SolidBrush(myColor), point6.X, point6.Y, diff, diff);
            g.FillRectangle(new SolidBrush(myColor), point7.X, point7.Y, diff, diff);
            g.FillRectangle(new SolidBrush(myColor), point8.X, point8.Y, diff, diff);
        }
        else
        {
            var point1 = new PointF(StartPoint.X - diff / 2, StartPoint.Y - diff / 2);
            var point2 = new PointF(EndPoint.X - diff / 2, EndPoint.Y - diff / 2);
            g.FillRectangle(new SolidBrush(myColor), point1.X, point1.Y, diff, diff);
            g.FillRectangle(new SolidBrush(myColor), point2.X, point2.Y, diff, diff);
        }
    }

    /// <summary>
    /// Points the in sahpe.
    /// </summary>
    /// <param name="point">The point.</param>
    /// <param name="tolerance">The tolerance.</param>

```

```

    /// <returns>
    ///   <c>true</c> if [has point in sahpe] [the specified point]; otherwise, <c>false</c>.
    /// </returns>
    public virtual bool HasPointInSahpe(PointF point, byte tolerance = 5)
    {
        return point.X > (StartPoint.X - tolerance) && point.X < (EndPoint.X + tolerance) &&
point.Y > (StartPoint.Y - tolerance) && point.Y < (EndPoint.Y + tolerance);
    }

    /// <summary>
    /// Moves the specified location.
    /// </summary>
    /// <param name="location">The location.</param>
    /// <returns></returns>
    public virtual PointF Move(Point location)
    {
        StartPoint = new PointF(location.X, location.Y);
        EndPoint = new PointF(location.X + Width, location.Y + Height);
        return StartPoint;
    }

    /// <summary>
    /// Moves the specified dx.
    /// </summary>
    /// <param name="dx">The dx.</param>
    /// <param name="dy">The dy.</param>
    /// <returns></returns>
    public virtual PointF Move(int dx, int dy)
    {
        StartPoint = new PointF(StartPoint.X + dx, StartPoint.Y + dy);
        EndPoint = new PointF(EndPoint.X + dx, EndPoint.Y + dy);
        return StartPoint;
    }

    /// <summary>
    /// Resizes the specified dx.
    /// </summary>
    /// <param name="dx">The dx.</param>
    /// <param name="dy">The dy.</param>
    /// <returns></returns>
    public virtual SizeF Resize(int dx, int dy)
    {
        EndPoint = new PointF(EndPoint.X + dx, EndPoint.Y + dy);
        return new SizeF(Width, Height);
    }

    /// <summary>
    /// Resizes the specified start point.
    /// </summary>
    /// <param name="startPoint">The start point.</param>
    /// <param name="currentPoint">The current point.</param>
    public virtual void Resize(PointF startPoint, PointF currentPoint)
    {
        var dx = (int)(currentPoint.X - startPoint.X);
        var dy = (int)(currentPoint.Y - startPoint.Y);
        if (startPoint.X >= X - 5 && startPoint.X <= X + 5)
        {
            StartPoint = new PointF(currentPoint.X, StartPoint.Y);
            if (ShapeType == ShapeType.Circle || ShapeType == ShapeType.Square)
            {
                Height = Width;
            }
        }
        else if (startPoint.X >= EndPoint.X - 5 && startPoint.X <= EndPoint.X + 5)
        {
            Width += dx;
            if (ShapeType == ShapeType.Circle || ShapeType == ShapeType.Square)
            {
                Height = Width;
            }
        }
        else if (startPoint.Y >= Y - 5 && startPoint.Y <= Y + 5)
        {
            Y = currentPoint.Y;
            if (ShapeType == ShapeType.Circle || ShapeType == ShapeType.Square)
            {
                Width = Height;
            }
        }
        else if (startPoint.Y >= EndPoint.Y - 5 && startPoint.Y <= EndPoint.Y + 5)
        {
    }
}

```

```

        Height += dy;
        if (ShapeType == ShapeType.Circle || ShapeType == ShapeType.Square)
        {
            Width = Height;
        }
    }

    /// <summary>
    /// Sets the background brush as hatch.
    /// </summary>
    /// <param name="hatchStyle">The hatch style.</param>
    public virtual void SetBackgroundBrushAsHatch(HatchStyle hatchStyle)
    {
        var brush = new HatchBrush(hatchStyle, BackgroundColor);
        BackgroundBrush = brush;
    }

    /// <summary>
    /// Sets the background brush as linear gradient.
    /// </summary>
    public virtual void SetBackgroundBrushAsLinearGradient()
    {
        var brush = new LinearGradientBrush(StartPoint, EndPoint, ForeColor, BackgroundColor);
        BackgroundBrush = brush;
    }

    /// <summary>
    /// Sets the background brush as solid.
    /// </summary>
    public virtual void SetBackgroundBrushAsSolid()
    {
        var brush = new SolidBrush(BackgroundColor);
        BackgroundBrush = brush;
    }
// Private Methods (1)

    /// <summary>
    /// Calulates the size of the location and.
    /// </summary>
    /// <param name="startPoint">The start point.</param>
    /// <param name="endPoint">The end point.</param>
    private void CalculateLocationAndSize(PointF startPoint, PointF endPoint)
    {
        float x = 0, y = 0;
        float width = Math.Abs(endPoint.X - startPoint.X);
        float height = Math.Abs(endPoint.Y - startPoint.Y);
        if (startPoint.X <= endPoint.X && startPoint.Y <= endPoint.Y)
        {
            x = startPoint.X;
            y = startPoint.Y;
        }
        else if (startPoint.X >= endPoint.X && startPoint.Y >= endPoint.Y)
        {
            x = endPoint.X;
            y = endPoint.Y;
        }
        else if (startPoint.X >= endPoint.X && startPoint.Y <= endPoint.Y)
        {
            x = endPoint.X;
            y = startPoint.Y;
        }
        else if (startPoint.X <= endPoint.X && startPoint.Y >= endPoint.Y)
        {
            x = startPoint.X;
            y = endPoint.Y;
        }
        StartPoint = new PointF(x, y);
        EndPoint = new PointF(X + width, Y + height);
    }

#endregion Methods
}
}

```

Shape : پارامترهای این سازنده به ترتیب عبارتند از نقطه شروع ، نقطه پایان ، عمق شی ، رنگ قلم ، ضخامت خط ، آیا شی توپر باشد ؟ ، و رنگ پر کردن شی ، در این سازنده ابتدا توسط متده است CalulateLocationAndSize(startPoint, endPoint); به نام b نقاط ابتدا و انتهای شی مورد نظر تنظیم می شود، در متده مذکور بررسی می شود در صورتی که نقاط شروع و پایان یکی از حالت های 1، 2، 3، 4 از تصویر ابتدا پست باشد همگی تبدیل به حالت 1 خواهد شد.

سپس به تشریح متدهای کلاس Shape می پردازیم:

Draw : این متده دارای یک پارامتر ورودی است که بوم گرافیکی مورد نظر می باشد، در واقع شی مورد نظر خود را بروم گرافیکی ترسیم می کند. در کلاس پایه کار این متده زیاد پیچیده نیست، در صورتی که شی در حالت انتخاب باشد (`IsSelected = true`) بروم شی مورد نظر 8 مربع کوچک ترسیم می شود و اگر شی مورد نظر خط باشد دو مربع کوچک در طرفین خط رسم می شود که نشان دهنده انتخاب شدن شی مورد نظر است. این متده به صورت `virtual` تعریف شده است یعنی کلاس هایی که از ارث میبرند می توانند این متده را برای خود از نو بازنویسی کرده (`override` کنند) و تغییر رفتار دهند.

HasPointInShape : این متده نیز به صورت `virtual` تعریف شده است دارای خروجی بولین می باشد. پارامترهای این متده عبارتند از یک نقطه و یک عدد که نشان دهنده تلرانش نقطه بر حسب پیکسل می باشد. کار این متده این است که یک نقطه را گرفته و بررسی می کند که آیا نقطه مورد نظر با تلرانس وارد شده آیا در داخل شی واقع شده است یا خیر (مثلا وجود نقطه در مستطیل یا وجود نقطه در دایره فرمول های متفاوتی دارند که در اینجا پیش فرض برای تمامی اشیا حالت مستطیل در نظر گرفته شده که می توانند آنها را بازنویسی (`override`) کنند).

Move : این متده عنوان پارامتر یک نقطه را گرفته و شی مورد نظر را به آن نقطه منتقل می کند در واقع نقطه شروع و پایان ترسیم شی را تغییر می دهد.

Move راستای محور X ها : شی مورد نظر را به آن نقطه منتقل می کند در واقع نقطه شروع و پایان ترسیم شی را با توجه به پارامترهای ورودی تغییر می دهد.

Resize : این متده نیز برای تغییر اندازه شی به کار می رود، این متده دارای پارامترهای تغییر اندازه در راستای محور X ها ، تغییر اندازه در راستای محور Y ها می باشد و نقطه پایان شی مورد نظر را تغییر می دهد اما نقطه شروع تغییری نمی کند.

Resize : این متده نیز برای تغییر اندازه شی به کار می رود، در زمان تغییر اندازه شی با ماوس ابتدا یک نقطه شروع وجود دارد که ماوس در آن نقطه کلیک شده و شروع به درگ کردن شی جهت تغییر اندازه می کند (پارامتر اول این متده نقطه شروع درگ کردن جهت تغییر اندازه را مشخص می کند `startPoint`)، سپس در یک نقطه ای درگ کردن تمام می شود در این نقطه باید شی تغییر اندازه پیدا کرده و ترسیم شود (پارامتر دوم این متده نقطه مذکور می باشد `currentLocation`). سپس با توجه به این دو نقطه بررسی می شود که تغییر اندازه در کدام جهت صورت گرفته است و اعداد جهت تغییرات نقاط شروع و پایان شی مورد نظر محاسبه می شوند. (مثلا تغییر اندازه در مستطیل از ضلع بالا به طرفین، یا از ضلع سمت راست به طرفین و). البته برای مربع و دایره باید کاری کنیم که طول و عرض تغییر اندازه یکسان باشد.

CalulateLocationAndSize : این متده کلاس استفاده شده در واقع دو نقطه شروع و پایان را گرفته و با توجه به تصویر ابتدای پست حالت های 1 و 2 و 3 و 4 را به حالت 1 تبدیل کرده و `EndPoint` و `StartPoint` را اصلاح می کند.

SetBackgroundBrushAsHatch : این متده یک الگوی `Brush` گرفته و با توجه به رنگ پس زمینه شی خصوصیت `BackgroundBrush` را مقداردهی می کند.

Gradiant Brush : این متده با توجه به خصوصیت `BackgroundColor` و `ForeColor` یک `SetBackgroundBrushAsLinearGradient` ساخته و آن را به خصوصیت `BackgroundBrush` نسبت می کند.

SetBackgroundBrushAsSolid : یک الگوی پر کردن توپر برای شی مورد نظر با توجه به خصوصیت `BackgroundColor` شی ایجاد کرده و آن را به خصوصیت `BackgroundBrush` شی نسبت می دهد.

#3 پیاده سازی پروژه نقاشی (Paint) به صورت شی گرا

تذکر : متدهای Move, Resize و HasPointInShape virtual تعریف شده تا کلاس های مشتق شده در صورت نیاز خود کد رفتار مورد نظر خود را override کرده یا از همین رفتار استفاده نمایند.

خوشحال می شم در صورتی که در Refactoring کد نوشته شده با من همکاری کنید.

در پست های آینده به بررسی و پیاده سازی دیگر کلاس ها خواهیم پرداخت.

نظرات خوانندگان

نویسنده: بتیسا
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۱/۱۸ ۱۰:۴۱

با سلام

از مطلب مفیدتون ممنونم

در متدهای اصلی که نوشته شده در بخش هایی که اشیاء توپر رسم می‌شوند مانند خط ۱۴۳، ۱۴۹ و... بجای استفاده از خصوصیت Brush که در بخش قبلي برای پس زمینه در نظر گرفته شده بود هر بار یک براش ایجاد شده که می‌توانیم به صورت زیر اصلاح کنیم.

```
case ShapeType.Ellipse:  
    if (isFill)  
        g.FillEllipse(new SolidBrush(backgroundColor), x, y, width, height);  
    //else  
    g.DrawEllipse(new Pen(foreColor, thickness), x, y, width, height);  
    break;  
  
//-----[Change to]----->  
  
case ShapeType.Ellipse:  
    if (isFill)  
        g.FillEllipse(Brush, x, y, width, height);  
    //else  
    g.DrawEllipse(new Pen(foreColor, thickness), x, y, width, height);  
    break;
```

نویسنده: صابر فتح الهی
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۱/۱۸ ۱۰:۴۶

بله دوست گلم میشد اینکارو انجام داد
اما با توجه به اینکه متدهای static DrawPreview به صورت static تعریف شده نمی‌توان از خصوصیات غیر استاتیک کلاس در آن استفاده کرد.
درسته؟

نویسنده: بتیسا
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۱/۱۸ ۱۰:۵۸

بله به static بودن متدهای نکرده بودم

نویسنده: بتیسا
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۱/۱۸ ۱۱:۱۹

برای برطرف کردن این مسئله هم می‌توانیم همانطور که در ورودی foreColor را دریافت کردیم brush را نیز دریافت کنیم.

```
public static void DrawPreview(Graphics g, PointF startPoint, PointF endPoint, Color foreColor, byte  
thickness, bool isFill, Color backgroundColor, ShapeType shapeType)  
//-----[Change to]----->  
public static void DrawPreview(Graphics g, PointF startPoint, PointF endPoint, Color foreColor, byte  
thickness, bool isFill, Brush backgroundBrush, ShapeType shapeType)  
  
//-----  
case ShapeType.Ellipse:  
    if (isFill)  
        g.FillEllipse(new SolidBrush(backgroundColor), x, y, width, height);  
    //else
```

#3 پیاده سازی پروژه نقاشی (Paint) به صورت شی گرا

```
g.DrawEllipse(new Pen(foreColor, thickness), x, y, width, height);
break;
//----- [Change to] ----->

case ShapeType.Ellipse:
if (isFill)
    g.FillEllipse(backgroundBrush, x, y, width, height);
else
g.DrawEllipse(new Pen(foreColor, thickness), x, y, width, height);
break;
```

نویسنده: صابر فتح الهی
تاریخ: ۱۲:۷ ۱۳۹۱/۱۱/۱۸

درسته اما در قسمت اینترفیس کاربر باید Brush‌های مورد نظر ساخته شده و به این متد پاس داده شود، در مراحل پایانی فکر می‌کنم بهتر منظورم بتونم برسونم، به دلایلی (که در پست‌های آینده گفته می‌شود) از این روش‌ها استفاده نکرم.

نویسنده: سعید
تاریخ: ۱۴:۱۷ ۱۳۹۱/۱۱/۱۸

چرا drawpreview به صورت استاتیک تعریف شده؟ چرا دوبار تعریف شده؟ و چرا این کلاس پایه اطلاعات زیادی در مورد رسم زیر مجموعه‌های خودش دارد؟ آیا بهتر نیست جریانی ترسیم هر شیء با override شدن به زیر کلاس‌های مشتق شده و اگذار بشن؟ چرا این متدان از خصیت‌های کلاس تعریف شده استفاده نمی‌کنند و دوباره این خصیت‌ها رو به صورت پارامتر دریافت کردند؟ (همون بحث استقلال متد تعریف شده به صورت استاتیک و اینکه چرا؟) و اگر این کلاس پایه تا این اندازه لازم هست در مورد رسم دایره و سایر اشکال اطلاعات داشته باشد، چه ضرورتی به abstract بودن آن هست؟ اصلاً چه ضرورتی به تعریف اشیاء مشتق شده از آن هست؟

نویسنده: صابر فتح الهی
تاریخ: ۱۷:۱۱ ۱۳۹۱/۱۱/۱۸

جز متد **DrawPreview** هیچکدام از متدان پارامتری دریافت نمی‌کنند، اون هم به دلیل اینه که می‌خواه پیش نمایشی از یک شی ترسیم کنم البته می‌تونستیم اون توی یک کلاس جدا بنویسیم که این کلاس زیاد شلوغ نشه فکر می‌کنم با نوشتن کلاس‌های مشتق شده بهتر بشه توی این زمینه‌ها بحث کرد.

پ.ن : متد **DrawPreview** به یک کلاس ثالث منتقل شد.

نویسنده: صابر فتح الهی
تاریخ: ۱۷:۵۹ ۱۳۹۱/۱۱/۱۸

نظر شما اعمال شد

نویسنده: مسعود بهرامی
تاریخ: ۱۶:۵۸ ۱۳۹۲/۰۹/۰۱

با اجازه دوست عزیزم مهندس فتح الهی
من به نظرم **Helpers** رو اگه به شکل زیر Re factor کنیم بهتر باشه :)
اول یه کلاس تعریف می‌کنیم و اطلاعات لازم برای ترسیم پیش نمایش رو تو اون کلاس می‌زاریم

```
public class ShapeSpecification
{
```

#3 پیاده سازی پروژه نقاشی (Paint) به صورت شی گرا

```
public PointF StartPoint{get;set;}  
public PointF EndPoint{get;set;}  
public Color ForeColor{get;set;}  
public byte Thickness{get;set;}  
public bool IsFill{get;set;}  
public Brush BackgroundBrush{get;set;}  
}
```

یه کلاس دیگه هم نقاط ابتدا و انتهای و طول و عرض رو تو خودش داره

```
public class StartPoints  
{  
    public float XPoint { get; set; }  
    public float YPoint { get; set; }  
    public float Width { get; set; }  
    public float Height { get; set; }  
}
```

حالا یه اینترفیس تعریف میکنیم که فقط یه متد داره به نام Draw

```
public interface IPeiview  
{  
    void Draw(ShapeSpecification shapeScepification);  
}
```

حالا میرسیم به کلاس Helpers اصلیمون که میتونه هم استاتیک باشه و هم معمولی به دو شکل زیر

```
public class Helpers  
{  
    private readonly IPeiview peiview;  
  
    public Helpers(IPeiview peiview)  
    {  
        this.peiview = peiview;  
    }  
  
    public void Draw(ShapeSpecification shapeSpecification)  
    {  
        peiview.Draw(shapeSpecification);  
    }  
}
```

```
public static class Helpers  
{  
    public static void Draw(ShapeSpecification shapeSpecification, IPeiview peiview)  
    {  
        peiview.Draw(shapeSpecification);  
    }  
}
```

که فقط یه متد ساده Draw داره و اونم تابع Draw اینترفیسی که بش دادیم رو صدا میزینه
یه کلاس دیگه هم تعریف میکنیم که مسئولیتش تشخیص بومهای چهارگانه است برای شروع نقطه‌ی ترسیم

```
public static class AreaParser  
{  
    public static StartPoints Parse(PointF startPoint, PointF endPoint)  
    {  
        var startPoints = new StartPoints();  
  
        startPoints.Width = Math.Abs(endPoint.X - startPoint.X);  
        startPoints.Height = Math.Abs(endPoint.Y - startPoint.Y);  
  
        if (startPoint.X <= endPoint.X && startPoint.Y <= endPoint.Y)  
        {  
            startPoints.XPoint = startPoint.X;  
            startPoints.YPoint = startPoint.Y;  
        }  
    }  
}
```

```

        else if (startPoint.X >= endPoint.X && startPoint.Y >= endPoint.Y)
    {
        startPoints.XPoint = endPoint.X;
        startPoints.YPoint = endPoint.Y;
    }

    else if (startPoint.X >= endPoint.X && startPoint.Y <= endPoint.Y)
    {
        startPoints.XPoint = endPoint.X;
        startPoints.YPoint = startPoint.Y;
    }

    else if (startPoint.X <= endPoint.X && startPoint.Y >= endPoint.Y)
    {
        startPoints.XPoint = startPoint.X;
        startPoints.YPoint = endPoint.Y;
    }
    return startPoints;
}
}

```

نکته: این کلاس رو اگه با Func ایجاد کنیم خیلی بهتر و تمیزتر و قشنگتر هم میشد که من می‌گزرم فعلاً ازش حالا ما هر شکل جدید که اضافه کنیم به پروژه Paint خودمون وقصد پیش نمایش اونو داشته باشیم فقط کافیه یه کلاس برا پیش نمایشش ایجاد کنیم که کلاس IPreview را Implement کنه و متدهای Draw مخصوص به خودش را داشته باشه و از شرط‌های طولانی خلاص می‌شیم مثلًا من برای دایره اینکارو کردم

```

public class CirclePreview:IPreview
{
    private readonly Graphics graphics;

    public CirclePreview(Graphics graphics)
    {
        this.graphics = graphics;
    }
    public void Draw(ShapeSpecification shapeSpecification)
    {
        var startPoints = AreaParser.Parse(shapeSpecification.StartPoint,
shapeSpecification.EndPoint);

        float raduis = Math.Max(startPoints.Width, startPoints.Height);

        if (shapeSpecification.Fill)
            this.graphics.FillEllipse(shapeSpecification.BackgroundBrush, startPoints.XPoint,
startPoints.YPoint, raduis, raduis);
        else
            this.graphics.DrawEllipse(new Pen(shapeSpecification.ForeColor,
shapeSpecification.Thickness), startPoints.XPoint, startPoints.YPoint, raduis, raduis);
    }
}

```

نویسنده: صابر فتح الهی
تاریخ: ۲۷/۰۹/۱۳۹۲:۲۳

ظاهراً همه چیز مرتبه و درست هست.
من بررسی می‌کنم و نتیجش به شما اطلاع میدم
در هر صورت از وقتی که گذاشتین متشرکم

در ادامه [پست قبل](#)، در این پست به بررسی کلاس Triangle جهت رسم مثلث و کلاس Diamond جهت رسم لوزی می پردازیم.

```

using System.Drawing;
namespace PWS.ObjectOrientedPaint.Models
{
  /// <summary>
  /// Triangle
  /// </summary>
  public class Triangle : Shape
  {
    #region Constructors (2)

    /// <summary>
    /// Initializes a new instance of the <see cref="Triangle" /> class.
    /// </summary>
    /// <param name="startPoint">The start point.</param>
    /// <param name="endPoint">The end point.</param>
    /// <param name="zIndex">Index of the z.</param>
    /// <param name="foreColor">Color of the fore.</param>
    /// <param name="thickness">The thickness.</param>
    /// <param name="isFill">if set to <c>true</c> [is fill].</param>
    /// <param name="backgroundColor">Color of the background.</param>
    public Triangle(PointF startPoint, PointF endPoint, int zIndex, Color foreColor, byte
      thickness, bool isFill, Color backgroundColor)
      : base(startPoint, endPoint, zIndex, foreColor, thickness, isFill, backgroundColor)
    {
      ShapeType = ShapeType.Triangle;
    }

    /// <summary>
    /// Initializes a new instance of the <see cref="Triangle" /> class.
    /// </summary>
    public Triangle()
    {
      ShapeType = ShapeType.Triangle;
    }

    #endregion Constructors

    #region Methods (1)

    // Public Methods (1)

    /// <summary>
    /// Draws the specified g.
    /// </summary>
    /// <param name="g">The g.</param>
    public override void Draw(Graphics g)
    {
      var points = new PointF[3];
      points[0] = new PointF(X + Width / 2, Y);
      points[1] = new PointF(X + Width, Y + Height);
      points[2] = new PointF(X, Y + Height);
      if (IsFill)
        g.FillPolygon(BackgroundBrush, points);
      g.DrawPolygon(new Pen(ForeColor, Thickness), points);
      base.Draw(g);
    }

    #endregion Methods
  }
}
  
```

همانگونه که مشاهده می کنید کلاس مثلث از کلاس Shape ارث برده و تشکیل شده از یک سازنده و بازنویسی (override) متد Draw می باشد، البته متد HasPointInShape در کلاس پایه قاعدها باید بازنویسی شود، برای تشخیص وجود نقطه در شکل مثلث،

(اگر دوستان فرمولش می دونن ممنون می شم در اختیار بذارن). در متد Draw سه نقطه مثلث در نظر گرفته شده که بر طبق آن با استفاده از متدهای رسم منحنی اقدام به رسم مثلث توپر یا تو خالی نموده ایم.

کلاس لوزی نیز دقیقاً مانند کلاس مثلث عمل می کند.

```
using System.Drawing;
namespace PWS.ObjectOrientedPaint.Models
{
    /// <summary>
    /// Diamond
    /// </summary>
    public class Diamond : Shape
    {
        #region Constructors (2)

        /// <summary>
        /// Initializes a new instance of the <see cref="Diamond" /> class.
        /// </summary>
        /// <param name="startPoint">The start point.</param>
        /// <param name="endPoint">The end point.</param>
        /// <param name="zIndex">Index of the z.</param>
        /// <param name="foreColor">Color of the fore.</param>
        /// <param name="thickness">The thickness.</param>
        /// <param name="isFill">if set to <c>true</c> [is fill].</param>
        /// <param name="backgroundColor">Color of the background.</param>
        public Diamond(PointF startPoint, PointF endPoint, int zIndex, Color foreColor, byte thickness,
            bool isFill, Color backgroundColor)
            : base(startPoint, endPoint, zIndex, foreColor, thickness, isFill, backgroundColor)
        {
            ShapeType = ShapeType.Diamond;
        }

        /// <summary>
        /// Initializes a new instance of the <see cref="Diamond" /> class.
        /// </summary>
        public Diamond()
        {
            ShapeType = ShapeType.Diamond;
        }

        #endregion Constructors

        #region Methods (1)

        // Public Methods (1)

        /// <summary>
        /// Draws the specified g.
        /// </summary>
        /// <param name="g">The g.</param>
        public override void Draw(Graphics g)
        {
            var points = new PointF[4];
            points[0] = new PointF(X + Width / 2, Y);
            points[1] = new PointF(X + Width, Y + Height / 2);
            points[2] = new PointF(X + Width / 2, Y + Height);
            points[3] = new PointF(X, Y + Height / 2);
            if (IsFill)
                g.FillPolygon(BackgroundBrush, points);
            g.DrawPolygon(new Pen(ForeColor, Thickness), points);
            base.Draw(g);
        }

        #endregion Methods
    }
}
```

این کلاس نیز از کلاس Shape ارث برده و دارای یک سازنده بوده و متد Draw را از نو بازنویسی می کند، این متد نیز با استفاده از چهار نقطه و استفاده از متد رسم منحنی در دات نت اقدام به طراحی لوزی توپر یا تو خالی می کند، متد HasPointInShape در کلاس پایه قاعده تایید بازنویسی شود، برای تشخیص وجود نقطه در شکل لوزی، برای رسم لوزی توپر نیز خصوصیت استفاده کرده و شی توپر را رسم می کند.

مباحث رسم مستطیل و مربع، دایره و بیضی در پستهای بعد بررسی خواهند شد.

[پیاده سازی پروژه نقاشی \(Paint\) به صورت شی گرا 1](#)

[پیاده سازی پروژه نقاشی \(Paint\) به صورت شی گرا 2](#)

[پیاده سازی پروژه نقاشی \(Paint\) به صورت شی گرا 3](#)

موفق و موید باشید.

در ادامه مطلب پیاده سازی پروژه نقاشی (Paint) به صورت شی گرا #4 به تشریح مابقی کلاس های برنامه می پردازیم.

در این پست به شرح کلاس Rectangle جهت رسم مستطیل و Square جهت رسم مربع می پردازیم

```
using System.Drawing;
namespace PWS.ObjectOrientedPaint.Models
{
    /// <summary>
    /// Rectangle
    /// </summary>
    public class Rectangle : Shape
    {
        #region Constructors (2)

        /// <summary>
        /// Initializes a new instance of the <see cref="Rectangle" /> class.
        /// </summary>
        /// <param name="startPoint">The start point.</param>
        /// <param name="endPoint">The end point.</param>
        /// <param name="zIndex">Index of the z.</param>
        /// <param name="foreColor">Color of the fore.</param>
        /// <param name="thickness">The thickness.</param>
        /// <param name="isFill">if set to <c>true</c> [is fill].</param>
        /// <param name="backgroundColor">Color of the background.</param>
        public Rectangle(PointF startPoint, PointF endPoint, int zIndex, Color foreColor, byte thickness, bool isFill, Color backgroundColor)
            : base(startPoint, endPoint, zIndex, foreColor, thickness, isFill, backgroundColor)
        {
            ShapeType = ShapeType.Rectangle;
        }

        /// <summary>
        /// Initializes a new instance of the <see cref="Rectangle" /> class.
        /// </summary>
        public Rectangle()
        {
            ShapeType = ShapeType.Rectangle;
        }

        #endregion Constructors

        #region Methods (1)

        // Public Methods (1)

        /// <summary>
        /// Draws the specified g.
        /// </summary>
        /// <param name="g">The g.</param>
        public override void Draw(Graphics g)
        {
            if (IsFill)
                g.FillRectangle(BackgroundBrush, StartPoint.X, StartPoint.Y, Width, Height);
            g.DrawRectangle(Pen, StartPoint.X, StartPoint.Y, Width, Height);
            base.Draw(g);
        }

        #endregion Methods
    }
}
```

کلاس Rectangle از کلاس پایه طراحی شده در [^](#) ارث بری دارد. این کلاس ساده بوده و تنها شامل یک سازنده و متد ترسیم شی مستطیل می باشد.

کلاس بعدی کلاس Square می باشد، که از کلاس بالا (Rectangle) ارث بری داشته است، کدهای این کلاس را در زیر مشاهده می کنید.

```
using System;
using System.Drawing;

namespace PWS.ObjectOrientedPaint.Models
{
    /// <summary>
    /// Square
    /// </summary>
    public class Square : Rectangle
    {
        #region Constructors (2)

        /// <summary>
        /// Initializes a new instance of the <see cref="Square" /> class.
        /// </summary>
        /// <param name="startPoint">The start point.</param>
        /// <param name="endPoint">The end point.</param>
        /// <param name="zIndex">Index of the z.</param>
        /// <param name="foreColor">Color of the fore.</param>
        /// <param name="thickness">The thickness.</param>
        /// <param name="isFill">if set to <c>true</c> [is fill].</param>
        /// <param name="backgroundColor">Color of the background.</param>
        public Square(PointF startPoint, PointF endPoint, int zIndex, Color foreColor, byte thickness,
                      bool isFill, Color backgroundColor)
        {
            float x = 0, y = 0;
            float width = Math.Abs(endPoint.X - startPoint.X);
            float height = Math.Abs(endPoint.Y - startPoint.Y);
            if (startPoint.X <= endPoint.X && startPoint.Y <= endPoint.Y)
            {
                x = startPoint.X;
                y = startPoint.Y;
            }
            else if (startPoint.X >= endPoint.X && startPoint.Y >= endPoint.Y)
            {
                x = endPoint.X;
                y = endPoint.Y;
            }
            else if (startPoint.X >= endPoint.X && startPoint.Y <= endPoint.Y)
            {
                x = endPoint.X;
                y = startPoint.Y;
            }
            else if (startPoint.X <= endPoint.X && startPoint.Y >= endPoint.Y)
            {
                x = startPoint.X;
                y = endPoint.Y;
            }
            StartPoint = new PointF(x, y);
            var side = Math.Max(width, height);
            EndPoint = new PointF(x+side, y+side);
            ShapeType = ShapeType.Square;
            Zindex = zIndex;
            ForeColor = foreColor;
            Thickness = thickness;
            BackgroundColor = backgroundColor;
            IsFill = isFill;
        }

        /// <summary>
        /// Initializes a new instance of the <see cref="Square" /> class.
        /// </summary>
        public Square()
        {
            ShapeType = ShapeType.Square;
        }

        #endregion Constructors
    }
}
```

این کلاس شامل دو سازنده می باشد که سازنده دوم فقط نوع شی را تعیین می کند و بقیه کارهای آن مانند مستطیل است، در واقع می توان از یک دیدگاه گفت که مربع یک مستطیل است که اندازه طول و عرض آن یکسان است. در سازنده اول ([نحوه ترسیم](#)

شکل) ابتدا نقاط ابتدا و انتهای رسم شکل تعیین شده و سپس با توجه به پارامترهای محاسبه شده نوع شی جهت ترسیم و دیگر خصوصیات کلاس مقدار دهی می‌شود، با این تفاوت که در نقطهEndPoint طول و عرض مربع برابر با بزرگترین مقدار طول و عرض وارد شده در سازنده کلاس تعیین شده و مربع شکل می‌گیرد. مابقی متدهای ترسیم و ... طبق کلاس پایه مستطیل و Shape تعیین می‌شود.

مطلوب قبل:

[پیاده سازی پروژه نقاشی \(Paint\) به صورت شی گرا #1](#)

[پیاده سازی پروژه نقاشی \(Paint\) به صورت شی گرا #2](#)

[پیاده سازی پروژه نقاشی \(Paint\) به صورت شی گرا #3](#)

[پیاده سازی پروژه نقاشی \(Paint\) به صورت شی گرا #4](#)

نظرات خوانندگان

نویسنده: کاووه احمدی
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۲/۰۳ ۱۰:۵۸

امروز فرصتی دست داد نگاهی اجمالی به این پروژه بیندازم. به نظرم کد نوشته شده تا به اینجا شی گرا محسوب نمی‌شود. یعنی برخی اهدافی که به واسطه آن پارادایم شی گرایی شکل گرفته در آن رعایت نشده است.

به طور مشخص منظورم متد DrawPreview است که در بخش سوم در کلاس Helpers نوشته شده. تکرار کد شدیدی که در دستور switch این متد دیده می‌شود به سادگی قابل حذف است. کد فوق ۲ مشکل اساسی دارد: اول آنکه با زیاد شدن تعداد اشیای قابل رسم، این دستور switch بسیار طولانی شده (با تکرار کد) و کد ناخوانایی شود و دوم آنکه با اضافه شدن هر شی قابل رسم جدید به پروژه یک case باید به این دستور اضافه شود. یعنی تغییر در یک بخش از نرم‌افزار منجر به تغییر در سایر بخش‌ها (کلاس Helpers) می‌شود. بدیهی است پارادایم شی گرای جلوگیری از چنین مسائلی شکل گرفته. در غیر این صورت این کد همان کدهای ساخت‌یافته است که در قالب کلاس نوشته شده. به نظر می‌آید بهتر باشد یک اینترفیس drawable در نظر گرفته می‌شود، در این متد از آن استفاده می‌شود و اشیای قابل رسم آنرا پیاده‌سازی می‌کردد. یک راه بسیار ساده و کارآمد

نویسنده: محسن
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۲/۰۳ ۱۱:۲۵

البته میشه این قسمت کلاس پایه رو که if و else و switch زیاد داره، با توجه به مطلب «[کمپین ضد IF!](#)» بهبود بخشید.

نویسنده: صابر فتح الهی
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۲/۰۳ ۲۳:۴

پاسخ شما کاملاً صحیح است، توی همون پست گفتم که خیلی خوشحال میشم دوستان ایده ای به من بدهند که این قسمت با استفاده از Action و Func طراحی کنم، خودم راهی به ذهنم نرسید. بله کاملاً شما درست می‌فرمایید، راه حل چیست؟

پ. ن: البته این متد کاملاً قابل حذف است و می‌تواند در سیستم استفاده نشود. فقط جهت پیش نمایش رسم اشیا بکار می‌رود.

نویسنده: صابر فتح الهی
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۲/۰۵ ۱۲:۵

@کاووه احمدی
من خیلی سعی کردم طبق الگوی «[کمپین ضد IF!](#)» عمل کردم، و پیش رفتم درست شد، اما به دلیل اینکه در زمان رسم شی در برنامه کاربری (اینترفیس) در زمان MouseMove پیش نمایش شی رسم می‌شود و در زمان MouseUp خود شی رسم می‌شود این امکان نداشتیم تا از شی نمونه سازی کنم و طبق اون الگو پیش برم، لطفاً در صورتی که روشنم اشتباست اصلاح بفرماییم.
موفق و موید باشید.

نویسنده: محسن
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۲/۰۶ ۱۶:۵۵

سلام

می‌تونید از [ابزارهای تزریق وابستگی](#) برای تامین و هلله مورد نیاز استفاده کنید.

در ادامه پست [پیاده سازی پروژه نقاشی \(Paint\) به صورت شی گرا #5](#) ، در این پست به تشریح کلاس دایره و بیضی می پردازیم.

ابتدا به تشریح کلاس ترسیم بیضی (Ellipse) می پردازیم.

```

using System.Drawing;
namespace PWS.ObjectOrientedPaint.Models
{
  /// <summary>
  /// Ellipse Draw
  /// </summary>
  public class Ellipse : Shape
  {
    #region Constructors (2)

    /// <summary>
    /// Initializes a new instance of the <see cref="Ellipse" /> class.
    /// </summary>
    /// <param name="startPoint">The start point.</param>
    /// <param name="endPoint">The end point.</param>
    /// <param name="zIndex">Index of the z.</param>
    /// <param name="foreColor">Color of the fore.</param>
    /// <param name="thickness">The thickness.</param>
    /// <param name="isFill">if set to <c>true</c> [is fill].</param>
    /// <param name="backgroundColor">Color of the background.</param>
    public Ellipse(PointF startPoint, PointF endPoint, int zIndex, Color foreColor, byte thickness,
      bool isFill, Color backgroundColor)
      : base(startPoint, endPoint, zIndex, foreColor, thickness, isFill, backgroundColor)
    {
      ShapeType = ShapeType.Ellipse;
    }

    /// <summary>
    /// Initializes a new instance of the <see cref="Ellipse" /> class.
    /// </summary>
    public Ellipse()
    {
      ShapeType = ShapeType.Ellipse;
    }

    #endregion Constructors

    #region Methods (1)

    // Public Methods (1)

    /// <summary>
    /// Draws the specified g.
    /// </summary>
    /// <param name="g">The g.</param>
    public override void Draw(Graphics g)
    {
      if (IsFill)
        g.FillEllipse(BackgroundBrush, StartPoint.X, StartPoint.Y, Width, Height);
      g.DrawEllipse(Pen, StartPoint.X, StartPoint.Y, Width, Height);
      base.Draw(g);
    }

    #endregion Methods
  }
}

```

این کلاس از شی Shape ارث برده و دارای دو سازنده ساده می باشد که نوع شی ترسیمی را مشخص می کنند، در متده Draw نیز با توجه به توپر یا توخالی بودن شی ترسیم آن انجام می شود، در این کلاس باید متده HasPointInShape (بازنویسی override) شود، در این متده باید تعیین شود که یک نقطه در داخل بیضی قرار گرفته است یا خیر که متأسفانه فرمول بیضی خاطرم نبود. البته به

صورت پیش فرض نقطه با توجه به چهارگوشی که بیضی را احاطه می کند سنجیده می شود.

کلاس دایره (Circle) از کلاس بالا (Ellipse) ارث بری دارد که کد آن را در زیر مشاهده می نمایید.

```
using System;
using System.Drawing;

namespace PWS.ObjectOrientedPaint.Models
{
    /// <summary>
    /// Circle
    /// </summary>
    public class Circle : Ellipse
    {
        #region Constructors (2)

        /// <summary>
        /// Initializes a new instance of the <see cref="Circle" /> class.
        /// </summary>
        /// <param name="startPoint">The start point.</param>
        /// <param name="endPoint">The end point.</param>
        /// <param name="zIndex">Index of the z.</param>
        /// <param name="foreColor">Color of the fore.</param>
        /// <param name="thickness">The thickness.</param>
        /// <param name="isFill">if set to <c>true</c> [is fill].</param>
        /// <param name="backgroundColor">Color of the background.</param>
        public Circle(PointF startPoint, PointF endPoint, int zIndex, Color foreColor, byte thickness,
bool isFill, Color backgroundColor)
        {
            float x = 0, y = 0;
            float width = Math.Abs(endPoint.X - startPoint.X);
            float height = Math.Abs(endPoint.Y - startPoint.Y);
            if (startPoint.X <= endPoint.X && startPoint.Y <= endPoint.Y)
            {
                x = startPoint.X;
                y = startPoint.Y;
            }
            else if (startPoint.X >= endPoint.X && startPoint.Y >= endPoint.Y)
            {
                x = endPoint.X;
                y = endPoint.Y;
            }
            else if (startPoint.X >= endPoint.X && startPoint.Y <= endPoint.Y)
            {
                x = endPoint.X;
                y = startPoint.Y;
            }
            else if (startPoint.X <= endPoint.X && startPoint.Y >= endPoint.Y)
            {
                x = startPoint.X;
                y = endPoint.Y;
            }
            StartPoint = new PointF(x, y);
            var side = Math.Max(width, height);
            EndPoint = new PointF(x + side, y + side);
            ShapeType = ShapeType.Circle;
            Zindex = zIndex;
            ForeColor = foreColor;
            Thickness = thickness;
            BackgroundColor = backgroundColor;
            IsFill = isFill;
        }

        /// <summary>
        /// Initializes a new instance of the <see cref="Circle" /> class.
        /// </summary>
        public Circle()
        {
            ShapeType = ShapeType.Circle;
        }

        #endregion Constructors

        #region Methods (1)

        // Public Methods (1)

        /// <summary>
        /// Points the in sahpe.
        /// </summary>
    }
}
```

```
/// </summary>
/// <param name="point">The point.</param>
/// <param name="tolerance">The tolerance.</param>
/// <returns>
///   <c>true</c> if [has point in sahpe] [the specified point]; otherwise, <c>false</c>.
/// </returns>
public override bool HasPointInShape(PointF point, byte tolerance = 5)
{
    float width = Math.Abs(EndPoint.X+tolerance - StartPoint.X-tolerance);
    float height = Math.Abs(EndPoint.Y+tolerance - StartPoint.Y-tolerance);
    float diagonal = Math.Max(height, width);
    float raduis = diagonal / 2;
    float dx = Math.Abs(point.X - (X + Width / 2));
    float dy = Math.Abs(point.Y - (Y + height / 2));
    return (dx + dy <= raduis);
}

#endregion Methods
}
}
```

این کلاس شامل دو سازنده می باشد، که در سازنده اول با توجه به نقاط ابتدا و انتهای ترسیم شکل مقدار طول و عرض مستطیل احاطه کننده دایره محاسبه شده و با توجه به آنها بزرگترین ضلع به عنوان قطر دایره در نظر گرفته می شود و EndPoint شکل مورد نظر تعیین می شود.

در متده استفاده از فرمول دایره تعیین می شود که آیا نقطه پارامتر ورودی متده در داخل دایره واقع شده است یا خیر (جهت انتخاب شکل برای جابجایی یا تغییر اندازه).
در پست های بعد به پیاده سازی اینترفیس نرم افزار خواهیم پرداخت.

موفق و موید باشید

در ادامه مطالب قبل:

- [پیاده سازی پروژه نقاشی \(Paint\) به صورت شی گرا 1](#)
- [پیاده سازی پروژه نقاشی \(Paint\) به صورت شی گرا 2](#)
- [پیاده سازی پروژه نقاشی \(Paint\) به صورت شی گرا 3](#)
- [پیاده سازی پروژه نقاشی \(Paint\) به صورت شی گرا 4](#)
- [پیاده سازی پروژه نقاشی \(Paint\) به صورت شی گرا 5](#)

نظرات خوانندگان

نوبسند: بتیسا
تاریخ: ۹:۸ ۱۳۹۱/۱۲/۰۷

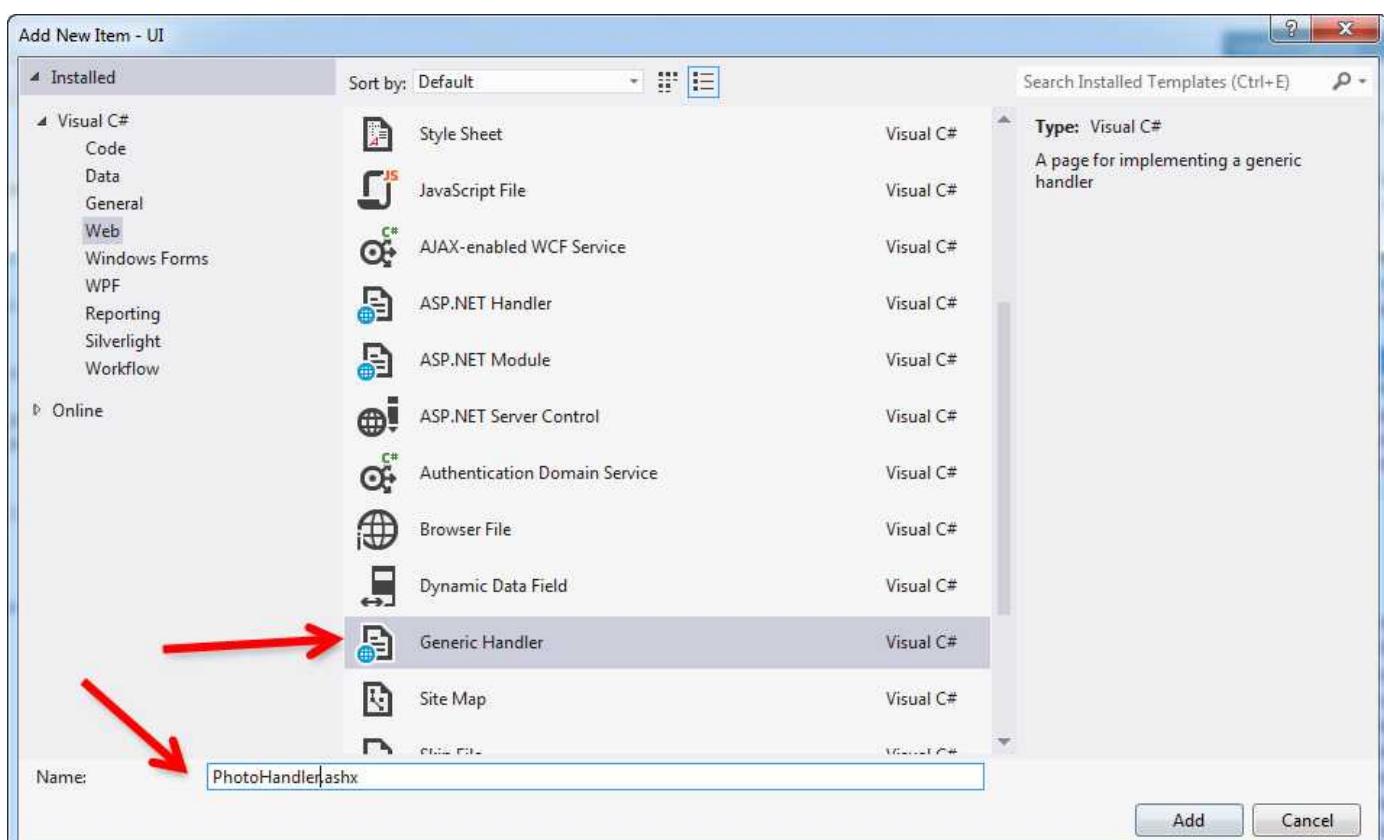
با سلام برای پیدا کردن نقطه در بیضی من چند لینک پیدا کردم امیدوارم که به کارتون بیاد
لینک اول از [ویکی پدیا](#)
لینک دوم از [stackoverflow](#)
لینک سوم [mathforum](#)
لینک چهارم [mathopenref](#)

در ادامه مطلب [تغییر اندازه تصاویر #1](#)، در این پست می‌خواهیم نحوه تغییر اندازه تصاویر را در زمان درخواست کاربر بررسی کنیم.

در پست قبلی بررسی کردیم که کاربر می‌تواند در دو حالت تصاویر دریافتی از کاربران سایت را تغییر اندازه دهد، یکی در زمان ذخیره سازی تصاویر بود و دیگری در زمانی که کاربر درخواست نمایش یک تصویر را دارد.

خوب ابتدا فرض می‌کنیم برای نمایش تصاویر چند حالت داریم مثلاً کوچک، متوسط، بزرگ و حالت واقعی (اندازه اصلی). البته دقت نمایید که این طبقه بندی فرضی بوده و ممکن است برای پروژه‌های مختلف این طبقه بندی متفاوت باشد. (در این پست قصد فقط اشنازی با تغییر اندازه تصاویر است و شاید کد به درستی refactor نشده باشد).

برای تغییر اندازه تصاویر در زمان اجرا یکی از روش‌ها، می‌تواند استفاده از [Handler](#) باشد. خوب برای ایجاد Handler ابتدا در پروژه وب خود بروی پروژه راست کلیک کرده، و گزینه New Item را برگزینید، و در پنجره ظاهر شده مانند تصویر زیر گزینه Generic Handler را انتخاب نمایید.

پس از ایجاد هندر، فایل کد آن مانند زیر خواهد بود، ما باید کدهای خود را در متد `ProcessRequest` بنویسیم.

```
using System;
using System.Collections.Generic;
using System.Linq;
using System.Web;
```

```
namespace PWS.UI.Handler
{
    /// <summary>
    /// Summary description for PhotoHandler
    /// </summary>
    public class PhotoHandler : IHttpHandler
    {

        public void ProcessRequest(HttpContext context)
        {
            context.Response.ContentType = "text/plain";
            context.Response.Write("Hello World");
        }

        public bool IsReusable
        {
            get
            {
                return false;
            }
        }
    }
}
```

خوب برای نوشتن کد در این مرحله ما باید چند کار انجام دهیم.

1- گرفتن پارامترهای ورودی کاربر جهت تغییر سایز از طریق روش‌های انتقال مقادیر بین صفحات (در اینجا استفاده از [Query](#) .([String](#)

2- بازیابی تصویر از دیتابیس یا از دیسک به صورت یک آرایه بایتی.

3- تغییر اندازه تصویر مرحله 2 و ارسال تصویر به خروجی.

```
using System;
using System.Data.SqlClient;
using System.Diagnostics;
using System.Drawing;
using System.Drawing.Drawing2D;
using System.Drawing.Imaging;
using System.Globalization;
using System.IO;
using System.Web;

namespace PWS.UI.Handler
{
    /// <summary>
    /// Summary description for PhotoHandler
    /// </summary>
    public class PhotoHandler : IHttpHandler
    {

        /// <summary>
        /// بازیابی تصویر اصلی از بانک اطلاعاتی
        /// </summary>
        /// <param name="photoId">کد تصویر</param>
        /// <returns></returns>
        private byte[] GetImageFromDatabase(int photoId)
        {
            using (var connection = new SqlConnection("ConnectionString"))
            {
                using (var command = new SqlCommand("Select Photo From tblPhotos Where Id = @PhotoId",
connection))
                {
                    command.Parameters.Add(new SqlParameter("@PhotoId", photoId));
                    connection.Open();
                    var result = command.ExecuteScalar();
                    return ((byte[])result);
                }
            }
        }

        /// <summary>
        /// بازیابی فایل از دیسک
        /// </summary>
        /// <param name="photoId">با فرض اینکه نام فایل این است</param>
        /// <returns></returns>
```

```

private byte[] GetImageFromDisk(string photoId /* or something */)
{
    using (var sourceStream = new FileStream("Original File Path + id", FileMode.Open,
FileAccess.Read))
    {
        return StreamToByteArray(sourceStream);
    }
}

/// <summary>
/// Streams to byte array.
/// </summary>
/// <param name="inputStream">The input stream.</param>
/// <returns></returns>
/// <exception cref="System.ArgumentException"></exception>
static byte[] StreamToByteArray(Stream inputStream)
{
    if (!inputStream.CanRead)
    {
        throw new ArgumentException();
    }

    // This is optional
    if (inputStream.CanSeek)
    {
        inputStream.Seek(0, SeekOrigin.Begin);
    }

    var output = new byte[inputStream.Length];
    int bytesRead = inputStream.Read(output, 0, output.Length);
    Debug.Assert(bytesRead == output.Length, "Bytes read from stream matches stream length");
    return output;
}

/// <summary>
/// Enables processing of HTTP Web requests by a custom HttpHandler that implements the <see
 cref="T:System.Web.IHttpHandler" /> interface.
/// </summary>
/// <param name="context">An <see cref="T:System.Web.HttpContext" /> object that provides
references to the intrinsic server objects (for example, Request, Response, Session, and Server) used
to service HTTP requests.</param>
public void ProcessRequest(HttpContext context)
{
    // Set up the response settings
    context.Response.ContentType = "image/jpeg";
    context.Response.Cache.SetCacheability(HttpCacheability.Public);
    context.Response.BufferOutput = false;

    مرحله اول
    int size = 0;
    switch (context.Request.QueryString["Size"])
    {
        case "S":
            size = 100; //100px
            break;
        case "M":
            size = 198; //198px
            break;
        case "L":
            size = 500; //500px
            break;
    }
    byte[] changedImage;
    var id = Convert.ToInt32(context.Request.QueryString["PhotoId"]);
    byte[] sourceImage = GetImageFromDatabase(id);
    // پا
    //byte[] sourceImage = GetImageFromDisk(id.ToString(CultureInfo.InvariantCulture));

    // مرحله 2
    if (size != 0) // غير از حالت واقعی تصویر
    {
        changedImage = Helpers.ResizeImageFile(sourceImage, size, ImageFormat.Jpeg);
    }
    else
    {
        changedImage = (byte[])sourceImage.Clone();
    }

    // مرحله 3
    if (changedImage == null) return;
    context.Response.AddHeader("Content-Length",

```

```
changedImage.Length.ToString(CultureInfo.InvariantCulture));
    context.Response.BinaryWrite(changedImage);
}

public bool IsReusable
{
    get
    {
        return false;
    }
}
}
```

در این هندر ما چند متد اضافه کردیم.

1- متد **GetImageFromDatabase** : این متد یک کد تصویر را گرفته و آن را از بانک اطلاعاتی بازیابی میکند. (در صورتی که تصویر در بانک ذخیره شده باشد)

2- متد **GetImageFromDisk** : این متد نام تصویر (با فرض اینکه یک عدد می‌باشد) را به عنوان پارامتر گرفته و آنرا بازیابی می‌کند (در صورتی که تصویر در دیسک ذخیره شده باشد).

3- متد **StreamToByteArray** : زمانی که تصویر از فایل خوانده می‌شود به صورت Stream است این متد یک Stream را گرفته و تبدیل به یک آرایه بایتی می‌کند.

در نهایت در متد **ProcessRequest** تصویر خوانده شده با توجه به پارامترهای ورودی تغییر اندازه داده شده و در نهایت به خروجی نوشته می‌شود.

برای استفاده این هندر، کافی است در توصیر خود به عنوان مسیر رشته‌ای شبیه زیر وارد نمایید:

```
PhotoHandler.ashx?PhotoId=10&Size=S  
مانند  
<img src='PhotoHandler.ashx?PhotoId=10&Size=S' alt=' تصویر از مایشی' />
```

پ.ن : هر چند می‌توانستیم کد هارا بهبود داده و خیلی بینه‌تر بنویسیم اما هدف فقط اشنایی با عمل تغییر اندازه تصویر در زمان اجرا بود، امیدوارم اساتید من ببخشن.

نظرات اقای موسوی تا حدودی اعمال شد و در پست تغییراتی انجام شد.
موفق و موید باشید

نظرات خوانندگان

نویسنده: مهدی موسوی
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۲/۱۱ ۱۳:۳۴

سلام.

چند نکته جهت بهبود کیفیت کد نوشته شده:

شما رو که `changedImage` دارید، به چه دلیل اونو به `Stream` تبدیلش می‌کنید؟ چرا با استفاده از `Context.Response.BinaryWrite` همون آرایه `changedImage` را بهش نمی‌دانید؟ اینطوری دیگه به اون حلقه و همچنین تبدیل `Stream` به `byte[]` و مجدداً خوندن از `Stream` نیازی نخواهد بود.

رو بهتر نیست یک بار یک جا تعریف کنید و از اون در طول `Function` استفاده کنید؟ یا حتی `Property` ای برای اینکار تعریف کنید و هر جا لازم بود اونو `Call` کنید؟

شدن `Stream Dispose` کار صحیحی نیست وقتی قرار نیست کاری با اون `Exception` انجام بشه. از اون بدتر، در .NET 4.5 به `Catch` کردن `Exception` دیگه ای رو میتوانه در پی داشته باشه.

در پیاده سازی `StreamToArray`، برخی از کدهایی که نوشته اید باید حقیقتاً `ASSERT` باشن، نه اینکه در `Runtime` اونها رو چک کنید و ...

موفق باشید.

نویسنده: صابر فتح الهی
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۲/۱۱ ۱۷:۵۴

- 1- بله درسته، حواسم به چنین متدی نبود، در کد پست اعمال کردم.
- 2- بله می‌توان اینکار را کرد و حتی بهبودهای بیشتری روی آن داد. اما قصد اموزش یک مبحث بود والا می‌توانستیم کل `if`ها و `switch`ها را حذف کنیم.
- 3- بله درسته حذفش می‌کنم.
- 4- این متد نوشته من نیست و من ارجاع دادم به منبع اصلی.

موفق باشید

نویسنده: دانشجو
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۱/۱۹ ۹:۱

دلیل استفاده از `Handler` برای تغییر اندازه تصویر چیه؟ در [روش قبلی](#) شما با یک تابع این کار رو انجام دادین، آیا تفاوتی بین این دو روش وجود داره؟ کدام بهتر استفاده بشه؟ اگه ممکنه در مورد `Handler` توضیحی بدین. با تشکر

نویسنده: صابر فتح الهی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۱/۱۹ ۱۳:۱۴

سلام

- دوست گلم توی پستی که [شما ارجاع دادین](#) گفته شده که برای تغییر اندازه تصاویر دو راه میشه در نظر گرفت:
- 1- در زمان ثبت، تصویر تغییر اندازه داده شود.
 - 2- در زمان نیاز تغییر اندازه داده شود.

که در مورد هر کدام توضیحاتی داده شده است، توی این پست با استفاده از هندر در زمان اجرا (و استفاده از تابع تغییر اندازه تصویر) تصویر مورد نظر تغییر اندازه داده شده است.

در مورد هندر هم لینک داده بودم توی پست.
موفق و موید باشید.

نویسنده: شاهین

تاریخ: ۲:۵۵ ۱۳۹۲/۰۲/۰۵

دوست عزیز یه مثال میذاری که چطور ازش استفاده کنم؟
هر کاری می کنم ارور میده میکه آدرس فایل اشتباهه

نویسنده: صابر فتح الهی

تاریخ: ۱۰:۱۵ ۱۳۹۲/۰۲/۰۵

سلام

دوست من مشکلتون کجاست، لطفا کدهاتون بذارین که بهتر بتونم شمارو راهنمایی کنم.
کاری که باید بکنین

- 1- نوشتن متده `ResizeImage`
- 2- ایجاد یک هندر مانند بالا
- 3- استفاده در نمایش تصاویر که مثالش آخر پست هست.

نویسنده: شاهین

تاریخ: ۱۵:۳۷ ۱۳۹۲/۰۲/۰۵

مرسی بابت جواب دادنتون این خط کد رو چطوری باید بنویسم؟
`Original File Path + id`

نویسنده: صابر فتح الهی

تاریخ: ۱۶:۵۵ ۱۳۹۲/۰۲/۰۵

شما می تونین در پارامتر ورودی متده `nam` فایل و مسیر اون پاس بدین.

در خط 103 از برنامه بالا شما می توانید به جای کد زیر

```
byte[] sourceImage = GetImageFromDatabase(id);
```

از کدی شبیه به این استفاده نمایید

```
byte[] sourceImage = GetImageFromDisk(  
    Path.Combine(context.Server.MapPath("~/uploads"), Path.GetFileName(id.ToString())));
```

که مسیر `uploads` یک مسیر دلخواه است که فایل های شما در ان قرار گرفته است. نحوه فراخوانی در این حالت به شکل زیر خواهد بود

```
PhotoHandler.ashx?PhotoId=test.jpg&Size=S  
مانند
```

```
<img src='PhotoHandler.ashx?PhotoId=test.jpg&Size=S' alt='تصویر ازمايشي' />
```

البته باید تبدیل نوع ورودی در خط 102 تغییر کند(نام فایل از نوع رشته ای است)، هر چند می‌توان کدها را بهتر کرد.

پ.ن: نام فایل می‌تواند test.jpg یا هر نامی باشد که در فولدر مورد نظر وجود دارد. البته برای این کار باید تمیز کاری روی ورودی انجام شود که می‌توانید از این [پست](#) بهره بگیرید.
موفق و موید باشید

نویسنده: رضا گرمارودی
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۲/۱۲ ۱۳:۳۳

سلام؛ هر دو مطلب شما را مطالعه کردم. همچنین لینک هندر شما که به مایکروسافت و MSDN ارجاع شده بود و در مشکلی ندارم اما در MVC هندر را نمی‌شناسد. قسمت زیر را هم به وبکانفیگ اضافه کردم ولی موثر واقع نشد. لطفا راهنمایی بفرمایید برای استفاده از هندر همانند هندر فوق در MVC چکار باید انجام داد.

```
<system.webServer>
    <handlers>
        <add name="ImageHandler" path="ImageHandler.ashx" verb="*" type="ImageHandler" />
    </handlers>
</system.webServer>
```

نسخه مورد استفاده: mvc5 , visulstudio2013

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۲/۱۲ ۱۳:۳۹

هندر را می‌توان تبدیل به یک فیلتر و یا حتی یک ActionResult کرد. برای مثال در مورد تصاویر «[اضافه کردن Watermark به تصاویر یک برنامه ASP.NET MVC در صورت لینک شدن در سایتی دیگر](#)»

طراحی یک معماری خوب و مناسب یکی از عوامل مهم تولید یک برنامه کاربردی موفق می‌باشد. بنابراین انتخاب یک ساختار مناسب به منظور تولید برنامه کاربردی بسیار مهم و تا حدودی نیز سخت است. در اینجا یاد خواهیم گرفت که چگونه یک طراحی مناسب را انتخاب نماییم. همچنین روش‌های مختلف تولید برنامه‌های کاربردی را که مطمئناً شما هم از برخی از این روشها استفاده نمودید را بررسی می‌نماییم و مزایا و معایب آن را نیز به چالش می‌کشیم.

ضد الگو (Antipattern) - رابط کاربری هوشمند (Smart UI)

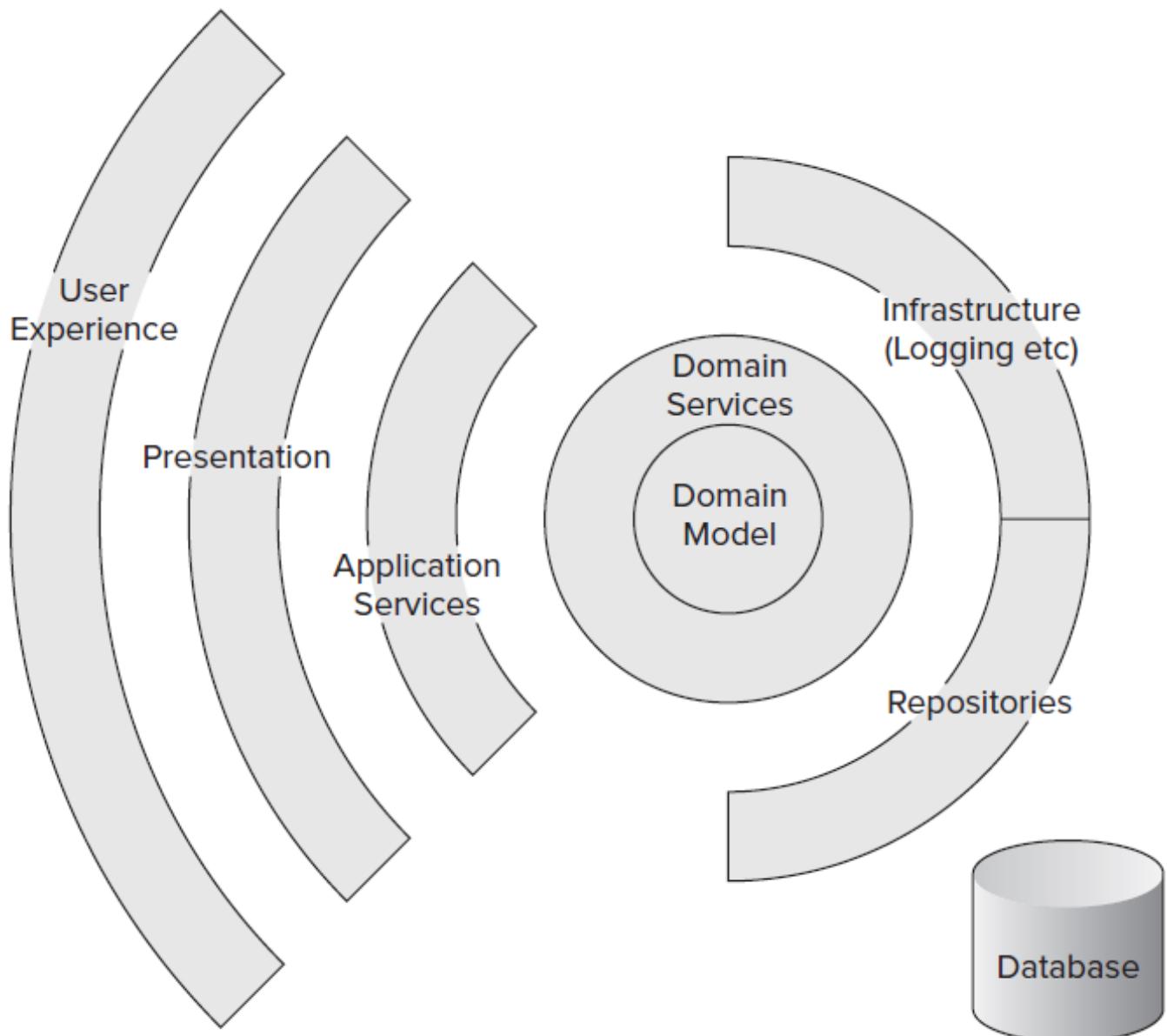
با استفاده از Visual Studio یا به اختصار VS، می‌توانید برنامه‌های کاربردی را به راحتی تولید نمایید. طراحی رابط کاربری به آسانی عمل کشیدن و رها کردن (Drag & Drop) کنترل‌ها بر روی رابط کاربری قابل انجام است. همچنین در پشت رابط کاربری (Code Behind) تمامی عملیات مربوط به مدیریت رویدادها، دسترسی به داده‌ها، منطق تجاری و سایر نیازهای برنامه کاربردی، کد نویسی خواهد شد. مشکل این نوع کدنویسی بدین شرح است که تمامی نیازهای برنامه در پشت رابط کاربری قرار می‌گیرند و موجب تولید کدهای تکراری، غیر قابل تست، پیچیدگی کدنویسی و کاهش قابلیت استفاده مجدد از کد می‌گردد.

به این روش کد نویسی Smart UI می‌گویند که موجب تسهیل تولید برنامه‌های کاربردی می‌گردد. اما یکی از مشکلات عمدی این روش، کاهش قابلیت نگهداری و پشتیبانی و عمر کوتاه برنامه‌های کاربردی می‌باشد که در برنامه‌های بزرگ به خوبی این مشکلات را حس خواهید کرد.

از آنجایی که تمامی برنامه نویسان مبتدی و تازه کار، از جمله من و شما در روزهای اول برنامه نویسی، به همین روش کدنویسی می‌کردیم، لزومی به ارائه مثال در رابطه با این نوع کدنویسی نمی‌بینم.

تفکیک و جدا سازی اجزای برنامه کاربردی (Separating Your Concern)

راه حل رفع مشکل Smart UI، لایه بندی یا تفکیک اجزای برنامه از یکدیگر می‌باشد. لایه بندی برنامه می‌تواند به شکل‌های مختلفی صورت بگیرد. این کار می‌تواند توسط تفکیک کدها از طریق فضای نام (Namespace)، پوشه بندی فایلهای حاوی کد و یا جداسازی کدها در پروژه‌های متفاوت انجام شود. در شکل زیر نمونه‌ای از معماری لایه بندی را برای یک برنامه کاربردی بزرگ می‌بینید.

به منظور پیاده سازی یک برنامه کاربردی لایه بندی شده و تفکیک اجزای برنامه از یکدیگر، مثالی را پیاده سازی خواهیم کرد. ممکن است در این مثال با مسائل جدید و شیوه های پیاده سازی جدیدی مواجه شویم که این نوع پیاده سازی برای شما قابل درک نباشد. اگر کمی صبر پیش نمایید و این مجموعه ای آموزشی را پیگیری کنید، تمامی مسائل نامانوس با جزئیات بیان خواهند شد و درک آن برای شما ساده خواهد گشت. قبل از شروع این موضوع را هم به عرض برسانم که علت اصلی این نوع پیاده سازی، انعطاف پذیری بالای برنامه کاربردی، پشتیبانی و نگهداری آسان، قابلیت تست پذیری با استفاده از ابزارهای تست، پیاده سازی پروژه بصورت تیمی و تقسیم بخش های مختلف برنامه بین اعضای تیم و سایر مزایای فوق العاده آن می باشد.

1- Visual Studio را باز کنید و یک Solution خالی با نام SoCPatterns.Layered ایجاد نمایید.

2- جهت ایجاد Solution خالی، پس از انتخاب New Project ، از سمت چپ گزینه Other Project Types و سپس Solutions را انتخاب نمایید. از سمت راست گزینه Blank Solution را انتخاب کنید.

3- بر روی Solution کلیک راست نموده و از گزینه Add > New Project یک پروژه Class Library با نام SoCPatterns.Layered.Repository ایجاد کنید.

3- با استفاده از روش فوق سه پروژه Class Library دیگر با نامهای زیر را به Solution اضافه کنید:

SoCPatterns.Layered.Model

SoCPatterns.Layered.Service

SoCPatterns.Layered.Presentation

4- با توجه به نیاز خود یک پروژه دیگر را باید به Solution اضافه نمایید. نوع و نام پروژه در زیر لیست شده است که شما باید با توجه به نیاز خود یکی از پروژه‌های موجود در لیست را به Solution اضافه کنید.

(Windows Forms Application (SoCPatterns.Layered.WinUI

(WPF Application (SoCPatterns.Layered.WpfUI

(ASP.NET Empty Web Application (SoCPatterns.Layered.WebUI

(ASP.NET MVC 4 Web Application (SoCPatterns.Layered.MvcUI

5- بر روی پروژه SoCPatterns.Layered.Repository کلیک راست نمایید و با انتخاب گزینه Add Reference به پروژه‌ی SoCPatterns.Layered.Model ارجاع دهید.

6- بر روی پروژه SoCPatterns.Layered.Service کلیک راست نمایید و با انتخاب گزینه Add Reference به پروژه‌های SoCPatterns.Layered.Repository و SoCPatterns.Layered.Model ارجاع دهید.

7- بر روی پروژه SoCPatterns.Layered.Presentation کلیک راست نمایید و با انتخاب گزینه Add Reference به پروژه‌های SoCPatterns.Layered.Service و SoCPatterns.Layered.Model ارجاع دهید.

8- بر روی پروژه UI خود به عنوان مثال SoCPatterns.Layered.WebUI کلیک راست نمایید و با انتخاب گزینه Add Reference به پروژه‌های SoCPatterns.Layered.Model ، SoCPatterns.Layered.Repository ، SoCPatterns.Layered.Service و SoCPatterns.Layered.Presentation ارجاع دهید.

9- بر روی پروژه UI خود به عنوان مثال SoCPatterns.Layered.WebUI کلیک راست نمایید و با انتخاب گزینه Set as StartUp Project پروژه‌ی اجرایی را مشخص کنید.

10- بر روی Solution کلیک راست نمایید و با انتخاب گزینه Add > New Solution Folder پوشه‌های زیر را اضافه نموده و پروژه‌های مرتبط را با عمل Drag & Drop در داخل پوشه‌ی مورد نظر قرار دهید.

UI .1

SoCPatterns.Layered.WebUI §

Presentation Layer .2
SoCPatterns.Layered.Presentation §

Service Layer .3
SoCPatterns.Layered.Service §

Domain Layer .4

SoCPatterns.Layered.Model §

Data Layer .5

SoCPatterns.Layered.Repository §

توجه داشته باشید که پوشه بندی برای مرتب سازی لایه‌ها و دسترسی راحت‌تر به آنها می‌باشد.

پیاده سازی ساختار لایه بندی برنامه به صورت کامل انجام شد. حال به پیاده سازی کدهای مربوط به هر یک از لایه‌ها و بخش‌ها می‌پردازیم و از لایه Domain شروع خواهیم کرد.

نظرات خوانندگان

نویسنده: آرمان فرقانی
تاریخ: ۲۰:۲ ۱۳۹۱/۱۲/۲۸

مباحثی از این دست بسیار مفید و ضروری است و به شدت استقبال می‌کنم از شروع این سری مقالات. البته پیش‌تر هم مطالبی از این دست در سایت ارائه شده است که امیدوارم این سری مقالات بتونه تا حدی پراکندگی مطالب مربوطه را از بین ببرد. فقط لطف بفرمایید در این سری مقالات مرز بندی مشخصی برای برخی مفاهیم در نظر داشته باشید. به عنوان مثال گاهی در یک مقاله مفهوم Repository معادل مفهوم لایه سرویس در مقاله دیگر است. یا Domain Model مرز مشخصی با View Model داشته باشد. همچنین بحث‌های خوبی مهندس نصیری عزیز در مورد عدم نیاز به ایجاد Repository در مفهوم متداول در هنگام استفاده از EF داشتند که در رفرنس‌های معتبر دیگر هم مشاهده می‌شود. لطفاً در این مورد نیز بحث بیشتری با مرز بندی مشخص داشته باشید.

نویسنده: حسن
تاریخ: ۲۲:۵ ۱۳۹۱/۱۲/۲۸

آیا صرفاً تعریف چند مژول مختلف برنامه را لایه بندی می‌کند و ضمانتی است بر لایه بندی صحیح، یا اینکه استفاده از الگوهای MVC و MVVM می‌توانند ضمانتی باشند بر جدا سازی حداقل لایه نمایشی برنامه از لایه‌های دیگر، حتی اگر تمام اجزای یک برنامه داخل یک اسمبلی اصلی قرار گرفته باشند؟

نویسنده: میثم خوشیخت
تاریخ: ۰:۵۳ ۱۳۹۱/۱۲/۲۹

این سری مقالات جمع بندی کامل معماری لایه بندی نرم افزار است. پس از پایان مقالات یک پروژه کامل رو با معماری منتخب پیاده سازی می‌کنم تا تمامی شک و شباهات برطرف بشه. در مورد مرزبندی لایه‌ها هم صحبت می‌کنم و مفهوم هر کدام را دقیقاً توضیح میدم.

نویسنده: میثم خوشیخت
تاریخ: ۰:۵۹ ۱۳۹۱/۱۲/۲۹

اگر مقاله فوق رو با دقت بخونید متوجه می‌شید که MVC و MVVM در لایه UI پیاده سازی می‌شن. البته در لایه Domain Model در برخی مواقع لایه Controller رو در لایه Presentation قرار میدن. در Domain Model در MVVM نیز لایه Service رو در Lایه View Model نیز در لایه Repository قرار می‌گیره. همچنین View Modelها نیز در لایه Model قرار می‌گیرن.

در مورد مژول بندی هم اگر در مقاله خونده باشید می‌توانید لایه‌ها رو از طریق پوشش‌ها، فضای نام و یا پروژه‌ها از هم جدا کنید.

نویسنده: حسن
تاریخ: ۱۰:۱۴ ۱۳۹۱/۱۲/۲۹

شما در مطلبتون با ضدالگو شروع کردید و عنوان کردید که روش code behind یک سری مشکلاتی رو داره. سؤال من هم این بود که آیا صرفاً تعریف چند مژول جدید می‌تواند ضمانتی باشد بر رفع مشکل code behind یا اینکه با این مژول‌ها هم نهایتاً همان مشکل قبل پابرجا است یا می‌تواند پابرجا باشد.

ضمن اینکه تعریف شما از لایه دقیقاً چی هست؟ به نظر فقط تعریف یک اسمبلی در اینجا لایه نام گرفته.

نویسنده: آرمان فرقانی
تاریخ: ۱۱:۵۸ ۱۳۹۱/۱۲/۲۹

صحبت شما کاملاً صحیح است و صرفاً با مازولار کردن به معماری چند لایه نمی‌رسیم. اما نویسنده مقاله نیز چنین نگفته و در پایان مقاله بحث پایان ساختار چند لایه است و نه پایان پروژه. این قسمت اول این سری مقالات است و قطعاً در هنگام پیاده سازی کدهای هر لایه مباحثی مطرح خواهد شد تا تضمین مفهوم مورد نظر شما باشد.

نویسنده: میثم خوشبخت
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۲/۲۹ ۱۲:۳۸

با تشکر از دوست عزیزم جناب آقای آرمان فرقانی با توضیحی که دادند.
یکی از دلایل این شیوه که نویسی امکان تست نویسی برای هر یک از لایه‌ها و همچنین استقلال لایه‌ها از هم دیگه هست که هر لایه بتونه بدون وجود لایه‌ی دیگه تست بشه. مازولار کردنه ممکنه مشکل UI Smart رو حل کنه و ممکنه حل نکنه. بستگی به شیوه که نویسی داره.

نویسنده: بهروز
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۲/۲۹ ۱۳:۱۱

وقتی نظرات زیر مطلب شما رو میخونم میفهمم که نیاز به این سری آموزشی که دارید ارائه میدید چقدر زیاد احساس میشه فقط میخواستم بگم بر سر این مبحثی که دارید ارائه می‌دید اختلاف بین علما زیاد است! (حتی در عمل و در شرکت‌های نرم افزاری که تا به حال دیدم چه برسد در سطح آموزش...)
امیدوارم این حساسیت رو در نظر بگیرید و همه ما پس از مطالعه این سری آموزشی به فهم مشترک و یکسانی در مورد مفاهیم موجود برسیم
فکر می‌کنم وجود یک پروژه برای دست یافتن به این هدف هم ضروری باشد
باز هم تشکر

نویسنده: میثم خوشبخت
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۲/۲۹ ۱۳:۵۹

من هم وقتی کار بر روی این معماری رو شروع کردم با مشکلات زیادی روبرو بودم و خیلی از مسائل برای من هم نامانوس و غیر قابل هضم بود. ولی بعد از اینکه چند پروژه نرم افزاری رو با این معماری پیاده سازی کردم فهم بیشتری نسبت به اون پیدا کردم و خیلی از مشکلات موجود رو با دقت بالا و با در نظر گرفتن تمامی الگوها رفع کردم. امیدوارم این حس مشترک بوجود بیاد. ولی دلیل اصلی ایجاد تکنولوژی‌ها و معماری‌های جدید اختلاف نظر بین علماست. این اختلاف نظر در اکثر موقع میتوانه مفید باشد.
ممnon دوست عزیز

نویسنده: مسعود مشهدی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۱/۰۴ ۱۸:۳۳

با سلام
بابت مطالبتون سپاسگزارم
همون طور که خودتون گفتید نظرات و شیوه‌های متفاوتی در نوع لایه بندی‌ها وجود داره.
در مقام مقایسه لایه بندی زیر چه وجه اشتراک و تفاوتی با لایه بندی شما داره.

Application.Web

Application.Manager

Application.DAL

Application.DTO

Application.Core

با تشکر

نوبسنده: محمود راستین
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۵/۲۵ ۳:۳۰

با سلام
ممnon با بت به اشتراک گذاری این مطلب.

میخواستم بدونم چرا ما باید Presentation Layer رو ایجاد کنیم ؟ شما در MVP Pattern او میدید سازی کردید ، مثلا اگر من از MVC استفاده کنم مگه هر دوی اونها (یعنی MVP و MVC) یک presentation pattern نیستند. پس چرا باید از هردو استفاده کنیم ؟
فرمودید برای آزمون واحد راحتر هستیم وقتی Presentation Layer رو ایجاد کنیم ، مگر MVC این قابلت رو نداره ؟

نوبسنده: محسن خان
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۵/۲۵ ۸:۳۶

این قسمت اول بود و یک طرح کلی غیر وابسته به فناوری خاصی. در قسمت سوم آن به مثال وب فرم‌ها می‌رسید.

نوبسنده: محمود راستین
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۵/۲۵ ۱۴:۴۷

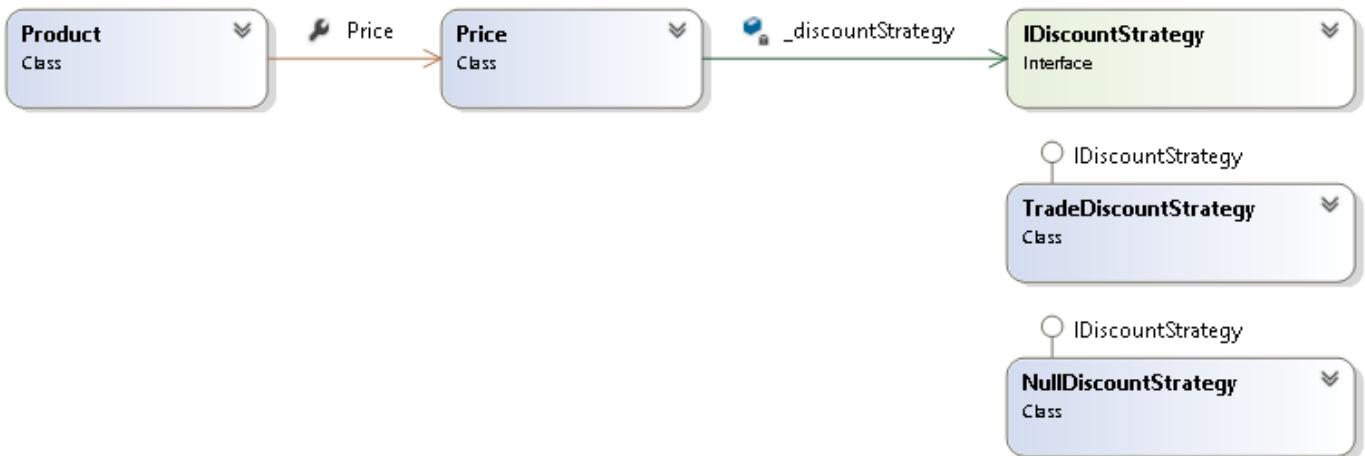
من قسمت سوم رو هم خوندم. اونجا هم به MVC اشاره ای نشده. اگر در Web Form از الگوی MVP استفاده بشه منطقی به نظر میرسه ولی سوال من این بود وقتی از MVC استفاده کنیم باز هم باید از MVP استفاده کنیم ؟ آیا این منطقیه ؟

Business Layer یا Domain Model

پیاده سازی را از منطق تجاری یا Business Logic آغاز می کنیم. در روش کد نویسی Smart UI، منطق تجاری در قرار می گرفت اما در روش لایه بندی، منطق تجاری و روابط بین داده ها در Domain Model طراحی و پیاده سازی می شوند. در مطالب بعدی راجع به Domain Model و الگوهای پیاده سازی آن بیشتر صحبت خواهیم کرد اما بصورت خلاصه این لایه یک مدل مفهومی از سیستم می باشد که شامل تمامی موجودیت ها و روابط بین آنهاست.

الگوی Domain Model جهت سازماندهی پیچیدگی های موجود در منطق تجاری و روابط بین موجودیت ها طراحی شده است.

شكل زیر مدلی را نشان می دهد که می خواهیم آن را پیاده سازی نماییم. کلاس Product موجودیتی برای ارائه محصولات یک فروشگاه می باشد. کلاس Price جهت تشخیص قیمت محصول، میزان سود و تخفیف محصول و همچنین استراتژی های تخفیف با توجه به منطق تجاری سیستم می باشد. در این استراتژی همکاران تجاری از مشتریان عادی تقسیک شده اند.

را در پروژه SoCPatterns.Layered.Model به نام Domain Model پیاده سازی می کنیم. بنابراین به این پروژه یک Interface به نام IDiscountStrategy را با کد زیر اضافه نمایید:

```

public interface IDiscountStrategy
{
    decimal ApplyExtraDiscountsTo(decimal originalSalePrice);
}
  
```

علت این نوع نامگذاری Interface فوق، انطباق آن با الگوی Strategy Design Pattern می باشد که در مطالب بعدی در مورد این الگو بیشتر صحبت خواهیم کرد. استفاده از این الگو نیز به این دلیل بود که این الگو مختص الگوریتم هایی است که در زمان اجرا قابل انتخاب و تغییر خواهند بود.

توجه داشته باشید که معمولاً نام Design Pattern انتخاب شده برای پیاده سازی کلاس را بصورت پسوند در انتهای نام کلاس ذکر می‌کنند تا با یک نگاه، برنامه نویس بتواند الگوی مورد نظر را تشخیص دهد و مجبور به بررسی کد نباشد. البته به دلیل تشابه برخی از الگوهای امکان تشخیص الگو، در پاره ای از موارد وجود ندارد و یا به سختی امکان پذیر است.

الگوی Strategy یک الگوریتم را قادر می‌سازد تا در داخل یک کلاس کپسوله شود و در زمان اجرا به منظور تغییر رفتار شی، بین رفتارهای مختلف سوئیچ شود.

حال باید دو کلاس به منظور پیاده سازی روال تخفیف ایجاد کنیم. ابتدا کلاسی با نام TradeDiscountStrategy را با کد زیر به پروژه SoCPatterns.Layered.Model اضافه کنید:

```
public class TradeDiscountStrategy : IDiscountStrategy
{
    public decimal ApplyExtraDiscountsTo(decimal originalSalePrice)
    {
        return originalSalePrice * 0.95M;
    }
}
```

سپس با توجه به الگوی Null Object کلاسی با نام NullDiscountStrategy را با کد زیر به پروژه SoCPatterns.Layered.Model اضافه کنید:

```
public class NullDiscountStrategy : IDiscountStrategy
{
    public decimal ApplyExtraDiscountsTo(decimal originalSalePrice)
    {
        return originalSalePrice;
    }
}
```

از الگوی Null Object زمانی استفاده می‌شود که نمی‌خواهید و یا در برخی مواقع نمی‌توانید یک نمونه (Instance) معتبر را برای یک کلاس ایجاد نمایید و همچنین مایل نیستید که مقدار Null را برای یک نمونه از کلاس برگردانید. در مباحث بعدی با جزئیات بیشتری در مورد الگوها صحبت خواهم کرد.

با توجه به استراتژی‌های تخفیف کلاس Price را ایجاد کنید. کلاسی با نام Price را با کد زیر به پروژه SoCPatterns.Layered.Model اضافه کنید:

```
public class Price
{
    private IDiscountStrategy _discountStrategy = new NullDiscountStrategy();
    private decimal _rrp;
    private decimal _sellingPrice;
    public Price(decimal rrp, decimal sellingPrice)
    {
        _rrp = rrp;
        _sellingPrice = sellingPrice;
    }
    public void SetDiscountStrategyTo(IDiscountStrategy discountStrategy)
    {
        _discountStrategy = discountStrategy;
    }
    public decimal SellingPrice
    {
        get { return _discountStrategy.ApplyExtraDiscountsTo(_sellingPrice); }
    }
}
```

```

    }
    public decimal Rrp
    {
        get { return _rrp; }
    }
    public decimal Discount
    {
        get {
            if (Rrp > SellingPrice)
                return (Rrp - SellingPrice);
            else
                return 0;
        }
    }
    public decimal Savings
    {
        get{
            if (Rrp > SellingPrice)
                return 1 - (SellingPrice / Rrp);
            else
                return 0;
        }
    }
}

```

کلاس Price از نوعی Dependency Injection به نام SetDiscountStrategyTo استفاده نموده است که استراتژی تخفیف را برای کالا مشخص می‌نماید. نوع دیگری از Dependency Injection با نام Constructor Injection وجود دارد که در مباحث بعدی در مورد آن بیشتر صحبت خواهم کرد.

جهت تکمیل لایه Model ، کلاس Product را با کد زیر به پروژه SoCPatterns.Layered.Model اضافه کنید:

```

public class Product
{
    public int Id {get; set;}
    public string Name { get; set; }
    public Price Price { get; set; }
}

```

موجودیت‌های تجاری ایجاد شدن اما باید روشی اتخاذ نمایید تا لایه Model نسبت به منبع داده ای بصورت مستقل عمل نماید. به سرویسی نیاز دارید که به کلاینت‌ها اجازه بدهد تا با لایه مدل در اباط باشند و محصولات مورد نظر خود را با توجه به تخفیف اعمال شده برای رابط کاربری برگردانند. برای اینکه کلاینت‌ها قادر باشند تا نوع تخفیف را مشخص نمایند، باید یک نوع شمارشی ایجاد کنید که به عنوان پارامتر ورودی متد سرویس استفاده شود. بنابراین نوع شمارشی CustomerType را با کد زیر به پروژه SoCPatterns.Layered.Model اضافه کنید:

```

public enum CustomerType
{
    Standard = 0,
    Trade = 1
}

```

برای اینکه تشخیص دهیم کدام یک از استراتژی‌های تخفیف باید بر روی قیمت محصول اعمال گردد، نیاز داریم کلاسی را ایجاد کنیم تا با توجه به CustomerType تخفیف مورد نظر را اعمال نماید. کلاسی با نام DiscountFactory را با کد زیر ایجاد نمایید:

```

public static class DiscountFactory
{
}

```

```
public static IDiscountStrategy GetDiscountStrategyFor
    (CustomerType customerType)
{
    switch (customerType)
    {
        case CustomerType.Trade:
            return new TradeDiscountStrategy();
        default:
            return new NullDiscountStrategy();
    }
}
```

در طراحی کلاس فوق از الگوی Factory استفاده شده است. این الگو یک کلاس را قادر می‌سازد تا با توجه به شرایط، یک شی معتبر را از یک کلاس ایجاد نماید. همانند الگوهای قبلی، در مورد این الگو نیز در مباحث بعدی بیشتر صحبت خواهم کرد.

لایهی سرویس با برقراری ارتباط با منبع داده ای، داده‌های مورد نیاز خود را بر می‌گرداند. برای این منظور از الگوی Repository استفاده می‌کنیم. از آنجایی که لایه Model باید مستقل از منبع داده ای عمل کند و نیازی به شناسایی نوع منبع داده ای ندارد، جهت پیاده سازی الگوی Repository از Interface استفاده می‌شود. یک Interface به نام IRepository را با کد زیر به پروژه SoCPatterns.Layered.Model اضافه کنید:

```
public interface IRepository
{
    IList<Product> FindAll();
}
```

الگوی Repository به عنوان یک مجموعه‌ی در حافظه (In-Memory Collection) یا انباره‌ی از موجودیت‌های تجاری عمل می‌کند که نسبت به زیر بنای ساختاری منبع داده ای کاملاً مستقل می‌باشد.

کلاس سرویس باید بتواند استراتژی تخفیف را بر روی مجموعه‌ی از محصولات اعمال نماید. برای این منظور باید یک Collection سفارشی ایجاد نماییم. اما من ترجیح می‌دهم از Extension Methods برای اعمال تخفیف بر روی محصولات استفاده کنم. بنابراین کلاسی به نام ProductListExtensionMethods را با کد زیر به پروژه SoCPatterns.Layered.Model اضافه کنید:

```
public static class ProductListExtensionMethods
{
    public static void Apply(this IList<Product> products,
                           IDiscountStrategy discountStrategy)
    {
        foreach (Product p in products)
        {
            p.Price.SetDiscountStrategyTo(discountStrategy);
        }
    }
}
```

الگوی Separated Interface تضمین می‌کند که کلاینت از پیاده سازی واقعی کاملاً نامطلع می‌باشد و می‌تواند برنامه نویس را به سمت Dependency Inversion و Abstraction بگذارد.

حال باید کلاس ProductService را ایجاد کنیم تا از طریق این کلاس، کلاینت با لایه Model در ارتباط باشد. کلاسی به نام ProductService را با کد زیر به پروژه SoCPatterns.Layered.Model اضافه کنید:

```

public class ProductService
{
    private IProductRepository _productRepository;
    public ProductService(IProductRepository productRepository)
    {
        _productRepository = productRepository;
    }
    public IList<Product> GetAllProductsFor(CustomerType customerType)
    {
        IDiscountStrategy discountStrategy =
            DiscountFactory.GetDiscountStrategyFor(customerType);
        IList<Product> products = _productRepository.FindAll();
        products.Apply(discountStrategy);
        return products;
    }
}

```

در اینجا کدنویسی منطق تجاری در Domain Model به پایان رسیده است. همانطور که گفته شد، لایه‌ی Business یا همان Model به هیچ منبع داده‌ای خاصی وابسته نیست و به جای پیاده سازی کدهای منبع داده‌ای، از Interface‌ها به منظور برقراری ارتباط با پایگاه داده استفاده شده است. پیاده سازی کدهای منبع داده‌ای را به لایه‌ی Repository واگذار نمودیم که در بخش‌های بعدی نحوه پیاده سازی آن را مشاهده خواهید کرد. این امر موجب می‌شود تا لایه Model درگیر پیچیدگی‌ها و کدنویسی‌های منبع داده‌ای نشود و بتواند به صورت مستقل و فارغ از بخش‌های مختلف برنامه تست شود. لایه بعدی که می‌خواهیم کدنویسی آن را آغاز کنیم، لایه‌ی Service می‌باشد.

در کدنویسی‌های فوق از الگوهای طراحی (Design Patterns) متعددی استفاده شده است که به صورت مختصر در مورد آنها صحبت کردم. اصلاً جای نگرانی نیست، چون در مباحثت بعدی به صورت مفصل در مورد آنها صحبت خواهیم کرد. در ضمن، ممکن است روال یادگیری و آموزش بسیار نامفهوم باشد که برای فهم بیشتر موضوع، باید کدها را بصورت کامل تست نموده و مثالهایی را پیاده سازی نمایید.

نظرات خوانندگان

نویسنده: سینا کردی
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۲/۳۰ ۴:۱۰

سلام
ممnon از شما این بخش هم کامل و زیبا بود
ولی کمی فشرده بود
لطفا اگر ممکن هست در مورد معماRیها و الگوها و بهترین های آنها کمی توضیح دهید یا منبعی معرفی کنید تا این الگوها و معماRی برای ما بیشتر مفهوم بشو
من در این زمینه تازه کارم و از شما میخواهم که من رو راهنمایی کنید که چه مقدماتی در این زمینه ها نیاز دارم
باز هم ممنون.

نویسنده: علی
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۲/۳۰ ۹:۱۲

در همین سایت مباحثت الگوهای طراحی و [Refactoring](#) مفید هستند.

و یا الگوهای طراحی Agile رو هم در [اینجا](#) می‌توانید پیگیری کنید.

نویسنده: میثم خوشبخت
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۲/۳۰ ۱۱:۳۸

فشردگی این مباحثت بخارط این بود که میخواستم فعلا یک نمونه پروژه رو آموزش بودم تا یک شمای کلی از کاری که می‌خواهیم انجام بدیم رو ببینید. در مباحثت بعدی این مباحثت رو بازتر می‌کنم. خود من برای مطالعه و جمع بندی این مباحثت منابع زیادی رو مطالعه کردم. واقعا برای بعضی مباحثت نمیشه به یک منبع اکتفا کرد.

نویسنده: محسن.د
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۲/۳۰ ۱۷:۱

بسیار عالی

آیا فراخوانی مستقیم تابع `SetDiscountStrategyTo` کلاس `Price` در تابع `Apply` از نظر کپسوله سازی مورد اشکال نیست ؟ بهتر نیست که برای خود کلاس `Product` یک تابع پیاده سازی کنیم که در درون خودش تابع `Price.SetDiscountStrategyTo` فراخوانی کند و به این شکل کلاس های بیرونی رو از تغییرات درونی کلاس `Product` مستقل کنیم ؟

نویسنده: میثم خوشبخت
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۲/۳۰ ۱۸:۱

دوست عزیزم، متده `Apply` یک `Extension Method` برای `IList<Product>` است. اگر این متده تعریف نمی‌شد شما باید در کلاس `foreach` رو قرار می‌دادید. البته با این حال در قسمت هایی از طراحی کلاسها که الگوهای طراحی را زیر سوال نمی‌برد و تست پذیری را دچار مشکل نمی‌کند، طراحی سلیقه ای است. مقاله من هم آیهی نازل شده نیست که دستخوش تغییرات نشود. شما می‌توانید با سلیقه و دید فنی خود تغییرات مورد نظر رو اعمال کنید. ولی اگر نظر من را بخواهید این طراحی مناسب‌تر است.

نویسنده: رضا عرب
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۱/۰۹ ۱۴:۴۵

خسته نباشید، واقعاً ممنونم آقای خوشبخت، لطفاً به نگارش این دست مطالب مرتبط با طراحی ادامه دهید، زمینه بکریه که کمتر عملی به آن پرداخته شده و این نوع نگارش شما فراتر از یک معرفیه که واقعاً جای تشکر دارد.

نویسنده: f.tahan36
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۲۹ ۱۷:۱۰

با سلام

تفاوت design factory با factory چیست؟ (با مثال کد)
و virtual کردن یک تابع معمولی با virtual کردن تابع سازنده چه تفاوتی دارد؟

با تشکر

نویسنده: محسن خان
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۳۰ ۰:۴۰

از همون رندهایی هستی که تمرين کلاسیت رو آورده اینجا؟! :)

Service Layer

نقش لایه‌ی سرویس این است که به عنوان یک مدخل ورودی به برنامه کاربردی عمل کند. در برخی مواقع این لایه را به عنوان لایه‌ی Facade نیز می‌شناسند. این لایه، داده‌ها را در قالب یک نوع داده ای قوی (Strongly Typed) به نام View Model به نام View Model می‌فرماید. کلاس Strongly Typed View Model یک محسوب می‌شود که نماهای خاصی از داده‌ها را که متفاوت از دید یا نمای تجاری آن است، بصورت بهینه ارائه می‌نماید. در مورد الگوی View Model در مباحث بعدی بیشتر صحبت خواهیم کرد.

الگوی Facade یک Interface را به منظور کنترل دسترسی به مجموعه‌ای از Interface ها و زیر سیستم‌های پیچیده ارائه می‌کند. در مباحث بعدی در مورد آن بیشتر صحبت خواهیم کرد.

کلاسی با نام ProductViewModel را با کد زیر به پروژه SoCPatterns.Layered.Service اضافه کنید:

```
public class ProductViewModel
{
  Public int ProductId {get; set;}
  public string Name { get; set; }
  public string Rrp { get; set; }
  public string SellingPrice { get; set; }
  public string Discount { get; set; }
  public string Savings { get; set; }
}
```

برای اینکه کلاینت با لایه‌ی سرویس در تعامل باشد باید از الگوی Request/Response Message استفاده کنیم. بخش توسط کلاینت تغذیه می‌شود و پارامترهای مورد نیاز را فراهم می‌کند. کلاسی با نام ProductListRequest را با کد زیر به پروژه SoCPatterns.Layered.Service اضافه کنید:

```
using SoCPatterns.Layered.Model;

namespace SoCPatterns.Layered.Service
{
  public class ProductListRequest
  {
    public CustomerType CustomerType { get; set; }
  }
}
```

در شی Response نیز بررسی می‌کنیم که درخواست به درستی انجام شده باشد، داده‌های مورد نیاز را برای کلاینت فراهم می‌کنیم و همچنین در صورت عدم اجرای صحیح درخواست، پیام مناسب را به کلاینت ارسال می‌نماییم. کلاسی با نام ProductListResponse را با کد زیر به پروژه SoCPatterns.Layered.Service اضافه کنید:

```
public class ProductListResponse
{
  public bool Success { get; set; }
```

```
public string Message { get; set; }
public IList<ProductViewModel> Products { get; set; }
}
```

به منظور تبدیل موجودیت Product به ProductViewModel، یک برای تبدیل یک Product و دیگری برای تبدیل لیستی از Product. شما می‌توانید این دو متده را به کلاس Product موجود در Domain Model اضافه نمایید، اما این متدها نیاز واقعی منطق تجاری نمی‌باشند. بنابراین بهترین انتخاب، استفاده از Extension Method ها می‌باشد که باید برای کلاس Product و در لایه‌ی سرویس ایجاد نمایید. کلاسی با نام ProductMapperExtensionMethods را با کد زیر به پروژه SoCPatterns.Layered.Service اضافه کنید:

```
public static class ProductMapperExtensionMethods
{
    public static ProductViewModel ConvertToProductViewModel(this Model.Product product)
    {
        ProductViewModel productViewModel = new ProductViewModel();
        productViewModel.ProductId = product.Id;
        productViewModel.Name = product.Name;
        productViewModel.RRP = String.Format("{0:C}", product.Price.RRP);
        productViewModel.SellingPrice = String.Format("{0:C}", product.Price.SellingPrice);
        if (product.Price.Discount > 0)
            productViewModel.Discount = String.Format("{0:C}", product.Price.Discount);
        if (product.Price.Savings < 1 && product.Price.Savings > 0)
            productViewModel.Savings = product.Price.Savings.ToString("#%");
        return productViewModel;
    }
    public static IList<ProductViewModel> ConvertToProductListViewModel(
        this IList<Model.Product> products)
    {
        IList<ProductViewModel> productViewModels = new List<ProductViewModel>();
        foreach(Model.Product p in products)
        {
            productViewModels.Add(p.ConvertToProductViewModel());
        }
        return productViewModels;
    }
}
```

حال کلاس ProductService را جهت تعامل با کلاس سرویس موجود در Domain Model و به منظور برگرداندن لیستی از محصولات و تبدیل آن به لیستی از ProductViewModel، ایجاد می‌نماییم. کلاسی با نام ProductService را با کد زیر به پروژه SoCPatterns.Layered.Service اضافه کنید:

```
public class ProductService
{
    private Model.ProductService _ productService;
    public ProductService(Model.ProductService ProductService)
    {
        _ productService = ProductService;
    }
    public ProductListResponse GetAllProductsFor(
        ProductListRequest productListRequest)
    {
        ProductListResponse productListResponse = new ProductListResponse();
        try
        {
            IList<Model.Product> productEntities =
                _ productService.GetAllProductsFor(productListRequest.CustomerType);
            productListResponse.Products = productEntities.ConvertToProductListViewModel();
            productListResponse.Success = true;
        }
        catch (Exception ex)
        {
            // Log the exception...
            productListResponse.Success = false;
            // Return a friendly error message
        }
    }
}
```

```
        productListResponse.Message = ex.Message;
    }
    return productListResponse;
}
}
```

کلاس Service تمامی خطاهای را دریافت نموده و پس از مدیریت خطا، پیغامی مناسب را به کلاینت ارسال می‌کند. همچنین این لایه محل مناسبی برای Log کردن خطاهای می‌باشد. در اینجا کد نویسی لایه سرویس به پایان رسید و در ادامه به کدنویسی Data Layer می‌پردازیم.

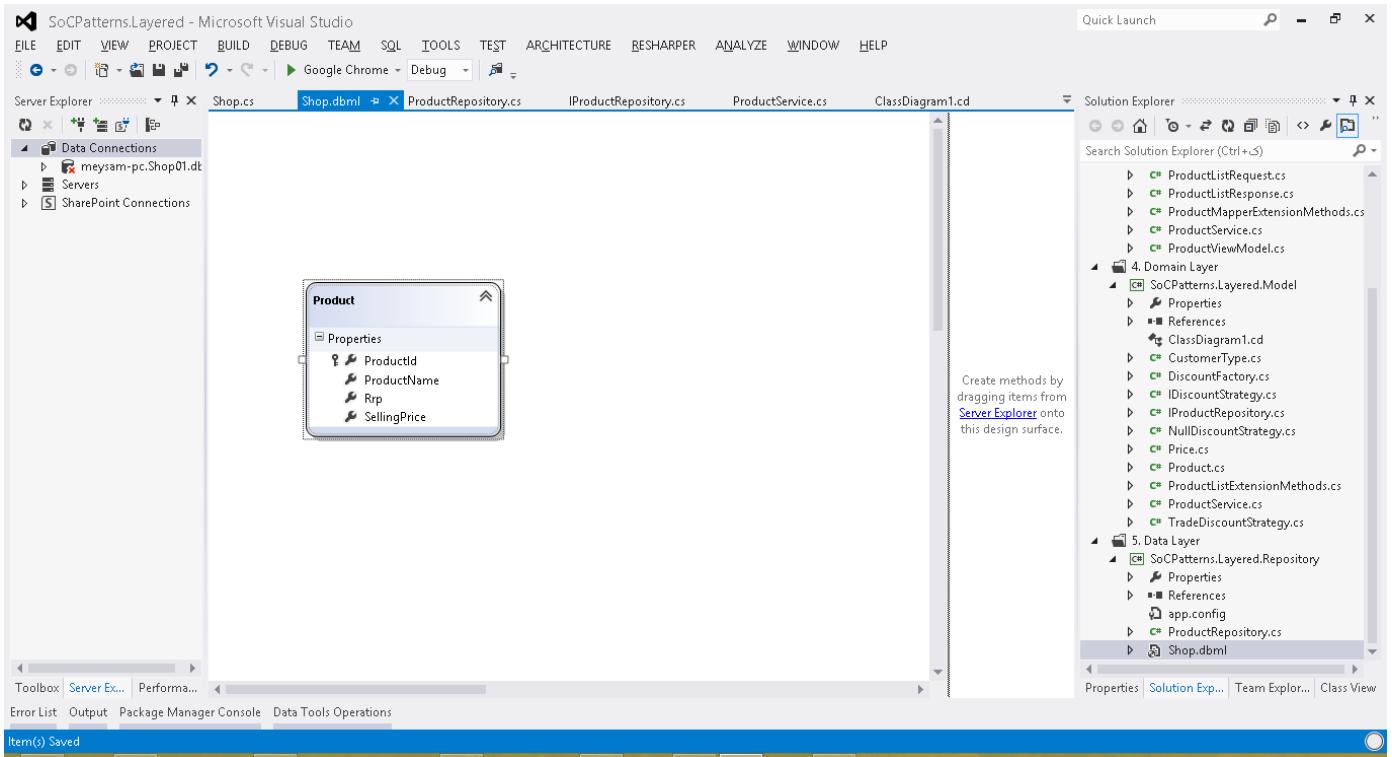
Data Layer

برای اذخبره سازی، مخصوصاً لات، یک بانک اطلاعات، با نام Shop01 اتحاد کنید که شاما، حدول، به نام Product با ساختار زیر باشد:

Column Name	Data Type	Allow Nulls
ProductId	int	☐
ProductName	nvarchar(50)	☐
Rrp	smallmoney	☐
SellingPrice	smallmoney	☐
		☐

برای اینکه کدهای بانک اطلاعاتی را سریعتر تولید کنیم از روش Linq to SQL در Data Layer استفاده می‌کنم. برای این منظور یک Data Context برای Linq to SQL به این لایه اضافه می‌کنیم. بر روی پروژه **SoCPatterns** کلیک راست نمایید و گزینه **Add > New Item** را انتخاب کنید. در پنجره ظاهر شده و از سمت چپ گزینه **Data** و سپس از سمت راست گزینه **Linq to SQL Classes** را انتخاب نموده و نام آن را **Shop.dbml** تعیین نمایید.

از طریق پنجره Server Explorer به پایگاه داده مورد نظر متصل شوید و با عمل Drag & Drop جدول Product را به بخش Design کشیده و رها نمایید.

اگر به یاد داشته باشید، در لایه Model برای برقراری ارتباط با پایگاه داده از یک Interface به نام `IProductRepository` استفاده نمودیم. حال باید این Interface را پیاده سازی نماییم. کلاسی با نام `ProductRepository` را با کد زیر به پروژه SoCPatterns.Layered.Repository اضافه کنید:

```
using System;
using System.Collections.Generic;
using System.Linq;
using System.Text;
using SoCPatterns.Layered.Model;

namespace SoCPatterns.Layered.Repository
{
    public class ProductRepository : IProductRepository
    {
        public IList<Model.Product> FindAll()
        {
            var products = from p in new ShopDataContext().Products
                           select new Model.Product
                           {
                               Id = p.ProductId,
                               Name = p.ProductName,
                               Price = new Model.Price(p.Rrp, p.SellingPrice)
                           };
            return products.ToList();
        }
    }
}
```

در متod `FindAll` ، با استفاده از دستورات Linq to SQL ، لیست تمامی محصولات را برگرداندیم. کدنویسی لایه Data هم به پایان رسید و در ادامه به کدنویسی لایه Presentation و UI می پردازیم.

Presentation Layer

به منظور جداسازی منطق نمایش (Presentation) از رابط کاربری (User Interface) ، از الگوی Model View Presenter استفاده می کنیم که در مباحث بعدی با جزئیات بیشتری در مورد آن صحبت خواهیم کرد. یک Interface با نام IPresenter اضافه کنید:

```
using SoCPatterns.Layered.Service;

public interface IPresenter
{
    void Display(IList<ProductViewModel> Products);
    Model.CustomerType CustomerType { get; }
    string ErrorMessage { set; }
}
```

این Interface توسط Web های ASP.NET و یا Win Form ها باید پیاده سازی شوند. کار با Interface ها موجب می شود تا تست View ها به راحتی انجام شوند. کلاسی با نام ProductListPresenter را با کد زیر به پروژه SoCPatterns.Layered.Presentation اضافه کنید:

```
using SoCPatterns.Layered.Service;

namespace SoCPatterns.Layered.Presentation
{
    public class ProductListPresenter
    {
        private IPresenter _presenter;
        private Service.ProductService _productService;
        public ProductListPresenter(IPresenter presenter, Service.ProductService productService)
        {
            _presenter = presenter;
            _productService = productService;
        }
        public void Display()
        {
            ProductListRequest productListRequest = new ProductListRequest();
            productListRequest.CustomerType = _presenter.CustomerType;
            ProductListResponse productListResponse =
                _productService.GetAllProductsFor(productListRequest);
            if (productListResponse.Success)
            {
                _presenter.Display(productListResponse.Products);
            }
            else
            {
                _presenter.ErrorMessage = productListResponse.Message;
            }
        }
    }
}
```

کلاس Presenter وظیفه‌ی واکشی داده‌ها، مدیریت رویدادها و بروزرسانی UI را دارد. در اینجا کدنویسی لایه‌ی Presentation به پایان رسیده است. از مزایای وجود لایه‌ی Presentation این است که تست نویسی مربوط به نمایش داده‌ها و تعامل بین کاربر و سیستم به سهولت انجام می‌شود بدون آنکه نگران دشواری Unit Test Web Form نویسی داشته باشد. حال می‌توانید کد نویسی مربوط به UI را انجام دهید که در ادامه به کد نویسی در Win Forms و Web Forms خواهیم پرداخت.

نظرات خوانندگان

نویسنده: محسن
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۱/۰۲ ۱۸:۲۹

ممnon از زحمات شما.

چند سؤال و نظر:

- با تعریف الگوی مخزن به چه مزیتی دست پیدا کردید؟ برای مثال آیا هدف این است که کدهای پیاده سازی آن، با توجه به وجود اینترفیس تعریف شده، شاید روزی با مثلا NHibernate تعویض شود؟ در عمل متاسفانه حتی پیاده سازی LINQ اینها هم متفاوت است و من تابحال در عمل ندیدم که ORM یک پروژه بزرگ رو عوض کنند. یعنی تا آخر و تا روزی که پروژه زنده است با همان انتخاب اول سر می کنند. یعنی شاید بهتر باشه قسمت مخزن و همچنین سرویس یکی بشن.
- چرا لایه سرویس تعریف شده از یک یا چند اینترفیس مشتق نمی شود؟ اینطوری تهیه تست برای اون ساده تر میشه. همچنین پیاده سازی ها هم وابسته به یک کلاس خاص نمی شون از اینترفیس دارن استفاده می کنند.
- این اشیاء Request و Response هم در عمل به نظر نوعی ViewModel هستند. درسته؟ اگر اینطوره بهتر یک مفهوم کلی دنبال بشه تا سردرگمی ها رو کمتر کنه.

یک سری نکته جانبی هم هست که می تونه برای تکمیل بحث جالب باشه:

- مثلا الگوی Context per request بجای نوشتن new ShopDataContext بهتر استفاده بشه تا برنامه در طی یک تراکنش و اتصال کار کنه.
- در مورد try/catch و استفاده از اون بحث زیاد هست. خیلی ها توصیه می کنن که یا اصلا استفاده نکنید یا استفاده از اون ها رو به بالاترین لایه برنامه موکول کنید تا این وسط کرش یک قسمت و بروز استثناء در اون، از ادامه انتشار صدمه به قسمت های بعدی جلوگیری کنه.

نویسنده: میثم خوشبخت
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۱/۰۲ ۲۳:۳۵

محسن عزیز. از شما ممنونم که به نکته های ظرفی اشاره کردید.

در سری مقالات اولیه فقط دارم یک دید کلی به کسایی میدم که تازه دارن با این مفاهیم آشنا میشن. این پروژه اولیه دستخوش تغییرات زیادی میشه. در واقع محصول نهایی این مجموعه مقالات بر پایه همین نوع لایه بندی ولی بادید و طراحی مناسب تر خواهد بود.

در مورد ORM هم من با چند Application سروکار داشتم که در روال توسعه بخش های جدید رو بنا به دلایلی با DB متفاوتی توسعه داده اند. غیر از این موضوع، حتی بخش هایی از مدل، سرویس و یا مخزن رو در پروژه های دیگری استفاده کرده اند. همچنین برخی از نکات مربوط به تفکیک لایه ها به منظور تست پذیری راحت تر رو هم در نظر بگیرید.

در مورد اشیا Request و Response هم باید خدمت ان عرض کنم که برای درخواست و پاسخ به درخواست استفاده می شوند که چون پروژه ای که مثال زدم کوچک بوده ممکنه کاملا درکش نکرده باشد. ما کلاس های Request و Response متعددی در پروژه داریم که ممکنه خیلی از اونها فقط از یک ViewModel استفاده کنن ولی پارامتر های ارسالی یا دریافتی آنها متفاوت باشد.

در مورد try...catch هم من با شما کاملا موافقم. به دلیل هزینه ای که دارد باید در آخرین سطح قرار بگیرد. در این مورد ما میتوانیم اونو به Presentation و یا در MVC به Controller منتقل کنیم.

در مورد DbContext هم هنوز الگویی رو معرفی نکردم. در واقع هنوز وارد جزئیات لایه Data نشدم. در مورد اون اگه اجازه بدی بعدا صحبت میکنم.

نویسنده: ایلیا
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۱/۰۳ ۰:۴۳

آقای خوشبخت خداقوت.

مرسى از مطالب خوبیتون.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۱/۰۳ ۰:۴۸

لطفا برای اینکه نظرات حالت فنی تر و غنای بیشتری پیدا کنند، از ارسال پیام‌های تشکر خودداری کنید. برای ابراز احساسات و همچنین تشکر، لطفا از گزینه رای دادن به هر مطلب که ذیل آن قرار دارد استفاده کنید.
این مطلب تا این لحظه 76 بار دیده شده، اما فقط 4 رای دارد. لطفا برای ابراز تشکر، امتیاز بدهید. ممنون.

نویسنده: محسن
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۱/۰۳ ۱:۰

- من در عمل تفاوتی بین لایه مخزن و سرویس شما مشاهده نمی‌کنم. یعنی لایه مخزن داره GetAll می‌کنه، بعد لایه سرویس هم داره همون رو به یک شکل دیگری بر می‌گردونه. این تکرار کد نیست؟ این دو یکی نیستند؟

عموما در منابع لایه مخزن رو به صورت روکشی برای دستورات مثل LINQ to SQL یا EF معرفی می‌کنند. فرضشون هم این است که این روش ما رو از تماس مستقیم با ORM بر حذر می‌داره (شاید فکر می‌کنند ایدز می‌گیرند اگر مستقیم کار کنند!). ولی عرض کردم این روکش در واقعیت فقط شاید با EF یا L2S قابل تعویض باشه نه باORM‌های دیگر با روش‌های مختلف و بیشتر یک تصور واهم هست که جنبه عملی نداره. بیشتر تئوری هست بدون پایه تجربه دنیای واقعی. ضمن اینکه این روکش باعث می‌شده نتوانید از خیلی از امکانات ORM مورد استفاده درست درست استفاده کنید. مثلا ترکیب کوئری‌ها یا روش‌های به تاخیر افتاده و امثال این.

- پس در عمل شما Request ViewModel و Response ViewModel تعریف کردید.

نویسنده: شاهین کیاست
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۱/۰۳ ۱۲:۲۷

سپاس از سری مطالبی که منتشر می‌کنید.
- پیشنهادی که من دارم اینه که لایه‌ی Repository حذف شود، همانطور که در مطالب قبلی ذکر شده DbSet در Entity Framework همان پیاده سازی الگوی مخزن هست و ایجاد Repository جدید روی آن یک Abstraction اضافه هست. در نتیجه اگر Repository حذف شود همه‌ی منطق‌ها مانند GetBlaBla به Service منتقل می‌شود.
- یک پیشنهاد دیگر اینکه استفاده از کلمه‌ی New در Presentation Layer را به حداقل رساند و همه جا نیاز مندی‌ها را به صورت وابستگی به کلاس‌های استفاده کننده تزریق شود تا در زمان نوشتن تست‌ها همه‌ی اجزاء قابل تعویض با Mock objects باشند.

نویسنده: افشنین
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۱/۰۶ ۱۱:۱۵

لطفا دمو یا سورس برنامه رو هم قرار بدید که یادگیری و آموزش سریعتر انجام بشه.

ممنون

نویسنده: صابر فتح الهی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۱/۱۰ ۰:۱۱

با سلام از کار بزرگی که دارین می‌کنین سپاس
یک سوال؟
جای الگوی Unit Of Work در این پروژه کجا می‌شه؟

در این [پست](#) جناب آقای مهندس نصیری در لایه سرویس الگوی واحد کار را پیاده کرده اند، با توجه به وجود الگوی Repository

در پژوهش شما ممنون میشم شرح بیشتری بدین که جایگاه پیاده سازی الگو واحد کار با توجه به مزایایی که دارد در کدام لایه است؟

نويسنده: رام تاریخ: ۰۱/۱۶/۱۳۹۲

محسن جان، چیزی که من از این الگو در مورد واکشی و نمایش داده‌ها برداشت می‌کنم اینه:

کلاس‌های لایه سرویس آبجکت مدل مربوطه را پر میکنند و به بالا (لایه سرویس) پاس میدند.

بعد

در لایه سرویس نمونه‌ی مدل مربوطه به وی‌اومدل متناظر باهاش تبدیل می‌شود و به لایه بالاتر فرستاده می‌شود.

کار در "لایه مخزن" روی "مدل ها" انجام میگیره
کار در "لایه سرویس" روی "وی-ومدل ها" انجام میشه

نتیجه: لایه سرویس هدف دیگری را نسبت به لایه مخزن دنبال میکند و این هدف آنقدر بزرگ و مهم هست که برایش یه لایه مجزا در نظر گرفته بشه

نويسنده: رام تاریخ: ۰۱/۱۶/۱۳۹۲

شاهین جان، من با حذف لایه مخزن مخالف هستم. زیرا:

حالا این اطلاعات ممکن است از پایگاه داده یا جاهای دیگه جمع آوری شوند (و الزاماً توسط EF قابل دسترسی و ارائه نباشند)

همچنین گاهی نیاز هست که بر مبنای چند متده است که EF به ما میرسونه (مثلاً چند SP) یک متده کلی‌تر را تعریف کنیم (چند فراخوانی را در یک متده مثلاً متده X در لایه مخزن انجام دهیم) و در لایه بالاتر آن متده را صدا بزنیم (بجای نوشتن و تکرار پاپی همه کدهای نوشته شده در متده X)

علاوه بر این در لایه مخزن میشه چند ORM را هم کنار هم دید (نه فقط EF) که همونطور که آقای خوشبخت در کامنت‌ها نوشتند گاهه، نیاز میشه.

دیباپ

من وجود لایه مخزن را ضریب، صد و نه.

(فراموش نکنیم که هدف از این آموزش تعریف یک الگوی معماری مناسب برای پروژه‌های بزرگ هست و الا بدون خیلی از اینها هم میشه بنامه ساخت. همومنظور، که اکثراً بدون این ساختارها و خیلی ساده‌تر میسازند)

نویسنده: محسن تاریخ: ۱۳۹۲/۰۱/۱۶

- بحث آقای شاهین و من در مورد مثال عینی بود که زده شد. در مورد کار با ORM که کدھاش دقیقاً ارائه شده. این روش قابل نقد و دید است.

شما الان اومدی یک بحث انتزاعی کلی رو شروع کردید. بله. اگر ORM رو کنار بگذارید مثلاً می‌رسید به ADO.NET (یک نمونه که خیلی‌ها در این سایت حداقل یکبار باهش کار کردن). این افراد پیش از اینکه این مباحثت مطرح باشن برای خودشون لایه DAL داشتند و تمام جزئیات ADO.NET رو کپسوله کرده بودن در اون. حالا با امدنORM‌ها این لایه DAL کنار رفته چون خود هست که کپسوله کننده ADO.NET است. همین‌ها هم یک لایه دیگر داشتند به نام BLL که از لایه DAL استفاده می‌کرد برای پیاده سازی منطق تجاری برنامه. این لایه الان اسمش شده لایه سرویس.

یعنی تمام مواردی رو که عنوان کردید در مورد ADO.NET صدق می‌کنه. یکی اسمش رو می‌ذاره DAL شما اسمش رو گذشتید Repository. ولی این مباحثت ربطی به یک ORM تمام عیار که کپسوله کننده ADO.NET است ندارد.

- ترکیب چند SP در لایه مخزن انجام نمی‌شده. چیزی رو که عنوان کردید یعنی پیاده سازی منطق تجاری و این مورد باید در لایه سرویس باشه. اگر از ADO.NET استفاده می‌کنید، می‌توانیم با استفاده از DAL جزئیات دسترسی به SP رو مخفی و ساده‌تر کنیم با کدی یک دست‌تر در تمام برنامه. اگر از EF استفاده می‌کنیم، باز همین ساده سازی در طی فراخوانی فقط یک متده انجام شده. بنابراین بهتر است وضعیت و سطح لایه‌ای رو که داریم باهش کار می‌کنیم خوب بررسی و درک کنیم.

- می‌توانید در عمل در بین پروژه‌های سورس باز و معتبر موجود فقط یک نمونه رو به من ارائه بدید که در اون از 2 مورد ORM مختلف همزمان استفاده شده باشه؟ این مورد یعنی سوئی مدیریت. یعنی پراکندگی و انجام کاری بسیار مشکل مثلاً یک نمونه: ORM‌ها لایه‌ای دارند به نام سطح اول کش که مثلاً در EF اسمش هست Tracking API. این لایه فقط در حین کار با Context همون کار می‌کنند. اگر دو مورد رو با هم مخلوط کنید، قابل استفاده نیست، ترکیب پذیر نیستند. از این دست باز هم هست مثلاً در مورد نحوه تولید پروکسی‌هایی که برای lazy loading تولید می‌کنند و خیلی از مسایل دیگری از این دست. ضمن اینکه مدیریت چند Context فقط در یک لایه خودش یعنی نقض اصل تک مسئولیتی کلاس‌ها.

نویسنده: محسن
تاریخ: ۹:۱۵ ۱۳۹۲/۰۱/۱۶

سعی نکنید انتزاعی بحث کنید. چون در این حالت این حرف می‌توانه درست باشه یا حتی نباشه. اگر از ADO.NET استفاده می‌کنید، درسته. اگر از EF استفاده می‌کنید غلط هست. لازم هست منطق کار با ADO.NET رو یک سطح کپسوله کنیم. چون از تکرار کد جلوگیری می‌کنیم و نهایتاً به یک کد یک دست خواهیم رسید. لازم نیست اعمال یک ORM رو در لایه‌ای به نام مخزن کپسوله کنیم، چون خودش کپسوله سازی ADO.NET رو به بهترین نحوی انجام داده. برای نمونه در همین مثال عینی بالا به هیچ مزیتی نرسیدیم. فقط یک تکرار کد است. فقط بازی با کدها است.

نویسنده: رام
تاریخ: ۱۶:۴۶ ۱۳۹۲/۰۱/۱۶

من منظور شما را خوب متوجه نمی‌شم ولی حرفام یه بحث انتزاعی نیست چون پروژه عملی زیر دستم دارم که توی اون هم با پر کردن ViewModel کار می‌کنم.

مشکل از اینجا شروع می‌شده که شما فکر می‌کنید همیشه مدل ای که در EF ساختید را باید بدون تغییر در ساختارش به پوسته برنامه برسونید و از پوسته هم دقیقاً نمونه ای از همون را بگیرید و به لایه‌های پایین بفرستید ولی یکی از مهمترین کارهای View Model اینه که این قانون را از این سفتی و سختی در بیاره چون خیلی موقع هست که شما در پوسته برنامه به شکل دیگه ای از داده‌ها (متفاوت با اونچه در Model تعریف کردید و EF باهش کار می‌کنن) نیاز دارید. مثلاً فیلد تاریخ از نوع DateTime در Model و نوع String در پوسته و یا حتی اضافه و کم کردن فیلد‌های یک Model و ایجاد ساختارهای متفاوتی از اون برای عملیات‌های Select, Delete و Update. لذا لایه سرویس قرار نیست فقط همون کار لایه مخزن را تکرار کنه (به قول شما GetAll). بلکه در زمان لزوم تغییرات لازم که نام بردم را هم روش اعمال می‌کنم (که به نظر من آقای خوشبخت هم به خوبی از کلمه Convert در لایه سرویس استفاده کردن).

اما بحث اینکه ما در لایه مخزن روی EF یک سطح کپسوله می‌سازیم جای گفتگو داره هر چند من در اون مورد هم با وجود لایه مخزن بیشتر موافقم تا گفتگوی مستقیم لایه سرویس با چیزی مثل EF

نتیجه: فرقی نمی‌کنه شما از Asp.Net استفاده می‌کنید یا هر ORM مورد نظرتون. کلاس‌های مدل باید در ارتباط با لایه بالاتر خودشون به ویو مدل تبدیل بشند و در این الگو این کار در لایه سرویس انجام می‌شده.

نویسنده: محسن
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۱/۱۶ ۱۷:۱۰

- پیاده سازی الگوی مخزن در عمل (بر اساس بحث فعلی که در مورد کار با ORM‌ها است) به صورت کپسوله سازی ORM در همه جا مطرح میشود و اینکار اساساً اشتباه است. چون هم شما را محروم می‌کنید از قابلیت‌های پیشرفته ORM و هم ارزش افزوده‌ای را به همراه نداره. دست آخر می‌بینید در لایه مخزن GetAll دارید در لایه سرویس هم GetAll دارید. این مساله هیچ مزیتی نداره. یک زمانی در ADO.NET برای GetAll کردن باید کلی کد شبیه به کدهای یک ORM نوشته می‌شد. خود ORM الان اومنده این‌ها را کپسوله کرده و لایه‌ای هست اون. اینکه ما مجدداً یک پوسته روی این بکشیم حاصلی نداره بجز تکرار کد. عده‌ای عنوان می‌کنند که حاصل اینکار امکان تعویض ORM را ممکن می‌کنند ولی این‌ها هم بعد از یک مدت تجربه با ORM‌های مختلف به این نتیجه می‌رسند که ای بابا! حتی پیاده سازی LINQ این‌ها یکی نیست چه بررسه به قابلیت‌های پیشرفته‌ای که در یکی هست در دو تای دیگر نیست (واقع بینی، بجای بحث تئوری محض).

- اینکه این تبدیلات (پر کردن ViewModel از روی مدل) هم می‌توانه و بهتره که (نه الزاماً) در لایه سرویس انجام بشود، نتیجه مناسبی هست.

نویسنده: مجتبی آزاد
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۴/۱۰ ۱۴:۳

بعد از پیاده سازی UOW و لایه‌بندی نرم‌افزار به این این شکل که در مطلب فعلی توضیح داده شد، فرض کنید دو ویومدل زیر را داریم:

```
public class PersonFormViewModel
{
    public long Id { get; set; }
    public long RequestId { get; set; }
    [DisplayName("نام کاربری الزامی می‌باشد"), Required(ErrorMessage = "نام کاربری الزامی می‌باشد")]
    public string Username { get; set; }
    public bool Accepted { get; set; }
    [DisplayName("مدل")]
    public string DeviceModel { get; set; }
    public DateTime? ExpireDate { get; set; }
    public RequestViewModel RequestViewModel { get; set; }
}

public class RequestViewModel
{
    public long Id { get; set; }
    public string Username { get; set; }
    [DisplayName("توضیحات")]
    [DataType(DataType.MultilineText)]
    public string Description { get; set; }
    public DateTime CreateDate { get; set; }
    public Nullable<long> DeviceId { get; set; }
    public Nullable<long> ParentId { get; set; }
    public long RequestTypeId { get; set; }
    public bool IsFinalized { get; set; }
    public virtual PersonFormViewModel PersonFormViewModel { get; set; }
}
```

سناریو به این شکل است که ما فرمی داریم برای ایجاد یک درخواست (RequestViewModel) که با ایجاد آن در واقع اطلاعات شخص (PersonFormViewModel) را نیز دریافت می‌کنیم.

برای افزودن RequestViewModel به دیتابیس این دو روش قابل پیاده‌سازی است:
روش اول:

تنها RequestService را از طریق RequestViewModel اضافه می‌کنیم و به دلیل وجود RequestViewModel داخل PersonFormViewModel اطلاعات شخص به خودی خود داخل entity مربوطه اضافه می‌شود:

```
_requestService.Add(requestViewModel);
```

```
_uow.SaveChanges();
```

روش دوم:

ابتدا RequestViewModel را از طریق سرویس مربوطه اضافه می‌کیم و بعد به طور جداگانه PersonFormService را از طریق سرویس PersonFormService اضافه می‌کنیم:

```
var addedRequest = _requestService.Add(requestViewModel);
var personViewModel = requestViewModel.PersonFormViewModel;
_personFormService.Add(personViewModel);
_uow.SaveChanges();
```

در حال حاضر روش درست کدام است؟

نوبتند: میثم خوشبخت
تاریخ: ۱۹:۲۴ ۱۳۹۴/۰۴/۱۳

اگر مشخصات شخص به همراه درخواست ثبت می‌شود و مدخل ورودی به سیستم درخواست می‌باشد، همان روش اول اتفاق می‌افتد.

یعنی با ثبت درخواست، شخص نیز به صورت خودکار ثبت خواهد شد.

به این نکته توجه داشته باشید که روش دوم به این دلایل غلط می‌باشند:

1- طبق تعریفی که در معماری سرویس گرا شده است، هیچ متدی از سرویس، نباید به متدهای سرویس دیگری وابسته باشد

2- چون ثبت این دو آیتم باید با هم انجام شود، پس بهتر است در یک متد دو موجودیت ثبت شوند

3- و همینطور چون باید در یک تراکنش قرار بگیرند و تجربه نشان داده در هر عملیات بهتر است DataContext نمونه سازی گردد پس چندین کار که قرار است در یک مرحله انجام شوند بهتر است در یک متد سرویس انجام گیرند

سلام :

سال نو مبارک ! امیدوارم سال بسیار خوبی در پیش داشته باشید :)

از زمانی که استفاده از Code FirstORM‌های رایج شده ، اجرای اسکریپت‌های طولانی جهت ایجاد دیتابیس خیلی استفاده ندارد، اما حالت خاص همیشه پیش می‌آید. مثلاً قصد داریم پیش از آغاز برنامه پس از ایجاد دیتابیس توسط Entity Framework به یک سری جداول فیلدی با نوع داده‌ی Geometry اضافه کنیم. یا باید به دیتابیس یک سری View و Stored Procedure اضافه کرد. ADO.NET اجرای Script Generate‌ها را در SQL Server توسط دستور Go هستند. اما روشن‌ها و ترفند‌های زیادی برای اجرای یک فایل Script طولانی حاوی دستور Go روی دیتابیس وجود دارد :

```
private static string GetScript()
{
    string path = AppDomain.CurrentDomain.BaseDirectory +
        @"\Scripts\script.sql";
    var file = new FileInfo(path);

    string script = file.OpenText().ReadToEnd();
    return script;
}

private static void ExecuteScript()
{
    string script = GetScript();

    //split the script on "GO" commands
    var splitter = new[] {"\r\nGO\r\n"};
    string[] commandTexts = script.Split(splitter,
        StringSplitOptions.RemoveEmptyEntries);
    foreach (string commandText in commandTexts)
    {
        using (var ctx = new DbContext())
        {
            if (!string.IsNullOrEmpty(commandText))
            {
                ctx.Database.ExecuteSqlCommand(commandText);
            }
        }
    }
}
```

در اینجا به جای آنکه تلاش کنیم یک فایل را روی دیتابیس یک جا اجرا کنیم دستورات را جدا کرده و تک به تک اجرا می‌کنیم.
بروزرسانی: [روش بهتر](#)

نظرات خوانندگان

نویسنده: محسن
تاریخ: ۱۷:۱۷ ۱۳۹۲/۰ ۱/۰۳

ممنون. میشه برای بهبود سرعت insert های زیاد، از [SQL Bulk Copy](#) هم استفاده کرد.

نویسنده: شاهین کیاست
تاریخ: ۱۹:۲۲ ۱۳۹۲/۰ ۱/۰۳

بله درسته،

در سناریویی که برای خودم پیش آمده بود کوئری‌ها فقط Insert نبودند و همچنین فقط قرار بود یک بار در ابتدای برنامه اجرا شوند برای همین روی سرعت حساسیت نداشتم.

نویسنده: مهدی موسوی
تاریخ: ۱۹:۵۳ ۱۳۹۲/۰ ۱/۰۳

سلام؛ سال نو مبارک (:)

آقای کیاست، بهترین روش برای اجرای Script هایی که حاوی کلمه کلیدی GO هستند، استفاده از SMO است. به کد زیر دقت کنید:

```
Server server = new Server(new ServerConnection() { ConnectionString = cnnStr });
server.ConnectionContext.ExecuteNonQuery(sql);
```

اینجا همه چیز توسط SMO کنترل میشه و دیگه نیازی به آنالیز Script اصلی بر اساس عبارت GO نیست.

موفق باشید.

نویسنده: شاهین کیاست
تاریخ: ۱۴ ۱۳۹۲/۰ ۱/۰۴

سلام قربان :
خیلی ممنون.

در استفاده از SMO در NET 4. در مشکل داشتم در نتیجه از این روش که نیازمند به Assembly‌های SMO نیست استفاده کردم.
کامنت شما را در انتهای مطلب قرار دادم.

نویسنده: میثم خوشبخت
تاریخ: ۱۷:۱۸ ۱۳۹۲/۰ ۱/۰۵

شاهین جان
ممنون از مطلب مفیدت
من این مورد رو قبلا نوشتتم. به همین روشی که شما نوشتید. منتها تو یه Query با مشکل مواجه شد و اجرا نشد. واسه همین از
روش زیر استفاده کردم که همه جا جواب میده:

```
var commandTexts=Regex.Split(script,@"\s*GO\s+");
foreach(var commandText in commandTexts)
{
    // Execution Code
}
```

نویسنده: مهدی موسوی

سلام.

خیر، همه جا جواب نمیده! عرض کردم، نیازی به جداسازی Script بر اساس GOهای موجود در اون ندارید. Script زیر رو در نظر بگیرید (عنوان مثالی نقض) تا متوجه بشید چرا که شما نیز ایراد داره:

```
USE [MyDB]
GO
SET ANSI_NULLS ON
GO
SET QUOTED_IDENTIFIER ON
GO
CREATE TABLE [dbo].[GO AND EAT](
[Id] [int] IDENTITY(1,1) NOT NULL,
[MyVal] [decimal](18, 0) NOT NULL,
) ON [PRIMARY]
GO
```

لطفاً اینو در نظر بگیرید که منظورم این نیست که با تصحیح Regex Pattern می‌توانید این مشکل رو نیز برطرف کنید، منظورم اینه که با استفاده از SMO می‌توانید از نوشتن کدهای Error-Prone دوری کنید. فقط همین. (:)

موفق باشید.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۷:۱۸ ۱۳۹۲/۰۱/۰۶

پشت صحنه [SMO](#) برای علاقمندان در مورد نحوه جدا سازی labatchها از یکدیگر در عمل.

نویسنده: علی
تاریخ: ۱۵:۴۷ ۱۳۹۲/۰۲/۲۴

برای اجرای چنین دستوراتی نیازی به تکه تکه کردن نداریم فقط کافیه go رو از اسکریپت حذف کنیم خودش همرو اجرا می‌کنه قبل از خودم چنین کاری رو انجام دادم

نویسنده: محسن خان
تاریخ: ۱۶:۵۸ ۱۳۹۲/۰۲/۲۴

کل این بحث در مورد نحوه یافتن صحیح این GO بدون تخریب اطلاعات جانبی بود. حالا می‌خوای حذفش کن یا تکه تکه اش کن!

در نهایت نوبت به طراحی و کدنویسی UI می‌رسد تا بتوانیم محصولات را به کاربر نمایش دهیم. اما قبل از شروع باید موضوعی را یادآوری کنم. اگر به یاد داشته باشید، در کلاس `ProductService` موجود در لایه `Domain`، از طریق یکی از روش‌های الگوی `Dependency Injection` به نام `Constructor Injection`، فیلدی از نوع `IProductRepository` را مقداردهی نمودیم. حال زمانی که بخواهیم نمونه ای را از `ProductService` ایجاد نماییم، باید به عنوان پارامتر ورودی سازنده، شی ایجاد شده از جنس کلاس `ProductRepository` موجود در لایه `Repository` را به آن ارسال نماییم. اما از آنجایی که می‌خواهیم تفکیک پذیری لایه‌ها از بین نرود و UI بسته به نیاز خود، نمونه مورد نیاز را ایجاد نموده و به این کلاس ارسال کند، از ابزارهایی برای این منظور استفاده می‌کنیم. یکی از این ابزارها `StructureMap` می‌باشد که یک `Inversion of Control Container` یا به اختصار `IoC Container` نامیده می‌شود. با `Inversion of Control` در مباحث بعدی بیشتر آشنا خواهید شد. `StructureMap` ابزاری است که در زمان اجرا، پارامترهای ورودی سازنده کلاس‌هایی را که از الگوی `Dependency Injection` استفاده نموده اند و قطعاً پارامتر ورودی آنها از جنس یک `Interface` می‌باشد را، با ایجاد شی مناسب مقداردهی می‌نماید.

به منظور استفاده از `StructureMap` در 2012 `Visual Studio` باید بر روی پروژه UI خود کلیک راست نموده و گزینه‌ی `Manage NuGet Packages` را انتخاب نمایید. در پنجره ظاهر شده و از سمت چپ گزینه‌ی `Online` و سپس در کادر جستجوی سمت راست و بالای پنجره واژه‌ی `structuremap` را جستجو کنید. توجه داشته باشید که باید به اینترنت متصل باشید تا بتوانید `Package` مورد نظر را نصب نمایید. پس از پایان عمل جستجو، در کادر میانی `structuremap` ظاهر می‌شود که می‌توانید با انتخاب آن و فشردن کلید `Install` آن را بر روی پروژه نصب نمایید.

جهت آشنایی بیشتر با `NuGet` و نصب آن در سایر نسخه‌های `Visual Studio` می‌توانید به لینک‌های زیر رجوع کنید:

1. آشنایی با [NuGet قسمت اول](#)

2. آشنایی با [NuGet قسمت دوم](#)

[Installing .3](#)
[NuGet](#)

کلاسی با نام `BootStrapper` را با کد زیر به پروژه UI خود اضافه کنید:

```

using StructureMap;
using StructureMap.Configuration.DSL;
using SoCPatterns.Layered.Repository;
using SoCPatterns.Layered.Model;

namespace SoCPatterns.Layered.WebUI
{
  public class BootStrapper
  {
    public static void ConfigureStructureMap()
    {
      ObjectFactory.Initialize(x => x.AddRegistry<ProductRegistry>());
    }
  }
}

```

```
public class ProductRegistry : Registry
{
    public ProductRegistry()
    {
        For<IProductRepository>().Use<ProductRepository>();
    }
}
```

ممکن است یک WinUI ایجاد کرده باشد که در این صورت به جای فضای نام SoCPatterns.Layered.WebUI از SoCPatterns.Layered.WinUI استفاده نماید.

هدف کلاس BootStrapper این است که تمامی وابستگی‌ها را توسط StructureMap در سیستم Register نماید. زمانی که کدهای کلاینت می‌خواهند به یک کلاس از طریق StructureMap دسترسی داشته باشند، Structuremap وابستگی‌های آن کلاس را تشخیص داده و بصورت خودکار پیاده سازی واقعی (Concrete Implementation) آن کلاس را، براساس همان چیزی که ما برایش تعیین کردیم، به کلاس تزریق می‌نماید. متدهای ConfigureStructureMap باید در همان لحظه‌ای که Application آغاز به کار می‌کند فراخوانی و اجرا شود. با توجه به نوع UI خود یکی از روالهای زیر را انجام دهید:

در WebUI :

فایل Global.asax را به پروژه اضافه کنید و کد آن را بصورت زیر تغییر دهید:

```
namespace SoCPatterns.Layered.WebUI
{
    public class Global : System.Web.HttpApplication
    {
        protected void Application_Start(object sender, EventArgs e)
        {
            BootStrapper.ConfigureStructureMap();
        }
    }
}
```

در WinUI :

در فایل Program.cs کد زیر را اضافه کنید:

```
namespace SoCPatterns.Layered.WinUI
{
    static class Program
    {
        [STAThread]
        static void Main()
        {
            Application.EnableVisualStyles();
            Application.SetCompatibleTextRenderingDefault(false);

            ;()BootStrapper.ConfigureStructureMap

            Application.Run(new Form1());
        }
    }
}
```

سپس برای طراحی رابط کاربری، با توجه به نوع UI خود یکی از روالهای زیر را انجام دهید:

صفحه Default.aspx را باز نموده و کد زیر را به آن اضافه کنید:

```
<asp:DropDownList AutoPostBack="true" ID="ddlCustomerType" runat="server">
    <asp:ListItem Value="0">Standard</asp:ListItem>
    <asp:ListItem Value="1">Trade</asp:ListItem>
</asp:DropDownList>
<asp:Label ID="lblErrorMessage" runat="server" ></asp:Label>
<asp:Repeater ID="rptProducts" runat="server" >
    <HeaderTemplate>
        <table>
            <tr>
                <td>Name</td>
                <td>RRP</td>
                <td>Selling Price</td>
                <td>Discount</td>
                <td>Savings</td>
            </tr>
            <tr>
                <td colspan="5" style="text-align: center; border-top: 1px solid black; border-bottom: 1px solid black; padding: 5px;"><hr /></td>
            </tr>
    </HeaderTemplate>
    <ItemTemplate>
        <tr>
            <td><%# Eval("Name") %></td>
            <td><%# Eval("RRP")%></td>
            <td><%# Eval("SellingPrice") %></td>
            <td><%# Eval("Discount") %></td>
            <td><%# Eval("Savings") %></td>
        </tr>
    </ItemTemplate>
    <FooterTemplate>
        </table>
    </FooterTemplate>
</asp:Repeater>
```

فایل Form1.Designer.cs را باز نموده و کد آن را بصورت زیر تغییر دهید:

```
#region Windows Form Designer generated code
/// <summary>
/// Required method for Designer support - do not modify
/// the contents of this method with the code editor.
/// </summary>
private void InitializeComponent()
{
    this.cmbCustomerType = new System.Windows.Forms.ComboBox();
    this.dgvProducts = new System.Windows.Forms.DataGridView();
    this.colName = new System.Windows.Forms.DataGridViewTextBoxColumn();
    this.colRrp = new System.Windows.Forms.DataGridViewTextBoxColumn();
    this.colSellingPrice = new System.Windows.Forms.DataGridViewTextBoxColumn();
    this.colDiscount = new System.Windows.Forms.DataGridViewTextBoxColumn();
    this.colSavings = new System.Windows.Forms.DataGridViewTextBoxColumn();
    ((System.ComponentModel.ISupportInitialize)(this.dgvProducts)).BeginInit();
    this.SuspendLayout();
    // 
    // cmbCustomerType
    // 
    this.cmbCustomerType.DropDownStyle =
    System.Windows.Forms.ComboBoxStyle.DropDownList;
    this.cmbCustomerType.FormattingEnabled = true;
    this.cmbCustomerType.Items.AddRange(new object[] {
        "Standard",
        "Trade"});
    this.cmbCustomerType.Location = new System.Drawing.Point(12, 90);
```

```

this.cmbCustomerType.Name = "cmbCustomerType";
this.cmbCustomerType.Size = new System.Drawing.Size(121, 21);
this.cmbCustomerType.TabIndex = 3;
//
// dgvProducts
//
this.dgvProducts.ColumnHeadersHeightSizeMode =
System.Windows.Forms.DataGridViewColumnHeadersHeightSizeMode.AutoSize;
this.dgvProducts.Columns.AddRange(new System.Windows.Forms.DataGridViewColumn[] {
this.colName,
this.colRrp,
this.colSellingPrice,
this.colDiscount,
this.colSavings});
this.dgvProducts.Location = new System.Drawing.Point(12, 117);
this.dgvProducts.Name = "dgvProducts";
this.dgvProducts.Size = new System.Drawing.Size(561, 206);
this.dgvProducts.TabIndex = 2;
//
// colName
//
this.colName.DataPropertyName = "Name";
this.colName.HeaderText = "Product Name";
this.colName.Name = "colName";
this.colName.ReadOnly = true;
//
// colRrp
//
this.colRrp.DataPropertyName = "Rrp";
this.colRrp.HeaderText = "RRP";
this.colRrp.Name = "colRrp";
this.colRrp.ReadOnly = true;
//
// colSellingPrice
//
this.colSellingPrice.DataPropertyName = "SellingPrice";
this.colSellingPrice.HeaderText = "Selling Price";
this.colSellingPrice.Name = "colSellingPrice";
this.colSellingPrice.ReadOnly = true;
//
// colDiscount
//
this.colDiscount.DataPropertyName = "Discount";
this.colDiscount.HeaderText = "Discount";
this.colDiscount.Name = "colDiscount";
//
// colSavings
//
this.colSavings.DataPropertyName = "Savings";
this.colSavings.HeaderText = "Savings";
this.colSavings.Name = "colSavings";
this.colSavings.ReadOnly = true;
//
// Form1
//
this.AutoScaleDimensions = new System.Drawing.SizeF(6F, 13F);
this.AutoScaleMode = System.Windows.Forms.AutoScaleMode.Font;
this.ClientSize = new System.Drawing.Size(589, 338);
this.Controls.Add(this.cmbCustomerType);
this.Controls.Add(this.dgvProducts);
this.Name = "Form1";
this.Text = "Form1";
((System.ComponentModel.ISupportInitialize)(this.dgvProducts)).EndInit();
this.ResumeLayout(false);
}
#endregion
private System.Windows.Forms.ComboBox cmbCustomerType;
private System.Windows.Forms.DataGridView dgvProducts;
private System.Windows.Forms.DataGridViewTextBoxColumn colName;
private System.Windows.Forms.DataGridViewTextBoxColumn colRrp;
private System.Windows.Forms.DataGridViewTextBoxColumn colSellingPrice;
private System.Windows.Forms.DataGridViewTextBoxColumn colDiscount;
private System.Windows.Forms.DataGridViewTextBoxColumn colSavings;

```

سپس در `Code Behind` ، با توجه به نوع UI خود یکی از روالهای زیر را انجام دهید:

وارد کد نویسی صفحه Default.aspx شده و کد آن را بصورت زیر تغییر دهید:

```
using System;
using System.Collections.Generic;
using SoCPatterns.Layered.Model;
using SoCPatterns.Layered.Presentation;
using SoCPatterns.Layered.Service;
using StructureMap;

namespace SoCPatterns.Layered.WebUI
{
    public partial class Default : System.Web.UI.Page, IProductListView
    {
        private ProductListPresenter _productListPresenter;
        protected void Page_Init(object sender, EventArgs e)
        {
            _productListPresenter = new
ProductListPresenter(this, ObjectFactory.GetInstance<Service.ProductService>());
            this.ddlCustomerType.SelectedIndexChanged +=
                delegate { _productListPresenter.Display(); };
        }
        protected void Page_Load(object sender, EventArgs e)
        {
            if (!Page.IsPostBack)
                _productListPresenter.Display();
        }
        public void Display(IList<ProductViewModel> products)
        {
            rptProducts.DataSource = products;
            rptProducts.DataBind();
        }
        public CustomerType CustomerType
        {
            get { return (CustomerType) int.Parse(ddlCustomerType.SelectedValue); }
        }
        public string ErrorMessage
        {
            set
            {
                lblErrorMessage.Text =
                    String.Format("<p><strong>Error:</strong><br/>{0}</p>", value);
            }
        }
    }
}
```

وارد کدنویسی Form1 شوید و کد آن را بصورت زیر تغییر دهید:

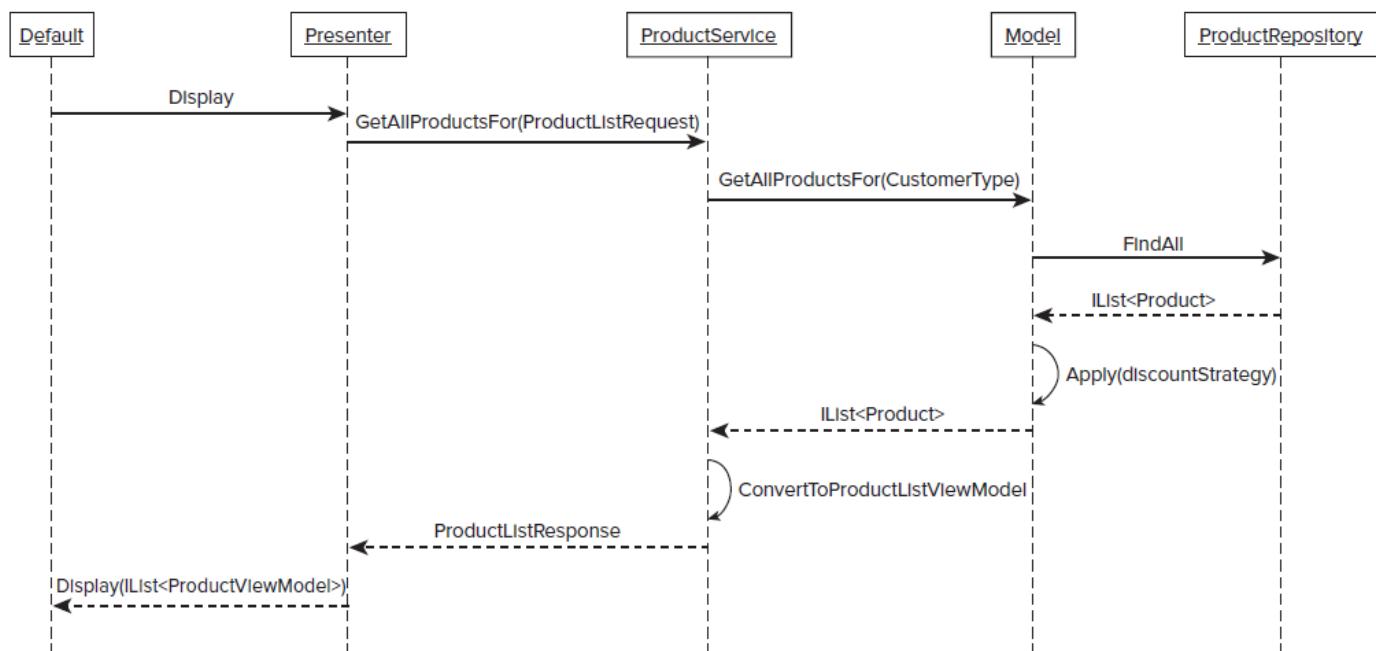
```
using System;
using System.Collections.Generic;
using System.Windows.Forms;
using SoCPatterns.Layered.Model;
using SoCPatterns.Layered.Presentation;
using SoCPatterns.Layered.Service;
using StructureMap;

namespace SoCPatterns.Layered.WinUI
{
    public partial class Form1 : Form, IProductListView
    {
        private ProductListPresenter _productListPresenter;
        public Form1()
        {
            InitializeComponent();
            _productListPresenter =
                new ProductListPresenter(this, ObjectFactory.GetInstance<Service.ProductService>());
            this.cmbCustomerType.SelectedIndexChanged +=
                delegate { _productListPresenter.Display(); };
            dgvProducts.AutoGenerateColumns = false;
        }
    }
}
```

```
        cmbCustomerType.SelectedIndex = 0;
    }
    public void Display(IList<ProductViewModel> products)
    {
        dgvProducts.DataSource = products;
    }
    public CustomerType CustomerType
    {
        get { return (CustomerType)cmbCustomerType.SelectedIndex; }
    }
    public string ErrorMessage
    {
        set
        {
            MessageBox.Show(
                String.Format("Error:{0}{1}", Environment.NewLine, value));
        }
    }
}
```

با توجه به کد فوق، نمونه ای را از کلاس `ProductListPresenter` در لحظه‌ی نمونه سازی اولیه‌ی کلاس UI، ایجاد نمودیم. با استفاده از متدهای `GetInstance` و `GetService` از `StructureMap` مربوط به `ObjectFactory`، نمونه ای از کلاس `ProductService` ایجاد شده است و به سازنده‌ی کلاس `ProductListPresenter` ارسال گردیده است. در مباحث بعدی با جزئیات بیشتری صحبت خواهم کرد. پیاده سازی معماری لایه بندی در اینجا به پایان رسید.

اما اصلا نگران نباشید، شما فقط پرواز کوتاه و مختصری را بر فراز کدهای معماری لایه بندی داشته اید که این فقط یک دید کلی را به شما در مورد این معماری داده است. این معماری هنوز جای زیادی برای کار دارد، اما در حال حاضر شما یک Application با پیوند ضعیف (Loosely Coupled) بین لایه ها دارید که دارای قابلیت تست پذیری قوی، نگهداری و پشتیبانی آسان و تفکیک پذیری قدرتمند بین اجزای آن می باشد. شکل زیر تعامل بین لایه ها و وظایف هر یک از آنها را نمایش می دهد.

نظرات خوانندگان

نویسنده: حامد
تاریخ: ۱۴:۲۹ ۱۳۹۲/۰۱/۰۳

ممنون از مقاله خوبتون
به نظر شما امکانش هست برای این معماری یک generator بسازیم به طوری که فقط ما تمام جداول دیتابیس و رابطه‌ی آنها را بسازیم و بعد این generator از روی اون تمام لایه‌ها را بر اساس آن بسازه و بعد ما صرفا جاهایی که نیاز به جزئیات داره را کامل کنیم
آیا نمونه‌ای از این برنامه‌ها هست که این معماری یا معماری‌های مشابه را بسازه؟

نویسنده: شاهین کیاست
تاریخ: ۱۵:۳۱ ۱۳۹۲/۰۱/۰۳

اگر با T4 آشنایی داشته باشید بر اساس هر قالبی می‌توانید کد تولید کنید.

نویسنده: حامد
تاریخ: ۱۶:۳۶ ۱۳۹۲/۰۱/۰۳

متاسفانه آشنایی ندارم میشه یه توضیح مختصر بدین و یا منبع معرفی کنید

نویسنده: محسن
تاریخ: ۲۳:۵۹ ۱۳۹۲/۰۱/۰۳

چون اینجا بحث طراحی مطرح شده یک اصل رو در برنامه‌های وب باید رعایت کرد:

هیچ وقت متن خطای حاصل رو به کاربر نمایش ندید (از لحاظ امنیتی). فقط به ذکر عبارت خطای رخ داده بسنده کنید. خطای رخ مثلاً توسط ELMAH لاغ کنید برای بررسی بعدی برنامه نویس.

نویسنده: شاهین کیاست
تاریخ: ۱:۲۰ ۱۳۹۲/۰۱/۰۴

<http://codepanic.blogspot.com/2012/03/t4-enum.html>

نویسنده: M.Q
تاریخ: ۲۲:۱۵ ۱۳۹۲/۰۱/۰۴

دوست عزیز غیر از ELMAH ابزار دیگری برای لاغ گیری از خطاهای وجود دارد که قابل اعتماد باشد؟

همچنین اگر ابزاری جهت لاغ گیری از عملیات کاربران (CRUD => حالا R خیلی مهم نیست) می‌شناسید معرفی نمائید.

با سپاس

نویسنده: محسن
تاریخ: ۰:۳۳ ۱۳۹۲/۰۱/۰۵

متد auditFields مطرح شده در [مطلوب ردیابی اطلاعات](#) این سایت برای مقصود شما مناسب است.

نویسنده: صابر فتح الهی
تاریخ: ۱۴:۲۳ ۱۳۹۲/۰ ۱/۱۲

سلام با تشکر از شما
من نفهمیدم که توی ASP.NET MVC شما چگونه از الگوی MVP استفاده کردین؟
ظاهرا مثال این قسمت هم توی پست وجود نداره، اگر اشتباه می‌کنم لطفاً تصحیح بفرمایید.

نویسنده: علی
تاریخ: ۱۶:۳ ۱۳۹۲/۰ ۱/۱۲

مثال وب فرم هست. page load و post back داره.

نویسنده: شاهین کیاست
تاریخ: ۱۶:۴ ۱۳۹۲/۰ ۱/۱۲

اگر توجه کنید از الگوی MVP در Web Forms استفاده شده و نه در MVC.

نویسنده: صابر فتح الهی
تاریخ: ۱۸:۳۰ ۱۳۹۲/۰ ۱/۱۲

آقای کیاست و علی آقا
می‌دونم که پروژه چی هست، یکی از UI‌های ما قرار بود MVC باشه خواستم بدونم چطور می‌خوان استفاده کنن، اینجا (در این پست) که می‌دونم Web form ASP.NET هست و در MVC می‌دونم که Page_Load وجود نداره سوال من چیز دیگه بود دوستان

نویسنده: شاهین کیاست
تاریخ: ۱۸:۴۴ ۱۳۹۲/۰ ۱/۱۲

شما گفتید:

سلام با تشکر از شما
من نفهمیدم که توی ASP.NET MVC شما چگونه از الگوی MVP استفاده کردین؟
ظاهرا مثال این قسمت هم توی پست وجود نداره، اگر اشتباه می‌کنم لطفاً تصحیح بفرمایید.
با خواندن کامنت شما برداشت کردم شما تصور کردید کدھای پست جاری مربوط به تکنولوژی ASP.NET MVC هست.

به نظر نویسنده هنوز برای MVC و WPF مثال‌ها را ایجاد نکرده و توضیح نداده اند.
اما برای استفاده از این نوع معماری در MVC کار خاصی لازم نیست انجام شود. همانطور که قبل از مثال‌های آقای نصیری دیده ایم کافی است Controller Service Layer در Model مناسب را تعذیه کند و برای View فراهم کند.

نویسنده: صابر فتح الهی
تاریخ: ۱۹:۲۶ ۱۳۹۲/۰ ۱/۱۲

من هم با توجه به مثال آقای نصیری و استفاده از الگوی کار گیج شدم، این معماری یک لایه Repository دارد، من الگوی کار توی این لایه پیاده کردم، با پیاده سازی در این لایه به نظر می‌اد لایه سرویس کاربردش از دست میده توی پست‌های قبل هم از آقای خوشبخت سوال کردم اما طاهرها هنوز وقت نکردن پاسخ بدند.

مورد دوم اینکه در این پست الگوی کار شرح داده شده و پیاده سازی شده، و در این پست گفته شده " حین استفاده از EF code first، الگوی واحد کار، همان DbContext است و الگوی مخزن، همان DbSet‌ها. ضرورتی به ایجاد یک لایه محافظ اضافی بر روی

این‌ها وجود ندارد. " با توجه به این مسائل کلا مسائل قاطی کردم متاسفانه آقای نصیری هم سرشون شلوغ و درگیر دوره‌ها است، که بحثی بر سر این معماری بشه.

نویسنده: شاهین کیاست
تاریخ: ۲۰:۴۶ ۱۳۹۲/۰۱/۱۲

روشی که در مثال آقای نصیری گفته شده با روش این سری مقالات کمی متفاوت هست.
در آنجا از روکش اضافه برای Repository استفاده نشده همچنین از الگوی واحد کار استفاده شده.
به علاوه این سری مقالات ممکن است هنوز تکمیل نشده باشند.
به نظر من هر کس با توجه به میزان اطلاعاتی که دارد و درکی که از الگوها دارد با مقایسه‌ی روش‌ها و مقالات می‌تواند تصمیم بگیرد چه معماری به کار بگیرد.

نویسنده: صابر فتح الهی
تاریخ: ۲۱:۳ ۱۳۹۲/۰۱/۱۲

حرف شما کاملاً متنین هست

من قبلًا معماری سه لایه کار می‌کردم، که نمونه اون توی همین سایت بخش پیروزه‌ها گذاشتم، اما الان با EF، MVC کمی به مشکل برخوردم و درست نتونستم تا حالا لایه‌های مورد نظر برای خودم در پیروزه‌ها تفکیک کنم، این معماری به نظرم جالب اومد، خواستم که الگوی کار هم توی اون به کار ببرم که به مشکل برخوردم (چون درک درستی از الگوی کار پیدا نکردم یا شاید کلا دارم اشتباه می‌کنم). البته به قول شما شاید این معماری هنوز تکمیل نشده پیروزه اش، در هر صورت از پاسخ‌های شما متشکرم.

نویسنده: شاهین کیاست
تاریخ: ۲۱:۷ ۱۳۹۲/۰۱/۱۲

خواهش می‌کنم.
 فقط جهت یادآوری مثال روش آقای نصیری با پوشش MVC و EF قابل دریافت است.

نویسنده: ابوالفضل روشن ضمیر
تاریخ: ۱:۴۵ ۱۳۹۲/۰۱/۱۷

سلام
با تشکر فروان از شما ...
اگر امکان داره این مثال که در قالی یک پیروزه نوشته شده برای دانلود قرار دهید ... تا بهتر بتوانیم برنامه را تجزیه و تحلیل کنیم
ممnon....

نویسنده: فرشید علی اکبری
تاریخ: ۱۵:۵۳ ۱۳۹۲/۰۱/۱۹

با سلام و تشکر از زحمات کلیه دوستان
با زحمتی که آقای خوشبخت تا اینجا کشیدن فکر کنم در صورتیکه خودمون مقاله مربوطه به این پیروزه رو قدم به قدم بخونیم
و طراحی کینم خیلی بهتر متوجه می‌شیم تا اینکه اونو آماده دانلود کنیم. من با این روش پیش رفتم و برای ایجاد اون با step by step کردن مرا حلش حدود 45 دقیقه وقت گذاشتم ولی درصد یادگیریش خیلی بالاتر بود تا گرفتن فایل آماده...
در ضمن لازمه بگم که بخارط رفع شک و شبه در سرعت پردازش و بالا امدن اطلاعات، من تست این روش رو با تعداد 155 هزار رکورد انجام دادم که کمتر از سه ثانیه برآم لود شد... باوجودیکه کامپوننت‌های دات نت بار مختلفی رو هم روی فرمم قرار دادم که بیشتر به اهمیت لود اطلاعاتم در پیروزه و فرم‌های واقعی پی ببرم.
سئوال اینکه :

به نظر شما ما می‌توانیم روی این لایه‌ها الگوی واحد کار رو هم ایجاد کنیم یا نه؟ اصلاً ضرورتی داره؟

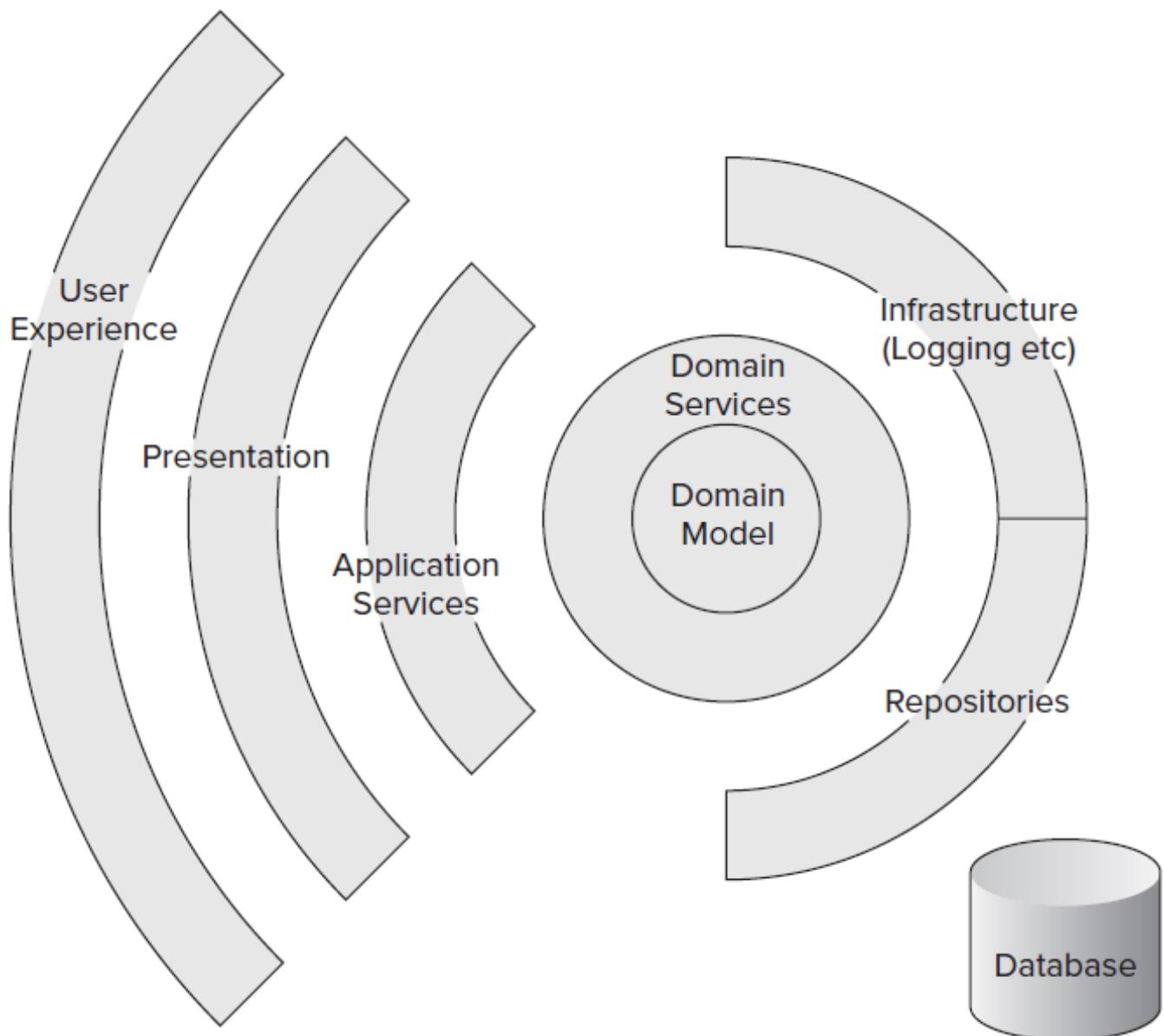
نویسنده: علیرضا کیانی مقدم
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۱/۲۸ ۱۲:۸

با تشکر از نویسنده مقاله و اهتمام ایشان به بررسی دقیق مفاهیم ،
از آنجا که reusable و flexible بودن برنامه ها را نمی توان نادیده گرفت تا آنجا که این تفکیک پذیری خود به مسئله ای بغرنج
تبديل نشده و تکرار داده ها و پاس دادن غیر ضرور آنها را موجب نشود تلاش در این باره مفید خواهد بود .
امروزه توسعه دهنده گان به سمت کم کردن لایه های فرسایشی و حذف پیچیدگی های غیر ضرور قدم بر می دارند. خلق عبارات
لامبادا در دات نت و delegate ها نمونه هایی از تلاش بشر برنامه نویس در این باره است .

نویسنده: مسعود ۲
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۰۹ ۹:۱۲

سلام

validation-2 و ۱-business Rule ها در کجا این معماری اعمال می شوند؟

منظور از DomainService چیست؟

ممکنه منابع بیشتری معرفی نمایید؟
ممنون.

نویسنده: محسن خان
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۰۹ ۱۶:۲۶

[منبع برای مطالعه بیشتر](#)

نویسنده: محمد رضاقی پور
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۶/۰۷ ۱۵:۵

سلام

مرحله اخیر که قراره اطلاعات را به کاربر نشون بدیم
اگر پروژه UI از نوع MCV باشه
چه تفاوتی خواهد کرد؟

مرسی

چقدر خوب می شد اگر،

نوع داده String دارای متدهای جهت حذف تگ های HTML داشت:

```
string htmlStr = "<h1>.Net Tips</h1>";
htmlStr.ClearHtmlTags();
```

کلاس Image دارای متدهای جهت تغییر اندازه (Resize) داشت:

```
image1.Resize(50, 80);
```

کنترل DropDownList دارای متدهای جهت انقیاد داده ها داشت:

```
dropDownList1.Bind((List<Category>)categories, "Name", "Id");
```

متدهای الحاقی به همین منظور متولد شده اند. در واقع هر زمان بدنی کلاسی (نوع داده، کنترل و تمام اشیاء دات نتی) در اختیار ما نباشد امکان اضافه کردن متدهای الحاقی به آنها وجود دارد. برای این منظور کافیست چند نکته را رعایت کنید:

کلاس در برگیرنده متد یا متدهای الحاقی باید Public و Static باشد.

متد الحاقی باید Public و Static باشد.

اولین پارامتر متد الحاقی باید با کلمه کلیدی this همراه باشد و این پارامتر اشاره به کلاسی دارد که متد جاری به آن الحاق (یا ضمیمه) خواهد شد.

یک مثال:

در این مثال متد الحاقی برای بهبود نوع داده String را خواهیم دید. وظیفه ای این متد شمارش تعداد کلمات موجود در رشته است.

```
public static class StringExtensions
{
    /// <summary>
    /// Count all words in a given string
    /// </summary>
    /// <param name="input">string to begin with</param>
    /// <returns>int</returns>
    public static int WordCount(this string input)
    {
        var count = 0;
        try
        {
            // Exclude whitespaces, Tabs and line breaks
            var re = new Regex(@"[\s]+");
            var matches = re.Matches(input);
            count = matches.Count;
        }
        catch (Exception)
        {
            return -1;
        }
        return count;
    }
}
```

نحوه استفاده:

```
var s = "I Love Dot Net Tips.";  
var wordCount = s.WordCount();
```

در ضمن وب سایتی جهت به اشتراک گذاری این متدها به عنوان یکی از بهترین مراجع در دسترس است:

<http://extensionmethod.net>

با توجه به این مطلب توسعه پروره ای در همین سایت با عنوان "[متدهای الحاقی](#)" آغاز شده است. در این پروره ضمن پوشش متدهای الحاقی پرکاربرد سعی به توسعه متدهای الحاقی داریم که بیشتر در برنامه های فارسی کاربرد دارند.

نظرات خوانندگان

نویسنده: محسن
تاریخ: ۰۵:۵۵ ۱۳۹۲/۰۱/۰۵

ممnon. در صورت امکان لطفاً آدرس مخزن کد را به صورت <http:// projectName.codeplex.com> ارائه کنید.

نویسنده: علیرضا اسمرا
تاریخ: ۱:۵ ۱۳۹۲/۰۱/۰۵

سلام. برداشت من از آدرس مخزن کد، آدرسی بود که دوستان بتوانند از طریق Visual Studio.NET روی توسعه این پروژه بنده را همراهی کنند.
آدرس مورد نظر شما <http://dnextensions.codeplex.com> است. اگر اشتباه برداشت کردم لطفاً بفرمایید تا آدرس را در پروژه اصلاح کنم.
همچنین سوالات مربوط به پروژه را در [بخش مربوط به آن +](#) مطرح کنید.
با سپاس از لطف شما

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱:۱۰ ۱۳۹۲/۰۱/۰۵

بله. لطفاً آدرس عمومی پروژه را لحظه بفرمائید. با تشکر.

نویسنده: علیرضا اسمرا
تاریخ: ۱:۱۹ ۱۳۹۲/۰۱/۰۵

با تشکر، اصلاح شد.

نویسنده: M.Q
تاریخ: ۱۵:۵۷ ۱۳۹۲/۰۱/۰۵

من در زمان کانکت شدن به مخزن کد با خطای زیر مواجه می‌شوم. همچنین فقط کاربران عضو سایت می‌توانند همکاری کنند یا بازدیدکنندگان هم اجازه همکاری دارند؟

Microsoft Visual Studio
TF31002: Unable to connect to this Team Foundation Server: <http://dnextensions.codeplex.com/>.
Team Foundation Server Url: <http://dnextensions.codeplex.com/>.

Possible reasons for failure include:

- The name, port number, or protocol for the Team Foundation Server is incorrect.
- The Team Foundation Server is offline.
- The password has expired or is incorrect.

Technical information (for administrator):

The remote server returned an error: (404) Not Found.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۶:۴۲ ۱۳۹۲/۰۱/۰۵

- این مورد مختص تمام سورس کنترلرها است. فقط اعضای تیم و اعضای تعریف شده دسترسی commit دارند.
البته می‌توانید یک کپی فقط خواندنی با checkout مسیر <https://dnextensions.svn.codeplex.com/svn> تهیه کنید. روش کار در [اینجا](#) توضیح داده شده.
و یا در همان سایت کدپلکس در قسمت سورس‌ها، آخرین سورس‌ها را دانلود کنید.
+ می‌توانید برای همکاری حداقل دو کار را انجام دهید:
الف) وصله‌های خودتون رو در [اینجا](#) ارسال کنید.

ب) و یا مواردی را که مدنظر دارید در سایت جاری د [ر قسمت بازخوردهای پروژه](#) مطرح کنید.

نویسنده: علیرضا اسمرا
تاریخ: ۲۳:۱۹ ۱۳۹۲/۰ ۱/۰۵

سلام، توضیحات آقای نصیری کامل بود. همچنین اضافه کنم که دسترسی به سورس برنامه از طریق [این لینک](#) + نیز میسر است.

نویسنده: M.Q
تاریخ: ۱۲:۲۰ ۱۳۹۲/۰ ۱/۰۶

ممnon

من سعی می کنم از روش هاش هایی که آقای نصیری گفتند همکاری کنم.

با سپاس

نویسنده: م.خ
تاریخ: ۱۳:۵۳ ۱۳۹۲/۰ ۱/۰۶

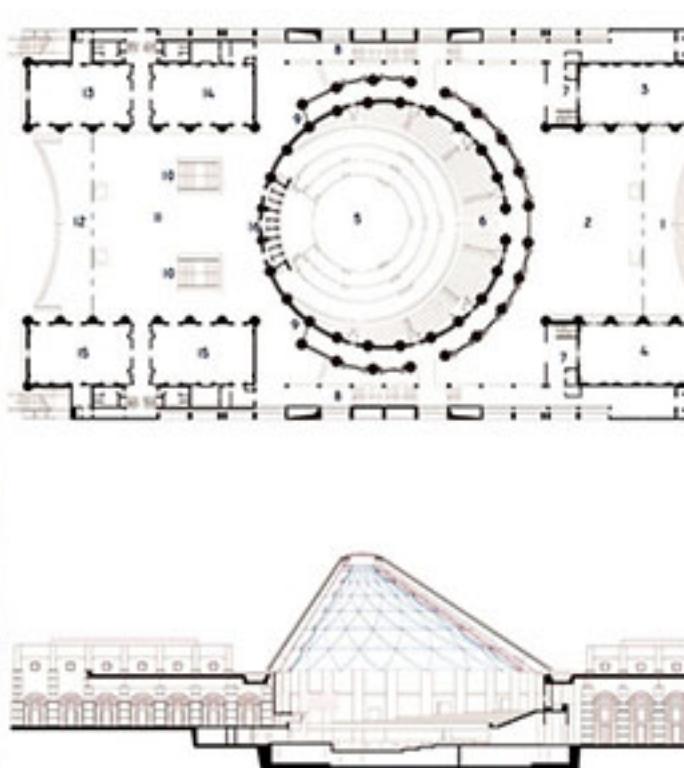
سلام

مشابه `Class helper` در دلفی است...

من قصد دارم در قالب چند مطلب برخی از مفاهیم پایه و مهم برنامه نویسی را که پیش نیازی برای درک اکثر مطالب موجود در وب سایت است به زبان ساده بیان کنم تا دایره افرادی که می‌توانند از مطالب ارزشمند این وب سایت استفاده کنند وسعت بیشتری پیدا کند. لازم به توضیح است از آنجا که علاقه ندارم اینجا تبدیل به نسخه فارسی MSDN یا کتاب آنلاین آموزش برنامه نویسی شود این سری آموزش‌ها بیشتر شامل مفاهیم کلیدی خواهد بود. این مطلب به عنوان اولین بخش از این سری مطالب منتشر می‌شود.

هدف این نوشته بررسی جزئیات برنامه نویسی در رابطه با کلاس و شیء نیست. بلکه دریافتن چگونگی شکل گرفتن ایده شیء گرایی و علت مفید بودن آن است.

مشاهده مفاهیم شیء گرایی در پیرامون خود حتماً در دنیای برنامه نویسی شیء گرا بارها با کلمات کلاس و شیء روبرو شده اید. درک صحیح از این مفاهیم بسیار مهم و البته بسیار ساده است. کار را با یک مثال شروع می‌کنیم. به تصویر زیر نگاه کنید.

در سمت راست نقشه یک ساختمان و در سمت چپ ساختمان ساخته شده بر اساس این نقشه را می‌بینید. ساختمان همان شیء است. و نقشه ساختمان کلاس آن است چراکه امکان ایجاد اشیائی که تحت عنوان ساختمان طبقه بندی (کلاس بندی) می‌شوند را فراهم می‌کند. به همین سادگی. کلاس‌ها طرح اولیه، نقشه یا قالبی هستند که جزئیات یک شی را توصیف می‌کنند.

حتماً با من موافق هستید اگر بگوییم:

در نقشه ساختمان نمی‌توانید زندگی کنید اما در خود ساختمان می‌توانید.

از روی یک نقشه می‌توان به تعداد دلخواه ساختمان ساخت.

هنگامی که در یک ساختمان زندگی می‌کنید نیازی نیست تا دقیقاً بدانید چگونه ساخته شده و مثلًا سیم کشی یا لوله کشی‌های آن

چگونه است! تنها کافیست بدانید برای روشن شدن لامپ باید کلید آن را بزنید.
ساختمان دارای ویژگی های مانند متراژ، ضخامت دیوار، تعداد پنجره و ابعاد هر یک و ... است که در هنگام ساخت و بر اساس اطلاعات موجود در نقشه تعیین شده اند.

ساختمان دارای کارکرد هایی است. مانند بالا و پایین رفتن آسانسور و یا باز و بسته شدن درب پارکینگ. هر یک از این کارکردها نیز بر اساس اطلاعات موجود در نقشه پیاده سازی و ساخته شده اند.

ساختمان تمام اجزای لازم برای اینکه از آن بتوانیم استفاده کنیم و به عبارتی در آن بتوانیم زندگی کنیم را در خود دارد.
در محیط پیرامون ما تقریباً هر چیزی را می‌توان در یک دیدگاه شیء تصور کرد. به عبارتی هر چیزی که بتوانید به صورت مستقل در ذهن بیاورید و سپس برخی ویژگی ها و رفتارها یا کارکردهای آن را برشمارید تا آن چیز را قابل شناسایی کند شیء است. مثلًا من به شما می‌گوییم موجودی چهار پا دارد، مو... مو... می‌کند و شیر می‌دهد و شما خواهید گفت گاو! و نمی‌گویید گربه. چرا؟ چون توانستید در ذهن خود موجودیتی را به صورت مستقل تصور کنید و از روی ویژگی ها و رفتارش آن را دقیقاً شناسایی کنید.

سوال: کلاس یا نقشه ایجاد گاو چیست؟ اگر از من بپرسید خواهم گفت طرح اولیه گاو هم ممکن است وجود داشته باشد البته در اختیار خداوند و با سطح دسترسی ملکوت!

اتومبیل، تلویزیون و ... همگی مثال هایی از اشیاء پیرامون ما در دنیای واقعی هستند که حتماً می‌توانید کلاس یا نقشه ایجاد آنها را نیز بدست آورید و یا ویژگی ها و کارکردهای آنها را برشمارید.

مفاهیم شیء گرایی در مهندسی نرم افزار مفاهیمی که تاکنون در مورد دنیای واقعی مرور کردیم همان چیزی است که در دنیای برنامه نویسی - به عقیده من دنیای واقعی تر از دنیای واقعی - با آن سر و کار داریم. علت این امر آن است که اصولاً ایده روش برنامه نویسی شیء گرا با مشاهده محیط پیرامون ما به وجود آمده است.

برای نوشتن برنامه جهت حل یک مسئله بزرگ باید بتوان آن مسئله را به بخش های کوچکتری تقسیم نمود. در این رابطه مفهوم شیء و کلاس با همان کیفیتی که در محیط پیرامون ما وجود دارد به صورت مناسبی امکان تقسیم یه مسئله بزرگ به بخش های کوچکتر را فراهم می کند. و سبب می شود هماهنگی و تقارن و تناظر خاصی بین اشیاء برنامه و دنیای واقعی بوجود آید که یکی از مزایای اصلی روش شیء گرایی است.

از آنجا که در یک برنامه اصولاً همه چیز و همه مفاهیم در قالب کدها و دستورات برنامه معنا دارد، کلاس و شیء نیز چیزی بیش از قطعاتی کد نیستند. قطعه کد هایی که بسته بندی شده اند تا تمام کار مربوط به هدفی که برای آنها در نظر گرفته شده است را انجام دهند.

همان طور که در هر زبان برنامه نویسی دستوراتی برای کارهای مختلف مانند تعریف یک متغیر یا ایجاد یک حلقه و ... در نظر گرفته شده است، در زبان های برنامه نویسی شیء گرا نیز دستوراتی وجود دارد تا بتوان قطعه کدی را بر اساس مفهوم کلاس بسته بندی کرد.

به طور مثال قطعه کد زیر را در زبان برنامه نویسی سی شارپ در نظر بگیرید.

```
class Player
{
    public string Name;
    public int Age;
    public void Walk()
    {
        کدهای مربوط به پیاده سازی راه رفتن //
    }
    public void Run()
    {
        کدهای مربوط به پیاده سازی دویدن //
    }
}
```

در این قطعه کد با استفاده از کلمه کلیدی `class` در زبان سی شارپ کلاسی ایجاد شده است که دارای دو ویژگی نام و سن و دو رفتار راه رفتن و دویدن است.

این کلاس به چه دردی می خورد؟ کجا می توانیم از این کلاس استفاده کنیم؟

پاسخ این است که این کلاس ممکن است برای ما هیچ سودی نداشته باشد و هیچ کجا نتوانیم از آن استفاده کنیم. اما بیایید فرض کنیم برنامه نویسی هستیم که قصد داریم یک بازی فوتبال بنویسیم. به جای آنکه قطعات کد مجزایی برای هر یک از بازیکنان و کنترل رفتار و ویژگی های آنان بنویسیم با اندکی تفکر به این نکته پی می بریم که همه بازیکنان مشترکات بسیاری دارند و به عبارتی در یک گروه یا کلاس قابل دسته بندی هستند. پس سعی می کنیم نقشه یا قالبی برای بازیکن ها ایجاد کنیم که در بردارنده ویژگی ها و

رفتارهای آن‌ها باشد.

همان طور که در نقشه ساختمان نمی‌توانیم زندگی کنیم این کلاس هم هنوز آماده انجام کارهای واقعی نیست. چراکه برخی مقادیر هنوز برای آن تنظیم نشده است. مانند نام بازیکن و سن و ...

و همان طور که برای سکونت لازم است ابتدا یک ساختمان از روی نقشه ساختمان بسازیم برای استفاده واقعی از کلاس یاد شده نیز باید از روی آن شیء بسازیم. به این فرآیند وله سازی یا نمونه سازی نیز می‌گویند. یک زبان برنامه نویسی شیء گرا دستوراتی را برای وله سازی نیز در نظر گرفته است. در C # کلمه کلیدی new این وظیفه را به عهده دارد.

```
Player objPlayer = new Player();
objPlayer.Name = "Ali Karimi";
objPlayer.Age = 30;
objPlayer.Run();
```

وقتی فرآیند وله سازی صورت می‌گیرد یک نمونه یا شیء از آن کلاس در حافظه ساخته می‌شود که در حقیقت می‌توانید آنرا همان کدهای کلاس تصویر کنید با این تفاوت که مقداردهی‌های لازم صورت گرفته است. به دلیل تعیین مقادیر لازم، حال شیء تولید شده می‌تواند به خوبی اعمال پیش‌بینی شده را انجام دهد. توجه نمایید در اینجا پیاده سازی داخلی رفتار دویدن و اینکه مثلاً در هنگام فرآخوانی آن چه کدی باید اجرا شود تا تصویر یک بازیکن در حال دویدن در بازی نمایش یابد مد نظر و موضوع بحث ما نیست. بحث ما چگونگی سازماندهی کدها توسط مفهوم کلاس و شیء است. همان طور که مشاهده می‌کنید ما تمام جزیيات بازیکن‌ها را یکبار در کلاس پیاده سازی کرده ایم اما به تعداد دلخواه می‌توانیم از روی آن بازیکن‌های مختلف را ایجاد کنیم. همچنین به راحتی رفتار دویدن یک بازیکن را فرآخوانی می‌کنیم بدون آنکه پیاده سازی کامل آن در اختیار و جلوی چشم ما باشد. تمام آنچه که بازیکن برای انجام امور مربوط به خود نیاز دارد در کلاس بازیکن کپسوله می‌شود. بدیهی است در یک برنامه واقعی ویژگی‌ها و رفتارهای بسیار بیشتری باید برای کلاس بازیکن در نظر گرفته شود. مانند پاس دادن، شوت زدن و غیره. با این ترتیب ما برای هر برنامه می‌توانیم مسئله اصلی را به تعدادی مسئله کوچکتر تقسیم کنیم و وظیفه حل هر یک از مسائل کوچک را به یک شیء واگذار کنیم. و بر اساس اشیاء تشخیص داده شده کلاس‌های مربوطه را بنویسیم. برنامه نویسی شیء گرا سبب می‌شود تا مسئله توسط تعدادی شیء که دارای نمونه‌های متاظری در دنیای واقعی هستند حل شود که این امر زیبایی و خوانایی و قابلیت نگهداری و توسعه برنامه را بهبود می‌دهد. احتمالاً تاکنون متوجه شده اید که برای نگهداری ویژگی‌های اشیاء از متغیرها و برای پیاده سازی رفتارها یا کارکردهای اشیاء از توابع استفاده می‌کنیم.

با توجه به این که هدف این مطلب بررسی مفهوم شیء گرایی بود و نه جزیيات برنامه نویسی، بنابراین بیان برخی مفاهیم در این رابطه را که بیشتر در مهندسی نرم افزار معنا دارند تا در دنیای واقعی در [مطالب بعدی](#) بررسی می‌کنیم.

نظرات خوانندگان

نویسنده: Hesam
تاریخ: ۲۲:۴۵ ۱۳۹۲/۰ ۱/۱۹

بسیار عالی (:)

نویسنده: من
تاریخ: ۱۴:۵۶ ۱۳۹۲/۰ ۱/۲۰

شروع خوبی بود، آفرین!

من هنوز وقتی جلسه‌ی اول کلاس میرسم که پراید یک کلاس هست و یا یک آبجکت. همه میگن آبجکتی از کلاس ماشین! این در حالیست که خیلی از این افراد سالهای است برنامه نویسی میکنند و هنوز نمیدونند heap یا stack چیه

نویسنده: علی
تاریخ: ۱۵:۴ ۱۳۹۲/۰ ۱/۲۰

حالا با توجه به توضیحات بالا که گفته شد «در نقشه ساختمان نمی‌توانید زندگی کنید اما در خود ساختمان می‌توانید.» با یک پراید می‌شود رانندگی کرد اما با ماشین که بیشتر یک مفهوم است خیر. نه؟

نویسنده: آرمان فرقانی
تاریخ: ۱۵:۲۲ ۱۳۹۲/۰ ۱/۲۰

تشکر از نظر شما. متوجه صحبت شما هستم ولی این توضیح برای دوستان دیگه می‌تونه مفید باشه. پراید به عنوان رده‌ای از اتومبیل‌ها کلاس است. اما اگر به کسی یک اتومبیل پراید در حال عبور را نشان دهید که دارای پلاک و ... است، آن شیء ای است از کلاس پراید. اگر در یک پارکینگ تعدادی اتومبیل باشد و از کسی بخواهیم بر اساس نوع گروه بندی یا کلاس بندی کند، بعد از چند دقیقه خواهیم دید اتومبیل‌های هم نوع را جدا کرد. مثلاً همه اتومبیل‌های از نوع پراید را کنار هم قرار داده. این همان مفهوم کلاس بندی است. برای تولید اتومبیلی از نوع پراید کارخانه یک نقشه یا طرح ایجاد می‌کند که بسیاری مشخصات و چگونگی ساخت را در خود دارد. چگونگی انجام برخی کارکردها مانند حرکت را دارد. این طرح کلاس نامیده می‌شود. اما آیا می‌توان برای آن پلاک در نظر گرفت؟ خیر چون فقط نقشه ایجاد اتومبیل است (یا به عبارتی فقط مفهوم است). همچنین کلاس پراید احتمالاً از کلاس اتومبیل یا ماشین برخی خصوصیات و رفتارها را با ارت برده است.

بیاد داشته باشیم هر فردی در هر سطحی از دانش هم مسلمًا بسیاری چیزها را هنوز نمی‌داند و دانسته‌های ما در مقابل ندانسته‌ها قطره‌ای بیش نیست. تا جایی که می‌توان گفت همه ما از نظر ندانسته‌ها برابریم. تفاوت در دانسته هاست. کسانی که سال‌ها برنامه نویسی می‌کنند هم حتماً دانسته‌هایی دارند که می‌توانند این کار را ادامه دهند. پس کافی است آنچه نمی‌دانند را سعی کنیم به اشتراک بگذاریم تا بدانند و از دانسته‌هایشان استفاده کنیم.

نویسنده: آرمان فرقانی
تاریخ: ۱۵:۲۵ ۱۳۹۲/۰ ۱/۲۰

جمله‌ی با پراید می‌شود رانندگی کرد ابهام دارد. ابهام آن به این صورت رفع می‌شود که من می‌دانم منظور شما از پراید به عنوان یک اسم عام و یک مفهوم و نام رده یا کلاسی از اتومبیل‌ها نیست. بلکه منظور شما با اتومبیل پرایدی است که دارای یک پلاک مشخص است و مثلاً کسی به تازگی گنجی پیدا کرده و رفته یک پراید خریده! آن اتومبیل پراید مشخص یک شیء است از کلاس پراید. بله با آن شیء می‌توان رانندگی کرد. اما با مفهوم یا نقشه یا کلاس یا رده یا گروه یا طرح تولید خودروی پراید یا هر ماشین دیگری نمی‌توان رانندگی کرد.

نویسنده: سید ایوب کوکبی
تاریخ: ۱۵:۴۸ ۱۳۹۲/۰ ۱/۲۱

ممnon، خیلی خوب بررسی کرده بودید و مثالهایی که هم ارائه کردید به دلم نشست، امیدوارم برای سایر مباحث هم به همین صورت ادامه بدید. البته به نظر بnde نیازی هم نیست خیلی روی این مبحث تناظر بین دنیای واقعی و دنیای شی گرا حساس باشیم، چون اگر به همین نحو بخواهیم این دو را با هم مقایسه کنیم شاید بعضی جاها با مشکل مواجه بشیم. این تناظر فقط برای اینه که دید و تجسمی از این مفهوم داشته باشیم تا بهتر بتوانیم آن را بپذیریم.
یادمون نره که هدف ما یادگیری مفهوم شی گرایی است نه یادگیری تناظر آن با دنیای واقعی، این تناظر فقط یک ابزاره برای دسترسی سریعتر به این هدف!

نویسنده: آرمان فرقانی

تاریخ: ۱۷:۳۵ ۱۳۹۲/۰۱/۲۱

سلام و ممنون از نظر شما.

اتفاق جالبی افتاد و آن این بود که هم اکنون داشتم در OneNote بخشی برای مطلب بعدی می‌نوشتم. دقیقاً داشتم پاراگرافی را می‌نوشتم که جلوی این که ذهن خواننده به سمتی برود که گویی "الزاماً هر مورد در مهندسی نرم افزار را باید پس از یافتن مصدق آن در محیط اطراف یاد گرفت" را بگیرم.

دقیقاً صحیح است. تاکید بر این تناظر در این بخش به دلیل یافتن درک عمیق‌تر از شیء گرایی و علت مفید بودن آن و چگونگی شکل گیری ایده آن است. این درک عمیق‌تر امکان استفاده بهتر و صحیح‌تر این مفاهیم در برنامه را فراهم می‌کند. و سبب می‌شود برنامه نویس شیء گرایی را ابزاری برای حل مسئله بیاد نه راه و روشی که همه می‌گن خوبه پس باید رعایت کرد. حال آنکه چون درک دقیقی از آن ندارد در حقیقت مسئله را با آن روشی که بهتر بلد است حل می‌کنند و فقط تعدادی کلاس و شیء در برنامه وجود دارد.

نویسنده: آریانا

تاریخ: ۱۱:۵۶ ۱۳۹۲/۰۲/۰۷

بسیار بسیار عالی بود مرسی

نویسنده: سحابی

تاریخ: ۱۴:۵۹ ۱۳۹۲/۰۷/۱۴

سلام

برای یادگیری Desing pattern منابعی وجود دارد؟ لطفا در صورت امکان اگر منابع و یا لینک کارآمدی معرفی کنید.

نویسنده: محسن خان

تاریخ: ۱۷:۱۵ ۱۳۹۲/۰۷/۱۴

برچسب‌های [سایت](#) رو مرور کنید به اندازه کافی در این زمینه مطلب هست. مثلا [اینجا](#)

شکستن یک مسئله بزرگ به تعدادی مسئله کوچکتر راهکار موثری برای حل آن است. این امر در برنامه نویسی نیز که هدف آن چیزی جز حل یک مسئله نیست همواره مورد توجه بوده است. به همین دلیل روش هایی که به کمک آنها بتوان یک برنامه بزرگ را به قطعات کوچکتری تقسیم کرد تا هر قطعه کد مسئول انجام کار خاصی باشد پیشتر به زبان های برنامه نویسی اضافه شده اند. یکی از این ساختارها تابع (Function) نام دارد. برنامه ای که از توابع برای تقسیم کدهای برنامه استفاده می کند یک برنامه ساخت یافته می گوییم.

در مطلب پیشین به پیرامون خود نگاه کردیم و اشیاء گوناگونی را مشاهده کردیم که در حقیقت دنیای ما را تشکیل داده اند و فعالیت های روزمره ما با استفاده از آنها صورت می گیرد. ایده ای به ذهنمان رسید. اشیاء و مفاهیم مرتبط به آن می تواند روش بهتر و موثرتری برای تقسیم کدهای برنامه باشد. مثلاً اگر کل کدهای برنامه که مسئول حل یکی از مسئله های کوچک یاد شده است را یکجا بسته بندی کنیم و اصولی که از اشیاء واقعی پیرامون خود آموختیم را در مورد آن رعایت کنیم به برنامه بسیار با کیفیت تری از نظر خوانایی، راحتی در توسعه، اشکال زدایی ساده تر و بسیاری موارد دیگر خواهیم رسید.

توسعه دهنده گان زبان های برنامه نویسی که با ما در این مورد هم عقیده بوده اند دست به کار شده و دستورات و ساختارهای لازم برای پیاده کردن این ایده را در زبان برنامه نویسی قرار دادند و آن را زبان برنامه نویسی شیء گرا نامیدند. حتی جهت برخورداری از قابلیت استفاده مجدد از کد و موارد دیگر به جای آنکه کدها را در بسته هایی به عنوان یک شیء خاص قرار دهیم آنها را در بسته هایی به عنوان قالب یا نقشه ساخت اشیاء خاصی که در ذهن داریم قرار می دهیم. یعنی مفهوم کلاس یا رده که پیشتر اشاره شد. به این ترتیب یک بار می نویسیم و بارها استفاده می کنیم. مانند همان مثال بازیکن [در بخش نخست](#). هر زمان که لازم باشد با استفاده از دستورات مربوطه از روی کدهای کلاس که نقشه یا قالب ساخت اشیاء هستند شیء مورد نظر را ساخته و در جهت حل مسئله مورد نظر به کار می بریم.

حال برای آنکه به طور عملی بتوانیم از ایده شیء گرایی در برنامه هایمان استفاده کنیم و مسائل بزرگ را حل کنیم لازم است ابتدا مقداری با جزئیات و دستورات زبان در این مورد آشنا شویم.

تذکر : دقت کنید برای آنکه از ایده شیء گرایی در برنامه ها حداکثر استفاده را ببریم مفاهیمی در مهندسی نرم افزار به آن اضافه شده است که ممکن است در دنیای واقعی نیازی به طرح آنها نباشد. پس لطفاً تلاش نکنید با دیدن هر مفهوم تازه بلافصله سعی در تطبیق آن با محیط اطراف کنید. هر چند بسیاری از آنها به طور ضمنی در اشیاء پیرامون ما نیز وجود دارند. زبان برنامه نویسی مورد استفاده برای بیان مفاهیم برنامه نویسی در این سری مقالات زبان سی شارپ است. اما درک برنامه های نوشته شده برای علاقه مندان به زبان های دیگری مانند وی بی دات نت نیز دشوار نیست. چراکه اکثر دستورات مشابه است و تبدیل Syntax نیز به راحتی با اندکی جستجو میسر می باشد. لازم به یادآوری است زبان سی شارپ به بزرگی یا کوچکی حروف حساس است.

تشخیص و تعریف کلاس های برنامه کار را با یک مثال شروع می کنیم. فرض کنید به عنوان بخشی از راه حل یک مسئله بزرگ، لازم است محیط و مساحت یک سری چهارضلعی را محاسبه کنیم و قصد داریم این وظیفه را به طور کامل بر عهده قطعه کدهای مستقلی در برنامه قرار دهیم. به عبارت دیگر قصد داریم متناظر با هر یک از چهارضلعی های موجود در مسئله یک شیء در برنامه داشته باشیم که قادر است محیط و مساحت خود را محاسبه و ارائه نماید. کلاس زیر که با زبان سی شارپ نوشته شده امکان ایجاد اشیاء مورد نظر را فراهم می کند.

```
public class Rectangle
{
    public double Width;
    public double Height;

    public double Area()
    {
        return Width*Height;
    }

    public double Perimeter()
    {
        return 2*(Width + Height);
    }
}
```

}

در این قطعه برنامه نکات زیر قابل توجه است:
کلاس با کلمه کلیدی `class` تعریف می‌شود.

همان طور که مشاهده می‌کنید تعریف کلاس با کلمه `public` آغاز شده است. این کلمه محدوده دسترسی به کلاس را تعیین می‌کند.
در اینجا از کلمه `public` استفاده کردیم تا بخش‌های دیگر برنامه امکان استفاده از این کلاس را داشته باشند.
پس از کلمه کلیدی `class` نوبت به نام کلاس می‌رسد. اگرچه انتخاب نام مورد نظر امری اختیاری است اما در آینده [اصول و قراردادهای نام‌گذاری در دات‌نوت](#) را مطالعه نمایید. در حال حاضر حداقل به خاطر داشته باشید تا انتخاب نامی مناسب که گویای کاربرد کلاس باشد بسیار مهم است.

باقیمانده کد، بدنه کلاس را تشکیل می‌دهد. جاییکه ویژگی‌ها، رفتارها و ... یا به طور کلی اعضای کلاس تعریف می‌شوند.
نکته : کلماتی مانند `public` که پیش از تعریف کلاس یا اعضای آن قرار می‌گیرند `Modifier` یا پیراینده نام دارند. که البته به نظر من ترجمه این گونه واژه‌ها از کارهای شیطان است. بنابراین از این پس بهتر است همان `Modifier` را به خاطر داشته باشید. از آنجا که `public` مدیفایر است که سطح دسترسی را تعیین می‌کند به آن یک `Access Modifier` می‌گویند. در یک بخش از این سری مقالات تمامی مدیفایرها بررسی خواهند شد.

ایجاد شیء از یک کلاس و نحوه دسترسی به شیء ایجاد شده شیء و کلاس چیزهای متفاوتی هستند. یک کلاس نوع یک شیء را تعریف می‌کند. اما یک شیء یک موجودیت عینی و واقعی بر اساس یک کلاس است. در اصطلاح از شیء به عنوان یک نمونه (Instance) یا وله‌ای از کلاس مربوطه یاد می‌کنیم. همچنین به عمل ساخت شیء نمونه سازی یا وله‌سازی گوییم.
برای ایجاد شیء از کلمه کلیدی `new` و به دنبال آن نام کلاسی که قصد داریم بر اساس آن یک شیء بسازیم استفاده می‌کنیم. همان طور که اشاره شد کلاس یک نوع را تعریف می‌کند. پس از آن می‌توان همانند سایر انواع مانند `int`, `string`, ... برای تعریف متغیر استفاده نمود. به مثال زیر توجه کنید.

```
Rectangle rectangle = new Rectangle();
```

در این مثال `rectangle` که با حرف کوچک شروع شده و می‌توانست هر نام دلخواه دیگری باشد ارجاعی به شیء ساخته شده را به دست می‌دهد. وقتی نمونه‌ای از یک کلاس ایجاد می‌شود یک ارجاع به شیء تازه ساخته شده برای برنامه نویس برگشت داده می‌شود. در این مثال `rectangle` یک ارجاع به شیء تازه ساخته شده است یعنی به آن اشاره می‌کند اما خودش شامل داده‌های آن شیء نیست. تصور کنید این ارجاع تنها دستگیره‌ای برای شیء ساخته شده است که دسترسی به آن را برای برنامه نویس میسر می‌کند. درک این مطلب از این جهت دارای اهمیت است که بدانید می‌شود یک دستگیره یا ارجاع دیگر بسازید بدون آنکه شیء جدیدی تولید کنید.

```
Rectangle rectangle;
```

البته توصیه نمی‌کنم چنین ارجاعی را تعریف کنید چرا که به هیچ شیء خاصی اشاره نمی‌کند. و تلاش برای استفاده از آن منجر به بروز خطای معروفی در برنامه خواهد شد. به هر حال یک ارجاع می‌توان ساخت چه با ایجاد یک شیء جدید و یا با نسبت دادن یک شیء موجود به آن.

```
Rectangle rectangle1 = new Rectangle();
Rectangle rectangle2 = rectangle1;
```

در این کد دو ارجاع یا دستگیره ایجاد شده است که هر دو به یک شیء اشاره می‌کنند. بنابراین ما با استفاده از هر دو ارجاع می‌توانیم به همان شیء واحد دسترسی پیدا کنیم و اگر مثلاً `rectangle1` در شیء مورد نظر تغییری بدهیم و سپس با `rectangle2` شیء را مورد بررسی قرار دهیم تغییرات داده شده قابل مشاهده خواهد بود چون هر دو ارجاع به یک شیء اشاره می‌کنند. به همین دلیل کلاس‌ها را به عنوان نوع ارجاعی می‌شناسیم در مقایسه با انواع داده دیگری که اصطلاحاً نوع مقداری هستند. حالا می‌توان شیء ساخته شده را با استفاده از ارجاعی که به آن داریم به کار برد.

```
Rectangle rectangle = new Rectangle();
rectangle.Width = 10.5;
rectangle.Height = 10;
double a = rectangle.Area();
```

ابتدا عرض و ارتفاع شیء چهارضلعی را مقدار دهی کرده و سپس مساحت را دریافت کرده ایم. از نقطه برای دسترسی به اعضای یک شیء استفاده می‌شود.

فیلدها اگر به تعریف کلاس دقت کنید مشخص است که دو متغیر `Width` و `Height` را با سطح دسترسی عمومی تعریف کرده ایم. به متغیرهایی از هر نوع که مستقیماً درون کلاس تعریف شوند (و نه مثلاً داخل یک تابع درون کلاس) فیلد می‌گوییم. فیلدها از اعضای کلاس دربردارنده آن‌ها محسوب می‌شوند.

تعریف فیلدها مستقیماً در بدن کلاس با یک `Access Modifier` شروع می‌شود و به دنبال آن نوع فیلد و سپس نام دلخواه برای فیلد می‌آید.

تذکر : نامگذاری مناسب یکی از مهمترین اصولی است که یک برنامه نویس باید همواره به آن توجه کافی داشته باشد و به شدت در بالا رفتن کیفیت برنامه موثر است. به خاطر داشته باشید تنها اجرا شدن و کار کردن یک برنامه کافی نیست. رعایت بسیاری از اصول مهندسی نرم افزار که ممکن است نقش مستقیمی در کارکرد برنامه نداشته باشند موجب سهولت در نگهداری و توسعه برنامه شده و به همان اندازه کارکرد صحیح برنامه مهم هستند. بنابراین مجدداً شما را دعوت به خواندن مقاله یاد شده بالا در مورد [اصول نامگذاری](#) صحیح می‌کنم. هر مفهوم تازه ای که می‌آموزید می‌توانید به اصول نامگذاری همان مورد در مقاله پیش گفته مراجعه نمایید. همچنین افزونه هایی برای Visual Studio وجود دارد که شما را در زمینه نامگذاری صحیح و بسیاری موارد دیگر هدایت می‌کنند که یکی از مهمترین آن‌ها Resharper نام دارد.

مثال:

```
// public field (Generally not recommended.)
public double Width;
```

همان طور که در این قطعه کد به عنوان توضیح درج شده است استفاده از فیلدهایی با دسترسی عمومی توصیه نمی‌شود. علت آن واضح است. چون هیچ کنترلی برای مقداری که برای آن در نظر گرفته می‌شود نداریم. به عنوان مثال امکان دارد یک مقدار منفی برای عرض یا ارتفاع شیء درج شود حال آنکه می‌دانیم عرض یا ارتفاع منفی معنا ندارد. در قسمت بعدی این سری مقالات این مشکل را بررسی و حل خواهیم نمود.

فیلدها معمولاً با سطح دسترسی خصوصی و برای نگهداری از داده‌هایی که مورد نیاز بیش از یک متده است (یا تابع) درون کلاس است و آن داده‌ها باید پس از خاتمه کار یک متده همچنان باقی بمانند استفاده می‌شود. بدیهی است در غیر اینصورت به جای تعریف فیلد می‌توان از متغیرهای محلی (متغیری که درون خود تابع تعریف می‌شود) استفاده نمود.

همان طور که پیشتر اشاره شد برای دسترسی به یک فیلد ابتدا یک نقطه پس از نام شیء درج کرده و سپس نام فیلد مورد نظر را می‌نویسیم.

```
Rectangle rectangle = new Rectangle();
rectangle.Width = 10.5;
```

در هنگام تعریف یک فیلد در صورت نیاز می‌توان برای آن یک مقدار اولیه را در نظر گرفت. مانند مثال زیر:

```
public class Rectangle
{
    public double Width = 5;
    // ...
}
```

متدها قطعه کدهایی شامل یک سری دستور هستند. این مجموعه دستورات با فرآخوانی متده و تعیین آرگومان‌های مورد نیاز اجرا می‌شوند. در زبان سی شارپ به نوعی تمام دستورات در داخل متدها اجرا می‌شوند. در این زبان تمامی توابع در داخل کلاس‌ها تعریف می‌شوند و بنابراین همه متده هستند.

متدها نیز مانند فیلدها در داخل کلاس تعریف می‌شوند. ابتدا یک Access Modifier سطح دسترسی را تعیین می‌نماید. سپس به ترتیب نوع خروجی، نام متدها و لیست پارامترهای آن در صورت وجود درج می‌شود. به مجموعه بخش‌های یاد شده امضا می‌گویند.

پارامترهای یک متدها در داخل یک جفت پرانتز قرار می‌گیرند و با کاما (,) از هم جدا می‌شوند. یک جفت پرانتز خالی نشان دهنده آن است که متدهای نیاز به هیچ پارامتری ندارد. بار دیگر به بخش تعریف متدهای کلاسی که ایجاد کردیم توجه نمایید.

```
public class Rectangle
{
    // ...

    public double Area()
    {
        return Width*Height;
    }

    public double Perimeter()
    {
        return 2*(Width + Height);
    }
}
```

در این کلاس دو متدهای Area و Perimeter به ترتیب برای محاسبه مساحت و محیط چهارضلعی تعریف شده است. همانطور که پیشتر اشاره شد متدها برای پیاده سازی رفتار اشیاء یا همان کارکردهای آنها استفاده می‌شوند. در این مثال شء ما قادر است مساحت و محیط خود را محاسبه نماید. چه شء خوش رفتاری! همچنین توجه نمایید این شء برای محاسبه مساحت و محیط خود نگاهی به ویژگی‌های خود یعنی عرض و ارتفاعش که در فیلدهای آن نگهداری می‌کنیم می‌اندازد.

فرآخوانی متدهای همانند دسترسی به فیلد آن است. ابتدا نام شء سپس یک نقطه و به دنبال آن نام متدها در همراه پرانتزها. آرگومان‌های مورد نیاز در صورت وجود داخل پرانتزها قرار می‌گیرند و با کاما از هم جدا می‌شوند. که البته در این مثال متدهای نیازی به آرگومان ندارد. به همین دلیل برای فراخوانی آن تنها یک جفت پرانتز خالی قرار می‌دهیم.

در این بخش به دو مفهوم پارامتر و آرگومان اشاره شد. تفاوت آن‌ها چیست؟

در هنگام تعریف یک متدهای مورد نیاز را تعیین و درج می‌نماییم. حال وقتی قصد فراخوانی متدها را داریم باید مقادیر واقعی که آرگومان نامیده می‌شود را برای هر یک از پارامترهای تعریف شده فراهم نماییم. نوع آرگومان باید با نوع پارامتر تعریف شده تطبیق داشته باشد. اما اگر یک متغیر را به عنوان آرگومان فراخوانی متدهای استفاده می‌کنیم نیازی به یکسان بودن نام آن متغیر و نام پارامتر تعریف شده نیست. متدها می‌توانند یک مقدار را به کدی که آن متدهای فراخوانی کرده است بازگشت دهند.

```
Rectangle rectangle = new Rectangle();
rectangle.Width = 10.5;
rectangle.Height = 10;
double p = rectangle.Perimeter();
```

در این مثال مشاهده می‌کنید که پس از فراخوانی متدهای Perimeter مقدار بازگشتی آن در متغیری به نام p قرار گرفته است. اگر نوع خروجی یک متدهای در هنگام تعریف آن پیش از نام متدهای void یا پوچ نباشد، متدهای تواند مقدار مورد نظر را با استفاده از کلمه کلیدی return بازگشت دهد. کلمه return و به دنبال آن مقداری که از نظر نوع باید با نوع خروجی تعیین شده تطبیق داشته باشد، مقدار درج شده را به کد فراخوانی متدهای بازگشت می‌دهد.

نکته: کلمه return علاوه بر بازگشت مقدار نظر سبب پایان اجرای متدهای void می‌شود. حتی در صورتی که نوع خروجی یک متدهای تعریف شده باشد استفاده از کلمه return بدون اینکه مقداری به دنبال آن بباید می‌تواند برای پایان اجرای متدهای void در صورت نیاز و مثلاً برقراری شرطی خاص مفید باشد. بدون کلمه return متدهای زمانی پایان می‌یابد که به پایان قطعه کد بدن خود برسد. توجه نمایید که در صورتی که نوع خروجی متدهای void چیزی به جز void است استفاده از کلمه return به همراه مقدار مربوطه الزامی است. مقدار خروجی یک متدهای را می‌توان هر جایی که مقداری از همان نوع مناسب است مستقیماً به کار برد. همچنین می‌توان آن را در یک متغیر قرار داد و سپس از آن استفاده نمود.

به عنوان مثال کلاس ساده زیر را در نظر بگیرید که متدهای دارد برای جمع دو عدد.

```
public class SimpleMath
{
    public int AddTwoNumbers(int number1, int number2)
    {
        return number1 + number2;
    }
}
```

و حال دو روش استفاده از این متدها:

```
SimpleMath obj = new SimpleMath();
Console.WriteLine(obj.AddTwoNumbers(1, 2));
int result = obj.AddTwoNumbers(1, 2);
Console.WriteLine(result);
```

در روش اول مستقیماً خروجی متدها در روش دوم ابتدا مقدار خروجی در یک متغیر قرار گرفته است و سپس از مقدار درون متغیر استفاده شده است. استفاده از متغیر برای نگهداری مقدار خروجی اجباری نبوده و تنها جهت بالا بردن خوانایی برنامه یا حفظ مقدار خروجی تابع برای استفاده های بعدی به کار می رود.

در بخش های بعدی بحث ما در مورد سایر اعضای کلاس و برخی جزئیات پیرامون اعضای پیش گفته خواهد بود.

نظرات خوانندگان

نویسنده: سید ایوب کوکبی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۱/۲۴ ۱۱:۵۶

ممnon با بت مطلب آموزشی تون،
تاكيدتان بر استفاده از قرار دادهای نامگذاری، تاكيد مشتبی است و واقعاً مهم،
كتاب در اين زمينه [Framework Design Guidelines: Conventions, Idioms, and Patterns for Reusable .NET Libraries](#) اطلاعات كاملتر و دقیقتری در بر دارد.

يکی از روش هایی که در رعایت استاندارهای کد نویسی تأثیر مفیدی داره این هستش که در قطعه کد هایی که به عنوان مثال در آموزشها ارائه می شه تا حد امکان سعی بشه این اصول رعایت بشه تا به صورت تدریجی این روش کد نویسی جزئی از عادات برنامه نویسی ما بشود.

در [مطلوب پیشین](#) کلاسی را برای حل بخشی از یک مسئله بزرگ تهیه کردیم. اگر فراموش کردید پیشنهاد می‌کنم یک بار دیگر آن مطلب را مطالعه کنید. بد نیست بار دیگر نگاهی به آن بیاندازیم.

```

public class Rectangle
{
  public double Width;
  public double Height;

  public double Area()
  {
    return Width*Height;
  }

  public double Perimeter()
  {
    return 2*(Width + Height);
  }
}
  
```

کلاس خوبی است اما همان طور که در بخش قبل مطرح شد این کلاس می‌تواند بهتر هم باشد. در این کلاس برای نگهداری حالت اشیائی که از روی آن ایجاد خواهند شد از متغیرهایی با سطح دسترسی عمومی استفاده شده است. این متغیرهای عمومی فیلد نامیده می‌شوند. مشکل این است که با این تعریف، اشیاء نمی‌توانند هیچ اعتراضی به مقادیر غیر معتبری که ممکن است به آن‌ها اختصاص داده شود، داشته باشند. به عبارت دیگر هیچ کنترلی بر روی مقادیر فیلدها وجود ندارد. مثلاً ممکن است یک مقدار منفی به فیلد طول اختصاص یابد. حال آنکه طول منفی معنایی ندارد.

تذکر: ممکن است این سوال پیش بیاید که خوب ما کلاس را نوشتیم و خودمان می‌دانیم چه مقادیری برای فیلدهای آن مناسب است. اما مسئله اینجاست که اولاً ممکن است کلاس تهیه شده توسط برنامه نویس دیگری مورد استفاده قرار گیرد. یا حتی پس از مدتها فراموش کنیم چه مقادیری برای کلاسی که مدتی قبل تهیه کردیم مناسب است. و از همه مهمتر این است که کلاس‌ها و اشیاء به عنوان ابزاری برای حل مسائل هستند و ممکن است مقادیری که به فیلدها اختصاص می‌یابد در زمان نوشتمن برنامه مشخص نباشد و در زمان اجرای برنامه توسط کاربر یا کدهای بخش‌های دیگر برنامه تعیین گردد.

به طور کلی هر چه کنترل و نظارت بیشتری بر روی مقادیر انتسابی به اشیاء داشته باشیم برنامه بهتر کار می‌کند و کمتر دچار خطاهای مهلك و بدتر از آن خطاهای منطقی می‌گردد. بنابراین باید ساز و کار این نظارت را در کلاس تعریف نماییم. برای کلاس‌ها یک نوع عضو دیگر هم می‌توان تعریف کرد که دارای این ساز و کار نظارتی است. این عضو **Property** نام دارد و یک مکانیسم انعطاف‌پذیر برای خواندن، نوشتمن یا حتی محاسبه مقدار یک فیلد خصوصی فراهم می‌نماید. تا اینجا باید به این نتیجه رسیده باشید که تعریف یک متغیر با سطح دسترسی عمومی در کلاس روش پسندیده و قابل توصیه‌ای نیست. بنابراین متغیرها را در سطح کلاس به صورت خصوصی تعریف می‌کنیم و از طریق تعریف **Property** امکان استفاده از آن‌ها در بیرون کلاس را ایجاد می‌کنیم. حال به چگونگی تعریف **Property**‌ها دقت کنید.

```

public class Rectangle
{
  private double _width = 0;
  private double _height = 0;

  public double Width
  {
    get { return _width; }
    set { if (value > 0) { _width = value; } }
  }

  public double Height
  {
    get { return _height; }
    set { if (value > 0) { _height = value; } }
  }
}
  
```

```

public double Area()
{
    return _width * _height;
}

public double Perimeter()
{
    return 2*(_width + _height);
}
}

```

به تغییرات ایجاد شده در تعریف کلاس دقت کنید. ابتدا سطح دسترسی دو متغیر خصوصی شده است یعنی فقط اعضای داخل کلاس به آن دسترسی دارند و از بیرون قابل استفاده نیست. نام متغیرهای پیش گفته بر اساس اصول صحیح نامگذاری فیلدهای خصوصی تغییر داده شده است. بینید اگر اصول نامگذاری را رعایت کنید چقدر زیباست. هر جای برنامه که چشمtan به `_width` بخورد فوراً متوجه می شوید یک فیلد خصوصی است و نیازی نیست به محل تعریف آن مراجعه کنید. از طرفی یک مقدار پیش فرض برای این دو فیلد در نظر گرفته شده است که در صورتی که مقدار مناسبی برای آنها تعیین نشد مورد استفاده قرار خواهد گرفت.

دو قسمت اضافه شده دیگر تعریف دو `Property` مورد نظر است. یکی عرض و دیگری ارتفاع. خط اول تعریف پروپرتبی تفاوتی با تعریف فیلد عمومی ندارد. اما همان طور که می بینید هر فیلد دارای یک بدن است که با {} مشخص می شود. در این بدن ساز و کار نظارتی تعریف می شود.

نحوه دسترسی به پروپرتبی ها مشابه فیلدهای عمومی است. اما پروپرتبی ها در حقیقت متدهای ویژه ای به نام اکسسور (Accessor) هستند که از طرفی سادگی استفاده از متغیرها را به ارمغان می آورند و از طرف دیگر در بردارنده امنیت و انعطاف پذیری متدها هستند. یعنی در عین حال که روشی عمومی برای داد و ستد مقادیر ارایه می دهند، کد پیاده سازی با وارسی اطلاعات را مخفی نموده و استفاده کننده کلاس را با آن درگیر نمی کنند. قطعه کد زیر چگونگی استفاده از پروپرتبی را نشان می دهد.

```

Rectangle rectangle = new Rectangle();
rectangle.Width = 10;
Console.WriteLine(rectangle.Width);

```

به خوبی مشخص است برای کد استفاده کننده از شیء که آنرا کد مشتری می نامیم نحوه دسترسی به پروپرتبی یا فیلد تفاوتی ندارد. در اینجا خط دوم که مقداری را به یک پروپرتبی منتنسب کرده سبب فراخوانی اکسسور `set` می گردد. همچنین مقدار منتنسب شده یعنی ۱۰ در داخل بدن اکسسور از طریق کلمه کلیدی `value` قابل دسترسی و ارزیابی است. در خط سوم که لازم است مقدار پروپرتبی برای چاپ بازیابی یا خوانده شود منجر به فراخوانی اکسسور `get` می گردد.

تذکر: به دو اکسسور `get` و `set` مانند دو متده معمولی نگاه کنید از این نظر که می توانید در بدن آنها اعمال دلخواه دیگری بجز ذخیره و بازیابی اطلاعات پروپرتبی را نیز انجام دهید.

چند نکته :

اکسسور `get` هنگام بازگشت یا خواندن مقدار پروپرتبی اجرا می شود و اکسسور `set` زمان انتساب یک مقدار جدید به پروپرتبی فراخوانی می شود. جالب آنکه در صورت لزوم این دو اکسسور می توانند دارای سطوح دسترسی متفاوتی باشند. داخل اکسسور `set` کلمه کلیدی `value` مقدار منتنسب شده را در اختیار قرار می دهد تا در صورت لزوم بتوان بر روی آن پردازش لازم را انجام داد.

یک پروپرتبی می تواند قادر باشد که در این صورت یک پروپرتبی فقط خواندنی ایجاد می گردد. همچنین می تواند فقط شامل اکسسور `set` باشد که در این صورت فقط امکان انتساب مقدار به آن وجود دارد و امکان دریافت یا خواندن مقدار آن میسر نیست. چنین پروپرتبی ای فقط نوشتنی خواهد بود.

در بدن اکسسور `set` الزامی به انتساب مقدار منتنسب توسط کد مشتری نیست. در صورت صلاحیت می توانید به جای آن هر مقدار دیگری را در نظر بگیرید یا عملیات مورد نظر خود را انجام دهید.

در بدن اکسسور `get` هم هر مقداری را می توانید بازگشت دهید. یعنی الزامی وجود ندارد حتماً مقدار فیلد خصوصی متناظر با پروپرتبی را بازگشت دهید. حتی الزامی به تعریف فیلد خصوصی برای هر پروپرتبی ندارید. به طور مثال ممکن است مقدار بازگشتی اکسسور `get` حاصل محاسبه و ... باشد.

اکنون مثال دیگری را در نظر بگیرید. فرض کنید در یک پروژه فروشگاهی در حال تهیه کلاسی برای مدیریت محصولات هستید. قصد داریم یک پروپرتی ایجاد کنیم تا نام محصول را نگهداری کند و در حال حاضر هیچ محدودیتی برای نام یک محصول در نظر نداریم. کد زیر را ببینید.

```
public class Product
{
    private string _name;
    public string Name
    {
        get { return _name; }
        set { _name = value; }
    }
}
```

همانطور که می‌بینید در بدنه اکسسورهای پروپرتبی `Name` هیچ عملیات نظارتی ای در نظر گرفته نشده است. آیا بهتر نبود بیهوده پروپرتی تعریف نکنیم و خیلی ساده از یک فیلد عمومی که همین کار را انجام می‌دهد استفاده کنیم؟ خیر. بهتر نبود. مهمترین دلیل که فعلاً کافی است تا شما را قانع کند تعریف پروپرتی روش پسندیده‌تری از فیلد عمومی است را بررسی می‌کنیم.

فرض کنید پس از مدتی متوجه شدید اگر نام بسیار طولانی ای برای محصول درج شود ظاهر برنامه شما دچار مشکل می‌شود. پس باید بر روی این مورد نظارت داشته باشید. دیدیم که برای رسیدن به این هدف باید فیلد عمومی را فراموش و به جای آن پروپرتی تعریف کنیم. اما مسئله اینست که تبدیل یک فیلد عمومی به پروپرتی میتواند سبب بروز ناسازگاری‌هایی در بخش‌های دیگر برنامه که از این کلاس و آن فیلد استفاده می‌کنند شود. پس بهتر آن است که از ابتدا پروپرتی تعریف کنیم هر چند نیازی به عملیات نظارتی خاصی نداریم. در این حالت اگر نیاز به پردازش بیشتر پیدا شد به راحتی می‌توانیم کد مورد نظر را در اکسسورهای موجود اضافه کنیم بدون آنکه نیازی به تغییر بخش‌های دیگر باشد.

و یک خبر خوب! از سی شارپ ۳ به بعد ویژگی جدیدی در اختیار ما قرار گرفته است که می‌توان پروپرتی‌هایی مانند مثال بالا را که نیازی به عملیات نظارتی ندارند، ساده‌تر و خواناتر تعریف نمود. این ویژگی جدید پروپرتی اتوماتیک یا `Auto-Implemented Property` نام دارد. مانند نمونه زیر.

```
public class Product
{
    public string Name { get; set; }
}
```

این کد مشابه کد پیشین است با این تفاوت که خود کامپایلر یک متغیر خصوصی و بی نام را ایجاد می‌نماید که فقط داخل اکسسورهای پروپرتی قابل دسترسی است.

البته استفاده از پروپرتی برتری دیگری هم دارد. و آن کنترل سطح دسترسی اکسسورها است. مثال زیر را ببینید.

```
public class Student
{
    public DateTime Birthdate { get; set; }
    public double Age { get; private set; }
}
```

کلاس دانشجو یک پروپرتی به نام تاریخ تولد دارد که قابل خواندن و نوشتمن توسط کد مشتری (کد استفاده کننده از کلاس یا اشیاء آن) است. و یک پروپرتی دیگر به نام سن دارد که توسط کد مشتری تنها قابل خواندن است. و تنها توسط سایر اعضای داخل همین کلاس قابل نوشتمن است. چون اکسسور `set` آن به صورت خصوصی تعریف شده است. به این ترتیب بخش دیگری از کلاس سن دانشجو را بر اساس تاریخ تولد او محاسبه می‌کند و در پروپرتی `Age` قرار می‌دهد و کد مشتری می‌تواند آن را مورد استفاده قرار دهد اما حق دستکاری آن را ندارد. به همین ترتیب در صورت نیاز اکسسور `get` را می‌توان خصوصی کرد تا پروپرتی از دید کد مشتری فقط نوشتمن باشد. اما حتماً می‌توانید حدس بزنید که نمی‌توان هر دو اکسسور را خصوصی کرد. چرا؟

تذکر: در هنگام تعریف یک `field` می‌توان از کلمه کلیدی `readonly` استفاده کرد تا یک `field فقط خواندنی` ایجاد گردد. اما در اینصورت فیلد تعریف شده حتی داخل کلاس هم فقط خواندنی است و فقط در هنگام تعریف یا در متاداده کلاس امکان مقدار دهی به آن وجود دارد. در بخش‌های بعدی مفهوم سازنده کلاس مورد بررسی خواهد گرفت.

نظرات خوانندگان

نوبتند: Kingtak
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۰۴ ۱۶:۱۸

مثل همیشه عالی بودم....
واقعا با آموزش‌های شما حال میکنم. تا حالا چندین مقاله در مورد پروپرتبی‌ها خونده بودم ولی بطور کامل متوجه کاربردش و فوایدش نشده بودم.
منتظر آموزش‌های بعدی هستیم

نوبتند: آرمان فرقانی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۰۴ ۱۲:۱۹

تشکر. شما لطف دارید. امیدوارم مطالب بعدی هم برآتون مفید باشد.

نوبتند: سید ایوب کوکبی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۰۴ ۲۲:۲۱

سلام،
خیلی برآم لذت بخش داشته هم رو به شیوه ای زیباتر مرور کنم و در ضمن با نکاتی ظرفیتر آشنا بشم.
چند تا پیشنهاد:
1- خیلی خوب میشه اگه تا حد امکان معادل انگلیسی کلمات تخصصی مربوطه رو هم بزارید، مثلا از اکسسور استفاده میکنید خوبه ولی داخل پرانتز هم اشاره ای به معادل انگلیسی Accessor بکنید تا بدونیم در سینتکسی چه جوریه، و تا حد امکان هم معادل تخصصی واژه مربوطه ذکر بشه مثلا فیلد های خصوصی داخل کلاس معمولا با عنوان *backing field* یا *field* های پشتی خطاب میشه که اگه به این موارد هم اشاره ای بشه خوبه.
2- جاهایی که به استانداردها و کلا هر چیزی در حوزه مهندسی نرم افزار اشاره میکنید لطفا تا حد امکان اشاره ای هم به آن بکنید مثلا فرمودید اصول نامگذاری استاندارد *Field* خصوصی، اینجا به نظر من بهتره که اشاره ای هم بکنید مصلحت استاندارد مايكروسافت فیلد های خصوصی از قاعده نامگذاری *Camel Case* استفاده میکنند و یا مثلا در متدها و کلاس های از روش *Pascal Case* استفاده میشه.
3- در مورد اینکه چه موقعي باید از فلان موضوع، قاعده و مبحث و ... استفاده بشه هم در صورت امکان و تا حد توان اشاره بکنید مثلا فرمودید فیلد های فقط خواندنی *ReadOnly*، مناسبه که اشاره ای هم بکنید معمولا چه زمانی و در چه شرایطی بهتره از این نوع فیلد استفاده کنیم و چرا؟ (البته هنوز که توضیحی ندادید ولی پیشتر اشاره کردم تا انشاء الله در مقاله بعدی تان در صورت صلاحیت لحظه بفرمایید).

پیشنهاداتی که شد صرفا برای هر چه بهتر شدن مقالات بعدی شماتی و اینکه باعث بشه، خواننده وقتی با موضوعاتی در این زمینه در متون تخصصی برخورد داشت احساس بیگانگی نکنه و سریعتر در جریان کار قرار بگیره.
سلسله مباحثی که ارائه کرده اید تا کنون زیبا بود و خواندنی و بنده هم مخاطب همیشگی این سلسله مباحث و البته امیدوارم به کمتر شدن فاصله بین پست های ارسالی ():
متشرکم/.

نوبتند: آرمان فرقانی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۰۴ ۰۵:۲۲

ضمن تشکر از پیگیری و پیشنهادهای حضر تعالی و پوزش به جهت طولانی شدن فاصله زمانی ارائه مطالب در مورد پیشنهادهای ارزشمندی که فرمودید باید چند نکته را عرض کنم.
تا حد زیادی معمولاً سعی کردم این موارد محقق بشه. مثلا در مورد همان اکسسور و بیشتر مفاهیم و اصطلاحات مهم، معادل انگلیسی آورده شده است. اصولاً ترجمه برخی مفاهیم را مناسب نمی‌دانم و از طرفی آوردن تعداد زیادی واژه انگلیسی در بین واژگان فارسی سبب کاهش زیبایی متن می‌گردد. بنابراین معمولاً کلمات مهم را یک یا چند بار به صورت انگلیسی بیان می‌کنم و

سپس با حروف فارسی می‌نویسم مانند اکسسور تا به صورت روان‌تری در متن قابل خواندن باشد.
همچنین در امر آموزش ابتداء سعی می‌کنم یک دید کلی و از بالا به دانشجو یا خواننده منتقل کنم. در این مرحله تنها جزئیات مهم که برای درک موضوع و شروع کار عملی مانند انجام یک پروژه کاربردی لازم است بیان می‌شود. چراکه اگر از ابتداء ذهن را با تعداد زیادی جزئیات درگیر کنیم ممکن است در موقع خواندن هر بخش خواننده مفاهیم را درک کند اما پس از پایان مطالب نمی‌داند از کجا باید شروع کند و قدرت استفاده از آموخته‌ها را ندارد. به همین جهت سعی می‌شود بر روی مفاهیم غیر کلیدی کمتر در مراحل اولیه بحث شود.

از طرفی سعی می‌کنم مطالب دارای حجم مناسب و مفاهیم پیوسته ای باشند تا قابل درک بوده و خسته کننده نباشند. مثلاً از آنچاییکه در بخش‌های پیشین مقاله‌ای که به زحمت یکی از دوستان در سایت قرار گرفته بود برای نامگذاری معرفی شد، از تکرار قوانین یاد شده در این مطالب به جهت جلوگیری از طولانی‌تر شدن خودداری کردم.

با توجه به کارگاه‌های عملی ای که برای ثبت مطالب در نظر گرفته خواهد شد، تا حد زیادی روش‌های بهینه برای پیاده سازی مفاهیم گوناگون معرفی خواهد شد.

نویسنده: عبداللهی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۰۴ ۲۳:۲۶

سلام.

واقعاً عالی بود. مرسی. فقط یه سوال داشتم. در کلاس student سطح دسترسی بصورت پیش فرض private خواهد بود؟ چون اگر درست یادم مونده باشه موقع تعریف متغیر سطح دسترسی بصورت پیشفرض private بود. درسته؟ بازم ممنون. ۳ تا مقالتون رو خودنم. واقعاً مفید بود. باتشکر

نویسنده: آرمان فرقانی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۰۵ ۱۱:۲۲

سلام و تشکر.

سطح دسترسی پیش فرض برای اعضای کلاس (حتی کلاس داخلی‌تر) به صورت پیش فرض private است. اما اکسسورها از سطح دسترسی پروپرتبه تبعیت می‌کنند مگر آنکه صراحتاً سطح دسترسی آن‌ها تعیین گردد. بدیهی است در صورتی تعیین صریح سطح دسترسی برای اکسسورها پذیرفته است که نسبت به سطح دسترسی پروپرتبه محدود‌تر باشد. یعنی نمی‌توانید مثلاً پروپرتبه ای را public و اکسسور آن را private تعیین کنید.

نویسنده: علی صداقت
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۰۷ ۱۰:۲۸

با سپاس فراوان از سلسله مطالب مفید شما. فکر می‌کنم در کلاس Rectangle و پروپرتبه Height در قسمت set، مقدار value باید در شرط مورد ارزیابی قرار گیرد.

نویسنده: محسن خان
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۰۷ ۱۱:۲۴

```
set { if (value > 0) { _width = value; } }
```

این نوع طراحی API به نظر من ایراد دارد. از این جهت که مصرف کننده نمی‌دونه چرا مقداری که وارد کرده تاثیری نداشته. بهتره در این نوع موارد یک استثناء صادر شود.

نویسنده: آرمان فرقانی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۰۷ ۱۱:۳۱

با تشکر. اصلاح شد.

نوبتند: آرمان فرقانی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۰۷ ۱۱:۴۰

تشکر فراوان از نظر حضر تعالی. بله صحیح می‌فرمایید. اما کار با این کلاس تمام نشده است و صرفاً مثالی ساده برای بیان مفاهیم پایه ای مورد نظر در مقاله است. در چنین مثالی باید ذهن خواننده را درگیر مسائلی نمود که مورد هدف بحث نیست. ضمناً هر مقاله دارای یک جامعه هدف است. اگرچه می‌تواند برای افراد دیگر هم مفید واقع شود اما باید دانسته‌های جامعه هدف خود را مد نظر داشته باشد. برای خواننده ای که در حال آشنایی با مفهوم پروپرتبی است، صدور یک استثنای مفاهیم مربوطه نیاز به بحثی جدا دارد.

نوبتند: سید ایوب کوکبی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۱۰ ۲۲:۱۷

البته امیدوارم هستم این موارد را در مقالات بعدی خود شرح دهید.

نوبتند: محمد
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۱۷ ۳:۵۲

خیلی ممنون بابت مطلبتون یه سوالی که مدت‌ها تو ذهنمن مونده اینه که فرق این کار (استفاده از property برای مقدار دهنده فیلد) با مدل مشابهی که در کتاب‌های جاوا دیده می‌شه (استفاده از دو متده طور مثال `setWidth` و `getWidth` برای مقدار دهنده فیلد) در چیه؟ در اینجا `width` در اینجا `private`

نوبتند: محسن خان
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۱۷ ۸:۹

این روش در سی‌شارپ منسوخ شده در نظر گرفته می‌شود و یکی از مواردی هست که حین تبدیل کدهای جاوا به سی‌شارپ تبدیل به یک خاصیت خواهد شد بجای دو متده.

نوبتند: صابر فتح الهی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۱۷ ۸:۱۹

با اجازه آقای آرمان فرقانی

دوست گلم دقیقاً وقتی برنامه کامپایل می‌شود خصیصه‌ها به متدهایی مانند `get` یا `set` شروع شده و به نام خصیصه ختم می‌شود) تبدیل می‌شوند. مثلًا شما توی کلاست اگر خصیصه‌ای با نام `Width` داشته باشید و یک متده مانند `get_Width` تعریف کنی زمان کامپایل خطای زیر دریافت می‌کنی، به منزله اینکه این متده وجود داره:

```
Error 1 Type 'Rectangle' already reserves a member called 'get_Width' with the same parameter types
E:\Test\Rectangle.cs5940
```

نوبتند: آرمان فرقانی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۱۷ ۱۲:۴۱

تشکر از شما و توضیحات ارزشمند دوستان گرامی. پروپرتبی و پروپرتب اتوماتیک امکانی است که در زبان سی‌شارپ و ... قرار داده شده است. پروپرتب‌ها نیز در حقیقت متدهای مشابهی دارند که همان اکسسورها هستند. تفاوت میزان بیشتر کیسوله سازی و مخفی کردن منطق بیاده سازی، و مهم‌تر سازگاری بیشتر با مفهوم ویژگی است. که البته در هنگام استفاده از پروپرتب سهولت بیشتری را نیز فراهم می‌کند. همان که دوست عزیزم اشاره فرمودند به دلیل عدم سازگاری ذات زبان‌های مبتنی بر دات فریمورک از اکسسور، به صورت

داخلی به متد تبدیل خواهد شد.

همچنین در مورد جاوا هم پروژه هایی وجود دارند که سعی کرده اند این امکان را به کمک یک سری Annotation به آن بیافزایند. در مورد سی شارپ استفاده از پروپرتی روش توصیه شده است.

نویسنده: محسن خان

تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۱۷ ۱۳:۲۱

دات نت مشکلی با متد های get و set دار نداره. فقط چون خیلی verbose بوده، جمع و جور شده به auto implemented properties برای زیبایی کار و سهولت تایپ. نکته ای هم که آقای فتح الهی عنوان کردند، در مورد ترکیب متد و خاصیت هم نام با هم بود، در یکجا البته اون هم حالتی که بعد از متد get شروع شده با حرف کوچک، یک _ باشد مثلا و نه حالت دیگری.

نویسنده: آرمان فرقانی

تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۱۷ ۱۴:۲۹

متوجه نکته مورد نظر شما نشدم. بیان شد در زبان سی شارپ و ... ساختار کپسوله تر پروپرتی در مقایسه با متد های صریح تنظیم و بازیابی مقدار فیلد ها در جاوا معرفی شده اند ولی پیاده سازی داخلی آن به همان صورت متد است. نکته دوست گرامی آقای فتح الهی هم گمان می کنم بیشتر به منظور اشاره به چگونگی پیاده سازی داخلی است و نه اینکه مراقب باشید تداخل نام پیش نیاید.

نویسنده: صابر فتح الهی

تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۱۷ ۱۷:۱۰

بله من در پاسخ به سوال دوستمون گفتم پیاده سازی داخلی خصیصه به این شکل هست که خصیصه به شکل متد پیاده سازی است، و جهت آزمایش گفتم یک متد ... ایجاد کنید.

امروز می‌خواهیم نحوه کار با FTP بصورت ساده برای کاربران و برنامه نویسان مبتدی را آموختش بدیم.

برای استفاده از FTP نیاز به یک اکانت FTP در سایت مورد نظر به مراد دسترسی به پوشش ای مشخص می‌باشد.
برای مثال ما یک اکانت FTP در سایت dotnettipp.info داریم که به پوشش upload دسترسی دارد.

ابتدا در فایل Web.config و در بین تگ های appSettings مقادیر زیر را برای دسترسی به اکانت و نام کاربری و رمز عبور ذخیره می‌کنیم.

```
<add key="FtpAddress" value="ftp://ftp.dotnettips.info" />
<add key="FtpUser" value="uploadcenter" />
<add key="FtpPass" value="123123" />
<add key="FolderPath" value="~/Upload/" />
```

*نکته : برای امنیت بیشتر و دسترسی به اطلاعات اکانت می‌شود از روش‌های دیگری نیز استفاده کرد.

در ادامه یک کلاس در App_code پروژه خود با نام FtpHelper ایجاد می‌کنیم و کد زیر را در آن قرار می‌دهیم:
تکه کد بالا برای ساخت کردن مقادیر نام کاربری و رمز عبور و آدرس FTP در کلاس مذکور که بصورت پیش‌فرض از web.config پر می‌شود ایجاد و بکار خواهد رفت.

```
using System.Net;
using System.IO;
using System.Configuration;

public class FtpHelper
{
  public FtpHelper()
  {
    //Default Value Set From Application
    _hostname = ConfigurationManager.AppSettings["FtpAddress"][0];
    _username = ConfigurationManager.AppSettings["FtpUser"][0];
    _password = ConfigurationManager.AppSettings["FtpPass"][0];
  }

  #region "Properties"
  private string _hostname;
  /// <summary>
  /// Hostname
  /// </summary>
  /// <value></value>
  /// <remarks>Hostname can be in either the full URL format
  /// ftp://ftp.myhost.com or just ftp.myhost.com
  /// </remarks>
  public string Hostname
  {
    get
    {
      if (_hostname.StartsWith("ftp://"))
      {
        return _hostname;
      }
      else
      {
        return "ftp://" + _hostname;
      }
    }
    set
    {
      _hostname = value;
    }
  }
  private string _username;
```

نحوه کار با ftp - بخش اول

```
/// <summary>
/// Username property
/// </summary>
/// <value></value>
/// <remarks>Can be left blank, in which case 'anonymous' is returned</remarks>
public string Username
{
    get
    {
        return (_username == "" ? "anonymous" : _username);
    }
    set
    {
        _username = value;
    }
}
private string _password;
public string Password
{
    get
    {
        return _password;
    }
    set
    {
        _password = value;
    }
}

#endregion
}
```

سپس فضای نام‌های زیر را در کلاس خود قرار می‌دهیم.

```
using System.Net;
using System.IO;
```

حالا برای بارگذاری فایل می‌توانیم از یک تابع بصورت shared استفاده کنیم که بتوان با دادن آدرس فایل بصورت فیزیکی به تابع و مشخص کردن پوشه مورد نظر آنرا در هاست مقصود (FTP) بارگذاری کرد. توجه داشته باشید که تابع فوق فوق نیازی به قرار گرفتن در کلاس بالا (FtpHelper) ندارد. یعنی می‌توان آنرا در هرجای برنامه پیاده سازی نمود.

```
public static bool Upload(string fileUrl)
{
    if (File.Exists(fileUrl))
    {
        FtpHelper ftpClient = new FtpHelper();
        string ftpUrl = ftpClient.Hostname + System.IO.Path.GetFileName(fileUrl);

        FtpWebRequest ftp = (FtpWebRequest)FtpWebRequest.Create(ftpUrl);
        ftp.Credentials = new NetworkCredential(ftpClient.Username, ftpClient.Password);

        ftp.KeepAlive = true;
        ftp.UseBinary = true;
        ftp.Timeout = 3600000;
        ftp.KeepAlive = true;
        ftp.Method = WebRequestMethods.Ftp.UploadFile;

        const int bufferLength = 102400;
        byte[] buffer = new byte[bufferLength];
        int readBytes = 0;

        //open file for reading
        using (FileStream fs = File.OpenRead(fileUrl))
        {
            try
            {
                //open request to send
                using (Stream rs = ftp.GetRequestStream())
```

```
{  
    do  
    {  
        readBytes = fs.Read(buffer, 0, bufferLength);  
        fs.Write(buffer, 0, readBytes);  
    } while (!(readBytes < bufferLength));  
    rs.Close();  
}  
  
}  
catch (Exception)  
{  
    //Optional Alert for Exception To Application Layer  
    //throw (new ApplicationException("بارگذاری فایل با خطأ رو به رو شد"));  
}  
finally  
{  
    //ensure file closed  
    //fs.Close();  
}  
}  
  
ftp = null;  
return true;  
}  
return false;  
  
}
```

نکه کد بالا فایل مورد نظر را در صورت وجود به صورت نکههای 100 کیلوبایتی بر روی ftp بارگذاری می‌کند، که می‌توانید مقدار آنرا نیز تغییر دهید.
اینکار باعث افزایش سرعت بارگذاری در فایل‌های با حجم بالا برای بارگذاری می‌شود.

در بخش‌های بعدی نحوه ایجاد پوشه، حذف فایل، حذف پوشه و دانلود فایل از روی FTP را بررسی خواهیم کرد.

نظرات خوانندگان

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۲۲:۳۸ ۱۳۹۲/۰۲/۱۱

ممنون از مطلب شما.

چند نکته جزئی در مورد کدهای تهیه شده:

- وجود این try/catch در اینجا هیچ هدفی را برآورده نکرده. از قسمت throw هم توصیه می‌شود که استفاده نکنید. از finally استفاده کنید تا stack trace پاک نشه. به علاوه زمانیکه مشغول به طراحی یک کتابخانه هستید تا حد ممکن از ذکر خودداری کنید. وظیفه بررسی این مسایل مرتبط است به لایه‌های بالاتر استفاده کننده و نه کتابخانه پایه.
- از ابتدای متدهم ضرورتی ندارد. اگر قرار است باشد، باید به استفاده کننده در طی یک استثناء اعلام شود که چرا فایل درخواستی او آپلود نشده. در کل استفاده از متده File.Exists به همراه صدور استثناء در صورت عدم وجود فایل، در اینجا مناسب‌تر است.

- نامگذاری‌هایی مانند obj_ftp مربوط به دوران C است. در سی‌شارپ روش دیگری را باید استفاده کنید که در مطلب [اصول نامگذاری در دات نت](#) به تفصیل بررسی شده.

- بررسی صفر بودن readBytes بهتر است پیش از فراخوانی متده Write انجام شود.

- یک سری از اشیاء در دات نت پیاده سازی کننده IDispoable هستند. به این معنا که بهتر است از using برای استفاده از آن‌ها کمک گرفته شود تا کامپایلر قسمت finally به همراه آزاد سازی منابع را به صورت خودکار اضافه کند. این نکته برای مواردی که در بین کار استثنایی رخ می‌دهد جهت آزاد سازی منابع لازم است. یعنی بهتر بود بجای try/catch از try/finally و یا using در مکان‌های مناسب استفاده می‌شد.

- علت استفاده از شیء Application در اینجا چه چیزی بوده؟ AppSettings خوانده شده از وب کانفیگ برنامه و کل اطلاعات آن در آغاز به کار یک برنامه ASP.NET به صورت خودکار کش می‌شوند. به همین جهت است که اگر حتی یک نقطه در فایل وب کانفیگ تغییر کند برنامه ASP.NET [ری استارت می‌شود](#) (تا دوباره تنظیمات را بخواند). بنابراین مستقیماً از همان امکانات ConfigurationManager بدون انتساب آن به شیء سراسری Application استفاده کنید. اینکار سرباری آنچنانی هم ندارد؛ چون از حافظه خوانده می‌شود و نه از فایل. هر بار فراخوانی ConfigurationManager.AppSettings به معنای مراجعه به فایل web.config نیست. فقط بار اول اینکار انجام می‌شود؛ تا زمانیکه این فایل تغییر کند یا برنامه ری استارت شود.

نویسنده: بهمن آبادی
تاریخ: ۳:۳۰ ۱۳۹۲/۰۲/۱۲

با تشکر از نظر شما. تمام صحبت‌های شما منطقی است. اولاً من این بخش رو می‌خواستم بعداً تکمیل کنم ولی بدلاًیلی زودتر ارسال کردم.

مواردی هم که اعلام کردید کاملاً صحیح می‌باشد. فقط بخش تابعی که درون آن از try/catch استفاده شده رو می‌خواستم ابتدا در تیکه کد دیگری از یک صفحه aspx بنویسم که وقتی برای بررسی مجدد تابع پیدا نکرم و گرنه اونجا try/catch بلا استفاده است.

موارد مذکور شده برای سهولت بیشتر کاربران در کدهای فوق لحاظ و ویرایش گردید.
با تشکر.

نویسنده: محسن خان
تاریخ: ۱۱:۴ ۱۳۹۲/۰۲/۱۲

```
.locals init ([0] class [mscorlib]System.IO.TextWriter w)
IL_0000: ldstr      "log.txt"
IL_0005: call       class [mscorlib]System.IO.StreamWriter
            [mscorlib]System.IO.File::CreateText(string)
IL_000a: stloc.0
.try
{
    IL_000b: ldloc.0
```

نحوه کار با ftp - بخش اول

```
IL_000c: ldstr      "This is line one"
IL_0011: callvirt   instance void [mscorlib]
           System.IO.TextWriter::WriteLine(string)
IL_0016: leave.s    IL_0022
} // end .try
finally
{
IL_0018: ldloc.0
IL_0019: brfalse.s  IL_0021
IL_001b: ldloc.0
IL_001c: callvirt   instance void [mscorlib]
           System.IDisposable::Dispose()
IL_0021: endfinally
} // end handler
```

ماخذ

زمانیکه از using statement استفاده می‌کنید، [خود کامپایلر](#) try/finally close را اضافه می‌کنه. یعنی قسمت close الان بهش نیازی نیست چون استریم مورد استفاده حتما در اینجا dispose میشه.

نویسنده: بهمن آبادی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۱۲ ۱۲:۵۰

از دستم در رفته... شما ببخشید.

بیشتر هدفم روند بارگذاری و تکنیک بارگذاری اون بود ولی خوب درست کد نوشتن کاملً صحیحه و من می خواستم برای کاربرای آماتور بنویسم ولی مجبورم کردین که کاربرای حرفه ای هم مثل شما به کد ایرادی نباشه.

بازم ممنون از دقت و راهنماییتون.

حالا بهتر شد نسبت به قبلیه ؟

نویسنده: محسن خان
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۱۲ ۱۷:۲۸

من فکر می‌کنم اگر [ReSharper](#) رو نصب کنید، پیش از ارائه یک مطلب یا پروژه خیلی از ایرادات رو با خط کشیدن زیر اون یا نمایش یک علامت زرد کنار صفحه گوشزد می‌کنه. مثلا می‌گه که این نوع نامگذاری درست نیست یا این شء رو میشه با using محصور کرد. خلاصه از دستش ندید، حیفه!

نویسنده: سمیرا قادری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۶/۱۳ ۱۲:۳۷

با تشکر از مطلب خوبتان ببخشید این روش کار کردن با Ftp چه مزایایی دارد و چه کاربردی دارد؟ چون من تا حالا فقط از Cute Ftp استفاده کردم آن هم برای Upload سایت بعد از Publish

نویسنده: محسن خان
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۶/۱۳ ۱۲:۵۱

یه خورده وقت بدزاری، باهاش می‌تونی یک Cute Ftp بنویسی.

نویسنده: رضا منصوری
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۲/۲۰ ۱۵:۵۰

با تشکر از مطلب خوبتون ،

برای اینکه به طور مستقیم از file.SaveAs استفاده کنیم و فایل را مستقیم به Ftp آپلود کنیم (نه اینکه از فضای ذخیره شده ای کپی کنیم) چه پیشنهادی می دهید ؟ مثلا ما هاست دانلود داریم و میخواهیم فایل های ارسالی را در هاست دانلود ذخیره کنیم.

در **مطلوب پیشین** برای نگهداری حالت شیء یا همان ویژگی‌های آن Property‌ها را در کلاس معرفی کردیم و پس از ایجاد شیء مقدار مناسبی را به پروپرتی‌ها اختصاص دادیم. اگرچه ایجاد شیء و مقداردهی به ویژگی‌های آن ما را به هدفمان می‌رساند، اما بهترین روش نیست چرا که ممکن است مقداردهی به یک ویژگی فراموش شده و سبب شود شیء در وضعیت نادرستی قرار گیرد. این مشکل با استفاده از سازنده‌ها (Constructors) حل می‌شود.

سازنده (Constructor) عضو ویژه‌ای از کلاس است بسیار شبیه به یک متده که در هنگام وله سازی (ایجاد یک شیء از کلاس) به صورت خودکار فراخوانی و اجرا می‌شود. وظیفه سازنده مقداردهی به ویژگی‌های عمومی و خصوصی شیء تازه ساخته شده و به طور کلی انجام هر کاری است که برنامه‌نویس در نظر دارد پیش از ایجاد شیء به انجام برساند. مثالی که در این بخش بررسی می‌کنیم کلاس مثلث است. برای پیاده سازی این کلاس سه ویژگی در نظر گرفته ایم. قاعده، ارتفاع و مساحت. بله مساحت را این بار به جای متده به صورت یک پروپرتی پیاده سازی می‌کنیم. اگرچه در آینده بیشتر راجع به چگونگی انتخاب برای پیاده سازی یک عضو کلاس به صورت پروپرتی یا متده بحث خواهیم کرد اما به عنوان یک قانون کلی در نظر داشته باشید عضوی که به صورت منطقی به عنوان داده مطرح است را به صورت پروپرتی پیاده سازی کنید. مانند نام دانشجو. از طرفی اعضا‌ای که دلالت بر انجام عملی دارند را به صورت متده سازی می‌کنیم. مانند متده تبدیل به نوع داده دیگر. (متلا `Object.ToString()`)

```
public class Triangle
{
    private int _height;
    private int _baseLength;

    public int Height
    {
        get { return _height; }

        set
        {
            if (value < 1 || value > 100)
            {
                // تولید خطأ
            }
            _height = value;
        }
    }

    public int BaseLength
    {
        get { return _baseLength; }

        set
        {
            if (value < 1 || value > 100)
            {
                // تولید خطأ
            }
            _baseLength = value;
        }
    }

    public double Area
    {
        get { return _height * _baseLength * 0.5; }
    }
}
```

چون در بخشی از یک پروژه نیاز پیدا کردیم با یک سری مثلا کار کنیم، کلاس بالا را طراحی کرده ایم. به نکات زیر توجه نمایید.
• در اکسسور `set` دو ویژگی قاعده و ارتفاع، محدوده مجاز مقادیر قابل انتساب را بررسی نموده ایم. در صورتی که مقداری خارج از محدوده یاد شده برای این ویژگی‌ها تنظیم شود خطایی را ایجاد خواهیم کرد. شاید برای برنامه نویسانی که تجربه کمتری دارند

زیاد روش مناسبی به نظر نرسد. اما این یک روش قابل توصیه است. مواجه شدن کد مشتری (کد استفاده کننده از کلاس) با یک خطای مهلهک که علت رخ دادن خطای توافق نداشتن به همراه آن ارائه کرد بسیار بهتر از بروز خطاهای منطقی در برنامه است. چون رفع خطاهای منطقی بسیار دشوارتر است. در مطالب آینده راجع به تولید خطای و موارد مرتبط با آن بیشتر صحبت می‌کنیم.

- در مورد ویژگی مساحت، اکسسور `set` را پیاده سازی نکرده ایم تا این ویژگی را به صورت فقط خواندنی ایجاد کنیم.

وقتی شیء ای از یک کلاس ایجاد می‌شود، بلافاصله سازنده آن فراخوانی می‌گردد. سازنده‌ها هم نام کلاسی هستند که در آن تعریف می‌شوند و معمولاً اعضای داده ای شیء جدید را مقداردهی می‌کند. همانطور که می‌دانید وله سازی از یک کلاس با عملگر `new` انجام می‌شود. سازنده کلاس بلافاصله پس از آنکه حافظه برای شیء در حال تولید اختصاص داده شد، توسط عملگر `new` فراخوانی می‌شود.

سازنده پیش فرض سازنده‌ها مانند متدهای دیگر می‌توانند پارامتر دریافت کنند. سازنده ای که هیچ پارامتری دریافت نمی‌کند سازنده پیش فرض (Default constructor) نامیده می‌شود. سازنده پیش فرض زمانی اجرا می‌شود که با استفاده از عملگر `new` شیء ای ایجاد می‌کنید اما هیچ آرگومانی را برای این عملگر در نظر نگرفته اید.

اگر برای کلاسی که طراحی می‌کنید سازنده ای تعریف نکرده باشید کامپایلر سی شارپ یک سازنده پیش فرض (بدون پارامتر) خواهد ساخت. این سازنده هنگام ایجاد اشیاء فراخوانی شده و مقدار پیش فرض متغیرها و پرپرتریها را با توجه به نوع آن‌ها تنظیم می‌نماید. مثلًا مقدار صفر برای متغیری از نوع `int` یا `false` برای نوع `bool` و `null` برای انواع ارجاعی که در آینده در این مورد بیشتر خواهید آموخت. اگر مقادیر پیش فرض برای متغیرها و پرپرتریها مناسب نباشد، مانند مثال ما، سازنده پیش فرض ساخته شده توسط کامپایلر همواره شیء ای می‌سازد که وضعیت صحیحی ندارد و نمی‌تواند وظیفه خود را انجام دهد. در این گونه موارد باید این سازنده را جایگزین نمود.

جایگزینی سازنده پیش فرض ساخته شده توسط کامپایلر افزودن یک سازنده صریح به کلاس بسیار شبیه به تعریف یک متد در کلاس است. با این تفاوت که:

سازنده هم نام کلاس است.

برای سازنده نوع خروجی در نظر گرفته نمی‌شود.

در مثال ما محدوده مجاز برای قاعده و ارتفاع مثبت بین ۱ تا ۱۰۰ است در حالی که سازنده پیش فرض مقدار صفر را برای آنها تنظیم خواهد نمود. پس برای اینکه مطمئن شویم اشیاء مثبت ساخته شده از این کلاس در همان بدو تولید دارای قاعده و ارتفاع معتبری هستند سازنده زیر را به صورت صریح در کلاس تعریف می‌کنیم تا جایگزین سازنده پیش فرضی شود که کامپایلر خواهد ساخت و به جای آن فراخوانی گردد.

```
public Triangle()
{
    _height = _baseLength = 1;
}
```

در این سازنده مقدار ۱ را برای متغیر خصوصی پشت (backing store یا backing field) هر یک از دو ویژگی قاعده و ارتفاع تنظیم نموده ایم.

اجرای سازنده همانطور که گفته شد سازنده اضافه شده به کلاس جایگزین سازنده پیش فرض کامپایلر شده و در هنگام ایجاد یک شیء جدید از کلاس مثبت توسط عملگر `new` اجرا می‌شود. برای بررسی اجرا شدن سازنده به سادگی می‌توان کدی مشابه مثال زیر را نوشت.

```
Triangle triangle = new Triangle();
Console.WriteLine(triangle.Height);
Console.WriteLine(triangle.BaseLength);
Console.WriteLine(triangle.Area);
```

کد بالا مقدار ۱ را برای قاعده و ارتفاع و مقدار 5° را برای مساحت چاپ می‌نماید. بنابراین مشخص است که سازنده اجرا شده و مقادیر مناسب را برای شیء تنظیم نموده به طوری که شیء از بدو تولید در وضعیت مناسبی است.

سازنده‌های پارامتر دار در مثال قبل یک سازنده بدون پارامتر را به کلاس اضافه کردیم. این سازنده تنها مقادیر پیش فرض مناسبی را تنظیم می‌کند. بدیهی است پس از ایجاد شیء در صورت نیاز می‌توان مقادیر مورد نظر دیگر را برای قاعده و ارتفاع تنظیم نمود. اما برای اینکه سازنده بهتر بتواند فرآیند و هله سازی را کنترل نماید می‌توان پارامترهایی را به آن افزود. افزودن پارامتر به سازنده مانند افزودن پارامتر به متدهای دیگر صورت می‌گیرد. در مثال زیر سازنده دیگری تعریف می‌کنیم که دارای دو پارامتر است. یکی قاعده و دیگری ارتفاع. به این ترتیب در حین فرآیند و هله سازی می‌توان مقادیر مورد نظر را مناسب نمود.

```
public Triangle(int height, int baseLength)
{
    Height = height;
    BaseLength = baseLength;
}
```

با توجه به اینکه مقادیر ارسالی به این سازنده توسط کد مشتری در نظر گرفته می‌شود و ممکن است در محدوده مجاز نباشد، به جای انتساب مستقیم این مقادیر به فیلد خصوصی پشت ویژگی قاعده و ارتفاع یعنی `_height` و `_baseLength` آنها را به پروپرتبه مناسب کردیم تا قانون اعتبارسنجی موجود در اکسسور `set` پروپرتبه‌ها از انتساب مقادیر غیر مجاز جلوگیری کند. سازنده اخیر را می‌توان به صورت زیر با استفاده از عملگر `new` و فراهم کردن آرگومان‌های مورد نظر قرار داد.

```
Triangle triangle = new Triangle(5, 8);

Console.WriteLine(triangle.Height);
Console.WriteLine(triangle.BaseLength);
Console.WriteLine(triangle.Area);
```

مقادیر چاپ شده برابر ۵ برای ارتفاع، ۸ برای قاعده و 20° برای مساحت خواهد بود که نشان از اجرای صحیح سازنده دارد. در مطالب بالا چندین بار از سازنده [ها](#) صحبت کردیم و گفتیم سازنده دیگری به کلاس [اضافه](#) می‌کنیم. این دو نکته را به خاطر داشته باشید:

یک کلاس می‌تواند دارای چندین سازنده باشد که بر اساس آرگومان‌های فراهم شده هنگام و هله سازی، سازنده مورد نظر انتخاب و اجرا می‌شود.

الزامی به تعریف یک سازنده پیش فرض (به معنای بدون پارامتر) نیست. یعنی یک کلاس می‌تواند هیچ سازنده‌ی بی‌پارامتری نداشته باشد.

در بخش‌های بعدی مطالب بیشتری در مورد سازنده‌ها و سایر اعضای کلاس خواهید آموخت.

نظرات خوانندگان

نویسنده: محسن خان
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۱۴ ۸:۴۵

ممnon از شما. بنابراین مقدار دهی خواص در سازنده کلاس به معنای نسبت دادن مقدار پیش فرض به آنها است. چون سازنده کلاس پیش از هر کد دیگری در کلاس فراخوانی می‌شود.

نویسنده: آرمان فرقانی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۱۴ ۱۰:۳۱

تشکر. همانطور که گفته شد بلافاصله پس از تخصیص حافظه به شئ سازنده اجرا می‌شود. در صورت استفاده از سازنده پارامتر دار کد مشتری از ابتدا شئ را با مقادیر عملیاتی خود ایجاد می‌کند.

نویسنده: سید ایوب کوکبی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۱۴ ۱۲:۵۹

سلام، آقای فرقانی بسیار عالی بود، واقعا لذت بردم، فقط خواهشی از شما دارم این هستش که : دقت و حساسیت مبحث شی گرایی رو احیانا فدای چیزهای دیگر نکنید!، منظورم این هستش که تا حد توان اصول مهندسی نرم افزار رو به صورت کامل رعایت بفرمایید و نگران کاربر مبتدی نباشد، کاربر مبتدی، ناخودآگاه خودش مطالب غیر قابل فهم رو فیلتر میکنه و در بدترین حالت، در آن مورد، از شما سوال خواهند کرد و شما هم آنها را به موضوع مناسب ارجاع خواهید داد هر چند اگر موضوع ارائه شده بعدا قراره باز بشه، خیلی راحت می‌تونید در متن نوید توضیحات بیشتر رو به خواننده بدهید و در غیر این صورت ارجاع به توضیحات مناسب. به هر حال باز هم تاکید می‌کنم و سفارش میکنم که دقت بیان و رعایت اصول رو فدای هیچ چیزی نکنید. ممنونم.

نویسنده: آرمان فرقانی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۱۴ ۱۳:۲۳

تشکر از نظر شما. اگر مورد خاصی مد نظر دارید بفرمایید تا توضیح بدم یا در صورت لزوم در متن اصلاح کنم. در نظر داشته باشید این سری مطالب با مطالب دیگر موجود در سایت متفاوت است و هدف خاصی را دنبال می‌کند که در بخش اول توضیح داده شد. بنابراین نمی‌توان در این سری مطالب نگران کاربر مبتدی تر نبود چراکه جامعه هدف این بحث‌ها هستند. به دلیل همین جامعه هدف مورد نظر، نوشتن این گونه مطالب دشوارتر از بیان مفاهیم پیچیده‌تر برای کاربران حرفه‌ای تر است. و همین امر به علاوه وقت محدود بندۀ سبب تأخیر در ارسال مطالب است. ضمناً صرف بیان انبوهای از اطلاعات تأثیر لازم را در خواننده نمی‌گذارد. در بسیاری مواقع بیان برخی مفاهیم مهندسی نرم افزار یا ویژگی‌های جدید زبان (مانند var) به صورت مقایسه ای با روش پیشین سبب تثیت بهتر مطالب در ذهن خواننده می‌شود. اما در شیوه کد نویسی تا حد ممکن سعی شده اصول رعایت شود و بیهوده خواننده با روش ناصحیح آشنا نشود. اگر نکته خاصی یافتید بفرمایید اصلاح کنیم.

نویسنده: عبداللهی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۱۶ ۰:۵۱

باسلام. تشکر ازینکه مطالب رو ساده گویا و دقیق بیان می‌کنید. بسیار عالی بود. سپاسگزارم.
یک کلاس همیشه ۱ سازنده پیش فرض بدون پارامتر دارد که هنگام و هله سازی فراخوانی شده و اجرا می‌شود و در صورت نیاز میتوان ۱ سازنده بر اساس نیازهای پروره تعریف کرد که هنگام و هله سازی از یک کلاس سازنده تعریف شده ما بر سازنده پیش فرض اولویت دارد. درسته؟ بازم متشکرم. مرسى

نویسنده: محسن خان
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۱۶ ۱۱:۱۲

محدودیتی برای تعداد متدهای سازنده وجود نداره (مبخت overloading است که نیاز به بحث جداگانه دارد). در زمان و هله سازی کلاس میشه مشخص کرد کدام متد مورد استفاده قرار بگیره. این متد بر سایرین مقدم خواهد بود. همچنین سازنده استاتیک هم قابل تعریف است که نکته خاص خودش رو دارد.

نویسنده: آرمان فرقانی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۱۶ ۱۱:۱۴

- سلام و تشکر. به نکات زیر در متن توجه فرمایید.
۱. سازنده پیش فرض منظور همان سازنده بی پارامتر است خواه توسط کامپایلر ایجاد شده باشد خواه توسط برنامه نویس به صورت صریح در کلاس تعریف شده باشد.
 ۲. اگر توسط برنامه نویس هیچ سازنده ای تعریف نگردد، کامپایلر یک سازنده بدون پارامتر خواهد ساخت که وظیفه تنظیم مقادیر پیش فرض اعضای داده ای کلاس را برعهده بگیرد.
 ۳. اگر برنامه نویس سازنده ای تعریف کند خواه با پارامتر کامپایلر سازنده ای نخواهد ساخت. پس اگر مثلًا برنامه نویس تنها یک سازنده با پارامتر تعریف کند، کلاس فاقد سازنده بی پارامتر یا پیش فرض خواهد بود.
 ۴. در یک کلاس میتوان چندین سازنده تعریف نمود.
- موفق باشید.

نویسنده: محسن نجف زاده
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۲۸ ۱۴:۴۴

سلام/با تشکر از مطالب پایه ای و مفیدتون
کاربرد دو قطعه کد زیر در چه زمانی بهتر است؟

1. گرفتن مقدار مساحت به صورت یک Property

```
public double Area
{
    get { return _height * _baseLength * 0.5; }
}
```

2. محاسبه مساحت با استفاده از یک Method

```
public double Area()
{
    return _height * _baseLength * 0.5;
}
```

نویسنده: احمد
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۲۸ ۱۸:۳۳

Properties vs Methods

نویسنده: محسن نجف زاده
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۲۹ ۸:۳۸

احمد عزیز ممنون بابت لینک تون.
سوالم اینه که چرا آقای فرقانی تو این مثال برای Area هم یک Property تعریف کردن (چون صرفا فقط یک مثال | براساس تعریف Property و Method ، متد بهتر نبود؟)

نویسنده: محسن خان
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۲۹ ۸:۴۸

خلاصه لینک احمد: اگر محاسبات پیچیده و طولانی است، یا تاثیرات جانبی روی عملکرد سایر قسمت‌های کلاس دارند، بهتره از متاد استفاده بشه. اگر کوتاه، سریع و یکی دو سطربی است و ترتیب فراخوانی آن اهمیتی ندارد، فرقی نمی‌کنه و بهتره که خاصیت باشه و اگر این شرایط حاصل شد، عموم کاربران تازه کار استفاده از خواص را نسبت به متادها ساده‌تر می‌یابند و به نظر آن‌ها تمیزتری دارد (هدف این سری مقدماتی).

نویسنده: محسن نجف زاده
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۲۹ ۹:۱۳

باز هم به نظر من استفاده از `method` صحیح‌تر بود درسته که در اینجا محاسبات پیچیده (*computationally complex*) نداریم اما چون یک `action` تلقی می‌شے پس (البته شاید این حساسیت بیجاست و به قول دوست عزیز 'محسن خان' چون این سری مقدماتی است به این صورت نوشته شده است)

نویسنده: آرمان فرقانی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۳۰ ۱۹:۵

ضمن تشکر از دوستانی که در بحث شرکت کردند و پوزش به دلیل اینکه چند هفته ای در سفر هستم و تهیه مطالب با تأخیر انجام خواهد شد.

برای پاسخ به پرسش دوست گرامی آقای نجف زاده ابتدا بخشی از این مطلب را یادآوری می‌کنم.
... مساحت را این بار به جای متاد به صورت یک پروپرتو پیاده سازی می‌کنیم. اگرچه در آینده بیشتر راجع به چگونگی انتخاب برای پیاده سازی یک عضو کلاس به صورت پروپرتو یا متاد بحث خواهیم کرد اما به عنوان یک قانون کلی در نظر داشته باشید عضوی که به صورت منطقی به عنوان داده مطرح است را به صورت پروپرتو پیاده سازی کنید. مانند نام دانشجو. از طرفی اعضایی که دلالت بر انجام عملی دارند را به صورت متاد پیاده سازی می‌کنیم. مانند متاد تبدیل به نوع داده دیگر. (مثلاً `Object.ToString()` ...)

بنابراین به نکات زیر توجه فرمایید.

۱. در این مطالب سعی شده است امکان پیاده سازی یک مفهوم به دو صورت متاد و پروپرتو نشان داده شود تا در ذهن خواننده زمینه‌ای برای بررسی بیشتر مفهوم متاد و پروپرتو و تفاوت آن‌ها فراهم گردد. این زمینه برای کنجدکاوی بیشتر معمولاً با انجام یک جستجوی ساده سبب توسعه و تثبیت علم شخص می‌گردد.

۲. در متن بالا به صورت کلی اشاره شده است هر یک از دو مفهوم متاد و پروپرتو در کجا باید استفاده شوند و نیز خاطرنشان شده است در مطالب بعدی در مورد این موضوع بیشتر صحبت خواهد شد.

۳. نکته مهم در طراحی کلاس، پایگاه داده و ... خرد جهان واقع یا محیط عملیاتی مورد نظر طراح است. به عبارت دیگر گسی نمی‌تواند به یک طراح بگوید به طور مثال مساحت باید متاد باشد یا باید پروپرتو باشد. طراح با توجه به مفهوم و کارکردی که برای هر مورد در ذهن دارد بر اساس اصول و قواعد، متاد یا پروپرتو را بر می‌گزیند. مثلاً در خرد جهان واقع موجود در ذهن یک طراح مساحت به عنوان یک عمل یا اکشنی که شیء انجام می‌دهد است و بنابراین متاد را انتخاب می‌کند. طراح دیگری در خرد جهان واقع دیگری در حال طراحی است و مثلاً مترادِ یک شیء خانه را به عنوان یک ویژگی ذاتی و داده ای می‌نگرد و گمان می‌کند خانه نیازی به انجام عملی برای بدست آوردن مساحت خود ندارد بلکه یکی از ویژگی‌های خود را می‌تواند به اطلاع استفاده کننده برساند. پس شما به طراح دیگر نگویید اکشن تلقی می‌شے پس باید متاد استفاده شود. اگر خود در پروژه ای چیزی را اکشن تلقی نمودید بله باید متاد به کار ببرید. تلقی‌ها بر اساس خرد جهان واقع معنا دارند.

۴. پروپرتو و متاد از نظر شیوه استفاده و ... با هم تفاوت مهم بین آنها بیان نوع مفاهیم موجود در ذهن طراح به کد مشتری است. فراموش نکنید خود پروپرتو دارای اکسسور است که چیزی مانند متاد است. در خیلی از موارد صحیح‌تر بودن پیاده سازی با متاد یا با پروپرتو معنا ندارد. انتخاب ما بین متاد یا پروپرتو بر اساس نحوه استفاده مطلوب در کد مشتری و نیز اطلاع به مشتری که مثلاً فلان مفهوم از دید ما یک اکشن است و فلان چیز داده صورت می‌گیرد.

نوبنده: محسن نجف زاده
تاریخ: ۸:۹ ۱۳۹۲/۰۳/۲۹

با تشکر از آرمان فرقانی عزیز / مطلب و بحث مفید بود.

برای ایجاد یک رشته تصادفی [Alphanumeric](#) (شامل حرف و عدد) روش‌های زیادی وجود دارد ولی در اینجا به تشریح ۲ روش آن اکتفا می‌کنیم.

روش کلی: ابتدا بازه رشته تصادفی مورد نظر را تعیین می‌کنیم. سپس به اندازه طول رشته، اندیس تصادفی ایجاد می‌کنیم و بوسیله آنها کاراکتر تصادفی را از بازه بدست می‌آورم و در انتهای کاراکترهای تصادفی را با هم ادغام کرده تا رشتهنهایی حاصل شود.

روش اول:

ابتدا بازه (char) رشته را مشخص می‌کنیم.

```
var chars = "ABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUVWXYZabcdefghijklmnopqrstuvwxyz0123456789";
```

سپس بوسیله LINQ آن را به اندازه طول رشته دلخواه (در این مثال ۸ کاراکتر) تکرار می‌کنیم و برای انتخاب تصادفی یک کاراکتر در هر بازه (char) تکرار شده از کلاس جهت بدست آوردن اندیس تصادفی بازه استفاده می‌کنیم.

```
var random = new Random();
var result = new string(
Enumerable.Repeat(chars, 8)
.Select(s => s[random.Next(s.Length)])
.ToArray());
```

توجه: از این روش برای هیچ کدام از موارد مهم و کلیدی مانند ساخت کلمه عبور و توکن استفاده نکنید.
روش دوم:

همانند روش اول ابتدا بازه رشته را تعیین می‌کنیم.

```
char[] chars = new char[62];
chars="abcdefghijklmnopqrstuvwxyzABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUVWXYZ1234567890".ToCharArray();
```

بعد از تعریف بازه، یک سری اعداد تصادفی غیر صفر را بوسیله کلاس [RNGCryptoServiceProvider](#) و متدها [GetNonZeroBytes](#) آن در متغیری که قرار است بعدا در ایجاد رشته‌ی تصادفی نیاز است پر می‌کنیم.

```
byte[] data = new byte[maxSize];
RNGCryptoServiceProvider crypto = new RNGCryptoServiceProvider();
crypto.GetNonZeroBytes(data);
```

در این مرحله به تعداد طول رشته تصادفی مورد نظر عدد تصادفی بین ۰ تا ۲۵۵ ذخیره شده در متغیر data داریم، برای ایجاد اندیس تصادفی از باقیمانده عدد تصادفی ایجاد شده در مرحله قبل (byte) به طول بازه (chars.Length) استفاده می‌کنیم سپس کاراکترهای تصادفی را کنار یکدیگر قرار می‌دهیم.

```
StringBuilder result = new StringBuilder(maxSize);
foreach (byte b in data)
{
    result.Append(chars[b % (chars.Length)]);
}
```

و در نهایت متدهای جهت ایجاد رشته [Alphanumeric](#) در روش دوم به شکل زیر خواهد بود:

```
public static string GetRandomAlphaNumeric (int maxSize)
{
    char[] chars = new char[62];
    chars ="abcdefghijklmnopqrstuvwxyzABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUVWXYZ1234567890".ToCharArray();
    RNGCryptoServiceProvider crypto = new RNGCryptoServiceProvider();
    byte[] data = new byte[maxSize];
    crypto.GetNonZeroBytes(data);
    StringBuilder result = new StringBuilder(maxSize);
    foreach (byte b in data)
    {
        result.Append(chars[b % (chars.Length)]);
    }
    return result.ToString();
}
```

لازم به یادآوری است که رشته ایجاد شده در 2 روش بیان شده منحصر بفرد نیست بلکه تصادفی است، درواقع تصادفی بودن با منحصر بودن متفاوت است، برای ایجاد رشته‌های منحصر بفرد روش‌هایی (البته این روشها 100 درصد نیستند ولی از قابلیت اطمینان بالایی برخوردار هستند) وجود دارد که پست‌های بعدی به آنها اشاره خواهند کرد.

کتابخانه‌ای برای نگاشت اطلاعات یک شیء به شیء ای دیگر به صورت خودکار می‌باشد.

در این مقاله چگونگی رسیدگی به Null property در AutoMapper بررسی خواهیم کرد. فرض کنید شیء منبع دارای یک خاصیت Null است و می‌خواهید به وسیله Automaper شیء منبع را به مقصد نگاشت نمایید. اما می‌خواهید در صورت Null بودن شیء مبدأ، یک مقدار پیش فرض برای شیء مقصد در نظر گرفته شود.

برای نمونه کلاس user را که در آن از کلاس Address یک خاصیت تعریف شده، در نظر بگیرید. اگر مقدار آدرس در شیء منبع خالی بود شاید شما بخواهید مقدار آن را به صورت empty string و یا با یک مقدار پیش فرض در مقصد مقدار دهی کنید.

همانند مثال زیر:

```
public class UserSource
{
    public Address Address{get;set;}
}

public class UserDestination
{
    public string Address{get;set;}
}
```

ابتدا نگاشت‌ها را تعریف می‌کنیم:

```
AutoMapper.Mapper.CreateMap<UserSource, UserDestination>()
    .ForMember(dest => dest.Address
        , opt => opt.NullSubstitute("Address not found"))
    );
```

کد بالا نشان دهنده تبدیل Address به Address می‌باشد و بیانگر این است که اگر آدرس شیء منبع Null بود، مقدار پیش فرضی را برای شیء مقصد در نظر بگیرد. در انتها می‌توان نگاشت را در برنامه متناسب با نیاز خود انجام داد:

```
var model = AutoMapper.Mapper.Map<UserSource, UserDestination>(user);
var models = AutoMapper.Mapper.Map<IEnumerable<UserSource>, IEnumerable<UserDestination>>(users);
```

نظرات خوانندگان

نویسنده: daneshjoo
تاریخ: ۲۰:۴۱ ۱۳۹۲/۰۲/۲۳

سلام

مهند من يه دياتبيس دارم که حاوی اطلاعات است در جداول اون در تمام ستونها به غير از ستون کلید اومده تيک allow null رو فعال کرده يعني اين ستونها میتونه مقدار null رو بگيره .

حالا اون برنامه که اين اطلاعات رو وارد دياتبيس کرده اومند هر ستونی که نوعش رشتہ بوده مقدار empty وارد کرده نه null و ستون هایی که نوعشون int هست مقدار صفر وارد کرده ، مثل همین مطلبی که شما گفتید اما به صورت سنتی .

به نظر شما من باید همین رویه رو با روش شما انجام بدم یا نه همون مقدار null و در دياتبيس ذخیره کنم ؟

نویسنده: MehRad
تاریخ: ۲۱:۴۶ ۱۳۹۲/۰۲/۲۳

سلام
بسنگی به کار خودتون داره . مطلب بالا مربوط به نگاشت اطلاعات یک شیء به شیء ای دیگره . اما شما برای در نظر گرفتن مقدار پیش فرض در دياتبيس همون طور که میدونید با تنظیم Default Value or Binding میتوانی مقدار پیش فرضی برای ستونهای Null در نظر بگیری.

نویسنده: ناصر پورعلی
تاریخ: ۱۶:۴۴ ۱۳۹۳/۰۳/۲۱

سلام
من از Automapper واسه مپ کردن مدل و ویو مادل‌ها تو برنامه ام استفاده میکنم
مشکلم اینجاست که در کلاس model یه فیلد از نوع byte[] دارم

```
public class News : BaseEntity
{
    public byte[] SmallImage { get; set; } // SmallImage
}
```

در viewModel هم دقیقا همین فیلد رو دارم.
منتھی موقع مپ کردن این فیلد null میشه.

```
news = model.ToEntity(news);

public static News ToEntity(this NewsModel model, News destination)
{
    Mapper.CreateMap<NewsModel, News>();
    return Mapper.Map(model, destination);
}
```

علتش رو نمیدونم، کسی هست بدونه؟
باتشکر

```
public class TestModel
{
    public byte[] MProperty { get; set; }
}
```

```
public class TestViewModel
{
    public byte[] VMProperty { get; set; }
}
```

```
class Program
{
    static void Main(string[] args)
    {
        Mapper.CreateMap<TestModel, TestViewModel>().ForMember(tv => tv.VMProperty, m => m.MapFrom(t => t.MProperty));
        TestModel tm = new TestModel();
        tm.MProperty = new byte[] { 1, 2, 3, 4 };

        TestViewModel tvm = Mapper.Map<TestModel, TestViewModel>(tm);
        foreach (var item in tvm.VMProperty)
        {
            Console.WriteLine(item.ToString());
        }
        Console.ReadKey();
    }
}
```

در صورتی که MProperty مقدار داشته باشد مشکلی پیش نمی‌آید اگر هم null باشد مشکلی پیش نمی‌آید و VMProperty برابر با null هست.

کد زیر را در نظر بگیرید :

```
object text1 = "test";
object text2 = "test";

object num1 = 1;
object num2 = 1;

Console.WriteLine("text1 == text2 : " + (text1 == text2));
Console.WriteLine("num1 == num2 : " + (num1 == num2));
```

به نظر شما چه چیزی در خروجی نمایش داده می‌شود؟

هر چهار متغیر text1 و text2 و num1 و num2 از نوع object هستند. با اینکه مقدار text1 و text2 یکی و مقدار num1 و num2 هم یکی است، نتیجه text1==text2 برابر true است اما num1==num2 برابر false است.

خطی که text2 تعریف شده است را تغییر میدهیم :

```
object text2 = "test".ToLower();
```

اینبار با این که باز مقدار text1 و text2 یکی و هر دو "test" است، اما نتیجه text1==text2 برابر false است. انتظار ما هم همین است. دو object ایجاد شده است و یکی نیستند. تنها در صورتی باید نتیجه == آنها true باشد که هر دو به یک اشاره کنند.

اما چرا در کد اولی اینگونه نبود؟

دلیل این کار بر میگردد به رفتار داتنست نسبت به رشته‌ایی که به صورت صریح در برنامه تعریف می‌شوند. CLR یک جدول برای ذخیره رشته‌ها به نام **intern pool** برای برنامه می‌سازد. هر رشته‌ای تعریف می‌شود، اگر در intern pool رشته‌ای با همان مقدار وجود نداشته باشد، یک رشته جدید ایجاد و به جدول اضافه می‌شود، و اگر موجود باشد متغیر جدید فقط به آن اشاره می‌کند. در واقع اگر 100 جای برنامه حتی در کلاسهای مختلف، رشته‌ایی با مقادیر یکسان وجود داشته باشند، برای همه آنها یک نمونه وجود دارد.

بنابراین text1 و text2 در کد اولی واقعاً یکی هستند و یک نمونه برای آنها ایجاد شده است.

البته چند نکته در اینجا هست :

اگر text1 و text2 به صورت string تعریف شوند، نتیجه text1==text2 در هر دو حالت فوق برابر true است. چون عملگر == در کلاس string یکبار دیگر overload شده است:

```
public sealed class String : ...
{
    ...
    public static bool operator==(string a, string b)
    {
```

جدول نگهداری رشته‌ها در داتنت intern pool

```
        return string.Equals(a, b);
    }
    ...
}
```

این که کدام یک از overload‌ها اجرا شوند (کلاس پایه، کلاس اصلی، ...) به نوع دو متغیر اطراف == بستگی دارد. مثلا در کد زیر :

```
string text1 = "test";
string text2 = "test".ToLower();

Console.WriteLine("text1 == text2 (string) : " + (text1 == text2));
Console.WriteLine("text1 == text2 (object) : " + ((object)text1 == (object)text2));
```

اولین نتیجه true و دومی false است. چون در اولی عملگر == تعریف شده در کلاس string مورد استفاده قرار می‌گیرد اما در دومی عملگر == تعریف شده در کلاس object :

اگر دقต نشود این رفتار مشکلزا می‌شود. مثلاً حالت را در نظر بگیرید که text1 ورودی کاربر است و text2 از بانک اطلاعاتی خوانده شده است و با اینکه مقادیر یکسان دارند نتیجه == آنها است. اگر تعریف عملگرها در کلاس object به صورت virtual بود و در کلاس‌های دیگر override می‌شد، این تغییر نوع‌ها تاثیری نداشت. اما عملگرها به صورت static تعریف می‌شوند و امکان override شدن ندارند. به همین خاطر کلاس object متدی به اسم Equals در اختیار گذاشته که کلاس‌ها آنرا override می‌کنند و معمولاً از این متد برای سنجش برابری دو کلاس استفاده می‌شود :

```
object text1 = "test";
object text2 = "test".ToLower();

Console.WriteLine("text1 Equals text2 : " + text1.Equals(text2));
Console.WriteLine("text1 Equals text2 : " + object.Equals(text1, text2));
```

البته یادآور می‌شوم که فقط رشته‌هایی که به صورت صريح در برنامه تعریف شده‌اند، در intern pool قرار می‌گیرند و این فهرست شامل رشته‌هایی که از فایل یا بانک اطلاعاتی خوانده می‌شوند یا در برنامه تولید می‌شوند، نیست. این کار منطقی است و گرنه حافظه زیادی مصرف خواهد شد.

با استفاده از متد [string.Intern](#) می‌توان یک رشته را که در intern pool وجود ندارد، به فهرست آن افزود. اگر رشته در intern pool وجود داشته باشد، reference آنرا بر می‌گرداند در غیر اینصورت یک reference به رشته جدید به intern pool اضافه می‌کند و آنرا بر می‌گرداند.

یک مورد استفاده آن هنگام lock روی رشته‌هاست. برای مثال در کد زیر DeviceId یک رشته است که از بانک اطلاعاتی خوانده می‌شود و باعث می‌شود که چند job همزمان به یک دستگاه وصل نشوند :

```
lock (job.DeviceId)
{
    job.Execute();
}
```

اگر یک job با deviceId برابر COM1 در حال اجرا باشد، این lock جلوی اجرای همزمان job دیگری با همین deviceId را

نمی‌گیرد. زیرا هر چند مقدار `DeviceId` دو `job` یکی است ولی به یک نمونه اشاره نمی‌کنند.

می‌توان `lock` را اینگونه اصلاح کرد :

```
lock (string.Intern(job.DeviceId))
{
    job.Execute();
}
```

نظرات خوانندگان

نویسنده: محسن خان
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۳۰ ۰:۳۵

ممنون. البته شرایط کد خودتون رو کامل اینجا قرار ندادید ولی [در حالت کلی توصیه میشه](#) که برای استفاده از lock یک شیء private object در سطح کلاس تعریف بشه و از اون استفاده بشه [تا حالت‌های دیگر](#).

نویسنده: رحمت الله رضایی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۳۱ ۹:۵۶

- البته این فقط یک مثال بود برای درک متد string.Intern.
- چگونگی شی معرفی شده به lock هم بسته به شرایط ممکن است متفاوت باشد. ممکن است یک private object در سطح همان کلاسی که lock در آن استفاده می‌شود، جوابگو باشد. اما در شرایط دیگری ممکن است اینگونه نباشد. مانند مثال فوق.

عنوان: انتخاب پویای فیلد ها در LINQ
 نویسنده: شاهین کیاست
 تاریخ: ۱۳۹۲/۰۳/۰۳
 آدرس: www.dotnettips.info
 گروهها: C#, LINQ

یک [DLS](#) بر مبنای .NET می باشد که برای پرس و جو در منابع داده ای مانند پایگاههای داده ، فایل‌های XML و یا لیستی از اشیاء درون حافظه کاربرد دارد.

یکی از بزرگترین مزیت‌های آن Syntax آسان و خوانا آن می‌باشد.

LINQ از 2 نوع نمادگذاری پشتیبانی می‌کند:
 : query expressions یا Inline LINQ

```
var result =
  from product in dbContext.Products
  where product.Category.Name == "Toys"
  where product.Price >= 2.50
  select product.Name;
```

: Fluent Syntax

```
var result = dbContext.Products
  .Where(p => p.Category.Name == "Toys" && p.Price >= 250)
  .Select(p => p.Name);
```

در پرس و چوہای بالا فیلد های مورد نیاز در قسمت Select شناخته شده هستند . اما گاهی ممکن است فیلد های مورد نیاز در زمان اجرا مشخص شوند.

به عنوان مثال یک گزارش ساز پویا که کاربر مشخص می‌کند چه ستون هایی در خروجی نمایش داده شوند یا یک جستجوی پیشرفته که ستون های خروجی به اختیار کاربر در زمان اجرا مشخص می‌شوند.

Add column(s) to show in the report and identify the column(s) to sort by:

Columns :

Chassis Type	▲
Chassis Version	▼
DUP Bundle Certified System Set	▲
DUP Bundle Creation Date	▼
DUP Bundle Description	Add

این مدل را در نظر داشته باشید :

```
public class Student
{
  public int Id { get; set; }
  public string Name { get; set; }
  public string Field1 { get; set; }
```

انتخاب پویای فیلد ها در LINQ

```
public string Field2 { get; set; }
public string Field3 { get; set; }

public static IEnumerable<Student> GetStudentSource()
{
    for (int i = 0; i < 10; i++)
    {
        yield return new Student
        {
            Id = i,
            Name = "Name " + i,
            Field1 = "Field1 " + i,
            Field2 = "Field2 " + i,
            Field3 = "Field3 " + i
        };
    }
}
```

ستون های کلاس `Student` را در رابط کاربری برنامه جهت انتخاب به کاربر نمایش می دهیم. سپس کاربر یک یا چند ستون را انتخاب می کند که قسمت `Select` کوئری برنامه باید بر اساس فیلدهای مورد نظر کاربر مشخص شود.

یکی از روش هایی که می توان از آن بهره برد استفاده از کتاب خانه `Dynamic LINQ` معرفی شده در [اینجا](#) می باشد.

این کتابخانه جهت سهولت در نصب به کمک NuGet در [این آدرس](#) قرار دارد.

فرض بر این است که فیلدهای انتخاب شده توسط کاربر با " " از یکدیگر جدا شده اند.

```
public class Program
{
    private static void Main(string[] args)
    {
        System.Console.WriteLine("Specify the desired fields : ");
        string fields = System.Console.ReadLine();
        IEnumerable<Student> students = Student.GetStudentSource();
        IQueryble output = students.AsQueryable().Select(string.Format("new({0})", fields));
        foreach (object item in output)
        {
            System.Console.WriteLine(item);
        }
        System.Console.ReadKey();
    }
}
```

همانطور که در عکس ذیل مشاهده می کنید پس از اجرای برنامه ، فیلدهای انتخاب شده توسط کاربر از منبع داده‌ی دریافت شده و در خروجی نمایش داده شده اند.

Specify the desired fields :

Field1,Field2,Id,Name

```
<Field1=Field1 0, Field2=Field2 0, Id=0, Name=Name 0>
<Field1=Field1 1, Field2=Field2 1, Id=1, Name=Name 1>
<Field1=Field1 2, Field2=Field2 2, Id=2, Name=Name 2>
<Field1=Field1 3, Field2=Field2 3, Id=3, Name=Name 3>
<Field1=Field1 4, Field2=Field2 4, Id=4, Name=Name 4>
<Field1=Field1 5, Field2=Field2 5, Id=5, Name=Name 5>
<Field1=Field1 6, Field2=Field2 6, Id=6, Name=Name 6>
<Field1=Field1 7, Field2=Field2 7, Id=7, Name=Name 7>
<Field1=Field1 8, Field2=Field2 8, Id=8, Name=Name 8>
<Field1=Field1 9, Field2=Field2 9, Id=9, Name=Name 9>
```

این روش مزایا و معایب خودش را دارد ، به عنوان مثال خروجی یک لیست از شیء Student نیست یا این Select فقط برای روی یک شیء IQueryble قابل انجام است.

روش دیگری که می توان از آن بهره جست استفاده از یک متده کمکی جهت تولید پویای عبارت Lambda ورودی Select می باشد :

```
public class SelectBuilder <T>
{
    public static Func<T, T> CreateNewStatement(string fields)
    {
        // input parameter "o"
        var xParameter = Expression.Parameter(typeof(T), "o");

        // new statement "new T()"
        var xNew = Expression.New(typeof(T));

        // create initializers
        var bindings = fields.Split(',').Select(o => o.Trim())
            .Select(o =>
            {
                // property "Field1"
                var property = typeof(T).GetProperty(o);

                // original value "o.Field1"
                var xOriginal = Expression.Property(xParameter, property);

                // set value "Field1 = o.Field1"
                return Expression.Bind(property, xOriginal);
            })
            .ToList();

        // initialization "new T { Field1 = o.Field1, Field2 = o.Field2 }"
        var xInit = Expression.MemberInit(xNew, bindings);

        // expression "o => new T { Field1 = o.Field1, Field2 = o.Field2 }"
        var lambda = Expression.Lambda<Func<T, T>>(xInit, xParameter);

        // compile to Func<T, T>
        return lambda.Compile();
    }
}
```

برای استفاده از متده CreateNewStatement باید اینگونه عمل کرد :

LINQ انتخاب پویای فیلد ها در

```
IEnumerable<Student> result = students.Select(SelectBuilder<Student>.CreateNewStatement("Field1, Field2")).ToList();
foreach (Student student in result)
{
    System.Console.WriteLine(student.Field1);
}
```

خروجی یک لیست از Student می باشد.
نحوه کارکرد CreateNewStatement :

ابتدا فیلدهای انتخابی کاربر که با "،" جدا شده اند به ورودی پاس داده می شود سپس یک statement خالی ایجاد می شود :

```
o=>new Student()
```

فیلدهای ورودی از یکدیگر تفکیک می شوند و به کمک Reflection پر اپرتی معادل فیلد رشته ای در کلاس Student پیدا می شود :

```
var property = typeof(T).GetProperty(o);
```

سپس عبارت Select و تولید شیء جدید بر اساس فیلدهای ورودی تولید می شود و برای استفاده Compile به Func می شود. در نهایت Func تولید شده به Select پاس داده می شود و لیستی از Student بر مبنای فیلدهای انتخابی تولید می شود.

```
// initialization "new T { Field1 = o.Field1, Field2 = o.Field2 }"
var xInit = Expression.MemberInit(xNew, bindings);

// expression "o => new T { Field1 = o.Field1, Field2 = o.Field2 }"
var lambda = Expression.Lambda<Func<T, T>>(xInit, xParameter); // lambda{o => new Student() {Field1 = o.Field1}};

// compile to Func<T, T>
return lambda.Compile();
```

دریافت مثال : [DynamicSelect.zip](#)

نظرات خوانندگان

نویسنده: sorosh
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۱/۱۲ ۷:۴۴

با سلام؛ با ایجاد ستون ردیف با new Select در LINQ مشکل دارم. طوریکه بصورت اتوماتیک یک ستون ردیف ایجاد نمایم:

```
var all = (from x in db.tblZones
select new
{
    RowNuber=???????????????
    Code = x.xCode,
    Caption = x.xCaption,
    Comment = x.xComments,
    DT_RowId = "tr" + x.xCode.ToString(),
});

```

نویسنده: محسن خان
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۱/۱۲ ۱۱:۳۲

یک متغیر count قبل از عبارتی که نوشته ایجاد کن. اینبار جلوی RowNumber بنویس + .count++.

نویسنده: شاهین کیاست
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۱/۱۲ ۱۱:۴۰

متد Select یک Overload دیگر دارد که Index را فراهم می‌کند :

```
string[] weekDays = { "Monday", "Tuesday", "Wednesday", "Thursday", "Friday" };
weekDays.Select((day, index) => new { Day = day, Index = index })
    .Where(x => x.Day.Contains("s"))
    .Select(x => x.Index)
    .ToArray();
```

البته در این کد از Lambda Syntax استفاده شده که برای کد شما هم ممکن است.

نویسنده: محمد رضا کنی
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۷/۰۶ ۱۷:۲

سلام ، بسیار عالی بود
حالا همین کد رو چطور میشه برای قرار دادن ضابطه بصورت داینامیک گسترش داد

نویسنده: محسن خان
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۷/۰۶ ۱۸:۴۰

یک نگاهی به پروژه [جستجوی پویا با استفاده از Expression ها](#) داشته باشد.

به حلقه های تکرار زیر دقت کنید.

#1 حلقه for با استفاده از متغیر Count لیست

```
var ListOfNumber = new List<int>() { 100, 200, 300, 400, 500 };
for ( int i = 0 ; i < ListOfNumber.Count ; i++ )
{
  Console.WriteLine( ListOfNumber[i] );
}
```

#2 حلقه for با استفاده از متغیر یا مقدار صریح

```
var ListOfNumber = new List<int>() { 100, 200, 300, 400, 500 };
for ( int i = 0 ; i < 5 ; i++ )
{
  Console.WriteLine( ListOfNumber[i] );
}
```

ساده که احتمالا خیلی از شماها از اون استفاده می کنید.

```
var ListOfNumber = new List<int>() { 100, 200, 300, 400, 500 };
foreach ( var number in ListOfNumber )
{
  Console.WriteLine( number );
}
```

که مورد علاقه بعضی ها از جمله خود من است.

```
var ListOfNumber = new List<int>() { 100, 200, 300, 400, 500 };
ListOfNumber.ForEach( number =>
{
  Console.WriteLine( number );
});
```

به نظر شما حلقه های بالا از نظر کارایی چه تفاوتی با هم دارند؟

تمام حلقه های بالا یک خروجی رو چاپ خواهند کرد ولی اگر فکر می کنید که هیچ تفاوتی ندارند سخت در اشتباه هستید.
هر 4 حلقه تکرار بالا رو در 21 حالت مختلف با شریط یکسان در یک سیستم تست کردیم و نتایج زیر حاصل شد.(منظور از نتایج مدت زمان اجرای هر حلقه است)

#4 Lambda ForEach	#3 foreach	استفاده از متغیر #2-for	استفاده از متغیر Count #1	تعداد تکرار
0.000012	0.000014	0.000007	0.000008	1000
0.000022	0.000026	0.000013	0.000014	2000
0.000028	0.000036	0.000016	0.000019	3000
0.000035	0.000047	0.000022	0.000024	4000
0.000043	0.000058	0.000025	0.000029	5000
0.000081	0.000117	0.000047	0.000059	10,000

مقایسه بین حلقه های تکرار (foreach و for و Lambda ForEach)

#4 Lambda ForEach	#3 foreach	#2 استفاده از متغیر	#1 با استفاده از متغیر Count لیست	تعداد تکرار
0.000161	0.000225	0.000093	0.000128	20,000
0.000233	0.000336	0.000141	0.000157	30,000
0.000310	0.000442	0.000180	0.000221	40,000
0.000307	0.000553	0.000236	0.000263	50,000
0.000773	0.001103	0.000443	0.000530	100,000
0.001531	0.002194	0.000879	0.001070	200,000
0.002308	0.003281	0.001345	0.001641	300,000
0.003083	0.004388	0.001783	0.002233	400,000
0.003873	0.005521	0.002244	0.002615	500,000
0.007767	0.011072	0.004520	0.005303	1,000,000
0.015536	0.022127	0.009074	0.010543	2,000,000
0.023268	0.033186	0.013569	0.015738	3,000,000
0.031188	0.044335	0.018113	0.021039	4000,000
0.038793	0.055521	0.022593	0.026280	5000,000
0.078482	0.111517	0.046090	0.052528	10,000,000

بررسی نتایج :

سریع ترین حلقه تکرار حلقه for با استفاده از متغیر معمولی به عنوان تعداد تکرار حلقه است. رتبه دوم برای حلقه for همراه با استفاده از خاصیت Count لیست مورد نظر بوده است. دلیلش هم اینه که سرعت دستیابی کامپایلر به متغیرهای معمولی حتی تا 3 برابر سریع تر از دسترسی به متدهای get خاصیت هاست. مهمترین نکته این است که Lambda ForEach عملکردی بسیار بهتری نسبت به foreach معمولی دارد.

پس هر گاه قصد اجرای حلقه ForEach رو برای لیست دارید و سرعت اجرا هم برآتون اهمیت داره بهتره که از استفاده کنید. حالا به کد زیر دقت کنید:

```
int[] arrayOfNumbers = new int[] {100, 200, 300, 400, 500};

Array.ForEach<int>(arrayOfNumbers, (int counter) => { Console.WriteLine(counter); } );
```

من همون حلقه بالا رو به صورت آرایه پیاده سازی کردم و برای اجرای حلقه از دستور Array.ForEach که عملکردی مشابه با foreach داره استفاده کردم که نتیجه به دست اومده نشون داد که Array.ForEach از نظر سرعت به مراتب از List.ForEach معمولی کندتر عمل میکنه. دلیلش هم اینه که کامپایلر هنگام کار با آرایه ها و اجرای اونها به صورت حلقه، کد IL خاصی رو تولید میکنه که مخصوص کار با آرایه هاست و سرعت اون به مراتب از سرعت کد IL تولید شده برای IEnumeratorها پایین تره.

نظرات خوانندگان

نویسنده: قاسم کشاورز حداد
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۳/۰۶ ۱۹:۲۹

خیلی برام جالب بود، ممنون از مطلبت

نویسنده: محمد رعیت پیشه
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۳/۰۶ ۲۳:۵۱

ممنون از مطلبتون.
فقط در صورت امکان توضیحی هم درباره نحوه تست کردن چنین دستوراتی بدید.

نویسنده: شاهین کیاست
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۳/۰۷ ۸:۴۸

یک روش ساده :

```
Stopwatch sw = Stopwatch.StartNew();
var ListOfNumber = new List<int>() { 100, 200, 300, 400, 500 };
for (int i = 0; i < ListOfNumber.Count; i++)
{
    Console.WriteLine(ListOfNumber[i]);
}
sw.Stop();
Console.WriteLine("Total time (ms): {0}", (long) sw.ElapsedMilliseconds);
```

نویسنده: مصطفی عسگری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۳/۰۷ ۲۳:۳

جالب بود که این روش از foreach سریعتر عمل میکنه

نویسنده: یوسف نژاد
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۳/۰۸ ۰:۳۳

یا استفاده از [Microbenchmark](#) برای دریافت نتایج دقیقتر.

نویسنده: یوسف نژاد
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۳/۰۸ ۰:۴۱

متدها در کلاس List از حلقه for معمولی استفاده میکنه و نه foreach

```
public void ForEach(Action<T> action)
{
    if (action == null)
        ThrowHelper.ThrowArgumentNullException(ExceptionArgument.match);
    for (int index = 0; index < this._size; ++index)
        action(this._items[index]);
}
```

متدها هم از روشهای مشابه استفاده کرده:

```
public static void ForEach<T>(T[] array, Action<T> action)
```

```
{
    if (array == null)
        throw new ArgumentNullException("array");
    if (action == null)
        throw new ArgumentNullException("action");
    for (int index = 0; index < array.Length; ++index)
        action(array[index]);
}
```

به دلیل استفاده از اشیای درون `foreach` و درنتیجه اجرای دستورات بیشتر در هر حلقه کنتر عمل میکند. اما! اگر هدف تنها بررسی سرعت اجرای حلقه های اشاره شده باشه متدهای بالا نتیجه درستی نشان نخواهد داد، چون عملیات انجام شده در حلقه های نشان داده شده با هم دقیقاً یکسان نیست. بهتره که به عملیات ثابت و مستقل از متغیرهای درگیر استفاده بشه تا نتایج دقیقتری بدست بیاد. مثلاً یه چیزی مثل اکشن زیر:

```
() => { int a = 1; }
```

بهتره تو این تستها مشخصات دقیق سخت افزاری هم ارائه بشه تا مقایسه ها بهتر انجام بگیره. با این شرح با رووشی که در مطلب [Microbenchmark](#) آورده شده آزمایشات رو دوباره انجام دادم و برای تعداد تکرار 100 میلیون اختلاف تمام حلقه ها در حد چند میلی ثانیه بود که کاملاً قابل صرفنظر! نتایج برای حالات مختلف موجود تقاضه های زیادی داشت اما در نسخه ریلیز نهایتاً نتایج کلی این بود که حلقه `for` معمولی از همه سریعتر، سپس `Array.ForEach` و بعد متد `List.ForEach` در کلاس `List` و درنهایت از همه کنتر حلقه `foreach` بود. من آزمایشات روی یک سیستم با پردازنده 4 هسته ای با کلاک 3.4 گیگاهرتز (AMD Phenom II 965) با ویندوز 7 و 32 بیتی با رم 4 گیگ (3.25 گیگ قابل استفاده) انجام دادم. متناسبانه تعداد تکرار بیشتر خطای `OutOfMemory` میداد. نکته: اجرای تستهای این چنینی برای آزمایش کارایی و سرعت به شدت تحت تاثیر عوامل جانبی هستند. مثل میزان منابع در دسترس سخت افزاری، نوع سیستم عامل، برنامه ها و سرویس های در حال اجرا، و مهمتر از همه نوع نسخه بیلد شده از برنامه تستر (دیباگ یا ریلیز) و محل اجرای تست (منظور اجرا در محیط دیباگ ویژوال استودیو یا اجرای مستقل برنامه) و (همونطور که آقای نصیری هم مطلبی مرتبط رو به اشتراک گذاشتند [^](#))

نویسنده: مسعود م. یاکدل
تاریخ: ۱۴:۲ ۱۳۹۲/۰۳/۰۸

درابتدا بهتر عنوان کنم که در کل 2 نوع برنامه نویس وجود دارد. برنامه نویسی که می خواهد برنامه درست کار کنه و برنامه نویسی که می خواهد برنامه درست نوشته بشه. در اینجا هدف اصلی ما نوشتن برنامه به صورت درست هستش. دلیل اینکه foreach کنتر از LambaForEach عمل می کنه همان طور که جناب یوسف نژاد عنوان کردند به خاطر اجرای دستورات بیشتر در هر تکرار است. مثل کد زیر:

```
long Sum(List<int> intList)
{
    long result = 0;
    foreach (int i in intList)
        result += i;
    return result;
}
```

کامپایلر برای انجام کامپایل، کدهای بالا رو تبدیل به کدهای قابل فهم زیر می کنه:

```
long Sum(List<int> intList)
{
    long result = 0;
    List<T>.Enumerator enumerator = intList.GetEnumerator();
    try
    {
        while (enumerator.MoveNext())
        {
            int i = enumerator.Current;
            result += i;
        }
    }
```

```

    }
    finally
    {
        enumerator.Dispose();
    }
    return result;
}

```

همانطور که می بینید از دو دستور `enumerator.MoveNext()` و `enumerator.Current` در هر تکرار داره استفاده می شد در حالی که فقط نیاز به یک فراخوانی در هر تکرار دارد.

در مورد `Array.ForEach` هم این نکته را اضافه کنم که `Array.ForEach` فقط برای آرایه های یک بعدی استفاده می شد و کامپایلر هنگام کار با آرایه ها کد `IEnumerator` را که در بالا توضیح دادم تولید نمی کند در نتیجه در حلقه `foreach` برای آرایه ها هیچ فراخوانی متده صورت نمی گیرد در حالی `Array.ForEach` نیاز به فراخوانی `delegate` تعریف شده در `ForEach` به ازای هر تکرار دارد.

آزمایشات بالا هم در یک سیستم با `Core Duo T2400` با `2 GB RAM` و `Config` اجرا کنید نتیجه کلی تغییر نخواهد کرد و فقط از نظر زمان اجرا تفاوت خواهیم داشت نه در نتیجه کلی.

نویسنده: یوسف نژاد
تاریخ: ۱۲:۳۳ ۱۳۹۲/۰۳/۱۲

"این آزمایشات رو اگر در هر سیستم دیگر با هر `Config` اجرا کنید نتیجه کلی تغییر نخواهد کرد و فقط از نظر زمان اجرا تفاوت خواهیم داشت نه در نتیجه کلی."

این مطلب لزوماً صحیح نیست. یک بنچمارک می تونه تو مجموعه سخت افزارهای مختلف، نتایج کاملاً متفاوتی داشته باشد. مثلاً سوالی در همین زمینه آقای [شهروز جعفری](#) تو [StackOverflow](#) پرسیدن که در جوابش دو نفر نتایج متفاوتی ارائه دادن. معمولاً برای بیان نتایج تستهای بنچمارک ابتدا مشخصات سخت افزاری ارائه می شد مخصوصاً وقتیکه نتایج دقیق (و نه کلی) نشون داده می شد. مثل همین نتایج دقیق زمانهای اجرای حلقه ها.

نکته ای که من در کامنت اشاره کردم صرفاً درباره تست "سرعت اجرای" انواع حلقه ها بود که ممکنه با تست کارایی حلقه ها در اجرای یک کد خاص فرق داشته باشد.

نکته دیگه هم اینکه نمیدونم که آیا شما از همون متده `Console.WriteLine` در حلقه ها برای اجرای تستون استفاده کردین یا نه. فقط باید بگم که به خاطر مسائل و مشکلات مختلفی که استفاده از این متده به همراه داره، به نظر من بکارگیری اون تو این جور تست ها اصلاً مناسب نیست و باعث دور شدن زیاد نتایج از واقعیت می شد. مثلاً من تست کردم و هر دفعه یه نتیجه ای می داد که نمی شد بر اساس اون نتیجه گیری کرد.

مورود دیگه ای هم که باید اضافه کنم اینه که بهتر بود شما کد کامل تست خودتون رو هم برای دانلود میداشتین تا دیگران هم بتونن استفاده کنن. اینجوری خیلی بهتر می شد نتایج مختلف رو با هم مقایسه کرد. این مسئله برای تست های بنچمارک نسبتاً رایج هست. مثل کد زیر که من آماده کردم:

```

static void Main(string[] args)
{
    //Action<int> func = Console.WriteLine;
    Action<int> func = number => number++;
    do
    {
        try
        {
            Console.Write("Iteration: ");
            var iterations = Convert.ToInt32(Console.ReadLine());
            Console.Write("Loop Type (for:0, foreach:1, List.ForEach:2, Array.ForEach:3): ");
            var loopType = Console.ReadLine();
            switch (loopType)
            {
                case "0":
                    Console.WriteLine("FOR loop test for {0} iterations", iterations.ToString("0,0"));

```

```

        TestFor(iterations, func);
        break;
    case "1":
        Console.WriteLine("FOREACH loop test for {0} iterations", iterations.ToString("0,0"));
        TestForEach(iterations, func);
        break;
    case "2":
        Console.WriteLine("LIST.FOREACH test for {0} iterations", iterations.ToString("0,0"));
        TestListForEach(iterations, func);
        break;
    case "3":
        Console.WriteLine("ARRAY.FOREACH test for {0} iterations", iterations.ToString("0,0"));
        TestArrayForEach(iterations, func);
        break;
    }
}
catch (Exception ex)
{
    Console.WriteLine(ex);
}
Console.Write("Continue?(Y/N)");
Console.WriteLine("");
} while (Console.ReadKey(true).Key != ConsoleKey.N);

Console.WriteLine("Press any key to exit");
Console.ReadKey();
}

static void TestFor(int iterations, Action<int> func)
{
    StartupTest(func);

    var watch = Stopwatch.StartNew();
    for (int i = 0; i < iterations; i++)
    {
        func(i);
    }
    watch.Stop();
    ShowResults("for loop test: ", watch);
}

static void TestForEach(int iterations, Action<int> func)
{
    StartupTest(func);
    var list = Enumerable.Range(0, iterations);

    var watch = Stopwatch.StartNew();
    foreach (var item in list)
    {
        func(item);
    }
    watch.Stop();
    ShowResults("foreach loop test: ", watch);
}

static void TestListForEach(int iterations, Action<int> func)
{
    StartupTest(func);
    var list = Enumerable.Range(0, iterations).ToList();

    var watch = Stopwatch.StartNew();
    list.ForEach(func);
    watch.Stop();
    ShowResults("list.ForEach test: ", watch);
}

static void TestArrayForEach(int iterations, Action<int> func)
{
    StartupTest(func);
    var array = Enumerable.Range(0, iterations).ToArray();

    var watch = Stopwatch.StartNew();
    Array.ForEach(array, func);
    watch.Stop();
    ShowResults("Array.ForEach test: ", watch);
}

static void StartupTest(Action<int> func)
{
    // clean up
}

```

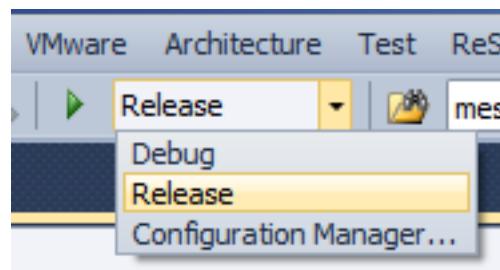
مقایسه بین حلقه های تکرار (foreach و for و LambdaForEach)

```
GC.Collect();
GC.WaitForPendingFinalizers();
GC.Collect();

// warm up
func(0);
}

static void ShowResults(string description, Stopwatch watch)
{
    Console.WriteLine(description);
    Console.WriteLine(" Time Elapsed {0} ms", watch.ElapsedMilliseconds);
}
```

قبل از اجرای تست بهتره برنامه رو برای نسخه Release بیلد کنیم. ساده‌ترین روشش در تصویر زیر نشون داده شده:

پس از این تغییر و بیلد پروژه نتایج رو مقایسه می‌کنیم. نتایج اجرای این تست در همون سیستمی که قبلاً تستی [StringBuilder](#) و [Microbenchmark](#) رو انجام دادم (یعنی لپ تاپ 620 GE با msi 2630QM i7) بصورت زیر:

```
C:\windows\system32\cmd.exe
Iteration: 100000000
Loop Type (for:0, foreach:1, List.ForEach:2, Array.ForEach:3): 0
FOR loop test for 100,000,000 iterations
for loop test: Time Elapsed 415 ms
Continue?(Y/N)
Iteration: 100000000
Loop Type (for:0, foreach:1, List.ForEach:2, Array.ForEach:3): 1
FOREACH loop test for 100,000,000 iterations
foreach loop test: Time Elapsed 1136 ms
Continue?(Y/N)
Iteration: 100000000
Loop Type (for:0, foreach:1, List.ForEach:2, Array.ForEach:3): 2
LIST.FOREACH test for 100,000,000 iterations
list.ForEach test: Time Elapsed 650 ms
Continue?(Y/N)
Iteration: 100000000
Loop Type (for:0, foreach:1, List.ForEach:2, Array.ForEach:3): 3
ARRAY.FOREACH test for 100,000,000 iterations
Array.ForEach test: Time Elapsed 460 ms
```

البته نتایج این تستها مطلق نیستن. نکاتی که در کامنت قبلی اشاره کردم از عوامل تاثیرگذار هستند.
موفق باشین.

شما هم در کل به این نتیجه رسیدید که foreach loop از list.ForEach سریعتر است. حلقه for معمولی نیز از تمام اینها سریعتر. بنابراین کار شما ناقض مطلب آقای پاکدل «نتیجه کلی تغییر نخواهد کرد و فقط از نظر زمان اجرا تفاوت خواهیم داشت نه در نتیجه کلی» نیست و مطلب ایشان برقرار است.

نویسنده: یوسف نژاد

تاریخ: ۱۳۹۲/۰۳/۱۲ ۱۳:۴۷

من نمیخواستم مطلبی رو نقض کنم فقط میخواستم بگم بهتره برای مقایسه نتایج اینجوری عمل بشه. در ضمن نتایج بدست اومده من برای متدها با نتایج آقای پاکدل فرق نمیکنه.

اما بحثی که اشاره کردم درست است و "یکسان بودن نتایج کلی با تغییر سخت افزار" همیشه برقرار نیست و برخی مواقع میتوانه تفاوتهایی هم وجود داشته باشه. اما شاید تو این مثال کوچیک بهش برنخوریم اما در کل اینطوریست.

نویسنده: وحید نصیری

تاریخ: ۱۳۹۲/۰۳/۱۲ ۱۴:۰

در مورد تفاوت نتایج حاصل از بررسی کارآیی Array.ForEach، مطالبی در اینجا هست که علت رو بیشتر باز کرده (و دقیقا در

مثالهای جاری صادق هست؛ یکی با lambda است و دیگری بدون lambda:

[تفاوت کارآیی در حین استفاده از Lambdas و Method groups](#)

برای انجام عملیات پرس و جوی LINQ با استفاده از روش پردازش موازی به راحتی میتوان الحقیقی AsParallel را به هر داده‌ای از نوع `IEnumerable<T>` افزود:

```

var data =
new int[] { 0, 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10 };
// پرس و جوی عادی
var q1 = from i in data select i;
// پرس و جوی موازی
var q2 = from i in data.AsParallel() select i;

```

الحقیقی AsParallel() در پرس و جوی q2 نسخه موازی LINQ را بر روی متغیر data اجرا میکند و اگر همه چیز به صورت صحیح انجام شود هر دو پرس و جو باید نتایج یکسانی داشته باشند، اما نتایج عبارتند از :

```

// نتیجه اجرای q1
0 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10
// نتیجه اجرای q2
0 6 1 7 2 8 3 9 4 10 5

```

همانطور که ملاحظه میکنید ترتیب واقعی نتایج اجرای پرس و جوها با یکدیگر متفاوت‌اند و نکته جالبتر آنکه با هر بار اجرای برنامه نتیجه اجرای پرس و جوی q2 با نتیجه سری قبل خودش متفاوت است که این تفاوت به چگونگی تقسیم بندی انجام کار میان هسته‌های سی پی یو، بستگی دارد. نکته بسیار مهم آن است که عملیات پردازش موازی خود را ملزم به حفظ ترتیب داده‌ها نمی‌داند مگر آنکه مجبورش کنیم و این رفتار پردازش موازی به دلیل بالا بردن راندمان عملیات است در نتیجه انجام پرس و جوهای موازی توسط الحقیقی AsParallel() خیلی هم ساده نیست و ممکن است منجر به تولید نتایج ناخواسته شود.

حال اگر چگونگی ترتیب داده‌ها، برایمان مهم است به دو روش می‌توانیم آن را انجام دهیم:

1- افزودن عبارت `orderby` به پرس و جو

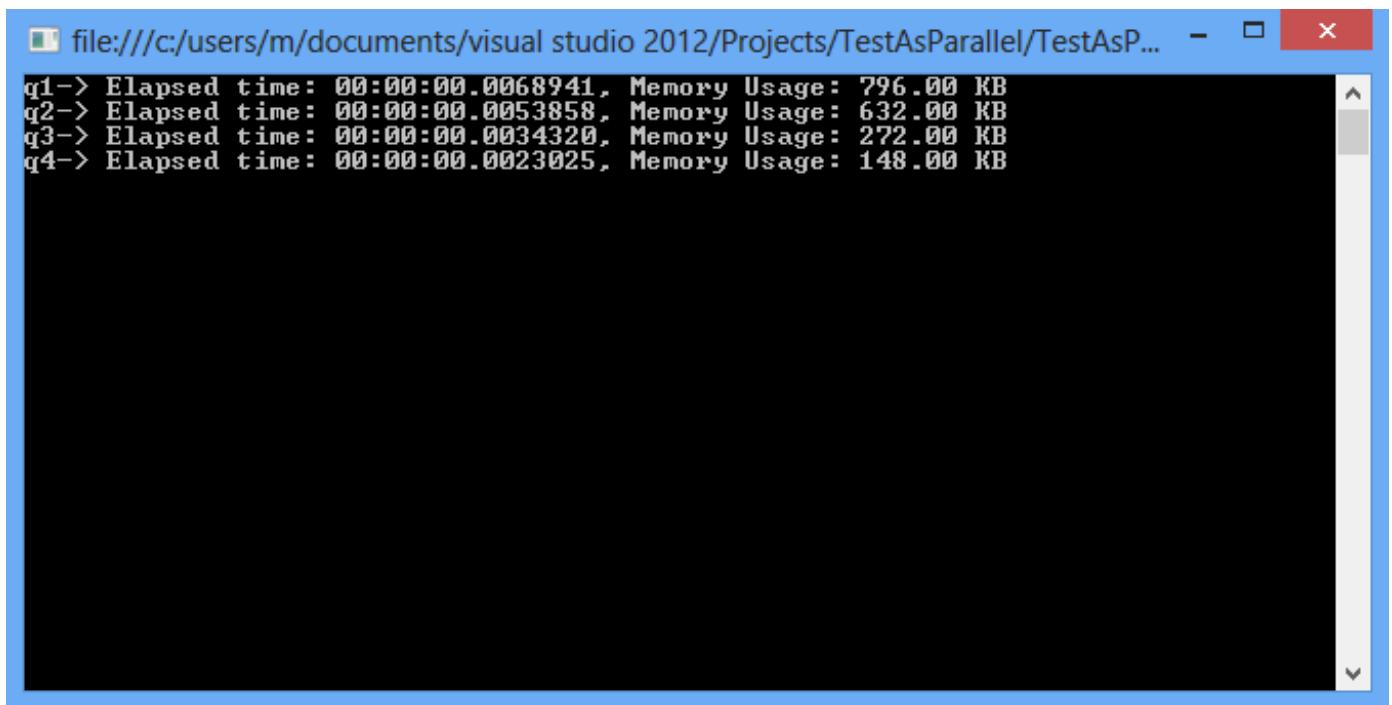
2- استفاده از الحقیقی `AsOrdered`

```

var q3 = from i in data.AsParallel() orderby i select i;
var q4 = from i in data.AsParallel().AsOrdered() select i;

```

که نتیجه انجام هر دو پرس و جوی بالا یکی خواهد بود. حال مسئله دیگر این است که آیا همیشه استفاده از پردازش موازی مفید خواهد بود یا خیر؟ پاسخ این سؤال وابسته است به نوع مسئله و حجم داده مورد نظر و مشخصات سیستمی که قرار است از آن کد استفاده کند. چگونگی اندازه سرعت و مقدار مصرف حافظه در اجرای چهار پرس و جوی فوق در کامپیوتر من با پردازنده Intel Q9550 به شکل زیر است:

A screenshot of a terminal window titled "file:///c:/users/m/documents/visual studio 2012/Projects/TestAsParallel/TestAsP...". The window displays the following text output:

```
q1-> Elapsed time: 00:00:00.0068941, Memory Usage: 796.00 KB
q2-> Elapsed time: 00:00:00.0053858, Memory Usage: 632.00 KB
q3-> Elapsed time: 00:00:00.0034320, Memory Usage: 272.00 KB
q4-> Elapsed time: 00:00:00.0023025, Memory Usage: 148.00 KB
```

نظرات خوانندگان

نویسنده: رضا
تاریخ: ۱۰:۲۹ ۱۳۹۳/۰۷/۱۶

سلام میشه لطفا دستوری که میزان حافظه و زمان پرس و جوهای بالا را برمی گرداند را در سایت قرار دهید

نویسنده: شاهین کیاست
تاریخ: ۱۲:۳۶ ۱۳۹۳/۰۷/۱۶

کلاس مورد نظر در [این](#) مقاله قرار دارد

```
public class PerformanceHelper
{
    public static string RunActionMeasurePerformance(Action action)
    {
        GC.Collect();
        long initMemUsage = Process.GetCurrentProcess().WorkingSet64;

        var stopwatch = new Stopwatch();
        stopwatch.Start();

        action();

        stopwatch.Stop();

        var currentMemUsage = Process.GetCurrentProcess().WorkingSet64;
        var memUsage = currentMemUsage - initMemUsage;
        if (memUsage < 0) memUsage = 0;

        return string.Format("Elapsed time: {0}, Memory Usage: {1:N2} KB", stopwatch.Elapsed,
memUsage / 1024);
    }
}
```

چگونگی دسترسی به فیلد و خاصیت غیر عمومی

عنوان: مسعود پاکدل
نوبتده: ۱۶:۱۰ ۱۳۹۲/۰۳/۱۵
تاریخ: www.dotnettips.info
آدرس: C#, Reflection, read-only
گروهها:

یک از ابتدایی‌ترین مواردی که در بادگیری دات نت آموزش داده می‌شود مباحث مریبوط به کپسوله سازی است. برای مثال فیلدها و خواص Private که به صورت خصوصی هستند یا Protected هستند از خارج کلاس قابل دسترسی نیستند. برای دسترسی به این کلاس‌ها باید از خواص یا متدهای عمومی استفاده کرد.

```
public class Book
{
    private int code = 10;

    public int GetCode()
    {
        return code;
    }
}
```

یا فیلدها و خواصی که به صورت فقط خواندنی هستند (ReadOnly) امکان تغییر مقدار برای اون‌ها وجود ندارد. برای مثال کد پایین کامپایل نخواهد شد.

```
public class Book
{
    private readonly int code = 10;

    public int GetCode()
    {
        return code = 20;
    }
}
```

اما در دات نت با استفاده از Reflection‌ها می‌توانیم تمام قوانین بالا را نادیده بگیریم. یعنی می‌توانیم هم به خواص و فیلدهای غیر عمومی کلاس دسترسی پیدا کنیم و هم می‌توانیم مقدار فیلدهای فقط خواندنی را تغییر بدیم. به مثال‌های زیر دقت کنید.
#مثال اول

```
using System.Reflection;

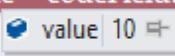
public class Book
{
    private int code = 10;
}

public class Program
{
    static void Main( string[] args )
    {
        Book book = new Book();
        var codeField = book.GetType().GetField( "code", BindingFlags.NonPublic |
BindingFlags.Instance );
        codeField.SetValue( book, 20 );
        var value = codeField.GetValue( book );
    }
}
```

ابتدا یک کلاس که دارای یک متغیر به نام کد است ساخته ایم که مقدار 10 را دارد. فیلد به صورت private است. بعد از اجرا به راحتی مقدار Code را به دست می‌آوریم.

چگونگی دسترسی به فیلد و خاصیت غیر عمومی

```
class Program
{
    static void Main( string[] args )
    {
        Book book = new Book();
        var codeField = book.GetType().GetField( "code", BindingFlags.NonPublic | BindingFlags.Instance );
        var value = codeField.GetValue( book );
    }
}
```


حتی امکان تغییر مقدار فیلد `private` هم امکان پذیر است.

```
class Program
{
    static void Main( string[] args )
    {
        Book book = new Book();
        var codeField = book.GetType().GetField( "code", BindingFlags.NonPublic | BindingFlags.Instance );
        codeField.SetValue( book, 100 );
        var value = codeField.GetValue( book );
    }
}
```


#مثال دو.

در این مثال قصد داریم مقدار یک فیلد، از نوع فقط خواندنی را تغییر دهیم.

```
using System.Reflection;

public class Book
{
    private readonly int code = 10;
}

public class Program
{
    static void Main( string[] args )
    {
        Book book = new Book();
        var codeField = book.GetType().GetField( "code", BindingFlags.NonPublic |
BindingFlags.Instance );
        codeField.SetValue( book, 50 );
        var value = codeField.GetValue( book );
    }
}
```

بعد از اجرا مقدار متغیر `code` به 50 تغییر می‌باید.

چگونگی دسترسی به فیلد و خاصیت غیر عمومی

```
Book book = new Book();
var codeField = book.GetType().GetField( "code" );
codeField.SetValue( book, 50 );
var value = codeField.GetValue( book );
```


[مطالب تكميلي](#)

نظرات خوانندگان

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۳/۱۷ ۱۰:۱۰

البته مباحث Reflection، تابع سطح دسترسی کد فراخوان است (همان لینک آخر بحث جهت تاکید بیشتر و همچنین تنویر مقدمه):

«[Security Considerations for Reflection](#)»
برای نمونه در حالت medium trust، گزینه ReflectionPermission غیرفعال است.
برای آزمایش این مسایل می‌شود از دو برنامه [Permcalc](#) و [Permview](#) استفاده کرد.

نویسنده: سalar خلیل زاده
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۳/۱۸ ۹:۱۸

جهت همین کار طراحی شده ReflectionMagic
<http://nuget.org/packages/ReflectionMagic>

نویسنده: reza
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۵/۲۵ ۱۷:۹

آیا می‌توان به کمک رفلکشن به خصوصیتی که مثلا Set ندارد مقدار دهی کرد. عنوان مثال

```
class Program
{
    static void Main(string[] args)
    {
        Book book = new Book();
        var codeprop = book.GetType().GetProperty("Code", BindingFlags.Public | BindingFlags.Instance);
        codeprop.SetValue(book, 20, null);
        var value = codeprop.GetValue(book, null);
    }
}

public class Book
{
    public int code;
    public int Code
    {
        get { return code; }
    }
}
```

نویسنده: مسعود پاکدل
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۵/۲۶ ۱۴:۰

خیر! با یک ArgumentException و پیغام Property set method not found مواجه خواهید شد. اما در مثال بالا می‌توان مقدار فیلد code را تغییر داد که در نتیجه خاصیت Code نیز مقدار جدید را برگشت می‌دهد.

دسترسی به داده‌ها پیش شرط انجام همه‌ی منطق‌های اکثر نرم افزارهای تجاری می‌باشد. داده‌های ممکن در حافظه، پایگاه داده، فایل‌های فیزیکی و هر منبع دیگری قرار گرفته باشند.

هنگامی که حجم داده‌ها کم باشد شاید روش دسترسی و الگوریتم مورد استفاده اهمیتی نداشته باشد اما با افزایش حجم داده‌ها روش‌های بهینه‌تر تاثیر مستقیم در کارایی برنامه دارند.

در این مثال سعی بر این است که در یک سناریوی خاص تفاوت بین Dictionary و List را بررسی کنیم: فرض کنید 2 کلاس Student و Grade موجود است که وظیفه‌ی نگهداری اطلاعات دانش آموز و نمره را بر عهده دارند.

```
public class Grade
{
    public Guid StudentId { get; set; }
    public string Value { get; set; }

    public static IEnumerable<Grade> GetData()
    {
        for (int i = 0; i < 10000; i++)
        {
            yield return new Grade
            {
                StudentId = GuidHelper.ListOfIds[i], Value = "Value " + i
            };
        }
    }
}

public class Student
{
    public Guid Id { get; set; }
    public string Name { get; set; }
    public string Grade { get; set; }

    public static IEnumerable<Student> GetStudents()
    {
        for (int i = 0; i < 10000; i++)
        {
            yield return new Student
            {
                Id = GuidHelper.ListOfIds[i],
                Name = "Name " + i
            };
        }
    }
}
```

از کلاس GuidHelper برای تولید و نگهداری شناسه‌های یکتا برای دانش آموز کمک گرفته شده است:

```
public class GuidHelper
{
    public static List<Guid> ListOfIds=new List<Guid>();

    static GuidHelper()
    {
        for (int i = 0; i < 10000; i++)
        {
            ListOfIds.Add(Guid.NewGuid());
        }
    }
}
```

سپس لیستی از دانش آموزان و نمرات را درون حافظه ایجاد کرده و با یک حلقه نمره‌ی هر دانش آموز به Property مورد نظر مقدار داده می‌شود.

سرعت و اکشی اطلاعات در List و Dictionary

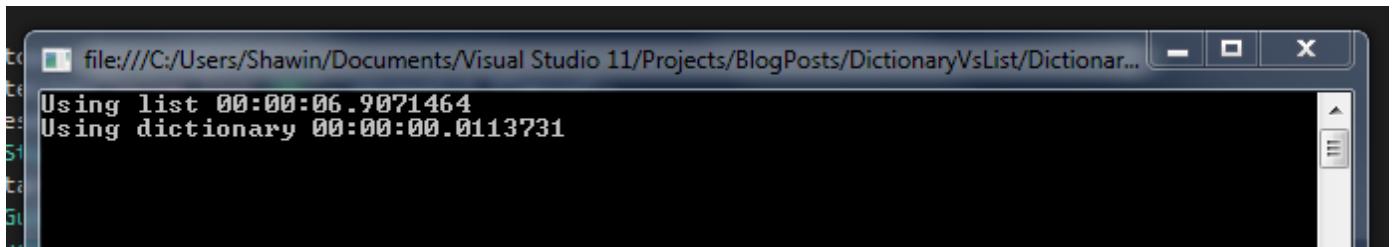
ابتدا از LINQ روی لیست برای پیدا کردن نمره‌ی مورد نظر استفاده کرده و در روش دوم برای پیدا کردن نمره‌ی هر دانش آموز از استفاده شده Dictionary :

```
internal class Program
{
    private static void Main(string[] args)
    {
        var stopwatch = new Stopwatch();
        List<Grade> grades = Grade.GetData().ToList();
        List<Student> students = Student.GetStudents().ToList();

        stopwatch.Start();
        foreach (Student student in students)
        {
            student.Grade = grades.Single(x => x.StudentId == student.Id).Value;
        }
        stopwatch.Stop();
        Console.WriteLine("Using list {0}", stopwatch.Elapsed);
        stopwatch.Reset();
        students = Student.GetStudents().ToList();
        stopwatch.Start();
        Dictionary<Guid, string> dictionary = Grade.GetData().ToDictionary(x => x.StudentId, x =>
x.Value);

        foreach (Student student in students)
        {
            student.Grade = dictionary[student.Id];
        }
        stopwatch.Stop();
        Console.WriteLine("Using dictionary {0}", stopwatch.Elapsed);
        Console.ReadKey();
    }
}
```

نتیجه‌ی مقایسه در سیستم من اینگونه می‌باشد :

همانگونه که مشاهده می‌شود در این سناریو خواندن نمره از روی Dictionary بر اساس 'کلید' بسیار سریع‌تر از انجام یک پرس و جوی LINQ روی لیست است.

زمانی که از LINQ on list

```
student.Grade = grades.Single(x => x.StudentId == student.Id).Value;
```

برای پیدا کردن مقدار مورد نظر یک به یک روی اعضاء لیست حرکت می‌کند تا به مقدار مورد نظر برسد در نتیجه پیچیدگی زمانی آن n^0 هست. پس هر چه میزان داده‌ها بیشتر باشد این روش کندتر می‌شود.

زمانی که از Dictionary

```
student.Grade = dictionary[student.Id];
```

برای پیدا کردن مقدار استفاده می‌شود با اولین تلاش مقدار مورد نظر یافت می‌شود پس پیچیدگی زمانی آن ۰ می‌باشد.

در نتیجه اگر نیاز به پیدا کردن اطلاعات بر اساس یک مقدار یک کلید باشد تبدیل اطلاعات به Dictionary و خواندن از آن بسیار به صرفه‌تر است.

تفاوت این ۲ روش وقتی مشخص می‌شود که میزان داده‌ها زیاد باشد.

در همین رابطه ([۱](#) ، [۲](#))

[DictionaryVsList.zip](#)

نظرات خوانندگان

نویسنده: حسین مرادی نیا
تاریخ: ۲۱:۳۵ ۱۳۹۲/۰۳/۱۷

یه نگاهی هم به این بندازید. جالبه: <http://stackoverflow.com/questions/1009107/what-net-collection-provides-the-fastest-search>

نویسنده: مهدی فرزاد
تاریخ: ۰:۲ ۱۳۹۲/۰۳/۱۸

با تشکر از دوست خوبیم ، یک سئوال مطرح میشه شما این نتیجه رو از روی دادههای موجود در حافظه انجام دادید ، اگر این دادهها در دیتابیس باشه و با استفاده از یک ORM مثل EF به دادهها دسترسی داشته باشیم برای استفاده از Dictionary ابتدا تمام دادهها یک بار واکشی شده و در نتیجه جستجو میشه؟ آیا این مطلب درسته؟ اگر آره پس نتیجه به نفع Linq تغییر میکنه

نویسنده: محسن خان
تاریخ: ۰:۲۴ ۱۳۹۲/۰۳/۱۸

نه. یا ToDictionary یا اصطلاحا یک نوع Projection هستند و پس از دریافت اطلاعات مطابق کوئری لینک شما اعمال خواهند شد (شکل دادن به اطلاعات دریافت شده از بانک اطلاعاتی؛ فرضا 100 رکورد دریافت شده، حالا شما خواستید از این رکوردها برای استفاده List درست کنید یا دیکشنری یا حالت‌های دیگر).

همه ما به نحوی در پروژه‌های خود مجبور به تبدیل انوع داده شده ایم و یک نوع از داده یا Object را به نوع دیگری از داده یا Object تبدیل کردیم. در این پست دو روش دیگر برای تبدیل انوع داده‌ها بررسی می‌کنیم. برای شروع دو کلاس زیر را در نظر بگیرید.

Book #1

```
public class Book
{
    public int Code { get; set; }
    public string Title { get; set; }
    public string Category { get; set; }
}
```

NoteBook #2

```
public class NoteBook
{
    public int Code { get; set; }
    public string Title { get; set; }
}
```

این دو کلاس هیچ ارتباطی با هم ندارند در نتیجه امکان تبدیل این دو نوع وجود ندارد یعنی اجرای هر دو دستور زیر باعث ایجاد خطای کامپایلری می‌شود.

```
static void Main( string[] args )
{
    Book book = new Book()
    {
        Code = 1,
        Title = "Book1",
        Category = "Default"
    };

    NoteBook noteBook = new NoteBook();

    noteBook = (NoteBook)book;//Compile error
    noteBook = book as NoteBook;//Compile error
}
```

برای حل این مشکل و تبدیل این دو نوع از Object‌ها می‌توانیم از دو نوع Explicit Casting و Implicit Casting استفاده کنیم.

Explicit Casting #

```
public class Book
{
    public int Code { get; set; }
    public string Title { get; set; }
    public string Category { get; set; }

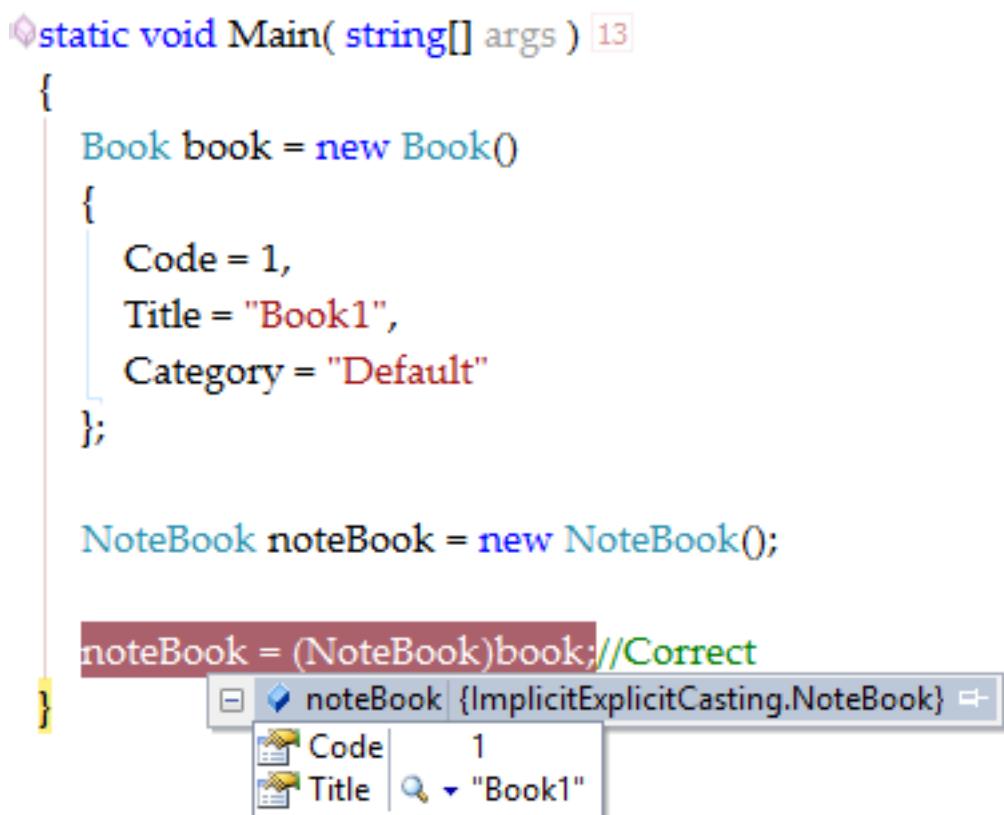
    public static explicit operator NoteBook( Book book )
    {
        return new NoteBook()
        {
            Code = book.Code,
            Title = book.Title
        };
    }
}
```

در این Operator یک صورت Explicit تعریف می‌کنیم که ورودی اون از نوع خود کلاس book و خروجی اون از نوع

مورد دلخواه است. Converter مورد نظر رو در بدنه این Operator می نویسیم. حالا به راحتی دستور زیر کامپایل می شود.

```
static void Main( string[] args )
{
    Book book = new Book()
    {
        Code = 1,
        Title = "Book1",
        Category = "Default"
    };

    NoteBook noteBook = new NoteBook();
    noteBook = (NoteBook)book;//Correct
}
```


در بالا مشاهده می کنید که حتما باید به طور صریح عملیات Cast رو انجام دهید در غیر این صورت همچنان خطأ خواهد داشت. اما می توان این مراحل رو هم نادیده گرفت و تبدیل رو به صورت Implicit انجام داد.

Implicit Casting

```
public class Book
{
    public int Code { get; set; }
    public string Title { get; set; }
    public string Category { get; set; }

    public static implicit operator NoteBook( Book book )
    {
```

آشنایی با Explicit Casting و Implicit Casting

```
        return new NoteBook()
    {
        Code = book.Code,
        Title = book.Title
    };
}
```

تنها تفاوت این روش با روش قبلی، در نوع تعریف نوع استفاده به صورت زیر خواهد بود.

```
static void Main( string[] args )
{
    Book book = new Book()
    {
        Code = 1,
        Title = "Book1",
        Category = "Default"
    };

    NoteBook noteBook = new NoteBook();
    noteBook = book; //Correct
}
```

در این روش نیاز به ذکر نوع Cast برای Object نیست و object مورد نظر به راحتی به نوع داده قبل از اپراتور = تبدیل می‌شود.

نظرات خوانندگان

نویسنده: **وحید نصیری**
تاریخ: ۲۳:۵۸ ۱۳۹۲/۰۳/۱۸

مطلوب جالبی است که کمتر مورد استفاده قرار می‌گیره. شاید ذکر مثال‌های دنیای واقعی اون در اینجا مکمل خوبی باشه. اگر دوستان هم مثالی مدنظرشون بود، لطفا عنوان کنند.

[An easier way to manage INotifyPropertyChanged](#)

[#Custom Explicit and Implicit Operators in C](#)

[?Why does this code work](#)

[ASP.NET MVC Model binding with implicit operators](#)

[Forgotten C# language features: implicit operator](#)

[How to fake Enums in EF 4](#)

نویسنده: **میثم هوشمند**
تاریخ: ۱۰:۲ ۱۳۹۲/۰۹/۰۲

با سلام

من این کار را میخواهم بر روی آرایه ای از یک کلاس انجام دهم:

یعنی در واقع آرایه ای از یک کلاس را به آرایه ای از کلاسی دیگر تخصیص دهم

با جستجویی که کردم گویا امکانش نیست و نیاز به استفاده از تکنیک هایی هست

اما مثلا در دات نت ورژن دو گویا پشتیبانی نمی‌شوند.

دقیق خاطرم نیست اما فکر میکنم از LINQ استفاده شده بود

با تشکر

شاید تا به حال در یک برنامه سازمانی نیاز به Bind کردن یک Enum به کنترل‌های XAML به چشمتان خورده باشد ، روشی که من برای این کار استفاده می‌کنم توسط یک [Markup Extension](#) به صورت زیر است :

```

public class ByteEnumerationExtention : MarkupExtension
{
    public ByteEnumerationExtention(Type enumType)
    {
        this.enumType = enumType;
    }

    private Type enumType;

    public Type EnumType
    {
        get { return enumType; }
        private set
        {
            enumType = value;
        }
    }

    public override object ProvideValue(IServiceProvider serviceProvider)
    {
        return (from x in Enum.GetValues(EnumType).OfType<Enum>()
                select new EnumerationMember
                {
                    Value = GetValue(x),
                    Description = GetDescription(x)
                }).ToArray();
    }

    private byte? GetValue(object enumValue)
    {
        return Convert.ToByte(enumValue.GetType().GetField("value__").GetValue(enumValue));
    }

    public object GetObjectValue(object enumValue)
    {
        return enumValue.GetType().GetField("value__").GetValue(enumValue);
    }

    public string GetDescription(object enumValue)
    {
        var descAttrib = EnumType.GetField(enumValue.ToString())
            .GetCustomAttributes(typeof(DescriptionAttribute), false)
            .FirstOrDefault() as DescriptionAttribute;
        return descAttrib != null ? descAttrib.Description : enumValue.ToString();
    }
}

public class EnumerationMember
{
    public string Description { get; set; }

    public byte? Value { get; set; }
}

```

: XAML

```

<ComboBox ItemsSource="{Binding Source={ Extensions:ByteEnumerationExtention {x:Type type:MyEnum} }}"
DisplayMemberPath="Description"
SelectedValuePath="Value" SelectedValue="{Binding SelectedItemInViewModel}" />

```

: Enum

XAML در ItemsSource به Enum Bind

```
public enum MyEnum : short
{
    [Description("1 گزینه")]
    Item1 = 1,
    [Description("2 گزینه")]
    Item2 = 2,
    [Description("3 گزینه")]
    Item3 = 3,
    [Description("4 گزینه")]
    Item4 = 4,
    [Description("5 گزینه")]
    Item5 = 5,
    .
    .
    .
}
```

: ViewModel در SelectedItem

```
short? selectedItemInViewModel;
public short? SelectedItemInViewModel
{
    get
    {
        return selectedItemInViewModel;
    }
    set
    {
        selectedItemInViewModel = value;
        RaisePropertyChanged("SelectedItemInViewModel");
        //do calculations if needed
    }
}
```

می دانیم بهینه سازی موتورهای جستجو (به انگلیسی: Search engine optimization (SEO)) که گاهی در فارسی به آن سئو نیز گفته می شود، عملیاتی است برای بهبود دید یک وب گاه یا یک صفحه وب، در صفحه نتایج موتورهای جستجو که می تواند طبیعی و یا الگوریتمی باشد. این عملیات برای وب مسترها یکی از عوامل مهم و حیاتی بست آوردن کاربران جدید از موتورهای جستجو است.

اگر چک لیست های SEO وب سایت ها را مشاهده کنیم، می توانیم آنها را در دو دسته کلی [بهینه سازی درونی و برونوی وب سایت](#) در نظر بگیریم :

Off-Page Optimization یا برونوی ، که بیشتر بر دوش مشاوران سئو و خود مدیران وب سایت است . ، فعالیت در شبکه اجتماعی و ...

On-Page Optimization یا درونی که بخش های مهمی از آن وظیفه مابر نامه نویس ها است . (H1 Tag , URL Naming) و اما در حوزه [الگوریتم جدید گوگل](#) (و +) به حساب می آید بر عهده مشاوران سئو و خود مدیران وب سایت می باشد و همچنین [Content Optimization](#) که مهمترین عامل در الگوریتم های نسل جدید موتورهای جستجو [البته عامل درونی بهینه سازی محتوا] و همچنین [Meta Tags](#) ، عنوان صفحه و ... در ادامه به ارائه چند راهکار جهت بهینه سازی برنامه های وب ASP.NET مان برای موتورهای جستجو می پردازیم:

1. متادی برای ایجاد عنوان سایت

```
private const string SeparatorTitle = " - ";
private const int MaxLengthTitle = 60;
public static string GeneratePageTitle(params string[] crumbs)
{
    var title = "";
    for (int i = 0; i < crumbs.Length; i++)
    {
        title += string.Format(
            "{0}{1}",
            crumbs[i],
            (i < crumbs.Length - 1) ? SeparatorTitle : string.Empty
        );
    }
    title = title.Substring(0, title.Length <= MaxLengthTitle ? title.Length : MaxLengthTitle).Trim();
    return title;
}
```

نکته :

MaxLengthTitle پیشنهادی برای عنوان سایت 60 می باشد.

2. متادی برای ایجاد متاتگ صفحات سایت

```
public enum CacheControlType
{
    [Description("public")]
    public,
    [Description("private")]
    private,
    [Description("no-cache")]
    nocache,
    [Description("no-store")]
    nostore
}
```

```

}

private const int MaxLengthTitle = 60;
private const int MaxLengthDescription = 170;
private const string FaviconPath = "~/cdn/ui/favicon.ico";
public static string GenerateMetaTag(string title, string description, bool allowIndexPage, bool
allowFollowLinks, string author = "", string lastmodified = "", string expires = "never", string
language = "fa", CacheControlType cacheControlType = CacheControlType._private)
{
    title = title.Substring(0, title.Length <= MaxLengthTitle ? title.Length :
MaxLengthTitle).Trim();
    description = description.Substring(0, description.Length <= MaxLengthDescription ?
description.Length : MaxLengthDescription).Trim();

    var meta = "";
    meta += string.Format("<title>{0}</title>\n", title);
    meta += string.Format("<link rel=\"shortcut icon\" href=\"{0}\"/>\n", FaviconPath);
    meta += string.Format("<meta http-equiv=\"content-language\" content=\"{0}\"/>\n", language);
    meta += string.Format("<meta http-equiv=\"content-type\" content=\"text/html; charset=utf-
8\"/>\n");
    meta += string.Format("<meta charset=\"utf-8\"/>\n");
    meta += string.Format("<meta name=\"description\" content=\"{0}\"/>\n", description);
    meta += string.Format("<meta http-equiv=\"Cache-control\" content=\"{0}\"/>\n",
EnumExtensions.EnumHelper<CacheControlType>.GetEnumDescription(cacheControlType.ToString()));
    meta += string.Format("<meta name=\"robots\" content=\"{0}, {1}\\" />\n", allowIndexPage ?
"index" : "noindex", allowFollowLinks ? "follow" : "nofollow");
    meta += string.Format("<meta name=\"expires\" content=\"{0}\"/>\n", expires);

    if (!string.IsNullOrEmpty(lastmodified))
        meta += string.Format("<meta name=\"last-modified\" content=\"{0}\"/>\n", lastmodified);

    if (!string.IsNullOrEmpty(author))
        meta += string.Format("<meta name=\"author\" content=\"{0}\"/>\n", author);

    //-----Google & Bing Doesn't Use Meta Keywords ...
    //meta += string.Format("<meta name=\"keywords\" content=\"{0}\"/>\n", keywords);

    return meta;
}

```

چند نکته :

MaxLengthDescription پیشنهادی برای متانگ توضیح سایت 170 می باشد.

آشنایی با متانگ ها (Meta tags) و کاربرد آنها در صفحات وب (HTML)

برای کاربرد allowFollowLinks و allowIndexPage هم می توانید به لینک بالا و بررسی متانگ robots بپردازید.
با توجه به اهمیت شبکه های اجتماعی متانگ های شبکه های اجتماعی (+ و +) را هم نباید از قلم انداخت.
برای دریافت Description نوع سفارشی CacheControlType از پروژه متدهای الحاقی علیرضا اسم رام استفاده کردم.

3. متدهای برای ایجاد Slug (اسلالگ آدرسی با مفهوم برای بکار بردن در URL ها است که دوستدار موتورهای جستجو می باشد)

```

private const int MaxLengthSlug = 45;
public static string GenerateSlug(string title)
{
    var slug = RemoveAccent(title).ToLower();
    slug = Regex.Replace(slug, @"[^a-z0-9-\u0600-\u06FF]", "-");
    slug = Regex.Replace(slug, @"\s+", "-").Trim();
    slug = Regex.Replace(slug, @"\-", "-");
    slug = slug.Substring(0, slug.Length <= MaxLengthSlug ? slug.Length : MaxLengthSlug).Trim();

    return slug;
}

private static string RemoveAccent(string text)
{
    var bytes = Encoding.UTF8.GetBytes(text);
    return Encoding.UTF8.GetString(bytes);
}

```

: نکته

MaxLength Slug پیشنهادی برای عنوان سایت 45 می باشد.

نمونه ای از کاربرد توابع :

```
Head.InnerHtml = SEO.GenerateMetaTag
    (
        title: SEO.GeneratePageTitle(".NET Tips", "ASP.NET MVC
#1"),
        description: "آرشیو مطالب "ASP.NET MVC" با وجود فریم ورک پخته ای به نام ASP.NET web
        مطرح می شود این است: «برای چی؟». بنابراین تا به این سؤال اولین سؤالی که حین سوئیچ به
        ".پاسخ داده نشود، هر نوع بحث فنی در این مورد بی فایده است
        allowIndexPage: true,
        allowFollowLinks: true,
        author: "وحید نصیری",
        cacheControlType: SEO.CacheControlType._private
    );
```

: Page Source و خروجی در

```
<title>.NET Tips - آرشیو مطالب - ASP.NET MVC #1</title>
<link rel="shortcut icon" href="../../cdn/images/ui/favicon.ico"/>
<meta http-equiv="content-language" content="fa"/>
<meta http-equiv="content-type" content="text/html; charset=utf-8"/>
<meta charset="utf-8"/>
<meta name="description" content="آرشیو مطالب "ASP.NET MVC" با وجود فریم ورک پخته ای به نام ASP.NET web forms,
        مطرح می شود این است: «برای چی؟». بن اولین سؤالی که حین سوئیچ به
        ..."/>
<meta http-equiv="Cache-control" content="private"/>
<meta name="robots" content="index, follow" />
<meta name="expires" content="never"/>
<meta name="author" content="وحید نصیری"/>
```

موفق باشید

نظرات خوانندگان

نویسنده: صابر فتح الهی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۹/۰۸ ۱۵:۲۰

دوست من با این روش

```
Head.InnerHtml = SEO.GenerateMetaTag(....)
```

در صورتی که در قسمت head صفحه استایل یا متاتگهای دیگری تعریف شده باشد همگی حذف خواهد شد.

نویسنده: محسن نجف زاده
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۹/۰۸ ۱۸:۴۵

بله صابر جان حتما همین طور است (برای مثال بیان شده است).
خودم به این صورت استفاده می کنم :

```
<head>
<asp:Literal runat="server" ID="litHead"></asp:Literal>
....
</head>
```

و در قسمت code - behind

```
litHead.Text = SEO.GenerateMetaTag(...)
```

پ ن : چرا از کنترل Literal استفاده شده و از Label استفاده نشده ؟ به این دلیل که خروجی متن رندر شده Label توسط تگ <label> یا احاطه می شود. (+)

نویسنده: پوریا منفرد
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۰/۱۴ ۱۲:۱۵

با سلام

امکان داره این خط کلاسش رو هم بزارید بnde دقیقا نتونستم با متدهای Label که گفتین این قسمت رو پیاده سازی کنم

```
EnumExtensions.EnumHelper<CacheControlType>.GetEnumDescription(cacheControlType.ToString()));
```

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۰/۱۴ ۱۲:۲۳

مراجعةه کنید به پروژه [DNT.Extensions](#) و همچنین [اینجا](#)

نویسنده: پوریا منفرد
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۰/۱۴ ۱۳:۲۸

بنده یه مشکلی دارم : از MasterPage استفاده می کنم در ASP.net Webform و فرمی رو بهش Connect کردم که:
1- در MPage یک سری متاتگها هست + CSS + JavaScript +
2- وقتی در یک webForm متصل به Mpage کد :

```
Head.InnerHtml = SEO.GenerateMetaTag ....
```

رو قرار می دهم تمام تگ های Head حتی MasterPage هم پاک می شه
اینم می دونم این کلاس این کارو می کنه
راه حل چیه که تگ ها پاک نشه ؟ مخصوصا آدرس های CSS و JavaScript ؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳:۵۱ ۱۳۹۲/۱۰/۱۴

کمی بالاتر توضیح دادند : استفاده از یک Literal برای مثال.

نویسنده: مهرداد پاک دل
تاریخ: ۱۶:۱۶ ۱۳۹۲/۱۱/۰۲

من این توابع را خواندم که در مورد seo نوشته بودید ولی متاسفانه نحوه استفاده از آن هارا نفهمیدم یعنی کجا تعریف میشون و از کجا پارامترهای خود را دریافت می کنند. لطف کنید اگر امکان داره یه پروژه کوچک همه اینها استفاده شده باشه اگر هست بگذارید .
نکته دیگه شما عنوان هر پست را داخل url ها نمایش میدهید منظور اینکه جزوی از url سایت است این کار را چگونه انجام می دهید

```
mysite.info/post/1
```

```
dotnettips.info/post/1200/seo
```

نویسنده: محسن خان
تاریخ: ۱۶:۳۸ ۱۳۹۲/۱۱/۰۲

- پروژه Iris هست. به اون دقت کن در فایل های View .

- مثلاً متدها Head.InnerHtml = SEO.GenerateMetaTag عنوان شده در این مطلب باید در Page_Load یک وب فرم فراخوانی شود. مطلب رو دارید. عنوان و متن و سایر مشخصات اون رو از دیتابیس دریافت کنید و بعد فقط یک جایگذاری است در متدهای Id شده.

- به اینکار و Routing rewrite Url می گن. بحث در MVC و وب فرمها کمی با هم فرق می کنه.

نویسنده: امین قادری
تاریخ: ۳:۳۵ ۱۳۹۳/۰۵/۰۹

لطفاً مثالی را در مورد نحوه استفاده از " متدی برای ایجاد Slug " در عمل ارسال نمائید. با تشکر

نویسنده: موسوی
تاریخ: ۱۸:۹ ۱۳۹۳/۰۹/۲۲

سلام منم کدها رو تویه فایل cs به نام سئو دخیره کردم اما اینجا وقتی ران میکنم ارور میده

```
public enum CacheControlType
{
    [Description("public")]
    _public,
```

```
[Description("private")]
private,
[Description("no-cache")]
_nocache,
[Description("no-store")]
_nostore
}
```

نویسنده: محسن خان
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۹/۲۲ ۱۹:۵

« ارور می ده » برای رفع مشکل کافی نیست. چه خطایی می ده دقیقا؟

نویسنده: موسوی
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۹/۲۳ ۸:۴۰

درسته حق با شماست. این ارور هست: یه نگاهی بندازین فکر کنم با فرم وورکم مشکل داره؟

Attribute 'Description' is not valid on this declaration type. It is only valid on 'method' declarations.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۹/۲۳ ۹:۲۹

- ابتدا باید اسمبلی استاندارد System.ComponentModel.DataAnnotations پروژه اضافه شود.
- سپس باید از فضای نام مرتبط استفاده کنید (و نه از فضاهای نام مشابه)

```
enum MyEnum {
    [System.ComponentModel.Description("Blah")]
    MyValue
}
```

نویسنده: موسوی
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۹/۲۳ ۱۵:۵۸

بازم تشکر به مشکل همین بود و طبق دستور شما استفاده کردم و در head از يه لیترال استفاده کردم و خیلی خوب جواب داد. زنده باشین

نویسنده: محمدرضا امینی
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۲/۰۳ ۱۱:۵۹

سلام.

هنگام جستجو در گوگل گاهی اوقات سایتی باز میشه که خود اون سایت هم کلمه کلیدی شما رو جستجو کرده و نتایج رو به شما نشون میده.

مثلا یک فروشگاه خوب هنگامی که در گوگل قیمت رم لپ تاپ رو جستجو کنید چنین صفحه ای داره.
به نظر شما دوستان چطور میشه چنین صفحه ای در سایت خود داشته باشیم؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۲/۰۳ ۱۵:۷

- ابتدا یک پروفایل Google analytics ایجاد کنید و سپس اسکریپت آن را به سایت خودتان اضافه کنید.
- چند روز بعد که به آمار آن مراجعه کنید، میتوانید لیست جستجوهای گوگل منتهی به سایت خودتان را به همراه واژه های کلیدی مرتبط، گزارش گیری کنید.

Location		
Devices	☐	1. (not provided)
Users Flow	☐	2. dotnettips.info
Acquisition	☐	3. بوت استریپ less
Overview	☐	4. openid جیست
All Traffic	☐	5. http://www.dotnettips.info/projectissues
Channels	☐	6. disablemvcresponseheader dotnettips
Source/Medium	☐	7. web font cdn فارسی
Referrals	☐	8. dotnettips

- بر اساس این واژه های کلیدی، برای محصولات خودتان برچسب درست کنید یا آنها را گروه بندی کنید. گوگل بر این اساس در دفعات آتی، نتایج جستجوی دقیق تری را به کاربران ارائه می دهد.

نویسنده: محسن نجف زاده
تاریخ: ۱۵:۲۵ ۱۳۹۳/۱۲/۰۳

- پیرو تکمیل صحبت آقای نصیری،
احتمالاً جستجو در وب سایت مورد نظر در دو صفحه مجزا طراحی شده:
 1. جستجوی های طبقه بندی شده بر اساس اطلاعات استخراجی شان از ابزارها ارزیابی وب سایت ها مانند [Google analytics](#) (راهنمای کامنت قبل)
 2. جستجوی لحظه ای در محتوای سایت این نکته در متاتگ های ایجاد شده نیز قابل مشاهده است:

www.

.com/Search/Category-Laptop-RAM/#/Category-Laptop-RAM/

```
<title> جستجو در گروه رم لپ تاپ </title>
<meta content="جستجو در گروه رم لپ تاپ" name="description">
<meta content="جستجو در گروه رم لپ تاپ" name="keywords">
```


www.

.com/Search/#/Keyword-/رم لپ تاپ-

```
<title> جستجو </title>
```

تعداد نتایج یافت شده متفاوت این دو صفحه (با یک عنوان جستجو) نشان از تایید مطلب دارد.

نویسنده: محمد رضا امینی
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۲/۱۹ ۱۶:۵۱

برفرض مثال ما می خواهیم زمانی که از گوگل شخصی به سایت ما هدایت می شود با کلمه کلیدی ای که وارد سایت شده به طور خودکار در سایت جستجو کنیم.
کلا چطور میشه متوجه شد که کاربری از گوگل به سایت ما وارد شده و با چه جستجویی؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۲/۱۹ ۱۹:۱۴

Request.UrlReferrer را آنالیز کنید. مقدار آن مشخص می کند که مثلا شخص از گوگل است یا سایت های جستجوی دیگر. بعد بر این اساس، کوئری استرینگ و آن را یافته و سپس شخص را به صفحه جستجو هدایت کنید:

```
// for Google
var urlReferrer = Request.UrlReferrer.ToString();
var query = HttpUtility.ParseQueryString(urlReferrer);
var searchQuery = query["q"];
```

[یک نمونه کاملتر](#)

نویسنده: علی یگانه مقدم
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۲/۲۰ ۲۰:۲۹

یک سوال داشتم
اینکه این گونه سایتها از این روش برای افزایش بازدید استفاده می کنند یک نوع کلاه برداری در SEO به شمار نمیاد؟
چون که عموما این سایتها هیچ محتوای مرتبط ندارن و به خاطر افزایش بازدید اینکارو می کنن و باعث به هم ریختن نتایج جست و جو میشن تا جایی که گاهی اوقات می بینی چند صفحه اول تمام لینکها از این قبیل سایت هاست و گوگل هم بارها هشدار داده سایتها که کلاه برداری می کنند و محتوا ندارن رو جریمه می کنه ولی به تا به حال یک بار هم این حرف عملی نشده و همچنان همان سایتها هم به فعالیت ادامه میدن و باعث به هم ریختگی میشن

نویسنده: محسن خان
تاریخ: ۹:۵۶ ۱۳۹۳/۱۲/۲۱

هر کسی از ظن خود شد یار من ...

قبلًا مطالبی در سایت راجع به [نوع داده شمارشی با Enum](#) و همچنین [RadioButtonList](#) و [CheckBoxList](#) وجود دارد. اما در این مطلب قصد دارم تا یک روش متفاوت را برای تولید و بهره گیری از CheckBoxList با استفاده از نوع داده‌های شمارشی برای شما ارائه کنم.

فرض کنید بخواهید به کاربر این امکان را بدهد تا بتواند چندین گزینه را برای یک فیلد انتخاب کند. به عنوان یک مثال ساده فرض کنید گزینه‌ای از مدل، پارچه‌های مورد علاقه یک نفر هست. کاربر می‌تواند چندین پارچه را انتخاب کند. و این فرض را هم بکنید که به لیست پارچه‌ها گزینه دیگری اضافه نخواهد شد. پارچه (Fabric) را مثلاً می‌توانیم به صورت زیر تقسیم بندی کنیم :

- (Cotton)
- (Silk)
- (Wool)
- (Rayon)
- (Other)

با توجه به اینکه دیگر قرار نیست به این لیست گزینه دیگری اضافه شود می‌توانیم آنرا به صورت یک نوع داده شمارشی (Enum) تعریف کنیم. مثلاً بدین صورت:

```
public enum Fabric
{
    [Description("پنبه")]
    Cotton,
    [Description("ابریشم")]
    Silk,
    [Description("پشم")]
    Wool,
    [Description("ابریشم مصنوعی")]
    Rayon,
    [Description("پارچه‌های دیگر")]
    Other
}
```

حال فرض کنید ViewModel زیر فیلدی از نوع نوع داده شمارشی Fabric دارد:

```
public class MyViewModel
{
    public Fabric Fabric { get; set; }
}
```

توجه داشته باشید که فیلد Fabric از کلاس MyViewModel باید چند مقدار را در خود نگهداری کند. یعنی می‌تواند هر کدام از گزینه‌های Cotton, Silk, Wool, Rayon, Other به صورت جداگانه یا ترکیبی باشد. اما در حال حاضر با توجه به اینکه یک فیلد Enum معمولی فقط می‌تواند یک مقدار را در خودش ذخیره کند قابلیت ذخیره ترکیبی مقادیر در فیلد Fabric از ViewModel بالا وجود ندارد.

اما راه حل این مشکل استفاده از پرچم (Flags) در تعریف نوع داده شمارشی هست. با استفاده از پرچم نوع داده شمارشی بالا به صورت زیر باید تعریف شود:

```
[Flags]
public enum Fabric
```

```
{
    [Description("پنبه")]
    Cotton = 1,
    [Description("ابریشم")]
    Silk = 2,
    [Description("پشم")]
    Wool = 4,
    [Description("ابریشم مصنوعی")]
    Rayon = 8,
    [Description("پارچه‌های دیگر")]
    Other = 128
}
```

همان طور که می‌بینید از عبارت [Flags] قبل از تعریف enum استفاده کرده ایم. همچنین هر کدام از مقادیر ممکن این نوع داده شمارشی با توانهایی از 2 تنظیم شده اند. در این صورت یک نمونه از این نوع داده می‌تواند چندین مقدار را در خودش ذخیره کند.

برای آشنایی بیشتر با این موضوع به کدهای زیر نگاه کنید:

```
Fabric cotWool = Fabric.Cotton | Fabric.Wool;
int cotWoolValue = (int) cotWool;
```

به وسیله عملگر | می‌توان چندین مقدار را در یک نمونه از نوع Fabric ذخیره کرد. مثلاً متغیر cotWool هم دارای مقدار و هم دارای مقدار Fabric.Wool هست. مقدار عددی معادل متغیر cotWool برابر 5 هست که از جمع مقدار عددی Fabric.Wool و Fabric.Cotton به دست آمده است.

حال فرض کنید فیلد Fabric از View Model (کلاس MyViewModel) را به صورت لیستی از چک باکس‌ها نمایش دهیم. مثل زیر:

شكل (الف)

سپس بخواهیم تا کاربر بعد از انتخاب گزینه‌های مورد نظرش از لیست بالا و پست کردن فرم مورد نظر، بایندر وارد عمل شده و فیلد Fabric را بر اساس گزینه‌هایی که کاربر انتخاب کرده مقداردهی کند.

برای این کار از [پروژه MVC Enum Flags](#) کمک خواهیم گرفت. این پروژه شامل یک Html Helper برای تبدیل یهEnum به یک Model Binder شامل CheckBoxList مربوطه هست. البته بعضی از کدهای Html Helper آن احتیاج به تغییر داشت که

آنرا انجام دادم ولی بایندر آن بسیار خوب کار می‌کند.

خوب مربوط به آن به صورت زیر می‌باشد:

```
public static IHtmlString CheckBoxesForEnumFlagsFor<TModel, TEnum>(this HtmlHelper<TModel> htmlHelper,
Expression<Func<TModel, TEnum>> expression)
{
    ModelMetadata metadata = ModelMetadata.FromLambdaExpression(expression, htmlHelper.ViewData);
    Type enumModelType = metadata.ModelType;

    // Check to make sure this is an enum.
    if (!enumModelType.IsEnum)
    {
        throw new ArgumentException("This helper can only be used with enums. Type used was: " +
enumModelType.FullName.ToString() + ".");
    }

    // Create string for Element.
    var sb = new StringBuilder();

    foreach (Enum item in Enum.GetValues(enumModelType))
    {
        if (Convert.ToInt32(item) != 0)
        {
            var ti = htmlHelper.ViewData.TemplateInfo;
            var id = ti.GetFullHtmlFieldId(item.ToString());

            //Derive property name for checkbox name
            var body = expression.Body as MemberExpression;
            var propertyName = body.Member.Name;
            var name = ti.GetFullHtmlFieldName(propertyName);

            //Get currently select values from the ViewData model
            TEnum selectedValues = expression.Compile().Invoke(htmlHelper.ViewData.Model);

            var label = new TagBuilder("label");
            label.Attributes["for"] = id;
            label.Attributes["style"] = "display: inline-block;";
            var field = item.GetType().GetField(item.ToString());

            // Add checkbox.
            var checkbox = new TagBuilder("input");
            checkbox.Attributes["id"] = id;
            checkbox.Attributes["name"] = name;
            checkbox.Attributes["type"] = "checkbox";
            checkbox.Attributes["value"] = item.ToString();

            if ((selectedValues as Enum != null) && ((selectedValues as Enum).HasFlag(item)))
            {
                checkbox.Attributes["checked"] = "checked";
            }
            sb.AppendLine(checkbox.ToString());

            // Check to see if DisplayName attribute has been set for item.
            var displayName = field.GetCustomAttributes(typeof(DisplayNameAttribute), true)
                .FirstOrDefault() as DisplayNameAttribute;
            if (displayName != null)
            {
                // Display name specified. Use it.
                label.SetInnerText(displayName.DisplayName);
            }
            else
            {
                // Check to see if Display attribute has been set for item.
                var display = field.GetCustomAttributes(typeof(DisplayAttribute), true)
                    .FirstOrDefault() as DisplayAttribute;
                if (display != null)
                {
                    label.SetInnerText(display.Name);
                }
                else
                {
                    label.SetInnerText(item.ToString());
                }
            }
            sb.AppendLine(label.ToString());

            // Add line break.
            sb.AppendLine("<br />");
        }
    }
}
```

```

        }
    }

    return new HtmlString(sb.ToString());
}

```

در کدهای بالا از متدهای ToDescription و ToString استفاده شده است. در نیز برای تبدیل معادل انگلیسی به فارسی یک مقدار از نوع داده شمارشی استفاده کرده ایم.

```

public static string ToDescription(this Enum value)
{
    var attributes =
    (DescriptionAttribute[])value.GetType().GetField(value.ToString()).GetCustomAttributes(typeof(DescriptionAttribute), false);
    return attributes.Length > 0 ? attributes[0].Description : value.ToString();
}

```

برای استفاده از این View در Html Helper کد زیر را می‌نویسیم:

```
@Html.CheckBoxesForEnumFlagsFor(x => x.Fabric)
```

که باعث تولید خروجی که در تصویر (الف) نشان داده شد می‌شود. همچنین مدل بایندر مربوط به آن به صورت زیر هست:

```

public class FlagEnumerationModelBinder : DefaultModelBinder
{
    public override object BindModel(ControllerContext controllerContext, ModelBindingContext bindingContext)
    {
        if (bindingContext == null) throw new ArgumentNullException("bindingContext");

        if (bindingContext.ValueProvider.ContainsPrefix(bindingContext.ModelName))
        {
            var values = GetValue<string[]>(bindingContext, bindingContext.ModelName);

            if (values.Length > 1 && (bindingContext.ModelType.IsEnum &&
bindingContext.ModelType.IsDefined(typeof(FlagsAttribute), false)))
            {
                long byteValue = 0;
                foreach (var value in values.Where(v => Enum.IsDefined(bindingContext.ModelType, v)))
                {
                    byteValue |= (int)Enum.Parse(bindingContext.ModelType, value);
                }

                return Enum.Parse(bindingContext.ModelType, byteValue.ToString());
            }
            else
            {
                return base.BindModel(controllerContext, bindingContext);
            }
        }
        return base.BindModel(controllerContext, bindingContext);
    }

    private static T GetValue<T>(ModelBindingContext bindingContext, string key)
    {
        if (bindingContext.ValueProvider.ContainsPrefix(key))
        {
            ValueProviderResult valueResult = bindingContext.ValueProvider.GetValue(key);
            if (valueResult != null)
            {
                bindingContext.ModelState.SetModelValue(key, valueResult);
                return (T)valueResult.ConvertTo(typeof(T));
            }
        }
        return default(T);
    }
}

```

این مدل بایندر را باید به این صورت در متدهای Application_Start و Global.asax فراخوانی کنیم:

```
ModelBinders.Binders.Add(typeof(Fabric), new FlagEnumerationModelBinder());
```

مشاهده می‌کنید که در اینجا دقیقاً مشخص کرده‌ایم که این مدل بایندر برای نوع داده شمارشی Fabric هست. اگر نیاز دارید تا این بایندر برای نوع داده‌های شمارشی دیگری نیز به کار رود نیاز هست تا این خط کد را برای هر کدام از آنها تکرار کنید. اما راه حل بهتر این هست که کلاسی به صورت زیر تعریف کنیم و تمامی نوع داده‌های شمارشی که باید از بایندر بالا استفاده کنند را در یک پرپرتو آن برگشت دهیم. مثلاً بدین صورت:

```
public class ModelEnums
{
    public static IEnumerable<Type> Types
    {
        get
        {
            var types = new List<Type> { typeof(Fabric) };
            return types;
        }
    }
}
```

سپس به متدهای Application_Start رفته و کد زیر را اضافه می‌کنیم:

```
foreach (var type in ModelEnums.Types)
{
    ModelBinders.Binders.Add(type, new FlagEnumerationModelBinder())
}
```

اگر گزینه‌های پشم و ابریشم مصنوعی را از CheckBoxList تولید شده انتخاب کنیم، بدین صورت:

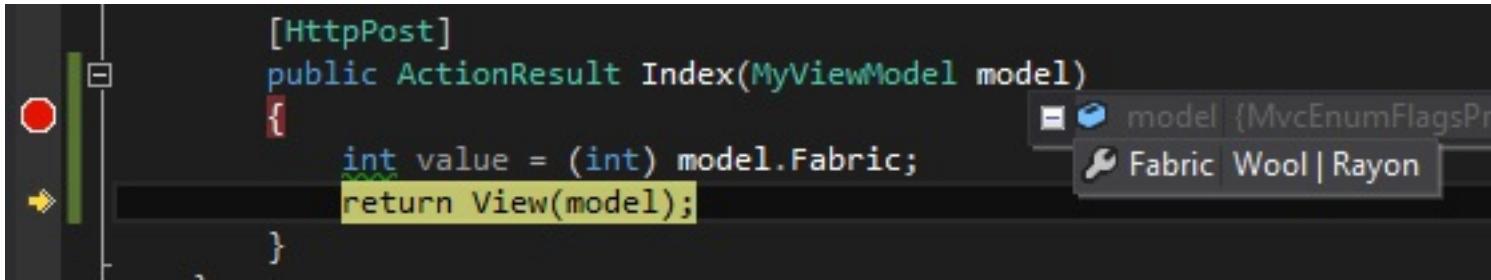
MyViewModel

- پنبه
- ابریشم
- پشم
- ابریشم مصنوعی
- پارچه‌های دیگر

Create

شكل (ب)

و سپس فرم را پست کنید، موردی شبیه زیر مشاهده می‌کنید:

شکل (ج)

همچنین مقدار عددی معادل در اینجا برابر 12 می‌باشد که از جمع دو مقدار `Wool` و `Rayon` به دست آمده است. بدین ترتیب در یک فیلد از مدل، گزینه‌های انتخابی توسط کاربر قرار گرفته شده اند.

پروژه مربوط به این مثال را از لینک زیر دریافت کنید:

[MvcEnumFlagsProjectSample.zip](#)

پی نوشت: پوشه‌های `bin` و `obj` و `packages` جهت کاهش حجم پروژه از آن حذف شده اند. برای بازسازی پوشه `packages` لطفاً به مطلب [بازسازی کامل پوشه packages بسته‌های NuGet به صورت خودکار](#) مراجعه کنید.

نظرات خوانندگان

نویسنده: علی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۸/۰۱ ۱۸:۵۱

من یک گرید تلریک دارم که یک فیلد چکباکس کنارش هست و مثلاً لیستی از یوزرها را این گرید شامل میشه . آیتمهای انتخابی رو چطوری میتونم به کنترلرم ارسال کنم (ورودی کنترلرمو چی بگیرم) ...

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۸/۰۱ ۱۸:۵۸

سوال شما بیشتر به مطلب « [ASP.NET MVC در CheckBoxList](#) » مرتبط است تا enum ای که ویژگی flag دارد. ضمناً گرید تلریک [مستندات خوبی دارد](#) که بهتر است به آن مراجعه کنید (مثال Ajax CheckBoxes View و کنترل آن نیز پیوست شدند).

نویسنده: علیرضا
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۸/۰۲ ۱۲:۱۵

استفاده از Description برای Enum‌ها جالب ولی به نظر من کمی مشکل سازه و مشکل اصلی اون Code Wired کردن شرح هر جزء Enum هست. اگر با یک پروژه دوزبانه طرف باشیم چی؟ اگر کلا استراتژی ترجمه رشته‌ها در پروژه ما این طور باشه که از منابع خارجی مثل DB یا اسembلی‌های Resource استفاده کنیم چی؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۸/۰۲ ۱۲:۳۲

مراجعه کنید به پیشنبازهای این مباحث تکمیلی. مانند:
[تهیه سایتهاي چند زبانه و بومي سازي نمايش اطلاعات در ASP.NET MVC](#)
[ASP.NET MVC در Globalization](#)

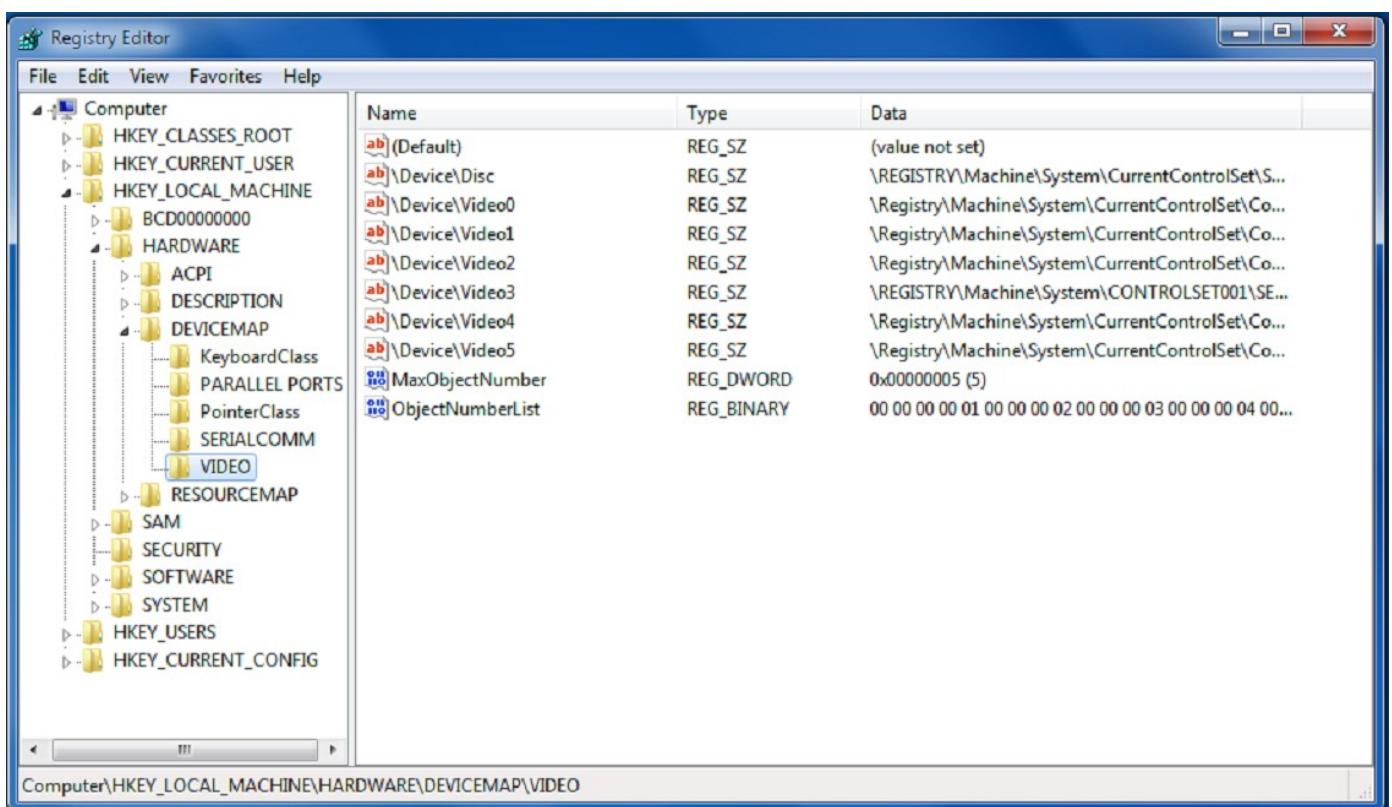
اولی در مورد کار با ریسورس‌ها است و بومی سازی ویژگی‌ها نیز در آن لحاظ شده و دومی تهیه یک فریم ورک است برای کار با بانک اطلاعاتی و تامین منبع داده از این طریق

رجیستری یک پایگاه داده‌ی سیستمی است که برنامه‌ها، اجزای سیستم و اطلاعات پیکربندی در آن ذخیره و بازیابی می‌شود. داده‌های ذخیره شده در رجیستری مطابق با نسخه ویندوز فرق می‌کنند. نرم‌افزارها برای بازیابی، تغییر و پاک کردن رجیستری از API‌های مختلفی استفاده می‌کنند. خوشبختانه .NET نیز امکانات لازم برای مدیریت رجیستری را فراهم کرده است.

در صورت رخداد خطا در رجیستری، امکان خراب شدن ویندوز وجود دارد در نتیجه با احتیاط عمل کنید و قبل از هر کاری از رجیستری پشتیبان تهیه نمایید. قبل از شروع به کدنویسی قدری با ساختار رجیستری آشنا شویم تا در ادامه قادر به درک مفاهیم باشیم.

ساختار رجیستری

رجیستری اطلاعات را در ساختار درختی نگاه می‌دارد. هر گره در درخت، یک کلید (key) نامیده می‌شود. هر کلید می‌تواند شامل چندین زیرکلید (subkey) و چندین مقدار (value) باشد. در برخی موارد، وجود یک کلید تمام اطلاعاتی است که نرم‌افزار بدان نیاز دارد و در برخی موارد، برنامه کلید را باز کرده و مقادیر مربوط به آن کلید را می‌خواند. یک کلید می‌تواند هر تعداد مقدار داشته باشد و مقادیر به هر شکلی می‌توانند باشند. هر کلید شامل یک یا چند کاراکتر است. نام کلیدها نمی‌توانند کاراکتر "}" را داشته باشند. نام هر زیرکلید یکتاست و وابسته به کلیدی است که در سلسله مراتب، بلافاصله بالای آن می‌آید. نام کلیدها باید انگلیسی باشند اما مقادیر را به هر زبانی می‌توان نوشت. در زیر یک نمونه از ساختار رجیستری را مشاهده می‌کنید که در نرم‌افزار registry editor به نمایش در آمده است.

هر کدام از درخت‌های زیر my computer یک کلید است. هر مقدار شامل یک اسم، نوع و داده‌های درون آن است. برای مثال MaxObjectNumber از مقدار زیرکلید SECURITY است. داده‌های درون هر مقدار می‌تواند از انواع باینری، رشته‌ای و عددی باشد؛ برای مثال MaxObjectNumber یک عدد ۳۲ بیتی است.

محدودیت‌های فنی برای نوع و اندازه‌ی اطلاعاتی که در رجیستری ذخیره می‌گردد، وجود دارد. برنامه‌ها باید اطلاعات اولیه و پیکربندی را در رجیستری نگه دارند و سایر داده‌ها را در جای دیگر ذخیره کنند. معمولاً داده‌های بیشتر از یک یا دو کیلوبایت باید در یک فایل ذخیره شوند و با استفاده از یک کلید در رجیستری به آن فایل رجوع کرد. برای حفظ فضای ذخیره سازی باید داده‌های شبیه به هم در یک ساختار جمع آوری گردند و ساختار را به عنوان یک مقدار ذخیره کرد؛ به جای آن که هر عضو ساختار را به عنوان یک کلید ذخیره کرد. ذخیره سازی اطلاعات به صورت باینری این امکان را می‌دهد که اطلاعات را در یک مقدار ذخیره کنید.

اطلاعات رجیستری در پیج فایل (Page File) ذخیره می‌شوند. پیج فایل ناحیه‌ای از حافظه RAM است که می‌تواند در زمانی که استفاده نمی‌شود به Hard منتقل شود. اندازه‌ی پیج فایل به وسیله‌ی مقدار PagedPoolSize در کلید HKEY_LOCAL_MACHINE\SYSTEM\CurrentControlSet\Control\Session Manager\Memory Management مطابق با جدول زیر تنظیم می‌گردد.

مقدار	توضیحات
0x00000000	سیستم یک مقدار بھینه را تعیین می‌کند
0x1-0x20000000	یک اندازه مشخص بر حسب بایت که در این بازه باشد
0xFFFFFFFF	سیستم بیشترین مقدار ممکن را تشخیص می‌دهد

کلیدهای از پیش تعریف شده

یک برنامه قبل از آن که اطلاعاتی را در رجیستری درج کند باید یک کلید را باز کند. برای باز کردن یک کلید می‌توان از سایر کلیدهایی که باز هستند، استفاده کرد. سیستم کلیدهایی را از پیش تعریف کرده که همیشه باز هستند. در ادامه کلیدهای از پیش تعریف شده را قدری بررسی می‌کنیم.

HKEY_CLASSES_ROOT

زیرشاخه‌های این کلید، انواع اسناد و خصوصیات مربوط به آن‌ها را مشخص می‌کنند. این شاخه نباید در یک سرویس یا برنامه‌ای که کاربران متعدد دارد، مورد استفاده قرار گیرد.

HKEY_CURRENT_USER

زیرشاخه‌های این کلید، تنظیمات مربوط به کاربر جاری را مشخص می‌کنند. این تنظیمات شامل متغیرهای محیطی، اطلاعات درباره‌ی برنامه‌ها، رنگ‌ها، پرینترها، ارتباطات شبکه و تنظیمات برنامه‌های است. به طور مثال مایکروسافت اطلاعات مربوط به برنامه‌های خود را در کلید HKEY_CURRENT_USER\Software\Microsoft ذخیره می‌کند. هر کدام از برنامه‌ها یک زیرکلید در کلید مذبور را به خود اختصاص داده‌اند. این شاخه نیز نباید در یک سرویس یا برنامه‌ای که کاربران متعدد دارد، مورد استفاده قرار گیرد.

HKEY_LOCAL_MACHINE

زیرشاخه‌های این کلید، وضعیت فیزیکی کامپیوتر را مشخص می‌کنند که شامل حافظه‌ی سیستم، سخت‌افزار و نرم‌افزارهای نصب شده بر روی سیستم، اطلاعات پیکربندی، تنظیمات ورود به سیستم، اطلاعات امنیتی شبکه و اطلاعات دیگر سیستم است.

HKEY_USERS

زیرشاخه‌های این کلید، پیکربندی کاربران پیش‌فرض، جدید، جاری سیستم و به طور کلی همه‌ی کاربران را مشخص می‌کند.

HKEY_CURRENT_CONFIG

زیرشاخه‌های این کلید، اطلاعاتی درباره وضعیت سخت‌افزار کامپیوتر در اختیار ما می‌گذارند. در واقع این کلید نام مستعاری برای کلید HKEY_LOCAL_MACHINE\SYSTEM\CurrentControlSet\Hardware Profiles\Current در ویندوز‌های قبل از NT ۳.۵۱ وجود نداشته است.

کندوهای رجیستری

یک کندو (Hive) یک گروه از کلیدها، زیرکلیدها و مقادیر در رجیستری است که یک مجموعه از فایل‌های پشتیبان را به همراه دارد. در هنگام بوت ویندوز، اطلاعات از این فایل‌ها استخراج می‌شوند. شما هم چنین می‌توانید با استفاده از Import در منوی فایل registry editor به صورت دستی این کار را انجام دهید. زمانی که ویندوز را خاموش می‌کنید، اطلاعات کندوها در فایل‌های registry editor در منوی Export باشد. شما می‌توانید این کار را به طور دستی با registry editor نیز انجام دهید.

فایل‌های پشتیبان همه کندوها به جز Windows Root\System32\config در شاخه‌ی HKEY_CURRENT_USER در شاخه‌ی System Root\Documents and Settings\Username قرار دارند. فایل‌های پشتیبان HKEY_CURRENT_USER در شاخه‌ی System Root\Documents and Settings\Username قرار دارند. پسوند فایل‌ها در این شاخه‌ها، نوع داده‌ایی که در بر دارند را نشان می‌دهند. در جدول زیر برخی کندوها و فایل‌های پشتیبانشان آمده است.

فایل‌های پشتیبان	کندوی رجیستری
System, System.alt, System.log, System.sav	HKEY_CURRENT_CONFIG
Ntuser.dat, Ntuser.dat.log	HKEY_CURRENT_USER
Sam, Sam.log, Sam.sav	HKEY_LOCAL_MACHINE\SAM
Security, Security.log, Security.sav	HKEY_LOCAL_MACHINE\Security
Software, Software.log, Software.sav	HKEY_LOCAL_MACHINE\Software
System, System.alt, System.log, System.sav	HKEY_LOCAL_MACHINE\System
Default, Default.log, Default.sav	HKEY_USERS\.DEFAULT

هر زمان که یک کاربر به کامپیوتر وارد می‌شود، یک کندوی جدید با فایل‌های مجزا برای آن کاربر ساخته می‌شود که کندوی

پروفایل کاربر نام دارد. یک کندوی کاربر، اطلاعاتی شامل تنظیمات برنامه‌های کاربر، تصویر زمینه، ارتباطات شبکه و پرینترها را در بر دارد. کندوهای پروفایل کاربر در کلید HKEY_USERS قرار دارند. مسیر فایل‌های پشتیبان این کندوها در کلید HKEY_LOCAL_MACHINE\SOFTWARE\Microsoft\Windows NT\CurrentVersion\ProfileList\SID\ProfileImagePath مشخص شده است. مقدار ProfileImagePath مسیر پروفایل کاربر و نام کاربر را مشخص می‌کند.

دسته بندی اطلاعات

قبل از قرار دادن اطلاعات در رجیستری باید آن‌ها را به دو دسته اطلاعات کامپیوتر و اطلاعات کاربر تقسیم کرد. با این تقسیم بندی، چندین کاربر می‌توانند از یک برنامه استفاده کنند و یا اطلاعات را بر روی شبکه قرار دهند. زمانی که یک برنامه نصب می‌شود، باید اطلاعات کامپیوتراخ خود را در شاخه فرضی 1.0\Software\MyCompany\MyProduct نصب کند که نام شرکت، نام محصول و نسخه برنامه به خوبی مشخص گردد و هم چنین اطلاعات مربوط به کاربران را در شاخه فرضی 1.0\Software\MyCompany\MyProduct ذکر نماید.

باز کردن، ساختن و بستن کلیدها

قبل از آن که بتوانیم یک اطلاعات را در رجیستری درج کنیم، باید یک کلید بسازیم و یا یک کلید موجود را باز کنیم. یک برنامه همیشه به یک کلید به عنوان زیرکلیدی از یک کلید باز رجوع می‌کند. کلیدهای از پیش تعریف شده همیشه باز هستند. کلاس‌های تعریف شده برای کار با رجیستری در فضای Microsoft.Win32 Registry مربوط به کلاس‌های از پیش تعریف شده و کلاس Microsoft.Win32 RegistryKey برای کار با رجیستری است. برای باز کردن یک کلید از متدهای RegistryKey.OpenSubKey استفاده می‌کنیم. به یاد داشته باشید که کلیدهای از پیش تعریف شده همیشه باز هستند و نیازی به باز کردن ندارند. برای ساختن یک کلید از متدهای RegistryKey.CreateSubKey استفاده می‌کنیم. وقت کنید زیرکلیدی که می‌خواهید بسازید، باید به یک کلید باز رجوع کند. برای خاتمه دسترسی به یک کلید، باید آن را بیندیم. برای بستن یک کلید از متدهای RegistryKey.Close استفاده می‌کنیم.

اکنون که با ساختار رجیستری و کلاس‌های مربوطه در .NET برای کار با رجیستری آشنا شدیم، به کدنویسی می‌پردازیم.

ساختن یک زیرکلید جدید

برای ساختن یک زیرکلید جدید از متدهای RegistryKey.CreateSubKey به صورت زیر استفاده می‌کنیم.

```
public RegistryKey CreateSubKey( string subkey);
```

نام و مسیر کلیدی که می‌خواهید بسازید را مشخص می‌کند که معمولاً به فرم فرضی subkey\name\Company نام است. این متدهای CreateSubKey را بر می‌گرداند و در صورت بروز خطا مقدار null را بر می‌گرداند و یک exception را فرا می‌خواند. خطا به دلایلی چون عدم داشتن مجوز، وجود نداشتن مسیر درخواستی و غیره رخ می‌دهد. برای بررسی exception‌ها می‌توانید از بلوک try-catch استفاده کنید.

```
RegistryKey MyReg = Registry.CurrentUser.CreateSubKey( "SOFTWARE\\SomeCompany\\SomeApp\\SomeVer" );
```

مثال فوق یک زیرکلید جدید در مسیر تعیین شده در شاخه‌ی HKEY_CURRENT_USER می‌سازد. برای دست یابی به کلیدهای از پیش تعریف شده از کلاس Registry مطابق جدول زیر استفاده می‌کنیم.

کلید	فیلد
HKEY_CLASSES_ROOT	ClassesRoot

فیلد	کلید
HKEY_CURRENT_USER	CurrentUser
HKEY_LOCAL_MACHINE	LocalMachine
HKEY_USERS	Users
HKEY_CURRENT_CONFIG	CurrentConfig

چند نکته حائز اهمیت است. اگر یک زیرکلید با نام مشابه در مسیر تعیین شده وجود داشته باشد، هیچ کلیدی ساخته نمی‌شود. حقیقت آن است که از متدهای CreateSubKey برای باز کردن یک کلید نیز می‌توانیم استفاده کنیم. متدهای CreateSubKey و زیرکلید را همیشه در حالت ویرایش بازمی‌گرداند. متدهای CreateSubKey و RegistryKeyPermissionCheck دو پارامتر دیگر به عنوان ورودی دریافت می‌کنند که از دو کلاس RegistryKeyPermissionCheck و RegistryOptions استفاده می‌کنند. RegistryOptions مشخص می‌کند که در خدمت زیرکلید، فقط خواندنی یا قابل ویرایش باشد. RegistryOptions مشخص می‌کند که اطلاعات کلید فقط در حافظه اصلی باشد و دیگر به کندوها منتقل نشود یعنی به طور موقتی باشد یا به طور پیش فرض دائمی باشد.

باز کردن زیرکلید موجود

برای باز کردن یک زیرکلید موجود از متدهای RegistryKey.OpenSubKey به دو صورت استفاده می‌کنیم.

```
public RegistryKey OpenSubKey( string name);
public RegistryKey OpenSubKey( string name, bool writable);
```

صورت اول، کلید را در حالت فقط خواندنی باز می‌کند و صورت دوم، اگر `writable` باشد کلید را در حالت ویرایش باز می‌کند و اگر `false` باشد کلید را در حالت فقط خواندنی باز می‌کند. در هر دو صورت `name`، نام و مسیر زیرکلیدی که می‌خواهید باز کنید را مشخص می‌کند. اگر با خطأ مواجه نشوید، متدهای زیرکلید را برمی‌گرداند، در غیر این صورت مقدار `null` را برمی‌گرداند.

```
RegistryKey MyReg = Registry.CurrentUser.OpenSubKey( "SOFTWARE\\SomeCompany\\SomeApp\\SomeVer" , true );
```

مثال فوق کلید مشخص شده را در شاخه‌ی `HKEY_CURRENT_USER` و در حالت ویرایش باز می‌کند.

خواندن اطلاعات از رجیستری

اگر یک شیء `RegistryKey` سالم داشته باشید می‌توانید به مقادیر و اطلاعات درون مقادیر آن دسترسی داشته باشید. برای دست یابی به اطلاعات درون یک مقدار مشخص در کلید از متدهای `RegistryKey.GetValue` به دو صورت استفاده کنیم.

```
public object GetValue( string name);
public object GetValue( string name, object defaultValue);
```

صورت اول، اطلاعات درون مقداری با نام و مسیر `name` را برمی‌گرداند. اگر مقدار مذکور وجود نداشته باشد، مقدار `null` را برمی‌گرداند. در صورت دوم اگر مقدار خواسته شده وجود نداشته باشد، `defaultValue` را برمی‌گرداند. متدهای `GetValue` یک مقدار از نوع `object` را برمی‌گرداند در نتیجه شما برای استفاده، باید آن را به نوعی که می‌خواهید تبدیل کنید.

نوشتن اطلاعات در رجیستری

برای نوشتن اطلاعات در یک مقدار از متدهای `RegistryKey.SetValue` به صورت زیر استفاده می‌کنیم.

```
public void SetValue( string name, object value);
```

رشته name، نام مقداری که اطلاعات باید در آن ذخیره شود و value اطلاعاتی که باید در آن مقدار ذخیره شود را مشخص می‌کند. چون value از نوع object است می‌توانید هر مقداری را به آن بدهید. Value به طور اتوماتیک به DWORD یا باینتری یا RegistryValueKind از کلاس RegistryValueKind استفاده کرده و نوع اطلاعات را به طور دقیق مشخص می‌کند. برای ذخیره اطلاعات در مقدار پیش فرض (Default) کافی است که مقدار name را برابر string.Empty قرار دهید. هر کلید می‌تواند یک مقدار پیش فرض داشته باشد که باید نام آن مقدار را Default قرار دهد.

بستن یک کلید

زمانی که دیگر با کلید کاری ندارید و می‌خواهید تغییرات در رجیستری ثبت گردد باید فرآیندی به نام flushing را انجام دهید. برای انجام این کار به راحتی از متده RegistryKey.Close استفاده کنید.

```
RegistryKey MyReg = Registry.CurrentUser.CreateSubKey( "SOFTWARE\\SomeCompany\\SomeApp\\SomeVer" );
int nSomeVal = ( int )MyReg.GetValue( "SomeVal" , 0 );
MyReg.SetValue( "SomeValue" , nSomeVal + 1 );
MyReg.Close();
```

پاک کردن یک کلید

برای پاک کردن یک زیرکلید از متده RegistryKey.DeleteSubKey به دو صورت استفاده می‌کنیم.

```
public void DeleteSubKey( string subkey);
public void DeleteSubKey( string subkey, bool throwOnMissingSubKey);
```

در صورت اول زیرکلید subkey را به شرطی حذف می‌کند که زیرکلید مذکور موجود باشد و زیرکلید دیگری در زیر آن نباشد. در صورت دوم نیز این شرط برقرار است با این تفاوت که اگر زیرکلید مذکور یافت نشود و throwOnMissingSubKey مقدار true داشته باشد یک exception فرا می‌خواند.

پاک کردن کل یک درخت

برای پاک کردن کل یک درخت با همه کلیدهای فرزند و مقادیر آنها از متده RegistryKey.DeleteSubKeyTree به دو صورت استفاده می‌کنیم.

```
public void DeleteSubKeyTree( string subkey);
public void DeleteSubKeyTree( string subkey, bool throwOnMissingSubKey);
```

دیگر با پارامترهای ارسالی در این متده آشنایی دارید و لازم به توضیح نیست.

پاک کردن یک مقدار

برای پاک کردن یک مقدار از متده RegistryKey.DeleteValue به دو صورت زیر استفاده می‌کنیم.

```
public void DeleteValue( string name);
public void DeleteValue( string name, bool throwOnMissingValue);
```

لیست کردن زیرکلیدها

برای به دست آوردن یک لیست از همه زیرکلیدهای یک شیء RegistryKey از متده RegistryKey.GetSubKeyNames به صورت زیر

استفاده می‌کنیم که یک آرایه رشته‌ای از نام زیرکلیدها را برمی‌گرداند.

```
public string [] GetSubKeyNames();
```

هم چنین می‌توانید برای شمردن تعداد زیرکلیدها از خصوصیت RegistryKey. SubKeyCount استفاده نمایید.

لیست کردن نام مقادیر

برای به دست آوردن یک لیست از همه مقادیری که در یک شیء RegistryKey وجود دارند از متدهای RegistryKey.GetValueNames و RegistryKey.SubKeyCount به صورت زیر استفاده می‌کنیم که یک آرایه رشته‌ای از نام مقادیر را برمی‌گرداند.

```
public string [] GetSubKeyNames();
```

هم چنین می‌توانید برای شمردن تعداد زیرکلیدها از خصوصیت RegistryKey.ValueCount استفاده نمایید.

ثبت تغییرات به صورت دستی

برای ثبت تغییرات یا به اصطلاح فلاش کردن به صورت دستی می‌توانید از متدهای RegistryKey.Flush و RegistryKey.Close استفاده می‌کنید فرآیند فلاش کردن به طور اتوماتیک انجام می‌گیرد. زمانی که از

```
public void Flush();
```

نظرات خوانندگان

نویسنده: سید ایوب کوکبی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۹/۲۴ ۱۲:۳۳

ممnonم با وجود دات نت و معماری جدید برنامه ها، معمولا در چه شرایطی استفاده از رجیستری دلیل قانع کننده ای داره؟ و اون دلیل قانع کننده چیه؟

نویسنده: محسن خان
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۹/۲۴ ۱۲:۴۵

گاهی از اوقات برنامه های دسکتاب نیاز پیدا می کنند تا به اطلاعات سیستمی دسترسی پیدا کنند یا آنها را تغییر دهند. مثلا برنامه ای که نیاز داره در حین آغاز ویندوز، شروع به کار کنه، نیاز به ثبت خودش در رجیستری داره. یا اگر برنامه ای نیاز داشت که مثلا با Adobe reader کار کنه، می تونه مسیر دقیق نصب اون رو از رجیستری بخونه و از این موارد سیستمی زیاد هست.

عنوان:	SQL Instance
نوبتندہ:	۳ منفرد
تاریخ:	۱۹:۲۵ ۱۳۹۲/۱۰/۱۲
آدرس:	www.dotnettips.info
گروهها:	C#, SQL Server, Registry

ممکن است کاربر بر روی سیستم خود نسخه‌های مختلفی از SQL Express، SQL Server را نصب کرده باشد. برای مثال SQL 2008، SQL 2005، SQL 2012 و یا نسخه‌ای خاص (مثلا 2008) را چند بار روی سیستم خود نصب کرده باشد. SQL برای تفکیک این نسخه‌ها و نصب‌ها از مفهومی با عنوان Instance استفاده می‌کند. یعنی به هر نسخه نصب شده نامی یکتا می‌دهد تا بتوان به تفکیک به آنها دسترسی داشت.

برای اتصال به این نسخه‌ها باید در بخش آدرس سرور، از ترکیب نام سیستم و نام Instance به این شکل استفاده کرد:
SystemName\Instance

بعضی مواقع لازم است که لیست Instance‌های نصب شده روی سیستم کاربر را به دست آوریم. ADO.NET کلاسی به همین منظور تعبیه کرده که شبکه را جستجو کرده و SQL Instance‌های مختلف را که قابل دسترسی هستند را برای شما لیست می‌کند. استفاده از این کلاس بسیار ساده است:

```
using System.Data.SqlClient;
class Program
{
    static void Main()
    {
        // Retrieve the enumerator instance and then the data.
        SqlDataReaderEnumerator instance =
            SqlDataReaderEnumerator.Instance;
        System.Data.DataTable table = instance.GetDataSources();

        // Display the contents of the table.
        DisplayData(table);

        Console.WriteLine("Press any key to continue.");
        Console.ReadKey();
    }

    private static void DisplayData(System.Data.DataTable table)
    {
        foreach (System.Data DataRow row in table.Rows)
        {
            foreach (System.Data DataColumn col in table.Columns)
            {
                Console.WriteLine("{0} = {1}", col.ColumnName, row[col]);
            }
            Console.WriteLine("=====");
        }
    }
}
```

البته با توجه به اینکه شبکه را جستجو می‌کند در نرم افزار شما وقفه خواهد انداخت. خوب اگه بخواهیم Instance‌های نصب شده روی سیستم کاربر را پیدا کنیم چی؟ ساده‌ترین و سریعترین راه استفاده از رجیستری سیستم است. نام Instance‌ها در رجیستری ویندوز در آدرس زیر قابل دسترسی است:

HKEY_LOCAL_MACHINE\SOFTWARE\Microsoft\Microsoft SQL Server\Instance Names

برای استفاده از این کلید در C# می‌توان از کد زیر کمک بگیرید:

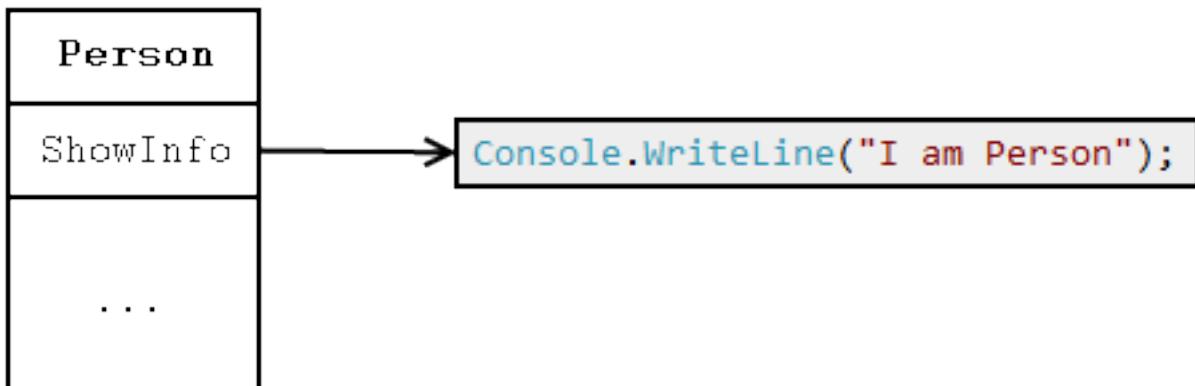
```
var key = Registry.LocalMachine.OpenSubKey(@"SOFTWARE\Microsoft\Microsoft SQL Server\Instance Names");

foreach (string sk in key.GetSubKeyNames())
{
    var rkey = key.OpenSubKey(sk);
    foreach (string s in rkey.GetValueNames())
    {
        MessageBox.Show("Sql instance name:" + s);
    }
}
```

فقط دو نکته قابل توجه است. برنامه باید در CPU Any کامپایل شود تا در سیستم‌های 64 بیتی بتوانید به محل درست رجیستری دسترسی پیدا کنید. چون نرم افزارهای 32 بیت در ویندوز 64 بیت در سیستم wow64 اجرا می‌شود که دسترسی به رجیستری آن در آدرس wow64 هر قسمت رجیستری است. بنابراین کد فوق در حالت CPU Any و غیر فعال بودن Prefer 32-bit قسمت در آدرس Properties برنامه به درستی اجرا می‌شود.

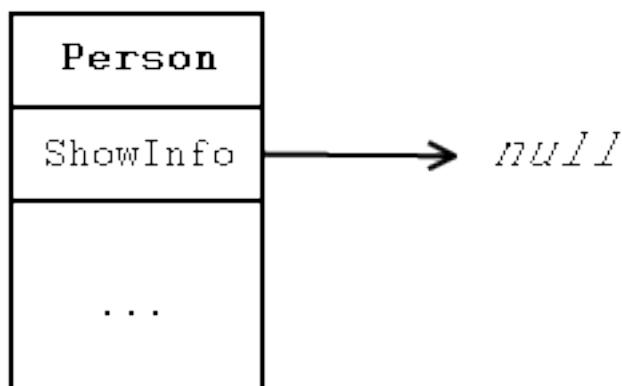
نکته: در SQL Default Instance مقدار MSSQLSERVER می‌باشد.

وقتی از کلاسی و هله‌ای را ایجاد می‌کنید، در واقع جدولی از اشاره گرها را به پیاده سازی متدهای آن ایجاد خواهد کرد. تصویر زیر مفهوم این جمله را بیان می‌کند.

متدها به روش‌های مختلفی تعریف می‌شوند و هر کدام رفتارهای مختلفی را در زمان ارث بری از خود نشان می‌دهند. روش استفاده استاندارد از آن‌ها مانند شکل بالاست ولی در صورتیکه بخواهید این روش را تغییر دهید می‌توانید به آن‌ها کلمات کلیدی اضافه کنید.

Abstract method
abstract متدها به هیچ جایی اشاره نمی‌کنند. مانند شکل زیر:

در صورتی که کلاسهای شما دارای اعضای **abstract** باشند، باید خودشان نیز **abstract** باشند. شما نمی‌توانید از این کلاس‌ها و هله‌ایی ایجاد نمایید؛ ولی می‌توانید از آن‌ها در ارث بری سایر کلاس‌ها استفاده کنید و از سایر کلاس‌ها یک و هله ایجاد نمایید.

```
public abstract class Person
{
    public abstract void ShowInfo();
}

public class Teacher : Person
{
    public override void ShowInfo()
    {
        Console.WriteLine("I am a teacher!");
    }
}

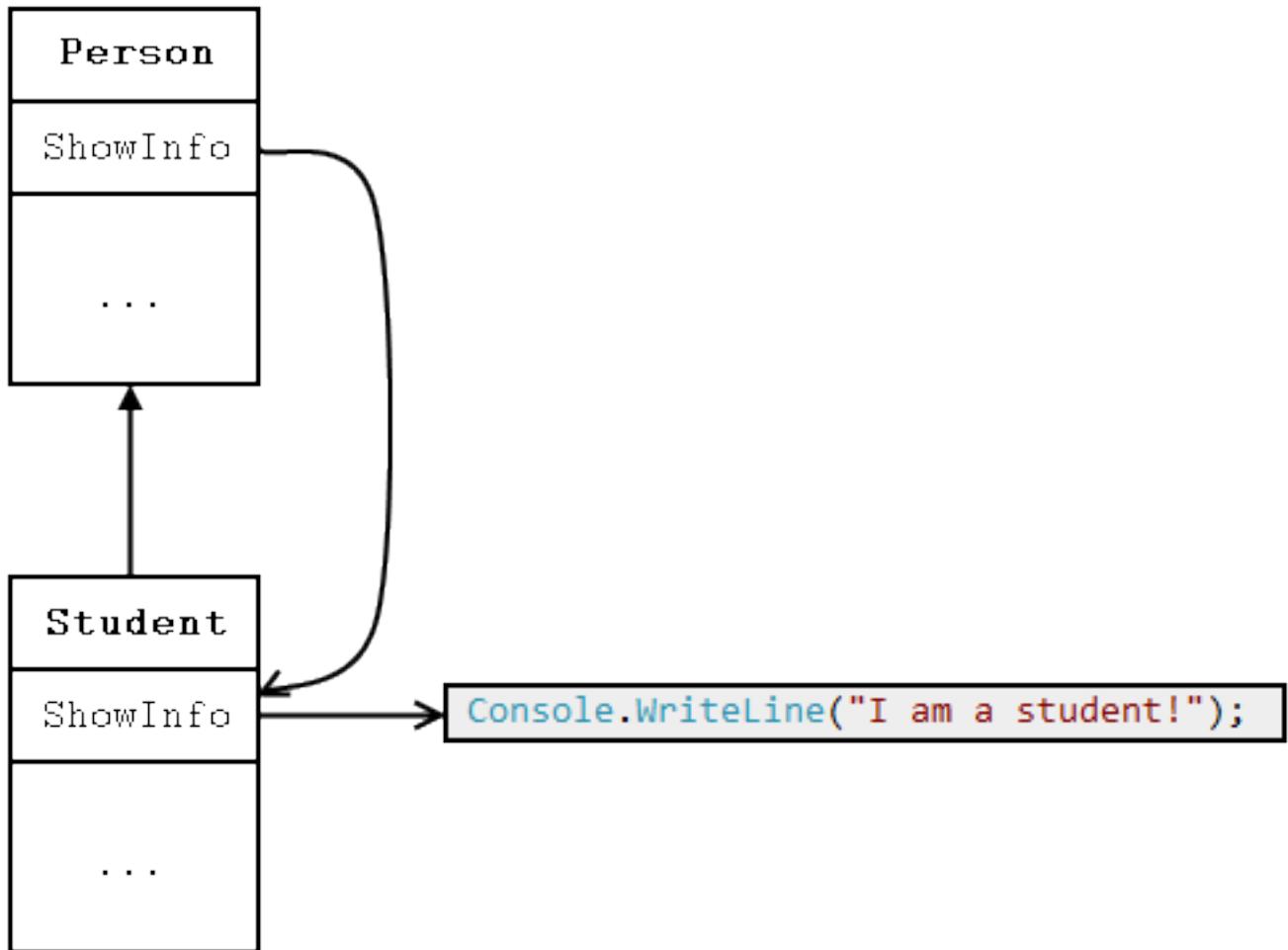
public class Student : Person
{
    public override void ShowInfo()
    {
        Console.WriteLine("I am a student!");
    }
}
```

در مثال بالا رفتار متد (ShowInfo) به پیاده سازی آن در کلاس مربوطه بستگی دارد.

```
Person person = new Teacher();
person.ShowInfo(); // Shows 'I am a teacher!'

person = new Student();
person.ShowInfo(); // Shows 'I am a student!'
```

همانگونه که مشاهده می کنید متد (ShowInfo) کلاس های Student و Teacher از کلاس Person ارث بری کرده اند ولی زمانی که از آنها درخواست نمایش اطلاعات می کنید هر کدام رفتارهای مختلفی از خود نشان می دهند. خب چه اتفاقاتی در پشت صحنه رخ می دهد در حالیکه آنها از Person ارث بری کرده اند؟ تا قبل از پیاده سازی متد (ShowInfo)، اشاره گر به جایی اشاره نمی کند. ولی زمانیکه به عنوان مثال یک وله از Student ایجاد می کنید، اشاره گر به پیاده سازی واقعی متد (ShowInfo) در کلاس Student اشاره می کند.

Virtual method ها

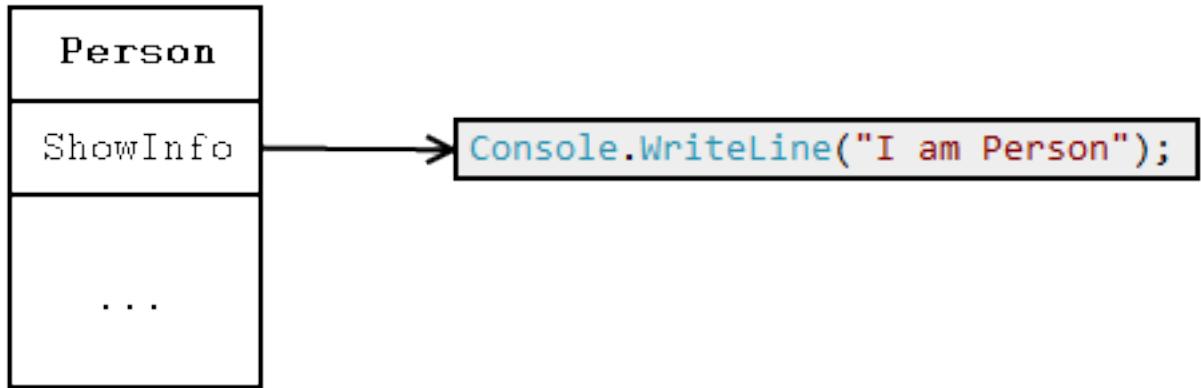
از کلاس‌های دارای Virtual method می‌توان یک و هله ایجاد کرد و حتی امکان تحریف Virtual method‌های کلاس پایه در وجود دارد. مانند کد زیر:

```

public class Person
{
    public virtual void ShowInfo()
    {
        Console.WriteLine("I am a person!");
    }
}

public class Teacher : Person
{
    public override void ShowInfo()
    {
        Console.WriteLine("I am a teacher!");
    }
}
  
```

در مثال بالا هم عضو Person.ShowInfo به جای اشاره نمی‌کند، پس چرا می‌توانیم از آن یک و هله ایجاد کنیم؟!

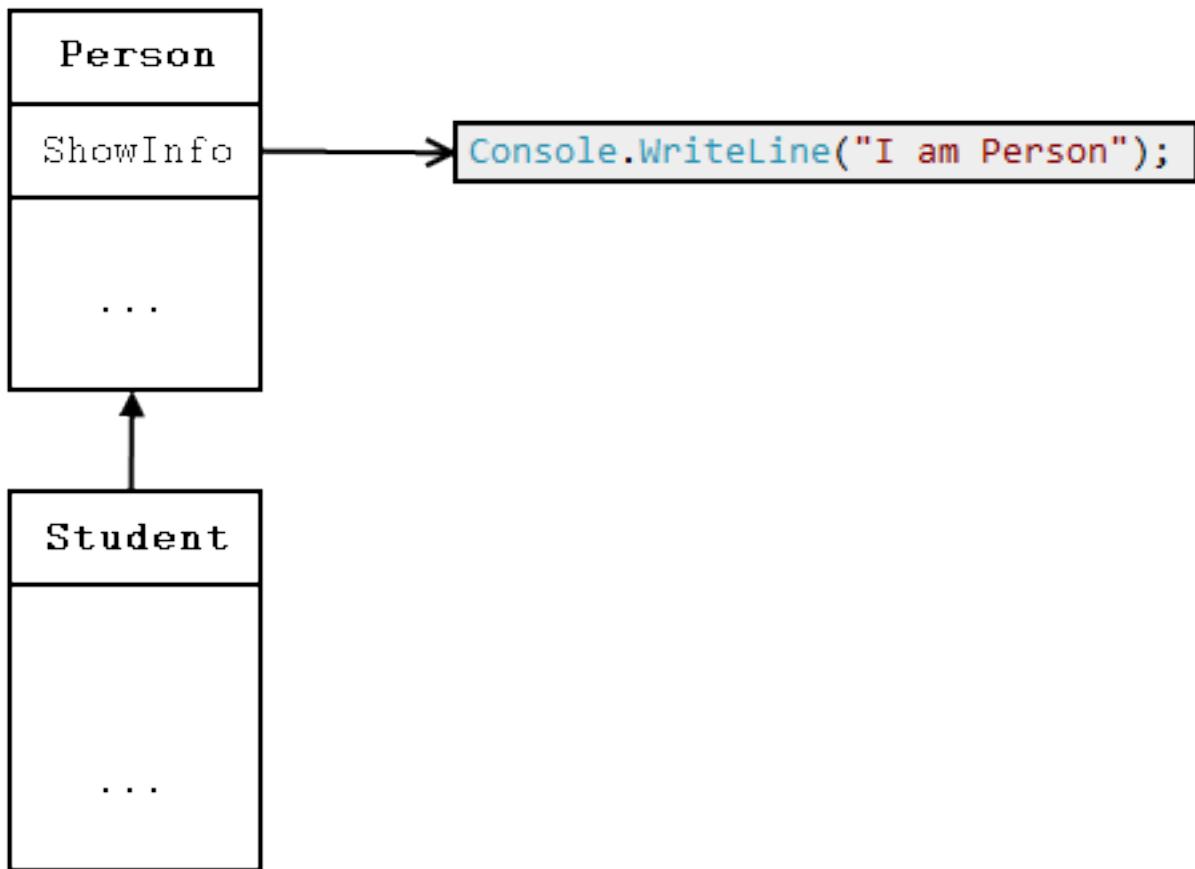
باید توجه داشته باشید تصویر بالا با تفاوتی ندارد بدلیل اینکه `virtual method`ها به روش استاندارد پیاده سازی اشاره می کنند. با استفاده از کلمه کلید `virtual` شما به عنوان مثال به کلاس `Person` می گویید که متدهای `ShowInfo()` می توانند پیاده سازی های دیگر هم شاید داشته باشد و سایر پیاده سازی های دیگر این متدهای `override` کلمه کلیدی در کلاس دیگر (`Teacher`) مشخص شوند. در ضمن در صورتیکه پیاده سازی دیگری از آن متده را نشود از پیاده سازی کلاس پایه استفاده می شود.

```

public class Student : Person
{
}

Person person = new Teacher();
person.ShowInfo(); // Shows 'I am a teacher!'

person = new Student();
person.ShowInfo(); // Shows 'I am a person!'
  
```


نکته پایانی:

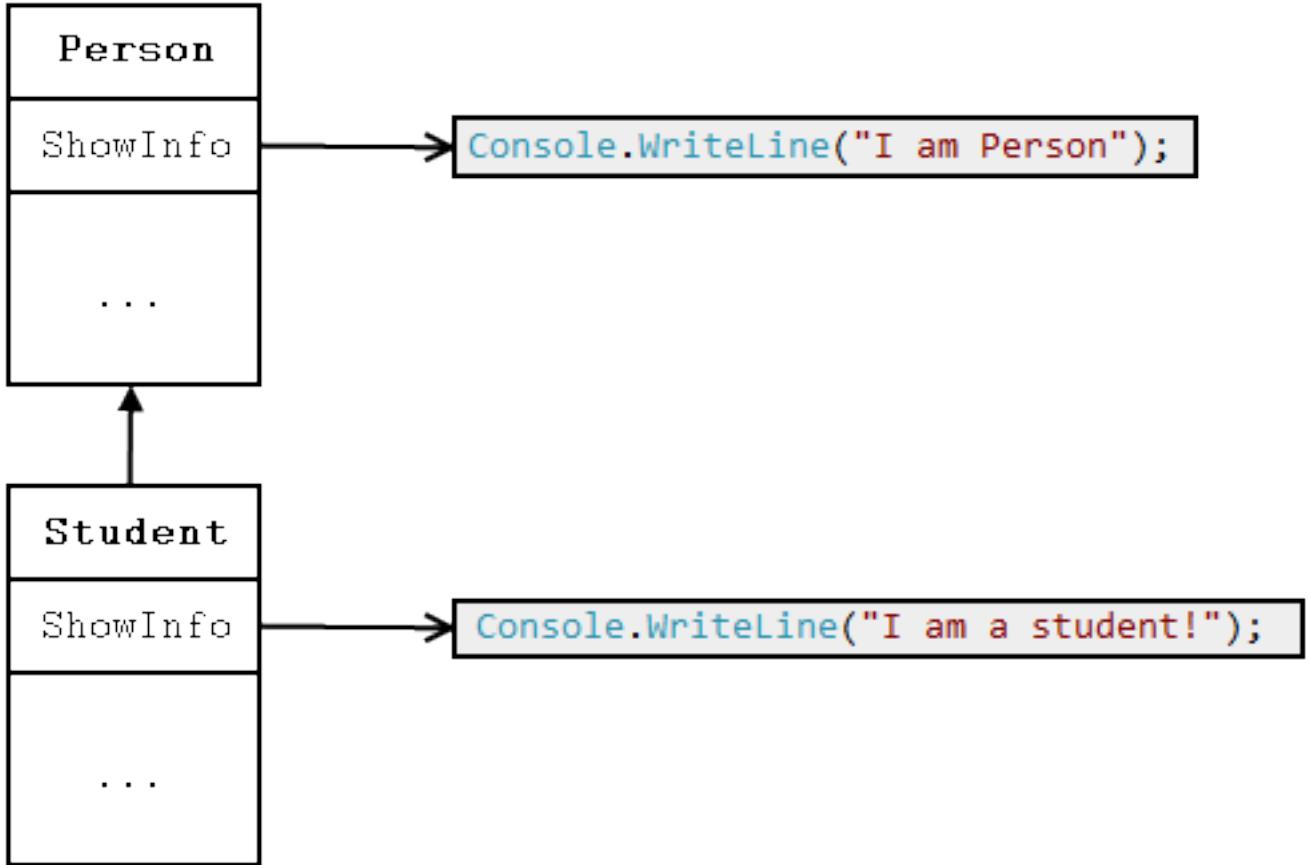
کلمه کلیدی new در متدهای کلاس‌های پایه و Derived مانند shadowing عمل می‌کند. برای بیان بهتر به کد زیر توجه کنید:

```

public class Person
{
    public void ShowInfo()
    {
        Console.WriteLine("I am Person");
    }
}

public class Teacher : Person
{
    public new void ShowInfo()
    {
        Console.WriteLine("I am Teacher");
    }
}
  
```

همانطور که ملاحظه می‌کنید متد ShowInfo() در کلاس پایه و Derived دارای پیاده سازی متفاوتی است برای این نوع پیاده سازی کلمه کلیدی new برای عمل shadowing استفاده کرده ایم.

در سی شارپ دو نوع `class` و `struct` وجود دارد که تقریباً مشابه یکدیگرند در حالیکه یکی از آنها `value type` و دیگری `reference-type` است.

چیست؟ `struct`

اما `class` ها مشابه `struct` هاستند با این تفاوت که `struct` ندارند و از ارت بری پشتیبانی نمی‌کنند. `finalizer` ها `struct` مشابه `class` ها تعریف می‌شوند و در تعریف آنها از کلمه کلیدی `struct` استفاده می‌شود. آنها شامل فیلدها، متدها، خصوصیت‌ها نیز می‌شوند. در زیر نحوه تعریف آن را مشاهده می‌کنید:

```
struct Point
{
  private int x, y;           // private fields
  public Point (int x, int y) // constructor
  {
    this.x = x;
    this.y = y;
  }
  public int X                // property
  {
    get {return x;}
    set {x = value;}
  }
  public int Y
  {
    get {return y;}
    set {y = value;}
  }
}
```

reference type و value type

تفاوت دیگری که بین `class` و `struct` از اهمیت ویژه‌ای برخوردار است آن است که `class` و `reference-type` ها `value-type` هستند و در زمان اجرا با آنها متفاوت رفتار می‌شود و در ادامه به تشریح آن می‌پردازیم.

وقتی یک وله از `value-type` ایجاد شود، یک فضای خالی از حافظه اصلی (RAM) برای ذخیره سازی مقدار آن تخصیص داده می‌شود. نوع‌های اصلی مانند `int`, `float`, `bool` و `char` از نوع `value type` هستند. در ضمن سرعت دسترسی به آنها بسیار بالاست.

ولی وقتی یک وله از `reference-type` ایجاد شود، یک فضا برای `object` و فضایی دیگر برای اشاره‌گر به آن شیء در حافظه اصلی ذخیره می‌شود. در واقع دو فضا از حافظه برای ذخیره سازی آنها اشغال می‌شود. برای درک بهتر به مثال زیر توجه کنید:

```
Point p1 = new Point();           // Point is a *struct*
Form f1 = new Form();            // Form is a *class*
```

نکته: از نوع `struct` و `Form` از نوع `reference` است. در مورد اول، یک فضا از حافظه برای `p1` تخصیص داده می‌شود و در مورد دوم، دو فضا از حافظه اصلی یکی برای ذخیره کردن اشاره‌گر `f1` برای `object` `Form` و دیگری برای ذخیره کردن `Form object` تخصیص داده می‌شود.

```
Form f1;                      // Allocate the reference
f1 = new Form();                // Allocate the object
```

به قطعه کد زیر دقت کنید:

```
Point p2 = p1;
Form f2 = f1;
```

همانطور که قبل گفته شد p2، یک نوع struct است بنابراین در مورد اول مقدار p2 یک کپی از مقدار p1 خواهد بود ولی در مورد دوم، آدرس f1 را درون f2 کپی می‌کنیم در واقع f1 و f2 به یک شیء اشاره خواهند کرد. (یک شیء با 2 اشاره گر) در سی شارپ، پارامترها (بصورت پیش فرض) بصورت یک کپی از آنها به متدها ارسال می‌شوند، یعنی اگر پارامتر از نوع value-type باشد یک کپی از آن وله و اگر پارامتر reference-type یک کپی از آدرس ارسال خواهد شد. برای توضیح بهتر به مثال زیر توجه کنید:

```
Point myPoint = new Point (0, 0);           // a new value-type variable
Form myForm = new Form();                  // a new reference-type variable
Test (myPoint, myForm);                  // Test is a method defined below

void Test (Point p, Form f)
{
    p.X = 100;                          // No effect on MyPoint since p is a copy
    f.Text = "Hello, World!";          // This will change myForm's caption since
                                       // myForm and f point to the same object
    f = null;                           // No effect on myForm
}
```

انتساب null به f درون متده Test هیچی اثری بر روی آدرس myForm ندارد چون f، یک کپی از آدرس myForm است. حال می‌توانیم روش پیش فرض را با افزودن کلمه کلید ref تغییر دهیم. وقتی از ref استفاده کنیم متده با پارامترهای فراخوانی کننده (caller's arguments) بصورت مستقیم در تعامل است در کد زیر می‌توانیم تصویر کنیم که پارامترهای p و f متده Test همان متغیرهای myPoint و myForm هستند.

```
Point myPoint = new Point (0, 0);           // a new value-type variable
Form myForm = new Form();                  // a new reference-type variable
Test (ref myPoint, ref myForm);          // pass myPoint and myForm by reference

void Test (ref Point p, ref Form f)
{
    p.X = 100;                          // This will change myPoint's position
    f.Text = "Hello, World!";          // This will change MyForm's caption
    f = null;                           // This will nuke the myForm variable!
}
```

در کد بالا انتساب null به f باعث تهی شدن myForm می‌شود بدلیل اینکه متده مستقیماً به آن دسترسی داشته است.

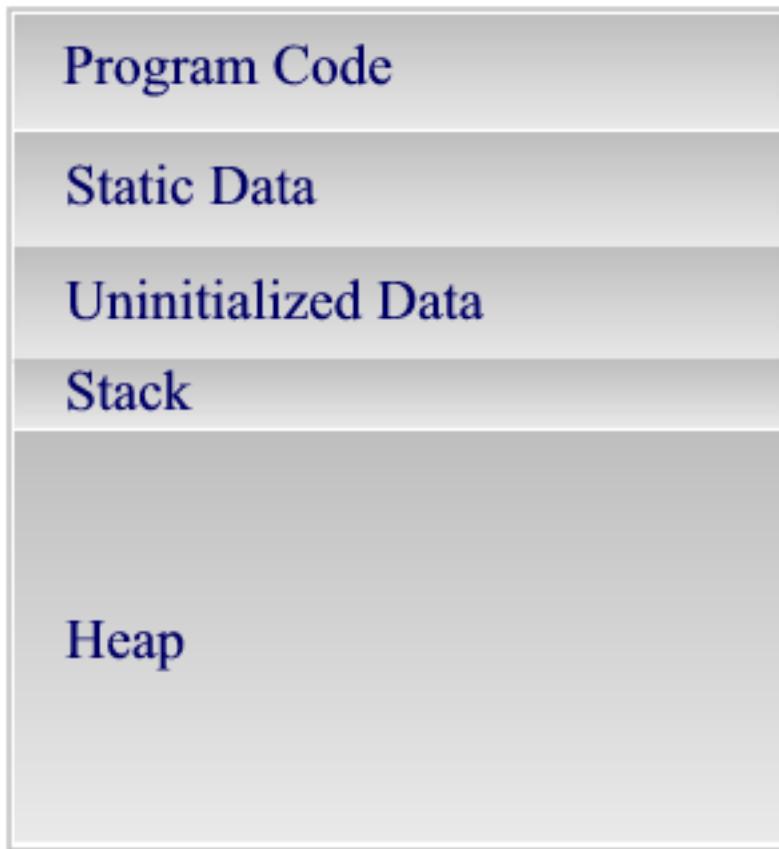
تخصیص حافظه

اشیاء را در دو قسمت ذخیره می‌کند: [CLR](#)

stack یا پشتہ

heap

All RAM

(C) 2007, David Bolton/About.com

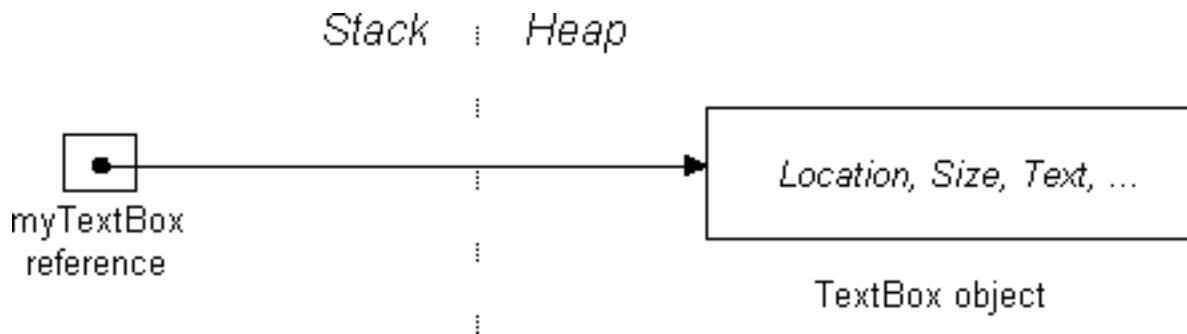
ساختار `stack` یا پشته first-in last-out است که دسترسی به آن سریع است. زمانی که متده فراخوانی می‌شود، CLR پشته را نشانه گذاری می‌کند. سپس متده `push` را به پشته جهت اجرا push می‌کند و زمانی که اجرایش به اتمام رسید، CLR پشته را تا محل نشانه گذاری شده مرحله قبل، پاک می‌کند (`pop`).

ولی ساختار `heap` بصورت تصادفی است. یعنی اشیاء در محل‌های تصادفی قرار داده می‌شوند بهمین دلیل آنها دارای 2 سردار [garbage-collector](#) و [memory manager](#) هستند.

برای آشنایی با نحوه استفاده پشته و `heap` به کد زیر توجه کنید:

```
void CreateNewTextBox()
{
    TextBox myTextBox = new TextBox(); // TextBox is a class
}
```

در این متده، ما یک متغیر محلی ایجاد کرده ایم که به یک شیء اشاره می‌کند.

پشته همیشه برای ذخیره سازی موارد زیر استفاده می‌شود:

قسمت `reference` متغیرهای محلی و پارامترهای از نوع `(myTextBox) reference-typed` (مانند `integer, bool, char, DateTime` value-typed) مانند `(...)` و

همچنین از `heap` برای ذخیره سازی موارد زیر استفاده می‌شود:
محتویات شیء از نوع `reference-typed`
هر چیزی که قرار است در شیء از نوع `reference-typed` ذخیره شود.

آزادسازی حافظه در `heap`

در کد بالا وقتی اجرای متد `CreateNewTextBox` به اتمام برسد متغیر `myTextBox` از دید (Scope) خارج می‌شود. بنابراین از پشته نیز خارج می‌شود ولی با خارج شدن `myTextBox` از پشته چه اتفاقی برای `TextBox object` رخ خواهد داد؟! پاسخ در `garbage-collector` نهفته است. `garbage-collector` بصورت خودکار عملیات پاکسازی `heap` را انجام می‌دهد و اشیائی که اشاره گر معتبر ندارند را حذف می‌نماید. در حالت کلی اگر شیء از حافظه خارج شد باید منابع سایر قسمت‌های اشغال شده توسط آن هم آزاد شود، که این آزاد سازی بعهده `garbage-collector` است.

حال آزاد سازی برای کلاس‌هایی که اینترفیس `IDisposable` را پیاده سازی می‌کنند به دو صورت انجام می‌شود:

دستی: با فراخوانی متد `Dispose` میسر است.

خودکار: افزودن شیء به `Form`, `Panel`, `TabPage` یا `UserControl`. مانند `.Net Container`. این نگهدارندها این اطمینان را به ما می‌دهند در صورتیکه آنها از حافظه خارج شدند کلیه عضوهای آن هم از حافظه خارج شوند.

برای آزادسازی دستی می‌توانیم مانند کدهای زیر عمل کنیم:

```
using (Stream s = File.Create ("myfile.txt"))
{
    ...
}
```

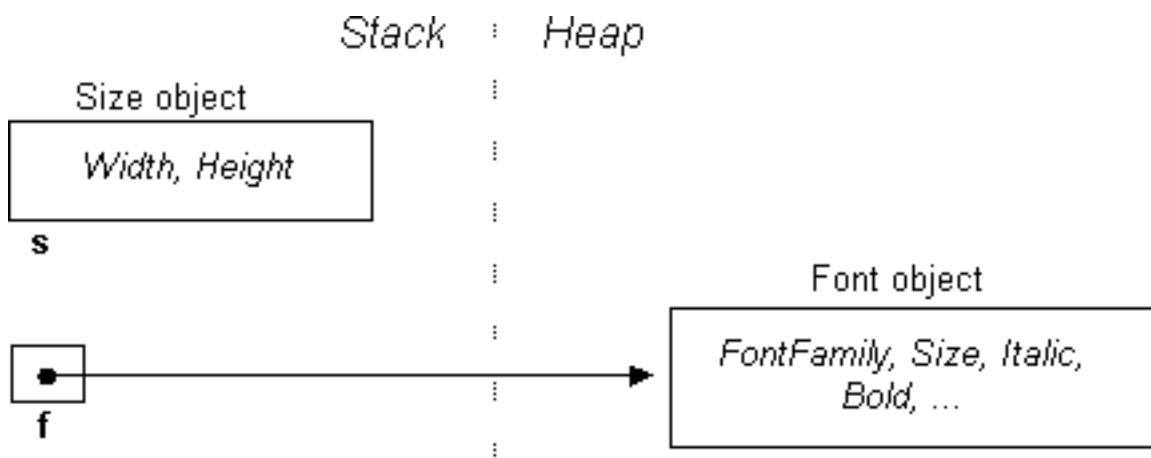
یا

```
Stream s = File.Create ("myfile.txt");
try
{
    ...
}
finally
{
    if (s != null) s.Dispose();
```

}

مثال از Windows Forms

فرض کنید قصد داریم فونت و اندازه یک ویندوز فرم را تغییر دهیم.


```

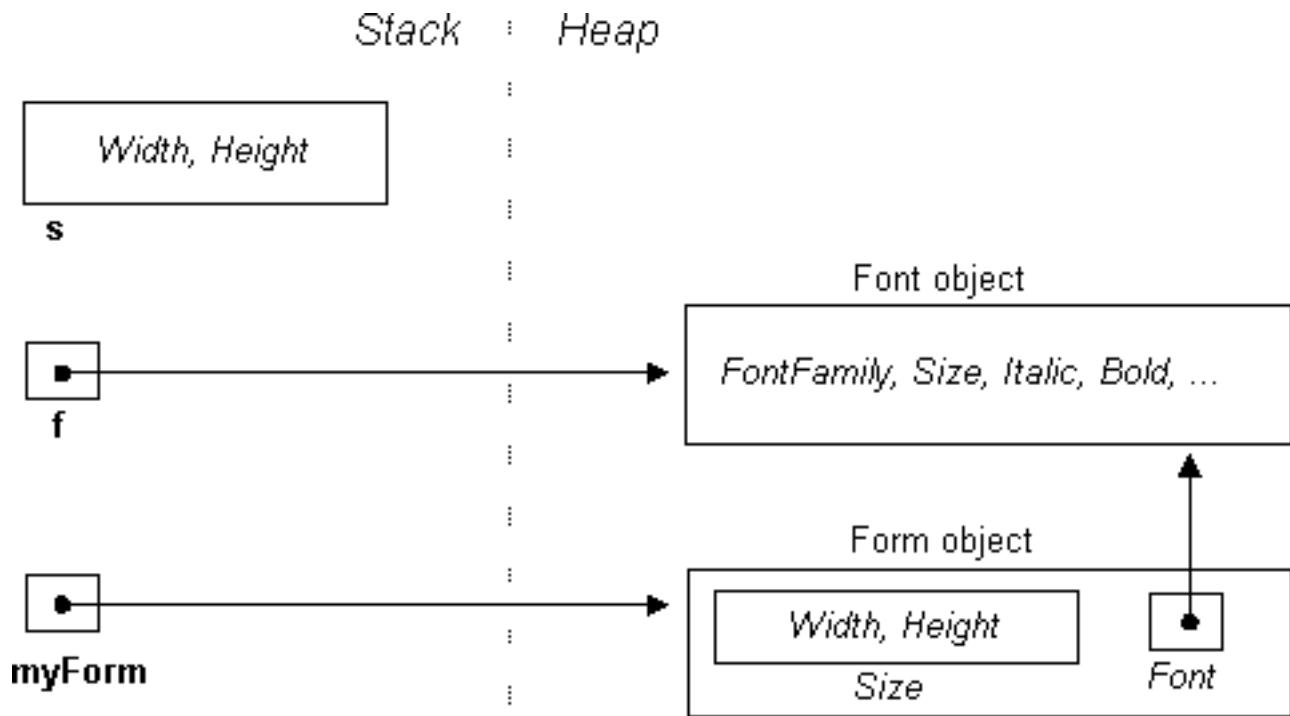
Size s = new Size (100, 100);           // struct = value type
Font f = new Font ("Arial",10);         // class = reference type

Form myForm = new Form();

myForm.Size = s;
myForm.Font = f;

```

توجه کنید که ما در کد بالا از اعضای `myForm` استفاده کردیم نه از کلاس‌های `Font` و `Size` که این دو گانگی قابل قبول است. حال به تصویر زیر که به پیاده سازی کد بالا اشاره دارد توجه کنید.

همانطور که مشاهد می‌کنید محتویات `s` و آدرس `f` را در `Font object` ذخیره کرده ایم که نشان می‌دهد تغییر در `s` برروی فرم تغییر ایجاد نمی‌کند ولی تغییر در `f` باعث ایجاد تغییر فرم می‌شود. `Font object` دو اشاره گر به دارد.

In-Line Allocation (تخصیص درجا)

در قبل گفته شد برای ذخیره متغیرهای محلی از نوع value-typed از پشته استفاده می‌شود آیا شیء `Size` جدید هم در پشته ذخیره می‌شود؟ خیر، بدلیل اینکه آن متغیر محلی نیست و در شیء دیگر ذخیره می‌شود (در مثال بالا در یک فرم ذخیره شده است) که آن شیء هم در heap ذخیره شده است پس شیء جدید `Size` هم در heap ذخیر می‌شود که به این نوع ذخیره سازی In-Line گفته می‌شود.

تله (Trap)

فرض کنید کلاس `Form` بشكل زير تعریف شده است:

```

class Form
{
    // Private field members
    Size size;
    Font font;

    // Public property definitions
    public Size Size
    {
        get    { return size; }
        set    { size = value; fire resizing events; }
    }

    public Font Font
    {
        get    { return font; }
        set    { font = value; }
    }
}
  
```

حال ما قصد داریم ارتقای آن را دو برابر کنیم، بنابراین از کد زیر استفاده می‌کنیم:

```
myForm.ClientSize.Height = myForm.ClientSize.Height * 2;
```

ولی با خطای کامپایلر زیر روبرو می‌شویم:

```
Cannot modify the return value of 'System.Windows.Forms.Form.ClientSize' because it is not a variable
```

علت چیست؟ بدلیل اینکه `myForm.ClientSize` که از نوع `Struct` است را برابر می‌گرداند و این `Struct` از نوع `value-typed` است و این شیء یک کپی از اندازه فرم است و ما همزمان قصد دو برابر نمودن آن کپی را داریم که کامپایلر خطای بالا را نمایش می‌دهد.

برای توضیح بیشتر می‌توانید به این [سوال](#) مراجعه کنید و در تکمیل آن این [لینک](#) را هم بررسی کنید.

پس بنابراین کد بالا را به کد زیر اصلاح می‌کنیم:

```
myForm.ClientSize = new Size (myForm.ClientSize.Width, myForm.ClientSize.Height * 2);
```

برای اصلاح خطای کامپایلر، ما باید یک شیء جدیدی را برای اندازه فرم تخصیص بدهیم.

طبق [این معرفی](#)، جنریک‌ها باعث می‌شوند که نوع داده‌ای (data type) المان‌های برنامه در زمان استفاده از آن‌ها در برنامه مشخص شوند. به عبارت دیگر، جنریک به ما اجازه می‌دهد کلاس‌ها یا متدهایی بنویسیم که می‌توانند با هر نوع داده‌ای کار کنند.

نکاتی از جنریک‌ها:

برای به حداقل رسانی استفاده مجدد از کد، type safety و کارایی است.

بیشترین استفاده مشترک از جنریک‌ها جهت ساختن کالکشن کلاس‌ها (collection classes) است.

تا حد ممکن از جنریک کالکشن کلاس‌ها (generic collection classes) جدید فضای نام System.Collections.Generic بجای

کلاس‌هایی مانند ArrayList در فضای نام System.Collections استفاده شود.

شما می‌توانید اینترفیس جنریک، کلاس جنریک، متدهای جنریک و عامل جنریک سفارشی خودتان تهیه کنید.

جنریک کلاس‌ها، ممکن است در دسترسی به متدهایی با نوع داده‌ای خاص محدود شود.

بوسیله reflection، می‌توانید اطلاعاتی که در یک جنریک در زمان اجرا (run-time) قرار دارد بدست آورید.

انواع جنریک‌ها:

کلاس‌های جنریک

اینترفیس‌های جنریک

متدهای جنریک

عامل‌های جنریک

در قسمت اول به معرفی کلاس جنریک می‌پردازیم.

کلاس‌های جنریک کلاس جنریک یعنی کلاسی که می‌تواند با چندین نوع داده کار کند برای آشنایی با این نوع کلاس به کد زیر دقت کنید:

```
using System;
using System.Collections.Generic;

namespace GenericApplication
{
    public class MyGenericArray<T>
    {
        // تعریف یک آرایه از نوع جنریک
        private T[] array;

        public MyGenericArray(int size)
        {
            array = new T[size + 1];
        }

        // بدست آوردن یک آیتم جنریک از آرایه جنریک
        public T getItem(int index)
        {
            return array[index];
        }

        // افزودن یک آیتم جنریک به آرایه جنریک
        public void setItem(int index, T value)
        {
            array[index] = value;
        }
    }
}
```

در کد بالا کلاسی تعریف شده است که می‌تواند بر روی آرایه‌هایی از نوع داده‌ای مختلف عملیات درج و حذف را انجام دهد. برای تعریف کلاس جنریک کافی است عبارت <T> بعد از نام کلاس خود اضافه کنید، سپس همانند سایر کلاس‌ها از این نوع داده‌ای در

کلاس استفاده کنید. در مثال بالا یک آرایه از نوع `T` تعریف شده است که این نوع، در زمان استفاده مشخص خواهد شد. (یعنی در زمان استفاده از کلاس مشخص خواهد شد که چه نوع آرایه ای ایجاد می‌شود) در کد زیر نحوه استفاده از کلاس جنریک نشان داده شده است، همانطور که مشاهده می‌کنید نوع کلاس `int` و `char` در نظر گرفته شده است (نوع کلاس، زمان استفاده از کلاس مشخص می‌شود) و سپس آرایه هایی از نوع `int` و `char` ایجاد شده است و ۵ آیتم از نوع `int` و `char` به آرایه‌های هم نوع افزوده شده است.

```
class Tester
{
    static void Main(string[] args)
    {
        // تعریف یک آرایه از نوع عدد صحیح
        MyGenericArray<int> intArray = new MyGenericArray<int>(5);

        // افزودن اعداد صحیح به آرایه ای از نوع عدد صحیح
        for (int c = 0; c < 5; c++)
        {
            intArray.setItem(c, c*5);
        }

        // بدست آوردن آیتم‌های آرایه ای از نوع عدد صحیح
        for (int c = 0; c < 5; c++)
        {
            Console.Write(intArray.getItem(c) + " ");
        }
        Console.WriteLine();

        // تعریف یک آرایه از نوع کاراکتر
        MyGenericArray<char> charArray = new MyGenericArray<char>(5);

        // افزودن کاراکترها به آرایه ای از نوع کاراکتر
        for (int c = 0; c < 5; c++)
        {
            charArray.setItem(c, (char)(c+97));
        }

        // بدست آوردن آیتم‌های آرایه ای از نوع کاراکتر
        for (int c = 0; c < 5; c++)
        {
            Console.Write(charArray.getItem(c) + " ");
        }
        Console.WriteLine();
        Console.ReadKey();
    }
}
```

زمانی که کد بالا اجرا می‌شود خروجی زیر بدست می‌آید:

```
0 5 10 15 20
a b c d e
```

قبل از ادامه آموزش مفاهیم جنریک، در نظر داشتن این نکته ضروری است که مطالبی که در این سری مقالات ارائه می‌شود در سطح مقدماتی است و قصد من آشنا نمودن برنامه نویسانی است که با این مفاهیم ناآشنا هستند ولی با مطالعه این مقاله می‌توانند کدهای تمیزتر و بهتری تولید کنند و همینطور این مفاهیم ساده، پایه‌ای باشد برای فراغیری سایر نکات تکمیلی و پیچیده‌تر جنریک‌ها.

در [قسمت قبلی](#)، نحوه تعریف کلاس جنریک شرح داده شد و در سری دوم اشاره‌ای به مفاهیم و نحوه پیاده‌سازی [اینترفیس جنریک](#) می‌پردازیم.

مفهوم اینترفیس جنریک همانند مفهوم اینترفیس در دات نت است. با این تفاوت که برای آن‌ها یک نوع عمومی تعریف می‌شود و نوع آن‌ها در زمان اجرا تعیین خواهد شد و کلاس بر اساس نوع اینترفیس، اینترفیس را پیاده‌سازی می‌کند. برای درک بهتر به نحوه تعریف اینترفیس جنریک زیر دقت کنید:

```
public interface IBinaryOperations<T>
{
    T Add(T arg1, T arg2);
    T Subtract(T arg1, T arg2);
    T Multiply(T arg1, T arg2);
    T Divide(T arg1, T arg2);
}
```

در کد بالا اینترفیسی از نوع جنریک تعریف شده است که دارای چهار متد با چهار خروجی و پارامترهای جنریک می‌باشد که نوع خروجی‌ها و نوع پارامترهای ورودی در زمان استفاده از اینترفیس تعیین می‌شوند که البته در بالا بطور خاص بیان شده است. اینترفیسی داریم که دو ورودی از هر نوعی دریافت می‌کند و چهار عملی اصلی را بر روی آن‌ها انجام داده و خروجی آن‌ها را از همان نوع پارامتر ورودی تولید می‌کند. (بجای اینترفیس‌های مختلف عملیات چهار عمل اصلی برای هر نوع داده (data type)، یک اینترفیس کلی برای تمام [data type](#)‌ها)

در کلاس زیر نحوه پیاده‌سازی اینترفیس از نوع int را مشاهده می‌کنید که چهار عملی اصلی را بر روی داده‌هایی از نوع int انجام می‌شود و چهار خروجی از نوع int تولید می‌شود.

```
public class BasicMath : IBinaryOperations<int>
{
    public int Add(int arg1, int arg2)
    { return arg1 + arg2; }

    public int Subtract(int arg1, int arg2)
    { return arg1 - arg2; }

    public int Multiply(int arg1, int arg2)
    { return arg1 * arg2; }

    public int Divide(int arg1, int arg2)
    { return arg1 / arg2; }
}
```

بعد از پیاده‌سازی اینترفیس حال نوبت به استفاده از کلاس می‌رسد که زیر نیز نحوه استفاده از کلاس نمایش داده شده است:

```
static void Main(string[] args)
{
    Console.WriteLine("***** Generic Interfaces *****\n");
    BasicMath m = new BasicMath();
    Console.WriteLine("1 + 1 = {0}", m.Add(1, 1));
    Console.ReadLine();
}
```

و در صورتیکه بخواهید کلاسی چهار عمل اصلی را بر روی نوع داده double انجام دهد کافیست کلاسی اینترفیس نوع double را

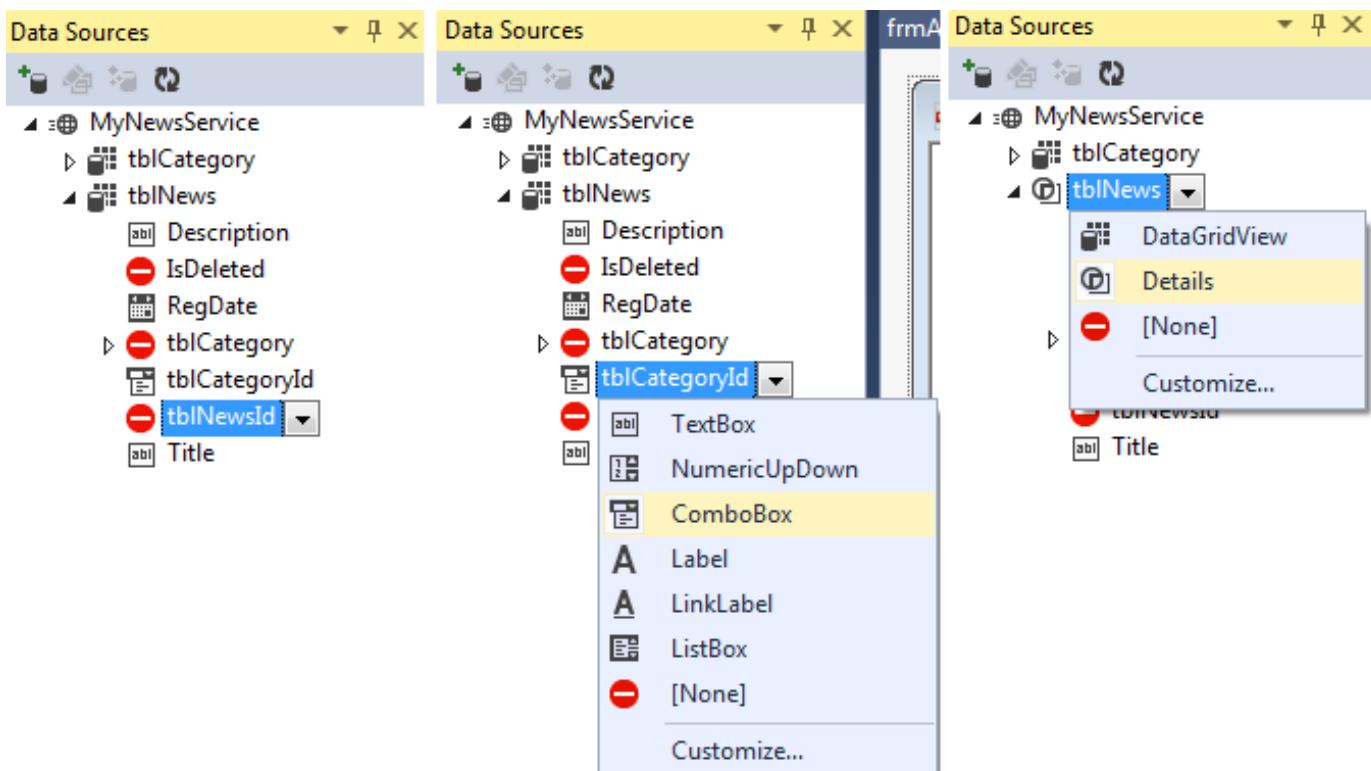
پیاده سازی کرده باشد. مانند کد زیر:

```
public class BasicMath : IBinaryOperations<double>
{
    public double Add(double arg1, double arg2)
    { return arg1 + arg2; }
    ...
}
```

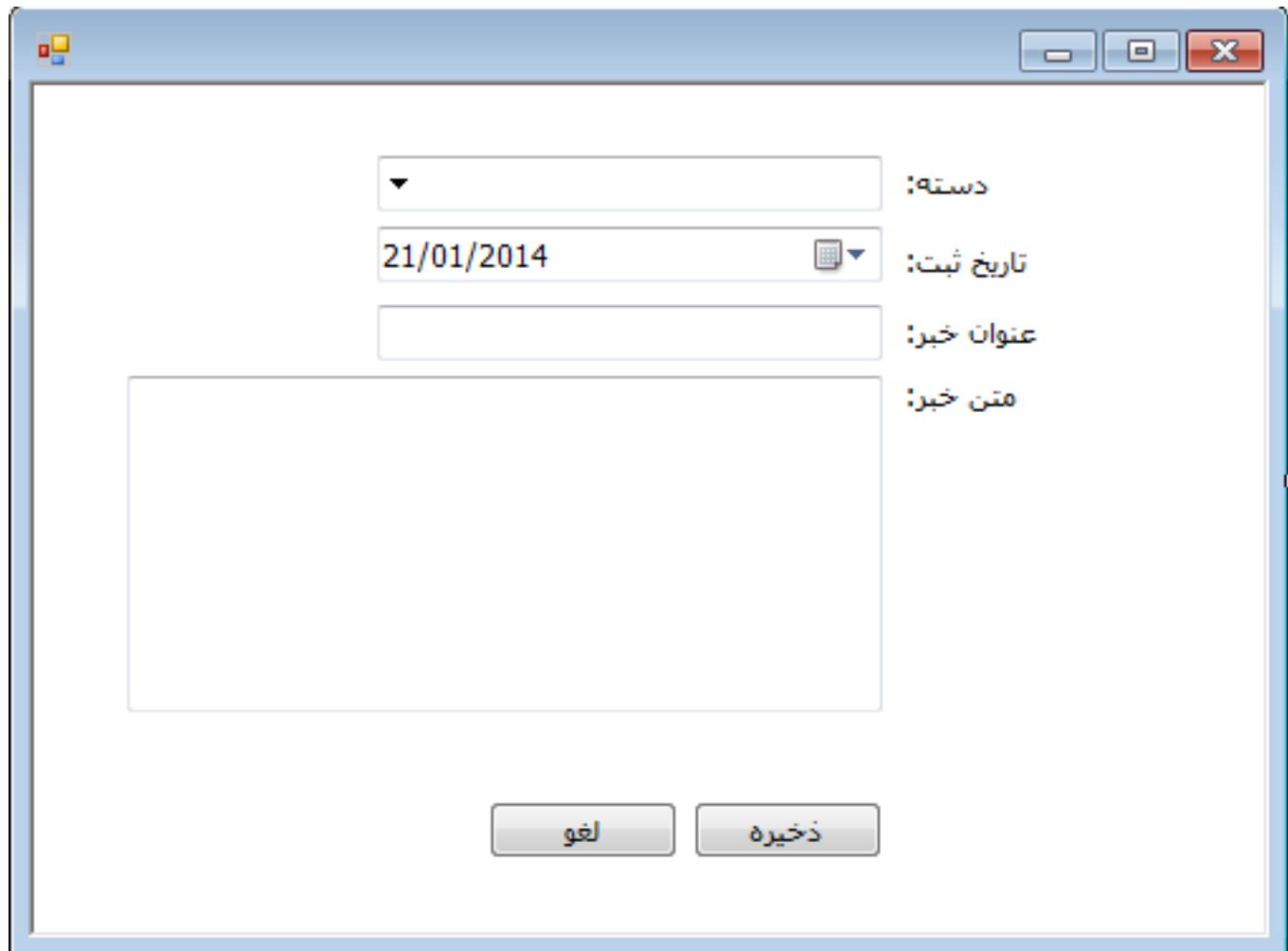
برداشتی آزاد از [این مقاله](#).

یک Windows Form جدید ایجاد کنید و نام آن را frmAddEditNews بگذارید.

برابر با شکل ویژگی‌های Combobox با tblNewsId و IsDeleted، tblCategory با tblCategoryId و tblNews را از نوع انتخاب کنید. سپس با فشار فلش کنار گزینه‌ی Details را انتخاب کنید.

روی `tblNews` کلیک کرده آن را بکشید و روی فرم رها کنید. آن‌گاه ظاهر فرم و چیدمان کنترل‌ها را تنظیم کنید و دو دکمه ذخیره و لغو برابر با شکل در فرم ایجاد کنید:

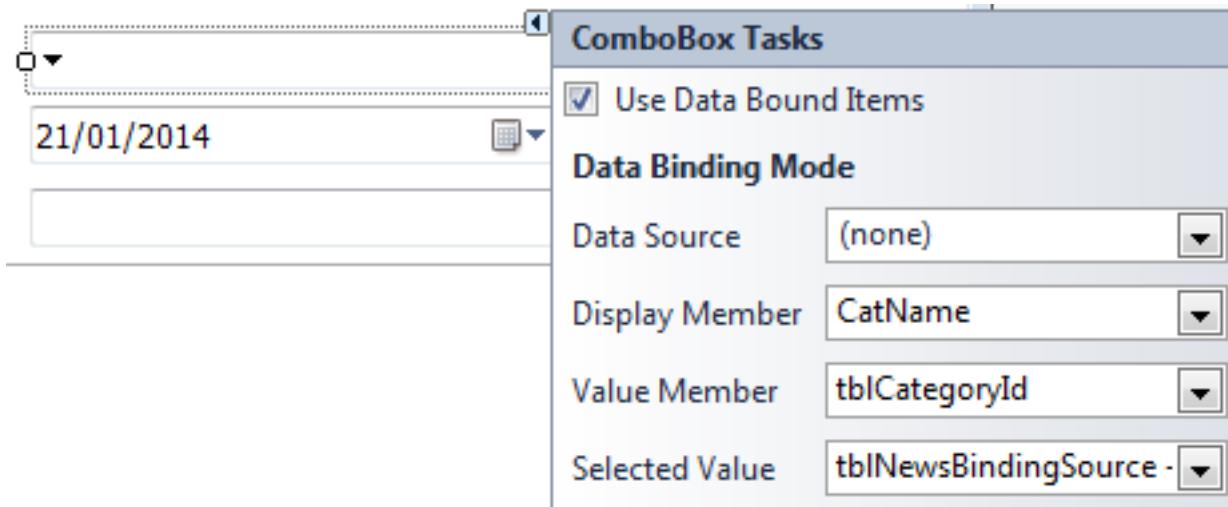
کد روی داد دو دکمه را این گونه بنویسید:

```
private void btnCancel_Click(object sender, EventArgs e)
{
    this.Close();
}

private void btnSave_Click(object sender, EventArgs e)
{
    this.DialogResult = System.Windows.Forms.DialogResult.OK;
}
```

در پایین فرم روی `tblNewsBindingSource` کلیک کنید و از قسمت `Modifiers` ویژگی `Properties` آن را برابر با `Public` کنید.

روی `Combobox` کلیک کنید، سپس ویژگی `DataBinding -> Text` آن را خالی کنید. سپس روی فلش بالای `Combobox` دسته خبر کلیک کنید و تنظیمات آن را مانند شکل زیر انجام دهید.

برای پرشندن آن کد زیر را در رویداد Load فرم این‌گونه بنویسید:

```
private void frmAddEditNews_Load(object sender, EventArgs e)
{
    MyNewsService.MyNewsServiceClient MyNews = new MyNewsService.MyNewsServiceClient();
    tblCategoryIdComboBox.DataSource = MyNews.GetAllCategory();
}
```

به فرم اصلی بازگردید و برای رویداد دکمه‌ی ویرایش چنین بنویسید:

```
private void btnEdit_Click(object sender, EventArgs e)
{
    if (tblNewsDataGridView.CurrentRow == null)
    {
        MessageBox.Show("سطری برای ویرایش انتخاب کنید");
    }
    else
    {
        //tblNews news = tblNewsDataGridView.CurrentRow.DataBoundItem as tblNews;
        tblNews news =
MyNews.GetNews(Convert.ToInt32(tblNewsDataGridView.CurrentRow.Cells["tblNewsId"].Value));
        frmAddEditNews frmAdd = new frmAddEditNews();
        frmAdd.tblNewsBindingSource.DataSource = news;
        if (frmAdd.ShowDialog() == DialogResult.OK)
        {
            MyNews.EditNews(news);
            tblNewsBindingSource.DataSource = MyNews.GetAllNews().Select(p => new {
p.tblNewsId, p.tblCategory.CatName, p.Title, p.Description, RegDate = MiladiToShamsi(p.RegDate) });
        }
    }
}
```

در صورتی که متد GetAllNews را به صورت ساده به ویژگی DataSource دیتاگرید نسبت داده بودیم می‌توانستید از کد زیر برای مقداردهی به متغیر news بهره ببریم. ولی در حال حاضر این خط کد پیغام خطا می‌دهد. البته راههای دیگری برای حل این مشکل وجود دارد که در این درس قصد پرداختن به آن را ندارم.

```
tblNews news = tblNewsDataGridView.CurrentRow.DataBoundItem as tblNews;
```

کد مربوط به رویداد دکمه‌ی افزودن و حذف را نیز به صورت زیر بنویسید:

```
private void btnAdd_Click(object sender, EventArgs e)
{
    tblNews news = new tblNews();
    frmAddEditNews frmAdd = new frmAddEditNews();
```

```
frmAdd.tblNewsBindingSource.DataSource = news;
if (frmAdd.ShowDialog() == DialogResult.OK)
{
    MyNews.AddNews(news);
    tblNewsBindingSource.DataSource = MyNews.GetAllNews().Select(p => new { p.tblNewsId,
p.tblCategory.CatName, p.Title, p.Description, RegDate = MiladiToShamsi(p.RegDate) });
}
}

private void btnRemove_Click(object sender, EventArgs e)
{
    if (MessageBox.Show("آیا با حذف این سطر اطمینان دارید؟", "هشدار",
System.Windows.Forms.DialogResult.Yes) ==
MyNews.DeleteNews(Convert.ToInt32(tblNewsDataGridView.CurrentRow.Cells["tblNewsId"].Value));
    tblNewsBindingSource.DataSource = MyNews.GetAllNews().Select(p => new { p.tblNewsId,
p.tblCategory.CatName, p.Title, p.Description, RegDate = MiladiToShamsi(p.RegDate) });
}
}
```

برنامه را اجرا کنید. کار ما کم و بیش به پایان رسیده است. شما یک پروژه‌ی ویندوز ساده با استفاده از Entity Framework برای اتصال به پایگاه داده بهره می‌برد؛ ایجاد کردید. WCF بسیار گسترده‌تر از این است و در اینجا تنها به بخشی از آن پرداختیم. احتمالاً در صورت استقبال خوانندگان در آینده درباره‌ی تنظیمات ریز WCF برای امنیت، سرعت، محدودیت و استفاده در محیط‌های مختلف خواهم نوشت.

شاد و پیروز باشید.

نظرات خوانندگان

نویسنده: وحید
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۱/۰۳ ۶:۴۲

بسیار عالی بود

نویسنده: پژمان
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۱/۰۳ ۱۸:۵۱

مرسی ، خیلی عالی بود. اگه میشه در مورد security in WCF مقاله بگذارید ممنون میشم. باز هم ممنون

نویسنده: پوریا منفرد
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۱/۰۶ ۰:۴۱

سلام مطالب فوق العاده کاربردی هستند مشتاقانه منتظر ادامه این بحث هستیم
سوال:

در صورتی که بخواهیم از سرویس WCF روی یک سرور جدا استفاده کنیم چطور با WinApp خودم به سرویس‌های WCF Server وصل شم؟ بدون واسطه Web App ؟
و اینکه سرعت واکشی اطلاعات (رکوردهای زیاد 2 ، 3 هرارتا یا بیشتر) چگونه هست؟ با WCF و WinApp واسه نرم افزارهای سازمانی که تحت شبکه محلی و واپرلیس داخل شهری هستن بخواهیم ازین روش استفاده شه آیا در بلند مدت با افزایش رکوردها به مشکل برخورد نمی‌کنم از نظر کار با دیتابیس و داده ها؟

نویسنده: پوریا منفرد
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۱/۰۶ ۱:۱۸

تسنی که من با تعداد رکوردها برای واکشی از دیتابیس انجام دادم به یه مشکل برخورد کردم:
زمانی که تعداد رکوردها زیر 100 تا باشه خب win app به راحتی اطلاعات رو بارگزاری می‌کنه
ولی وقتی بیش از این مقدار مثلا 288 رکورد در زمان اجرای پروژه به مشکل برخورد می‌کنم که فرم بارگزاری نمیشه و از حالت می‌پره بیرون Start دلیلش چی می‌تونه باشه؟ محدودیت‌های وب سرویس؟ چطور و چگونه این مشکل رو برطرف کنیم؟
پیام : Catch

The maximum message size quota for incoming messages (65536) has been exceeded.
To increase the quota, use the MaxReceivedMessageSize property on the appropriate binding element.

از پیام معلومه که از حد اکثر مقدار دریافتی یک واکشی بیش از حد درخواست کردیم ...
یک راه حل جامع چی می‌تونه باشه؟

نویسنده: پوریا منفرد
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۱/۰۶ ۱:۴۳

راه حلی که بنده پیدا کردم: تغییراتی در مقدار سایز پیام دریافتی به شکل زیر در appConfig مربوط به پروژه WinApp از این شکل :

```
<?xml version="1.0" encoding="utf-8" ?>
<configuration>
  <system.serviceModel>
    <bindings>
      <basicHttpBinding>
        <binding name="BasicHttpBinding_IMyNewsService" />
      </basicHttpBinding>
    </bindings>
  </system.serviceModel>
</configuration>
```

```
<client>
  <endpoint address="http://localhost:4636/SedaService.svc" binding="basicHttpBinding"
    bindingConfiguration="BasicHttpBinding_IMyNewsService"
    contract="MyNewsService.IMyNewsService"
    name="BasicHttpBinding_IMyNewsService" />
</client>
</system.serviceModel>
</configuration>
```

به این شکل تغییر دهید :

```
<bindings>
  <basicHttpBinding>
    <binding maxReceivedMessageSize="2147483647" name="BasicHttpBinding_IMyNewsService" />
  </basicHttpBinding>
</bindings>
```

حالا امنیت رو نمیدونم اینجا نقض کردم یا نه؟ لطفا اگر اطلاعاتی دارید راهنمایی بفرمایید که امنیت نقض شده یا نه؟ و کلا با یه عدد این شکلی که Max رو مشخص می‌کنه بنظرم نسبت به آینده نگری یک نرم افزار تجاری منطقی نیست...

نویسنده: حامد قنادی
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۱/۰۶ ۶:۵۹

با درود و سپاس از همه‌ی همراهان.
همان‌سان که پیش‌تر هم نوشته ام می‌توانید سرویس WCF را در IIS یک سرور دیگر راه‌اندازی کنید و آدرس آی‌پی و یا DNS مربوط به آن را در WinApp خود استفاده کنید.
هنوز به تنظیمات خاص Web.Config نرسیده ایم در آن‌جا به امنیت و محدودیت‌ها خواهم پرداخت.
پیروز باشید.

نویسنده: علیرضا طهوری
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۲/۲۴ ۱۱:۱

سلام
با تشکر از این آموزش. فقط یه خواهش دارم . اگر برآتون مقدوره در مورد امنیت برای تبادل داده‌ها در wcf این مبحث رو ادامه بدید.

ممnon

نویسنده: حسین پاکدل
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۱/۱۷ ۱۵:۱۴

با عرض سلام؛ آیا برای استفاده از یک وب سرویس هم باید مبحث "Dependency Injection" در نظر گرفته بشه؟ اگر پاسخ مثبت است لطفا با مثالی ساده توضیح دهید روش کار به چه صورت است؟ ممنون

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۱/۱۷ ۱۶:۵۴

- برای تولید سرویس: « [پیاده سازی InstanceProvider](#) » [برای سرویس‌های WCF](#)
- برای استفاده از سرویس: در همان لایه سرویس برنامه از آن استفاده کنید. مباحث و مفاهیم تزریق وابستگی‌های آن [تفاوتش با](#)
[حالت استفاده از یک دیتابیس](#) یا یک [WebClient](#) ندارد و یکی است .

نویسنده: حسین پاکدل
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۱/۲۶ ۱۴:۳۴

مشکلی که در استفاده از وب سرویس دارم اینه که وب سرویس در ازای بعضی از درخواست‌ها خطای از نوع System.ServiceModel.FaultException بر میگردونه. این خطا رو میتوان در Controller با HandleError به View مخصوص هدایت کرد. اما من قصد دارم پیام بازگردانده شده از نوع FaultException رو به کاربر نمایش بدم. برای این کار چه باید کرد؟ ممنون

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۴:۴۲ ۱۳۹۳/۰۱/۲۶

- به دلایل امنیتی نباید جزئیات خطاهای را به کاربران نمایش داد. صرفاً به نمایش صفحات و پیام‌های عمومی بسته باشند.
- + در مورد MVC و مدیریت خطاهای در آن بحث مجازی در سایت وجود دارد ([^](#))؛ قسمت «دسترسی به اطلاعات استثناء در صفحه نمایش خطاهای»

نویسنده: خلوت گزیده
تاریخ: ۹:۱ ۱۳۹۳/۰۴/۱۵

سلام ممنون از مطالب خوب و ارزشمندی که گذاشتید
 فقط یه سوال دارم که هر چی گشتم نتونستم حل کنم
 اونم نحوه پابلیش و خروجی گرفتن از برنامه برای IIS هست
 ممنون میشم راهنمایی کنید که پروژه ای رو که ساختید چطوری میشه پابلیش کرد
 بازهم ممنون

نویسنده: محسن خان
تاریخ: ۹:۸ ۱۳۹۳/۰۴/۱۵

- در [قسمت هفتم](#)، تنظیمات برنامه‌های وب آن بحث شده. پابلیش آن کپی و پیست پروژه در یک دایرکتوری مجازی در IIS است (یعنی فرقی با راه اندازی یک وب سایت معمولی ASP.NET نداره در اساس).
- اگر به خطای برخوردید در این بین، عین خطا را ارسال کنید تا بیشتر بشود بحث کرد.

نویسنده: خلوت گزیده
تاریخ: ۱۲:۲۲ ۱۳۹۳/۰۴/۱۵

سلام
 فکر می‌کنم ایراد از تنظیمات IIS ویندوز باشه و ربطی به برنامه نویسی نداره
 اول که IIS تنظیم می‌کردم این Error میداد

HTTP Error 404.3 - Not Found The page you are requesting cannot be served because of the extension configuration. If the page is a script, add a handler. If the file should be downloaded, add a MIME map

که کارهایی که در وبلاگ زیر گفته شده انجام دادم
<http://blogs.msdn.com/b/ericwhite/archive/2010/05/11/getting-started-building-a-wcf-web-service.aspx>
الان پیغام زیر رو میده

Server Error in '/MyNewService' Application.
Could not load type 'System.ServiceModel.Activation.HttpModule' from assembly 'System.ServiceModel, Version=3.0.0.0, Culture=neutral, PublicKeyToken=b77a5c561934e089'.

ممنون میشم اگه بتونی مشکل منو حل کنی
با تشکر

نویسنده: محسن خان
تاریخ: ۱۲:۴۱ ۱۳۹۳/۰۴/۱۵

خطای آخری رو که ارسال کردید اینجا توضیح داده شده: <http://support.microsoft.com/kb/2015129>

خلاصه اش اینکه باید دستور aspnet_regiis.exe /iru را در خط فرمان اجرا کنید. محل قرارگیری برنامه aspnet_regiis.exe در پوشه ویندوز هست (فایل‌ها را جستجو کنید تا یافت بشه).

نویسنده: خلوت گزیده
تاریخ: ۱۳:۲۲ ۱۳۹۳/۰۴/۱۵

ممنون دوست عزیز
در ضمن باید تنظیمات زیر روا هم اعمال کنید

Everywhere the problem to this solution was mentioned as re-registering aspNet by using aspnet_regiis.exe. But this did not work for me.
Though this is a valid solution (as explained beautifully here)
but it did not work with Windows 8.
For Windows 8 you need to Windows features and enable everything under ".Net Framework 3.5" and ".Net Framework 4.5 Advanced Services".

در بسیاری از پروژه‌های دات نت، نیاز به استفاده از فایلهای نرم افزار آفیس، از قبیل ورد و اکسل و ... وجود دارد. برای مثال گاهی لازم است اطلاعات یک گرید، یا هر منبع داده‌ای، در قالب اکسل به کاربر نمایش داده شود. بدین شکل که این فایلهای در زمان اجرا ساخته شده و به کاربر نمایش داده شود. حال فرض کنید شما روی سیستم خودتان Office 2007 را نصب کرده‌اید و به اسembلی‌های این ورژن دسترسی دارید. البته بدون نیاز به نصب آفیس نیز میتوان به این توابع دسترسی داشت و از آنها در برنامه استفاده کرد که همان استفاده از [Primary Interop Assemblies](#) میباشد. مشکلی که ممکن است پیش آید این است که در کامپیوترهای کاربران ممکن است ورژن‌های مختلفی از آفیس نصب باشد مانند 2003-2010-2013 و اگر با ورژن اسembلی‌هایی که فراخوانی‌های فایلهای اکسل از طریق آن انجام شده باشد متفاوت باشد، برنامه اجرا نمی‌شود.

در حالت معمول برای نمایش یک فایل آفیس مثل اکسل در برنامه، ابتدا اسembلی مربوطه را (اکسل در این مثال) که به نام Microsoft.Office.Interop.Excel میباشد به اسembلی‌های برنامه اضافه کرده (از طریق add reference) و برای نمایش یک فایل اکسل در زمان اجرا از کدهای زیر استفاده مینماییم:

```

try
{
  var application =
(Microsoft.Office.Interop.Excel.ApplicationActivator.CreateInstance(Type.GetTypeFromProgID("Excel.Application")));
  Workbook wrkBook;
  var wbk = application.Workbooks;
  wrkBook = wbk.Add();
  wrkBook.Activate();
  application.Visible = true;
}
catch (Exception ex)
{
  Error(ex.Message);
}

```

حال اگر آفیس 2010 به عنوان مثال در سیستم ما نصب باشد، ورژن این اسembلی 14 می‌باشد و اگر این برنامه را در کامپیوتر کلاینتی که آفیس 2007 بر روی آن نصب باشد انتشار دهیم اجرا نمی‌شود. برای حل این مشکل بنده با استفاده از روش [dynamic](#) این موضوع را حل کردم و بنظر می‌رسد راههای دیگری نیز برای حل آن وجود داشته باشد.

در این روش با توجه به ورژن آفیسی که بر روی سیستم کاربر نصب شده اسembلی مربوطه را از سیستم کاربر لود کرده و فایلهای آفیس را اجرا مینماییم. در ابتدا تشخیص میدهیم چه ورژنی از آفیس بر روی سیستم کاربر نصب است:

```

string strVersion = null;
dynamic objEApp = Activator.CreateInstance(Type.GetTypeFromProgID("Excel.Application"));
if (objEApp.Version == "12.0")
{
  strVersion = "2007";
}
else if (objEApp.Version == "14.0")
{
  strVersion = "2010";
}

```

روش دیگر برای انجام اینکار استفاده از اطلاعات رجیستری ویندوز است:

```

string strEVersionSubKey = "\\Excel.Application\\CurVer";
string strValue = null; //Value Present In Above Key
string strVersion = null; //Determines Excel Version
RegistryKey rkVersion = null; //Registry Key To Determine Excel Version
rkVersion = Registry.ClassesRoot.OpenSubKey(strEVersionSubKey, false); //Open Registry Key

```

```
if ((rkVersion != null)) //If Key Exists
{
    strValue = (string)rkVersion.GetValue(string.Empty); //Get Value
    strValue = strValue.Substring(strValue.LastIndexOf(".") + 1); //Store Value
    switch (strValue) //Determine Version
    {
        case "11":
            strVersion = "2003";
            break;

        case "12":
            strVersion = "2007";
            break;

        case "14":
            strVersion = "2010";
            break;
    }
}
```

حال با استفاده از تابع (`assembly.load()`) اسembلی مورد نیاز را لود کرده و در برنامه استفاده مینماییم :

```
if (strVersion == "2007")
{
    string strAssemblyOff2007 =
        "Microsoft.Office.Interop.Excel, Version=12.0.0.0, Culture=neutral,
PublicKeyToken=71e9bce111e9429c";
    try
    {
        Assembly xslExcelAssembly = Assembly.Load(strAssemblyOff2007); //Load Assembly
        Type type = xslExcelAssembly.GetTypes().Single(t => t.Name ==
"ApplicationClass");
        dynamic application = Activator.CreateInstance(type);
        var workbooks = application.Workbooks;
        var workbook = workbooks.Add();
        var worksheet = workbook.Worksheets[1];
        workbook.Activate();
        application.Visible = true;
    }
    catch (Exception ex)
    {
    }
}
```

در این حالت بدون اینکه بدانیم بر روی سیستم کاربر چه ورژنی از آفیس نصب است میتوان فایلهای آفیس را در زمان اجرا لود کرده و استفاده کرد .

نظرات خوانندگان

نویسنده: حسین
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۱/۱۹ ۲۰:۳۳

با تشکر از مقاله مفید شما
من به بار توی یه پروژه یک تمپلت ورد ایجاد کدم و توش انواع اقسام چارت‌ها و جدول‌ها رو توش رسم کدم و کلی هم روش
کار کدم تا گزارش خوبی از کار در بیارد
واقعاً اطلاع نداشتم با ورزن‌ها مختلف اجرا نمیشه!
الان عذاب وجدان گرفتم (:

فرض کنید که از یک برنامه‌ی native ویندوز برای تهیه تصاویر سایت‌ها در یک برنامه‌ی وب استفاده می‌کنید و صحیح که به سایت سر زده‌اید پیام در دسترس نبودن سایت قابل مشاهده است. مشکل از کجا است؟!

یک مثال ساده

```
using System;
namespace AccessViolationExceptionSample
{
    class Program
    {
        private static unsafe void AccessViolation()
        {
            byte b = *(byte*)(8762765876);
        }

        static void Main(string[] args)
        {
            try
            {
                AccessViolation();
            }
            catch (Exception ex)
            {
                Console.WriteLine(ex);
            }

            Console.WriteLine("Press a key...");
            Console.ReadKey();
        }
    }
}
```

برنامه‌ی کنسول فوق را پس از فعال سازی Allow unsafe code در قسمت تنظیمات پروژه، کامپایل کرده و سپس آن را خارج از VS.NET اجرا کنید. احتمالاً انتظار دارید که قسمت catch این کد حداقل اجرا شود و سپس سطر «کلیدی را فشار دهید» ظاهر گردد. اما ... خیر! کل پروسه کرش کرده و هیچ پیام خطای را دریافت نخواهد کرد. اگر به لاغ‌های ویندوز مراجعه کنید پیام زیر قابل مشاهده است:

```
System.AccessViolationException. Attempted to read or write protected memory.
This is often an indication that other memory is corrupt.
```

و این نوع مسایل هنگام کار با کتابخانه‌های C و C++ زیاد ممکن است رخ دهنند. نمونه‌ی آن استفاده از WebControl دات نت است یا هر برنامه‌ی native دیگری. در این حالت اگر برنامه‌ی شما یک برنامه‌ی وب باشد، عملاً سایت از کار افتاده است. به عبارتی پروسه‌ی ویندوزی آن کرش کرده و بلافاصله از طرف ویندوز خاتمه یافته است.

چرا قسمت catch اجرا نشد؟

از دات نت 4 به بعد، زمانیکه دسترسی غیرمجازی به حافظه صورت گیرد، برای مثال دسترسی به یک pointer آزاد شده، استثنای حاصل، توسط برنامه catch نشده و اجازه داده می‌شود تا برنامه کلا کرش کند. به این نوع استثناءها Corrupted State Exceptions یا CSE گفته می‌شود. اگر نیاز به مدیریت آن‌ها توسط برنامه باشد، باید به یکی از دو طریق زیر عمل کرد:
الف) از ویژگی HandleProcessCorruptedStateExceptions بر روی متده فراخوان کتابخانه‌ی native باید استفاده شود. برای مثال در کدهای فوق خواهید داشت:

```
[HandleProcessCorruptedStateExceptions]
static void Main(string[] args)
{
```

ب) و یا فایل کانفیگ برنامه را ویرایش کرده و [چند سطر ذیل](#) را به آن اضافه کنید:

```
<?xml version="1.0" encoding="utf-8" ?>
<configuration>
  <runtime>
    <legacyCorruptedStateExceptionsPolicy enabled="true" />
  </runtime>
</configuration>
```

در این حالت مدیریت اینگونه خطاهای در کل برنامه همانند برنامه‌های تا دات نت 3.5 خواهد شد.

نظرات خوانندگان

نویسنده: سوین
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۱/۱۶ ۱۹:۴۶

با سلام

من در فایل کانفیگ یه WPF App تغییرات گفته شده را قرار دادم و خطای زیر رو در vs داد
.The type initializer for 'System.Windows.Application' threw an exception

و بیرون از vs اصلاً اجرا نشد خیلی نیاز دارم به این مورد، چون یه پروژه دارم که درست اجرا میشه اما بعضی موقعیت برنامه کرش میکنه و نمیتونم catch کنم. با تشکر

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۱/۱۶ ۱۹:۵۹

- مطلب فوق بیشتر مرتبط است به استثناهای کتابخانه‌های native استفاده شده در برنامه‌های دات نت. برای سایر موارد باید در فایل App.xaml.cs [موارد ذیل را](#) بررسی کنید:

```
public partial class App
{
    public App()
    {
        this.DispatcherUnhandledException += appDispatcherUnhandledException;
        AppDomain.CurrentDomain.UnhandledException += CurrentDomain_UnhandledException;
    }
}
```

+ نمونه تنظیم زیر در فایل app.config یک برنامه WPF کار می‌کند (آزمایش شد):

```
<?xml version="1.0"?>
<configuration>
  <startup>
    <supportedRuntime version="v4.0" sku=".NETFramework,Version=v4.0"/>
  </startup>
  <runtime>
    <legacyCorruptedStateExceptionsPolicy enabled="true" />
  </runtime>
</configuration>
```

نویسنده: سوین
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۲/۰۲ ۹:۳۸

با سلام؛ من یه پروژه با WPF نوشتم اما یه ایراد داره و اونم اینه که مثلاً فرم 1 رو 20 بار اجرا می‌کنی خطای نمی‌ده اما بار 21 ام برنامه کرش میکنه و اصلاً نمیشه catch کرد. متن خطای Log ویندوز اینه

```
Error 01 :
Application: MyWPFApp.exe
Framework Version: v4.0.30319
Description: The process was terminated due to an unhandled exception.
Exception Info: exception code c0000005, exception address 77D52239

Error 02 :
Faulting application name: MyWPFApp.exe, version: 1.0.0.0, time stamp: 0x52d550ac
Faulting module name: ntdll.dll, version: 6.1.7601.17514, time stamp: 0x4ce7b96e
Exception code: 0xc0000005
Fault offset: 0x00032239
Faulting process id: 0xa28
Faulting application start time: 0x01cf113ae6813d88
Faulting application path: R:\Source\MyWPFApp\bin\Debug\MyWPFApp.exe
Faulting module path: C:\Windows\SYSTEM32\ntdll.dll
Report Id: 460eda62-7d33-11e3-a572-ac220bc99cf8

Information :
```

```
Fault bucket , type 0
Event Name: APPCRASH
Response: Not available
Cab Id: 0

Problem signature:
P1: MyWPFApp.exe
P2: 1.0.0.0
P3: 52d550ac
P4: ntdll.dll
P5: 6.1.7601.17514
P6: 4ce7b96e
P7: c0000005
P8: 00032239
P9:
P10:

Attached files:
C:\Users\Administrator\AppData\Local\Temp\WERE9B3.tmp.WERInternalMetadata.xml
C:\Users\Administrator\AppData\Local\Temp\WER16AC.tmp.appcompat.txt
C:\Users\Administrator\AppData\Local\Temp\WER18A1.tmp.hdmp
C:\Users\Administrator\AppData\Local\Temp\WER3BFA.tmp.mdmp

These files may be available here:
C:\Users\Administrator\AppData\Local\Microsoft\Windows\WER\ReportQueue\AppCrash_MyWPFApp.exe_125fc667a6
9fcc31c463a5e1b4032657c4ce830_cab_0ac03d3e

Analysis symbol:
Rechecking for solution: 0
Report Id: 460eda62-7d33-11e3-a572-ac220bc99cf8
```

نویسنده: محسن خان
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۲/۰۲ ۱۱:۳۷

از چه کامپوننتی استفاده کردی ؟ بهتره اون فایل‌های کرش دامپ dmp رو براشون ارسال کنی.

نویسنده: سوین
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۲/۰۲ ۱۹:۲۵

با سلام

از کامپوننت شرکت‌های ثالث استفاده نکرم . آیا راه حل کلی برای پیدا کردن چنین خطاهایی وجود نداره ، اینترنت رو هم سرچ کردم اما کمک زیادی نکرد که بشه فهمید مشکل از چیه و قبل ارسال این پست 2 ساعت تمام آزمایش کردم خطأ نداد اما بعضی مواقع این اتفاق می‌افته .

در ضمن این برنامه WPF App که برای اوتوماسیون اداری نوشته شده و از EF 6.2 ، قفل سخت افزاری (که بدون قفل هم این ایراد رو می‌ده)

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۲/۰۳ ۰:۴۶

مثال WPF ابی که AccessViolation عمدی دارد: [WpfApplicationC0000005.zip](#)
به فایل‌های App.xaml و App.config آن دقت کنید.
پروژه را کامپایل کرده و خارج از VS.NET اجرا کنید. خطأ را نمایش می‌دهد ولی کرش نمی‌کند.

نویسنده: سوین
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۲/۰۳ ۹:۲۱

با سلام

من تگ startup رو به صورت زیر نوشته بودم آیا می‌توانه تاثیر داشته باشه

```
<startup useLegacyV2RuntimeActivationPolicy="true">
  <supportedRuntime version="v4.0" sku=".NETFramework,Version=v4.0"/>
  <requiredRuntime version="v4.0.20506"/>
</startup>
```

باز تست می‌کنم ببینم چی میشه ، انشالله که درست بشه . با تشکر

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۹:۳۰ ۱۳۹۲/۱۲/۰۳

تنظیم یاد شده مربوط به تگ [runtime](#) است.

یکی از امکاناتی که در نرم افزارهای اتوماسیون مورد نیاز است، ذخیره اطلاعات، داخل فایل اکسل است و در صورتی که حجم این اطلاعات زیاد باشد زمان زیادی صرف این عمل خواهد شد. در زیر کلاسی را برای شما آماده نموده‌ام که 20 هزار رکورد را در 4 ثانیه، در فایل اکسل ذخیره می‌نماید. در این روش با استفاده از یک آرایه به نام rawData این عمل انجام شده. توضیحات کدها نیز به صورت comment در کنار کدها آورده شده است.

```

//using System;
//using System.Data;
//using Microsoft.Office.Interop.Excel;

class FastExportingMethod
{
  //System.Data.DataTable dt= دیتابیل که حاوی اطلاعات می‌باشد
  //outputPath= مسیر ذخیره شدن
  public static string ExportToExcel(System.Data.DataTable dt, string outputPath)
  {
    try
    {
      ساخت یک شی اکسل //
      ApplicationClass excelApp = new ApplicationClass();

      //جديد Workbook ساخت یک
      Workbook excelWorkbook = excelApp.Workbooks.Add(Type.Missing);

      int sheetIndex = 0;

      ساخت آرایه به طول تعداد سطرهای دیتابیل+1 و تعداد ستونهای دیتابیل //
      object[,] rawData = new object[dt.Rows.Count + 1, dt.Columns.Count];

      کپی نام ستونهای دیتابیل به عنوان هدر برای فایل اکسل در اولین سطر از آرایه //
      for (int col = 0; col < dt.Columns.Count; col++)
      {
        rawData[0, col] = dt.Columns[col].ColumnName;
      }

      کپی اطلاعات دیتابیل به داخل آرایه //
      for (int col = 0; col < dt.Columns.Count; col++)
      {
        for (int row = 0; row < dt.Rows.Count; row++)
        {
          rawData[row + 1, col] = dt.Rows[row].ItemArray[col].ToString();
        }
      }

      محاسبه نام ستونهای اکسل //

      string finalColLetter = string.Empty;
      string colCharset = "ABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUVWXYZ";
      int colCharsetLen = colCharset.Length;

      if (dt.Columns.Count > colCharsetLen)
      {
        finalColLetter = colCharset.Substring((dt.Columns.Count - 1) / colCharsetLen - 1,
1);
      }

      finalColLetter += colCharset.Substring((dt.Columns.Count - 1) % colCharsetLen, 1);

      ساخت یک Sheet
      Worksheet excelSheet = (Worksheet)excelWorkbook.Sheets.Add(
        excelWorkbook.Sheets.get_Item(++sheetIndex),
        Type.Missing, 1, XlSheetType.xlWorksheet);
      تنظیم نام شیت به نام دلخواه//
      excelSheet.Name = "List";
      تنظیم خاصیت راست به چپ برای نمایش اطلاعات//
      excelSheet.DisplayRightToLeft = true;

      تعیین محدوده سطرها و ستونها //
      string excelRange = string.Format("A1:{0}{1}", finalColLetter, dt.Rows.Count + 1);
      انتقال اطلاعات از آرایه به شیت مورد نظر//
    }
  }
}
  
```

ذخیره سریع داده‌ها هزار رکورد دیناتیبل در اکسل

```
excelSheet.get_Range(excelRange, Type.Missing).Value2 = rawData;
// ضخیم کردن اولین سطر برای عنوان ستونها
((Range)excelSheet.Rows[1, Type.Missing]).Font.Bold = true;
// تنظیم عرض ستونها به اندازه محتوای ستونها
for (int col = 0; col < dt.Columns.Count; col++)
{
    ((Range)excelSheet.Columns[col + 1]).EntireColumn.AutoFit();
}

// ذخیره و بستن Workbook
excelWorkbook.SaveAs(outputPath, XlFileFormat.xlsWorkbookNormal, Type.Missing,
    Type.Missing, Type.Missing, Type.Missing, XlSaveAsAccessMode.xlExclusive,
    Type.Missing, Type.Missing, Type.Missing, Type.Missing, Type.Missing);
excelWorkbook.Close(true, Type.Missing, Type.Missing);
excelWorkbook = null;

excelApp.Quit();
excelApp = null;

// Collect the unreferenced objects
GC.Collect();
GC.WaitForPendingFinalizers();

    اطلاعات شما در مسیر انتخاب شده ذخیره گردید";
}
catch (Exception ex)
{
    بدست آوردن کد خطای مدیریت خطاهای
    int code = System.Runtime.InteropServices.Marshal.GetExceptionCode();

    return ex.Message + code;
}
}
```

نظرات خوانندگان

نویسنده: راضیه
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۱/۱۷ ۱۹:۵۶

کتابخانه NPOI نیز دارای سرعت بسیار بالایی است. پیشنهاد می کنم حتما امتحانش کنید

[/http://npoi.codeplex.com](http://npoi.codeplex.com)

[/http://www.zachhunter.com/2010/05/getting-started-with-npoi](http://www.zachhunter.com/2010/05/getting-started-with-npoi) نمونه:

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۱/۱۷ ۲۰:۲

برای کار با اکسل، اگر 2007 به بعد مدنظر است، بدون نیاز به نصب اکسل می شود با [EPPlus](#) هم کار کرد.

یکی از زمانبرترین عملیات‌ها در نرم افزارهای اتوماسیون، خواندن اطلاعات از فایل‌های اکسل با حجم بالا است. در صورتی که این کار را می‌توان با استفاده از کلاس `SqlBulkCopy` به سرعت انجام داد. در ادامه نحوه استفاده از این کلاس، همراه نمونه کدها آورده شده است.

توضیحات به صورت [Comment](#) است.

```

try
{
    انتخاب فایل اکسل // 
    OpenFileDialog ofd = new OpenFileDialog();
    ofd.Title = "انتخاب فایل حاوی اطلاعات";
    ofd.Filter = "2003 (*.xls)|*.xls|2007 (*.xlsx)|*.xlsx";
    if (ofd.ShowDialog() == DialogResult.OK)
    {
        string excelConnectionString = "";
        string SourceFilePath = ofd.FileName;
        ایجاد کانکشن استرینگ برای خواندن کل اطلاعات از فایل اکسل و ریختن آنها در یک دیتابیل به نام //
        if (System.IO.Path.GetExtension(ofd.FileName) == ".xlsx")
            تschixen نوع فایل اکسل برای ایجاد کانکشن استرینگ برای نسخه‌های مختلف اکسل //
            excelConnectionString = "Provider=Microsoft.ACE.OLEDB.12.0;Data Source=" +
SourceFilePath + ";Extended Properties=Excel 12.0";
        else if (System.IO.Path.GetExtension(ofd.FileName) == ".xls")
            excelConnectionString = "Provider=Microsoft.Jet.Oledb.4.0;Data Source=" +
SourceFilePath + ";Extended Properties=Excel 8.0";

        DataTable dt = new DataTable("tblinfos");

        using (System.Data.OleDb.OleDbConnection connection = new
System.Data.OleDb.OleDbConnection(excelConnectionString))
        {
            connection.Open();

            System.Data.OleDb.OleDbDataAdapter da = new
System.Data.OleDb.OleDbDataAdapter("SELECT * FROM [List$]", connection); //List
نام شیت در فایل اکسل است
            da.Fill(dt);
            connection.Close();
        }

        using (System.Data.OleDb.OleDbConnection connection = new
System.Data.OleDb.OleDbConnection(excelConnectionString))
        {
            this.Cursor = Cursors.WaitCursor;

            connection.Open();
            ایجاد ارتباط با بانک اس کیو ال //
            string sqlConnectionString = @"Data
Source=.SQLEXPRESS;AttachDbFilename=|DataDirectory|\BankDPR.mdf;Max Pool Size=6000; Connection
Timeout=50;Integrated Security=True;User Instance=True";

            Dataaccess db = new Dataaccess();
            DataTable dtr = db.select("Select Top(1) * From tblinfos"); //Fast Copy
            ستون‌های جدول مورد نظر برای تطبیق با ستونهای فایل اکسل
            **** Fast Copy ****
            using (System.Data.SqlClient.SqlBulkCopy bulkCopy = new
System.Data.SqlClient.SqlBulkCopy(sqlConnectionString,
System.Data.SqlClient.SqlBulkCopyOptions.KeepIdentity))
{
                for (int i = 1; i < dtr.Columns.Count; i++)
                {
                    bulkCopy.ColumnMappings.Add(dt.Columns[i - 1].Caption,
dtr.Columns[i].Caption); // استفاده از خاصیت تطبیق داده می‌شود sql مورد نظر بانک
                }
            }
        }
    }
}

```

مشخص نمودن نام جدول که قرار //tblinfos; است

خواندن سریع اطلاعات فایل اکسل و ذخیره در بانک SQL

```
است اطلاعات درون ان کپی گردد
به dt انجام عملیات کپی اطلاعات از دیتاتیبل با نام//;(dt)
بانک
        }
        this.Cursor = Cursors.Arrow;
        MessageBox.Show("اطلاعات از فایل شما خوانده شد");
    }
}
catch (Exception ex)
{
    this.Cursor = Cursors.Arrow;
    MessageBox.Show(ex.Message, "error");
}
```

نظرات خوانندگان

نویسنده: محسن خان
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۱/۱۷ ۲۱:۲۲

احتمالاً این قطعه کد مستقیماً از داخل سورس یکی از پروژه‌های شما بیرون آمده (مثال نیست؛ واقعی هست). می‌شد کمی اون را [refactor](#) کرد مثلاً یک متاد از داخلش بیرون آورد که این متاد داخلش مسیج باکس نباشه یا باز کردن یک صفحه دیالوگ و تغییر کرس. هم نداشته باشه چون باید در یک سطح بالاتر `try catch` بشه مشکلاتش. اون `select`ها مثلاً می‌شندن چند پارامتر، برای اینکه این کد قابلیت استفاده مجدد بهتری پیدا کنه. یا مثلاً اون `sqlConnectionString` از داخل کدها بیرون می‌آمد و می‌شد یک پارامتر جدید نمایش کرس هم داخل این متاد قرار نمی‌گرفت. نام جدول نهایی هم مثلاً یک پارامتر دیگر می‌شد برای سهولت استفاده مجدد و همچنین تست بهتر یک قطعه کوچک از کار. خود متاد اصلی هم می‌شد دو متاد کوچک‌تر؛ یکی کار `load` رو انجام می‌داد و دیگری کار `insert` سریع.

نویسنده: پالادین
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۱/۱۹ ۱۳:۳۸

من هم با دوستمون محسن خان موافقم. اتفاق‌ها زیادی در مورد این کد باید بیافته تا به یک کد خوب تبدیل بشه. شما کاملاً به صورت Smart UI کد زدید. امیدوارم وقت بزارید و این کد رو بهینه کنید. توی همین سایت مثال‌های خوبی واسه‌ی یادگیری هست..

نویسنده: مجتبی فخاری
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۱/۲۰ ۱۱:۳۶

بله این کد رو من دقیقاً از یکی از برنامه‌های آوردم و مال چندین سال پیشه.
اما خوبیش اینه که بدون خطاب جواب میده و فقط کافیه اسم جداول رو عوض کنید.

نویسنده: محمدی
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۲/۱۲ ۱۰:۲۹

با سلام و تشکر. این برنامه پیغام میدهد `List` وجود ندارد.

```
SELECT * FROM [List$]
```

لطفاً راهنمایی بفرمایید من چطور میتوانم نام شیت‌ها را بدست بیاورم؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۲/۱۲ ۱۰:۴۷

در کد فوق اکثر قسمت‌ها بر اساس یک سری پیش فرض مشخص تهیه شده‌اند و آن‌ها را تبدیل به پارامتر متغیر نکرده‌اند. نام شیت، همان نام برگه جاری است:

نویسنده: احمد زواری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۴/۱۱ ۲۳:۴۰

سلام. من از این روش برای خواندن فایل موجود در آدرس <http://www.site.com/market/export.aspx?type=dtod&date=20120405> استفاده کدم، ولی متاسفانه فیلد های عددی را NULL مقدار میگیرد. مشکل از چیست و چه جوری برطرف میشود؟

نوبنده: وحید نصیری
تاریخ: ۰:۲۴ ۱۳۹۳/۰۴/۱۲

این فایل استاندارد اکسل نیست. خروجی آن را با نوت پد باز کنید؛ یک فایل HTML معمولی است.

نوبنده: احمد زواری
تاریخ: ۳:۳۰ ۱۳۹۳/۰۴/۱۲

الان من نیاز شدید دارم این فایل رو تبدیل به SQL کنم، و چون هر روز این فایل تغییر میکنه نمیتونم توی فایل تغییری بدم، چه راه حلی هست برای این کار؟

نوبنده: وحید نصیری
تاریخ: ۹:۱۹ ۱۳۹۳/۰۴/۱۲

فایل های HTML را با استفاده از کتابخانه [HTML Agility Pack](#) پردازش می کنند.

برخی اوقات نیاز است در یک فرم ویندوزی، کنترل‌های آن را در حال اجرا با استفاده از ماوس جابجا کنیم و یا اندازه‌ی آن‌ها را تغییر بدیم.

در وب راهکارهای مختلفی برای این کار ارائه شده، ولی این راهها معمولاً یا فقط برای تغییر مکان و یا فقط برای تغییر اندازه کنترل‌ها ارائه شده‌اند. من [یکی از مقالات](#) کد پروژکت را که به جابجا کردن کنترل‌ها پرداخته بود، توسعه دادم که امکان تغییر اندازه هم به آن اضافه شود. مقاله‌ی من (به زبان انگلیسی) در [اینجا](#) قرار دارد.

چون از کلاس و متدهای استاتیک استفاده کردم، روش استفاده از این کلاس ساده بوده و افزودن قابلیت تغییر اندازه و جابجایی زمان اجرا با ماوس برای هر کنترل فقط با یک خط کد قابل انجام است:

```
ControlMoverOrResizer.Init(button1);
```

نحوه‌ی استفاده از کلاس:

برای فعال کردن قابلیت تغییر اندازه و جابجایی یک کنترل در حال اجرای برنامه با موس ما باید متدهای `Init` از کلاس `MoveAndResizeControls` را فراخوانی کنیم و کنترل را به عنوان پارامتر به آن بفرستیم.

```
ControlMoverOrResizer.Init(button1);
```

اگر که ما بخواهیم به همراه تغییر کنترل، خواص `container` آن را هم تغییر دهیم. باید کنترل `container` را به عنوان پارامتر دوم به متدهای `Init` بفرستیم.

```
ControlMoverOrResizer.Init(button2, panel1);
```

برخی اوقات ممکن است که ما فقط بخواهیم که یا کنترل‌ها را جابجا کنیم و یا اندازه‌ی آنها را تغییر دهیم؛ در این موقع ما باید خاصیت `WorkType` کلاس `MoveAndResizeControls` را تغییر دهیم به یکی از مقادیر ذیل تغییر دهیم.

```
internal enum MoveOrResize
{
    Move,
    Resize,
    MoveAndResize
}
```

مثالی از نحوه‌ی کار با کلاس :

```
using System;
using System.Windows.Forms;
using ControlManager;
namespace MoveAndResizeControls
{
    public partial class Form1 : Form
    {
        public Form1()
        {
            InitializeComponent();
        }

        private void Form1_Load(object sender, EventArgs e)
        {
            ControlMoverOrResizer.Init(button1);
            ControlMoverOrResizer.Init(groupBox1);
            ControlMoverOrResizer.Init(textBox1);
            ControlMoverOrResizer.Init(button2, panel1);
            comboBox1.SelectedIndex = 0;
        }
    }
}
```

حرکت دادن و تغییر اندازه کنترل‌های فرم در زمان اجرا با استفاده از ماوس

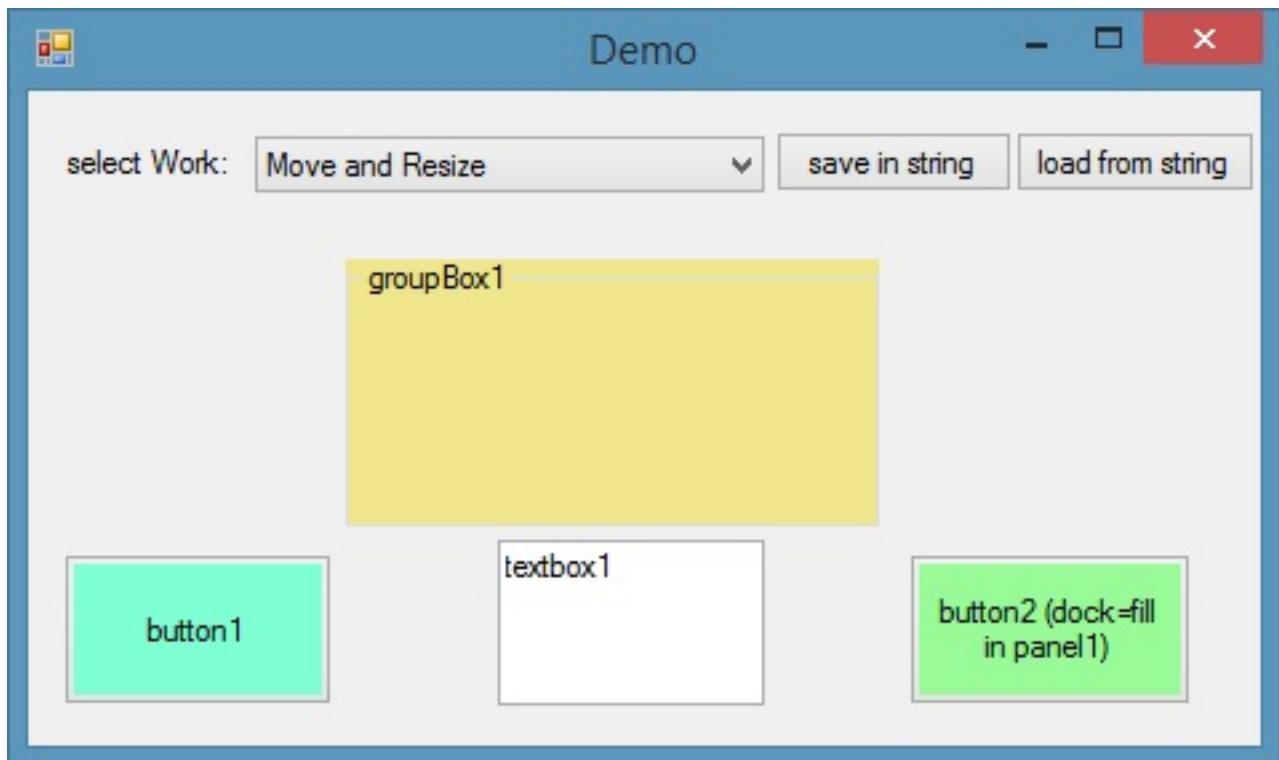
```
private void comboBox1_SelectedIndexChanged(object sender, EventArgs e)
{
    switch (comboBox1.SelectedIndex)
    {
        case 0:
            ControlMoverOrResizer.WorkType = ControlMoverOrResizer.MoveOrResize.MoveAndResize;
            break;
        case 1:
            ControlMoverOrResizer.WorkType = ControlMoverOrResizer.MoveOrResize.Move;
            break;
        case 2:
            ControlMoverOrResizer.WorkType = ControlMoverOrResizer.MoveOrResize.Resize;
            break;
    }
}
```

نکته: بعد از انجام تغییرات، جهت ذخیره وضعیت کنترل‌ها و بازیابی مجدد آنها می‌توان از متدهای زیر استفاده کرد:

GetSizeAndPositionOfControlsToString ، SetSizeAndPositionOfControlsFromString

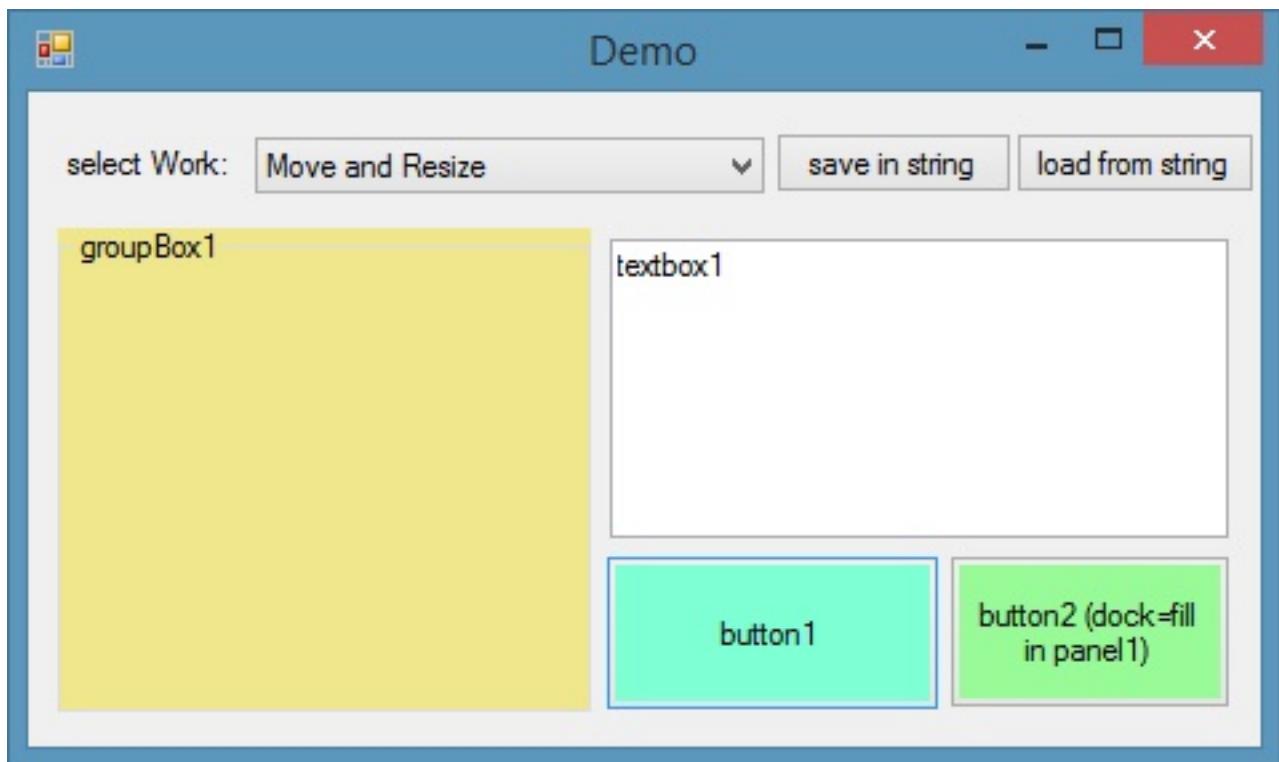
[دانلود سورس](#)

شکل حالت اولیه:

شکل حالت نتیجه:

حرکت دادن و تغییر اندازه کنترل‌های فرم در زمان اجرا با استفاده از ماوس

الگوهای طراحی، سندها و راه حل‌های از پیش تعریف شده و تست شده‌ای برای مسائل و مشکلات روزمره‌ی برنامه نویسی می‌باشند که هر روزه ما را درگیر خودشان می‌کنند. هر چقدر مقیاس پروژه وسیعتر و تعداد کلاسها و اشیاء بزرگ‌تر باشند، درگیری برنامه نویس و چالش برای مرتب سازی و خوانایی برنامه و همچنین بالا بردن کارآیی و امنیت افزون‌تر می‌شود. از همین رو استفاده از ساختارهایی تست شده برای سناریوهای یکسان، امری واجب تلقی می‌شود.

الگوهای طراحی از لحاظ سناریو، به سه گروه عمدی تقسیم می‌شوند:

1- **تکوینی**: هر چقدر تعداد کلاسها در یک پروژه زیاد شود، به مراتب تعداد اشیاء ساخته شده از آن نیز افزوده شده و پیچیدگی و درگیری نیز افزایش می‌یابد. راه حل‌هایی از این دست، تمرکز بر روی مرکزیت دادن به کلاسها با استفاده از رابطه‌ها و کیپوله نمودن (پنهان سازی) اشیاء دارد.

2- **ساختاری**: گاهی در پروژه‌ها پیش می‌آید که می‌خواهیم ارتباط بین دو کلاس را تغییر دهیم. از این رو امکان از هم پاشی اجزای دیگر پروژه پیش می‌آید. راه حل‌های ساختاری، سعی در حفظ انسجام پروژه در برابر این دست از تغییرات را دارند.

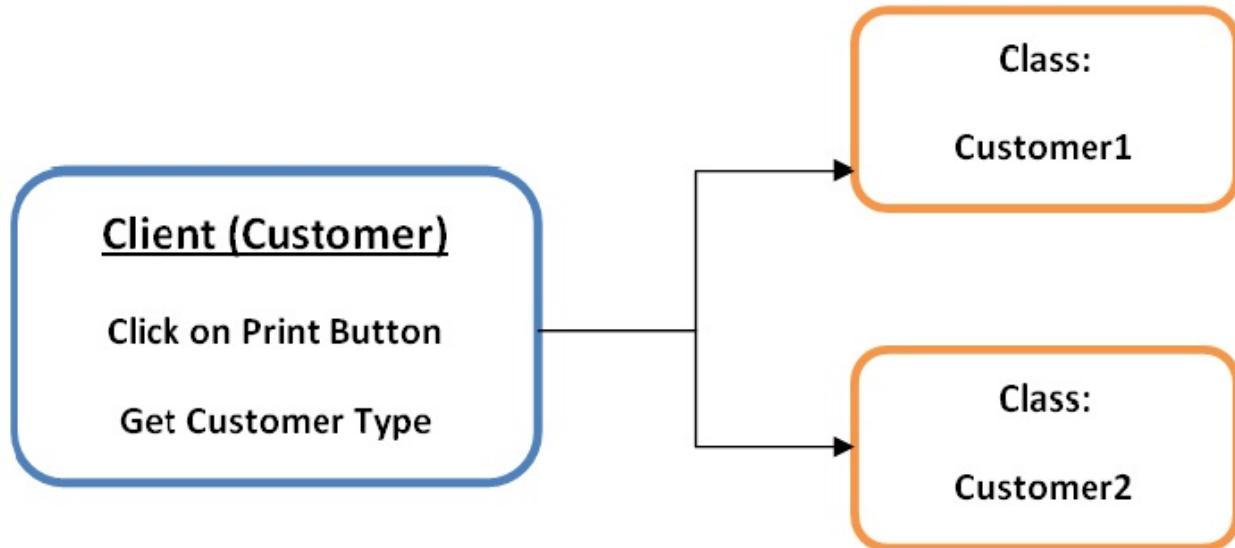
3- **رفتاری**: گاهی بنا به مصلحت و نیاز مشتری، رفتار یک کلاس می‌بایستی تغییر نماید. مثلاً چنانچه کلاسی برای ارائه صورتحساب داریم و در آن میزان مالیات 30% لحاظ شده است، حال این درصد باید به عددی دیگر تغییر کند و یا پایگاه داده به جای مشاهده‌ی تعداد محدودی گره از درخت، حال می‌بایست تمام گره‌ها را ارائه نماید.

الگوی فکتوری:

الگوی فکتوری در دسته‌ء اول قرار می‌گیرد. من در اینجا به نمونه‌ای از مشکلاتی که این الگو حل می‌نماید، اشاره می‌کنم:

فرض کنید یک شرکت بزرگ قصد دارد تا جزئیات کامل خرید هر مشتری را با زدن دکمه چاپ ارسال نماید. چنین شرکت بزرگی بر اساس سیاستهای داخلی، بر حسب میزان خرید، مشتریان را به چند گروه مشتری معمولی و مشتری ممتاز تقسیم می‌نماید. در نتیجه نمایش جزئیات برای آنها با احتساب میزان تخفیف و به عنوان مثال تعداد فیلد‌هایی که برای آنها در نظر گرفته شده است، تفاوت دارد. بنابراین برای هر نوع مشتری یک کلاس وجود دارد.

یک راه این است که با کلیک روی دکمه چاپ، نوع مشتری تشخیص داده شود و به ازای نوع مشتری، یک شیء از کلاس مشخص شده برای همان نوع ساخته شود.


```

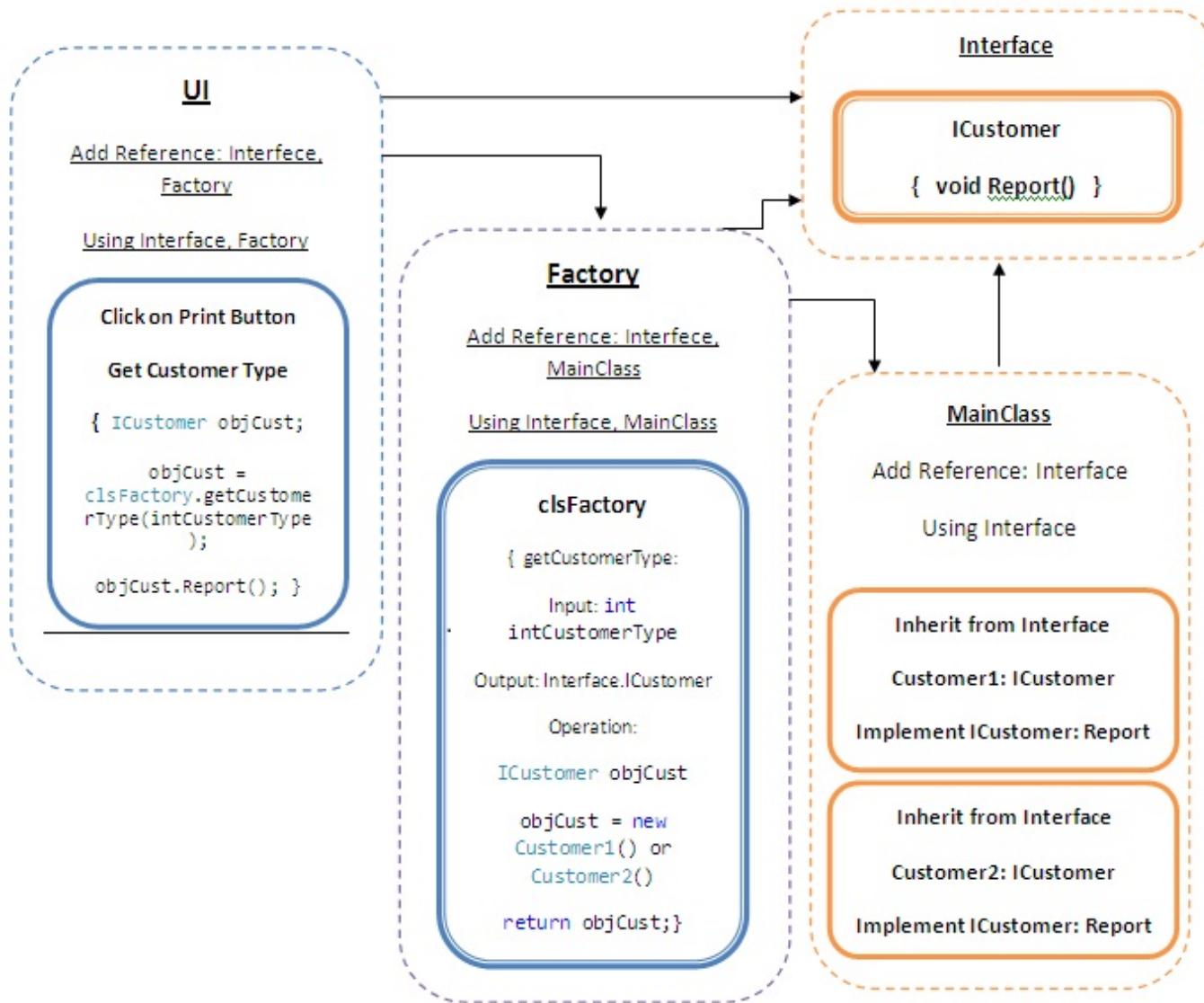
// Get Customer Type from Customer click on Print Button
int customerType = 0;

// Create Object without instantiation
object obj;

//Instantiate obj according to customer Type
if (customerType == 1)
{
    obj = new Customer1();
}
else if (customerType == 2)
{
    obj = new Customer2();
}
// Problem:
//      1: Scattered New Keywords
//      2: Client side is aware of Customer Type
  
```

همانگونه که مشاهده می‌نمایید در این سبک کدنویسی غیرحرفاء، مشکلاتی مشهود است که قابل اغماض نیستند. در ابتدا سمت کلاینت دسترسی مستقیم به کلاسها دارد و همانگونه که در شکل بالا قابل مشاهده است کلاینت مستقیماً به کلاس وصل است. مشکل دوم عدم پنهان سازی کلاس از دید مشتری است.

راه حل: این مشکل با استفاده از الگوی فکتوری قابل حل است. با استناد به الگوی فکتوری، کلاینت تنها به کلاس فکتوری و یک اینترفیس دسترسی دارد و کلاس‌های فکتوری و اینترفیس، حق دسترسی به کلاس‌های اصلی برنامه را دارند.

گام نخست: در ابتدا یک class library به نام Interface ساخته و در آن یک کلاس با نام `ICustomer` می سازیم که متد `()Report` را معرفی می نماید.

Interface//

```

namespace Interface
{
    public interface ICustomer
    {
        void Report();
    }
}

```

گام دوم: یک کلاس `Customer1` به نام MainClass ساخته و با Add Reference کلاس Interface را اضافه نموده، در آن دو کلاس با نام `Customer1`, `Customer2` از `ICustomer` ارث می برند و سپس متد `()Report` را در هر دو کلاس Implement می نماییم.

```
// Customer1
using System;
```

```

using Interface;
namespace MainClass
{
    public class Customer1 : ICustomer
    {
        public void Report()
        {
            Console.WriteLine("این گزارش مخصوص مشتری نوع اول است");
        }
    }
}

//Customer2
using System;
using Interface;

namespace MainClass
{
    public class Customer2 : ICustomer
    {
        public void Report()
        {
            Console.WriteLine("این گزارش مخصوص مشتری نوع دوم است");
        }
    }
}

```

گام سوم: یک class library به نام FactoryClass کلاس Interface, MainClass Add Reference ساخته و با در آن یک کلاس با نام clsFactory می سازیم و Import using Interface, using MainClass می نماییم. پس از آن یک متدا نام getCustomerType ساخته که ورودی آن نوع مشتری از نوع int است و خروجی آن از نوع ICustomer و بر اساس کد نوع مشتری object را از کلاس Customer1 و یا Customer2 می سازیم و آن را return می نماییم.

```

//Factory
using System;
using Interface;
using MainClass;

namespace FactoryClass
{
    public class clsFactory
    {
        static public ICustomer getCustomerType(int intCustomerType)
        {
            ICustomer objCust;
            if (intCustomerType == 1)
            {
                objCust = new Customer1();
            }
            else if (intCustomerType == 2)
            {
                objCust = new Customer2();
            }
            else
            {
                return null;
            }
            return objCust;
        }
    }
}

```

گام چهارم (آخر): در قسمت UI Client، کد نوع مشتری را از کاربر دریافت کرده و با Add Reference کلاس Interface, Add Reference را اضافه نموده (دقت نمایید هیچ دسترسی به کلاس‌های اصلی وجود ندارد)، و using Interface, using FactoryClass را فراخوانی نموده (به آن کد نوع مشتری را پاس می‌دهیم) و خروجی آن را که از نوع اینترفیس است به یک object از نوع ICustomer نسبت می‌دهیم. سپس از این object را فراخوانی می‌نماییم. همانطور که از شکل و کدها مشخص است، هیچ رابطه‌ای بین UI(Client) و کلاس‌های اصلی برقرار نیست.

Design Pattern: Factory

```
//UI (Client)
using System;
using FactoryClass;
using Interface;

namespace DesignPattern
{
    class Program
    {
        static void Main(string[] args)
        {
            int intCustomerType = 0;
            ICustomer objCust;
            Console.WriteLine("نوع مشتری را وارد نمایید");
            intCustomerType = Convert.ToInt16(Console.ReadLine());
            objCust = clsFactory.getCustomerType(intCustomerType);
            objCust.Report();
            Console.ReadLine();
        }
    }
}
```

همان طور که می‌دانید نقشه‌ی سایت علاوه بر استفاده از Tag MetaTag ها و Url Routing ها و ... یکی از نکات اصلی برای سایت شماست که در نتایج گوگل برای جستجو کنندگان نمایش داده شود.

در این مقاله من قصد دارم که به شما چگونگی ایجاد و کار با یک SiteMap داینامیک را آموزش دهم. منظور از SiteMap داینامیک این است که به ازای هر مطلبی که شما در سایت تان ایجاد، ویرایش یا حذف می‌کنید چنانچه دارای صفحه‌ای در سایت باشد SiteMap تغییر می‌کند.

ساختار یک SiteMap به صورت زیر است:

```
<?xml version="1.0" encoding="utf-8"?>
<urlset xmlns="http://www.sitemaps.org/schemas/sitemap/0.9">
  <url>
    <loc>Url Page 1</loc>
    <lastmod>2014-02-20</lastmod>
    <changefreq>always</changefreq>
    <priority>1</priority>
  </url>
  <url>
    <loc>Url Page 2</loc>
    <lastmod>2014-02-20</lastmod>
    <changefreq>always</changefreq>
    <priority>1</priority>
  </url>
</urlset>
```

به ازای هر مطلبی که به سایتتان اضافه می‌کنید چنانچه آن مطلب جهت نمایش دارای Url باشد، باید یک تگ loc به SiteMap اضافه شود.

تگ loc موجود در تگ url آدرس صفحه را مشخص می‌کند.
تگ lastmod تاریخ اضافه کردن یا آخرین ویرایش را نمایش می‌دهد.
تگ changefreq که دوره‌ی بروز رسانی صفحه را مشخص می‌کند.
تگ priority الویت صفحه را مشخص می‌کند.

که من در کد نویسی تگ priority را always و تگ changefreq را 1 قرار دادم.

در فایل ضمیمه یک کلاس به اسم updateSiteMap.cs وجود دارد که تابع آن شامل دو پارامتر ورودی مانند زیر است:

```
public void UpdateSiteMap(string Addr, string NewOpr)
```

پارامتر Addr که آدرس صفحه‌ای است که شما می‌خواهید به SiteMap اضافه شود.
پارامتر NewOpr که می‌تواند شامل یکی از سه مقدار زیر باشد: add, edit, delete.

اگر پارامتر NewOpr دارای مقدار add باشد یعنی مقدار موجود در پارامتر Addr را به SiteMap اضافه کن.
اگر پارامتر NewOpr دارای مقدار edit باشد یعنی مقدار موجود در تگ <lastmod> را ویرایش کن.
اگر پارامتر NewOpr دارای مقدار delete باشد یعنی تگ loc ای که محتوای تگ url آن برابر است با مقدار موجود در پارامتر NewOpr تغییر می‌کند.
اگر پارامتر NewOpr دارای مقدار delete باشد یعنی تگ loc ای که محتوای تگ url آن برابر است با مقدار موجود در پارامتر

را از SiteMap Addr حذف کن.

این بخش از کد موجود در فایل ضمیمه updateSiteMap.cs قسمت edit و delete نقشه‌ی سایت را انجام می‌دهد.

```
if (NewOpr != "add")
{
XmlElement xmlElement = xmlDoc.DocumentElement;
if (xmlElement.ChildNodes != null)
{
foreach (XmlElement myElement in xmlDoc.DocumentElement)
{
if (myElement.ChildNodes[0].InnerText == Addr)
{
if (NewOpr != "delete")
myElement.ChildNodes[1].InnerText = DateTime.Now.ToString("yyyy-MM-dd");
else
myElement.ParentNode.RemoveChild(myElement);
break;
}
}
}
```

و بخش else دستور بالا قسمت Add را انجام می‌دهد. یعنی کدهای زیر:

```
else
{
string ns="http://www.sitemaps.org/schemas/sitemap/0.9";
XmlNode url = xmlDoc.CreateNode(XmlNodeType.Element, "url", ns );
XmlNode loc = xmlDoc.CreateNode(XmlNodeType.Element, "loc", ns);
XmlNode lastmod = xmlDoc.CreateNode(XmlNodeType.Element, "lastmod", ns);
XmlNode changefreq = xmlDoc.CreateNode(XmlNodeType.Element, "changefreq", ns);
XmlNode priority = xmlDoc.CreateNode(XmlNodeType.Element, "priority", ns);
loc.InnerText = Addr;
lastmod.InnerText = DateTime.Now.ToString("yyyy-MM-dd");
changefreq.InnerText = "always";
priority.InnerText = "1";
url.AppendChild(loc);
url.AppendChild(lastmod);
url.AppendChild(changefreq);
url.AppendChild(priority);
xmlDoc.DocumentElement.AppendChild(url);
}
```

اگر اطلاعاتی را به جدول اضافه می‌کنید و می‌خواهید Url صفحه‌ی مربوط به آن اطلاعات برای شما در SiteMap اضافه شود بعد از ذخیره شدن اطلاعات در جدول بلافصله کد زیر را اضافه می‌کنید:

```
//
Add Info In Table
//
updateSiteMap updateSiteMap = new updateSiteMap();
updateSiteMap.UpdateSiteMap("Url Page", "add");
```

برای قسمت ویرایش هم پس از آنکه اطلاعات را ویرایش کردید چنانچه برای آن اطلاعات صفحه‌ای را در SiteMap درج کرده اید کد زیر را می‌نویسید:

```
updateSiteMap updateSiteMap = new updateSiteMap();
updateSiteMap.UpdateSiteMap("Url Page", "edit");
```

برای قسمت حذف هم اگر شما اطلاعاتی را از جدول حذف می‌کنید چنانچه برای آن اطلاعات صفحه‌ای در SiteMap درج کرده اید کد زیر را می‌نویسید:

```
updateSiteMap updateSiteMap = new updateSiteMap();
updateSiteMap.UpdateSiteMap("Url Page", "delete");
```

موفق باشید .

[Files.zip](#)

نظرات خوانندگان

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۲/۰۲:۴۶

چند نکته تکمیلی

- نسخه‌ی MVC این بحث را [در اینجا](#) می‌توانید مطالعه کنید. این نسخه را می‌توان تبدیل به یک فایل `ashx` و ب فرم‌ها نیز کرد.
 - آن قابل انتقال است و با کد انتهای بحث یکی است.
 - در وب فرم‌ها الزاماً نیازی نیست تا حتماً یک فایل XML ثابت را روی سخت دیسک ذخیره کنید. می‌شود با استفاده از [مباحث context](#) در وب فرم‌ها، فایل‌ی را که وجود خارجی ندارد، ایجاد کرد:

```
void Application_Start(object sender, EventArgs e)
{
    RouteTable.Routes.Add(new Route(
        "sitemap.xml", new PageRouteHandler("~/sitemap.ashx")));
}
```

- سیس، برای تولید فایل XML به صورت بوسیله sitemap.ashx استفاده کنید به همراه مباحث caching اطلاعات در مرورگر وارد کند، مدیریت آن توسط sitemap.ashx انجام خواهد شد.

```
public class Sitemap : IHttpHandler
{
    public void ProcessRequest(HttpContext context) {
        context.Response.ContentType = "text/xml";
        مابقی نکات بحث در اینجا//
        context.Response.End();
    }

    public bool IsReusable {
        get { return false; }
    }
}
```

نویسنده: صابر فتح الهی
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۲/۰۲

متشرک از زحمتی که برای این مطلب کشیدید.
یک ایراد ویرایشی کوچک:

که من در کد نویسی تگ changefreq را 1 و تگ priority را always قرار دادم.
ظاهر اجرا نشوند.

نويسنده: سلمان کاظمی
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۲/۲۸

من یه مشکلی با سایت مپ دارم و اون اینه که من یک فرم دارم که ممکنه چند فرم مختلف این فرم را نمایش میدهند. حالا این روش شما مشکل را حل می‌کنه؟ مثلاً اگه اسم فرم من A باشه می‌خواهم وقتی از فرم B فرم A را نمایش میدهم سایت مپ بصورت $B \rightarrow A$ نشون داده بشه و اگه از فرم A را نشون میدم شکل، سایت مپ بصورت $A \rightarrow C$ باشه

نویسنده: وحید نصیری تاریخ: ۱۳۹۲/۱۲/۲۸

[sitemap](#) معرفی شده در مطلب حاره، صرفهای، متورهای، هستجه نوشته شده است و کاربرد مدنظر شما، اندارد.

نوسینده: محسن حفظی

من از این روش (تولید فایل XML به صورت پویا از طریق sitemap.ashx) استفاده کردم ولی متصفحانه خطای زیر را میده (از دات نت 4.5 استفاده می‌کنم)

Type 'sitemap' does not inherit from 'System.Web.UI.Page'.

نویسنده: وحید نصیری

تاریخ: ۱۰:۱۳ ۱۳۹۳/۰۵/۲۸

نیاز به کمی اصلاح دارد. جنریک هندرها برای معرفی به سیستم مسیریابی باید از طریق یک IRouteHandler معرفی شوند:

```
// نحوهی معرفی جنریک هندر به سیستم مسیریابی
public class RouteHandler : System.Web.Routing.IRouteHandler
{
    public IHttpHandler GetHttpHandler(System.Web.Routing.RequestContext requestContext)
    {
        return new Sitemap();
    }
}

// Global.asax file
void Application_Start(object sender, EventArgs e)
{
    RouteTable.Routes.Add(new Route("sitemap.xml", new RouteHandler()));
}
```

[خلاصه آن به صورت یک متد الحاقی](#)

در این آموزش قصد دارم چگونگی ایجاد یک سیستم اعلام وضعیت آب و هوا را مشابه آنچه که در سایت [گوگل](#) می‌بینید برای شما توضیح دهم. باید توجه داشت من این آموزش را با ASP.NET MVC نوشتمن ولی شما می‌توانید با اندک تغییراتی در کدها، آنرا در ASP.NET Web فرمز نیز استفاده کنید. برای گرفتن آب و هوای هر شهر از RSS‌های اعلام وضعیت آب و هوای یاهو استفاده می‌کنم و توضیح خواهیم داد که چگونه با RSS آن کار کنید.

آب و هوای هر شهر در یاهو به صورت یک لینک یکتا می‌باشد؛ به شکل زیر:

<http://weather.yahooapis.com/forecastrss?w=WOEID&u=c>

حال می‌خواهیم کوئری استرینگ‌های این لینک را برای شما توضیح دهم. هر شهری بر روی کره زمین یک WOEID یکتا و منحصر بفرد دارد که شما به پارامتر w عدد WOEID شهر موردنظر خود را می‌دهید. بعد از مقدار دهی پارامتر w، وقتی این لینک را در آدرس بار مرورگر خود می‌زنید، RSS مربوط به آب و هوای آن شهر را به شما می‌دهد. مثلاً WOEID تهران عدد 28350859 می‌باشد. و این لینک RSS اطلاعات آب و هوای تهران را در قالب یک RSS به شما نمایش خواهد داد.

- خوب، حالا پارامتر دوم یعنی پارامتر u چکاری را انجام می‌دهد؟
- * چنانچه مقدار پارامتر u برابر c باشد، یعنی شما دمای آب و هوای شهر مدنظر را بر اساس سانتیگراد می‌خواهید.
- * اگر مقدار پارامتر u برابر f باشد، یعنی شما دمای آب و هوای آن شهر موردنظر را بر اساس فارنهایت می‌خواهید.

برای گرفتن WOEID شهرها هم به این سایت بروید <http://woeid.rosselliot.co.nz> و اسم هر شهری که می‌خواهید بزنید تا WOEID را به شما نمایش دهد.

در این مثال من از یک DropDownList استفاده کردم که کاربر با انتخاب هر شهر از DropDownList، آب و هوای آن شهر را مشاهده می‌کند. مرتبه Action مربوط به صفحه Index به صورت زیر می‌باشد:

```
[HttpGet]
public ActionResult Index()
{
    ViewBag.ProvinceList = _RPosition.Positions;
    ShowWeatherProvince(8);
    return View();
}
```

در اینجا من لیست شهرها را از جدول می‌خوانم که البته این جدول را چون بخش مهمی نبود و فقط شامل ID و نام شهرها بود در فایل ضمیمه قرار ندادم و نام شهرها و ID آنها را بر عهده خودتان گذاشتمن. حال تابعی را که آب و هوای مربوط به هر شهر را نمایش می‌دهد، به شرح زیر است:

```
public ActionResult ShowWeatherProvince(int dpProvince)
{
    XDocument rssXml=null;
    CountryName CountryName = new CountryName();
    if (dpProvince != 0)
    {
        switch (dpProvince)
        {
            case 1:
                {
                    rssXml =
XDocument.Load("http://weather.yahooapis.com/forecastrss?w=2345768&u=c");
                }
        }
    }
}
```

```

        CountryName = new CountryName() { Country = "Iran", City = "Azarbeyejan-e
Sharqli" };
        break;
    }
    case 2:
    {
        rssXml =
XDocument.Load("http://weather.yahooapis.com/forecastrss?w=2345767&u=c");
        CountryName = new CountryName() { Country = "Iran", City = "Azarbeyejan-e
Qarbi" };
        break;
    }
    case 3:
    {
        rssXml =
XDocument.Load("http://weather.yahooapis.com/forecastrss?w=2254335&u=c");
        CountryName = new CountryName() { Country = "Iran", City = "Ardebil" };
        break;
    }
    case 4:
    {
        rssXml =
XDocument.Load("http://weather.yahooapis.com/forecastrss?w=28350859&u=c");
        CountryName = new CountryName() { Country = "Iran", City = "Alborz" };
        break;
    }
    case 5:
    {
        rssXml =
XDocument.Load("http://weather.yahooapis.com/forecastrss?w=2345787&u=c");
        CountryName = new CountryName() { Country = "Iran", City = "Esfahan" };
        break;
    }
    case 6:
    {
        rssXml =
XDocument.Load("http://weather.yahooapis.com/forecastrss?w=2345775&u=c");
        CountryName = new CountryName() { Country = "Iran", City = "Ilam" };
        break;
    }
    case 7:
    {
        rssXml =
XDocument.Load("http://weather.yahooapis.com/forecastrss?w=2254463&u=c");
        CountryName = new CountryName() { Country = "Iran", City = "Bushehr" };
        break;
    }
    case 8:
    {
        rssXml =
XDocument.Load("http://weather.yahooapis.com/forecastrss?w=28350859&u=c");
        CountryName = new CountryName() { Country = "Iran", City = "Tehran" };
        break;
    }
    case 9:
    {
        rssXml =
XDocument.Load("http://weather.yahooapis.com/forecastrss?w=2345769&u=c");
        CountryName = new CountryName() { Country = "Iran", City = "Chahar Mahall
va Bakhtiari" };
        break;
    }
    case 10:
    {
        rssXml =
XDocument.Load("http://weather.yahooapis.com/forecastrss?w=56189824&u=c");
        CountryName = new CountryName() { Country = "Iran", City = "Razavi
Khorasan" };
        break;
    }
    case 11:
    {
        rssXml =
XDocument.Load("http://weather.yahooapis.com/forecastrss?w=2345789&u=c");
        CountryName = new CountryName() { Country = "Iran", City = "Shomali
Khorasan" };
        break;
    }
    case 12:
    {
        rssXml =

```

ایجاد سیستم وضعیت آب و هوا مانند گوگل (بخش اول)

```
XDocument.Load("http://weather.yahooapis.com/forecastrss?w=2345789&u=c");
    CountryName = new CountryName() { Country = "Iran", City = "Jonubi
Khorasan" };
        break;
    }
case 13:
{
    rssXml =
XDocument.Load("http://weather.yahooapis.com/forecastrss?w=2345778&u=c");
    CountryName = new CountryName() { Country = "Iran", City = "Khuzestan" };
        break;
}
case 14:
{
    rssXml =
XDocument.Load("http://weather.yahooapis.com/forecastrss?w=2255311&u=c");
    CountryName = new CountryName() { Country = "Iran", City = "Zanjan" };
        break;
}
case 15:
{
    rssXml =
XDocument.Load("http://weather.yahooapis.com/forecastrss?w=2345784&u=c");
    CountryName = new CountryName() { Country = "Iran", City = "Semnan" };
        break;
}
case 16:
{
    rssXml =
XDocument.Load("http://weather.yahooapis.com/forecastrss?w=2345770&u=c");
    CountryName = new CountryName() { Country = "Iran", City = "Sistan va
Baluchestan" };
        break;
}
case 17:
{
    rssXml =
XDocument.Load("http://weather.yahooapis.com/forecastrss?w=2345772&u=c");
    CountryName = new CountryName() { Country = "Iran", City = "Fars" };
        break;
}
case 18:
{
    rssXml =
XDocument.Load("http://weather.yahooapis.com/forecastrss?w=20070200&u=c");
    CountryName = new CountryName() { Country = "Iran", City = "Qazvin" };
        break;
}
case 19:
{
    rssXml =
XDocument.Load("http://weather.yahooapis.com/forecastrss?w=2255062&u=c");
    CountryName = new CountryName() { Country = "Iran", City = "Qom" };
        break;
}
case 20:
{
    rssXml =
XDocument.Load("http://weather.yahooapis.com/forecastrss?w=2345779&u=c");
    CountryName = new CountryName() { Country = "Iran", City = "Kordestan" };
        break;
}
case 21:
{
    rssXml =
XDocument.Load("http://weather.yahooapis.com/forecastrss?w=2254796&u=c");
    CountryName = new CountryName() { Country = "Iran", City = "Kerman" };
        break;
}
case 22:
{
    rssXml =
XDocument.Load("http://weather.yahooapis.com/forecastrss?w=2254797&u=c");
    CountryName = new CountryName() { Country = "Iran", City = "Kermanshah" };
        break;
}
case 23:
{
    rssXml =
XDocument.Load("http://weather.yahooapis.com/forecastrss?w=2345771&u=c");
    CountryName = new CountryName() { Country = "Iran", City = "Kohgiluyeh va
```

```

Buyer Ahmad" };
                                break;
                }
        case 24:
        {
            rssXml =
XDocument.Load("http://weather.yahooapis.com/forecastrss?w=20070201&u=c");
            CountryName = new CountryName() { Country = "Iran", City = "Golestan" };
            break;
        }
        case 25:
        {
            rssXml =
XDocument.Load("http://weather.yahooapis.com/forecastrss?w=2345773&u=c");
            CountryName = new CountryName() { Country = "Iran", City = "Gilan" };
            break;
        }
        case 26:
        {
            rssXml =
XDocument.Load("http://weather.yahooapis.com/forecastrss?w=2345782&u=c");
            CountryName = new CountryName() { Country = "Iran", City = "Lorestan" };
            break;
        }
        case 27:
        {
            rssXml =
XDocument.Load("http://weather.yahooapis.com/forecastrss?w=2345783&u=c");
            CountryName = new CountryName() { Country = "Iran", City = "Markazi" };
            break;
        }
        case 28:
        {
            rssXml =
XDocument.Load("http://weather.yahooapis.com/forecastrss?w=2345780&u=c");
            CountryName = new CountryName() { Country = "Iran", City = "Mazandaran" };
            break;
        }
        case 29:
        {
            rssXml =
XDocument.Load("http://weather.yahooapis.com/forecastrss?w=2254664&u=c");
            CountryName = new CountryName() { Country = "Iran", City = "Hamedan" };
            break;
        }
        case 30:
        {
            rssXml =
XDocument.Load("http://weather.yahooapis.com/forecastrss?w=2345776&u=c");
            CountryName = new CountryName() { Country = "Iran", City = "Hormozgan" };
            break;
        }
        case 31:
        {
            rssXml =
XDocument.Load("http://weather.yahooapis.com/forecastrss?w=2253355&u=c");
            CountryName = new CountryName() { Country = "Iran", City = "Yazd" };
            break;
        }
    }
    ViewBag.Location = CountryName;
    XNamespace yWeatherNS = "http://xml.weather.yahoo.com/ns/rss/1.0";
    List<YahooWeatherRssItem> WeatherList = new List<YahooWeatherRssItem>();
    for (int i = 0; i < 4; i++)
    {
        YahooWeatherRssItem YahooWeatherRssItem = new YahooWeatherRssItem()
        {
            Code = Convert.ToInt32(rssXml.Descendants("item").Elements(yWeatherNS +
"forecast").ElementAt(i).Attribute("code").Value),
            Day = rssXml.Descendants("item").Elements(yWeatherNS +
"forecast").ElementAt(i).Attribute("day").Value,
            Low = rssXml.Descendants("item").Elements(yWeatherNS +
"forecast").ElementAt(i).Attribute("low").Value,
            High = rssXml.Descendants("item").Elements(yWeatherNS +
"forecast").ElementAt(i).Attribute("high").Value,
            Text = rssXml.Descendants("item").Elements(yWeatherNS +
"forecast").ElementAt(i).Attribute("text").Value,
        };
        WeatherList.Add(YahooWeatherRssItem);
    }
}

```

ایجاد سیستم وضعیت آب و هوا مانند گوگل (بخش اول)

```
        ViewBag.FeedList = WeatherList;
    }

    return PartialView("_Weather");
}
```

قسمت `SwitchCase`, `مقدار` و `Value` مربوط به هر آیتم `DropDown` را که شامل یک اسم شهر است، میگیرد و `RSS` مربوط به آن شهر را بر میگرداند.
حالا کد مربوط به خواندن فایل `Rss` را برایتان توضیح می دهم : حلقه `for` 0 تا 4 (که در کد بالا مشاهده می کنید) یعنی اطلاعات 4 روز آینده را برایم برگردان.
من تگ های `High` , `Low` , `Day` , `Low` , `High` و `text` فایل `RSS` را در این حلقه `For` می خوانم که البته مقادیر این 4 روز را در لیستی اضافه می کنم که نوع این لیست هم از نوع `YahooWeatherRssItem` می باشد. من این کلاس را در فایل ضمیمه قرار دادم. اکنون هر کدام از این تگ ها را برایتان توضیح می دهم:

`code` : هر آب و هوای کدی دارد. مثلا آب و هوای نیمه ابری یک کد ، آب و هوای آفتابی کدی دیگر و ...
`Low`: حداقل دمای آن روز را به ما می دهد .
`High`: حداکثر دمای آن روز را به ما می دهد .
`day`: نام روز از هفته را بر میگرداند مثلا شنبه ، یکشنبه و
`text`: که توضیحاتی می دهد مثلا اگر هوای آفتابی باشد مقدار `sunny` را بر میگرداند و ...

خوب، تا اینجا ما `Rss` مربوط به هر شهر را خواندیم حالا در قسمت `Design` باید چکار کنیم .
کدهای `html` صفحه `Index` ما شامل کدهای زیر است :

```
@{
    ViewBag.Title = "Weather";
}

<link href("~/Content/User/Weather/Weather.css" rel="stylesheet" />
@section scripts{
    <script src="@Url.Content("~/Scripts/jquery-1.6.2.min.js")" type="text/javascript"></script>
    <script src="@Url.Content("~/Scripts/jquery.unobtrusive-ajax.min.js")"
type="text/javascript"></script>
    <script type="text/javascript">
        $("#dpProvince").change(function () {
            $(this).parents("form").submit();
        });
    </script>
}
<h2>Weather</h2>
<div id="Progress">
    <img src("~/Images/User/Other/ajax-loader.gif" />
</div>
<div id="BoxContent"> @Html.Partial("_Weather")</div>

@using (Ajax.BeginForm(actionName: "ShowWeatherProvince", ajaxOptions: new AjaxOptions {
    UpdateTargetId = "BoxContent", LoadingElementId = "Progress", InsertionMode = InsertionMode.Replace }))
{
<div style="padding-top:15px;">
    <div style="float:left; width:133px; ">Select Your Province</div>
    <div style="float:left"> @Html.DropDownList("dpProvince", new
SelectList(ViewBag.ProvinceList, "Id", "Name"), "Select Your Province", new { @class =
"webUserDropDown", @style = "width:172px" })</div>
</div>
}
```

و کدهای `Partial Weather` که است به صورت زیر است:

```
@{
    List<Weather.YahooWeatherRssItem> Feeds = ViewBag.FeedList;
}
<div>
```

```

{@
    HtmlString StartTable = new HtmlString("<table class='WeatherTable' cellspacing='0'
cellpadding='0'><tbody><tr>");
    HtmlString EndTable = new HtmlString("</tr></tbody></table>");
    HtmlString StartTD = new HtmlString("<td>");
    HtmlString EndTD = new HtmlString("</td>");
}
<div style="width: 300px;">
@{
    @StartTable
    foreach (var item in Feeds)
    {
        @StartTD
        <div>@item.Day</div>
        <div>
            @{
                string FileName = "";
                switch (item.Code)
                {
                    case 0: { FileName = "/Images/User/Weather/Tornado.png"; break; }
                    case 1: { FileName = "/Images/User/Weather/storm2.gif"; break; }
                    case 2: { FileName = "/Images/User/Weather/storm2.gif"; break; }
                    case 3: { FileName = "/Images/User/Weather/storm2.gif"; break; }
                    case 4: { FileName = "/Images/User/Weather/15.gif"; break; }
                    case 5: { FileName = "/Images/User/Weather/29.gif"; break; }
                    case 6: { FileName = "/Images/User/Weather/29.gif"; break; }
                    case 7: { FileName = "/Images/User/Weather/29.gif"; break; }
                    case 8: { FileName = "/Images/User/Weather/26.gif"; break; }
                    case 9: { FileName = "/Images/User/Weather/drizzle.png"; break; }
                    case 10: { FileName = "/Images/User/Weather/26.gif"; break; }
                    case 11: { FileName = "/Images/User/Weather/18.gif"; break; }
                    case 12: { FileName = "/Images/User/Weather/18.gif"; break; }
                    case 13: { FileName = "/Images/User/Weather/19.gif"; break; }
                    case 14: { FileName = "/Images/User/Weather/19.gif"; break; }
                    case 15: { FileName = "/Images/User/Weather/19.gif"; break; }
                    case 16: { FileName = "/Images/User/Weather/22.gif"; break; }
                    case 17: { FileName = "/Images/User/Weather/Hail.png"; break; }
                    case 18: { FileName = "/Images/User/Weather/25.gif"; break; }
                    case 19: { FileName = "/Images/User/Weather/dust.png"; break; }
                    case 20: { FileName = "/Images/User/Weather/fog_icon.png"; break; }
                    case 21: { FileName = "/Images/User/Weather/hazy_icon.png"; break; }
                    case 22: { FileName = "/Images/User/Weather/2017737395.png"; break; }
                    case 23: { FileName = "/Images/User/Weather/32.gif"; break; }
                    case 24: { FileName = "/Images/User/Weather/32.gif"; break; }
                    case 25: { FileName = "/Images/User/Weather/31.gif"; break; }
                    case 26: { FileName = "/Images/User/Weather/7.gif"; break; }
                    case 27: { FileName = "/Images/User/Weather/38.gif"; break; }
                    case 28: { FileName = "/Images/User/Weather/6.gif"; break; }
                    case 29: { FileName = "/Images/User/Weather/35.gif"; break; }
                    case 30: { FileName = "/Images/User/Weather/7.gif"; break; }
                    case 31: { FileName = "/Images/User/Weather/33.gif"; break; }
                    case 32: { FileName = "/Images/User/Weather/1.gif"; break; }
                    case 33: { FileName = "/Images/User/Weather/34.gif"; break; }
                    case 34: { FileName = "/Images/User/Weather/2.gif"; break; }
                    case 35: { FileName = "/Images/User/Weather/freezing_rain.png"; break; }
                    case 36: { FileName = "/Images/User/Weather/30.gif"; break; }
                    case 37: { FileName = "/Images/User/Weather/15.gif"; break; }
                    case 38: { FileName = "/Images/User/Weather/15.gif"; break; }
                    case 39: { FileName = "/Images/User/Weather/15.gif"; break; }
                    case 40: { FileName = "/Images/User/Weather/12.gif"; break; }
                    case 41: { FileName = "/Images/User/Weather/22.gif"; break; }
                    case 42: { FileName = "/Images/User/Weather/22.gif"; break; }
                    case 43: { FileName = "/Images/User/Weather/22.gif"; break; }
                    case 44: { FileName = "/Images/User/Weather/39.gif"; break; }
                    case 45: { FileName = "/Images/User/Weather/thundershowers.png"; break; }
                    case 46: { FileName = "/Images/User/Weather/19.gif"; break; }
                    case 47: { FileName = "/Images/User/Weather/thundershowers.png"; break; }
                    case 3200: { FileName = "/Images/User/Weather/1211810662.png"; break; }
                }
            }
            <img alt='@item.Text' title='@item.Text' src='@FileName'>
        </div>
        <div>
            <span>@item.High°</span>
            <span>@item.Low°</span>
        </div>
        @EndTD
    }
}
@EndTable
</div>

```

</div>

من عکس‌های مربوط به وضعیت آب و هوا را در فایل ضمیمه قرار دادم.
چنانچه در مورد RSS وضعیت آب و هوا یا هو اطلاعات دقیق‌تری را می‌خواهید بدانید به این [لينك](#) بروید.
در آموزش بعدی قصد دارم برایتان این بخش را توضیح دهم که بر اساس IP بازدید کننده سایت شما، اطلاعات آب و هوای شهر بازدید کننده را برایش در سایت نمایش دهد.

[Files-06bf65bac63d4dd694b15fc24d4cb074.zip](#)

موفق باشید

نظرات خوانندگان

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۲/۱۱ ۰:۵

ممnon از شما. چند نکته جزئی در مورد بهبود کیفیت کدها. در View های MVC باید کدنویسی صرفا به نمایش اطلاعات View خلاصه شود. یعنی switch داخل آن بهتر است تبدیل به یک extension method شده و نهایتا استفاده شود (برای تمیز کردن View). همچنین استفاده از 1 و 2 switch و 10000 اصطلاحا به magic code مشهور هستند. یعنی مشخص نیست معنای این اعداد چی هست. اینها را عموما بهتر است تبدیل به enum کرد و بعد استفاده نهایی.

نویسنده: شقایق اشتربی
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۲/۱۲ ۸:۳۹

ممnon از شما که مشکل کد نویسی من را گفتید .extension method helper ها منظورتون همون هاست ؟ لینکی دارید که در مورد این extension method آموزشی داده باشد چون من می خواهم کدهامو تا جایی که می شود بهینه بنویسم .

نویسنده: شاهین کیاست
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۲/۱۲ ۹:۱۵

یک مثال در [اینجا](#)
قسمت آخر (If های شرطی را در View ها را در متدهای کمکی کپسوله کنید)

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۲/۱۲ ۹:۵۱

قسمت switch ای را که در View نوشتشد، تبدیل کنید به یک متدهای کمکی خارج از View: (مهم نیست متدهای مخصوص باشد یا خیر؛ فقط داخل View نباشد)

```
public static string GetFileName(int code)
{
    switch (code)
    {
        case 0: return "/Images/User/Weather/Tornado.png";
    //...
}
```

بعد یک خاصیت محاسباتی به نام FileName به مدل مورد استفاده اضافه کنید:

```
public class YahooWeatherRssItem
{
    public int Code { get; set; }
    //...
    public string FileName
    {
        get { return Util.GetFileName(Code); }
    }
}
```

به این صورت View از کدهای محاسبات یافتن FileName خالی می شود.

نویسنده: علی
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۲/۱۲ ۱۰:۷

یه راه دیگه هم استفاده از Yahoo Query Language هست، می تونید با کوئری زیر اطلاعات آب و هوای شهر مورد نظر رو در قالب JSON دریافت کنید

ایجاد سیستم وضعیت آب و هوا مانند گوگل (بخش اول)

```
select * from weather.forecast where woeid in (select woeid from geo.placefinder where text="CityName")
```

نویسنده: شقایق اشتربی
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۲/۱۲ ۱۰:۱۳

یه سوال دیگه که داشتم اگر بین کدهایمان ، کد html وجود داشت باز هم باید آنها را از view جدا کنیم و به صورت extension بنویسیم؟

یا اینکه جداسازی کدها از View را زمانی انجام می‌دهیم که چندین خط کد پشت سر هم نوشته باشیم و بین آنها کد html بی نباشد ؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۲/۱۲ ۱۰:۴۱

- نه الزاماً. اگر چندین جا استفاده و تکرار می‌شود یا منطق طولانی دارد، روش « [نوشتن HTML Helpers ویژه، به کمک امکانات](#) » می‌تواند مفید باشد.

- منطق قرار گرفته در View فقط باید کار «نهایی» نمایشی را انجام دهد. اگر در View مثلاً مستقیماً با دیتابیس کار می‌کنید، محاسبات مرتبط با فیلد خاصی را انجام می‌دهید و کلا هر منطقی که «نهایی» بودن نمایش اطلاعات را زیر سؤال ببرد، باید از View جدا شده و به کنترلر و زیرساخت آن منتقل شود.

نویسنده: محسن تقی پور
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۲/۲۰ ۰:۸

میشه راجبه این روش کمی بیشتر توضیح بدین

نویسنده: Anaritius
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۲/۲۱ ۰:۴۴

سلام
ممnon از مقاله خوبتون
اماکنش هست سورس کد webForm ش رو هم بذارید و اسه دانلود؟
ممnon

نویسنده: علی
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۲/۲۱ ۱۰:۸

[اینجا](#) یک مثال از نحوه کار با Linq رو توضیح داده

نویسنده: ع پارسایی
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۱/۱۸ ۱۶:۳۶

با سلام

امکان داره بگید در اکشن، قسمت `ViewBag.ProvinceList = _RPosition.Positions` چه کار میکنه و `RPosition` کارش چیه؟

نویسنده: ع پارسایی
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۱/۲۱ ۱۹:۳۴

با سلام؛ در مطلب گفته شده برای گرفتن WOEID شهرها به فلان سایت بروید و هر کشوری رو بخواهیم باید ببریم و دستی واردش اما من دیتابیس یا هر چیز دیگری رو میخوام که قابلیت این رو داشته باشه که کاربر با وارد کردن کشور و شهر بتونه آب و هوا رو

بینه، شما میتوانید راهنمایی ام کنید که چه کار باید بکنم و یا منبعی برای دیتابیس مختصات جغرافیایی کشورها وجود دارد؟ ممنون میشم کمک کنید. با تشکر

نویسنده: شقایق اشتربی
تاریخ: ۲:۱۳ ۱۳۹۳/۱۱/۲۶

سلام ، نام استان‌ها را در ViewBag قرار دادم.

نویسنده: شقایق اشتربی
تاریخ: ۲:۱۴ ۱۳۹۳/۱۱/۲۶

به دو لینک زیر نگاهی بیندازید:
[/https://developer.yahoo.com/yql](https://developer.yahoo.com/yql)
[/http://dev.maxmind.com/geoip/legacy/geolite](http://dev.maxmind.com/geoip/legacy/geolite)

متدهای جنریک

متدهای جنریک، دارای پارامترهایی از نوع جنریک هستند و بوسیله‌ی آنها می‌توانیم نوع‌های (type) متفاوتی را به متدهای ارسال نمائیم. در واقع از متدهایی که نمونه پیاده سازی کردۀ ایم، در حالیکه این متدهای از نوع دیگر هم می‌توانیم فراخوانی کنیم.

تعریف ساده دیگر

جنریک متدهای اجازه می‌دهند متدی با نویم‌هایی که در زمان فراخوانی مشخص کردۀ ایم، داشته باشیم. نحوه تعریف یک متدهای جنریک بشكل زیر است:

```
return-type method-name<type-parameters>(parameters)
```

قسمت مهم syntax بالا، در آن قسمت می‌توانید یک یا چند نوع که بوسیله کاما از هم جدا می‌شوند را تعریف کنید. این type-parameters در return-value و نوع برخی یا همه پارامترهای ورودی جنریک متدهای استفاده هستند. به کد زیر توجه کنید:

```
public T1 PrintValue<T1, T2>(T1 param1, T2 param2)
{
  Console.WriteLine("values are: parameter 1 = " + param1 + " and parameter 2 = " + param2);
  return param1;
}
```

در کد بالا، دو پارامتر ورودی بترتیب از نوع T1 و T2 و پارامتر خروجی (return-type) از نوع T1 تعریف کردۀ ایم. اعمال محدودیت بر روی جنریک متدهای

در زمان تعریف یک جنریک کلاس یا جنریک متدهایی را که قرار است به آنها ارسال شود، اعمال محدودیت بر روی جنریک متدهایی را در زمان ایجاد یک وله‌ی از آن بپذیرد یا نپذیرد. اگر نوعی که به جنریک متدهای ارسال می‌کنیم جزء محدودیت‌های جنریک باشد با خطای کامپایلر روبرو خواهیم شد. این محدودیت‌ها با کلمه کلیدی where اعمال می‌شوند.

```
public void MyMethod< T >()
  where T : struct
{
  ...
}
```

محدودیت‌های قابل اعمال بر روی جنریک ها نوع آرگومان ارسالی باید value-type باشد؛ بجز مقادیر غیر struct.

```
class C<T> where T : struct {} // value type
```

class: نوع آرگومان ارسالی باید reference-type (کلاس، اینترفیس، عامل، آرایه) باشد.

```
class D<T> where T : class {} // reference type
```

(new): آرگومان ارسالی باید یک سازنده عمومی بدون پارامتر باشد. وقتی این محدوده کننده را با سایر محدودهای کننده‌ها به صورت همزمان استفاده می‌کنید، این محدوده کننده باید در آخر ذکر شود.

```
class H<T> where T : new() {} // no parameter constructor
```

```
public void MyMethod< T >()
    where T : IComparable, MyBaseClass, new ()
{
...
}
```

. نوع آرگومان ارسالی باید از کلاس ذکر شده یا کلاس مشتق شده آن باشد.

```
class B {}
class E<T> where T : B {} // be/derive from base class
```

. نوع آرگومان ارسالی باید اینترفیس ذکر شده یا پیاده ساز آن اینترفیس باشد.

```
interface I {}
class G<T> where T : I {} // be/implement interface
```

ل: نوع آرگومان ارسالی باید از نوع یا مشتق شده U باشد.

```
class F<T, U> where T : U {} // be/derive from U
```

توجه: در مثال‌های بالا، محدوده کننده‌ها را برای جنریک کلاس‌ها اعمال کردیم که روش تعریف این محدودیت‌ها برای جنریک متدها هم یکسان است.

اعمال چندین محدودیت همزمان

برای اعمال چندین محدودیت همزمان بر روی یک آرگومان فقط کافی است محدودیت‌ها را پشت سرهم نوشه و آنها را بوسیله کاما از یکدیگر جدا نمایید.

```
interface I {}
class J<T>
    where T : class, I
```

در کلاس J بالا، برای آرگومان محدودیت class و اینترفیس I را اعمال کردایم.
این روش قابل تعمیم است:

```
interface I {}
class J<T, U>
    where T : class, I
    where U : I, new() {}
```

در کلاس J، آرگومان T با محدودیت‌های class و اینترفیس I و آرگومان U با محدودیت اینترفیس I و new() تعریف شده است و البته تعداد آرگومان‌ها قابل گسترش است.

حال سوال این است: چرا از محدود کننده‌ها استفاده می‌کنیم؟
کد زیر را در نظر بگیرید:

```
//this method returns if both the parameters are equal
public static bool Equals< T > (T t1, Tt2)
{
    return (t1 == t2);
}
```

متد بالا برای مقایسه دو نوع یکسان استفاده می‌شود. در مثال بالا در صورتیکه دو مقدار از نوع int با هم مقایسه نماییم جنریک متبدرسنی کار خواهد کرد ولی اگر بخواهیم دو مقدار از نوع string را مقایسه کنیم با خطای کامپایلر مواجه خواهیم شد. عمل مقایسه دو مقدار از نوع string که مقدایر در heap نگهداری می‌شوند بسادگی مقایسه دو مقدار int نیست. چون همانطور که می‌دانید int یک reference-type string و value-type باشد و برای مقایسه دو reference-type با استفاده از عملگر ==

تمهیداتی باید در نظر گرفته شود.

برای حل مشکل بالا 2 راه حل وجود دارد:

Runtime casting

استفاده از محدود کننده‌ها

casting در زمان اجرا، بعضی اوقات شاید مناسب باشد. در این مورد، CLR نوع‌ها را در زمان اجرا بدلیل کارکرد صحیح بصورت اتوماتیک cast خواهد کرد اما مطمئناً این روش همیشه مناسب نیست مخصوصاً زمانی که نوع‌های مورد استفاده در حال تحریف رفتار طبیعی عملگرها باشند (مانند آخرین نمونه بالا).

آیا تا به حال مجبور به نوشتن کدی شبیه قطعه کد زیر شده اید؟

```
var store = GetStore();
string postCode = null;
if (store != null && store.Address != null && store.Address.PostCode != null)
    postCode = store.Address.PostCode.ToString();
```

بله! من مطمئن هستم برای شما هم پیش آمده است.

هدف بازیابی و یا محاسبه یک مقدار است، اما برای انجام این کار می بایست به چندین شرط میانی دسترسی پیدا کنیم که البته ممکن است در حالت پیش فرض خود قرار داشته باشند و حاوی هیچ مقداری نباشند. بنابراین برای جلوگیری از وقوع `NullException`، مجبوریم تمامی اشیائی که در مسیر قرار دارند را بررسی کنیم که `null` نباشند. مثال بالا کاملاً گویاست. گاهی اوقات حتی ممکن است فراخوانی یک متده با استفاده از `as` و یا دسترسی به عناصر یک مجموعه وجود داشته باشد. متأسفانه مدیریت تمامی این حالات باعث حجم شدن کدها و در نتیجه کاهش خوانایی آنها می شود. بنابراین باید به دنبال یک راه حل مناسب بود.

استفاده از یک متده مخصوص شرطی (Conditional extensions)

از نظر بسیاری از برنامه نویسها راه حل، استفاده از یک متده مخصوص شرطی است. اگر عبارت "c# deep null check" را گوگل کنید، پیاده سازی های متنوعی را پیدا خواهید کرد. اگر چه این متدها نامهای متفاوتی دارند اما همه آنها از یک ایده کلی مشترک استفاده می کنند:

```
public static TResult IfNotNull<TResult, TSource>(
    this TSource source,
    Func<TSource, TResult> onNotDefault)
where TSource : class
{
    if (onNotDefault == null) throw new ArgumentNullException("onNotDefault");
    return source == null ? default(TResult) : onNotDefault(source);
}
```

همانطور که می بینید این متده مخصوص شرطی از نوع `TResult` را بر می گرداند. اگر `source` که در اینجا با توجه به الحاقی بودن متده به معنای شی جاری است، `null` باشد مقدار پیش فرض نوع خروجی (`TResult`) بازگردانده می شود و در غیر این صورت دیلیگیت `onNotDefault` فراخوانی می گردد.

بعد از افزودن متده مخصوص شرطی `IfNotNull` به پروژه می توانیم مثال ابتدایی مطلب را به صورت زیر بنویسیم :

```
var postCode =
GetStore()
    .IfNotNull(x => x.Address)
    .IfNotNull(x => x.PostCode)
    .IfNotNull(x => x.ToString());
```

این روش مزایای بسیاری دارد اما در موارد پیچیده دچار مشکل می شویم. برای مثال در نظر بگیرید قصد داریم در طول مسیر، متده را فراخوانی کنیم و مقدار بازگشته را در یک متغیر موقتی ذخیره کنیم و بر اساس آن ادامه مسیر را طی کنیم. متأسفانه این کارها هم اکنون امکان پذیر نیست. پس به نظر مرسد باید کمی متده مخصوص شرطی `IfNotNull` را بهبود بخشیم.

برای بهبود عملکرد متدهای `IfNotNull` علاوه بر موارد ذکر شده حداقل دو مورد به نظر من می‌رسد: این متدها فقط با انواع ارجاعی (`reference types`) کار می‌کنند و می‌باشند برای کار با انواع مقداری (`value types`) اصلاح شود.

با انواع داده‌ای مثل `string` چه باید کرد؟ در مورد این نوع داده‌ها تنها مطمئن شدن از `null` نبودن کافی نیست. برای مثال در مورد `string`, گاهی اوقات ما می‌خواهیم از خالی نبودن آن نیز مطمئن شویم. و یا در مورد `collection`ها تنها `null` نبودن کافی نیست بلکه زمانی که نیاز به محاسبه مجموع و یا یافتن بزرگترین عضو است، باید از خالی نبودن مجموعه وجود حداقل یک عضو در آن مطمئن باشیم.

برای حل این مشکلات می‌توانیم متدهای `IfNotNull` را به متدهای `IfNotDefault` تبدیل کنیم:

```
public static TResult IfNotDefault<TResult, TSource>(
    this TSource source,
    Func<TSouce, TResult> onNotDefault,
    Predicate<TSouce> isNotDefault = null)
{
    if (onNotDefault == null) throw new ArgumentNullException("onNotDefault");
    var isDefault = isNotDefault == null
        ? EqualityComparer<TSouce>.Default.Equals(source, default(TSouce))
        : !isNotDefault(source);
    return isDefault ? default(TResult) : onNotDefault(source);
}
```

تعریف این متدهای خیلی با تعریف متدهای قبلی متفاوت نیست. به منظور پشتیبانی از `struct`‌ها، قید `where TSource : class` حذف شده است. بنابراین دیگر نمی‌توان از مقایسه‌ی ساده `null` با استفاده از عملگر `==` استفاده کرد چراکه `struct`‌ها `nullable` نیستند. پس مجبوریم از `EqualityComparer<TSouce>.Default` استفاده کنیم که این کار را انجام دهد. متدهای `IfNotDefault` همچنین شامل یک اختیاری با نام `isNotDefault` predicate می‌باشد. در صورتی که مقایسه پیش فرض کافی نبود می‌توان از این استفاده کرد.

در انتهای اجراه بدھید چند مثال کاربردی را مرور کنیم:

1- انجام یک سری اعمال بر روی `string` در صورتی که رشته خالی نباشد:

```
return person
    .IfNotDefault(x => x.Name)
    .IfNotDefault(SomeOperation, x => !string.IsNullOrEmpty(x));
```

محاسبه‌ی مقدار میانگین. متدهای `IfNotDefault` به زیبایی در یک زنجیره‌ی LINQ کار می‌کنند:

```
var avg = students
    .Where(IsNotAGraduate)
    .FirstOrDefault()
    .IfNotDefault(s => s.Grades)
    .IfNotDefault(g => g.Average(), g => g != null && g.Length > 0);
```

[برای مطالعه بیشتر](#)

[Get rid of deep null checks](#)

[Chained null checks and the Maybe monad](#)

[Maybe or IfNotNull using lambdas for deep expressions](#)

[Dynamically Check Nested Values for IsNull Values](#)

نظرات خوانندگان

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۱/۳۰ ۱۱:۱۳

با تشکر از شما. در [سی شارپ ۶](#)، برای این مورد ویژه قرار است عملگر جدیدی اضافه شود:

Null propagation	customer?.Orders?[5]?.\$price	Planned	Planned
------------------	-------------------------------	---------	---------

بحث در این مورد

نویسنده: رفیعی
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۱/۳۰ ۰۷:۱۴

بله همین طوره! ممنون از دقت نظرتون. اتفاقاً [پیشنهاد این کار](#) رو هم فردی به نام جمشید اسدزاده که احتمالاً ایرانیه در قسمت پیشنهادهای مايكروسافت مطرح کرد.

نویسنده: حمید سامانی
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۱/۳۰ ۱۱:۱۷

احتمالاً ايشون [Groovy](#) توی زبان [SafeNavigationOperator](#) را قبله دیده بودن:).

نویسنده: یاسر مرادی
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۱/۳۰ ۲۶:۱۸

متاسفانه روش فوق کد نویسی را تا حد زیادی تحت تاثیر قرار می‌دهد، مگر این که روش استفاده از متدهای حقیقی شما را به خوبی متوجه نشده باشم به مثال زیر دقت کنید:

```
public class Customer
{
    public CustomerInfo Info { get; set; }
    public Int32 GetNameLength()
    {
        return this.IfNotDefault(city => city.Info)
            .IfNotDefault(info => info.CityInfo)
            .IfNotDefault(cityInfo => cityInfo.Name)
            .IfNotDefault(name => name.Length);
    }
}
public class CustomerInfo
{
    public CustomerCityInfo CityInfo { get; set; }
}
public class CustomerCityInfo
{
    public String Name { get; set; }
}
```

و برای استفاده داریم:

```
Customer customer = new Customer();
String cityName = customer
    .IfNotDefault(cust => cust.Info)
    .IfNotDefault(info => info.CityInfo)
```

خلاصه شدن از شرط deep null check

```
.IfNotDefault(city => city.Name);
Int32 length = customer.GetNameLength();
```

در حالی که با متدهای زیر داریم

```
public static TValue GetValue<TObj, TValue>(this TObj obj, Func<TObj, TValue> member, TValue defaultValueOnNull = default(TValue))
{
    if (member == null)
        throw new ArgumentNullException("member");

    if (obj == null)
        throw new ArgumentNullException("obj");

    try
    {
        return member(obj);
    }
    catch (NullReferenceException)
    {
        return defaultValueOnNull;
    }
}
```

تعریف ساده‌تر کلاس

```
public class Customer
{
    public CustomerInfo Info { get; set; }

    public Int32 GetNameLength()
    {
        return this.Info.CityInfo.Name.Length;
    }
}

public class CustomerInfo
{
    public CustomerCityInfo CityInfo { get; set; }
}

public class CustomerCityInfo
{
    public String Name { get; set; }
}
```

و سادگی در استفاده

```
Customer customer = new Customer();

String cityName = customer.GetValue(cust => cust.Info.CityInfo.Name, "Not Selected");
Int32 i = customer.GetValue(cust => cust.GetNameLength());
```

شاید بگویید استفاده از Try-Catch سیستم را کند می‌کند، البته نه در آن حدی که فکر می‌کنید، و اگر قسمتی از کد شما به تعداد زیادی در بازه‌ی زمانی کوتاه فراخوانی می‌شود، می‌توانید آنرا به صورت کاملاً عادی بنویسید، چون واقعاً تعداد این شرایط زیاد نیست و این مورد سناریوی فراگیری نیست، در عوض خوانایی کد بسیار بسیار بالاتر از حالات عادی است.

در ضمن دقت کنید که تا زمانی که خطای NullReference در خود رخ ندهد، سرعت سیستم در حد همان حداقل نیز کاهش نمی‌یابد، بدین جهت که بسیاری از افراد فکر می‌کنند Try-Catch نوشتن به خودی خود برنامه را کند می‌کند، ولی این رخ دادن خطأ و جمع آوری StackTrace و ... است که برنامه را کند می‌کند، که شاید در خیلی از موارد اصلاً رخ ندهد.

البته کدهای نوشته صرفاً نمونه کد است، به هیچ وجه اصول طراحی در آن رعایت نشده است، بلکه سعی کرده ام مثال واضح‌تری

بنزه

موفق و پایدار باشید

نویسنده: رضا عرب
تاریخ: ۹:۲۶ ۱۳۹۳/۰۱/۳۱

با تشکر از شما من یک Extension Method [GetValueOrDefault](#) نوشتم که به نظرم کار کردن باهاش راحتتره.

نویسنده: رفیعی
تاریخ: ۱۰:۰ ۱۳۹۳/۰۱/۳۱

بدیهی است راههای زیادی برای این کار وجود دارد اگرچه هسته همه اونها خیلی شبیه...
متدهای [IfNotNullDefault](#) چند ویژگی مهم دارد:

همانطور که در متن ذکر شده، بحث فقط چک برای `null` نبودن نیست بلکه چک برای قرار نداشتن در حالت پیش فرضه! که در انواعی مثل `string` و `collection` مانند...

گاهی اوقات هر کدام از اشیاء در طول زنجیره برای ما مهم هستند. متدهای [IfNotNullDefault](#) این امکان را دارد که هر کدام از اشیاء جداگانه بررسی شوند. روش ارایه شده در C# 6.0 هم همینگونه است.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۰:۳۲ ۱۳۹۳/۰۳/۰۲

دو روش دیگر برای حل این مساله

- استفاده از روش‌های AOP مانند [Minimizing the null ref with dynamic proxies](#)
- استفاده از [expression trees](#) مانند [Avoiding nulls with expression trees](#)

کامپایلر سی‌شارپ اگر نتواند نوع‌های عملوندها را در حین بکارگیری عملگرها تشخیص دهد، اجازه‌ی استفاده از عملگر را نخواهد داد و کار کامپایل، با یک خطای خاتمه می‌یابد. برای نمونه مثال زیر را در نظر بگیرید:

```

public interface ICalculator<T>
{
    T Add(T operand1, T operand2);
}

public class Calculator<T> : ICalculator<T>
{
    public T Add(T operand1, T operand2)
    {
        return operand1 + operand2;
    }
}
  
```

در اینجا چون کامپایلر نمی‌داند که عملگر `+` بر روی چه نوع‌هایی قرار است اعمال شود (به علت جنریک تعریف شدن این نوع‌ها و مشخص نبودن اینکه آیا این نوع، اصلاً عملگر `+` دارد یا خیر)، با صدور خطای زیر، عملیات کامپایل را متوقف می‌کند:

Operator '+' cannot be applied to operands of type 'T' and 'T'

برای حل این مساله، چندین روش مطرح شده‌است که در ادامه تعدادی از آن‌ها را مرور خواهیم کرد.

روش اول: واگذار کردن استراتژی عملیات ریاضی به یک کلاس خارجی

این راه حلی است که توسط اعضای تیم سی‌شارپ در روزهای ابتدایی معرفی جنریک‌ها مطرح شده‌است. فرض کنید می‌خواهیم لیستی از جنریک‌ها را با هم جمع بزنیم:

```

public class Calculator2<T>
{
    public T Sum(List<T> list)
    {
        T sum = 0;
        for (int i = 0; i < list.Count; i++)
            sum += list[i];
        return sum;
    }
}
  
```

این کد نیز قابل کامپایل نبوده و امکان اعمال عملگر `+` بر روی نوع ناشناخته‌ی `T` میسر نیست.

```

public interface ICalculator<T>
{
    T Add(T operand1, T operand2);
}

public class Int32Calculator : ICalculator<int>
{
    public int Add(int operand1, int operand2)
    {
        return operand1 + operand2;
    }
}

public class AlgorithmLibrary<T> where T : new()
{
    private readonly ICalculator<T> _calculator;
    public AlgorithmLibrary(ICalculator<T> calculator)
    {
        _calculator = calculator;
    }

    public T Add(T operand1, T operand2)
    {
        return _calculator.Add(operand1, operand2);
    }
}
  
```

انجام اعمال ریاضی بر روی Generics

```
        _calculator = calculator;
    }

    public T Sum(List<T> items)
    {
        var sum = new T();
        for (var i = 0; i < items.Count; i++)
        {
            sum = _calculator.Add(sum, items[i]);
        }
        return sum;
    }
}
```

در راه حل ارائه شده، یک اینترفیس عمومی که متد جمع را تعریف کرده است، مشاهده می‌کنیم. سپس این اینترفیس در سازنده‌ی کتابخانه‌ی الگوریتم‌های برنامه تزریق شده است. اکنون کدهای AlgorithmLibrary بدون مشکل کامپایل می‌شوند. هر زمان که نیاز به استفاده از آن بود، بر اساس نوع `T`، پیاده سازی خاصی را باید ارائه داد. برای مثال در اینجا `Int32Calculator` پیاده سازی نوع `int` را انجام داده است. برای استفاده از آن نیز خواهیم داشت:

```
var result = new AlgorithmLibrary<int>(new Int32Calculator()).Sum(new List<int> { 1, 2, 3 });
```

البته این نوع پیاده سازی را که کار اصلی آن واگذاری عملیات جمع، به یک کلاس خارجی است، توسط `Func` نیز می‌توان خلاصه‌تر کرد:

```
public class Algorithms<T> where T : new()
{
    public T Calculate(Func<T, T, T> add, IEnumerable<T> numbers)
    {
        var sum = new T();
        foreach (var number in numbers)
        {
            sum = add(sum, number);
        }
        return sum;
    }
}
```

استفاده از `Action` و `Func` نیز یکی دیگر از روش‌های تزریق وابستگی‌ها است که در اینجا بکار گرفته شده است. برای استفاده از آن خواهیم داشت:

```
var result = new Algorithms<int>().Calculate((a, b) => a + b, new[] { 1, 2, 3 });
```

آرگومان اول روش جمع زدن را مشخص می‌کند و آرگومان دوم، لیستی است که باید اعضای آن جمع زده شوند.

روش دوم: استفاده از واژه‌ی کلیدی `dynamic`

با استفاده از واژه‌ی کلیدی `dynamic` می‌توان بررسی نوع داده‌ها را به زمان اجرا موقول کرد. به این ترتیب دیگر کامپایلر مشکلی با کامپایل قطعه کد ذیل نخواهد داشت:

```
public class Calculator<T> : ICalculator<T>
{
    public T Add(T operand1, T operand2)
    {
        return (dynamic)operand1 + operand2;
    }
}
```

و مثال زیر نیز به خوبی کار می‌کند:

انجام اعمال ریاضی بر روی Generics

```
var test = new Calculator<int>().Add(1, 2);
```

البته بدیهی است که نوع تعریف شده در اینجا باید دارای عملگر + باشد. در غیر اینصورت در زمان اجرا برنامه با یک خطای خاتمه خواهد یافت.

روش فوق نسبت به حالتی که بر اساس نوع T تصمیم‌گیری شود و از عملگر + متناظری استفاده گردد، خوانایی بهتری دارد:

```
public T Add(T t1, T t2)
{
    if (typeof(T) == typeof(double))
    {
        var d1 = (double)t1;
        var d2 = (double)t2;
        return (T)(d1 + d2);
    }
    else if (typeof(T) == typeof(int)){
        var i1 = (int)t1;
        var i2 = (int)t2;
        return (T)(i1 + i2);
    }
    else ...
}
```

روش سوم: استفاده از Expression Trees

روش زیر بسیار شبیه است به حالتیکه از Func در روش اول استفاده شد. در اینجا این Func به صورت پویا تولید و سپس صدای زده می‌شود:

```
using System;
using System.Linq.Expressions;

namespace GenericsArithmetic
{
    public class Solution3
    {
        public T Add<T>(T a, T b)
        {
            var paramA = Expression.Parameter(typeof(T), "a");
            var paramB = Expression.Parameter(typeof(T), "b");

            var body = Expression.Add(paramA, paramB);
            var add = Expression.Lambda<Func<T, T, T>>(body, paramA, paramB).Compile();
            return add(a, b);
        }
    }
}
```

البته این مثال، یک مثال ابتدایی در این مورد است. بر همین مبنای و ایده، یک کتابخانه‌ی با کارآئی بالا، تحت عنوان [Generic](#) می‌باشد، تهیه شده است.

به کمک کتابخانه‌ی [Generic Operators](#)، کدهای جمع زدن اعضای یک لیست جنریک به صورت ذیل خلاصه می‌شوند:

```
public static T Sum<T>(this IEnumerable<T> source)
{
    T sum = Operator<T>.Zero;
    foreach (T value in source)
    {
        sum = Operator.Add(sum, value);
    }
    return sum;
}
```

نظرات خوانندگان

نویسنده: سجاد
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۴/۰۸ ۱۲:۵۶

c++ احتیاجی به این نوع پیاده سازی های دشوار با استفاده از روش های غیرمعمول رو نداره. هر چند خودم هم یکی از طرفدارهای پروپا قرص c# هستم ولی c# generic های در مقابل template های c++ کمیود دارند. هر چند همیشه عاشق c# بودم ولی های c# هیچ وقت انتظارات منو برآورده نکرد.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۴/۰۸ ۱۳:۱۸

C# generics مانند C# templates نیستند. آرگومان های C# در زمان اجرا دریافت و پردازش می شوند، در حالیکه compiler macro مانند یک عمل کرده و در زمان کامپایل و پیش از اجرا به صورت کامل دریافت، بررسی و الحق خواهند شد. به همین جهت است که C# می توانند برای مثال تشخیص دهند، آرگومان مورد استفاده، دارای عملگر + هست یا خیر.

پردازش در زمان اجرای آرگومان های جنریک این مزیت را به همراه دارد که بتوانید بدون نیاز به الحق سورس آرگومان های مورد استفاده (چون برخلاف C# templates ، ریز اطلاعات آنها کامپایل نمی شوند)، کتابخانه ای را برای عموم منتشر کنید.

حتما با متدهای الحاقی یا Extension methods آشنایی دارید؛ می‌توان به یک شیء، که حتی منبع آن در دسترس نمی‌باشد، متدهای اضافه کرد. سؤال: در مورد خواص چطور؟ آیا می‌شود به وله‌ای از یک شیء موجود از پیش طراحی شده، یک خاصیت جدید را اضافه کرد؟

احتمالا شاید عنوان کنید که با اشیاء dynamic می‌توان چنین کاری را انجام داد. اما سؤال در مورد اشیاء غیر dynamic است. یا نمونه‌ی دیگر آن Attached Properties در برنامه‌های مبتنی بر XML هستند. می‌توان به یک شیء از پیش موجود XML خاصیتی را افزود که البته پیاده سازی آن منحصر است به همان نوع برنامه‌ها.

راه حل پیشنهادی

یک Dictionary را ایجاد کنیم تا ارجاعی از اشیاء، به عنوان کلید، در آن ذخیره شده و سپس key/value‌هایی به عنوان value هر شیء، در آن ذخیره شوند. این key/value‌ها همان خواص و مقادیر آن‌ها خواهند بود. هر چند این راه حل به خوبی کار نمی‌کند اما ... مشکل نشی خافظه دارد.

شیء Dictionary یک ارجاع قوی را از اشیاء، درون خودش نگه داری می‌کند و تا زمانیکه در حافظه باقی است، سیستم GC مجوز رهاسازی منابع آن‌ها را نخواهد یافت؛ چون عموماً این نوع Dictionary‌ها باید استاتیک تعریف شوند تا طول عمر آن‌ها با طول عمر برنامه یکی گردد. بنابراین اساساً اشیایی که به این نحو قرار است پردازش شوند، هیچگاه dispose نخواهند شد. راه حلی برای این مساله در دات نت 4 به صورت توکار به دات نت فریم ورک اضافه شده است؛ به نام ساختار داده‌ای ConditionalWeakTable.

ConditionalWeakTable معرفی

جزء ساختارهای داده‌ای کمتر شناخته شده‌ی دات نت است. این ساختار داده، اشاره‌گرهایی را به ارجاعات اشیاء، درون خود ذخیره می‌کند. بنابراین چون ارجاعاتی قوی را به اشیاء ایجاد نمی‌کند، مانع عملکرد GC نیز نشده و برنامه در دراز مدت دچار مشکل نشی خافظه نخواهد شد. هدف اصلی آن ایجاد ارتباطی بین CLR و DLR است. توسط آن می‌توان به اشیاء دلخواه، خواصی را افزود. به علاوه طراحی آن به نحوی است که thread safe است و مباحث قفل گذاری بر روی اطلاعات، به صورت توکار در آن پیاده سازی شده است. کار DLR فراهم آوردن امکان پیاده سازی زبان‌های پویایی مانند Python و Ruby و برقراری CLR است. در این نوع زبان‌ها می‌توان به وله‌هایی از اشیاء موجود، خاصیت‌هایی جدیدی را متصل کرد.

به صورت خلاصه کار ConditionalWeakTable ایجاد نگاشتی است بین وله‌هایی از اشیاء CLR (اشیایی غیرپویا) و خواصی که به آن‌ها می‌توان به صورت پویا انتساب داد. در کار GC اخلال ایجاد نمی‌کند و همچنین می‌توان به صورت همزمان از طریق تردهای مختلف، بدون مشکل با آن کار کرد.

پیاده سازی خواص الحاقی به کمک ConditionalWeakTable

در اینجا نحوه‌ی استفاده از ConditionalWeakTable را جهت اتصال خواصی جدید به وله‌های موجود اشیاء مشاهده می‌کنید:

```

using System.Collections.Generic;
using System.Runtime.CompilerServices;

namespace ConditionalWeakTableSamples
{
  public static class AttachedProperties
  {
    public static ConditionalWeakTable<object,
      Dictionary<string, object>> ObjectCache = new ConditionalWeakTable<object,
      Dictionary<string, object>>();

    public static void SetValue<T>(this T obj, string name, object value) where T : class
    {
      var properties = ObjectCache.GetOrCreateValue(obj);
    }
  }
}
  
```

```
if (properties.ContainsKey(name))
    properties[name] = value;
else
    properties.Add(name, value);
}

public static T GetValue<T>(this object obj, string name)
{
    Dictionary<string, object> properties;
    if (ObjectCache.TryGetValue(obj, out properties) && properties.ContainsKey(name))
        return (T)properties[name];
    return default(T);
}

public static object GetValue(this object obj, string name)
{
    return obj.GetValue<object>(name);
}
}
```

تعریف شده از نوع استاتیک است؛ بنابراین در طول عمر برنامه زنده نگه داشته خواهد شد، اما اشیایی که به آن منسوب می‌شوند، خیر. هرچند به ظاهر در متدهای `GetOrSetValue` و `TryGetValue` موجود را دریافت می‌کند، اما در پشت صحنه صرفاً `IntPtr` یا اشاره‌گری به این شیء را ذخیره سازی خواهد کرد. به این ترتیب در کار `GC` اخلالی صورت نخواهد گرفت و شیء مورد نظر، تا پایان کار برنامه به اجبار زنده نگه داشته نخواهد شد.

کاربرد اول

اگر با ASP.NET کار کرده باشید حتماً با `IPrincipal` آشناشی دارید. خواصی مانند `Identity` یک کاربر در آن ذخیره می‌شوند. سؤال: چگونه می‌توان یک خاصیت جدید به نام مثلاً `Disclaimer` را به وله‌ای از این شیء افزود:

```
public static class ISecurityPrincipalExtension
{
    public static bool Disclaimer(this IPrincipal principal)
    {
        return principal.GetValue<bool>("Disclaimer");
    }

    public static void SetDisclaimer(this IPrincipal principal, bool value)
    {
        principal.SetValue("Disclaimer", value);
    }
}
```

در اینجا مثالی را از کاربرد کلاس `AttachedProperties` فوق مشاهده می‌کنید. توسط متدهای `SetDisclaimer` و `Disclaimer` به نام `Disclaimer` به وله‌ای از شیء ای از نوع `IPrincipal` قابل اتصال است. سپس توسط متدهای `GetValue` و `SetValue` قابل دستیابی خواهد بود.

اگر صرفاً قرار است یک خاصیت به شیء ای متصل شود، روش ذیل نیز قابل استفاده می‌باشد (بجای استفاده از دیکشنری از یک کلاس جهت تعریف خاصیت اضافی جدید استفاده شده است):

```
using System.Runtime.CompilerServices;
namespace ConditionalWeakTableSamples
{
    public static class PropertyExtensions
    {
        private class ExtraPropertyHolder
        {
            public bool IsDirty { get; set; }
        }

        private static readonly ConditionalWeakTable<object, ExtraPropertyHolder> _isDirtyTable
            = new ConditionalWeakTable<object, ExtraPropertyHolder>();
```

```

public static bool IsDirty(this object @this)
{
    return _isDirtyTable.GetOrCreateValue(@this).IsDirty;
}

public static void SetIsDirty(this object @this, bool isDirty)
{
    _isDirtyTable.GetOrCreateValue(@this).IsDirty = isDirty;
}
}
}

```

کاربرد دوم

ایجاد Id منحصر بفرد برای اشیاء برنامه.

فرض کنید در حال نوشتمن یک Entity framework profiler Interception آن به نحو زیر است:

```

public void Closed(DbConnection connection, DbConnectionInterceptionContext interceptionContext)
{
}

```

سؤال: اینجا رویداد بسته شدن یک اتصال را دریافت می‌کنیم؛ اما ... دقیقاً کدام اتصال؟ رویداد Opened را هم داریم اما چگونه این اشیاء را به هم مرتبط کنیم؟ شیء GetHashCode دارای Id نیست. متدهای زامی ندارد که اصلاً پیاده سازی شده باشد یا حتی یک Id منحصر بفرد را تولید کند. این متدهای تغییر مقادیر خواص یک شیء می‌توانند مقادیر متفاوتی را ارائه دهد. در اینجا می‌خواهیم به ازای ارجاعی از یک شیء، یک Id منحصر بفرد داشته باشیم تا بتوانیم تشخیص دهیم که این اتصال بسته شده، دقیقاً کدام اتصال باز شده است؟

راه حل: خوب ... یک خاصیت Id را به اشیاء موجود متصل کنید!

```

using System;
using System.Runtime.CompilerServices;

namespace ConditionalWeakTableSamples
{
    public static class UniqueIdExtensions
    {
        static readonly ConditionalWeakTable<object, string> _idTable =
            new ConditionalWeakTable<object, string>();

        public static string GetUniqueId(this object obj)
        {
            return _idTable.GetValue(obj, o => Guid.NewGuid().ToString());
        }

        public static string GetUniqueId(this object obj, string key)
        {
            return _idTable.GetValue(obj, o => key);
        }
    }
}

```

در اینجا مثالی دیگر از پیاده سازی و استفاده از ConditionalWeakTable را ملاحظه می‌کنید. اگر در کش آن ارجاعی به شیء مورد نظر وجود داشته باشد، مقدار Guid آن بازگشت داده می‌شود؛ اگر خیر، یک Guid به ارجاعی از شیء، انتساب داده شده و سپس بازگشت داده می‌شود. به عبارتی به صورت پویا یک خاصیت UniqueId به وله‌هایی از اشیاء اضافه می‌شوند. به این ترتیب به سادگی می‌توان آن‌ها را ردیابی کرد و تشخیص داد که اگر این Guid پیشتر جایی به اتصال باز شده‌ای منتبه شده‌است، در چه زمانی و در کجا بسته شده است یا اصلاً ... خیر. جایی بسته نشده‌است.

برای مطالعه بیشتر

[The Conditional Weak Table: Enabling Dynamic Object Properties](#)

[How to create mixin using C# 4.0](#)

[Disclaimer Page using MVC](#)

[Extension Properties Revised](#)

[Easy Modeling](#)

[Providing unique ID on managed object using ConditionalWeakTable](#)

امروز حین کدنویسی به یک مشکل نادر بخورد کردم. کلاسی پایه داشتم (مثلا Person) که یک سری کلاس دیگر از آن ارث بری میکردند (مثلا کلاس‌های Student و Teacher). در اینجا در کلاس پایه بصورت اتوماتیک یک ویژگی (Property) را روی کلاس‌های مشتق شده مقدار دهی میکردم؛ مثلا به این شکل:

```
public class Person
{
    public Person()
    {
        personId= this.GetType().Name + (new Random()).Next(1, int.MaxValue);
    }
}
```

سپس در یک متاد مجموعه‌ای از Student‌ها و teacher‌ها را ایجاد کرده و به لیستی از Person‌ها اضافه میکنم:

```
var student1=new Student(){Name="Iraj",Age=21};
var student1=new Student(){Name="Nima",Age=20};
var student1=new Student(){Name="Sara",Age=25};
var student1=new Student(){Name="Mina",Age=22};
var student1=new Student(){Name="Narges",Age=26};
var teacher1=new Student(){Name="Navaei",Age=45};
var teacher2=new Student(){Name="Imani",Age=50};
```

اما در نهایت اتفاقی که رخ میداد این بود که همه Student‌ها یکسان می‌شد ولی قضیه به همین جا ختم نشد؛ وقتی خط به خط برنامه را Debug و مقادیر را Watch می‌کردم، مشاهده می‌کردم که PersonId به درستی ایجاد می‌شود. در فیزیک نوین اصلی هست به نام عدم قطعیت هایزنبرگ که به زبان ساده میتوان گفت نحوه رخداد یک اتفاق، با توجه به وجود یا عدم وجود یک مشاهده‌گر خارجی نتیجه‌ی متفاوتی خواهد داشت. کم کم داشتم به وجود قانون مشاهده‌گر در برنامه نویسی هم ایمان پیدا میکردم که این کد فقط در صورتیکه آنرا مرحله به مرحله بررسی کنم جواب خواهد داد! جالب اینکه زمانیکه personId را نیز ایجاد میکردم، یک دستور برای دیدن خروجی نوشتیم مثل این

```
public class Person
{
    public Person()
    {
        personId= this.GetType().Name + (new Random()).Next(1, int.MaxValue);
        Debug.Print(personId)
    }
}
```

در این حالت نیز دستورات درست عمل میکردن و personId متفاوتی ایجاد می‌شد! قبل از خواندن ادامه مطلب شما هم کمی فکر کنید که مشکل کجاست؟ این مشکل ربطی به قانون مشاهده‌گر و یا دیگر قوانین فیزیکی نداشت. بلکه بدلیل سرعت بالای ایجاد و هله‌ها (instance) از کلاس‌های مطروحه (مثلا در زمانی کمتر از یک میلی ثانیه) زمانی در بازه یک کلاک CPU رخ می‌داد.

هر نوع ایجاد کننده (همچون نمایش مقادیر در خروجی) باعث می‌شود کلاک پردازنده نیز تغییر کند و عدد اتفاقی تولید شده فرق کند. همچنین برای حل این مشکل میتوان از کلاس تولید کننده اعداد اتفاقی، شبیه زیر استفاده کرد:

```
using System;
using System.Threading;

public static class RandomProvider
```

اثبات قانون مشاهده‌گر در برنامه نویسی

```
{  
    private static int seed = Environment.TickCount;  
  
    private static ThreadLocal<Random> randomWrapper = new ThreadLocal<Random>(() =>  
        new Random(Interlocked.Increment(ref seed))  
    );  
  
    public static Random GetThreadRandom()  
    {  
        return randomWrapper.Value;  
    }  
}
```

نظرات خوانندگان

نویسنده: رحمت الله رضایی
تاریخ: ۱۴:۴ ۱۳۹۳/۰۷/۲۷

به جای کلاس Random از جایگزین بهتر آن [RNGCryptoServiceProvider](#) استفاده کنید و دوباره برنامه رو تست کنید.

نویسنده: سعید
تاریخ: ۱۲:۴۸ ۱۳۹۳/۰۸/۰۶

شما اگر برای تولید عدد تصادفی از یک آبجکت کلاس Random استفاده می‌کردید به چنین مشکلی بر نمی‌خوردید.

نویسنده: میثم نوایی
تاریخ: ۱۳:۲ ۱۳۹۳/۰۸/۰۶

اگه مطلب را کامل مطالعه بفرمایید و شبیه سازی کنید به مشکل مطروحه برخواهید خورد.

نویسنده: سعید
تاریخ: ۱۴:۱۵ ۱۳۹۳/۰۸/۰۶

من نیاز مسئله شما را به صورت زیر نوشتم و برای هر شی Person یک مقدار متفاوت دارم.

```
class Program
{
    static void Main(string[] args)
    {
        var lst = new List<Person>();
        Random rnd = new Random();
        for (int i = 0; i < 50; i++)
        {
            lst.Add(new Person(rnd));
        }

        foreach (var item in lst)
        {
            Console.WriteLine(item.PersonId);
        }

        Console.ReadKey();
    }
}

public class Person
{
    public Person(Random rnd)
    {
        PersonId = this.GetType().Name + rnd.Next(1, int.MaxValue);
    }

    public string PersonId { get; set; }
}
```

البته من فکر میکنم اگر شما نیاز به یک ای دی منحصر به فرد دارید راه بهتر استفاده از GUID باشد.

نویسنده: میثم نوایی
تاریخ: ۱۴:۴۱ ۱۳۹۳/۰۸/۰۶

ممnon با بت نظراتتان.

عرض کردم مطلب را کامل بخوانید. این مشکل در سیستم هایی با پردازش بالا و در زمان های هزارم ثانیه رخ میدهد. به این معنی که کلاس Random مقادیر متفاوتی ایجاد نمیکند و عملکارایی ندارد.

استفاده از عملگر == برای مقایسه اعداد اعشاری عموماً جواب نخواهد داد و کار صحیحی نیست. از این جهت که اعداد، اساساً به صورت یک سری صفر و یک ذخیره شده و امكان ذخیره سازی کامل و دقیق قسمت اعشاری وجود ندارد.

برای مثال نوع‌های float و double امکان ذخیره سازی دقیق عدد یک دهم را ندارند. عدد 1/10 به صورت 0.00011001100... ذخیره می‌شود (در حالت باینری) و مقایسه دقیق مقادیر ثابت 0.00011001100... با آن میسر نیست؛ چون دقت نهایی این اعداد متفاوت است.

در زبان C#، نوع double مطابق استاندارد IEEE-754 تهیه شده است و تنها 15 رقم اعشار دقت دارد و ذخیره سازی اعداد اعشاری در آن، به یک گرد سازی نهایی ختم خواهد شد. بنابراین به دلیل وجود این rounding error طبیعی، امکان استفاده از عملگر مانند == جهت مقایسه اعداد اعشاری همیشه پاسخ صحیحی را به همراه نخواهد داشت.

برای نمونه مثال زیر را بررسی کنید:

```
double d1 = 12.14;
double d2 = 12.13;
double d3 = d1 - d2; // Should be 0.01
bool check = (d3 == 0.01); // should be true
```

که یک چنین خروجی را به همراه دارد (حاصل آن برخلاف تصور مساوی 0.01 نیست):

The screenshot shows the Visual Studio IDE with the following details:

- Code Editor:** Displays the C# code for `CompareTwoFloat`:

```
1 namespace CompareTwoFloat
2 {
3     class Program
4     {
5         static void Main(string[] args)
6         {
7             double d1 = 12.14;
8             double d2 = 12.13;
9             double d3 = d1 - d2; // Should be 0.01
10            bool check = (d3 == 0.01); // should be true
11        }
12    }
13 }
```
- Locals Window:** Shows the variable values:

Name	Value
args	{string[0]}
d1	12.14
d2	12.13
d3	0.009999999999997868
check	false

روشی که برای حل این مساله پیشنهاد شده است، تفریق دو عدد از هم و مقایسه نتیجه‌ی آن با epsilon است؛ بجای مقایسه با صفر:

```
public static bool ApproxEquals(double d1, double d2)
{
    const double epsilon = 2.2204460492503131E-16;
    if (d1 == d2)
        return true;
    double tolerance = ((Math.Abs(d1) + Math.Abs(d2)) + 10.0) * epsilon;
    double difference = d1 - d2;
    return (-tolerance < difference && tolerance > difference);
}
```

متند فوق را در فایل [MathUtils](#) کتابخانه‌ی JSON.NET می‌تواند مشاهده کنید.
با این خروجی:

Program.cs

```
static void Main(string[] args)
{
    double d1 = 12.14;
    double d2 = 12.13;
    double d3 = d1 - d2; // Should be 0.01
    bool check = (d3 == 0.01); // should be true

    var result = ApproxEquals(d3, 0.01);
}
```

Locals

Name	Value
args	{string[0]}
d1	12.14
d2	12.13
d3	0.009999999999997868
check	false
result	true

در این حالت می‌توان نتیجه گرفت که d3 و 0.01 بسیار بسیار نزدیک به هم هستند؛ یا تقریباً مساوی.

نظرات خوانندگان

نویسنده: سوین
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۸/۰۳ ۱۶:۴۷

با سلام

من خودم در یه نرم افزار به این مشکل برخورده بودم و برای حل این مشکل ، قبل از اعمال جبری نوعهای `double` اونها رو تبدیل به `decimal` کرده و مقایسه یا تقریق می کنم .

نویسنده: عثمان رحیمی
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۸/۰۳ ۱۹:۵۸

سلام .

آیا این قسمت

```
if (d1 == d2)
    return true;
```

در تابع `ApproxEquals` اصلا اجرا می شود ، یعنی `true` برگردانده می شود ؟ اگر بله چه زمانی ؟
و چه فرقی با

```
(d3 == 0.01)
```

دارد مگه هر دو بررسی دو مقدار `double` نیستند ؟ پس وقتی $(d3 == 0.01)$ نتیجه‌ی مورد نظر را ندهد `if` هم `true` را (تقریبا هیچ وقت) بر نمیگرداند.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۸/۰۳ ۲۱:۴۴

زمانيکه `d1` و `d2` حاصل هیچ نوع عملیات ریاضی خاصی نباشند. برای مثال اگر `0.33` را با `0.33` مقایسه کنید. اما مقایسه $(double)(0.3333333333333333) == (double)(1/3)$ هرچند صحیح به نظر می رسد اما حاصل `false` است چون دقت اعشار دو طرف یکی نیست.
سمت چپ حداقل دقت را دارد و سمت راست یک عدد ثابت غیر محاسباتی است. همچنین در بسیاری از محاسبات، نتیجه‌ی
نهایی در یک `double` [جای داده می شود](#)؛ مانند `d3` در تصاویر فوق. علت اینجا است که مطابق استاندارد IEEE 754، نوع
یک عدد `binary floating-point` است و علت اینکه `d3` حاصل از محاسبات در اینجا دقیقا مساوی `0.01` نشده این است که تمام
بیت‌های حاصل از عملیات ریاضی محاسبه‌ی آن در `double` ای که در کل 64 بیتی است، [جای نمی‌گیرد](#) و نتیجه‌ی نهایی، خیلی
جزئی کمتر است از `0.01` (rounding error).

[اطلاعات بیشتر](#)

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۸/۰۳ ۲۲:۰

- نوع `double` در دات نت 64 بیتی و نوع `decimal` 128 بیت است. نوع `double` به صورت مستقیم پشتیبانی می شود اما نوع `decimal` خیر. به همین جهت کار کردن با `double` چندین برابر سریعتر است از `decimal`.
- نوع `double` به صورت باینری ذخیره می شود؛ اما نوع `decimal` دقیقا در مبنای 10. به همین جهت نوع `decimal` برای کارهای رومزه تجاری دارای اعشار، بسیار مناسب‌تر است.

همان طور که میدانید از الگوی Factory به عنوان روشی برای کاهش وابستگی اجزای یک سیستم استفاده می‌شود. در این مقاله می‌خواهیم با استفاده از جنریک‌ها، الگوی Abstract Factory را پیاده سازی کنیم.

(۱) ایجاد یک کلاس به نام AbstractFactory و یک متده جنریک به نام CreateObject

```
public class AbstractFactory
{
  public static T CreateObject<T>() where T : class , new()
  {
    return new T();
}
```

(۲) ساخت کلاسهای مورد نظر

```
public class Product
{
  public void DisplayInfo()
  {
    Console.WriteLine("Product Class Created. ");
  }
}
```

```
public class Category
{
  public void DisplayInfo()
  {
    Console.WriteLine("Category Class Created.");
  }
}
```

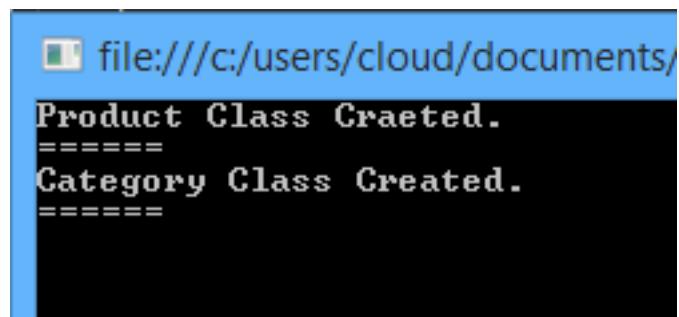
(۳) حال در یک برنامه‌ی کنسول ویندوز، از کلاس AbstractFactory به شکل زیر استفاده می‌کنیم

```
static void Main(string[] args)
{
  var p = AbstractFactory.CreateObject< Product>();
  p.DisplayInfo();
  Console.WriteLine("===== ");

  var c = AbstractFactory.CreateObject<Category>();
  c.DisplayInfo();
  Console.WriteLine("===== ");

  Console.ReadKey();
}
```

خروجی کد بالا


```
file:///c:/users/cloud/documents/  
Product Class Created.  
=====  
Category Class Created.  
=====
```

نظرات خوانندگان

نویسنده: سعید
تاریخ: ۲۱:۱۶ ۱۳۹۳/۰۸/۱۲

تو این حالت میشه به صورت مستقیم هم از کلاس Product، آبجکت تعریف کرد. پس در این حالت کاهش وابستگی دقیقا به چه صورتی هست؟ چه فرقی هست بین () new Product و () AbstractFactory.CreateObject<Product>()

نویسنده: محسن خان
تاریخ: ۲۱:۳۵ ۱۳۹۳/۰۸/۱۲

مطلوب فوق کمی خلاصه شده هست. یک مثال عملی اون رو برای کاهش وابستگی‌ها، می‌تونید اینجا مطالعه کنید: [استفاده از WinForms برای حذف Service locators Factories](#)

نویسنده: احمد نواصری
تاریخ: ۱۰:۲۸ ۱۳۹۳/۰۸/۲۲

درسته . اما در این حالت دیگر کلاینت شما مستقیما به کار ساخت Object را انجام نمیدهد و کار را به کلاس دیگری واگذار کرده.

شاید ساده‌ترین تعریف برای [Saltarelle](#) این باشد که «کامپایلریست که کدهای C# را به جاوا اسکریپت تبدیل می‌کند». محسن زیادی را می‌توان برای این‌گونه کامپایلرها نام برد؛ مخصوصاً در پروژه‌های سازمانی که نگهداری از کدهای جاوا اسکریپت بسیار سخت و گاهی خارج از توان است و این شاید مهمترین عامل ظهور ابزارهای جدید از قبیل Typescript باشد.

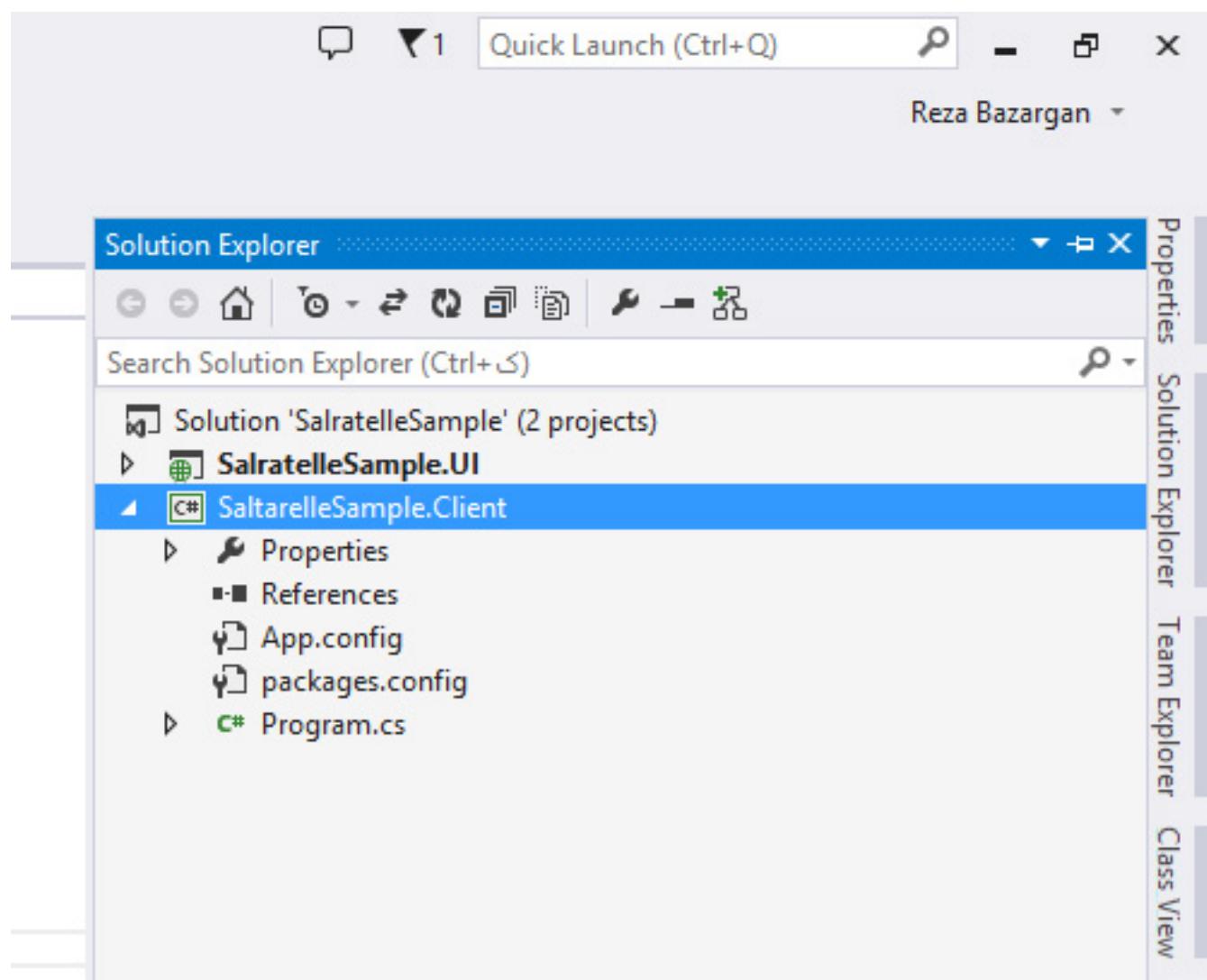
در هر صورت اگر حوصله و وقت کافی برای تجهیز تیم نرم افزاری، به دانش یک زبان جدید مانند Typescript نباشد، استفاده از توان و دانش تیم تولید، از زبان C# ساده‌ترین راه حل است و اگر ابزاری مطمئن برای استفاده از حداکثر قدرت JavaScript همراه با امکانات نگهداری و توسعه کدها وجود داشته باشد، بی‌شک Saltarelle یکی از بهترین‌های آنهاست.

قبل‌اکامپایلر هایی از این دست مانند [#Script](#) وجود داشتند، اما فاقد همه امکانات C# بوده و عملای قدرت کامل C# در کد نویسی وجود نداشت. اما با توجه به ادعای توسعه دهنده‌گان این کامپایلر سورس باز در استفاده‌ی حداکثری از کلیه ویژگی‌های C# ۵ و با وجود Library های متعدد می‌توان Saltarelle را عملایک کامپایلر موفق در این زمینه دانست.

برای استفاده از Saltarelle در یک برنامه وب ساده باید یک پروژه Console Application به Solution اضافه کرد و پکیج Saltarelle را از nuget نصب نمایید. بعد از نصب این پکیج، کلیه Reference ها از پروژه حذف می‌شوند و هر بار Build توسط کامپایلر Saltarelle انجام می‌شود. البته با اولین Build، مقداری Error را خواهید دید که برای از بین بردن‌شان نیاز است پکیج Saltarelle.Runtime را نیز در این پروژه نصب نمایید:

```
PM> Install-Package Saltarelle.Compiler
PM> Install-Package Saltarelle.Runtime
```

در صورتیکه کماکان Build نهایی با Error همرا بود، یکبار این پروژه را Unload و سپس مجددا Load نمایید

UI یک پروژه وب MVC است و Client یک Console Application که پکیج‌های مورد نیاز Saltarelle روی آن نصب شده است.

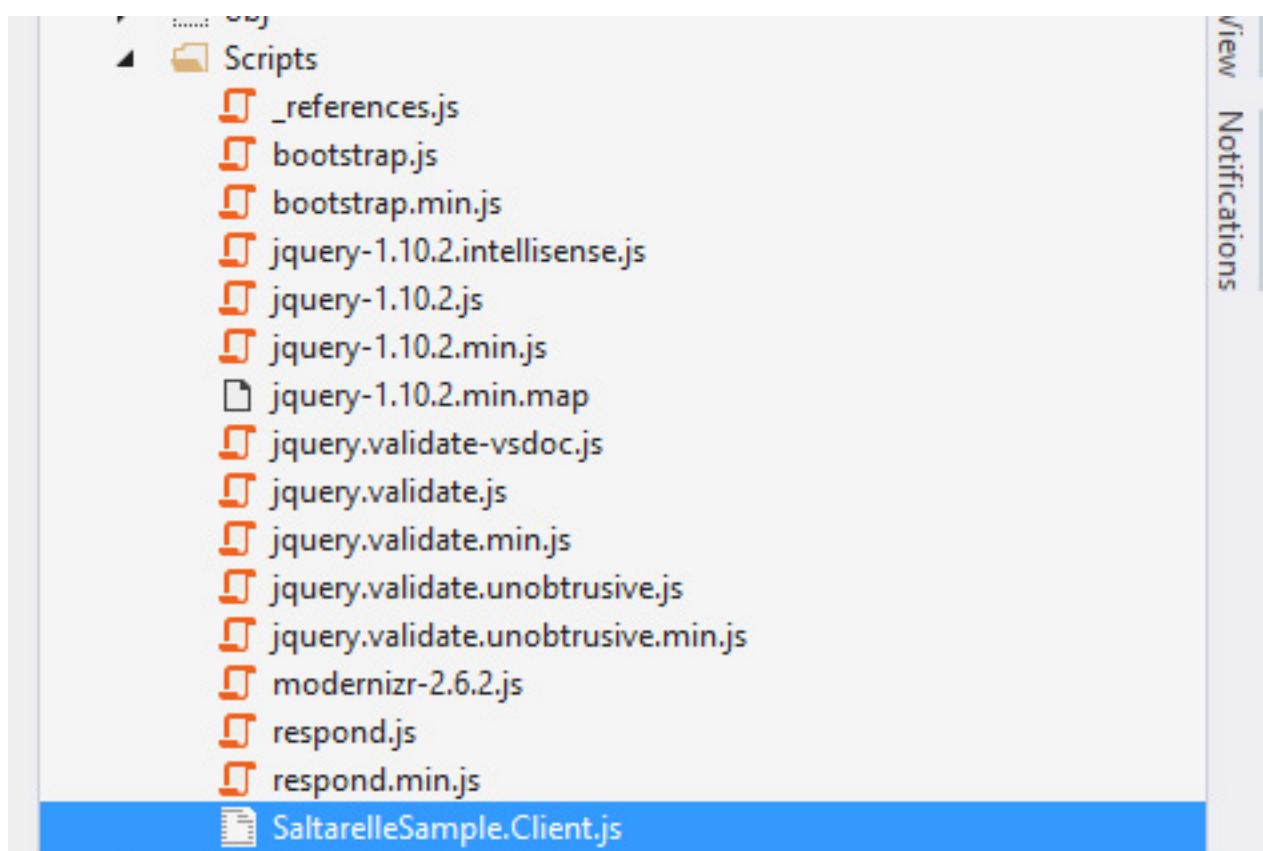
در صورتیکه پروژه را Build نماییم و نگاهی به پوششی Debug بیاندازیم، یک فایل JavaScript همان‌پروژه وجود دارد:

Name	Date modified	Type	Size
mscorlib.dll	11/7/2014 13:16	Application extens...	
mscorlib	11/7/2014 13:16	XML Document	
SaltarelleSample.Client	11/7/2014 13:32	Application	
SaltarelleSample.Client.exe	11/7/2014 13:15	XML Configuratio...	
SaltarelleSample.Client	11/7/2014 13:17	JavaScript File	
SaltarelleSample.Client	11/7/2014 13:32	Program Debug D...	
SaltarelleSample.Client.vshost	11/7/2014 13:16	Application	
SaltarelleSample.Client.vshost.exe	11/7/2014 13:15	XML Configuratio...	
SaltarelleSample.Client.vshost.exe.manifest	6/18/2013 16:58	MANIFEST File	

برای اینکه بعد از هر بار Build ، فایل اسکریپت به پوششی مربوطه در پروژه UI منتقل شود کافیست کد زیر را در Post Build پروژه Client بنویسیم:

```
copy "$(TargetDir)$(TargetName).js" "$(SolutionDir)SalratelleSample.UI\Scripts"
```

اکنون پس از هر بار Build ، فایل اسکریپت مورد نظر در پوششی Scripts پروژه UI آپدیت می شود:

در ادامه کافیست فایل اسکریپت را به layout اضافه کنیم.

```
<script src="~/Scripts/SaltarelleSample.Client.js"></script>
```

در پوششی Saltarelle.Runtime در پکیج‌های نصب شده، یک فایل اسکریپت به نام msclib.min.js نیز وجود دارد که حاوی اسکریپت‌های مورد نیاز Saltarelle در هنگام اجراست. آن را به پوشش اسکریپت‌های پروژه UI کپی نمایید و سپس به Layout اضافه کنید.

```
<script src="~/Scripts/msclib.min.js"></script>
<script src="~/Scripts/SaltarelleSample.Client.js"></script>
```

حال نوبت به اضافه نمودن library‌های مورد نیازمان است. برای دسترسی به آبجکت‌هایی از قبیل document, window, element و غیره در جاوا اسکریپت می‌توان پکیج Saltarelle.Web Client را در پروژه‌یjQuery را نصب نمایید.

```
> Install-Package Saltarelle.Web
> Install-Package Saltarelle.jQuery
```

به این imported library‌ها می‌گویند. در واقع، در زمان کامپایل، برای این فایل‌ها اسکریپتی تولید نمی‌شود و فقط آبجکت‌های #C هستند که هنگام کامپایل تبدیل به کدهای ساده اسکریپت می‌شوند که اگر اسکریپت مربوط به آنها به صفحه اضافه نشده باشد، اجرای اسکریپت با خطأ مواجه می‌شود.

به طور ساده‌تر وقتی از jQuery library استفاده می‌کنید هیچ فایل اسکریپت اضافه‌ای تولید نمی‌شود، اما باید اسکریپت jQuery به صفحه شما اضافه شده باشد.

```
<script src="~/Scripts/jquery-1.10.2.min.js"></script>
```

مثال ما یک اپلیکیشن ساده برای خواندن فید‌های همین سایت است. ابتدا کدهای سمت سرور را در پروژه UI می‌نویسیم.

کلاس‌های مورد نیاز ما برای این فید ریدر:

```
public class Feed
{
    public string FeedId { get; set; }
    public string Title { get; set; }
    public string Address { get; set; }

}
public class Item
{
    public string Title { get; set; }
    public string Link { get; set; }
    public string Description { get; set; }
}
```

و یک کلاس برای مدیریت منطق برنامه

```
public class SiteManager
{
    private static List<Feed> _feeds;
    public static List<Feed> Feeds
    {
        get
```

```

    {
        if (_feeds == null)
            _feeds = CreateSites();
        return _feeds;
    }
}

private static List<Feed> CreateSites()
{
    return new List<Feed>()
    {
        new Feed(){
            FeedId = "1",
            Title = "آخرین تغیرات سایت",
            Address = "http://www.dotnettips.info/rss.xml"
        },
        new Feed(){
            FeedId = "2",
            Title = "مطالب سایت",
            Address = "http://www.dotnettips.info/feeds/posts"
        },
        new Feed(){
            FeedId = "3",
            Title = "نظرات سایت",
            Address = "http://www.dotnettips.info/feeds/comments"
        },
        new Feed(){
            FeedId = "4",
            Title = "خلاصه اشتراک ها",
            Address = "http://www.dotnettips.info/feed/news"
        },
    };
}

public static IEnumerable<Item> GetNews(string id)
{
    XDocument feedXML = XDocument.Load(Feeds.Find(s=> s.FeedId == id).Address);
    var feeds = from feed in feedXML.Descendants("item")
               select new Item
               {
                   Title = feed.Element("title").Value,
                   Link = feed.Element("link").Value,
                   Description = feed.Element("description").Value
               };
    return feeds;
}
}

```

کلاس SiteManager فقط یک لیست از فیدها دارد و متوجه که با گرفتن شناسه‌ی فید، یک لیست از آیتم‌های موجود در آن فید ایجاد می‌کند.

حال دو برای دریافت داده‌ها ایجاد می‌کنیم

```

public class FeedController : ApiController
{
    // GET api/<controller>
    public IEnumerable<Feed> Get()
    {
        return SiteManager.Feeds;
    }
}

public class ItemsController : ApiController
{
    // GET api/<controller>/5
    public IEnumerable<Item> Get(string id)
    {
        return SiteManager.GetNews(id);
    }
}

```

در View پیش‌فرض که Index از کنترلر Home است، یک ساده برای فرم صفحه اضافه می‌کنیم

```
<div>
  <div>
    <h2>Feeds</h2>
    <ul id="Feeds">
      </ul>
  </div>
  <div>
    <h2>Items</h2>
    <p id="FeedItems">
      </p>
  </div>
</div>
```

در المنشی Feeds لیست فیدها را قرار می‌دهیم و در FeedItems آیتم‌های مربوط به هر فید. حال به سراغ کدهای سمت کلاینت می‌رویم و به جای جاوا اسکریپت از Saltarelle استفاده می‌کنیم.

کلاس Program را از پروژه Client باز می‌کنیم و متد Main را به شکل زیر تغییر می‌دهیم:

```
static void Main()
{
    jQuery.OnDocumentReady(() => {
        FillFeeds();
    });
}
```

بعد از کامپایل شدن، کد C# شارپ بالا به صورت زیر در می‌آید:

```
$SaltarelleSample_Client_$Program.$main = function() {
$(function() {
$SaltarelleSample_Client_$Program.$fillFeeds();
});
};
$SaltarelleSample_Client_$Program.$main();
```

و این همان متد معروف jQuery است که برایمان ایجاد کرده است.

متد FillFeeds را به شکل زیر پیاده سازی می‌کنیم

```
private static void FillFeeds()
{
    jQuery.Ajax(new jQueryAjaxOptions()
    {
        Url = "/api/feed",
        Type = "GET",
        Success = (d,t,r) => {
            // Fill
            var ul = jQuery.Select("#Feeds");
            jQuery.Each((List<Feed>)d, (idx,i) => {
                var li = jQuery.Select("<li>").Text(i.Title).CSS("cursor", "pointer");
                li.Click(eve => {
                    FillData(i.FeedId);
                });
                ul.Append(li);
            });
        });
    });
}
```

آبجکت jQuery، متدی به نام Ajax دارد که یک شی از کلاس jQueryAjaxOptions را به عنوان پارامتر می‌پذیرد. این کلاس کلیه خصوصیات متد Ajax در jQuery را پیاده سازی می‌کند. نکته شیرین آن توانایی نوشتن lambda برای Delegate هاست.

خاصیت Success یک Delegate است که 3 پارامتر ورودی را می‌پذیرد.

```
public delegate void AjaxRequestCallback(object data, string textStatus, jQueryXmlHttpRequest request);
```

همان مقداریست که api باز می‌گرداند که یک لیست از Feed هاست. برای زیبایی کار، من یک کلاس Feed در پروژه Client اضافه می‌کنم که خصوصیاتی مشترک با کلاس اصلی سمت سرور دارد و مقدار برگشی Ajax را به آن تبدیل می‌کنم.

کلاس Feed و Item

```
[PreserveMemberCase()]
public class Feed
{
    // [ScriptName("FeedId")]
    public string FeedId;

    // [ScriptName("Title")]
    public string Title;

    // [ScriptName("Address")]
    public string Address;
}

[PreserveMemberCase()]
public class Item
{
    // [ScriptName("Title")]
    public string Title;

    // [ScriptName("Link")]
    public string Link;

    // [ScriptName("Description")]
    public string Description;
}
```

های زیادی در Saltarelle وجود دارند و از آنجایی که کامپایلر اسم فیلد را camelCase می‌کند من برای جلوگیری از آن از Attribute PreserveMemberCase بروی هر کلاس استفاده کرم. می‌توانید اسم هر فیلد را سفارشی کامپایل نمایید.

```
jQuery.Each((List<Feed>)d, (idx,i) => {
    var li = jQuery.Select("<li>").Text(i.Title).CSS("cursor", "pointer");
    li.Click(eve => {
        FillData(i.FeedId);
    });
    ul.Append(li);
});
```

به ازای هر آیتمی که در شیء بازگشتی وجود دارد، با استفاده از متده each در jQuery یک li ایجاد می‌کنیم. همان طور که می‌بینید کلیه خواص، به شکل Fluent قابل اضافه شدن می‌باشد. سپس برای li یک رویداد کلیک که در صورت وقوع، متده FillData را با شناسه فید کلیک شده فراخوانی می‌کند و در آخر li را به المنت ul اضافه می‌کنیم.

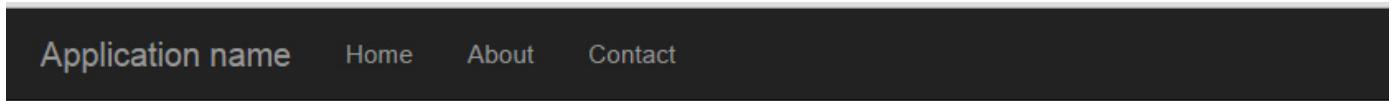
برای هر کلیک هم مانند مثال بالا api را با شناسه‌ی فید مربوطه فراخوانی کرده و به ازای هر آیتم، یک سطر ایجاد می‌کنیم.

```
private static void FillData(string p)
{
    jQuery.Ajax(new jQueryAjaxOptions()
    {
        Url = "/api/items/" + p,
        Type = "GET",
        Success = (d, t, r) => {
            var content = jQuery.Select("#FeedItems");
            content.Html("");
            foreach (var item in (List<Item>)d)
            {
```

آشنایی با Saltarelle کامپایلر قدرتمند #C به جاوا اسکریپت

```
        var row = jQuery.Select("<div>").AddClass("row").CSS("direction", "rtl");
        var link = jQuery.Select("<a>").Attribute("href", item.Link).Text(item.Title);
        row.Append(link);
        content.Append(row);
    }
}
});
```

خروجی برنامه به شکل زیر است:

Feeds

- آخرین تغییرات سایت
- مطلوب سایت
- نظرات سایت
- خلاصه اشتراک ها

Items

- مقالات و AngularJS
- ماجرای Remote IE
- بینه سازی کارایی SSIS ، یاپش و جمع آوری اطلاعات سرور
- کدام زبان های برنامه نویسی در سازمان ها تقدیمی بیشتری دارند؟
- مزایای سازمانی Kendo UI
- پروردگاری از کیفیت TechDebtAttributes
- فضای نام جدید AngularJS
- System.Numerics.Vector
- آموزش استفاده از گوگل وب مستر Google Webmaster
- به مراحل ارائه نهایی خود نزدیک می شود RyuJIT
- MSDN Magazine: November 2014 Issue
- استفاده از Glimpse برای تشخیص اسپلی هایی که برای ارائه نهایی مناسب نیستند
- موزیلا در حال ساخت یک مرورگر مخصوص برای توسعه دهندگان وب
- ساخت تب های انتخابی بدون استفاده از جاوا اسکریپت HTTP 2.0 چیست؟

در این مثال ما از Saltarelle برای استفاده از jQuery.js استفاده نمودیم. library های متعددی برای Saltarelle از قبیل linq,angular,knockout,jQueryUI,nodeJs ایجاد شده و همچنین قابلیت های زیادی برای نوشتن imported library سفارشی نیز وجود دارد.

طمئناً استفاده از چنین کامپایلرهایی راه حلی سریع برای رهایی از مشکلات متعدد کد نویسی با جاوا اسکریپت در نرم افزارهای بزرگ مقیاس است. اما مقایسه آنها با ابزارهایی از قبیل typescript احتیاج به زمان و تجربه کافی در این زمینه دارد.

[فایل پروژه ضمیمه](#)

نظرات خوانندگان

نوبنده: یاسر مرادی
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۸/۱۶ ۲۳:۴۶

با تکمیل شدن Roslyn و آسانتر شدن امور، روز به روز شاهد تعداد بیشتری از چنین مبدل هایی خواهیم بود، اما به صورت بنیادی هرگونه مبدل کد JavaScript به CSharp یا هر زبان دیگری محکوم به شکست است، و آنچه که به صورت بنیادی مشکل ندارد، تبدیل IL به سایر زبانها است، چرا که فرض کنید شما یک DLL تقریباً ساده مانند Humanizer را که برای کار با رشته ها و ... به کار می رود را در مثالtan استفاده کنید، در این صورت دیگر برنامه شما کار نخواهد کرد، حتی اگر در حد یک Pluralize کردن باشد، اما اگر تبدیل IL به JavaScript باشد، هر رفتاری را که با DLL شما داشته باشد، همان رفتار را با Humanizer خواهد داشت، برای همین است که امروزه تبدیلگرهای قدرتمند از IL استفاده می کنند، مانند JSIL، و SharpKit که اوایل از تبدیل CSharp به JavaScript استفاده می کرد و هم اکنون تازه به این نتیجه رسیده که آب در هاون می کوییده و آن با استفاده از Cecil، به تبدیل IL به JavaScript روی آورده است.

همچنین تبدیل گر مربوطه، باید یکسری کتابخانه جاوا اسکریپتی پایه که امکانات پایه و اولیه .NET را ارائه دهد داشته باشد، که باز دقیقاً تبدیلگرهای حرفه ای همین رفتار را دارند، چون همهی امکانات .NET در JavaScript موجود نیست که صرف تبدیل کد کافی باشد و لاقل بعضی امکانات پایه باید ارائه شوند، مثلاً برای ایجاد کردن اعداد تصادفی معادل کلاس Random در .NET.

نوبنده: رضا بازرگان
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۸/۱۸ ۱۹:۳۳

با تشکر از نوشتارتون ذکر دو نکته را لازم می دونم.
اول اینکه هدف از این مطلب الزام به استفاده یا عدم استفاده از این نوع کامپایلرها نیست و فقط برای آشنایی با این گونه ابزارها بوده که در حال حاضر در بسیاری از نرم افزارهای اینترنتی در حال استفاده اند.
و دوم اینکه تفاوت ساختاری و ماهیتی سی شارپ و جاوا اسکریپت اونقدر واضح هست که باید از این دو انتظار یکسان داشت. و مهمترین عامل به وجود امدن چنین کامپایلرهایی استفاده از سینتکس سی شارپ بوده و نه قدرت دات نت فریم ورک. بنا براین فکر می کنم لزومی به وجود مبدل هایی از زبان میانی وجود ندارد و همچنین واضح است کلاس هایی از قبیل Random و غیره که نه توانایی زبان سی شارپ بلکه امکانات درونی دات نت فریم ورک است برای همچین ابزاری بی معناست.
و فکر می کنم برای چنین کامپایلری لازم نیست جاوا اسکریپت همه امکانات سی شارپ را داشته باشد. و اینکه سی شارپ بتواند قسمت زیادی از امکانات جاوا اسکریپت را در اختیار برنامه ساز قرار دهد کافیست.
باز هم تشکر می کنم

در برخی از مواقع، ایجاد یک وله از یک کلاس کاری هزینه بر می‌باشد. بنابراین نیاز است تا فقط یک وله از آن کلاس را ایجاد و تا آخر اجرای برنامه از آن استفاده کرد. این راه حل در قالب یک الگوی طراحی به نام Singleton معرفی شده است. حال می‌خواهیم با استفاده از امکانات جنریک، کلاسی را طراحی کنیم تا عملیات ساخت وله‌ها را انجام دهد.

نکاتی که در طراحی یک الگوی Singleton باید مد نظر داشت این است که:

- دسترسی سازنده کلاس Singleton را از نوع Private تعیین کنیم.
- یک فیلد استاتیک از نوع کلاس Singleton تعریف کنیم.

یک خاصیت از نوع استاتیک فقط خواندنی (یعنی فقط get داشته باشد) تعریف کرده تا فیلد استاتیک را مقداردهی و Return کند. به جای پروپرتی میتوان از یک متد استاتیک نیز استفاده کرد.

```
public class SingletonClassCreator<T> where T:class , new()
{
  private static T _singletoneInstance;
  private static readonly object Lock = new object();

  public static T SingletoneInstance
  {
    get
    {
      lock (Lock)
      {
        if (_singletoneInstance == null)
        {
          _singletoneInstance = new T();
        }
      }
      return _singletoneInstance;
    }
  }

  private SingletonClassCreator()
  {
  }
}
```

برای ایجاد حالت Thread-Safe در برنامه‌هایی که امکان دسترسی همزمان به یک شئ (مثلا در برنامه‌های وب) وجود دارد، از یک بلک Lock استفاده شده است تا در هر لحظه فقی یک نخ قادر به ایجاد Singleton شود.

حال برای ایجاد وله‌های Singleton از کلاسهای مورد نظر به صورت زیر عمل میکنیم

```
public class FirstSingleton
{
  public int Square(int input)
  {
    return input*input;
  }
}

static void Main(string[] args)
{
  var firstSingletone = SingletonClassCreator<FirstSingleton>.SingletoneInstance ;
  Console.WriteLine(firstSingletone.Square(12));
  Console.ReadKey();
}
```

در خط اول، با تعریف یک متغیر و قرار دادن وله استاتیک که بوسیله پروپرتی استاتیک SingletoneInstance برگشت داده میشود، یک شئ Singleton از کلاس FirstSingleton را ایجاد میکنیم.

نظرات خوانندگان

نویسنده: مصطفی
تاریخ: ۹:۳۳ ۱۳۹۳/۰۸/۲۷

یه روش بهتر برای استفاده در حالت Thread Safe که به نظرم بهینه‌تر هستش در زمان اجرا، بهینه سازی کد به این شکل هستش

```
if (instance == null)
{
    lock (Lock)
    {
        if (instance == null)
            instance = new Singleton();
    }
}
```

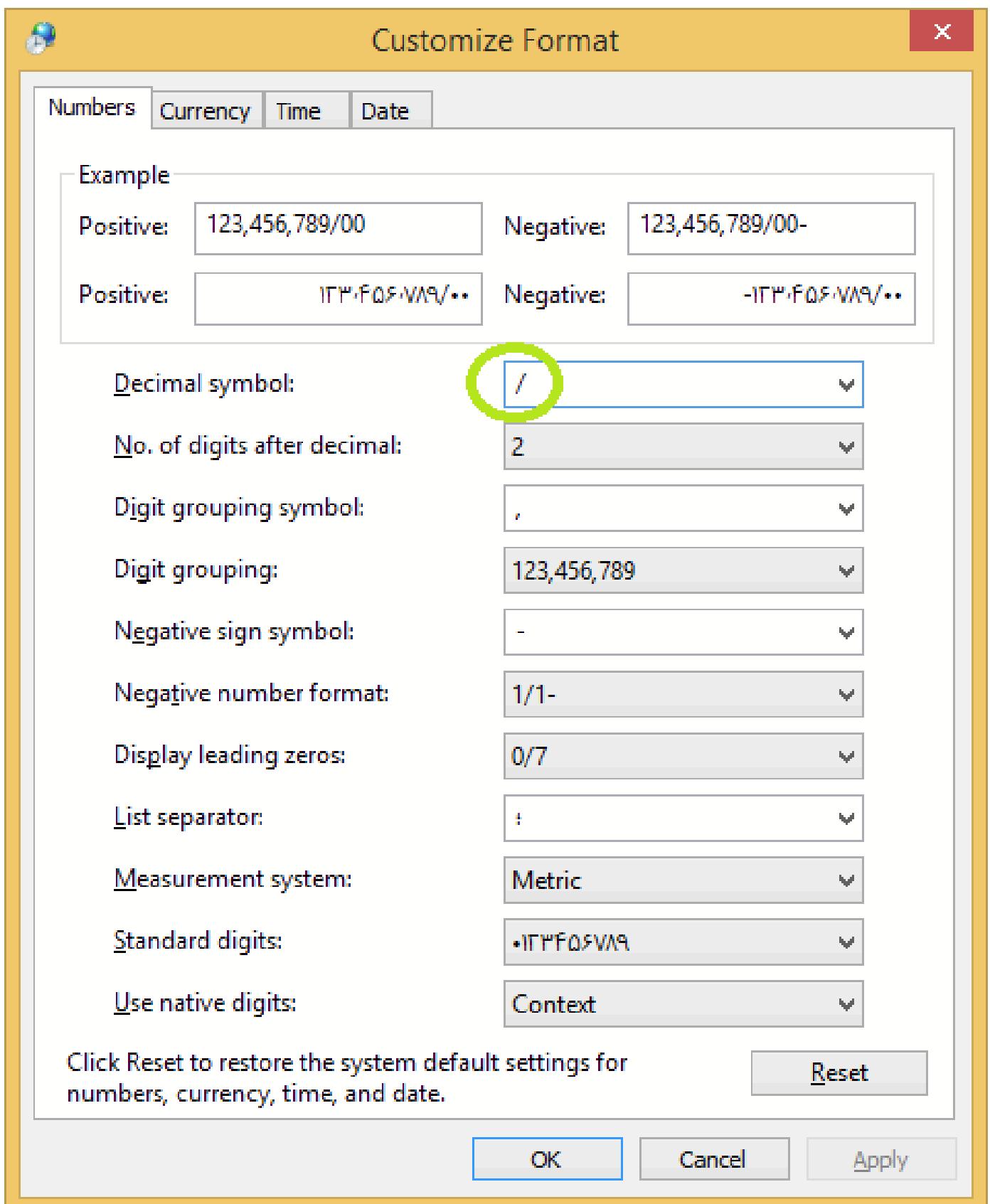
با این حالت در صورتی که شی قبلا ایجاد شده باشه هیچ کدام از Thread‌ها رو بلوک نمیکنه.

نویسنده: مصطفی
تاریخ: ۹:۳۴ ۱۳۹۳/۰۸/۲۷

همچنین میشد این کلاس رو با این [لينك](#) تلفیق کرد که یه خروجی جالبتری به وجود بیاد.
با تشکر از زحمت شما

عنوان: تاثیر فرهنگ جاری سیستم بر روی اعداد در دات نت
نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۸:۵ ۱۳۹۳/۰۹/۰۵
آدرس: www.dotnettips.info
گروه‌ها: C#, Globalization, Persian, Culture

در ویندوز 8، مایکروسافت سعی کرده است تا تنظیمات بومی مرتبط با ایران، با واقعیت انطباق بیشتری داشته باشد. برای مثال در فرهنگ فارسی سیستم، علامت ممیز آن / است؛ بجای . معمول.

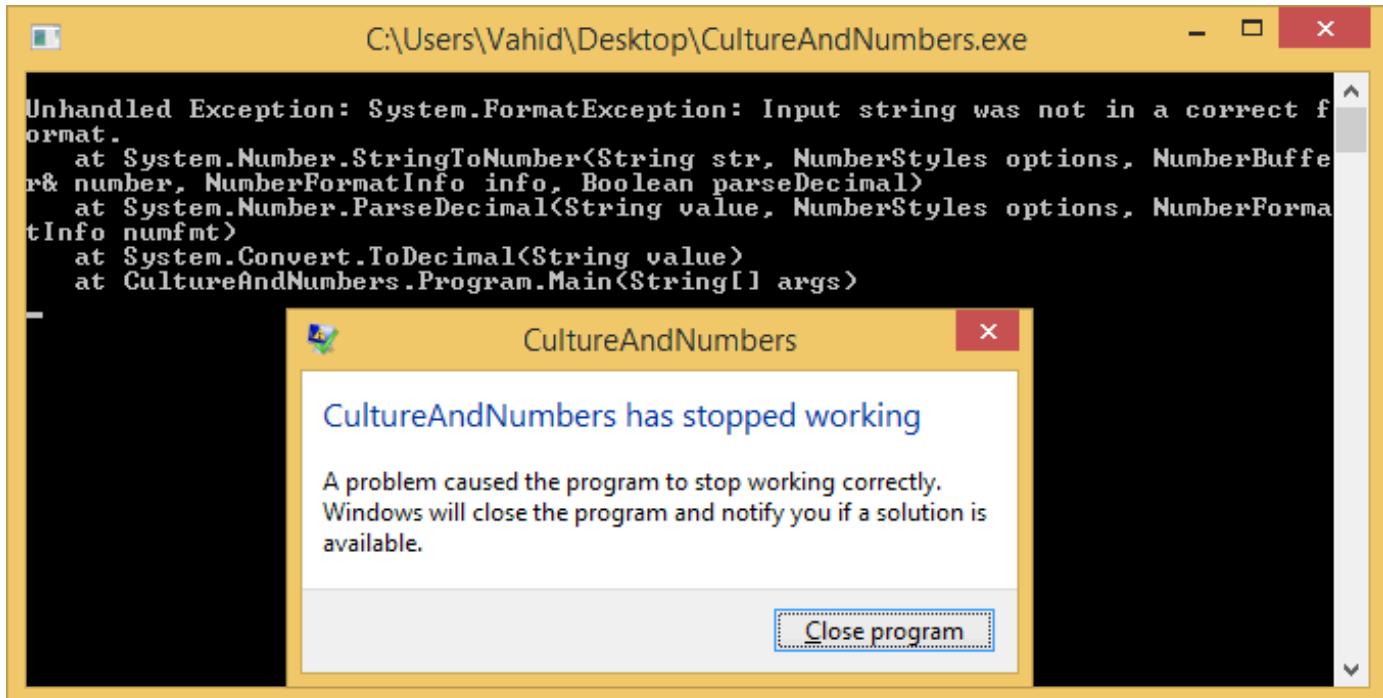
```
using System;  
namespace CultureAndNumbers
```

برای آزمایش آن، سعی کنید چنین برنامه‌ای را در ویندوز 8 اجرا کنید:

تأثیر فرهنگ جاری سیستم بر روی اعداد در دات نت

```
{\n    class Program\n    {\n        static void Main(string[] args)\n        {\n            var number = Convert.ToDecimal("12.32");\n            Console.WriteLine(number);\n        }\n    }\n}
```

در اینجا سعی شده است یک عدد دسیمال رشته‌ای به معادل عددی آن تبدیل شود.
خروجی آن به نحو ذیل است:

بله! چون در فرهنگ جاری سیستم، علامت ممیز دیگر . نیست، رشته‌ی 12.32 نیز بی‌معنا است و قابل تبدیل به یک عدد دسیمال نخواهد بود.

همچنین باید دقت داشت تاثیر فرهنگ جاری سیستم بر روی متدهای `decimal.Parse` و `Convert.ToDecimal` یکسان است.

روشی برای آزمایش موقت فرهنگ‌های مختلف

برای اینکه بتوان فرهنگ‌های مختلف را به سادگی مورد آزمایش قرار داد، نیاز است خاصیت `CurrentCulture` ترد جاری برنامه را تغییر داد و پس از پایان کار، مجدداً این ترد را به فرهنگ پیش از آزمایش تنظیم کرد. برای این منظور می‌توان از پیاده‌سازی الگوی `IDisposable` کمک گرفت:

```
public class CultureScope : IDisposable\n{\n    private readonly CultureInfo _originalCulture;\n\n    public CultureScope(string culture)\n    {\n        _originalCulture = Thread.CurrentThread.CurrentCulture;\n        Thread.CurrentThread.CurrentCulture = new CultureInfo(culture);\n    }\n}
```

تأثیر فرهنگ جاری سیستم بر روی اعداد در دات نت

```
public void Dispose()
{
    Thread.CurrentThread.CurrentCulture = _originalCulture;
}
```

در این حالت برای آزمایش فرهنگ فارسی نصب شده در سیستم می‌توان به صورت ذیل عمل کرد. این فرهنگ تنها در چارچوب قطعه کد using، تنظیم می‌شود و پس از آن، مجدداً برنامه با فرهنگ اصلی پیش از اجرای این قطعه کد به کار خود ادامه خواهد داد:

```
using (var cultureScope = new CultureScope("fa-IR"))
{
    Console.WriteLine(Thread.CurrentThread.CurrentCulture.NumberFormat.NumberDecimalSeparator);
    var number = decimal.Parse("12.32");
    Console.WriteLine(number);
}
```

تعیین صریح فرهنگ مورد استفاده

یک راه حل برای رفع این مشکل، قید صریح فرهنگ مورد استفاده است. برای مثال اگر اعداد در بازک اطلاعاتی به صورت 12.32 ثبت شده‌اند، می‌توان نوشت:

```
using (var cultureScope = new CultureScope("fa-IR"))
{
    Console.WriteLine(Thread.CurrentThread.CurrentCulture.NumberFormat.NumberDecimalSeparator);
    var number = decimal.Parse("12.32", new CultureInfo("en"));
    Console.WriteLine(number);
}
```

در اینجا فرهنگ انگلیسی به صورت صریح ذکر شده‌است و دیگر فرهنگ تنظیم شده‌ی fa-IR مورد استفاده قرار نخواهد گرفت. اما این روش هم قابل اطمینان نیست. زیرا کاربر می‌تواند در کنترل پنل سیستم، به سادگی علامت ممیز را مثلاً به # تغییر دهد و در این حالت باز هم برنامه کرش خواهد کرد. راه حلی که برای این مساله در دات نت وجود دارد، فرهنگی است به نام Invariant که یک کپی فقط خواندنی از فرهنگ انگلیسی را به همراه دارد و در این حالت تنظیمات اختصاصی کاربر در کنترل پنل، ندید گرفته خواهد شد:

```
using (var cultureScope = new CultureScope("fa-IR"))
{
    Console.WriteLine(Thread.CurrentThread.CurrentCulture.NumberFormat.NumberDecimalSeparator);
    var number = decimal.Parse("12.32", CultureInfo.InvariantCulture);
    Console.WriteLine(number);
}
```

اینبار هر چند فرهنگ ترد جاری به fa-IR تنظیم شده‌است اما چون فرهنگ مورد استفاده CultureInfo.InvariantCulture است، از یک فرهنگ انگلیسی فقط خواندنی که تنظیمات محلی کاربر بر روی آن بی‌تأثیر است، استفاده خواهد شد. یک چنین کدی در تمام سیستم‌ها بدون مشکل کار می‌کند.

نظرات خوانندگان

نویسنده: سالار خلیل زاده
تاریخ: ۱۷:۲۷ ۱۳۹۳/۰۹/۰۵

با تشکر، نکته مهمی بود.
و اینجاست که برنامه نویس‌ها می‌گن در سیستم من که درست کار می‌کنه! (:)

احتمالاً شما با پیش پردازندۀ ها کم و بیش آشنایی دارید؛ برای آشنایی با پیش پردازندۀ‌های موجود در سی شارپ می‌توانید به این آدرس [بروید](#).

البته این پیش پردازندۀ‌ها به قدرتمندی سایر پیش پردازندۀ‌هایی که در زبان‌های دیگر مانند سی یا سی پلاس دیده‌اید نیستند. مثلاً نمی‌توانند مقدار دیگری جز مقدارهای بولین دریافت کنند، یا از حافظه‌ی مصرفی استفاده کنند. همچنین باید به یاد داشته باشید که حتماً باید قبل از شروع کد، از پیش پردازندۀ‌های استفاده کنید.

```

using System;
using System.Collections.Generic;
using System.Linq;
using System.Text;
using System.Threading.Tasks;

#define DEBUG
  
```

Cannot define/undefine preprocessor symbols after first token in file

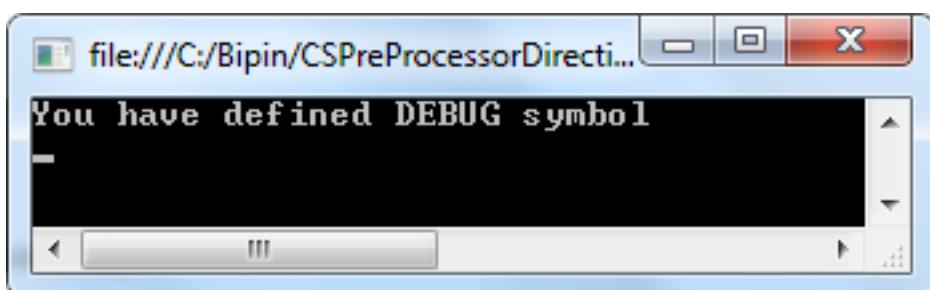
برای تعریف یک سمبول symbol می‌توانید از پیش پردازندۀ #define استفاده و برای حذف آن هم از #undef استفاده کنید. رسم هست که سمبول‌ها با حروف بزرگ تعریف شوند.

عبارات if,#else,#elif,#endif# هم عبارات شرطی هستند که می‌توان برای چک کردن یک سمبول از آن‌ها استفاده کرد:

```

#define DEBUG
...
#if DEBUG
  Console.WriteLine("You have defined DEBUG symbol");
#endif
  
```

نتیجه آن را می‌توانید در تصویر زیر مشاهده کنید:

بدیهی است که همین سمبول DEBUG را undef کنید متن بالا نمایش داده نخواهد شد.
بهتر است به پیش پردازندۀ‌های دیگر هم نگاهی بیندازیم:

Preprocessors پیش‌پردازندگان

```
#if STANDARD
    Console.WriteLine("You have defined STANDARD symbol");
#elif PROFESSIONAL
    Console.WriteLine("You have defined PROFESSIONAL symbol");
#elif ULTIMATE
    Console.WriteLine("You have defined ULTIMATE symbol");
#endif
```

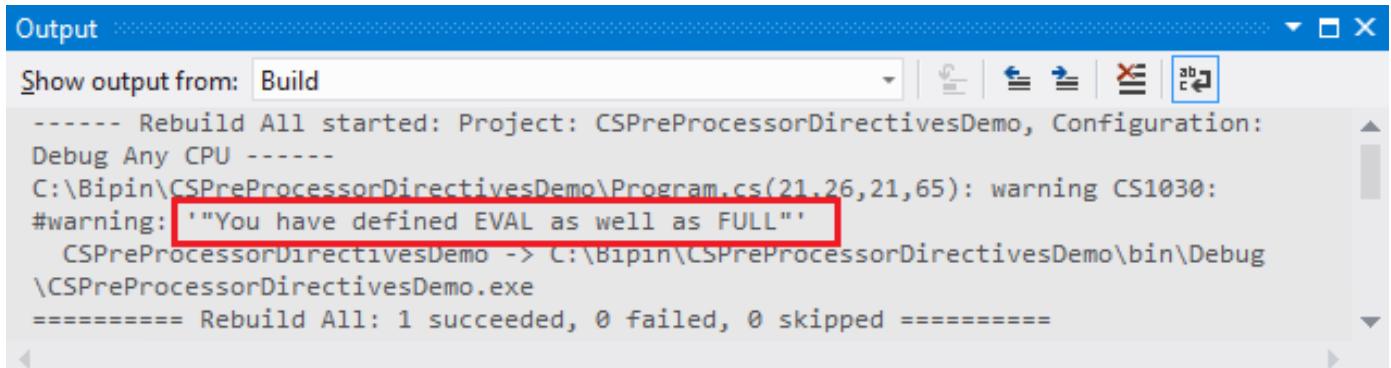
حتی می‌توانید از عملگرهای شرطی چون `&&` یا `==` یا `!=` و ... هم استفاده کنید. تکه کد زیر، از این عملگرهای بھر جسته است:

```
#if STANDARD && EVAL
    Console.WriteLine("You have defined STANDARD and EVAL symbols");
#endif
```

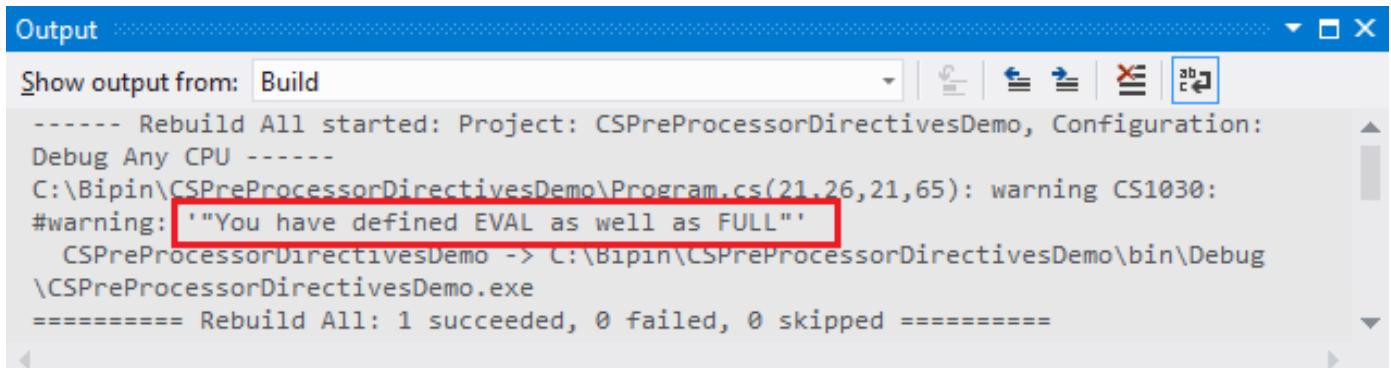
پیش‌پردازندگان `#warning` و `#error`

در پیش‌پردازندگان `#warning` می‌توانید یک پیام هشدار را اخطار را به پنجره‌ی `warning` ارسال کنید؛ ولی برنامه کماکان به اجرای خود ادامه می‌دهد. اما با `#error` برنامه هم پیام خطای را در پنجره مربوطه نمایش می‌دهد و هم باعث `halt` شدن برنامه می‌شود.

```
#if STANDARD && EVAL
    Console.WriteLine("You have defined STANDARD and EVAL symbols");
#endif
```


در کد بالا `#warning` را با `#error` جایجا می‌کنیم:

`endregion#` و `region#`

از این دو عبارت در بین کدها استفاده می‌کنیم. برای بلوک بندی کدها می‌توان از آن‌ها استفاده کرد. برای مثال دسته بندی کدهای نوشته شده مثل جدا کردن property‌ها یا متدها و ...، با محصور شدن تکه کدهای بین این دو، یک علامت + یا - برای انجام عمل expand و collapse ایجاد می‌شود.

```
#region Public Properties
    public string CustomerID { get; set; }
    public string CompanyName { get; set; }
    public string ContactName { get; set; }
    public string Country { get; set; }
#endregion
```

line#

برای تغییر نام فایل و شماره خطوط در هنگام دیباگ (نمایش خطا و هشدارها در پنجره‌ی نمایش خطاهای) به کار می‌رود. مثلاً به تکه کد زیر دقت کنید و همچنین به تصویر بعد از آن، بدون نوشتن **line#** دقت کنید:

```
namespace CSPreProcessorDirectivesDemo
{
    class Program
    {
        static void Main(string[] args)
        {
            int a = 100;
            Console.ReadLine();
        }
    }
}
```

Error List					
	Description	File	Line	Column	Project
✖ 1	The type or namespace name 'inta' could not be found (are you missing a using directive or an assembly reference?)	Program.cs	14	13	CSPreProcessorDirectivesDemo

خطای ما در خط 14 فایل program.cs رخ داده است. در تکه کد زیر پیش پردازنده **line#** را اضافه کردیم:

```
#line 400 "MyFile.cs"
inta a = 100;
```

Error List					
	Description	File	Line	Column	Project
✖ 1	The type or namespace name 'inta' could not be found (are you missing a using directive or an assembly reference?)	MyFile.cs	400	13	CSPreProcessorDirectivesDemo

همانطور که می بینید آدرس تکه کد یا خط بعد از آن تغییر پیدا کرد و از آنجا به بعد از 400 به بعد شمرده می شود.

طبق منابع نوشته شده این پیش پردازنده موقعی بیشتر سودمند هست که تکه کد، توسط ابزارهای خارجی یا سیستمی ویرایش شده باشد.

در صورتیکه از `#line default` استفاده کنید، از آن نقطه به بعد، نام فایل و شماره خطاهای به صورت عادی اعلام می شوند و `#line` قبلی در نظر گرفته نمی شود تا شاید اگر دوباره به `#line` جدیدی برخورد کند.

`#line hidden` هم تکه کدهای مربوطه را از دید دیباگ مخفی می کند مثل موقعیکه برنامه نویس، کد به کد یا خط به خط برنامه را دیباگ می کند ولی از اینجا به بعد از روی این خطوط رد می شود تا به یک `#line` دیگر برسد. منظور از رد شدن، عدم اجرای خطوط نیست؛ بلکه دیباگ خط به خط می باشد.

pragma#

این پیش پردازنده از دو بخش نام دستور و آگومانها تشکیل شده است:

```
#pragma pragma-name pragma-arguments
```

دات نت از دو نام دستور `warning` و `checksum` پشتیبانی می کند؛ آرگومان هایی که با دستور `warning` می پذیرد:

```
#pragma warning disable
#pragma warning restore
```

با آرگومان `disabled` تمامی هشدارهای خطوط بعد از آن نادیده گرفته شده و اعلام نمی شوند و از `restore` برای بازگشت از حالت `disabled` به کار می رود. همچنین برای غیرفعال کردن هشدار برای خط یا خطوط خاص هم میتوانید به صورت زیر بنویسید:

```
#pragma warning disable 414
#pragma warning disable 414, 3021
```

checksum#

```
#pragma checksum "filename" "{guid}" "checksum bytes"
```

از این یکی برای ذخیره هشدارها و خطاهای در `program database` یا `PDB` استفاده می شود (برای موقعیکه پروژه شما قرار است به یک `.com` یا `.dll` تبدیل شود؛ کاربردی زیادی دارد). آرگومان اول نام فایل که بعدا برای مانیتور کردن به راحتی بین کلاس ها تشخیص داده شود و دومی که `GUID` است و همین `GUID` را باید برای فایل مشخص کنید.

```
// Guid for the interface IMyInterface.
[Guid("F9168C5E-CEB2-4faa-B6BF-329BF39FA1E4")]
interface IMyInterface
{
    void MyMethod();
```

```
}

// Guid for the coclass MyTestClass.
[Guid("936DA01F-9ABD-4d9d-80C7-02AF85C822A8")]
public class MyTestClass : IMyInterface
{
    public void MyMethod() {}
}
```

و [checksum_bytes](#) که باید به صورت هگزادسیمال در حالت رشته‌ای نوشته شود و باید بیانگر یک عدد زوج باشد؛ در صورتیکه یک عدد فرد را مشخص کنید، کمپایلر پیش پردازنده شما را در نظر نمی‌گیرد. نهایتاً به صورت زیر نوشته می‌شود:

```
class TestClass
{
    static int Main()
    {
        #pragma checksum "file.cs" "{3673e4ca-6098-4ec1-890f-8fceb2a794a2}" "{012345678AB}" // New
checksum
    }
}
```

[منابع](http://www.codeguru.com/csharp/.net/using-preprocessor-directives-in-c.htm) : <http://www.codeguru.com/csharp/.net/using-preprocessor-directives-in-c.htm>

<http://msdn.microsoft.com/en-us/library/ms173226.aspx>

شخصی سازی **using directives** موقعی که یک کلاس جدید را در VS.NET باز میکنید، فضاهای نامی مشخص و تکراری، همیشه به صورت پیش فرض صدا زده شده‌اند و این فضاهای نام را مایکروسافت بر اساس بیشترین کاربرد و استفاده توسط برنامه نویسان قرار داده است؛ ولی در خیلی از اوقات این فضاهای نام پیش فرض، چنان‌هم برای خیلی از برنامه نویسان کاربردی نداشته یا با توجه به برنامه‌هایی که می‌نویسند همیشه متفاوت هست و هر بار مجبورند فضاهای نام خاصی را صدا بزنند.

برای مثال فضای نام **System.ComponentModel.DataAnnotations** را در نظر بگیرید که برنامه نویس میخواهد برای مدل‌های نوشته شده خود از تگ‌های متأ استفاده کند و باید در هر کلاس ساخته شده، یکبار مورد بالا صدا بزند که بیشتر باعث کند شدن کار برنامه نویس می‌شود. پس باید کاری کنیم که پیش فرض‌های فضای نام به آنچه خودمان میخواهیم تغییر بپیدا کند. برای این منظور، به محل نصب ویژوال استودیو رفته و مسیر زیر را دنبال کنید (به مسیر دقت کنید، در اینجا زبان سی‌شارپ انتخاب شده است):

X:\...\IDE\ItemTemplates\CSharp\Code\1033

در اینجا تعدادی دایرکتوری با اسمی آشنایی می‌بینید که داخل هر کدام از آن‌های یک فایل به اسم **class.cs** هست و اگر آن را باز کنید یک نمونه یا قالب برای **using**‌ها قابل مشاهده است. برای مثال ما وارد دایرکتوری **class** می‌شویم و فایل **class.cs** را باز می‌کنیم:

```
using System;
using System.Collections.Generic;
$if$ ($targetframeworkversion$ >= 3.5)using System.Linq;
$endif$using System.Text;
$if$ ($targetframeworkversion$ >= 4.5)using System.Threading.Tasks;
$endif$
namespace $rootnamespace$ {
    class $safeitemrootname$ {
    }
}
```

الان باید با یک نگاه به الگو، مشخص باشد که چکار باید بکنید. یک سری از فضاهای نام که در تمامی فریم‌ورک‌ها استفاده می‌شوند به همان شکل عادی نوشته شده‌اند. ولی آنهای که از نسخه‌ی خاصی از یک فریم‌ورک اضافه شده‌اند باید توسط شرط مورد نظر اضافه شده و اعلام شود که این فضای نام از چه نسخه‌ی فریم‌ورکی به بعد باید اضافه گردد:

```
$if$ ($targetframeworkversion$ >= 3.5)using System.Linq;//
$endif$
```

حالا تغییرات را ذخیره کنید و در VS.NET یک کلاس جدید را ایجاد کنید. همانطور که خواهید دید، تغییرات شما اعمال شده‌است. برای اعمال تغییرات نیازی به بستن و باز کردن مجدد VS.NET نمی‌باشد. در لحظه ایجاد کلاس الگو خوانده می‌شود.

حال در همان دایرکتوری سی‌شارپ دقت کنید، می‌بینید که برای موارد دیگری هم فایل‌هایی وجود دارند. برای مثال برای اینترفیس‌ها یا **silverlight** و ... که هر کدام را می‌توانید جداگانه تغییر دهید. نکته: احتمال دارد در نسخه‌های متفاوت به خصوص پایین‌تر مثل نسخه 8 ویژوال استودیو، فایل **class.cs** به صورت **zip** باشد که بعد از تغییرات باید دوباره به حالت **zip** بازگردانده شود.

حذف فضای نام‌های اضافی

هر موقع که کلاس جدیدی می‌سازیم، این فضاهای نامی که در بالا اشاره کردیم وجود دارند و شاید اصلاً در آن کلاس از آن‌ها استفاده نمی‌کنیم یا حتی خودمان در حین نوشتن کدها چند namespace خاص را اضافه می‌کنیم که شاید در طول برنامه نویسی چندتایی را بلا استفاده بگذاریم. برای همین همیشه فضای نام‌هایی صدا زده شده‌اند که اصلاً در آن کلاس استفاده

نشده‌اند. پس برای همین بهتر هست که این رفرنس‌های بلا استفاده را پیدا کرده و آن‌ها را حذف کنیم.
شاید این سوال برای بعضی‌های پدید بیاد که چرا باید این‌ها را حذف کنیم، چون کاری هم با ما ندارند و ما هم کاری با آن‌ها نداریم؟

این کار چند علت میتواند داشته باشد:

تمیزکاری کد و خلوت شدن فضای کدنویسی

ممکن هست بعدها گیج کننده شود که من چرا از این‌ها استفاده کردم؟ در آینده با نگاه به یک کد تمیزتر متوجه میشوید یک کد از چه چیزهایی برای انجام کارش بهره‌مند شده و هم اینکه در کارهای گروهی و تیمی هم این مورد به شدت تاثیرگذار هست.

باعث کند شدن تحلیل‌های ایستا میشه ([اینجا](#) و [اینجا](#))

کمپایل شدن کد کنتر میشه

موقع تست برنامه، اجرای اولیه کنتر خواهد بود چون CLR باید این نوع موارد را شناسایی و حذف کند
همه موارد بالا در مورد رفرنس‌های موجود یا همان `bin`‌های موجود در شاخه‌ی `Bin` و `References` هم صدق می‌کند.
برای حذف فضاهای نام اضافی در یک صفحه می‌توانید از طریق این مسیر انجام بدید:

Edit>

Remove برای مرتب سازی هم گزینه Sort Usings >Organize Usings >Remove Unused using موجود هست. البته اگه روی صفحه هم راست کلیک کنید گزینه Organize Usings هم وجود دارد. می‌توانید از ابزارهایی چون [Power tools Extensions](#) هم استفاده کنید (در صورتی که ویژوال استودیوی شما گزینه‌های مورد نظر را ندارد، این ابزار را نصب نمایید)

در صورتی که از ابزارهایی چون [devexpress](#) یا [telerik](#) استفاده می‌کنید یا از هر ابزار اضافی که بر روی IDE نصب می‌شود، عموماً چنین گزینه‌هایی حتی با امکانات وسیعتر وجود دارند. مثلًا [whole tomato](#) هم یکی از این ابزارهای است. این نکته را هم خاطر نشان کنم در صورتیکه فضاهای نامی بین [بیش پردازنده‌ها](#) که در قبل توضیح دادیم محصور شده باشند، حذف نخواهد شد و همانطور باقی خواهد ماند.

در مورد کامنت‌های بین `using`‌ها به قطعه کد زیر نگاه کنید:

```
using System;
/* Comment before remains */
using /* Comment between removed */ System.Linq;
// Comment after remains
namespace ConsoleApplication1
{
    class Program
    {
        static void Main(string[] args)
        {
            Console.WriteLine("My Example");
        }
    }
}
```

و حالا بعد از حذف فضای نام‌های اضافی

```
using System;
/* Comment before remains */
// Comment after remains
namespace ConsoleApplication1
{
    class Program
    {
        static void Main(string[] args)
        {
            Console.WriteLine("My Example");
        }
    }
}
```

برای اینکه این عمل را بتونید در کل صفحات اعمال کنید می‌توانید از `cleanup selected code` هم استفاده کنید؛ به جز اینکه فضاهای نام اضافی را هم پاک می‌کند، کلیه کدهای شما را در قالبی شکلی‌تر و خواناتر قرار خواهد داد.

با کلیدهای `Ctrl+K+d` سند انتخابی و با کلیدهای ترکیبی `Ctrl+K+f` هم محدوده انتخاب شده قالب بندی می‌شود. یکی دیگر از ابزارهایی که می‌توان با آن‌ها به کد سر و سامان بهتری داد، افزونه‌ی [codemaid](#) هست.

ویژگی سی شارپ 6 در مورد `Using` فرض کنید ما یک کلاس ایستا به نام `utilities` ایجاد کردیم که یک متده به اسم `addints` دارد. حالا و این کلاس در `namespace SomeNamespace` قرار دارد. مطمئناً در این حالت ما ابتدا فضای نام را `using` می‌کنیم و سپس در کد کلاس، متده را به شکل زیر صدا می‌زنیم:

```
using System;
using SomeNamespace;

namespace ConsoleApplication1
{
    class Program
    {
        static void Main(string[] args)
        {
            int sum = Utility.AddInts(5, 2);

            Console.ReadLine();
        }
    }
}
```

ولی در سی شارپ 6 میتوانید بعد از فضای نام، یک . گذاشته و سپس اسم کلاس ایستا `static` را بیاورید و در کد مستقیماً متده دلخواه خود را صدا بزنید.
به شکل زیر دقت کنید:

```
using System;
using SomeNamespace.Utility;

namespace ConsoleApplication1
{
    class Program
    {
        static void Main(string[] args)
        {
            int sum = AddInts(5, 2);

            Console.ReadLine();
        }
    }
}
```

نکته پایانی: در 2014 visual studio فضاهای نام اضافی به رنگ خاکستری نمایش داده می‌شوند.

منابع:
<http://blogs.msdn.com/b/steve/archive/2007/04/10/changing-the-default-using-directives-in-visual-studio.aspx>
<http://stackoverflow.com/questions/629667/why-remove-unused-using-directives-in-c>
<http://stackoverflow.com/questions/5755942/how-do-you-auto-format-code-in-visual-studio>
[/http://csharp.2000things.com](http://csharp.2000things.com)

نظرات خوانندگان

نویسنده: علی یگانه مقدم
تاریخ: ۲۰:۲۸ ۱۳۹۴/۰۵/۰۲

یک نکته اضافه در مورد فایل class.cs در ابتدای مقاله.
مدتی هست که من هر موقع کلاسی به خصوص برای بخش مدل‌ها ایجاد می‌کنم مرتب هر کلاسی را باید یک public را بنویسم
چون به طور پیش فرض کلاس‌هایی که دات نت ایجاد می‌کنند private هستند.
برای حل این مشکل در فایل class عبارت public را قبل از کلمه class به آن اضافه کنید:

```
class $safeitemrootname$  
{  
}  
===== To  
public class $safeitemrootname$  
{  
}
```

احتمالاً این معضل خیلی‌ها هست چون نوشتمن تعداد کلاس‌های عمومی بیشتر از خصوصی است

استفاده از Interop.word برای جایگزین کردن مقادیر در تمامی فایل (... - Footer - Header)

عنوان:

امیر عزیزخانی نویسنده:

۱۹:۱۰ ۱۳۹۳/۱۰/۲۰ تاریخ:

www.dotnettips.info آدرس:

C#, PDF, MS Office, MS Word گروهها:

یکی از متد اول ترین کارهایی که با اسناد می‌توان انجام داد، تهیه خروجی pdf از word و پر کردن یک فایل word با مقادیر ورودی است که سعی داریم یک نمونه از آن را اینجا بررسی کنیم. کد عمومی برای جایگزین کردن:

```
public void MsInteropReplace(Microsoft.Office.Interop.Word.Application doc, object findText, object replaceWithText)
{
    object matchCase = false;
    object matchWholeWord = true;
    object matchWildCards = false;
    object matchSoundsLike = false;
    object matchAllWordForms = false;
    object forward = true;
    object format = false;
    object matchKashida = false;
    object matchDiacritics = false;
    object matchAlefHamza = false;
    object matchControl = false;
    object read_only = false;
    object visible = true;
    object replace = 2;
    object wrap = 1;
    //execute find and replace
    doc.Selection.Find.Execute(ref findText, ref matchCase, ref matchWholeWord,
        ref matchWildCards, ref matchSoundsLike, ref matchAllWordForms, ref forward, ref wrap,
        ref format, ref replaceWithText, ref replace,
        ref matchKashida, ref matchDiacritics, ref matchAlefHamza, ref matchControl);
}
```

و یا این مورد:

```
private static void MsInteropReplace2()
{
    var doc = new Microsoft.Office.Interop.Word.Application().Documents.Open(@"D:\temp\te1.docx");

    doc.Content.Find.Execute("@levelOrder", false, true, false, false, false, true, 1, false,
    "12345", 2, false, false, false, false);
    object missing = System.Reflection.Missing.Value;
    doc.SaveAs(@"D:\temp\out.docx", ref missing, ref missing, ref missing, ref missing
        , ref missing, ref missing, ref missing, ref missing, ref missing, ref missing
        , ref missing, ref missing, ref missing, ref missing);
}
```

که هر دو مورد را در stackoverflow میتوانید پیدا کنید. به شخصه از این مورد برای replace کردن مقادیر در یک فایل استفاده میکردم؛ ولی بعد از مدتی فهمیدم که Header ها و Footer را نمیتواند پردازش کند. کد زیر در تمامی قسمت هایی که در یک فایل word می‌توان متغیر تعریف کرد را گشته و عمل پر کردن مقادیر را بر روی فایل نمونه، انجام می‌دهد و شامل سه متد ذیل است:

```
private static void repAll()
{
    object Missing = System.Reflection.Missing.Value;

    Application app = null;
    Microsoft.Office.Interop.Word.Document doc = null;
    try
    {
        app = new Microsoft.Office.Interop.Word.Application();

        doc = app.Documents.Open(@"D:\temp\te1.docx", Missing, Missing, Missing, Missing,
            Missing, Missing, Missing, Missing);

        FindReplaceAnywhere(app, "@levelOrder", "محرمانه");
    }
```

```

        doc.SaveAs(@"D:\temp\out.docx", Missing, Missing, Missing, Missing, Missing, Missing,
Missing, Missing, Missing);
    }
    finally
    {
        try
        {
            if (doc != null) ((Microsoft.Office.Interop.Word._Document)doc).Close(true,
Missing, Missing);
        }
        finally { }
            if (app != null) ((Microsoft.Office.Interop.Word._Application)app).Quit(true, Missing,
Missing);
        }
    }

    private static void searchAndReplaceInStory(Microsoft.Office.Interop.Word.Range rngStory,
string strSearch, string strReplace)
{
    rngStory.Find.ClearFormatting();
    rngStory.Find.Replacement.ClearFormatting();
    rngStory.Find.Text = strSearch;
    rngStory.Find.Replacement.Text = strReplace;
    rngStory.Find.Wrap = WdFindWrap.wdFindContinue;
    object Missing = System.Reflection.Missing.Value;

    object arg1 = Missing; // Find Pattern
    object arg2 = Missing; //MatchCase
    object arg3 = Missing; //MatchWholeWord
    object arg4 = Missing; //MatchWildcards
    object arg5 = Missing; //MatchSoundsLike
    object arg6 = Missing; //MatchAllWordForms
    object arg7 = Missing; //Forward
    object arg8 = Missing; //Wrap
    object arg9 = Missing; //Format
    object arg10 = Missing; //ReplaceWith
    object arg11 = WdReplace.wdReplaceAll; //Replace
    object arg12 = Missing; //MatchKashida
    object arg13 = Missing; //MatchDiacritics
    object arg14 = Missing; //MatchAlefHamza
    object arg15 = Missing; //MatchControl

    rngStory.Find.Execute(ref arg1, ref arg2, ref arg3, ref arg4, ref arg5, ref arg6, ref arg7,
ref arg8, ref arg9, ref arg10, ref arg11, ref arg12, ref arg13, ref arg14, ref arg15);
}

// Main routine to find text and replace it,
// var app = new Microsoft.Office.Interop.Word.Application();
public static void FindReplaceAnywhere(Microsoft.Office.Interop.Word.Application app, string
findText, string replaceText)
{
    // http://forums.asp.net/p/1501791/3739871.aspx
    var doc = app.ActiveDocument;

    // Fix the skipped blank Header/Footer problem
    // http://msdn.microsoft.com/en-us/library/aa211923(office.11).aspx
    Microsoft.Office.Interop.Word.WdStoryType lngJunk =
doc.Sections[1].Headers[wdHeaderFooterIndex.wdHeaderFooterPrimary].Range.StoryType;

    // Iterate through all story types in the current document
    foreach (Microsoft.Office.Interop.Word.Range rngStory in doc.StoryRanges)
    {

        // Iterate through all linked stories
        var internalRangeStory = rngStory;

        do
        {
            searchAndReplaceInStory(internalRangeStory, findText, replaceText);

            try
            {
                // 6 , 7 , 8 , 9 , 10 , 11 -- http://msdn.microsoft.com/en-
us/library/aa211923(office.11).aspx
                switch (internalRangeStory.StoryType)
                {
                    case Microsoft.Office.Interop.Word.WdStoryType.wdEvenPagesHeaderStory: // 6
                    case Microsoft.Office.Interop.Word.WdStoryType.wdPrimaryHeaderStory: // 7
                    case Microsoft.Office.Interop.Word.WdStoryType.wdEvenPagesFooterStory: // 8
                    case Microsoft.Office.Interop.Word.WdStoryType.wdPrimaryFooterStory: // 9
                    case Microsoft.Office.Interop.Word.WdStoryType.wdFirstPageHeaderStory: // 9
                }
            }
        }
    }
}

```

```

10             case Microsoft.Office.Interop.Word.WdStoryType.wdFirstPageFooterStory: // 
11
12                 if (internalRangeStory.ShapeRange.Count > 0)
13                 {
14                     foreach (Microsoft.Office.Interop.Word.Shape oShp in
internalRangeStory.ShapeRange)
15                     {
16                         if (oShp.TextFrame.HasText != 0)
17                         {
18                             searchAndReplaceInStory(oShp.TextFrame.TextRange, findText,
replaceText);
19                         }
20                     }
21                     break;
22                 }
23             default:
24                 break;
25         }
26     }
27     catch
28     {
29         // On Error Resume Next
30     }
31
32     // ON ERROR GOTO 0 -- http://www.harding.edu/fmccown/vbnet_csharp_comparison.html
33
34     // Get next linked story (if any)
35     internalRangeStory = internalRangeStory.NextStoryRange;
36 } while (internalRangeStory != null); // http://www.harding.edu/fmccown/vbnet_csharp_comparison.html
37
38 }
39
40 }
```

برای تهیه pdf نیز می‌توانید به کد زیر مراجعه کنید:

```

public static void getFileDocxInPdf()
{
    // Create a new Microsoft Word application object
    Microsoft.Office.Interop.Word.Application word = new
Microsoft.Office.Interop.Word.Application();

    // C# doesn't have optional arguments so we'll need a dummy value
    object oMissing = System.Reflection.Missing.Value;

    // Get list of Word files in specified directory
    DirectoryInfo dirInfo = new DirectoryInfo(@"D:\temp");
    FileInfo[] wordFiles = dirInfo.GetFiles("*.docx");

    word.Visible = false;
    word.ScreenUpdating = false;

    foreach (FileInfo wordFile in wordFiles)
    {
        // Cast as Object for word Open method
        Object filename = (Object)wordFile.FullName;

        // Use the dummy value as a placeholder for optional arguments
        Microsoft.Office.Interop.Word.Document doc = word.Documents.Open(ref filename, ref
oMissing,
            ref oMissing, ref oMissing, ref oMissing, ref oMissing,
            ref oMissing, ref oMissing, ref oMissing, ref oMissing,
            ref oMissing, ref oMissing, ref oMissing, ref oMissing);

        doc.Activate();

        object outputFileName = wordFile.FullName.Replace(".docx", ".pdf");
        object fileFormat = WdSaveFormat.wdFormatPDF;

        // Save document into PDF Format
        doc.SaveAs(ref outputFileName,
            ref fileFormat, ref oMissing, ref oMissing,
            ref oMissing, ref oMissing, ref oMissing, ref oMissing,
            ref oMissing, ref oMissing, ref oMissing, ref oMissing,
            ref oMissing, ref oMissing, ref oMissing);
```

```
// Close the Word document, but leave the Word application open.  
// doc has to be cast to type _Document so that it will find the  
// correct Close method.  
object saveChanges = WdSaveOptions.wdDoNotSaveChanges;  
(_Document)doc.Close(ref saveChanges, ref oMissing, ref oMissing);  
doc = null;  
  
}  
  
// word has to be cast to type _Application so that it will find  
// the correct Quit method.  
(_Application)word.Quit(ref oMissing, ref oMissing, ref oMissing);  
word = null;  
}
```

نظرات خوانندگان

نویسنده: امیر نوروزیان
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۰/۲۱ ۸:۳۸

سلام؛ من از همین روش شما استفاده کردم چند وقت پیش به وسیله :bookmark

```
private Document oDoc;
public void createdoc1()
{
    var realpath = "~/template";
    var filePath = Path.Combine(HttpContext.Current.Server.MapPath("~/template"),
Lcourseid.Text + ".doc");
    var oWordApplication = new Application();
    DirectoryInfo dir = new DirectoryInfo(Server.MapPath(realpath));
    foreach (FileInfo files in dir.GetFiles())
    {
        files.Delete();
    }
    // To invoke MyMethod with the default argument value, pass
    // Missing.Value for the optional parameter.
    object missing = System.Reflection.Missing.Value;

    //object fileName = ConfigurationManager.AppSettings["DocxPath"]; @"C:\DocXExample.docx";
    string fileName = @"D:\template1.dot";
    //string fileName1 = @"D:\sss.doc";
    object newTemplate = false;

    object docType = 0;
    object isVisible = true;

    //System.Reflection.Missing.Value is used here for telling that method to use default
    //parameter values when method execution
    oDoc = oWordApplication.Documents.Open(fileName, newTemplate, docType, isVisible, ref
missing, ref missing, ref missing, ref missing, ref missing,
ref missing, ref missing, ref missing, ref missing, ref missing);
    // usable in earlier versions of Microsoft Word v2003 v11
    // if(Convert.ToInt16(oWordApplication.Version) >=11)
    {
        //Sets or returns a Boolean that represents whether a document is being viewed in reading
        layout view.
        oDoc.ActiveWindow.View.ReadingLayout = false;
    }

    //The active window is the window that currently has focus.If there are no windows open, an
exception is thrown.
    //microsoft.office.tools.word.
    oDoc.Activate();

    if (oDoc.Bookmarks.Exists("Title"))
    {
        oDoc.Bookmarks["Title"].Range.Text = "Test Field Entry from webform";
        oDoc.Bookmarks["Address"].Range.Text = "Address Field Entry from webform";
    }

    oDoc.SaveAs(filePath, ref missing);
    oWordApplication.Documents.Close(ref missing, ref missing, ref missing);
    //oWordApplication.Quit(ref SaveChanges, ref missing, ref missing, ref missing);
    ProcessRequest(filePath, Lcourseid.Text);
}
```

ولی این روش مشکلاتی هم دارد. اول اینکه باید روی سرور تنظیمات خاصی رو انجام بدی. البته از تنظیمات منظور تنظیمات دسترسی کاربران هست. ولی استفاده از داک ایکس بیشتر استقبال میشه چون دردرسش کمتره.

نویسنده: امیر عزیزخانی
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۰/۲۱ ۲۰:۶

البته Docx ابزار خوبیه ولی توی یک مثالی که خواستم ازش استفاده کنم به EXCEPTION خورد و علتش تا اونجایی که من متوجه شدم گیر دادن به محتویات اضافه XML داخل فایل بود

شاید در ابتدا فراخوانی متدهای View کار سختی به نظر برسد، ولی در واقع با استفاده از مفاهیم Lambda و Delegate expressions این کار بسیار راحت خواهد بود.

برای این کار میتوانیم متدهای view را به صورت یک delegate تعریف کرده و به view ارسال کنیم. فرض کنیم متدهای داریم برای برگرداندن مجموع ۲ عدد به صورت string:

```
public string Sum(int a,int b)
{
    return (a + b).ToString();
}
```

حال برای اینکه بتوانیم این متدهای view را به صورت یک delegate ارسال کنیم لازم است تا یک public delegate را بصورت و در خارج از تعریف کلاسها و درون یک namespace مشخصی تعریف کنیم. در اینجا برای راحتی در همان MvcTest.Controllers namespace یک delegate زیر (NameSpace MvcTest نام پروژه است) تعریف می‌کنیم:

```
public delegate string SumOf2Number(int a, int b);
```

حال میتوانیم بصورت زیر این متدهای view را از طریق ViewBag به view ارسال کنیم:

```
SumOf2Number sum2numbers = Sum;
ViewBag.SumFunc3 = sum2numbers;
```

در روش دوم، میتوانیم متدهای view را به صورت Func<int, int> ارسال کنیم. این کار را میتوانیم به دو صورت انجام دهیم، که هر دو را در تکه کد زیر خواهید دید:

```
ViewBag.SumFunc = (Func<int, int>) Sum;//way 1
ViewBag.SumFunc2 = (Func<int, int>) ((int a, int b) => { return (a + b).ToString(); });//way 2
```

همانطور که متوجه شدید، در روش اول تنها کاری که کردیم TypeCasting Sum را از طریق Func<int, int> تبدیل کردیم و در روش دوم هم یک Lambda expression را بصورت مستقیم به Func تبدیل کرده و استفاده کردیم.

میتوانیم یک Lambda expression را به یک متغیر delegate نیز ربط دهیم؛ به این صورت:

```
SumOf2Number sum2numbers2 = (int a, int b) => { return (a + b).ToString(); };
```

در نهایت کد بخش کنترلر کلّاً به اینصورت خواهد بود:

```
namespace MvcTest.Controllers
{
    public delegate string SumOf2Number(int a, int b);
```

```
public class HomeController : Controller
{
    public ActionResult Index()
    {
        SumOf2Number sum2numbers = Sum;
        SumOf2Number sum2numbers2 = (int a, int b) => { return (a + b).ToString(); };

        ViewBag.SumFunc = (Func<int,int,string>) Sum;
        ViewBag.SumFunc2 = (Func<int, int, string>)((int a, int b) => { return (a + b).ToString(); });

        ViewBag.SumFunc3 = sum2numbers;
        ViewBag.SumFunc4 = sum2numbers2;
        return View();
    }
    public string Sum(int a,int b)
    {
        return (a + b).ToString();
    }
    public ActionResult About()
    {
        ViewBag.Message = "Your application description page.";
        return View();
    }

    public ActionResult Contact()
    {
        ViewBag.Message = "Your contact page.";
        return View();
    }
}
```

و در Index View خواهیم داشت: (البته اصولاً استفاده از view در سمت controller namespace کار درستی نیست، منتها اینجا فقط یک مثال کاربردی ساده است)

```
@using MvcTest.Controllers;
@{
    ViewBag.Title = "Home Page";
}

<h1>
    @ViewBag.SumFunc(7,8)
</h1>
<h1>
    @ViewBag.SumFunc2(9, 10)
</h1>
<h1>
    @ViewBag.SumFunc3(5, 1)
</h1>
<h1>
    @ViewBag.SumFunc4(2, 3)
</h1>
```

در بیشتر وب سایت‌های شاهد نمایش تاریخ بر حسب تعداد روز/ماه و یا سال گذشته شده از آن تاریخ هستیم. برای نمونه در سایت جاری تاریخ را بر همین اساس نمایش می‌دهند. نمونه‌ای از آن مانند «در ۲ سال قبل، چهار شنبه ۲۷ دی ۱۳۹۱، ساعت ۰۳:۳۵» می‌باشد. در این مقاله قصد دارم کدهایی را جهت انجام این کار ارائه کنم. در این مثال که در ادامه شاهد آن خواهیم بود، از یک پروژه‌ی Win form ساده، جهت نمایش بهتر استفاده کرده‌ام.

جهت اینکه درک کد و یا توضیح آن نیز ساده‌تر صورت بگیرد، به نظرم ابتدا متدهای مورد استفاده و کلاس‌هایی را که از آنها استفاده کرده‌ام، معرفی کنم بهتر باشد:

از کلاس PersianCalendar جهت گرفتن روز/ماه و سال استفاده شده و سه متده به شرح زیر دارد:

: از این متده برای گرفتن ساعت تاریخ مورد نظر استفاده می‌شود. کد این متده به صورت زیر است:

```
public string GetHour(DateTime lastdate)
{
    PersianCalendar pc = new PersianCalendar();
    string result = " ساعت " + (((pc.GetHour(lastdate)) < 10) ? ("0" +
pc.GetHour(lastdate).ToString()) : (pc.GetHour(lastdate)).ToString()) + ":" +
(((pc.GetMinute(lastdate)) < 10) ? ("0" + pc.GetMinute(lastdate).ToString()) :
(pc.GetMinute(lastdate).ToString()));
    return result;
}
```

توضیح: اگر ساعت یا دقیقه تک رقمی باشد، یعنی کمتر از 10، برای نمایش بهتر آن یک صفر را به ابتدای آن اضافه می‌کنیم. یعنی ساعت 1:5 تبدیل می‌شود به 01:05

متده getDay: از این متده برای گرفتن نام روز مورد نظر استفاده می‌شود. ورودی این متده یک enum DayOfWeek است:

```
public string getDay(DayOfWeek day)
{
    string Result = "";
    switch (day)
    {
        case DayOfWeek.Friday:
            Result = "جمعه";
            break;
        case DayOfWeek.Monday:
            Result = "دوشنبه";
            break;
        case DayOfWeek.Saturday:
            Result = "شنبه";
            break;
        case DayOfWeek.Sunday:
            Result = "یکشنبه";
            break;
        case DayOfWeek.Thursday:
            Result = "پنج شنبه";
            break;
        case DayOfWeek.Tuesday:
            Result = "سه شنبه";
            break;
        case DayOfWeek.Wednesday:
            Result = "چهارشنبه";
            break;
        default:
            break;
    }
    return Result;
}
```

و در هر جایی نیاز به گرفتن تاریخ باشد، به صورت زیر عمل خواهیم کرد:

```
getDay(pc.GetDayOfWeek(LastDate))
```

pc یک متغیر از نوع persianclander میباشد. متند GetMounth که از نام این متند معلوم است، کار آن بازگشت نام ماه مورد استفاده است. کد آن نیز به صورت زیر میباشد:

```
public string GetMounth(int month)
{
    string[] monthInYear =
    { "فروردین", "اردیبهشت", "خرداد", "تیر", "مرداد", "شهریور", "مهر", "آبان", "آذر", "دی", "بهمن", "اسفند" };
    return monthInYear[month-1];
}
```

وجود -1 در هنگام return به این دلیل است که زمانیکه قصد دریافت شماره ماه را از شیء PersianClander داشته باشیم، از یک شروع میشود. یعنی برای ماه اسفند مقدار 12 و برای ماه فروردین مقدار 1 و در یک آرایه، ایندکسها از صفر شروع میشوند. و اما کد کامل آن برای تبدیل تاریخ، به صورت رشته مورد نظر، به صورت زیر است:

```
private void btnGetDate_Click(object sender, EventArgs e)
{
    DateTime LastDate = DateTime.Parse(txtLastDate.Text);
    TimeSpan ts = DateTime.Now - LastDate;
    PersianCalendar pc = new PersianCalendar();
    int DifferenceYear = DateTime.Now.Year - LastDate.Year;
    int DiffernceMounth = DateTime.Now.Month - LastDate.Month;
    if(DateTime.Now.Month>LastDate.Month)
        DiffernceMounth = DateTime.Now.Month - LastDate.Month;
    else
        DiffernceMounth=LastDate.Month-DateTime.Now.Month;
    int DifferenceDays = ts.Days;

    StringBuilder Result = new System.Text.StringBuilder("");

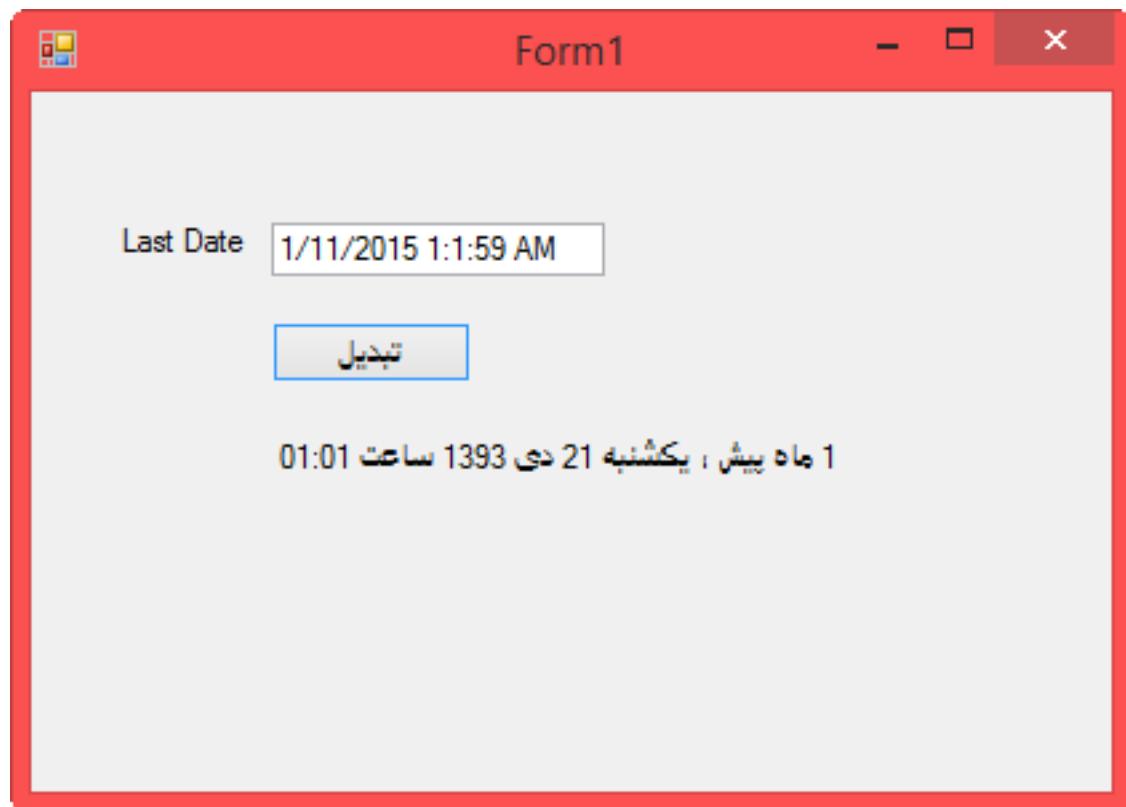
    if(DifferenceYear>0)
    {
        Result.Append(DifferenceYear.ToString() + " سال پیش ، " +
"+getDay(pc.GetDayOfWeek(LastDate))+"" +pc.GetDayOfMonth(LastDate).ToString()+" " +
GetMounth(pc.GetMonth(LastDate))+"" +pc.GetYear(LastDate)+GetHour(LastDate));
    }
    else if(DiffernceMounth>0)
    {
        Result.Append(DiffernceMounth.ToString() + " ماه پیش ، " +
getDay(pc.GetDayOfWeek(LastDate)) + " " + pc.GetDayOfMonth(LastDate).ToString() + " " +
GetMounth(pc.GetMonth(LastDate)) + " " + pc.GetYear(LastDate) + GetHour(LastDate));
    }
    else if(DifferenceDays>0)
        Result.Append(DifferenceDays.ToString() + " روز پیش ، " +
getDay(pc.GetDayOfWeek(LastDate)) + " " + pc.GetDayOfMonth(LastDate).ToString() + " " +
GetMounth(pc.GetMonth(LastDate)) + " " + pc.GetYear(LastDate) + GetHour(LastDate));
    else if(DifferenceDays==0)
        Result.Append("امروز" + " ، " + getDay(pc.GetDayOfWeek(LastDate)) + " " +
pc.GetDayOfMonth(LastDate).ToString() + " " + GetMounth(pc.GetMonth(LastDate)) + " " +
pc.GetYear(LastDate) + GetHour(LastDate));

    lblResult.Text = Result.ToString();
}
```

کد زیر برای دریافت تعداد اختلاف بین ماهها، از تاریخی گذشته تا تاریخ جاری است:

```
if(DateTime.Now.Month>LastDate.Month)
    DiffernceMounth = DateTime.Now.Month - LastDate.Month;
else
    DiffernceMounth=LastDate.Month-DateTime.Now.Month;
```

چرا از if استفاده شده است؟ فرض کنید تاریخ امروز 2015/12/2 باشد و تاریخی که قصد تبدیل آن را داریم 2014/12/10: است. تعداد اختلافی که بین تعداد ماهها است 8 ماه است و اگر این بررسی چک کردن بزرگ بودن آن دو انجام نشود، مقدار 8- را بر میگرداند که برای کار ما نادرست است. نمونه‌ای از این تبدیل :

[دانلود کدهای این مقاله](#)

نظرات خوانندگان

نویسنده: محسن خان
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۱/۲۳

یک نکته: `number.ToString("00")` به صورت خودکار ۰ ماقبل اعداد دو رقمی رو اضافه می‌کنه.

نویسنده: عثمان رحیمی
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۱/۲۳

جهت تکمیل <>

در صورت نیاز به نماش، دققه:

```
double DifferenceMinute = ts.TotalMinutes;
```

: else if آخرين قبل و

```
else if (DateTime.Now.Date == LastDate.Date && (DifferenceMinute<60 && (DateTime.Now.Hour-LastDate.Hour<=1)) )
    Result.Append(" در " + ConvertMinuteToString((int)DifferenceMinute) + " دقیقه قبل " +
" + GetHour(LastDate));
```

و تبدیل دقیقه به رشته :

```

public string ConvertMinuteToString(int minute)
{
    string Result = "";
    string[] minLessTen = { "نیم", "دو", "سه", "چهار", "پنج", "شش", "هفت", "هشت", "نه", "یک" };
    string[] minLesstwenty = { "شانزده", "پانزده", "سیزده", "دوازده", "هفده", "یازده", "دوازده", "نوزده", "هجده" };

    Dictionary<int, string> minmore = new Dictionary<int, string>
    {
        {2, "بیست"}, {3, "سی"}, {4, "چهل"}, {5, "پنجاه"}
    };

    if (minute <= 10)
        Result = minLessTen[minute - 1];
    else if (minute < 20)
        Result = minLesstwenty[(minute % 10) - 1];
    else if ((minute / 10) >= 2)
    {
        Result = minmore[minute / 10];
        if (minute % 10 > 0)
            Result += " و " + minLessTen[(minute % 10) - 1];
    }
    return Result;
}

```

* بهتر است بجای `String` از `StringBuilder` استفاده شود.

احتمالاً در بیشتر مقالات (فارسی/انگلیسی) عبارات هایی مثل نمونه‌های زیر را دیده اید :

```
where T:clas
where T:struc
...
```

در این مقاله قصد داریم بپردازیم به «مقدمه سازی پارامترهای نوع جنریک» و اینکه چه کاربردی دارد و در چه زمانی بهتر است از آن‌ها استفاده کنیم و نحوه استفاده از آنها چگونه است. فرض میکنیم که خواننده محترم با مفاهیم جنریک آشنایی دارد. در صورتیکه با جنریک‌ها آشنا نیستید ابتدا معرفی داشته باشید بر [جنبه‌ها](#) و بعد این مقاله را مطالعه فرمایید؛ به این دلیل که موضوع مورد بحث بر پایه‌ی جنریک‌ها می‌باشد.

همانطور که مطلع هستید هر عنصری جنریکی را که تعریف میکنید حداقل دارای یک پارامتر نوع هست و در زمان بکارگیری آن جنریک باید نوع آن را مشخص نماید. برای نمونه مثال زیر را در نظر بگیرید :

```
public class MyCollection<T>
{
    private List<T> collections = new List<T>();
    public void Add(T value)
    {
        collections.Add(value);
    }
}
```

کلاس فوق یک کلاس جنریک است که در هنگام ساخت نمونه‌ای از آن، باید ابتدا `data type` نوعی را که که می‌خواهیم با آن کار کنیم، تعیین کنیم. برای مثال در کد فوق در هنگام ساخت نمونه‌ای از آن، نوع `int` را برای آن مشخص میکنیم و هر وقت بخواهیم متده `Add` آن را فراخوانی کنیم، فقط نوعی را قبول خواهد کرد که در ابتدا برای آن تعیین کرده ایم (`int`):

```
MyCollection<int> myintObj = new MyCollection<int>();
myintObj.Add(12);
myintObj.Add(33);
myintObj.Add(33.3); // ERROR z
```

سؤال: می‌خواهیم فقط نوع‌هایی را بتوان به `T` نسبت داد که از نوع ارجاعی (`reference type`) هستند و یا فقط نوع‌هایی را به `T` نسبت داد که یک سازنده دارند؛ چگونه؟

ایجاد قیدها یا محدودیت‌ها بر روی پارامترهای جنریک‌ها شامل پنج حالت می‌باشد:

حالات اول : `Where T:struct`
در این حالت `T` باید یک ساختار باشد .

حالات دوم : `where T:class`

`T` باید یک نوع ارجاعی باشد. اگر در مثال فوق این قید را به آن اضافه کنیم، در هنگام ساخت نمونه‌ای از کلاس فوق، اگر یک نوع `value type` را به `T` نسبت دهیم، در هنگام وارد کردن یک نوع `value type` با خطأ مواجه خواهیم شد. مثال:

```
public class MyCollection<T> where T:class
{
    private List<T> collections = new List<T>();
    public void Add(T value)
    {
        collections.Add(value);
    }
}
```

و برای استفاده :

```
MyCollection<int> myintObj = new MyCollection<int>(); // ERROR , int is value type
```

حالت سوم : Where T:new()

نوعی که به T نسبت داده می شود باید یک سازنده‌ی پیش فرض داشته باشد.
 داخل پرانتز : سازنده‌ی پیش فرض : زمانی که شما یک کلاس می‌نویسید اگر آن کلاس دارای هیچ سازنده‌ی کلاس نباشد، کامپایلر یک سازنده‌ی بدون پارامتر را به کلاس فوق اضافه می‌کند که کار آن مقدار دهی به فیلدات کلاس است. در اینجا از مقادیر پیش فرض استفاده می‌شود. مثلاً برای int مقدار صفر و برای string مقدار "" و به همین ترتیب. اگر از مقدار دهی پیش فرض توسط کامپایلر خرسند نیستید، می‌توانید سازنده‌ی پیش فرض را تغییر داده و مطابق میل خود فیلدات را مقدار دهی اولیه کنید.

حالت چهارم : where T:NameOfClass

نوعی که به T نسبت داده می شود باید از کلاس NameOfClass ارث بری کرده باشد.

حالت پنجم : where T:NameOfInterface

همانند حالت چهارم می‌باشد؛ با این تفاوت: نوعی که به T نسبت داده می شود باید واسط NameOfInterface را پیاده سازی کرده باشد.

پنج حالت فوق نمونه‌هایی از ایجاد محدودیت بر روی پارامتر نوع اعضای جنریک بودند و اما در ادامه قصد داریم نکاتی را در این باب، بیان کنیم:

نکته اول : می‌توانید محدودیت‌های فوق را با هم ترکیب کنید برای اینکار آنها را با کاما از هم جدا کنید :

```
public class MyCollection<T> where T:class, IDisposable, new()
{
    //content
}
```

نوعی که به T نسبت داده می شود
 باید از نوع ارجاعی باشد.
 باید واسط IDisposable را پیاده سازی کرده باشد.
 باید یک سازنده‌ی پیش فرض داشته باشد.

نکته دوم : زمانیکه از چندین محدودیت استفاده می‌کنید مثل مثال فوق، باید محدودیت new در آخرین جایگاه محدودیت‌ها قرار گیرد؛ در غیر اینصورت با خطای زمان ترجمه روبه رو خواهد شد .

نکته سوم : می‌توان محدودیت‌های فوق را علاوه بر کلاس، بر روی متدهای جنریک نیز اعمال کنید:

```
public void Swap<T>(ref T val1, ref T val2) where T:struct
{
    //content
}
```

نکته چهارم : زمانیکه کلاس و یا متدهای شما بیش از یک نوع پارامتر از نوع جنریک را دریافت می‌کنند، باید محدودیت‌های مورد نظر را برای هر کدام به صورت جداگانه قید کنید. به طور مثال به کلاس زیر که دو پارامتر T و K را دارد، باید برای هر کدام جداگانه محدودیت‌های مورد نظر را اعمال کنیم (در صورت نیاز):

```
public class MyCollection<T,K> where T:class where K:IDisposable, new()
```

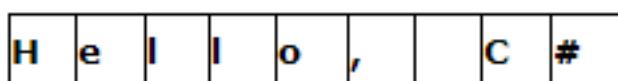
```
//content {  
}
```

رشته، مجموعه‌ای از کاراکترهاست که پشت سرهم، در مکانی از حافظه قرار گرفته‌اند. هر کاراکتر حاوی یک شماره سریال در جدول [یونیکد](#) هست. به طور پیش فرض دات نت برای هر کاراکتر (نوع داده char) شانزده بیت در نظر گرفته است که برای 65536 کاراکتر کافی است.

برای نگهداری از رشته‌ها و انجام عملیات بر روی آنها در دات نت از نوع `System.String` استفاده می‌کنیم:

```
string greeting = "Hello, C#";
```

که در این حالت مجموعه‌ای از کاراکترها را ایجاد خواهد کرد:

اتفاقاتی که در داخل کلاس `String` رخ می‌دهد بسیار ساده است و ما را از تعریف `[char]` بی‌نیاز می‌کند تا مجبور نشویم خانه‌های آرایه را به ترتیب پر کنیم. از معاوی استفاده از آرایه `char` می‌توان موارد زیر را برشمارد:
خانه‌های آن یک ضرب پر نمی‌شوند بلکه به ترتیب، خانه به خانه پر می‌شوند.
قبل از انتساب متن باید از طول متن مطمئن شویم تا بتوانیم تعداد خانه‌ها را بر اساس آن ایجاد کنیم.
همه عملیات آرایه‌ها از پر کردن ابتدای کار گرفته تا هر عملی، نیاز است به صورت دستی صورت بگیرد و تعداد خطوط کد برای هر کاری هم بالا می‌رود.

البته استفاده از `String` هم راه حل نهایی برای کار با متون نیست. در انتهای این مطلب مورد دیگری را نیز بررسی خواهیم کرد. از ویژگی دیگر رشته‌ها این است که آن‌ها شباهت زیادی به آرایه‌ای از کاراکترها دارند؛ ولی اصلاً شبیه آن‌ها نیستند و نمی‌توانند به صورت یک آرایه آن‌ها را مقداردهی کنند. البته کلاس `String` امکاناتی را با استفاده از `indexer` [] مهیا کرده است که می‌توانند بر اساس اندیس‌ها به کاراکترها به صورت جداگانه دسترسی داشته باشید ولی نمی‌توانند آن‌ها را مقدار دهی کنند. این اندیس‌ها از 0 تا طول آن-1 ادامه دارند.

```
string str = "abcde";
char ch = str[1]; // ch == 'b'
str[1] = 'a'; // Compilation error!
ch = str[50]; // IndexOutOfRangeException
```

همانطور که میدانیم برای مقداردهی رشته‌ها از علامت‌های نقل قول "" استفاده می‌کنیم که باعث می‌شود اگر بخواهیم علامت " را در رشته‌ها داشته باشیم نتوانیم. برای حل این مشکل از علامت \ استفاده می‌کنیم که البته باعث استفاده از بعضی کاراکترهای خاص دیگر هم می‌شود:

```
string a="Hello \"C#\\"";
string b="Hello \r\n C#";
string c="C:\\a.jpg";
```

مساوی با اینتر //
چاپ خود علامت \ -مسیردهی //

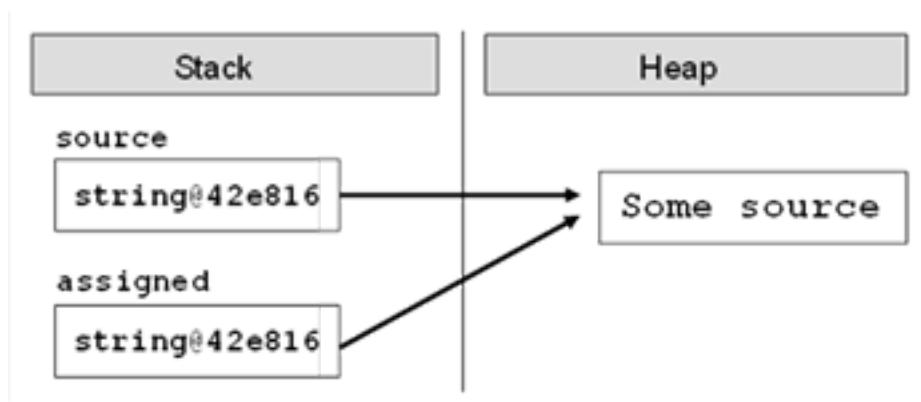
البته اگر از علامت @ در قبل از رشته استفاده شود علامت \ بی اثر خواهد شد.

```
string c=@"C:\\a.jpg";// == "C:\\a.jpg"
```

مقداردهی رشته ها و پایدار (تغییر ناپذیر) بودن آنها **Immutable**

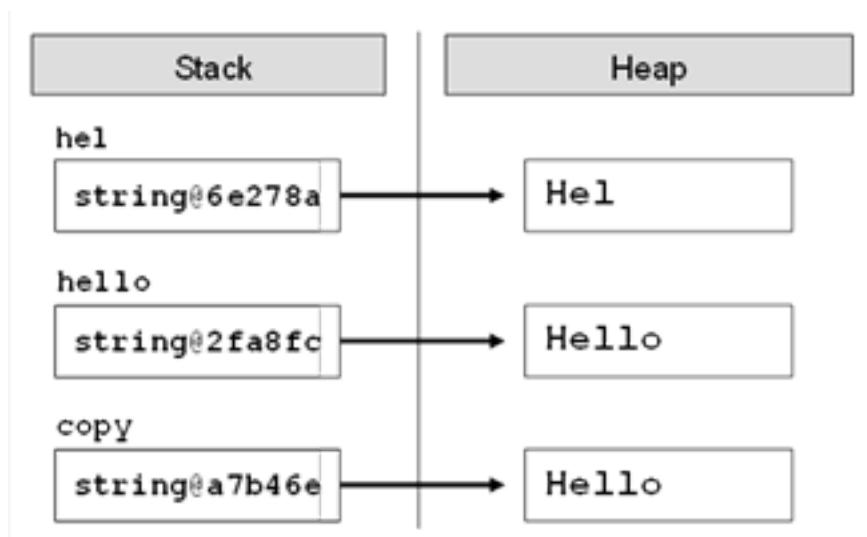
رشته ها ساختاری پایدار هستند؛ به این معنی که به صورت reference مقداردهی می شوند. موقعی که شما مقداری را به یک رشته انتساب می دهید، مقدار متغیر در Heap یا [لينک](#) String pool در ذخیره می شوند و اگر همین متغیر را به یک متغیر دیگر انتساب دهیم، متغیر جدید مقدار آن را دیگر در حافظه پویا (داینامیک) Heap به عنوان مقدار جدید ذخیره نخواهد کرد؛ بلکه تنها یک some source pointer خواهد بود که به آدرس حافظه متغیر اولی اشاره می کند. به مثال زیر دقت کنید. متغیر source را ذخیره می کند و بعد همین متغیر، به متغیر assigned انتساب داده می شود؛ ولی مقداری جابجا نمی شود. بلکه متغیر assign آدرسی در حافظه اشاره می کند که متغیر source اشاره می کند. هرگاه که در یکی از متغیرها، تغییری رخ دهد، همان متغیری که تغییر کرده است، به آدرس جدید با محتوای تغییر داده شده اشاره می کند.

```
string source = "Some source";
string assigned = source;
```

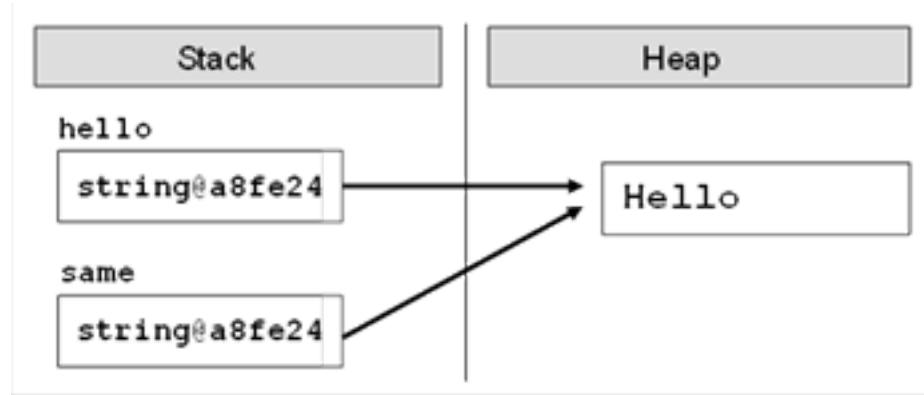

این ویژگی نوع reference برای ساختارهای **Immutable** به معنی پایدار رخ می دهد و نه برای ساختارهای ناپایدار (تغییر پذیر) mutable؛ به این خاطر که آنها مقدیرشان را مستقیماً تغییر میدهند و اشاره ای در حافظه صورت نمی گیرد.

```
string hel = "Hel";
string hello = "Hello";
string copy = hel + "lo";
```



```
string hello = "Hello";
string same = "Hello";
```


برای اطلاعات بیشتر در این زمینه این [لينک](#) را مطالعه نمایید.

مقایسه رشته ها

برای مقایسه دو رشته میتوان از علامت `==` یا از متده `Equals` استفاده نماییم. در این حالت به خاطر اینکه کد حروف کوچک و بزرگ متفاوت است، مقایسه حروف هم متفاوت خواهد بود. برای اینکه حروف کوچک و بزرگ تاثیری بر مقایسه ما نگذارند و `#` را با `C#` برابر بدانند باید از متده `Equals` به شکل زیر استفاده کنیم:

```
Console.WriteLine(word1.Equals(word2,
    StringComparison.CurrentCultureIgnoreCase));
```

برای اینکه بزرگی و کوچکی اعداد را مشخص کنیم از علامت های `<` و `>` استفاده میکنیم ولی برای رشته ها از متده `CompareTo` بهره میبریم که چیزی قرار گیری آنها را بر اساس حروف الفبا مقایسه میکند و سه عدد، میتواند خروجی آن باشد. اگر 0 باشد یعنی برابر هستند، اگر -1 باشد رشته اولی قبل از رشته دومی است و اگر 1 باشد رشته دومی قبل از رشته اولی است.

```
string score = "sCore";
string scary = "scary";

Console.WriteLine(score.CompareTo(scary));
Console.WriteLine(scary.CompareTo(score));
Console.WriteLine(scary.CompareTo(scary));

// Console output:
// 1
// -1
// 0
```

اینبار هم برای اینکه حروف کوچک و بزرگ، دخالتی در کار نداشته باشند، میتوانید از داده شمارشی `StringComparison` در متده `string.Compare(s1,s2,StringComparison)` استفاده نمایید؛ یا از نوع داده ای `boolean` برای تعیین نوع مقایسه استفاده کنید.

```
string alpha = "alpha";
string score1 = "sCorE";
string score2 = "score";

Console.WriteLine(string.Compare(alpha, score1, false));
Console.WriteLine(string.Compare(score1, score2, false));
Console.WriteLine(string.Compare(score1, score2, true));
```

```
Console.WriteLine(string.Compare(score1, score2,
    StringComparison.CurrentCultureIgnoreCase));
// Console output:
// -1
// 1
// 0
// 0
```

نکته: برای مقایسه برابری دو رشته از متد `Equals` یا `Compare` استفاده کنید و فقط برای تعیین کوچک یا بزرگ بودن از `culture` استفاده نمایید. دلیل آن هم این است که برای مقایسه از فرهنگ `culture` فعلی سیستم استفاده می‌شود و نظم جدول یونیکد را رعایت نمی‌کنند و ممکن است بعضی رشته‌های نابرابر با یکدیگر برابر باشند. برای مثال در زبان آلمانی دو رشته "SS" و "ß" یکدیگر برابر هستند.

عبارات با قاعده Regular Expression

این عبارات الگوهایی هستند که قرار است عبارات مشابه الگوی را در رشته‌ها پیدا کنند. برای مثال الگوی `[A-Z0-9]+` مشخص می‌کند که رشته مورد نظر نباید خالی باشد و حداقل با یکی از حروف بزرگ یا اعداد پرشده باشد. این الگوها میتوانند برای واکسی داده‌ها یا قالب‌های خاص در رشته‌ها به کار بروند. برای مثال شماره تماس‌ها، [پست الکترونیکی](#) و ... در [اینجا](#) میتوانند نحوه الگوسازی را بیاموزید. کد زیر بر اساس یک الگو، شماره تماس‌های مورد نظر را یافته و البته با فیلتر گذاری آن‌ها را نمایش می‌دهد:

```
string doc = "Smith's number: 0898880022\nFranky can be "
    "found at 0888445566.\nSteven's mobile number: 0887654321";
string replacedDoc = Regex.Replace(
    doc, "(08)[0-9]{8}", "$1*****");
Console.WriteLine(replacedDoc);
// Console output:
// Smith's number: 08*****
// Franky can be found at 08*****.
// Steven' mobile number: 08*****
```

سه شماره تماس در رشته‌ی بالا با الگوی ما همخوانی دارند که بعد با استفاده از متد `Regex.Replace` در شی `Regex` عبارات دلخواه خودمان را جایگزین شماره تماس‌ها خواهیم کرد. الگوی بالا شماره تماس‌هایی را می‌باید که با 08 آغاز شده‌اند و بعد از آن 8 عدد دیگر از 0 تا 9 قرار گرفته‌اند. بعد از اینکه متن مطابق الگو یافت شد، ما آن را با الگوی `$1*****` جایگزین می‌کنیم که علامت `$` یک `placeholder` برای یک گروه است. هر عبارت () در عبارات با قاعده یک گروه حساب می‌شود و اولین پرانتز `$1` و دومین پرانتز `$2` که در عبارت بالا (08) می‌شود `$1` و به جای مابقی الگو، 8 علامت ستاره نمایش داده می‌شود.

اتصال رشته‌ها در Loop

برای اتصال رشته‌ها ما از علامت `+` یا متد ایستای `string.concat` استفاده می‌کنیم ولی استفاده‌ی از آن در داخل یک حلقه باعث کاهش کارآیی برنامه خواهد شد. برای همین باید بینم در حین انتقال رشته‌ها در حافظه چه اتفاقی رخ میدهد. ما در اینجا دو رشته `str1` و `str2` داریم که عبارات "super" و "star" را نگه داری می‌کنند و در واقع دو متغیر هستند که به حافظه‌ی پویای Heap اشاره می‌کنند. اگر این دو را با هم جمع کنیم و نتیجه را در متغیر `result` قرار دهیم، سه متغیر می‌شوند که هر کدام به حافظه‌ای جداگانه در `heap` اشاره می‌کنند. در واقع برای این اتصال، قسمت جدیدی از حافظه تخصیص داده شده و مقدار جدید در آن نشسته‌است. در این حالت یک متغیر جدید ساخته شد که به آدرس آن اشاره می‌کند. کل این فرآیند یک فرآیند کاملاً زمانبر است که با تکرار این عمل موجب از دست دادن کارآیی برنامه می‌شود؛ به خصوص اگر در یک حلقه این کار صورت بگیرد.

سیستم دات نت همانطور که میدانید شامل [GC](#) یا سیستم خودکار پاکسازی حافظه است که برنامه نویس را از `dispose` کردن بسیاری از اشیاء بی نیاز می‌کند. موقعی که متغیری به قسمتی از حافظه اشاره می‌کند که دیگر بلا استفاده است، سیستم به صورت خودکار آنها را پاکسازی می‌کند که این عمل زمان بر هم خودش موجب کاهش کارآیی می‌شود. همچنین انتقال رشته‌ها از یک مکان حافظه به مکانی دیگر، باز خودش یک فرآیند زمانبر است؛ به خصوص اگر رشته مورد نظر طولانی هم باشد. مثال عملی: در تکه کد زیر قصد داریم اعداد 1 تا 20000 را در یک رشته الحق کنیم:

```
DateTime dt = DateTime.Now;
string s = "";
for (int index = 1; index <= 20000; index++)
{
    s += index.ToString();
}
Console.WriteLine(s);
```

```
Console.WriteLine(dt);
Console.WriteLine(DateTime.Now);
Console.ReadKey();
```

کد بالا تاز زمان نمایش کامل، بسته به قدرت سیستم ممکن است یکی دو ثانیه طول بکشد. حالا عدد را به 200000 تغییر دهید (یک صفر اضافه تر). برنامه را اجرا کنید و مجدداً تست بزنید. در این حالت چند دقیقه ای بسته به قدرت سیستم زمان خواهد برد؛ مثلاً دو دقیقه یا سه دقیقه یا کمتر و بیشتر.

عملیاتی که در حافظه صورت میگیرد این چند گام را طی میکند:

قسمتی از حافظه به طور موقت برای این دور جدید حلقه، گرفته میشود که به آن بافر میگوییم.

رشته قبلی به بافر انتقال میابد که بسته به مقدار آن زمان بر و کند است؛ 5 کیلو یا 5 مگابایت یا 50 مگابایت و ... شماره تولید شده جدید به بافر چسبانده میشود.

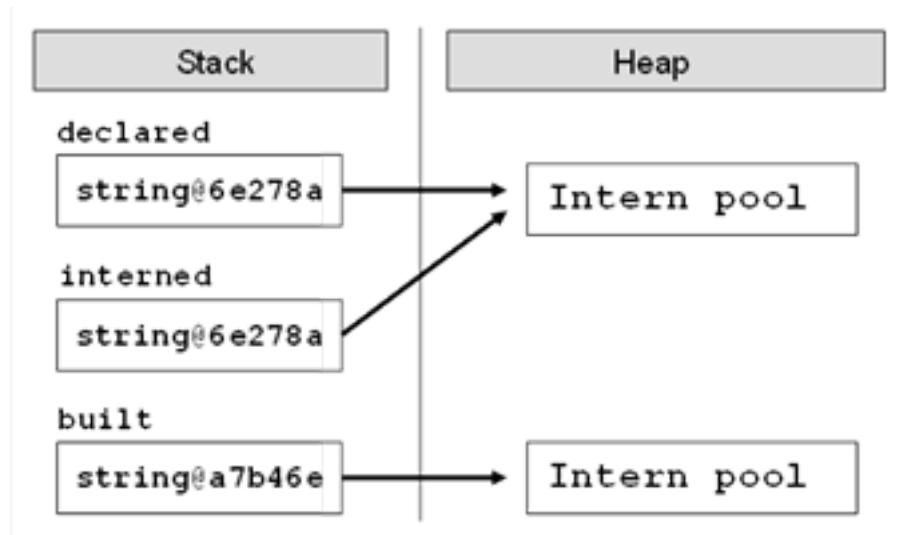
باfer به یک رشته تبدیل میشود و جایی برای خود در حافظه Heap میگیرد.

حافظه رشته قدیمی و باfer دیگر بلا استفاده شده‌اند و توسط GC پاکسازی میشوند که ممکن است عملیاتی زمان بر باشد.

String Builder

این کلاس ناپایدار و تغییر پذیر است. به کد و شکل زیر دقت کنید:

```
string declared = "Intern pool";
string built = new StringBuilder("Intern pool").ToString();
```


این کلاس دیگر مشکل الحق رشته‌ها یا دیگر عملیات پردازشی را ندارد. بباید مثال قبل را برای این کلاس هم بررسی نماییم:

```
StringBuilder sb = new StringBuilder();
sb.Append("Numbers: ");

DateTime dt = DateTime.Now;
for (int index = 1; index <= 200000; index++)
{
    sb.Append(index);
}
Console.WriteLine(sb.ToString());
Console.WriteLine(dt);
Console.WriteLine(DateTime.Now);
Console.ReadKey();
```

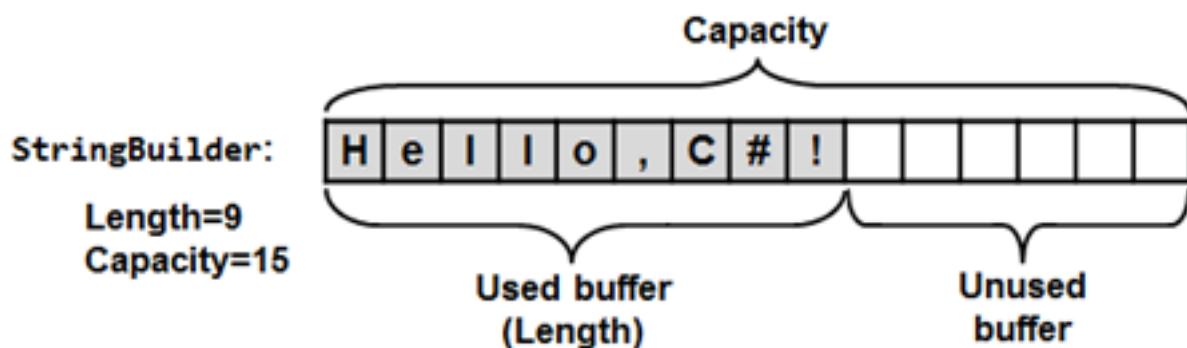
اکنون همین عملیات چند دقیقه‌ای قبل، در زمانی کمتر، مثلاً دو ثانیه انجام می‌شود. حال این سوال پیش می‌آید مگر کلاس `stringbuilder` چه میکند که زمان پردازش آن قدر کوتاه است؟

همانطور که گفتم این کلاس `mutable` یا تغییر پذیر است و برای انجام عملیات‌های ویرایشی نیازی به ایجاد شئ جدید در حافظه ندارد؛ در نتیجه باعث کاهش انتقال غیرضروری داده‌ها برای عملیات پایه‌ای چون الحق رشته‌ها می‌گردد.

`StringBuilder` شامل یک بافر با ظرفیتی مشخص است (به طور پیش فرض 16 کاراکتر). این کلاس آرایه‌هایی از کاراکترها پیاده سازی می‌کند که برای عملیات و پردازش‌هاییش از یک رابط کاربرپسند برای برنامه نویسان استفاده می‌کند. اگر تعداد کاراکترها کمتر از 16 باشد مثلاً 5، فقط 5 خانه آرایه استفاده می‌شود و مابقی خانه‌ها خالی می‌مانند و با اضافه شدن یک کاراکتر جدید، دیگر شئ جدیدی در حافظه درست نمی‌شود؛ بلکه در خانه ششم قرار می‌گیرد و اگر تعداد کاراکترهایی که اضافه می‌شوند باعث شود از 16 کاراکتر رد شود، مقدار خانه‌ها دو برابر می‌شوند؛ هر چند این عملیات دو برابر شدن `resizing` عملیاتی کند است ولی این اتفاق به ندرت رخ می‌دهد.

کد زیر یک آرایه 15 کاراکتری ایجاد می‌کند و عبارت `Hello C#!` را در آن قرار می‌دهد.

```
StringBuilder sb = new StringBuilder(15);
sb.Append("Hello, C#!");
```


در شکل بالا خانه‌هایی خالی مانده است `unused` و جا برای کاراکترهای جدید به اندازه خانه‌های `unused` هست و اگر بیشتر شود همانطور که گفتم تعداد خانه‌ها 2 برابر می‌شوند که در اینجا می‌شود 30.

استفاده از متدهای `string.Format`

از این متدهای نوشتن یک متن به صورت قالب و سپس جایگزینی مقادیر استفاده می‌شود:

```
DateTime date = DateTime.Now;
string name = "David Scott";
string task = "Introduction to C# book";
string location = "his office";

string formattedText = String.Format(
    "Today is {0:MM/dd/yyyy} and {1} is working on {2} in {3}.",
    date, name, task, location);
Console.WriteLine(formattedText);
```

در کد بالا ابتدا ساختار قرار گرفتن تاریخ را بر اساس الگویین `{}` مشخص می‌کنیم و متغیر `date` در آن قرار می‌گیرد و سپس برای `{1}, {2}, {3}` به ترتیب قرار گیری آن‌ها متغیرهای `name, last, location` قرار می‌گیرند. از `ToString()` هم می‌توان برای فرمات بندی خروجی استفاده کرد؛ مثل همین عبارت `MM/dd/yyyy` در خروجی نوع داده تاریخ و زمان.

نظرات خوانندگان

نوبسند: شهریور جعفری
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۱/۲۹ ۱۸:۱۰

یک سوال منظور از Gac اینجا چیه؟

نوبسند: علی یگانه مقدم
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۱/۲۹ ۱۸:۴۸

ممنون که گوشزد کردید؛ عذر میخوام. مطلب ویرایش شد. منظور GC بود. بندۀ اشتباه‌ها نوشتتم GAC.

فرض کنید قبل از کلاسی بنام CollectionClass را داشته‌اید که در آن یک آرایه از نوع String[] تعریف کرده‌اید. همچنین n تا کلاس هم دارید که از آرایه‌ی تعریف شده‌ی در CollectionClass استفاده می‌کنند. تا اینجا مشکل نیست. مشکل زمانی شروع می‌شود که متوجه می‌شوید دیگر این آرایه کارآیی ندارد و باید آن را با List<string> جایگزین کنید. واضح است که نمی‌توانید همه کلاس‌هایی را که از CollectionClass استفاده کرده‌اند، بیایید و آنها را تغییر دهید؛ چرا که شاید برخی از کلاس‌ها اصلاً در دسترس شما نباشند یا هر دلیل دیگری.

راهگشای این مشکل، استفاده از الگوی طراحی Iterator است. در این الگو، باید کلاس CollectionClass ابتدا واسط IEnumerable را پیاده سازی نماید. این واسط متدی بنام GetEnumerator دارد که می‌توان به کمک آن، درون آرایه یا هر نوع کالکشن دیگری حرکت کرده و آیتم‌های آن را برگرداند. ([مطالعه بیشتر](#))

اول این الگو را پیاده سازی می‌کنیم و در ادامه توضیح می‌دهیم که چگونه مشکل ما را حل می‌کند:

ابتدا باید کلاس CollectionClass واسط IEnumerable را پیاده سازی نماید. در ادامه بدنه متد GetEnumerator را می‌نویسیم:

```
public class CollectionClass : IEnumerable
{
  private string[] mySet = { "Array of String 1", "Array of String 2", "Array of String 3" };
  public IEnumerator GetEnumerator()
  {
    //return arrayStrings.GetEnumerator();
    foreach (var element in mySet)
    {
      yield return element;
    }
  }
}
```

در اینجا یک آرایه رشته‌ای را بنام mySet تعریف کرده‌ایم و مقادیر مختلفی را در آن قرار داده‌ایم. سپس در متد GetEnumerator اعضای این آرایه را خوانده و return می‌کنیم. ([yield چیست؟](#))

وقتی از این کلاس می‌خواهیم استفاده کنیم، داریم:

```
CollectionClass c = new CollectionClass();
foreach (var element in c)
{
  Console.WriteLine(element);
}
```

در این حالت مهم نیست که مجموعه‌ی مورد نظر، آرایه هست یا هر نوع کالکشن دیگری. لذا وقتی بخواهیم نوع mySet را تغییر دهیم، نگران نخواهیم بود؛ چراکه فقط کافی است کلاس CollectionClass را تغییر دهیم. بصورت زیر:

```
public class CollectionClass : IEnumerable
{
  //private readonly string[] arrayStrings = { "Array of String 1", "Array of String 2", "Array
  of String 3" };
  private List<string> mySet= new List<string>() { "Array of String 1", "Array of String 2",
  "Array of String 3" };
  public IEnumerator GetEnumerator()
  {
    foreach (var element in mySet)
    {
      yield return element;
    }
  }
}
```

بعضی از داده‌ها ساختارهای ساده‌ای دارند و به صورت یک صف یا یک نوار ضبط به ترتیب پشت سر هم قرار می‌گیرند؛ مثل ساختاری که صفحات یک کتاب را نگهداری می‌کند. یکی از نمونه‌های این ساختارها، List، صف، پشته و مشتقات آن‌ها می‌باشند.

ساختار داده‌ها چیست؟

در اغلب اوقات، موقعی که ما برنامه‌ای را می‌نویسیم با اشیاء یا داده‌های زیادی سر و کار داریم که گاهی اوقات اجزایی را به آن‌ها اضافه یا حذف می‌کنیم و در بعضی اوقات هم آن‌ها را مرتب سازی کرده یا اینکه پردازش دیگری را روی آن‌ها انجام میدهیم. به همین دلیل بر اساس کاری که قرار است انجام دهیم، باید داده‌ها را به روش‌های مختلفی ذخیره و نگه داری کنیم و در اکثر این روش‌ها داده‌ها به صورت منظم و پشت سر هم در یک ساختار قرار می‌گیرند.

ما در این مقاله، مجموعه‌ای از داده‌ها را در قالب ساختارهای متفاوتی بر اساس منطق و قوانین ریاضیات مدیریت می‌کنیم و بدیهی است که انتخاب یک ساختار مناسب برای هر کاری موجب افزایش کارآیی و کارآمدی برنامه خواهد گشت. می‌توانیم در مقدار حافظه‌ی مصرفی و زمان، صرفه جویی کنیم و حتی گاهی تعداد خطوط کدنویسی را کاهش دهیم.

نوع داده انتزاعی -ADT

به زبان خیلی ساده لایه انتزاعی به ما تنها یک تعریف از ساختار مشخص شده‌ای را می‌دهد و هیچگونه پیاده سازی در آن وجود ندارد. برای مثال در لایه انتزاعی، تنها خصوصیت و عملگرها و ... مشخص می‌شوند. ولی کد آن‌ها را پیاده سازی نمی‌کنیم و این باعث می‌شود که از روی این لایه بتوانیم پیاده سازی‌های متفاوت و کارآیی‌های مختلفی را ایجاد کنیم.

ساختار داده‌های مختلف در برنامه نویسی:

خطی یا Linear: شامل ساختارهایی چون لیست و صف و پشته است:

درختی یا Tree-Like: درخت باینری، درخت متوازن و B-Trees

Dictionary: شامل یک جفت کلید و مقدار است در جدول هش

بقیه: گراف‌ها، صف الیت، Multi bags، Multi sets

در این مقاله تنها ساختارهای خطی را دنبال می‌کنیم و در آینده ساختارهای پیچیده‌تری را نیز بررسی خواهیم کرد و نیاز است بررسی کنیم کی و چگونه باید از آن‌ها استفاده کنیم. ساختارهای لیستی از محبوب‌ترین و پراستفاده‌ترین ساختارها هستند که با اشیاء زیادی در دنیای واقعی سازگاری دارند. مثال زیر را در نظر بگیرید:

قرار است که ما از فروشگاهی خرید کنیم و هر کدام از اجناس (المان‌ها) فروشگاه را که در سبد قرار دهیم، نام آن‌ها در یک لیست ثبت خواهد شد و اگر دیگر المان یا جنسی را از سبد بیرون بگذاریم، از لیست خط خواهد خورد.

همان که گفتم یک ADT میتواند ساختارهای متفاوتی را پیاده سازی کند. یکی از این ساختارها اینترفیس system.collection.IList است که پیاده سازی آن منجر به ایجاد یک کلاس جدید در سیستم دات نت خواهد شد. پیاده سازی اینترفیس‌ها در سی شارپ، قوانین و قرادادهای خاص خودش را دارد و این قوانین شامل مجموعه‌ای از متدها و خصوصیت‌های است. برای پیاده سازی هر کلاسی از این اینترفیس‌ها باید این متدها و خصوصیت‌ها را هم در آن پیاده کرد.

با ارث بری از اینترفیس system.collection.IList باید رابطه‌ای زیر در آن پیاده سازی گردد:

افزودن المان به آخر لیست	<code>(void Add(object</code>
حذف یک المان خاص از لیست	<code>(void Remove(object</code>
حذف کلیه المان‌ها	<code>()void Clear</code>
شامل این داده می‌شود یا خیر؟	<code>(bool Contains(object</code>
حذف یک المان بر اساس جایگاه یا اندیسش	<code>(void RemoveAt(int</code>
افزودن یک المان در جایگاهی (اندیس) خاص بر اساس مقدار position	<code>(void Insert(int, object</code>

افزودن المان به آخر لیست	(void Add(object
اندیس یا جایگاه یک عنصر را برابر می‌گرداند	(int IndexOf(object
ایندکسر، برای دسترسی به عنصر در اندیس مورد نظر	[this[int

لیست‌های ایستا static Lists

آرایه‌ها می‌توانند بسیاری از خصوصیات ADT را پیاده کنند ولی تفاوت بسیار مهم و بزرگی با آن‌ها دارند و آن این است که لیست به شما اجازه می‌دهد به هر تعدادی که خواستید، المان‌های جدیدی را به آن اضافه کنید؛ ولی یک آرایه دارای اندازه‌ی ثابت Fix است. البته این نکته قابل تأمل است که پیاده سازی لیست با آرایه‌ها نیز ممکن است و باید به طور خودکار طول آرایه را افزایش دهید. دقیقاً همان اتفاقی که برای [stringbuilder](#) در این [مقاله](#) توضیح دادیم رخ می‌دهد. به این نوع لیست‌ها، لیست‌های ایستایی که به صورت آرایه‌ای توسعه پذیر پیاده سازی می‌شوند می‌گویند. کد زیر پیاده سازی چنین لیستی است:

```
public class CustomArrayList<T>
{
    private T[] arr;
    private int count;

    public int Count
    {
        get
        {
            return this.count;
        }
    }

    private const int INITIAL_CAPACITY = 4;

    public CustomArrayList(int capacity = INITIAL_CAPACITY)
    {
        this.arr = new T[capacity];
        this.count = 0;
    }
}
```

در کد بالا یک آرایه با طول متغیر `INITIAL_CAPACITY` که پیش فرض آن را 4 گذاشته ایم می‌سازیم و از متغیر `count` برای حفظ تعداد عناصر آرایه استفاده می‌کنیم و اگر حین افزودن المان جدید باشیم و `count` بزرگتر از `INITIAL_CAPACITY` رسیده باشد، باید طول آرایه افزایش پیدا کند که کد زیر نحوه افزودن المان جدید را نشان می‌دهد. استفاده از حرف `T` بزرگ مربوط به مباحث [Generic](#) هست. به این معنی که المان ورودی می‌تواند هر نوع داده‌ای باشد و در آرایه ذخیره شود.

```
public void Add(T item)
{
    GrowIfArrIsFull();
    this.arr[this.count] = item;
    this.count++;
}

public void Insert(int index, T item)
{
    if (index > this.count || index < 0)
    {
        throw new IndexOutOfRangeException(
            "Invalid index: " + index);
    }
    GrowIfArrIsFull();
    Array.Copy(this.arr, index,
              this.arr, index + 1, this.count - index);
    this.arr[index] = item;
    this.count++;
}

private void GrowIfArrIsFull()
{
    if (this.count + 1 > this.arr.Length)
    {
        T[] extendedArr = new T[this.arr.Length * 2];
        Array.Copy(this.arr, extendedArr, this.count);
        this.arr = extendedArr;
    }
}
```

```

    }

public void Clear()
{
    this.arr = new T[INITIAL_CAPACITY];
    this.count = 0;
}

```

در متدهای Add و GrowIfArrIsFull بزرگی آرایه کم آمده است یا خیر؟ اگر جواب مثبت باشد، طول آرایه را دو برابر طول فعلی اش افزایش می‌دهد و خط دوم المان جدیدی را در اولین خانه‌ی جدید اضافه شده قرار می‌دهد. همانطور که می‌دانید مقدار count همیشه یکی بیشتر از آخرین اندیس است. پس به این ترتیب مقدار count همیشه به خانه‌ی بعدی اشاره می‌کند و سپس مقدار count به روز می‌شود. متدهای insert و remove که در کد بالا وجود دارد اندیس داده شده قرار می‌دهد. جهت این کار از سومین سازنده‌ی array.copy استفاده می‌کنیم. برای این کار آرایه مبدا و مقصد را یکی در نظر می‌گیریم و از اندیس داده شده به بعد در آرایه فعلی، یک کپی تهیه کرد و در خانه‌ی بعد اندیس داده شده به بعد قرار می‌دهیم. با این کار آرایه ما یک واحد از اندیس داده شده یک خانه، به سمت جلو حرکت می‌کند و الان خانه index+1 و index مقدار یک مقدار هستند که در خط بعدی مقدار جدید را داخل آن قرار می‌دهیم و متغیر count را به روز می‌کنیم. باقی موارد را چون پردازش‌های جست و جو، پیدا کردن اندیس یک المان و گزینه‌های حذف، به خودتان واگذار می‌کنم.

لیست‌های پیوندی Linked List - پیاده‌سازی پویا

همانطور که دیدید لیست‌های ایستاداری مشکل بزرگی هستند و آن هم این است که با انجام هر عملی بر روی آرایه‌ها مانند افزودن، درج در مکانی خاص و همچنین حذف (خانه‌ای در آرایه خالی خواهد شد و خانه‌های جلوترش باید یک گام به عقب برگردند) نیاز است که خانه‌های آرایه دوباره مرتب شوند که هر چقدر میزان داده‌ها بیشتر باشد این مشکل بزرگتر شده و ناکارآمدی برنامه را افزایش خواهد داد.

این مشکل با لیست‌های پیوندی حل می‌گردد. در این ساختار هر المان حاوی اطلاعاتی از المان بعدی است و در لیست‌های پیوندی دوطرفه حاوی المان قبلی است. شکل زیر نمایش یک لیست پیوندی در حافظه است:

برای پیاده‌سازی آن به دو کلاس نیاز داریم. کلاس ListNode برای نگهداری هر المان و اطلاعات المان بعدی به کار می‌رود که از این به بعد به آن Node یا گره می‌گوییم و دیگری کلاس DynamicList<T> برای نگهداری دنباله‌ای از گره‌ها و متدهای پردازشی آن.

```

public class DynamicList<T>
{
    private class ListNode
    {
        public T Element { get; set; }
        public ListNode NextNode { get; set; }

        public ListNode(T element)
        {
            this.Element = element;
            NextNode = null;
        }

        public ListNode(T element, ListNode prevNode)
        {
            this.Element = element;
            prevNode.NextNode = this;
        }
    }

    private ListNode head;
    private ListNode tail;
    private int count;

    // ...
}

```

}

از آن جا که نیازی نیست کاربر با کلاس `ListNode` آشنایی داشته باشد و با آن سر و کله بزند، آن را داخل همان کلاس اصلی به صورت خصوصی استفاده می‌کنیم. این کلاس دو خاصیت دارد؛ یکی برای المان اصلی و دیگر گره بعدی. این کلاس دارای دو سازنده است که اولی تنها برای عنصر اول به کار می‌رود. چون اولین بار است که یک گره ایجاد می‌شود، پس باید خاصیت `NextNode` یعنی گره بعدی در آن `Null` باشد و سازنده‌ی دوم برای گره‌های شماره 2 به بعد به کار می‌رود که همراه المان داده شده، گره قبلی را هم ارسال می‌کنیم تا خاصیت `NextNode` آن را به گره جدیدی که می‌سازیم مرتبط سازد. سه خاصیت کلاس اصلی به نام‌های `Count, Tail, Head` به ترتیب برای اشاره به اولین گره، آخرین گره و تعداد گره‌ها، به کار می‌رond که در ادامه کد آن را در زیر می‌بینیم:

```
public DynamicList()
{
    this.head = null;
    this.tail = null;
    this.count = 0;
}

public void Add(T item)
{
    if (this.head == null)
    {
        this.head = new ListNode(item);
        this.tail = this.head;
    }
    else
    {
        ListNode newNode = new ListNode(item, this.tail);
        this.tail = newNode;
    }
    this.count++;
}
```

سازنده مقدار دهی پیش فرض را انجام می‌دهد. در متده `Add` المان جدیدی باید افزوده شود؛ پس چک می‌کند این المان ارسالی قرار است اولین گره باشد یا خیر؟ اگر `head` که به اولین گره اشاره دارد `Null` باشد، به این معنی است که این اولین گره است. پس اولین سازنده‌ی کلاس `ListNode` را صدا می‌زنیم و آن را در متغیر `Head` قرار می‌دهیم و چون فقط همین گره را داریم، پس آخرین گره هم شناخته می‌شود که در `tail` نیز قرار می‌گیرد. حال اگر فرض کنیم المان بعدی را به آن بدھیم، اینبار دیگر `Head` برابر `Null` نخواهد بود. پس دومین سازنده‌ی `ListNode` صدا زده می‌شود که به غیر از المان جدید، باید آخرین گره قبلی هم با آن ارسال شود و گره جدیدی که ایجاد می‌شود در خاصیت `NextNode` آن نیز قرار بگیرد و در نهایت گره ایجاد شده به عنوان آخرین گره لیست در متغیر `Tail` نیز قرار می‌گیرد. در خط پایانی هم به هر مدلی که المان جدید به لیست اضافه شده باشد متغیر `Count` به روز می‌شود.

```
public T RemoveAt(int index)
{
    if (index >= count || index < 0)
    {
        throw new ArgumentOutOfRangeException(
            "Invalid index: " + index);
    }

    int currentIndex = 0;
    ListNode currentNode = this.head;
    ListNode prevNode = null;
    while (currentIndex < index)
    {
        prevNode = currentNode;
        currentNode = currentNode.NextNode;
        currentIndex++;
    }

    RemoveListNode(currentNode, prevNode);
    return currentNode.Element;
}
```

```

private void RemoveListNode(ListNode node, ListNode prevNode)
{
    count--;
    if (count == 0)
    {
        this.head = null;
        this.tail = null;
    }
    else if (prevNode == null)
    {
        this.head = node.NextNode;
    }
    else
    {
        prevNode.NextNode = node.NextNode;
    }

    if (object.ReferenceEquals(this.tail, node))
    {
        this.tail = prevNode;
    }
}

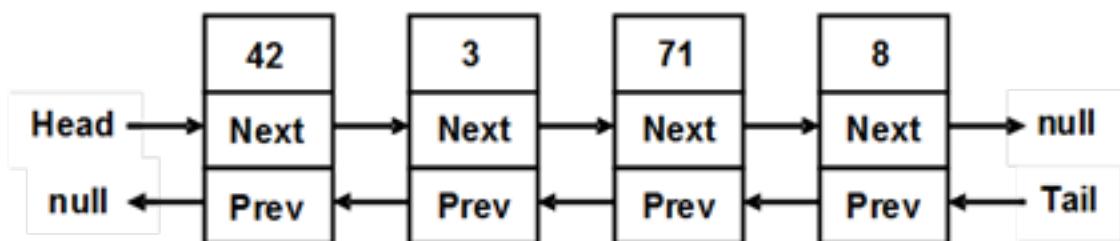
```

برای حذف یک گره شماره اندیس آن گره را دریافت می‌کنیم و از Head، گره را بیرون کشیده و با خاصیت nextNode آنقدر به سمت جلو حرکت می‌کنیم تا متغیر currentIndex یا اندیس داده شده برابر شود و سپس گره دریافتی و گره قبلی آن را به سمت تابع RemoveListNode ارسال می‌کنیم. کاری که این تابع انجام می‌دهد این است که مقدار NextNode گره فعلی که قصد حذفش را داریم به خاصیت Next Node گره قبلی انتساب می‌دهد. پس به این ترتیب پیوند این گره از لیست از دست می‌رود و گره قبلی به جای اشاره به این گره، به گره بعد از آن اشاره می‌کند. مابقی کد از قبیل جست و برگردان اندیس یک عنصر و ... را به خودتان وگذار می‌کنم.

در روش‌های بالا ما خودمان 2 عدد ADT را پیاده سازی کردیم و متوجه شدیم برای دخیره داده‌ها در حافظه روش‌های متفاوتی وجود دارند که بیشتر تفاوت آن در مورد استفاده از حافظه و کارآیی این روش هاست.

لیست‌های پیوندی دو طرفه Doubly Linked List

لیست‌های پیوندی بالا یک طرفه بودند و اگر ما یک گره را داشتیم و می‌خواستیم به گره قبلی آن رجوع کنیم، اینکار ممکن نبود و مجبور بودیم برای رسیدن به آن از ابتدای گره حرکت را آغاز کنیم تا به آن برسیم. به همین منظور مبحث لیست‌های پیوندی دو طرفه آغاز شد. به این ترتیب هر گره به جز حفظ ارتباط با گره بعدی از طریق خاصیت NextNode، ارتباطش را با گره قبلی از طریق خاصیت PrevNode نیز حفظ می‌کند.

این مبحث را در اینجا می‌بندیم و در قسمت بعدی آن را ادامه می‌دهیم.

در قسمت [قبلی](#) به مقدمات و ساخت لیست‌های ایستا و پویا به صورت دستی پرداختیم و در این قسمت (مبحث پایانی) لیست‌های آماده در دات نت را مورد بررسی قرار می‌دهیم.

کلاس ArrayList

این کلاس همان پیاده سازی لیست‌های ایستایی را دارد که در [مطلوب پیشین](#) در مورد آن صحبت کردیم و نحوه کدنویسی آن نیز بیان شد و امکاناتی بیشتر از آنچه که در جدول مطلب پیشین گفته بودیم در دسترس ما قرار می‌دهد. از این کلاس با اسم **dynamically-extendable array** به معنی آرایه پویا قابل توسعه بدون نوع هم اسم می‌برند چرا که به هیچ نوع داده‌ای محدود نیست و می‌توانید یکبار به آن رشته بدهید، یکبار عدد صحیح، یکبار اعشاری و یکبار زمان و تاریخ، کد زیر به خوبی نشان دهنده‌ی این موضوع است و نحوه استفاده‌ی از این آرایه‌ها را نشان می‌دهد.

```
using System;
using System.Collections;

class ProgrArrayListExample
{
    static void Main()
    {
        ArrayList list = new ArrayList();
        list.Add("Hello");
        list.Add(5);
        list.Add(3.14159);
        list.Add(DateTime.Now);

        for (int i = 0; i < list.Count; i++)
        {
            object value = list[i];
            Console.WriteLine("Index={0}; Value={1}", i, value);
        }
    }
}
```

نتیجه کد بالا:

```
Index=0; Value=Hello
Index=1; Value=5
Index=2; Value=3.14159
Index=3; Value=29.02.2015 23:17:01
```

البته برای خواندن و قرار دادن متغیرها از آنجا که فقط نوع **Object** را بر می‌گرداند، باید یک تبدیل هم انجام داد یا اینکه از کلمه‌ی **dynamic** استفاده کنید:

```
ArrayList list = new ArrayList();
list.Add(2);
list.Add(3.5f);
list.Add(25u);
list.Add("ریال");
dynamic sum = 0;
for (int i = 0; i < list.Count; i++)
{
    dynamic value = list[i];
    sum = sum + value;
}
Console.WriteLine("Sum = " + sum);
// Output: Sum = 30.5 ریال
```

مجموعه‌های جنریک Generic Collections

مشکل ما در حین کار با کلاس **arrayList** و همه کلاس‌های مشتق شده از **system.collection.IList** این است که نوع داده‌ی ما

تبدیل به `Object` می‌شود و موقعی که آن را به ما بر می‌گرداند باید آن را به صورت دستی تبدیل کرده یا از کلمه‌ی کلیدی `dynamic` استفاده کنیم. در نتیجه در یک شرایط خاص، هیچ تضمینی برای ما وجود نخواهد داشت که بتوانیم کنترلی بر روی نوع داده‌های خود داشته باشیم و به علاوه عمل تبدیل یا `casting` هم یک عمل زمان بر هست. برای حل این مشکل، از جنریک‌ها استفاده می‌کنیم. جنریک‌ها می‌توانند با هر نوع داده‌ای کار کنند. در حین تعریف یک کلاس جنریک نوع آن را مشخص می‌کنیم و مقادیری که از آن به بعد خواهد پذیرفت، از نوعی هستند که ابتدا تعریف کرده‌ایم. یک ساختار جنریک به صورت زیر تعریف می‌شود:

```
GenericType<T> instance = new GenericType<T>();
```

نام کلاس و به جای `T` نوع داده از قبیل `int, bool, string` را می‌نویسیم. مثال‌های زیر را بینید:

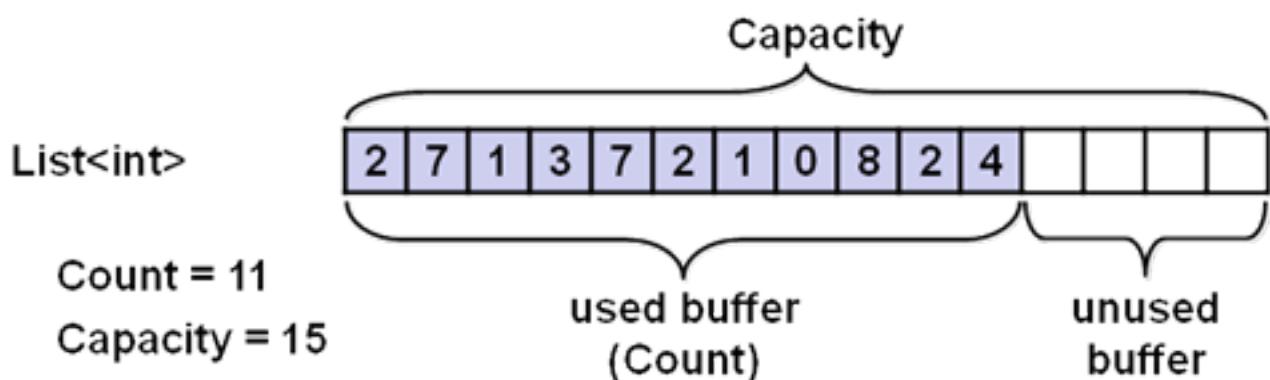
```
List<int> intList = new List<int>();
List<bool> boolList = new List<bool>();
List<double> realNumbersList = new List<double>();
```

کلاس جنریک `List<T>`

این کلاس مشابه همان کلاس `ArrayList` است و فقط به صورت جنریک پیاده سازی شده است.

```
List<int> intList = new List<int>();
```

تعریف بالا سبب ایجاد `ArrayList` می‌باشد که تنها مقادیر `int` را دریافت می‌کند و دیگر نوع `Object` می‌در کار نیست. یک آرایه از نوع `int` ایجاد می‌کند و مقدار خانه‌های پیش فرضی را نیز در ابتداء، برای آن در نظر می‌گیرد و با افزودن هر مقدار جدید می‌بیند که آیا خانه‌ی خالی وجود دارد یا خیر. اگر وجود داشته باشد مقدار جدید، به خانه‌ی بعدی آخرین خانه‌ی پر شده انتقال می‌باید و اگر هم نباشد، مقدار خانه از آن چه هست 2 برابر می‌شود. درست است عملیات `resizing` یا افزایش طول آرایه عملی زمان بر محسوب می‌شود ولی همیشه این اتفاق نمی‌افتد و با زیاد شدن مقادیر خانه‌ها این عمل کمتر هم می‌شود. هر چند با زیاد شدن خانه‌ها حافظه مصرفی ممکن است به خاطر زیاد شدن خانه‌های خالی بدتر هم بشود. فرض کنید بار اول خانه‌ها 16 تایی باشند که بعد می‌شوند 32 تایی و بعداً 64 تایی. حالا فرض کنید به خاطر یک عنصر، خانه‌ها یا ظرفیت بشود 128 تایی در حالی که طول آرایه (خانه‌های پر شده) 65 تاست و حال این وضعیت را برای موارد بزرگتر پیش بینی کنید. در این نوع داده اگر منظور زمان باشد نتجه خوبی را در بر دارد ولی اگر مراتعات حافظه را هم در نظر بگیرید و داده‌ها زیاد باشند، باید تا حدامکان به روش‌های دیگر هم فکر کنید.

چه موقع از `List<T>` استفاده کنیم؟

استفاده از این روش مزايا و معابيي دارد که باید در توضيحات بالا متوجه شده باشيد ولی به طور خلاصه: استفاده از `index` برای دسترسی به یک مقدار، صرف نظر از اينکه چه میزان داده‌ای در آن وجود دارد، بسيار سریع انجام می‌گيرد. جست و جوی یک عنصر بر اساس مقدار: جست و جو خطی است در نتیجه اگر مقدار مورد نظر در آخرین خانه‌ها باشد بدترین وضعیت ممکن رخ می‌دهد و بسيار کند عمل می‌کند. داده هر چی کمتر بهتر و هر چه بیشتر بدتر. البته اگر بخواهید مجموعه‌ای از مقدارهای برابر را برقگردانید هم در بدترین وضعیت ممکن خواهد بود.

حذف و درج (منظور `insert`) المان‌ها به خصوص موقعی که انتهای آرایه نباشد، شیفت پیدا کردن در آرایه عملی کاملاً کند و زمانبر است.

موقعی که عنصری را بخواهید اضافه کنید اگر ظرفیت آرایه تکمیل شده باشد، نیاز به عمل زمانبر افزایش ظرفیت خواهد بود که البته این عمل به ندرت رخ می‌دهد و عملیات افزودن `Add` هم هیچ وابستگی به تعداد المان‌ها ندارد و عملی سریع است.

با توجه به موارد خلاصه شده بالا، موقعی از لیست اضافه می‌کنیم که عملیات درج و حذف زیادی نداریم و بیشتر برای افزودن مقدار به انتها و دسترسی به المان‌ها بر اساس اندیس باشد.

LinkedList<T>

یک کلاس از پیش آماده در دات نت که لیست‌های پیوندی دو طرفه را پیاده سازی می‌کند. هر المان یا گره یک متغیر جهت ذخیره مقدار دارد و یک اشاره گر به گره قبل و بعد. چه موقع باید از این ساختار استفاده کنیم؟

از مزایا و معایب آن :

افزودن به انتهای لیست به خاطر این که همیشه گره آخر در `tail` وجود دارد بسیار سریع است.

عملیات درج `insert` در هر موقعیتی که باشد اگر یک اشاره گر به آن محل باشد یک عملیات سریع است یا اینکه درج در ابتدا یا انتهای لیست باشد.

جست و جوی یک مقدار چه بر اساس اندیس باشد و چه مقدار، کار جست و جو کند خواهد بود. چرا که باید تمامی المان‌ها از اول به آخر اسکن بشن.

عملیات حذف هم به خاطر اینکه یک عمل جست و جو در ابتدای خود دارد، یک عمل کند است.

استفاده از این کلاس موقعی خوب است که عملیات‌های درج و حذف ما در یکی از دو طرف لیست باشد یا اشاره‌گری به گره مورد نظر وجود داشته باشد. از لحاظ مصرف حافظه به خاطر داشتن فیلهای اشاره‌گر اینکه این فیلهای جز مقدار، زیادتر از نوع `List` می‌باشد. در صورتی که دسترسی سریع به داده‌ها برایتان مهم باشد استفاده از `List` باز هم به صرفه‌تر است.

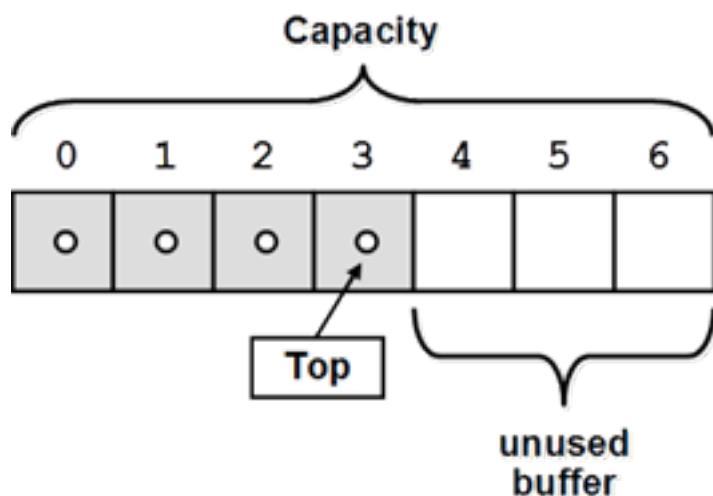
Stack

یک سری مکعب را تصور کنید که روی هم قرار گرفته اند و برای اینکه به یکی از مکعب‌های پایینی بخواهید دسترسی داشته باشید باید تعدادی از مکعب‌ها را از بالا بردارید تا به آن برسید. یعنی برخلاف موقعی که آن‌ها روی هم می‌گذاشتند و آخرین مکعب روی همه قرار گرفته است. حالا همان مکعب‌ها به صورت مخالف و معکوس باید برداشته شوند.

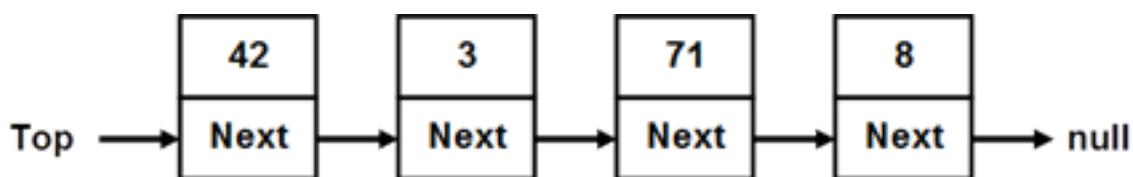
یک مثال واقعی‌تر و ملموس‌تر، یک کمد لباس را تصور کنید که مجبورید برای آن که به لباس خاصی برسید، باید آخرین لباس‌هایی را که در داخل کمد قرار داده‌اید را اول از همه از کمد در بیاورید تا به آن لباس برسید.

در واقع پشتۀ چنین ساختاری را پیاده می‌کند که اولین عنصری که از پشتۀ بیرون می‌آید، آخرین عنصری است که از آن درج شده است و به آن `LIFO` گویند که مخفف عبارت `Last Input First Output` آخرین ورودی اولین خروجی است. این ساختار از قدیمی‌ترین ساختارهای موجود است. حتی این ساختار در سیستم‌های داخل دات نت `CLR` هم به عنوان نگهدارنده متغیرها و پارامتر متدها استفاده می‌شود که به آن [Program Execution Stack](#) می‌گویند.

پشتۀ سه عملیات اصلی را پیاده سازی می‌کند: **Push** جهت قرار دادن مقدار جدید در پشتۀ **POP** جهت بیرون کشیدن مقداری که آخرین بار در پشتۀ اضافه شده و **Peek** جهت برگرداندن آخرین مقدار اضافه شده به پشتۀ ولی آن مقدار از پشتۀ حذف نمی‌شود. این ساختار میتواند پیاده سازی‌های متفاوتی را داشته باشد ولی دو نوع اصلی که ما بررسی می‌کنیم، ایستا و پویا بودن آن است. ایستا بر اساس آرایه است و پویا بر اساس لیست‌های پیوندی. شکل زیر پشتۀ ای را به صورت استفاده از پیاده‌سازی ایستا با آرایه‌ها نشان می‌دهد و کلمه `Top` به بالای پشتۀ یعنی آخرین عنصر اضافه شده اشاره می‌کند.

استفاده از لیست پیوندی برای پیاده سازی پشته:

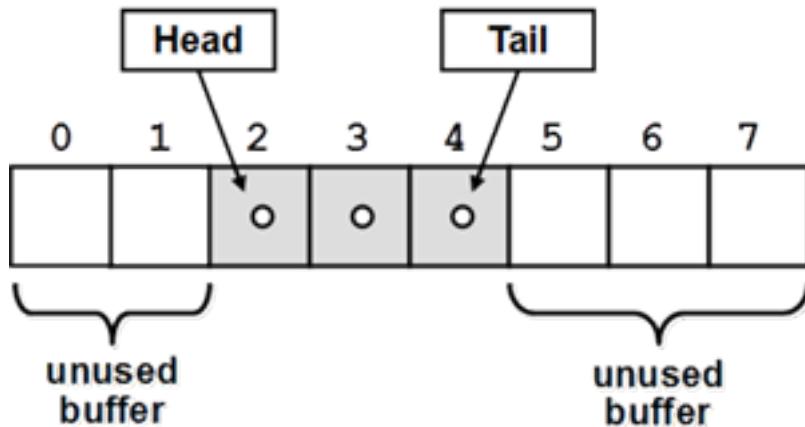
لیست پیوندی لازم نیست دو طرفه باشد و یک طرف برای کار با پشته مناسب است و دیگر لازم نیست که به انتهای لیست پیوندی عمل درج انجام شود؛ بلکه مقدار جدید به ابتدای آن اضافه شده و برای حذف گره هم اولین گره باید حذف شود و گره دوم به عنوان `head` شناخته می‌شود. همچنین لیست پیوندی نیازی به افزایش ظرفیت مانند آرایه‌ها ندارد.
ساختار پشته در دات نت توسط کلاس Stack از قبل آماده است:

```
Stack<string> stack = new Stack<string>();
stack.Push("A");
stack.Push("B");
stack.Push("C");
while (stack.Count > 0)
{
    string letter= stack.Pop();
    Console.WriteLine(letter);
}
خروجی //
//C
//B
//A
```

صف Queue

ساختار صف هم از قدیمی‌ترین ساختارهای است و مثال آن در همه اطراف ما دیده می‌شود؛ مثل صف نانوایی، صف چاپ پرینتر، دسترسی به منابع مشترک توسط سیستمها. در این ساختار ما عنصر جدید را به انتهای صف اضافه می‌کنیم و برای دریافت مقدار، عنصر را از ابتدای حذف می‌کنیم. به این ساختار FIFO مخفف First Input First Output به معنی اولین ورودی و اولین خروجی هم می‌گویند.

ساختار ایستا که توسط آرایه‌ها پیاده سازی شده است:

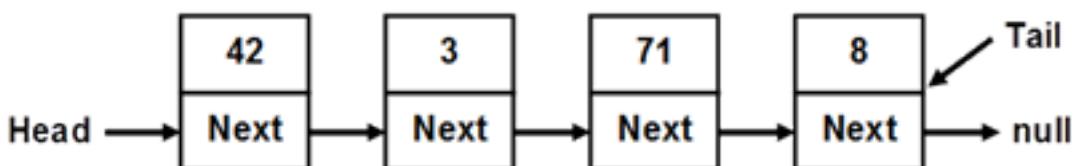

ابتداًی آرایه مکانی است که عنصر از آنجا برداشته می‌شود و Head به آن اشاره می‌کند و tail هم به انتهای آرایه که جهت درج عنصر جدید مفید است. با برداشتن هر خانه‌ای که head به آن اشاره می‌کند، head یک خانه به سمت جلو حرکت می‌کند و زمانی که Head از tail بیشتر شود، یعنی اینکه دیگر عنصری یا المانی در صف وجود ندارد و head و tail به ابتدای صف حرکت می‌کنند. در این حالت موقعی که المان جدیدی قصد اضافه شدن داشته باشد، افزودن، مجدداً از اول صف آغاز می‌شود و به این صفحه، صف حلقوی می‌گویند.

عملیات اصلی صف دو مورد هستند enqueue که المان جدید را در انتهای صف قرار می‌دهد و dequeue اولین المان صف را بیرون می‌کشد.

پیاده سازی صف به صورت پویا با لیست های پیوندی

برای پیاده سازی صف، لیست های پیوندی یک طرفه کافی هستند:

در این حالت عنصر جدید مثل سابق به انتهای لیست اضافه می‌شود و برای حذف هم که از اول لیست کمک می‌گیریم و با حذف عنصر اول، متغیر Head به عنصر یا المان دوم اشاره خواهد کرد.

کلاس از پیش آمده صف در دات نت Queue<T> است و نحوه استفاده آن بدین شکل است:

```
static void Main()
{
    Queue<string> queue = new Queue<string>();
    queue.Enqueue("Message One");
    queue.Enqueue("Message Two");
    queue.Enqueue("Message Three");
    queue.Enqueue("Message Four");

    while (queue.Count > 0)
    {
        string msg = queue.Dequeue();
        Console.WriteLine(msg);
    }
}
```

```
}
```

خروجی//

```
//Message One
//Message Two
//Message Thre
//Message Four
```

در این [مقاله](#) یکی از ساختارهای داده را به نام ساختارهای درختی و گراف‌ها معرفی کردیم و در این مقاله قصد داریم این نوع ساختار را بیشتر بررسی نماییم. این ساختارها برای بسیاری از برنامه‌های مدرن و امروزی بسیار مهم هستند. هر کدام از این ساختارهای داده به حل یکی از مشکلات دنیای واقعی می‌پردازند. در این مقاله قصد داریم به مزایا و معایب هر کدام از این ساختارها اشاره کنیم و اینکه کی و کجا بهتر است از کدام ساختار استفاده گردد. تمرکز ما بر درخت‌هایی دودویی، درخت‌های جست و جوی دو دویی و درخت‌هایی جست و جوی دو دویی متوازن خواهد بود. همچنین ما به تشریح گراف و انواع آن خواهیم پرداخت. اینکه چگونه آن را در حافظه نمایش دهیم و اینکه گراف‌ها در کجای زندگی واقعی ما یا فناوری‌های کامپیوترا استفاده می‌شوند.

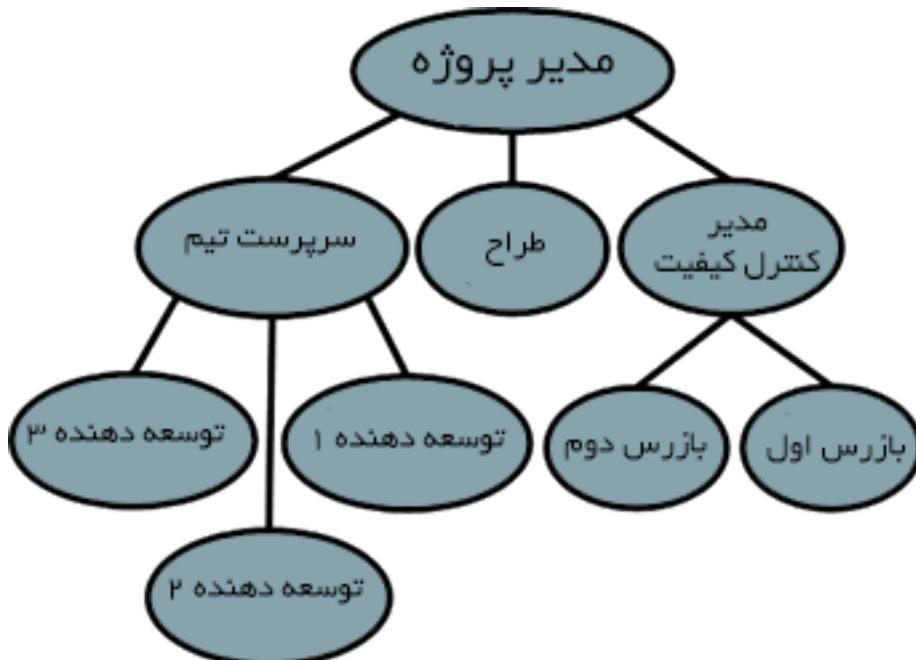
ساختار درختی

در بسیاری از مواقع ما با گروهی از اشیاء یا داده‌های سر و کار داریم که هر کدام از آن‌ها به گروهی دیگر مرتبط هستند. در این حالت از ساختار خطی نمی‌توانیم برای توصیف این ارتباط استفاده کنیم. پس بهترین ساختار برای نشان دادن این ارتباط ساختار شاخه‌ای **Branched Structure** است.

یک ساختار درختی یا یک ساختار شاخه‌ای شامل المان‌هایی به اسم گره Node است. هر گره می‌تواند به یک یا چند گره دیگر متصل باشد و گاهی اوقات این اتصالات مشابه یک سلسه مراتب hierarchically می‌شوند.

درخت‌ها در برنامه نویسی جایگاه ویژه‌ای دارند به طوری که استفاده‌ی از آن‌ها در بسیاری از برنامه‌ها وجود دارد و بسیاری از مثال‌های واقعی پیرامون ما را پشتیبانی می‌کنند.

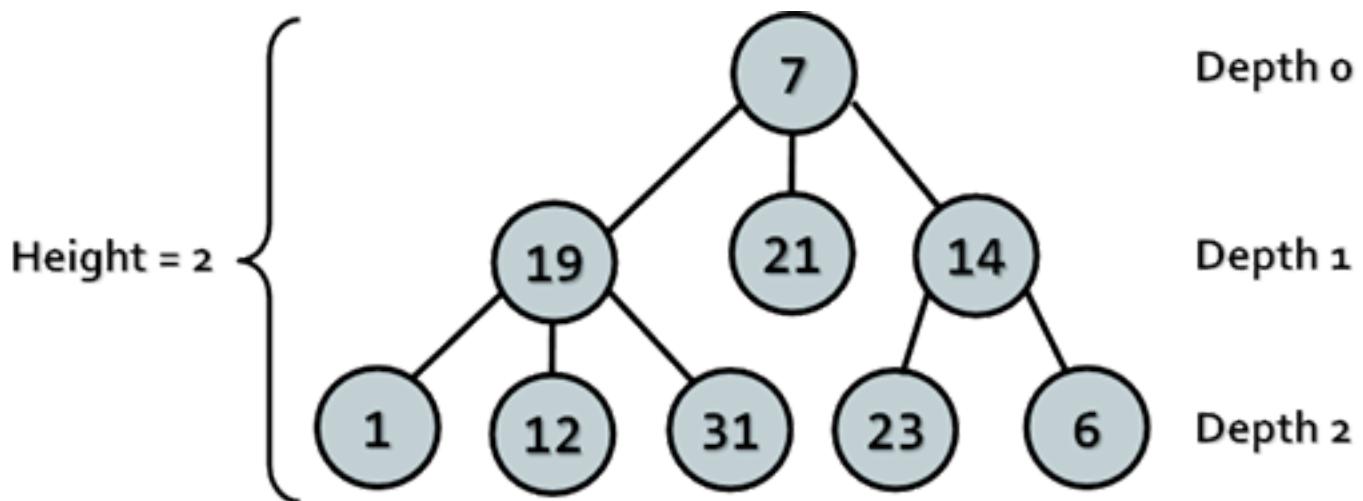
در نمودار زیر مثالی وجود دارد که در آن یک تیم نرم افزاری نمایش داده شده است. در اینجا هر یک از بخش‌ها وظایف و مسئولیت‌هایی را بر دوش خود دارند که این مسئولیت‌ها به صورت سلسله مراتبی در تصویر زیر نمایش داده شده‌اند.

ما در ساختار بالا متوجه می‌شویم که چه بخشی زیر مجموعه‌ی چه بخشی است و سمت بالاتر هر بخش چیست. برای مثال ما متوجه شدیم که مدیر توسعه دهندگان، "سرپرست تیم" است که خود نیز مادون "مدیر پروژه" است و این را نیز متوجه می‌شویم که مثلا توسعه دهندگی شماره یک هیچ مادونی ندارد و مدیر پروژه در راس همه است و هیچ مدیر دیگری بالای سر او قرار ندارد.

اصطلاحات درخت

برای اینکه بیشتر متوجه روابط بین اشیا در این ساختار بشویم، به شکل زیر خوب دقت کنید:

در شکل بالا دایره‌هایی برای هر بخش از اطلاعات کشیده شده و ارتباط هر کدام از آن‌ها از طریق یک خط برقرار شده است. اعداد داخل هر دایره تکراری نیست و همه منحصر به فرد هستند. پس وقتی از اعداد اسم بپریم متوجه می‌شویم که در مورد چه چیزی صحبت می‌کنیم.

در شکل بالا به هر یک از دایره‌ها یک **گره Node** می‌گویند و به هر خط ارتباط دهنده بین گره‌ها لبه **Edge** گفته می‌شود. گره‌های 19 و 21 و 14 زیر گره‌های 7 محسوب می‌شوند. گره‌هایی که به صورت مستقیم به زیر گره‌های خودشان اشاره می‌کنند را **گره‌های والد Parent** می‌گویند و زیر گره‌های 7 را **گره‌های فرزند ChildNodes** . پس با این حساب می‌توانیم بگوییم گره‌های 1 و 12 و 31 را هم فرزند گره 19 هستند و گره 19 والد آن هاست. همچنین گره‌هایی که والد را مثل 19 و 21 و 14 و 23 و 31 و 6 را که والد بودن آن به صورت غیر مستقیم است را جد یا **ancestor** می‌نامیم و نوه‌ها و نتیجه‌های آن‌ها را نسل **descendants** .

ریشه Root : به گره‌ای می‌گوییم که هیچ والدی ندارد و خودش در واقع اولین والد محسوب می‌شود؛ مثل گره 7.

برگ Leaf : به گره‌هایی که هیچ فرزندی ندارند، برگ می‌گوییم. مثال گره‌های 1 و 12 و 31 و 23 و 6

گره‌های داخلی Internal Nodes : گره‌هایی که نه برگ هستند و نه ریشه. یعنی حداقل یک فرزند دارند و خودشان یک گره فرزند محسوب می‌شوند؛ مثل گره‌های 19 و 14.

مسیر Path : راه رسیدن از یک گره به گره دیگر را مسیر می‌گویند. مثلاً گره‌های 1 و 19 و 7 و 21 به ترتیب یک مسیر را تشکیل می‌دهند ولی گره‌های 1 و 19 و 23 از آن جا که هیچ جور اتصالی بین آن‌ها نیست، مسیری را تشکیل نمی‌دهند.

طول مسیر Length of Path : به تعداد لبه‌های یک مسیر، طول مسیر می‌گویند که می‌توان از تعداد گره‌ها-1 نیز آن را به دست آورد. برای نمونه : مسیر 1 و 19 و 7 و 21 طول مسیرشان 3 هست.

عمق Depth : طول مسیر یک گره از ریشه تا آن گره را عمق درخت می‌گویند. عمق یک ریشه همیشه صفر است و برای مثال در درخت بالا، گره 19 در عمق یک است و برای گره 23 عمق آن 2 خواهد بود.

تعریف خود درخت Tree : درخت یک ساختار داده **برگشتی recursive** است که شامل گره‌ها و لبه‌ها، برای اتصال گره‌ها به

یکدیگر است.

جملات زیر در مورد درخت صدق می‌کند:

هر گره می‌تواند فرزند نداشته باشد یا به هر تعداد که می‌خواهد فرزند داشته باشد.

هر گره یک والد دارد و تنها گره‌ای که والد ندارد، گره ریشه است (البته اگر درخت خالی باشد هیچ گره ای وجود ندارد).

همه گره‌ها از ریشه قابل دسترسی هستند و برای دسترسی به گره مورد نظر باید از ریشه تا آن گره، مسیری را طی کرد.

ارتفاع درخت **Height**: به حداقل عمق یک درخت، ارتفاع درخت می‌گویند. درجه گره **Degree**: به تعداد گره‌های فرزند یک گره،

درجه آن گره می‌گویند. در درخت بالا درجه گره‌های 7 و 19 سه است. درجه گره 14 دو است و درجه برگ‌ها صفر است. ضریب

انشعاب **Branching Factor**: به حداقل درجه یک گره در یک درخت، ضریب انشعاب آن درخت گویند.

پیاده‌سازی درخت

برای پیاده‌سازی یک درخت، از دو کلاس یکی جهت ساخت گره که حاوی اطلاعات است `<TreeNode<T>` و دیگری جهت ایجاد درخت اصلی به همراه کلیه متدها و خاصیت‌هایش `<Tree<T>` کمک می‌گیریم.

```
public class TreeNode<T>
{
    // شامل مقدار گره است
    private T value;
    // مشخص می‌کند که آیا گره والد دارد یا خیر
    private bool hasParent;
    // در صورت داشتن فرزند، لیست فرزندان را شامل می‌شود
    private List<TreeNode<T>> children;
    /// <summary> سازنده کلاس </summary>
    /// <param name="value"> مقدار گره </param>
    public TreeNode(T value)
    {
        if (value == null)
        {
            throw new ArgumentNullException(
                "Cannot insert null value!");
        }
        this.value = value;
        this.children = new List<TreeNode<T>>();
    }
    /// <summary> خاصیتی جهت مقداردهی گره </summary>
    public T Value
    {
        get
        {
            return this.value;
        }
        set
        {
            this.value = value;
        }
    }
    /// <summary> تعداد گره‌های فرزند را بر می‌گرداند </summary>
    public int ChildrenCount
    {
        get
        {
            return this.children.Count;
        }
    }
    /// <summary> به گره یک فرزند اضافه می‌کند </summary>
    /// <param name="child"> گره فعلی در آید </param>
    public void AddChild(TreeNode<T> child)
    {
        if (child == null)
        {
            throw new ArgumentNullException(
                "Cannot insert null value!");
        }
        if (child.hasParent)

```

درخت‌ها و گراف‌ها قسمت اول

```
{  
    throw new ArgumentException(  
        "The node already has a parent!");  
}  
  
child.hasParent = true;  
this.children.Add(child);  
}  
  
/// <summary>  
/// گره ای که اندیس آن داده شده است بازگردانده می‌شود  
/// </summary>  
/// <param name="index">اندیس گره</param>  
/// <returns>گره بازگشتی</returns>  
public TreeNode<T> GetChild(int index)  
{  
    return this.children[index];  
}  
  
/// <summary>این کلاس ساختار درخت را به کمک کلاس گره‌ها که در بالا تعریف کردیم می‌سازد</summary>  
/// <typeparam name="T">نوع مقادیری که قرار است داخل درخت ذخیره شوند</typeparam>  
public class Tree<T>  
{  
    // گره ریشه  
    private TreeNode<T> root;  
  
    /// <summary>سازنده کلاس</summary>  
    /// <param name="value">مقدار گره اول که همان ریشه می‌شود</param>  
    public Tree(T value)  
    {  
        if (value == null)  
        {  
            throw new ArgumentNullException(  
                "Cannot insert null value!");  
        }  
  
        this.root = new TreeNode<T>(value);  
    }  
  
    /// <summary>سازنده دیگر برای کلاس درخت</summary>  
    /// <param name="value">مقدار گره ریشه مثل سازنده اول</param>  
    /// <param name="children">گره ریشه می‌شوند</param>  
    public Tree(T value, params Tree<T>[] children)  
        : this(value)  
    {  
        foreach (Tree<T> child in children)  
        {  
            this.root.AddChild(child.root);  
        }  
    }  
  
    /// <summary>  
    /// ریشه را بر می‌گرداند ، اگر ریشه ای نباشد نال بر می‌گرداند  
    /// </summary>  
    public TreeNode<T> Root  
    {  
        get  
        {  
            return this.root;  
        }  
    }  
  
    /// <summary>پیمودن عرضی و نمایش درخت با الگوریتم دی اف اس</summary>  
    /// <param name="root">ریشه (گره ابتدایی) درختی که قرار است پیمایش از آن شروع شود</param>  
    /// <param name="spaces">یک کاراکتر جهت جداسازی مقادیر هر گره</param>  
    private void PrintDFS(TreeNode<T> root, string spaces)  
    {  
        if (this.root == null)  
        {  
            return;  
        }  
  
        Console.WriteLine(spaces + root.Value);  
  
        TreeNode<T> child = null;  
        for (int i = 0; i < root.ChildrenCount; i++)  
        {  
            child = root.GetChild(i);  
            PrintDFS(child, spaces + "    ");  
        }  
    }
```

```

}

/// <summary>
/// می‌زند
public void TraverseDFS()
{
    this.PrintDFS(this.root, string.Empty);
}

/// <summary>
/// کد استفاده از ساختار درخت
/// </summary>
public static class TreeExample
{
    static void Main()
    {
        // Create the tree from the sample
        Tree<int> tree =
            new Tree<int>(7,
                new Tree<int>(19,
                    new Tree<int>(1,
                        new Tree<int>(12,
                            new Tree<int>(31)),
                    new Tree<int>(21),
                    new Tree<int>(14,
                        new Tree<int>(23),
                        new Tree<int>(6)))
            );
        // پیمایش درخت با الگوریتم دی اف اس یا عمقی //
        tree.TraverseDFS();

        // خروجی
        // 7
        //     19
        //       1
        //       12
        //       31
        //     21
        //     14
        //       23
        //       6
    }
}

```

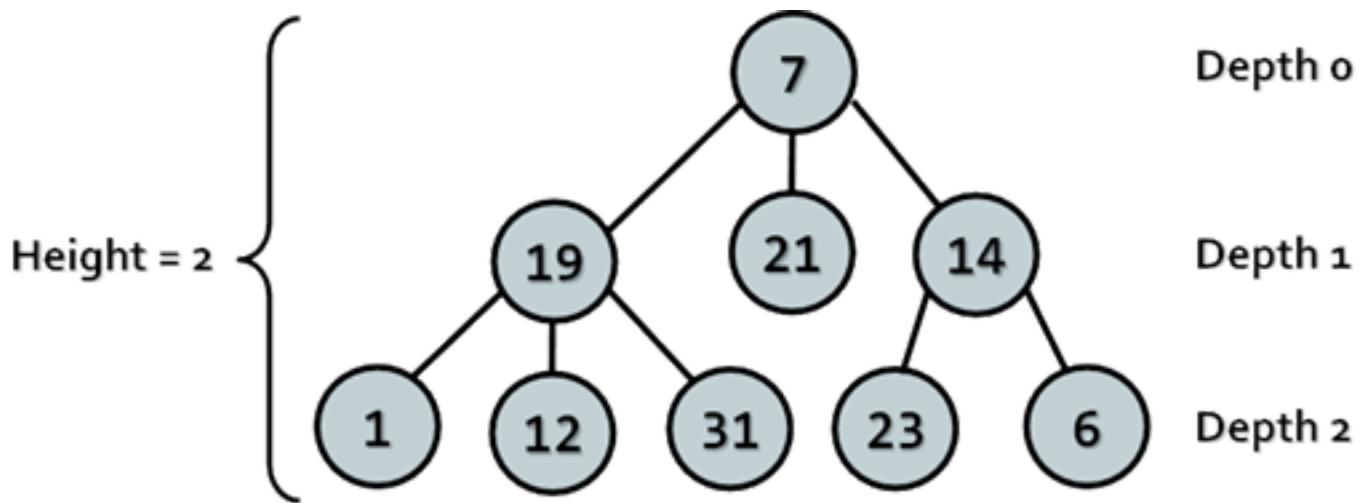
کلاس TreeNode وظیفه‌ی ساخت گره را بر عهده دارد و با هر شیء‌ایی که از این کلاس می‌سازیم، یک گره ایجاد می‌کنیم که با خاصیت AddChild و متود Children آن می‌توانیم هر تعداد گره را که می‌خواهیم به فرزندی آن گره در آوریم که باز خود آن گره می‌تواند در خاصیت Children یک گره دیگر اضافه شود. به این ترتیب با ساخت هر گره و ایجاد رابطه از طریق خاصیت children هر گره درخت شکل می‌گیرد. سپس گره والد در ساختار کلاس درخت Tree قرار می‌گیرد و این کلاس شامل متدهایی است که می‌تواند روی درخت، عملیات پردازشی چون پیمایش درخت را انجام دهد.

پیمایش درخت به روش عمقی (Depth First Search)

هدف از پیمایش درخت ملاقات یا بازبینی (تهیه لیستی از همه گره‌های یک درخت) تنها یکبار هر گره در درخت است. برای این کار الگوریتم‌های زیادی وجود دارند که ما در این مقاله تنها دو روش [DFS](#) و [BFS](#) را بررسی می‌کنیم.

روش DFS: هر گره‌ای که به تابع بالا بدھید، آن گره برای پیمایش، گره ریشه حساب خواهد شد و پیمایش از آن آغاز می‌گردد. در الگوریتم DFS پیمایش بدین گونه است که ما از گره ریشه آغاز کرده و گره ریشه را ملاقات می‌کنیم. سپس گره‌های فرزندش را به دست می‌آوریم و یکی از گره‌ها را انتخاب کرده و دوباره همین مورد را رویش انجام می‌دهیم تا نهایتاً به یک برگ برسیم. وقتی که به برگ می‌رسیم یک مرحله به بالا برگشته و این کار را آنقدر تکرار می‌کنیم تا همه‌ی گره‌های آن ریشه یا درخت پیمایش شده باشند.

همین درخت را در نظر بگیرید:

پیمایش درخت را از گره 7 آغاز می‌کنیم و آن را به عنوان ریشه در نظر می‌گیریم. حتی می‌توانیم پیمایش را از گره مثلاً 19 آغاز کنیم و آن را برای پیمایش ریشه در نظر بگیریم ولی ما از همان 7 پیمایش را آغاز می‌کنیم:

ابتدا گره 7 ملاقات شده و آن را می‌نویسیم. سپس فرزندانش را بررسی می‌کنیم که سه فرزند دارد. یکی از فرزندان مثل گره 19 را انتخاب کرده و آن را ملاقات می‌کنیم (با هر بار ملاقات آن را چاپ می‌کنیم) سپس فرزندان آن را بررسی می‌کنیم و یکی از گره‌ها را انتخاب می‌کنیم و ملاقاتش می‌کنیم؛ برای مثال گره 1. از آن جا که گره یک، برگ است و فرزندی ندارد یک مرحله به سمت بالا بر می‌گردیم و برگ‌های 12 و 31 را هم ملاقات می‌کنیم. حالا همه‌ی فرزندان گره 19 را بررسی کردیم، بر می‌گردیم یک مرحله به سمت بالا و گره 21 را ملاقات می‌کنیم و از آنجا که گره 21 برگ است و فرزندی ندارد به بالا باز می‌گردیم و بعد گره 14 و فرزندانش 23 و 6 هم بررسی می‌شوند. پس ترتیب چاپ ما اینگونه می‌شود:

7-19-1-12-31-21-14-23-6

پیمایش درخت به روش (BFS Breadth First Search)

در این روش (پیمایش سطحی) گره والد ملاقات شده و سپس همه گره‌های فرزندش ملاقات می‌شوند. بعد از آن یک گره انتخاب شده و همین پیمایش مجدد را روی آن انجام می‌شود تا آن سطح کاملاً پیمایش شده باشد. سپس به همین مرحله برگشته و فرزند بعدی را پیمایش می‌کنیم و الی آخر. نمونه‌ی این پیمایش روی درخت بالا به صورت زیر نمایش داده می‌شود:

7-19-21-14-1-12-31-23-6

اگر خوب دقت کنید می‌بینید که پیمایش سطحی است و هر سطح به ترتیب ملاقات می‌شود. به این الگوریتم، پیمایش موجی هم می‌گویند. دلیل آن هم این است که مثل سنگی می‌ماند که شما برای ایجاد موج روی دریاچه پرتاب می‌کنید.

برای این پیمایش از صف کمک گرفته می‌شود که مراحل زیر روی صف صورت می‌گیرد:

ریشه وارد صف Q می‌شود.
دو مرحله زیر مرتباً تکرار می‌شوند:

اولین گره صف به نام 7 را از Q در یافت می‌کنیم و آن را چاپ می‌کنیم.
فرزندان گره 7 را به صف اضافه می‌کنیم.

این نوع پیمایش، پیاده سازی راحتی دارد و همیشه نزدیک‌ترین گره‌ها به ریشه را می‌خواند و در هر مرحله گره‌هایی که می‌خواند از ریشه دورتر و دورتر می‌شوند.

نظرات خوانندگان

نویسنده: آقا ابراهیم
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۲/۰۲ ۲۲:۴۶

سلام. ممنون بابت مطلب تون. کلا چند کاربرد سنگین و روز مره این ساختارهای درختی رو میخواستم.

نویسنده: محسن خان
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۲/۰۲ ۲۳:۳۱

همین [نظر تو در تویی](#) که الان ذیل مطلب شما ارسال شد یک ساختار درختی هست.

نویسنده: علی یگانه مقدم
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۲/۰۳ ۰:۵۶

کاربرد این موارد زیاد هست و در قسمت‌های بعدی مواردی رو هم نام خواهیم برد
نمونه‌های این مثال مثل دیکشنری‌ها و جست و جوها، نقشه‌های شهر و مسیریابی و بازی‌ها
سیستم‌های برق کشی و لوله کشی و .. در بعضی کشورها روی سیستم‌ها نظارت می‌شود و با ایجاد یک نقص فنی روی نقشه به اونها
نشون میده

یا حتی سیستم فایل یا سیستم‌های جست و جو گر
همین موتور گوگل یا حتی موتورهای جدید که با روش خاص از گراف برای جست و جوی‌های مرتبط استفاده می‌کنند و داده‌ها
مرتبط به هم متصل می‌شون رو می‌شون نمونه از این موارد دونست
در خیلی از موارد هم شما دارین از شون استفاده می‌کنید ولی شاید به خاطر قابلیت‌های فریم و رک‌های جدید و پیشرفت زبان‌ها
چنان محسوس نبودن

سناریوی زیر را در نظر بگیرید:

از شما خواسته شده است تا نحوه ساخت تلفن همراه را پیاده سازی نمایید. شما در گام اول ۲ نوع تلفن همراه را شناسایی نموده‌اید (Windows Phone و Android). پس از شناسایی، احتمالاً هر کدام از این انواع را یک کلاس در نظر می‌گیرید و به کمک یک واسط یا کلاس انتزاعی، شروع به ساخت کلاس می‌نمایید، تا در آینده اگر تلفن همراه جدیدی شناسایی شد، راحت‌تر بتوان آن را در پیاده سازی دخیل نمود.

اگر چنین فکر کرده اید باید گفت که ۹۰٪ با الگوی طراحی **Builder** آشنا هستید و از آن نیز استفاده می‌کنید؛ بدون اینکه متوجه باشید از این الگو استفاده کرده‌اید. در کدهای زیر این الگو را قدم به قدم بررسی خواهیم نمود. **قدم ۱:** تلفن همراه چه بخش‌هایی می‌تواند داشته باشد؟ (برای مثال یک OS دارند، یک Name دارند و یک Screen) همچنین برای اینکه تلفن همراهی بتواند ساخته شود ابتدا بایستی نام آن را بدانیم. کدهای زیر همین رویه را تصدیق می‌نمایند:

```
public class Product
{
    public Product(string name)
    {
        Name = name;
    }
    public string Name { get; set; }
    public string Screen { get; set; }
    public string OS { get; set; }
    public override string ToString()
    {
        return string.Format(Screen + "/" + OS + "/" + Name);
    }
}
```

یک کلاس ساخته‌ایم و نام آن را **Product** گذاشتیم. بخش‌های مختلفی را نیز در آن تعریف نموده‌ایم. تابع **ToString** را برای استفاده‌های بعدی کرده‌ایم (فعلاً نیازی بدان نداریم). **قدم ۲:** برای ساخت تلفن همراه چه کارهایی باید انجام شود؟ (برای مثال بایستی OS را نصب شود، Screen آن مشخص شود. همچنین بایستی به طریقی بتوانم تلفن همراه ساخته شده‌ی خود را نیز پیدا کنم). کدهای زیر همین رویه را تصدیق می‌نمایند:

```
public interface IBuilder
{
    void BuildScreen();
    void BuildOS();
    Product Product { get; }
}
```

یک واسط تعریف کرده‌ایم تا به کمک آن هر تلفن همراهی را که خواستیم بسازیم. **قدم ۳:** از آنجا که فقط دو نوع تلفن همراه را فعلاً شناسایی کرده‌ایم (Windows Phone و Android) نیاز داریم تا این دو را بسازیم. ابتدأ تلفن همراه Android را می‌سازیم:

```
public class ConcreteBuilder1 : IBuilder
{
    public Product p;
    public ConcreteBuilder1()
    {
        p = new Product("Android Cell Phone");
    }
    public void BuildScreen()
    {
        p.Screen = "Touch Screen 16 Inch!";
    }
    public void BuildOS()
    {
        p.OS = "Android 4.4";
    }
}
```

آشنایی با الگوی طراحی Builder

```
public Product Product
{
    get { return p; }
}
```

سپس تلفن همراه Windows Phone را می‌سازیم:

```
public class ConcreteBuilder2 : IBuilder
{
    public Product p;

    public ConcreteBuilder2()
    {
        p = new Product("Windows Phone");
    }

    public void BuildScreen()
    {
        p.Screen = "Touch Screen 32 Inch!";
    }

    public void BuildOS()
    {
        p.OS = "Windows Phone 2014";
    }

    public Product Product
    {
        get { return p; }
    }
}
```

قدم 4: اول باید OS نصب شود یا Screen مشخص شود؟ برای اینکه توالی کار را مشخص سازم نیاز به یک کلاس دیگر دارم تا اینکار را انجام دهد:

```
public class Director
{
    public void Construct(IBuilder builder)
    {
        builder.BuildScreen();
        builder.BuildOS();
    }
}
```

این کلاس در متد Construct خود یک ورودی از نوع IBuilder می‌گیرد و براساس توالی مورد نظر، شروع به ساخت آن می‌کند.

قدم 5: نهایتاً میخواهم به برنامه‌ی خود بگویم که تلفن همراه Android را بسازد:

```
Director d = new Director();
ConcreteBuilder1 cb1 = new ConcreteBuilder1();
d.Construct(cb1);
Console.WriteLine(cb1.p.ToString());
```

و به این صورت تلفن همراه من آماده است!

متد ToString در اینجا، همان override ابتدای بحث است که آن راOverride کردیم.

به این نکته توجه کنید که اگر یک تلفن همراه جدید شناسایی شود، چه مقدار تغییری در کدها نیاز دارد؟ برای مثال تلفن همراه BlackBerry شناسایی شده است. تنها کاری که لازم است این است که یک کلاس بصورت زیر ساخته شود:

```
public class BlackBerry: IBuilder
{
    public Product p;

    public BlackBerry ()
    {
        p = new Product("BlackBerry");
    }

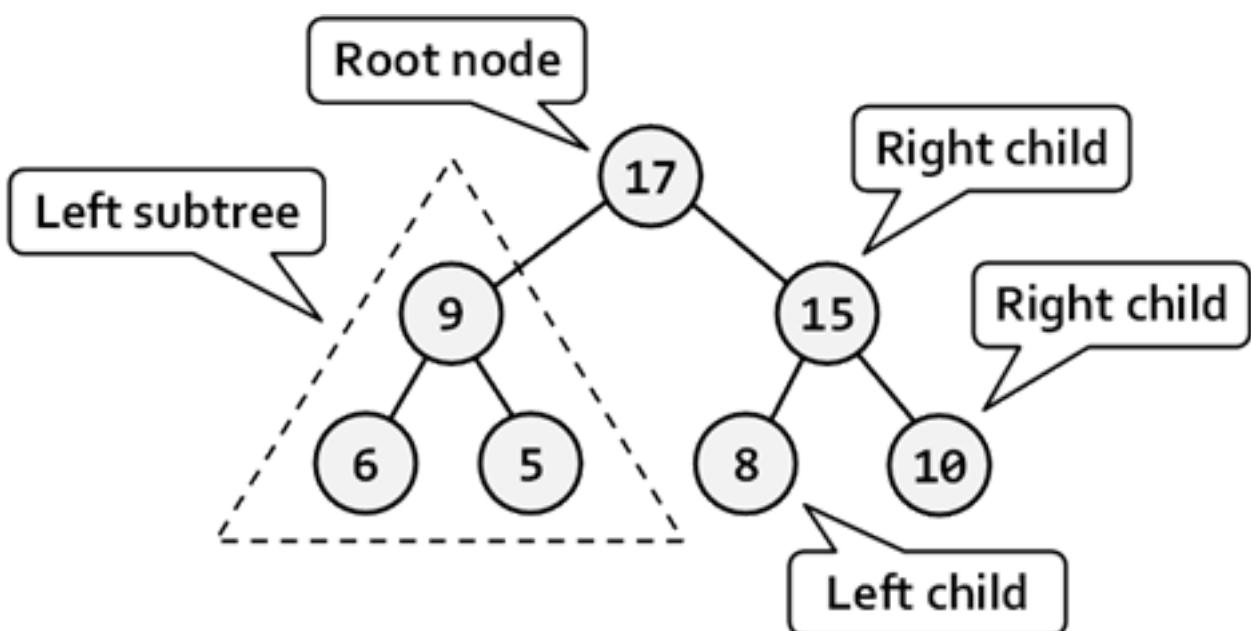
    public void BuildScreen()
    {
        p.Screen = "Touch Screen 8 Inch!";
    }
}
```

```
public void BuildOS()
{
    p.OS = "BlackBerry XXX";
}
public Product Product
{
    get { return p; }
}
```

در قسمت قبلی ما به بررسی درخت و اصطلاحات فنی آن پرداختیم و اینکه چگونه یک درخت را پیمایش کنیم. در این قسمت مطلب قبل را با درخت‌های دودویی ادامه می‌دهیم.

درخت‌های دودویی Binary Trees

همه‌ی موضوعات و اصطلاحاتی را که در مورد درخت‌ها به کار بردیم، در مورد این درخت هم صدق می‌کند؛ تقاوتش درخت دودویی با یک درخت معمولی این است که درجه هر گره نهایتاً دو خواهد بود یا به عبارتی ضریب انشعاب این درخت ۲ است. از آن جایی که هر گره در نهایت دو فرزند دارد، می‌توانیم فرزندانش را به صورت فرزند چپ Left Child و فرزند راست Right Child صدا بزنیم. به گره‌هایی که فرزند ریشه هستند اینگونه می‌گوییم که گره فرزند چپ با همه فرزندانش می‌شوند زیر درخت چپ Left SubTree و گره سمت راست ریشه با تمام فرزندانش زیر درخت راست Right SubTree صدا زده می‌شوند.

نحوه پیمایش درخت دودویی

این درخت پیمایش‌های گوناگونی دارد ولی سه تای آن‌ها اصلی‌تر و مهمتر هستند:

گره‌های سمت راست (چپ، ریشه، راست) : در این حالت ابتدا گره‌های سمت چپ ملاقات (چاپ) می‌شوند و سپس ریشه و بعد گره‌های سمت راست.

گره‌های سمت راست (ریشه، چپ، راست) : در این حالت ابتدا گره‌های ریشه ملاقات می‌شوند. بعد گره‌های سمت چپ و بعد گره‌های سمت راست.

در این حالت ابتدا گره‌های سمت چپ، بعد راست و نهایتاً ریشه، ملاقات می‌شوند.

حتما متوجه شده‌اید که منظور از LRV می‌توانید به ترکیب‌های مختلفی از پیمایش دست پیدا کنید.

اجازه دهید روی شکل بالا پیمایش LVR را انجام دهیم: همانطور که گفتیم باید اول گره‌های سمت چپ را خواند، پس از 17 به سمت 9 حرکت می‌کنیم و می‌بینیم که 9، خود والد است. پس به سمت 6 حرکت می‌کنیم و می‌بینیم که فرزند چپی ندارد؛ پس خود 6 را ملاقات می‌کنیم، سپس فرزند راست را هم بررسی می‌کنیم که فرزند راستی ندارد پس کار ما اینجا تمام است و به سمت بالا حرکت می‌کنیم. 9 را ملاقات می‌کنیم و بعد عدد 5 را و به 17 بر می‌گردیم. 17 را ملاقات کرده و سپس به سمت 15 می‌رویم و الى آخر ...

6-9-5-17-8-15-10

:VLR

17-9-6-5-15-8-10

:LRV

6-5-9-8-10-15-17

نحوه پیاده سازی درخت دودویی:

```
public class BinaryTree<T>
{
    /// <summary>مقدار داخل گره</summary>
    public T Value { get; set; }

    /// <summary>فرزنده چپ گره</summary>
    public BinaryTree<T> LeftChild { get; private set; }

    /// <summary>فرزنده راست گره</summary>
    public BinaryTree<T> RightChild { get; private set; }

    /// <summary>سازنده کلاس</summary>
    /// <param name="value">مقدار گره</param>
    /// <param name="leftChild">فرزنده چپ</param>
    /// <param name="rightChild">فرزنده راست</param>
    public BinaryTree(T value,
                      BinaryTree<T> leftChild, BinaryTree<T> rightChild)
    {
        this.Value = value;
        this.LeftChild = leftChild;
        this.RightChild = rightChild;
    }

    /// <summary>فرزنده بدون فرزند</summary>
    public BinaryTree(T value) : this(value, null, null)
    {
    }

    /// <summary>LVR پیمایش</summary>
    public void PrintInOrder()
    {
        ملاقات فرزندان زیر درخت چپ //
        if (this.LeftChild != null)
        {
            this.LeftChild.PrintInOrder();
        }

        ملاقات خود ریشه //
        Console.WriteLine(this.Value + " ");

        ملاقات فرزندان زیر درخت راست //
        if (this.RightChild != null)
        {
            this.RightChild.PrintInOrder();
        }
    }
}
```

```

}

/// <summary>
/// نحوه استفاده از کلاس بالا
/// </summary>
public class BinaryTreeExample
{
    static void Main()
    {
        BinaryTree<int> binaryTree =
            new BinaryTree<int>(14,
                new BinaryTree<int>(19,
                    new BinaryTree<int>(23),
                    new BinaryTree<int>(6,
                        new BinaryTree<int>(10),
                        new BinaryTree<int>(21))),
                new BinaryTree<int>(15,
                    new BinaryTree<int>(3),
                    null));

        binaryTree.PrintInOrder();
        Console.WriteLine();

        خروجی //
        // 23 19 10 6 21 14 3 15
    }
}

```

تفاوتی که این کد با کد قبلی که برای یک درخت معمولی داشتیم، در این است که قبل از فرزندان را داشتیم که با خاصیت `Children` شناخته می‌شوند، ولی در اینجا در نهایت دو فرزند چپ و راست برای هر گره وجود دارند. برای جست و جو هم از الگوریتم `In_Order` استفاده کردیم که از همان الگوریتم DFS آمده است. در آنجا هم ابتدا گره‌های سمت چپ به صورت بازگشته صدا زده می‌شوند. بعد خود گره و سپس گره‌های سمت راست به صورت بازگشته صدا زده می‌شوند.

برای باقی روش‌های پیمایش تنها نیاز است که این سه خط را جابجا کنید:

```

// ملاقات فرزندان زیر درخت چپ
if (this.LeftChild != null)
{
    this.LeftChild.PrintInOrder();
}

// ملاقات خود ریشه
Console.WriteLine(this.Value + " ");

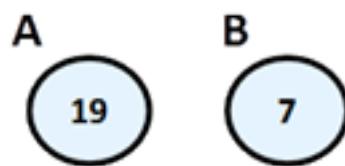
// ملاقات فرزندان زیر درخت راست
if (this.RightChild != null)
{
    this.RightChild.PrintInOrder();
}

```

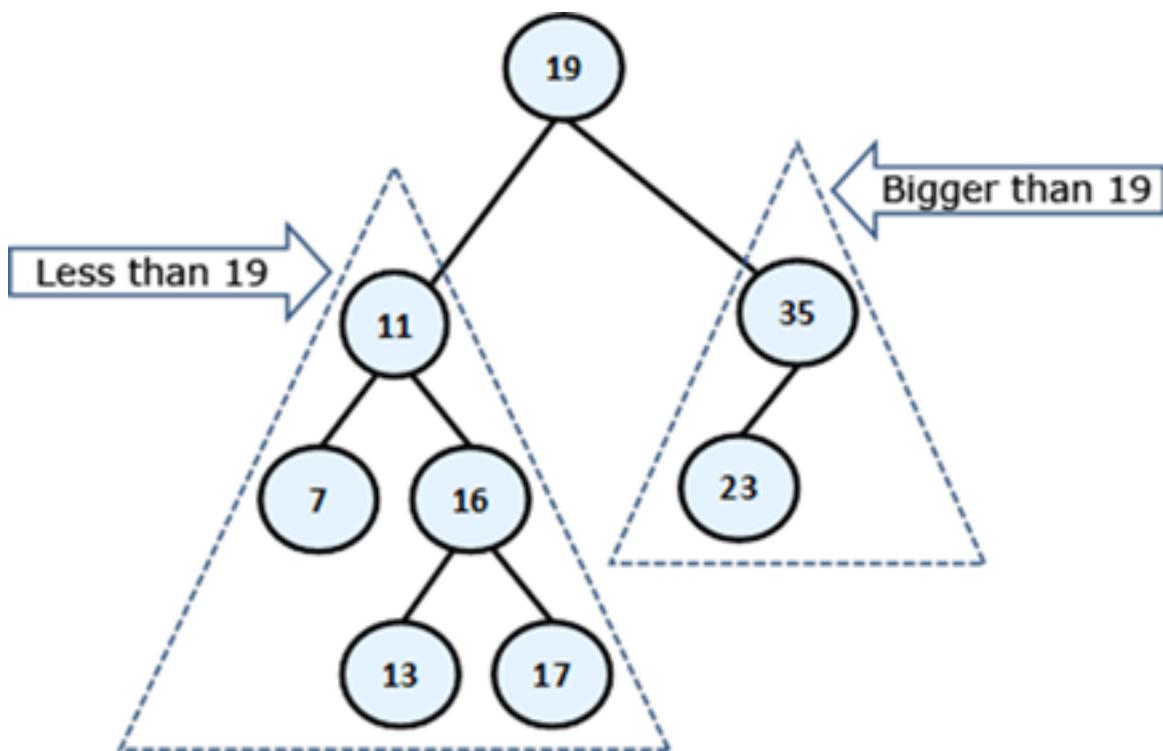
درخت دودویی مرتب شده Ordered Binary Search Tree

تا این لحظه ما با ساخت درخت‌های پایه آشنا شدیم: درخت عادی یا کلاسیک و درخت دو دوبی. ولی در بیشتر موارد در پروژه‌های بزرگ از این‌ها استفاده نمی‌کنیم چرا که استفاده از آن‌ها در پروژه‌های بزرگ بسیار مشکل است و باید به جای آن‌ها از ساختارهای متتنوع دیگری از قبیل درخت‌های مرتب شده، کم عمق و متوازن و کامل و پر و .. استفاده کرد. پس اجازه دهید که مهمترین درخت‌هایی را که در برنامه نویسی استفاده می‌شوند، بررسی کنیم.

همان طور که می‌دانید برای مقایسه اعداد ما از علامتهای `<>` = استفاده می‌کنیم و اعداد صحیح بهترین اعداد برای مقایسه هستند. در درخت‌های جست و جوی دو دوبی یک خصوصیت اضافه به اسم **کلید هویت یکتا Unique identification Key** داریم که یک کلید قابل مقایسه است. در تصویر زیر ما دو گره با مقدارهای متفاوتی داریم که با مقایسه‌ی آنان می‌توانیم کوچک و بزرگ بودن یک گره را محاسبه کنیم. ولی به این نکته دقت داشته باشید که این اعداد داخل دایره‌ها، دیگر برای ما حکم مقدار ندارند و کلیدهای یکتا و شاخص هر گره محسوب می‌شوند.

خلاصه‌ی صحبت‌های بالا: در هر درخت دودویی مرتب شده، گره‌های بزرگتر در زیر درخت راست قرار دارند و گره‌های کوچکتر در زیر درخت چپ قرار دارند که این کوچکی و بزرگی بر اساس یک کلید یکتا که قابل مقایسه است استفاده می‌شود.

این درخت دو دویی مرتب شده در جست و جو به ما کمک فراوانی می‌کند و از آنجا که می‌دانیم زیر درخت‌های چپ مقدار کمتری دارند و زیر درخت‌های راست مقدار بیشتر، عمل جست و جو، مقایسه‌های کمتری خواهد داشت، چرا که هر بار مقایسه یک زیر درخت کنار گذاشته می‌شود.

برای مثال فکر کنید می‌خواهید عدد 13 را در درخت بالا پیدا کنید. ابتدا گره والد 19 را مقایسه کرده و از آنجا که 19 بزرگتر از 13 است می‌دانیم که 13 را در زیر درخت راست پیدا نمی‌کنیم. پس زیر درخت چپ را مقایسه می‌کنیم (بنابراین به راحتی یک زیر درخت از مقایسه و عمل جست و جو کنار گذاشته شد). سپس گره 11 را مقایسه می‌کنیم و از آنجا که 11 کوچکتر از 13 هست، زیر درخت سمت راست را ادامه می‌دهیم و چون 16 بزرگتر از 13 هست، زیر درخت سمت چپ را در ادامه مقایسه می‌کنیم که به 13 رسیدیم.

مقایسه گره‌هایی که برای جست و جو انجام دادیم:

درخت هر چه بزرگتر باشد این روش کارآیی خود را بیشتر نشان می‌دهد.

در قسمت بعدی به پیاده سازی کد این درخت به همراه متدهای افزودن و جست و جو و حذف می‌پردازیم.

سناریو زیر را در نظر بگیرید:
 قصد دارید تا در برنامه‌ی خود ارسال پیام از طریق پیامک و ایمیل را راه اندازی کنید. هر کدام از این روش‌ها نیز برای خود راه‌های متفاوتی دارند. برای مثال ارسال پیامک از طریق وب سرویس یا یک API خارجی وغیره.
 کاری را که می‌توان انجام داد، بشرح زیر نیز می‌توان بیان نمود:

ابتدا یک Interface ایجاد می‌کنیم (IBridge) و در آن متدهای Send را قرار می‌دهیم. این متدهای پارامتر ورودی از نوع رشته می‌گیرد و به کمک آن می‌توان اقدام به ارسال پیامک یا ایمیل یا هر چیز دیگری نمود. کلاس‌هایی این واسط را پیاده سازی می‌کنند که یکی از روش‌های اجرایی کار باشند (برای مثال کلاس WebService که یک روش ارسال پیامک یا ایمیل است).

```

public interface IBridge
{
    string Send(string parameter);
}
public class WebService: IBridge
{
    public string Send(string parameter)
    {
        return parameter + " sent by WebService";
    }
}
public class API: IBridge
{
    public string Send(string parameter)
    {
        return parameter + " sent by API";
    }
}
  
```

سپس در ادامه به مکانیزمی نیاز داریم تا بتوانیم از طریق آن پیامک یا ایمیل را ارسال کنیم. خوب می‌خواهیم ایمیل ارسال کنیم؛ اولین سوالی که مطرح می‌شود این است که چگونه ارسال کنیم؟ پس باید در مکانیزم خود زیرساختی برای پاسخ به این سوال آماده باشد.

```

public abstract class Abstraction
{
    public IBridge Bridge;
    public abstract string SendData();
}
public class SendEmail : Abstraction
{
    public override string SendData ()
    {
        return Bridge.Send("Email");
    }
}
public class SendSMS: Abstraction
{
    public override string SendData ()
    {
        return Bridge.Send("SMS");
    }
}
  
```

در کد فوق یک کلاس انتزاعی ایجاد کردیم و در آن یک object از نوع واسط خود قرار دادیم. این object به ما کمک می‌کند تا به طریق آن شیوه‌ی ارسال ایمیل یا پیامک را مشخص سازیم و به سوال خود پاسخ دهیم. سپس در ادامه متدهای آورده شده است که به کمک آن اعلام می‌کنیم که قصد ارسال ایمیل یا پیامک را داریم و نهایتاً هر یک از کلاس‌های ایمیل یا پیامک، این متدهای برای خود پیاده سازی کرده‌اند.

قبل از ادامه اجازه دهید کمک در مورد بدنه‌ی یکی از متدهای SendData صحبت کنیم. در این متدها با کمک Send Bridge متدهای موجود

در واسط صدا زده شده است. از آنجا که این object از نظر سطح دسترسی عمومی می‌باشد، لذا از بیرون از کلاس قابل دسترسی است. این باعث می‌شود تا قبل از فرآخوانی متده SendData موجود در کلاس ایمیل یا پیامک اعلام کنیم که Bridge از چه نوعی است (به چه روشی می‌خواهیم ارسال رخ دهد).

```
Abstraction ab1 = new Email();
ab1.Bridge = new WebService();
Console.WriteLine(ab1.SendData());
```

```
ab1.Bridge = new API();
Console.WriteLine(ab1.SendData());
```

```
Abstraction ab2 = new SMS();
ab2.Bridge = new WebService();
Console.WriteLine(ab2.SendData());
```

```
ab2.Bridge = new API();
Console.WriteLine(ab2.SendData());
```

نهایتاً در کد فوق ابتدا بیان می‌کنیم که قصد ارسال ایمیل را داریم. سپس اعلام می‌داریم که این ارسال را به کمک `WebService` می‌خواهیم انجام دهی. و نهایتاً ارسال را انجام می‌دهیم.

به کل این الگویی که ایجاد کردیم، الگوی Bridge گفته می‌شود.

حال فکر کنید قصد ارسال MMS دارید. در اینصورت فقط کافیست یک کلاس MMS ایجاد کنید و تمام؛ بدون اینکه کدی اضافی را بنویسید یا برنامه را تغییر دهید. یا فرض کنید روش ارسال جدیدی را می‌خواهید اضافه کنید. برای مثال ارسال به روش XYZ. در اینصورت فقط کافیست یک کلاس XYZ را ایجاد کنید که `IBridge` را پیاده سازی می‌کند.

این بار مثال را با شیرینی و کیک پیش می‌بریم.

فرض کنید شما قصد پخت کیک و نان را دارید. طبیعی است که برای اینکار یک واسط را تعریف کرده و عمل «پختن» را در آن اعلام می‌کنید تا هر کلاسی که قصد پیاده سازی این واسط را داشت، «پختن» را انجام دهد. در ادامه یک کلاس بنام کیک ایجاد خواهید کرد و شروع به پخت آن می‌کنید.

خوب احتمالاً الان کیک آماده‌است و می‌توانید آن را میل کنید! ولی یک سؤال. تکلیف شخصی که کیک با روکش کاکائو دوست دارد و شما می‌کیک با روکش میوه‌ای دوست دارید چیست؟ این را چطور در پخت اعمال کنیم؟ یا منی که نان کنجدی می‌خواهم و شما می‌خواهید سراغ ارث بری رفته و سناریوهای این چنینی را پیاده سازی کنید. ولی در مورد ارث بری، اگر کلاس sealed

احتمالاً می‌خواهید سراغ ارث بری رفته و سناریوهای این چنینی را پیاده سازی کنید. ولی در مورد ارث بری، اگر کلاس sealed می‌خواهید سراغ ارث بری رفته و سناریوهای این چنینی را پیاده سازی کنید. ولی در مورد ارث بری، اگر کلاس sealed احتمالاً همین دو تا سؤال کافی است تا در پاسخ بگوئیم، گرهی کار، با الگوی Decorator باز می‌شود و همین دو تا سؤال کافی است تا اعلام کنیم که این الگو، از جمله الگوهای بسیار مهم و پرکاربرد است.

در ادامه سناریوی خود را با کد ذیل جلو می‌بریم:

```

public interface IBakery
{
  string Bake();
  double GetPrice();
}
public class Cake: IBakery
{
  public string Bake() { return "Cake baked"; }
  public double GetPrice() { return 2000; }
}
public class Bread: IBakery
{
  public string Bake() { return "Bread baked"; }
  public double GetPrice() { return 100; }
}
  
```

در کد فوق فرض کردہ‌ام که شما می‌خواهید محصول خودتان را بفروشید و برای آن یک متد GetPrice نیز گذاشته‌ام. خوب در ابتدا واسطی تعريف شده و متدهای Bake و GetPrice اعلام شده‌اند. سپس کلاس‌های Cake و Bread پیاده سازی‌های خودشان را انجام دادند.

در ادامه باید مخلفاتی را که روی کیک و نان می‌توان اضافه کرد، پیاده نمود.

```

public abstract class Decorator : IBakery
{
  private readonly IBakery _bakery;
  protected string bake = "N/A";
  protected double price = -1;

  protected Decorator(IBakery bakery) { _bakery= bakery; }
  public virtual string Bake() { return _bakery.Bake() + "/" + bake; }
  public double GetPrice() { return _bakery.GetPrice() + price; }
}
public class Type1 : Decorator
{
  public Type1(IBakery bakery) : base(bakery) { bake= "Type 1"; price = 1; }
}
public class Type2 : Decorator
{
  private const string bakeType = "special baked";
  public Type2(IBakery bakery) : base(bakery) { name = "Type 2"; price = 2; }
  public override string Bake() { return base.Bake() + bakeType ; }
}
  
```

در کد فوق یک کلاس انتزاعی ایجاد و متدهای پختن و قیمت را پیاده سازی کردیم؛ همچنین کلاس‌های Type1 و Type2 را که من

فرض کردم کلاس‌هایی هستند برای اضافه کردن مخلفات به کیک و نان. در این کلاس‌ها در متدهای سازنده، یک شیء از نوع IBakery می‌گیریم که در واقع این شیء یا از نوع Bread یا مشخص می‌کند روی کیک می‌خواهیم مخلفاتی را اضافه کنیم یا بر روی نان. کلاس Type1 روش پخت و قیمت را از کلاس انتزاعی پیروی می‌کند، ولی کلاس Type2 روش پخت خودش را دارد. با بررسی اجمالی در کدهای فوق مشخص می‌شود که هرگاه بخواهیم، می‌توانیم رفتارها و الحالات جدیدی را به کلاس‌های Bread و Cake، اضافه کنیم؛ بدون آنکه کلاس اصلی آنها تعییر کند. حال شما شاید در پیاده‌سازی این الگو از کلاس انتزاعی Decorator هم استفاده نکنید.

با این حال شیوه‌ی استفاده از این کدها هم بصورت زیر خواهد بود:

```
Cake cc1 = new Cake();
Console.WriteLine(cc1.Bake() + " , " + cc1.GetPrice());

Type1 cd1 = new Type1(cc1);
Console.WriteLine(cd1.Bake() + " , " + cd1.GetPrice());

Type2 cd2 = new Type2(cc1);
Console.WriteLine(cd2.Bake() + " , " + cd2.GetPrice());
```

ابتدا یک کیک را پختیم در ادامه Type1 را به آن اضافه کردیم که این باعث می‌شود قیمتش هم زیاد شود و در نهایت Type2 را هم به کیک اضافه کردیم و حالا کیک ما آماده است.

نظرات خوانندگان

نویسنده: محمد اسکندری
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۲/۰۵ ۱۰:۵۴

در استفاده از الگوی دکوراتور روش بهتر بهره‌گیری از آن بصورت سری است و نه ایجاد شیء جدید برای تایپ جدید. مثلا:

```
Cake c = new Cake();
c = new Type1(c);
c = new SubType(c); //SubType derived from Cake (e.g. CakeComponent like Cream)
//or: c = new Type1 (new SubType(c));
Console.WriteLine(c.Bake() + ", " + c.GetPrice());
```

نویسنده: محسن خان
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۲/۰۵ ۱۱:۴۴

بستگی به هدف نهایی دارد. اگر هدف تولید یک با روکش کاکائویی و روکش میوه‌ای به صورت همزمان است، نحوه تزئین آن با کیکی که فقط قرار هست روکش کاکائویی داشته باشد، فرق می‌کنه.

نویسنده: محمد اسکندری
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۲/۰۵ ۱۲:۰

فرقی نمیکنه. اگر قرار بود فرق میکرد و نیاز به ایجاد تغییرات در کد بود که این الگوها ارائه نمی‌شوند.

ساخت یک معمولی با روکش کاکائویی //

```
Cake c = new CommonCake();
c = new Chocolate(c);
```

ساخت یک معمولی با روکش میوه‌ای //

```
Cake c = new CommonCake();
c = new Fruity(c);
```

ساخت یک معمولی مخلوط با روکش کاکائویی و روکش میوه‌ای به صورت همزمان //

```
Cake c = new CommonCake();
c = new Chocolate(c);
c = new Fruity(c);
```

ساخت یک مخصوص مخلوط با روکش کاکائویی و روکش میوه‌ای به صورت همزمان //

```
Cake c = new SpecialCake();
c = new Chocolate(c);
c = new Fruity(c);
```

برای هر c میتوان متدهای اینترفیسیشن را اجرا کرد.

نویسنده: محسن خان
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۲/۰۵ ۱۲:۸

عنوان کردید «در استفاده از الگوی دکوراتور روش بهتر بهره‌گیری از آن بصورت سری است و نه ایجاد شیء جدید برای تایپ جدید»، بعد الان برای تهیه روکش فقط میوه‌ای از حالت سری استفاده نکردید و یک وله جدید ایجاد شده. بحث بر سر سری بودن یا نبودن مراحل بود. بنابراین بسته به هدف، می‌توانه سری باشد یا نباشد و اگر نبود، مشکلی نداره، چون هدفش تولید یک روکش مخصوص بوده و نه ترکیبی.

نویسنده: محمد اسکندری
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۲/۰۵ ۱۲:۲۳

فرض من این بود که کاربر نیازی به رفرنس گیری از هر آبجکت ندارد.
مثلاً طبق مقاله:

```
ساخت کیک مخصوص مخلوط با روکش کاکائویی و روکش میوه‌ای به صورت همزمان //  
Cake c = new SpecialCake();  
Chocolate ch = new Chocolate(c);  
Fruity f = new Fruity(ch);
```

همانطور که در مقاله گفته شده:

```
Cake cc1 = new Cake();  
Type1 cd1 = new Type1(cc1);  
Type2 cd2 = new Type2(cc1);
```

کد فوق را میتوان اینگونه هم داشت:

```
ساخت کیک مخصوص مخلوط با روکش کاکائویی و روکش میوه‌ای به صورت همزمان //  
Cake c = new SpecialCake();  
c = new Chocolate(c);  
c = new Fruity(c);
```

بدون اینکه شیء جدید برای تایپ جدید بسازیم.

نویسنده: محسن خان
تاریخ: ۱۲:۴۳ ۱۳۹۳/۱۲/۰۵

مهم این نیست که نام تمام متغیرها را `c` تعریف کردید، مهم این است که به ازای هر `new` یک شیء کاملاً جدید ایجاد می‌شود که ریفرنس آن با ریفرنس قبلی یکی نیست.

نویسنده: محمود راستین
تاریخ: ۲۰:۲ ۱۳۹۴/۰۶/۲۷

ممnon بابت این مطلب. [این مثال](#) هم میتوانه درک خوبی از این الگو به دوستان بدهد.

در روزهای اولی که با MVC آشنا شدم، این سؤال برایم پیش می‌آمد که یک ViewBag چطور می‌تواند به صورت پویا مقادیر را داخل خودش نگهداری کند؟ بعد از جستجو مشخص شد که ViewBag در حقیقت یک شیء Dynamic است. در این نوشتار قصد داریم نحوه‌ی کار یک ViewBag را نمایش دهیم. قبل از هر چیز باید بگوییم که تهیه یک شیء ViewBag dynamic نیست. اگر آن را از نوع dynamic تعریف و سپس یک شی را به آن Bind کنیم، در هنگام اجرای برنامه استثنای Cannot perform runtime binding صادر می‌شود. در حقیقت باید بگوییم که ViewBag علاوه بر dynamic بودن، یک شیء از کلاس ExpandoObject است. با این تعاریف کلاس حاوی ViewBag ما بصورت زیر خواهد بود:

```
public class Controller
{
  private dynamic _viewBage = new ExpandoObject();
  public dynamic ViewBag
  {
    get { return _viewBage; }
  }
}
```

حال برای استفاده از این ViewBag سفارشی کافی است تا کلاسی را تعریف کنیم که از کلاس پایه Controller ما ارث بری کند:

```
public class Sample : Controller
{
  public void ShowViewBag()
  {
    ViewBag.Title = 11;
    Console.WriteLine(ViewBag.Title);

    ViewBag.Title = "T";
    Console.WriteLine(ViewBag.Title);

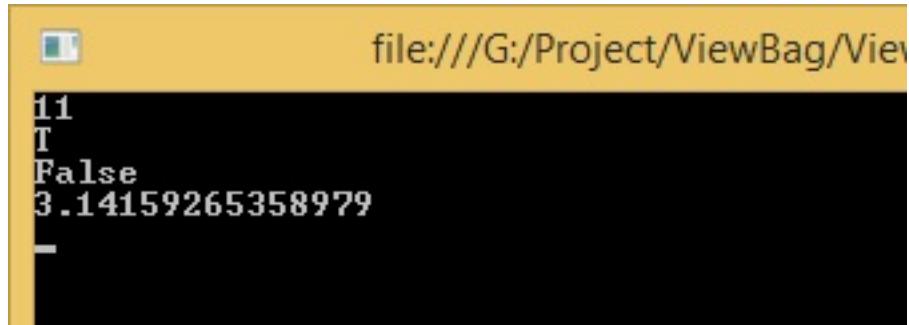
    ViewBag.Title = false;
    Console.WriteLine(ViewBag.Title);

    ViewBag.Title = Math.PI;
    Console.WriteLine(ViewBag.Title);
  }
}
```

در اینجا نحوه‌ی انتساب خواص پویا به ViewBag و مقدار دهی آن‌ها را مشاهده می‌کنید. همچنین در ذیل نحوه‌ی استفاده‌ی از آن را در یک برنامه‌ی کنسول بررسی کردہ‌ایم:

```
class Program
{
  static void Main()
  {
    Sample s = new Sample();
    s.ShowViewBag();
    Console.ReadKey();
  }
}
```

خروجی حاصل از تکه کد بالا به صورت ذیل است:

A screenshot of a terminal window with a yellow header bar. The header bar contains the text "file:///G:/Project/ViewBag/ViewBag.cshtml" and the Windows taskbar icon. The main window is black with white text, displaying the following output:

```
11  
T  
False  
3.14159265358979  
-
```

نظرات خوانندگان

نویسنده: نیکی
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۲/۰۵ ۱۰:۳۸

کلمه dynamic چه کاری انجام میدهد؟ به عنوان نوع هست؟

نویسنده: احمد نواصری
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۲/۰۵ ۱۲:۱۸

کلمه dynamic به کامپایلر اعلام میکنه که شی که تعریف کردیم میتونه تغییر کنه یعنی انواع مختلفی به خودش بگیره . شما وقتی یک شی رو با var تعریف میکنید و یک عدد صحیح به اون اختصاص میدید، در دفعه بعد نمیتوانید چیزی غیر از عدد صحیح به اون اختصاص بدین. اما با استفاده از dynamic این کار امکان پذیره.

```
var x = 12; //OK
x = "String" //Error

dynamic y = 12; //OK
y="String"; //OK
y=12.7; //OK
```

فرض کنید در حال پختن یک کیک هستید. ابتدا کیک را می‌بزید و سپس آن را تزیین می‌کنید. عملیات پختن کیک، فرآیند ثابتی است و تزیین کردن آن متفاوت. گاهی کیک را با کاکائو تزیین می‌کنید و گاهی با میوه و غیره.

پیش از اینکه سناریو را بیش از این جلو ببریم، وارد بحث کد می‌شویم. طبق سناریوی فوق، فرض کنید کلاسی بنام Prototype دارید که این کلاس هم از کلاس انتزاعی APrototype ارث برده است. در ادامه یک شیء از این کلاس می‌سازید و مقادیر مختلف آن را تنظیم کرده و کار را ادامه می‌دهید.

```

public abstract class APrototype : ICloneable {
    public string Name { get; set; }
    public string Health { get; set; }
}

public class Prototype : APrototype {
    public override string ToString() { return string.Format("Player name: {0}, Health statuse: {1}", Name, Health); }
}

```

در ادامه از این کلاس نمونه‌گیری می‌کنیم:

```

Prototype p1 = new Prototype { Name = "Vahid", Health = "OK" };
Console.WriteLine(p1.ToString());

```

حالا فرض کنید به یک آبجکت دیگر نیاز دارید، ولی این آبجکت عیناً مشابه p1 است؛ لذا نمونه‌گیری، از ابتدا کار مناسبی نیست. برای اینکار کافیست کدها را بصورت زیر تغییر دهیم:

```

public abstract class APrototype : ICloneable {
    public string Name { get; set; }
    public string Health { get; set; }
    public abstract object Clone();
}

public class Prototype : APrototype {
    public override object Clone() { return this.MemberwiseClone() as APrototype; }
    public override string ToString() { return string.Format("Player name: {0}, Health statuse: {1}", Name, Health); }
}

```

در متدهای Clone از MemberwiseClone هم در داخل واسطه ICloneable تعریف شده است و هدف از آن کپی نمودن آبجکت‌ها است. سپس کد فوق را بصورت زیر مورد استفاده قرار می‌دهیم:

```

Prototype p1 = new Prototype { Name = "Vahid", Health = "OK" };
Prototype p2 = p1.Clone() as Prototype;
Console.WriteLine(p1.ToString());
Console.WriteLine(p2.ToString());

```

با اجرای کد فوق مشاهده می‌شود p1 و p2 دقیقاً عین هم کار می‌کنند. کل این فرآیند بیانگر الگوی Prototype می‌باشد. ولی تا اینجای کار درست است که الگو پیاده سازی شده است، ولی همچنانی به نظر نقصی نیز در کد دیده می‌شود: برای واضح نمودن نقص، یک کلاس بنام AdditionalDetails تعریف می‌کنیم. در واقع کد را بصورت زیر تغییر میدهیم:

```

public abstract class APrototype : ICloneable {
    public string Name { get; set; }
    public string Health { get; set; }
}

```

آشنایی با الگوی طراحی Prototype

```
public AdditionalDetails Detail { get; set; }
public abstract object Clone();
}
public class AdditionalDetails { public string Height { get; set; } }

public class Prototype : APrototype
{
    public override object Clone() { return this.MemberwiseClone() as APrototype; }
    public override string ToString() { return string.Format("Player name: {0}, Health statuse: {1}, Height: {2}", Name, Health, Detail.Height); }
}
```

و از آن بصورت زیر استفاده می‌کنیم:

```
Prototype p1 = new Prototype { Name = "Vahid", Health = "OK", Detail = new AdditionalDetails { Height = "100" } };
Prototype p2 = p1.Clone() as Prototype;
p2.Detail.Height = "200";
Console.WriteLine(p1.ToString());
Console.WriteLine(p2.ToString());
```

خروجی که نمایش داده می‌شود در بخش Height هم برای p1 و هم برای p2 عدد 200 را نمایش می‌دهد که می‌تواند اشتباه باشد. چراکه p1 دارای Height برابر با 100 است و p2 دارای Height برابر با 200. به این اتفاق ShallowCopy گفته می‌شود که ناشی از استفاده از MemberwiseClone است که در مورد ارجاعات با آدرس رخ می‌دهد. در این حالت بجای کپی نمودن مقدار، از کپی نمودن آدرس استفاده می‌شود ([Ref Type چیست؟](#)) برای حل این مشکل باید DeepCopy انجام داد. لذا کد را بصورت زیر تغییر می‌دهیم: ([ShallowCopy چیست؟](#) و [DeepCopy چیست؟](#))

```
public abstract class APrototype : ICloneable
{
    public string Name { get; set; }
    public string Health { get; set; }
    //This is a ref type
    public AdditionalDetails Detail { get; set; }
    public abstract APrototype ShallowClone();
    public abstract object Clone();
}

public class AdditionalDetails { public string Height { get; set; } }

public class Prototype : APrototype
{
    public override object Clone()
    {
        Prototype cloned = MemberwiseClone() as Prototype;
        //We need to deep copy each ref types in order to prevent shallow copy
        cloned.Detail = new AdditionalDetails { Height = this.Detail.Height };
        return cloned;
    }
    //Shallow copy will copy ref type's address instead of their value, so any changes in cloned
    object or source object will take effect on both objects
    public override APrototype ShallowClone() { return this.MemberwiseClone() as APrototype; }
    public override string ToString() { return string.Format("Player name: {0}, Health statuse: {1}, Height: {2}", Name, Health, Detail.Height); }
}
```

و سپس بصورت زیر از آن استفاده نمود:

```
Prototype p1 = new Prototype { Name = "Vahid", Health = "OK", Detail = new AdditionalDetails { Height = "100" } };
    Prototype p2 = p1.Clone() as Prototype;
    p2.Detail.Height = "200";
    Console.WriteLine("<This is Deep Copy>");
    Console.WriteLine(p1.ToString());
    Console.WriteLine(p2.ToString());

    Prototype p3 = new Prototype { Name = "Vahid", Health = "OK", Detail = new AdditionalDetails { Height = "100" } };
    Prototype p4 = p3.ShallowClone() as Prototype;
    p4.Detail.Height = "200";
    Console.WriteLine("\n<This is Shallow Copy>");
```

```
Console.WriteLine(p3.ToString());
Console.WriteLine(p4.ToString());
```

لذا خروجی بصورت زیر را می‌توان مشاهده نمود:

```
<This is Deep Copy>
Player name: Vahid, Health statuse: OK, Height: 100
Player name: Vahid, Health statuse: OK, Height: 200

<This is Shallow Copy>
Player name: Vahid, Health statuse: OK, Height: 200
Player name: Vahid, Health statuse: OK, Height: 200
```

البته در این سناریو ShallowCopy باعث اشتباه شدن نتایج می‌شود. شاید شما در دامنه‌ی نیازمندی‌های خود، اتفاقاً به ShallowCopy نیاز داشته باشید و DeepCopy مرتفع کننده‌ی نیاز شما نباشد. لذا کاربرد هر کدام از آنها وابستگی مستقیمی به دامنه‌ی نیازمندی‌های شما دارد.

همانطور که در قسمت [قبلی](#) گفتیم، در این قسمت قرار است به پیاده سازی درخت جست و جوی دو دویی مرتب شده بپردازیم. در مطلب قبلی اشاره کردیم که ما متدهای افزودن، جستجو و حذف را قرار است به درخت اضافه کنیم و برای هر یک از این متدها توضیحاتی را ارائه خواهیم کرد. به این نکته دقت داشته باشید درختی که قصد پیاده سازی آن را داریم یک درخت متوازن نیست و ممکن است در بعضی شرایط کارآیی مطلوبی نداشته باشد. همانند مثال‌ها و پیاده سازی‌های قبلی، دو کلاس داریم که یکی برای ساختار گره است `BinaryTreeNode<T>` و دیگری برای ساختار درخت اصلی `BinaryTree<T>`. کلاس `BinaryTreeNode` که در پایین نوشته شده است بعداً داخل کلاس `BinaryTree` قرار خواهد گرفت:

```

internal class BinaryTreeNode<T> :
    IComparable<BinaryTreeNode<T>> where T : IComparable<T>
{
    // مقدار گره
    internal T value;

    // شامل گره پدر
    internal BinaryTreeNode<T> parent;

    // شامل گره سمت چپ
    internal BinaryTreeNode<T> leftChild;

    // شامل گره سمت راست
    internal BinaryTreeNode<T> rightChild;

    /// <summary>سازنده</summary>
    /// <param name="value">مقدار گره ریشه</param>
    public BinaryTreeNode(T value)
    {
        if (value == null)
        {
            از آن جا که نال قابل مقایسه نیست اجازه افزودن را از آن سلب می‌کنیم //
            throw new ArgumentNullException(
                "Cannot insert null value!");
        }

        this.value = value;
        this.parent = null;
        this.leftChild = null;
        this.rightChild = null;
    }

    public override string ToString()
    {
        return this.value.ToString();
    }

    public override int GetHashCode()
    {
        return this.value.GetHashCode();
    }

    public override bool Equals(object obj)
    {
        BinaryTreeNode<T> other = (BinaryTreeNode<T>)obj;
        return this.CompareTo(other) == 0;
    }

    public int CompareTo(BinaryTreeNode<T> other)
    {
        return this.value.CompareTo(other.value);
    }
}

```

تکلیف کدهای اولیه که کامنت دارند روشن است و قبل از آن بار بررسی کردیم ولی کدها و متدهای جدیدتری نیز نوشته شده‌اند

که آن‌ها را بررسی می‌کنیم:

ما در مورد این درخت می‌گوییم که همه چیز آن مرتب شده است و گره‌ها به ترتیب چیده شده اند و اینکار تنها با مقایسه کردن گره‌های درخت امکان پذیر است. این مقایسه برای برنامه نویسان از طریق یک ذخیره در یک ساختمان داده خاص یا اینکه آن را به یک نوع **Type** قابل مقایسه ارسال کنند امکان پذیر است. در سی شارپ نوع قابل مقایسه با کلمه‌های کلیدی زیر امکان پذیر است:

T : IComparable<T>

در اینجا **T** می‌تواند هر نوع داده‌ای مانند **Byte** و **int** و ... باشد؛ ولی **علامت**: این محدودیت را اعمال می‌کند که کلاس باید از **IComparable** ارث بری کرده باشد. این اینترفیس برای پیاده‌سازی تنها شامل تعریف یک متده است به نام **CompareTo(T)** که عمل مقایسه داخل آن انجام می‌گردد و در صورت بزرگ بودن شیء جاری از آرگومان داده شده، نتیجه‌ی برگردانده شده، مقداری مثبت، در حالت برابر بودن، مقدار 0 و کوچکتر بودن مقدار منفی خواهد بود. شکل تعریف این اینترفیس تقریباً چنین چیزی باید باشد:

```
public interface IComparable<T>
{
    int CompareTo(T other);
}
```

نوشتن عبارت بالا در جلوی کلاس، به ما این اطمینان را می‌بخشد که که نوع یا کلاسی که به آن پاس می‌شود، یک نوع قابل مقایسه است و از طرف دیگر چون می‌خواهیم گره‌هایمان نوعی قابل مقایسه باشند **IComparable<T>** را هم برای آن ارث بری می‌کنیم. همچنین چند متده ایم **override** کرده‌ایم که اصلی‌ترین آن‌ها **Equal** و **GetHashCode** است. موقعی که متده **CompareTo** مقدار 0 برمی‌گرداند مقدار برگشتی **Equals** هم باید **True** باشد.

... و یک نکته مفید برای خاطر‌سپاری اینکه موقعیکه دو شیء با یکدیگر برابر باشند، که هش تولید شده آن‌ها نیز با هم برابر هستند. به عبارتی اشیاء یکسان دارند. این رفتار سبب می‌شود که که بتوانید مشکلات زیادی را که در رابطه با مقایسه کردن پیش می‌آید، حل نمایید.

پیاده‌سازی کلاس اصلی **BinarySearchTree**

مهمنترین نکته در کلاس زیر این مورد است که ما اصرار داشتیم، **T** باید از اینترفیس **IComparable** مشتق شده باشد. بر این حسب ما می‌توانیم با نوع داده‌هایی چون **int** یا **string** کار کنیم، چون قابل مقایسه هستند ولی نمی‌توانیم با **[[]]** یا **streamreader** کار کنیم چرا که قابل مقایسه نیستند.

```
public class BinarySearchTree<T>      where T : IComparable<T>
{
    // کلاسی که بالا تعریف کردیم
    internal class BinaryTreeNode<T> :
        IComparable<BinaryTreeNode<T>> where T : IComparable<T>
    {
        // ...
    }

    /// <summary>
    /// ریشه درخت
    /// </summary>
    private BinaryTreeNode<T> root;

    /// <summary>
    /// سازنده کلاس
    /// </summary>
    public BinarySearchTree()
    {
        this.root = null;
    }
}
```

پیاده‌سازی متدها مربوط به افزودن و حذف و جست و جو/

در کد بالا ما کلاس اطلاعات گره را به کلاس اضافه می‌کنیم و یه سازنده و یک سری خصوصیت را به آن اضافه کرده ایم. در این مرحله گام به گام هر یک از سه متده افزودن، جست و جو و حذف را بررسی می‌کنیم و جزئیات آن را توضیح می‌دهیم.

افزودن یک عنصر جدید

افزودن یک عنصر جدید در این درخت مرتب شده، مشابه درخت‌های قبلی نیست و این افزودن باید طوری باشد که مرتب بودن درخت حفظ گردد. در این الگوریتم برای اضافه شدن عنصری جدید، دستور العمل چنین است: اگر درخت خالی بود عنصر را به عنوان ریشه اضافه کن؛ در غیر این صورت مراحل زیر را نجام بده:

اگر عنصر جدید کوچکتر از ریشه است، با یک تابع بازگشتی عنصر جدید را به زیر درخت چپ اضافه کن.
اگر عنصر جدید بزرگتر از ریشه است، با یک تابع بازگشتی عنصر جدید را به زیر درخت راست اضافه کن.
اگر عنصر جدید برابر ریشه هست، هیچ کاری نکن و خارج شو.

پیاده سازی الگوریتم بالا در کلاس اصلی:

```
public void Insert(T value)
{
    this.root = Insert(value, null, root);
}

/// <summary>
/// متدهای برای افزودن عنصر به درخت
/// </summary>
/// <param name="value">مقدار جدید</param>
/// <param name="parentNode">والد گره جدید</param>
/// <param name="node">گره فعلی که همان ریشه است</param>
/// <returns>گره افزوده شده</returns>
private BinaryTreeNode<T> Insert(T value,
                                  BinaryTreeNode<T> parentNode, BinaryTreeNode<T> node)
{
    if (node == null)
    {
        node = new BinaryTreeNode<T>(value);
        node.parent = parentNode;
    }
    else
    {
        int compareTo = value.CompareTo(node.value);
        if (compareTo < 0)
        {
            node.leftChild =
                Insert(value, node, node.leftChild);
        }
        else if (compareTo > 0)
        {
            node.rightChild =
                Insert(value, node, node.rightChild);
        }
    }
    return node;
}
```

متد درج سه آرگومان دارد، یکی مقدار گره جدید است؛ دوم گره والد که با هر بار صدا زدن تابع بازگشتی، گره والد تغییر خواهد کرد و به گره‌های پایین‌تر خواهد رسید و سوم گره فعلی که با هر بار پاس شدن به تابع بازگشتی، گره ریشه‌ی آن زیر درخت است. در مقاله قبلی اگر به یاد داشته باشید گفتیم که جستجو چگونه انجام می‌شود و برای نمونه به دنبال یک عنصر هم گشتنیم و جستجوی یک عنصر در این درخت بسیار آسان است. ما این کد را بدون تابع بازگشتی و تنها با یک حلقه while پیاده خواهیم کرد. هر چند مشکلی با پیاده سازی آن به صورت بازگشتی وجود ندارد.

الگوریتم از ریشه بدین صورت آغاز می‌گردد و به ترتیب انجام می‌شود:
اگر عنصر جدید برابر با گره فعلی باشد، همان گره را بازگشت بد.

اگر عنصر جدید کوچکتر از گره فعلی است، گره سمت چپ را بردار و عملیات را از ابتداء آغاز کن (در کد زیر به ابتدای حلقه برو).
اگر عنصر جدید بزرگتر از گره فعلی است، گره سمت راست را بردار و عملیات را از ابتداء آغاز کن.

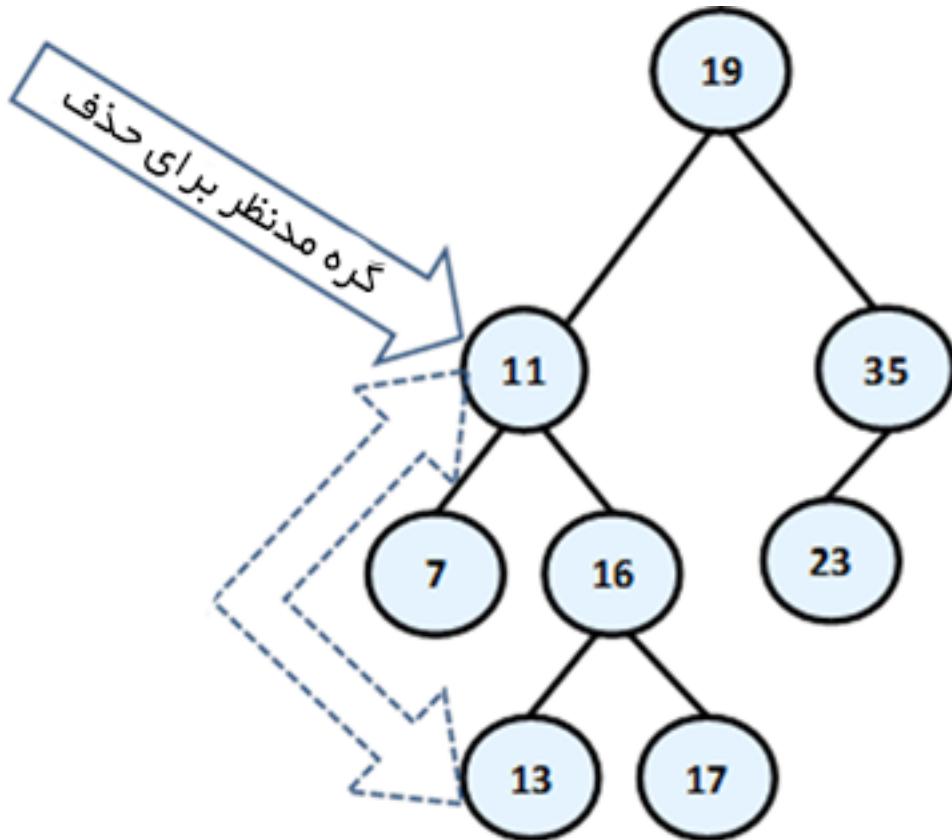
در انتها اگر الگوریتم، گره را پیدا کند، گره پیدا شده را باز می‌گرداند؛ ولی اگر گره را پیدا نکند، یا درخت خالی باشد، مقدار برگشتی نال خواهد بود.

حذف یک عنصر

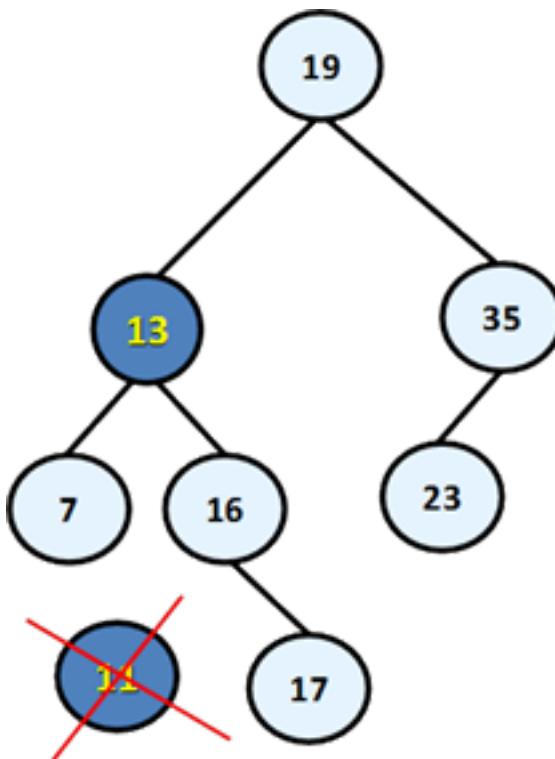
حذف کردن در این درخت نسبت به درخت دودویی معمولی پیچیده‌تر است. اولین گام این عمل، جستجوی گره مدنظر است. وقتی گره‌ایی را مدنظر داشته باشیم، سه بررسی زیر انجام می‌گیرد:

اگر گره برگ هست و والد هیچ گره‌ای نیست، به راحتی گره مد نظر را حذف می‌کنیم و ارتباط گره والد با این گره را نال می‌کنیم.
 اگر گره تنها یک فرزند دارد (هیچ فرقی نمی‌کند چپ یا راست) گره مد نظر حذف و فرزندش را جایگزینش می‌کنیم.
 اگر گره دو فرزند دارد، کوچکترین گره در زیر درخت سمت راست را پیدا کرده و با گره مد نظر جابجا می‌کنیم. پس یکی از دو عملیات بالا را روی گره انجام می‌دهیم.

اجازه دهد عملیات بالا به طور عملی بررسی کنیم. در درخت زیر ما می‌خواهیم گره 11 را حذف کنیم. پس کوچکترین گره سمت راست، یعنی 13 را پیدا می‌کنیم و با گره 11 جابجا می‌کنیم.

بعد از جابجایی، یکی از دو عملیات اول بالا را روی گره 11 اعمال می‌کنیم و در این حالت گره 11 که یک گره برگ است، خیلی راحت حذف و ارتباطش را با والد، با یک نال جایگزین می‌کنیم.

عنصر مورد نظر را جست و جوی می‌کند و اگر مخالف نال بود گره برگشته را به تابع حذف ارسال می‌کند

```

public void Remove(T value)
{
    BinaryTreeNode<T> nodeToDelete = Find(value);
    if (nodeToDelete != null)
    {
        Remove(nodeToDelete);
    }
}

private void Remove(BinaryTreeNode<T> node)
{
    // بررسی می‌کند که آیا دو فرزند دارد یا خیر //
    // این خط باید اول همه باشد گه مرحله یک و دو بعد از آن اجرا شود
    if (node.leftChild != null && node.rightChild != null)
    {
        BinaryTreeNode<T> replacement = node.rightChild;
        while (replacement.leftChild != null)
        {
            replacement = replacement.leftChild;
        }
        node.value = replacement.value;
        node = replacement;
    }

    // مرحله یک و دو اینجا بررسی میشه
    BinaryTreeNode<T> theChild = node.leftChild != null ?
        node.leftChild : node.rightChild;

    // اگر حداقل یک فرزند داشته باشد
    if (theChild != null)
    {
        theChild.parent = node.parent;

        // بررسی می‌کند گره ریشه است یا خیر //
        if (node.parent == null)
        {
            root = theChild;
        }
        else
        {
            // جایگزینی عنصر با زیر درخت فرزندش //
            if (node.parent.leftChild == node)
            {
                node.parent.leftChild = theChild;
            }
            else
            {
                node.parent.rightChild = theChild;
            }
        }
    }
}
  
```

```

        }
    else
    {
        node.parent.rightChild = theChild
    }
}
else
{
    // وضعیت موقعی که عنصر ریشه است
    if (node.parent == null)
    {
        root = null;
    }
    else
    {
        اگر گره برگ است آن را حذف کن //
        if (node.parent.leftChild == node)
        {
            node.parent.leftChild = null;
        }
        else
        {
            node.parent.rightChild = null;
        }
    }
}
}

```

در کد بالا ابتدا جستجو انجام می‌شود و اگر جواب غیر نال بود، گره برگشتی را به تابع حذف ارسال می‌کنیم. در تابع حذف اول از همه بررسی می‌کنیم که آیا گره ما دو فرزند دارد یا خیر که اگر دو فرزنده بود، ابتدا گره‌ها را تعویض و سپس یکی از مراحل یک یا دو را که در بالاتر ذکر کردیم، انجام دهیم.

دو فرزندی

اگر گره ما دو فرزند داشته باشد، گره سمت راست را گرفته و از آن گره آن قدر به سمت چپ حرکت می‌کنیم تا به برگ یا گره تک فرزنده که صد درصد فرزندش سمت راست است، برسیم و سپس این دو گره را با هم تعویض می‌کنیم.

تک فرزندی

در مرحله بعد بررسی می کنیم که آیا گره یک فرزند دارد یا خیر؛ شرط بدن صورت است که اگر فرزند چپ داشت آن را در theChild قرار می دهیم، در غیر این صورت فرزند راست را قرار می دهیم. در خط بعدی باید چک کرد که نال است یا خیر. اگر نال باشد به این معنی است که غیر از فرزند چپ، حتی فرزند راست هم نداشته، پس گره، یک برگ است ولی اگر مخالف نال باشد بس حداقل یک گره داشته است.

اگر نتیجه نال باشد باید این گره حذف و گره فرزند ارتباطش را با والد گره حذفی برقرار کند. در صورتیکه گره حذفی ریشه باشد و والدی نداشته باشد، این نکته باید رعایت شود که گره فرزند بری متغیر `root` که در سطح کلاس تعریف شده است، نیز قابل شناسایی باشد.

در صورتی که خود گره ریشه نباشد و والد داشته باشد، غیر از اینکه فرزند باید با والد ارتباط داشته باشد، والد هم باید از طریق دو خاصیت فرزند چپ و راست با فرزند ارتباط برقرار کند. پس ابتدا بررسی می‌کنیم که گره حذفی کدامیں فرزند بوده: چپ یا راست؟ سپس فرزند گره حذفی در آن خاصیت جایگزین خواهد شد و دیگر هیچ نوع اشاره‌ای به گره حذفی نیست و از درخت حذف شده است.

بدون فرزند (برگ)

حال اگر گره ما بیرگ یاشد مرحله دوم، کد داخل `else` احرا خواهد شد و بررسی می‌کند این گره در والد فرزند چی است یا

راست و به این ترتیب با نال کردن آن فرزند در والد ارتباط قطع شده و گره از درخت حذف می‌شود.

پیمایش درخت به روش DFS یا LVR یا In-Order

```
public void PrintTreeDFS()
{
    PrintTreeDFS(this.root);
    Console.WriteLine();
}

private void PrintTreeDFS(BinaryTreeNode<T> node)
{
    if (node != null)
    {
        PrintTreeDFS(node.leftChild);
        Console.Write(node.value + " ");
        PrintTreeDFS(node.rightChild);
    }
}
```

در مقاله بعدی درخت دودویی متوازن را که پیچیده‌تر از این درخت است و از کارآیی بهتری برخوردار هست، بررسی می‌کنیم.

سناریوی زیر را در نظر بگیرید:
 فرض کنید از شما خواسته شده است تا یک پردازشگر متن را بنویسید. خوب در این پردازشگر با یک سری کاراکتر روبرو هستید که هر کاراکتر احتمالاً آبجکتی از نوع کلاس خود می‌باشد؛ برای مثال آبجکت XYZ که آبجکتی از نوع کلاس A هست و برای نمایش کاراکتر A استفاده می‌شود. این آبجکت‌ها دارای دو دسته خصیصه هستند: ([مطالعه بیشتر](#))
 خصیصه‌های ثابت: یعنی همه کاراکترهای A دارای یک شکل مشخص هستند. در واقع مشخصات ذاتی آبجکت می‌باشند.

خصیصه‌های پویا: یعنی هر کاراکتر دارای فونت، سایز و رنگ خاص خود است. در واقع خصیصه‌هایی که از یک آبجکت به آبجکت دیگر متفاوت هستند.

خوب احتمالاً در ساده‌ترین راه حل، به ازای تک تک کاراکترهایی که کاربر وارد می‌کند، یک آبجکت از نوع کلاس مناسب با آن ساخته می‌شود. ولی بحث مهم این است که با این همه آبجکت که هر یک مصرف خود را از حافظه دارند، می‌خواهید چکار کنید؟ احتمالاً به مشکل حافظه برخورد خواهید کرد! پس باید یک سناریوی بهتر ایجاد کرد.
 سناریوی پیشنهادی این است که برای هر نوع کاراکتر، یک کلاس داشته باشیم، همانند قبل (یک کلاس برای A یک کلاس برای B و غیره) و یک استخر پر از آبجکت داشته باشیم که آبجکت‌های ایجاد شده در آن ذخیره شوند.
 سپس کاربر، کاراکتر A را درخواست می‌کند. ابتدا به این استخر نگاه می‌کنیم. اگر کاراکتر A موجود بود، آن را بر می‌گردانیم و اگر موجود نبود، یک آبجکت از نوع A می‌سازیم، سپس این آبجکت را در استخر ذخیره می‌کنیم و آبجکت را بر می‌گردانیم. در این صورت اگر کاربر دوباره درخواست A را کرد، دیگر نیازی به ساخت آبجکت جدید نیست و از آبجکت قبلی می‌توانیم استفاده نماییم. با این شرایط تکلیف خصایص ایستا مشخص است. ولی مشکل مهم با خصایص پویا این است که می‌توانند بین آبجکت‌ها متفاوت باشند که برای این هم یک متد در کلاس‌ها قرار می‌دهیم تا این خصایص را تنظیم نماید.
 به کد زیر دقت نمایید:

```
public interface IAlphabet
{
    void Render(string font); //Define Extrinsic and non-static states for each object
}

public class A : IAlphabet
{
    public void Render(string font) { Console.WriteLine(GetType().Name + " has font of type " + font); }
}
public class B : IAlphabet
{
    public void Render(string font) { Console.WriteLine(GetType().Name + " has font of type " + font); }
}
```

از متد Render برای تنظیم نمودن خصایص پویا استفاده خواهد شد.
 سپس در ادامه به یک موتور نیاز داریم که قبل از ساخت آبجکت، استخر را بررسی نماید:

```
public class FlyWeightFactory
{
    private readonly Dictionary<string, IAlphabet> _dictionary = new Dictionary<string, IAlphabet>();
    public int Count { get { return _dictionary.Count; } }
    public IAlphabet GetObject(string name)
    {
        if (!_dictionary.ContainsKey(name))
            switch (name)
            {
                case "A":
                    _dictionary.Add(name, new A());
                    break;
            }
    }
}
```

```
        Console.WriteLine("New object created");
        break;
    case "B":
        _dictionary.Add(name, new B());
        Console.WriteLine("New object created");
        break;
    default:
        throw new Exception("Factory can not create given object");
    }
}
else
    Console.WriteLine("Object reused");
return _dictionary[name];
}
```

در اینجا `dictionaries` همان استخرا می‌باشد که قرار است آبجکت‌ها در آن ذخیره شوند. `Count` برای نمایش تعداد آبجکت‌های موجود در استخرا استفاده می‌شود (حداکثر مقدار آن چقدر خواهد بود؟). `GetObject` نیز همان موتور اصلی کار است که در آن ابتدای استخرا بررسی می‌شود. اگر آبجکت در استخرا نبود، یک نمونه‌ی جدید از آن ساخته شده، به استخرا اضافه گردیده و برگردانده می‌شود.

```
FlyWeightFactory flyWeightFactory = new FlyWeightFactory();
IAphabet alphabet = flyWeightFactory.GetObject(typeof(A).Name);
alphabet.Render("Arial");
Console.WriteLine();
alphabet = flyWeightFactory.GetObject(typeof(B).Name);
alphabet.Render("Tahoma");
Console.WriteLine();
alphabet = flyWeightFactory.GetObject(typeof(A).Name);
alphabet.Render("Time is New Roman");
Console.WriteLine();
alphabet = flyWeightFactory.GetObject(typeof(A).Name);
alphabet.Render("B Nazanin");
Console.WriteLine();
Console.WriteLine("Total new alphabet count:" + flyWeightFactory.Count);
```

با احرای این کد خروجی زیر را مشاهده خواهید نمود:

```
New object created
A has font of type Arial

New object created
B has font of type Tahoma

Object reused
A has font of type Time is New Roman

Object reused
A has font of type B Nazanin

Total new alphabet count:2
```

نکته‌ی قابل توجه این است که این الگو بصورت داخلی از الگوی [Factory Method](#) استفاده می‌کند. با توجه بیشتر به پیاده سازی Flyweight Factory شباهت هایی بین آن و [Singleton Pattern](#) می‌بینیم. کلاس‌هایی از این دست را [Multiton](#) می‌نامند. در [Multiton](#) نمونه‌ها بصورت زوج کلید‌هایی نگهداری می‌شوند و بر اساس Key دریافت شده نمونه‌ی متناظر بازگردانده می‌شود. همچنین در [Singleton](#) تضمین می‌شود که از کلاس مربوطه فقط یک نمونه در کل Application وجود دارد. در [Multiton](#) تضمین می‌شود که برای هر Key تنها یک Instance وجود دارد.

قبل از مطالعه‌ی این مطلب، حتماً [الگوی طراحی Factory Method](#) را مطالعه نمایید.
همانطور که در الگوی طراحی Factory Method مشاهده شد، این الگو یک عیب دارد، آن هم این است که از کدام Creator باید استفاده شود و مستقیماً در کد بایستی ذکر شود.

```
class ConcreteCreator : Creator
{
  public override IProduct FactoryMethod(string type)
  {
    switch (type)
    {
      case "A": return new ConcreteProductA();
      case "B": return new ConcreteProductB();
      default: throw new ArgumentException("Invalid type", "type");
    }
  }
}
```

برای حل این مشکل می‌توانیم سراغ الگوی طراحی دیگری برویم که Abstract Factory نام دارد. این الگوی طراحی 4 بخش اصلی دارد که هر کدام از این بخش‌ها را طی مثالی توضیح می‌دهم:
1. Abstract Factory: در کشور، صنعت خودروسازی داریم که خودروها را در دو دسته‌ی دیزلی و سواری تولید می‌کنند:

```
public interface IVehicleFactory
{
  IDiesel GetDiesel();
  IMotorCar GetMotorCar();
}
```

دو کارخانه‌ی تولید خودرو داریم که در صنعت خودرو سازی فعالیت دارند و عبارتند از ایران خودرو و سایپا که هر کدام خودروهای خود را تولید می‌کنند. ولی هر خودرویی که تولید می‌کنند یا دیزلی است یا سواری. شرکت ایران خودرو، خودروی آرنا را بعنوان دیزلی تولید می‌کند و پژو 206 را بعنوان سواری. همچنین شرکت سایپا خودروی فوتون را بعنوان خودروی دیزلی تولید می‌کند و خودروی پراید را بعنوان خودروی سواری.

```
public class IranKhodro : IVehicleFactory
{
  public IDiesel GetDiesel() { return new Arena(); }
  public IMotorCar GetMotorCar() { return new Peugeot206(); }
}
public class Saipa : IVehicleFactory
{
  public IDiesel GetDiesel() { return new Foton(); }
  public IMotorCar GetMotorCar() { return new Peride(); }
}
```

Abstract Product. 3: خودروهای تولیدی همانطور که گفته شد یا دیزلی هستند یا سواری که هر کدام از این خودروها ویژگی‌های خود را دارند (در این مثال هر دو دسته خودرو برای خود نام دارند)

```
public interface IDiesel { string GetName(); }
public interface IMotorCar { string GetName(); }
```

Concrete Product. 4: در بین این خودروها، خودروی پژو 206 و پراید یک خودروی سواری هستند و خودروی فوتون و آرنا، خودروهای دیزلی.

```
public class Foton : IDiesel { public string GetName() { return "This is Foton"; } }
public class Arena : IDiesel { public string GetName() { return "This is Arena"; } }
public class Peugeot206 : IMotorCar { public string GetName() { return "This is Peugeot206"; } }
```

```
public class Peride : IMotorCar { public string GetName() { return "This is Peride"; } }
```

حال که 4 دسته اصلی این الگوی طراحی را آموختیم می‌توان از آن بصورت زیر استفاده نمود:

```
IVehicleFactory factory = new IranKhodro();
Console.WriteLine("****" + factory.GetType().Name + "****");
IDiesel diesel = factory.GetDiesel();
Console.WriteLine(diesel.GetName());
IMotorCar motorCar = factory.GetMotorCar();
Console.WriteLine(motorCar.GetName());

factory = new Saipa();
Console.WriteLine("****" + factory.GetType().Name + "****");
diesel = factory.GetDiesel();
Console.WriteLine(diesel.GetName());
motorCar = factory.GetMotorCar();
Console.WriteLine(motorCar.GetName());
```

همانطور که در کد فوق مشاهده می‌شود، ایراد موجود در الگوی Factory Method اینجا از بین رفته است و برای ساخت آبجکت‌های مختلف از Abstract Class ها یا Innterface ها استفاده می‌کنیم.

کلاس Abstract Factory مزایای زیر را دارد:

پیاده سازی و نامگذاری Product در Factory مربوطه مرکزی شود و بدین ترتیب Client به نام و نحوه پیاده سازی Type های مختلف Product وابستگی نخواهد داشت.

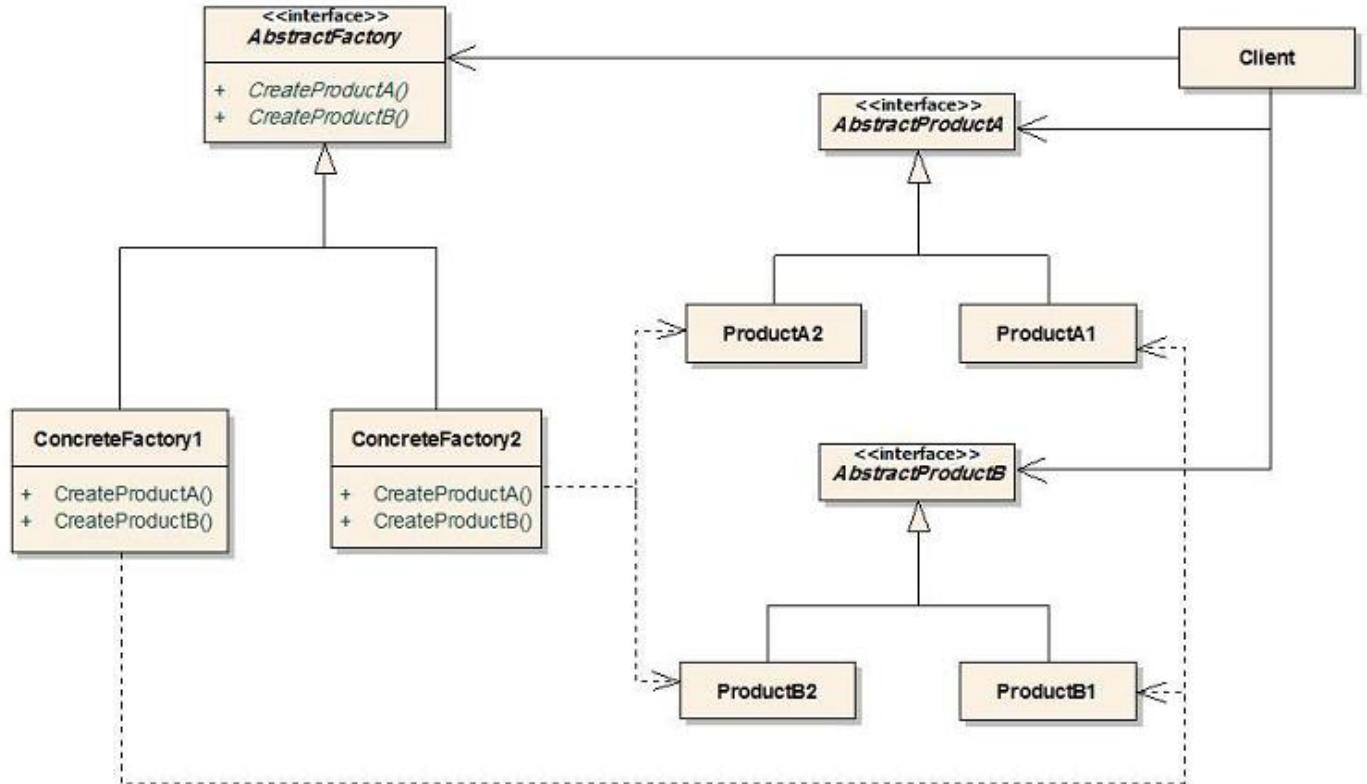
به راحتی می‌توان Concrete Factory مورد استفاده در برنامه را تغییر داد، بدون اینکه تاثیری در عملکرد سایر بخش‌ها داشته باشد.

در مواردی که بیش از یک محصول برای هر خانواده وجود داشته باشد، استفاده از Abstract Factory تضمین می‌کند که Product های هر خانواده همه در کنار هم قرار دارند و با هم فعال و غیر فعال می‌شوند. (یا همه، یا هیچکدام) بزرگترین عیوبی که این الگوی طراحی دارد این است که با اضافه شدن فقط یک Product تازه، Abstract Factory باید تغییر کند که این مساله منجر به تغییر همه Concrete Factory ها می‌شود.

نهایتاً اینکه در استفاده از این الگوی طراحی به این تکنیک‌ها توجه داشته باشید:

Factories معمولاً Application بطور معمول فقط به یک instance از هر Factory نیاز دارد.

انتخاب Concrete Factory مناسب معمولاً توسط پارامترهایی انجام می‌شود.
نمودار کلاسی این الگو نیز بصورت زیر می‌باشد:

و کلام آخر در مورد این الگو:

یک کلاس `abstract interface` یا `Object` متد های ساخت `signature` در آن تعریف شده است و `Concrete Factory` ها آن ها را `implement` می نمایند.

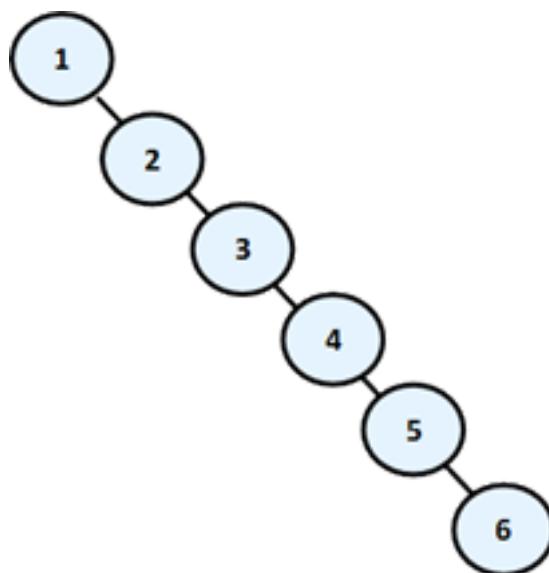
در `Abstract Factory Pattern` همه `Product` های خانواده در آن خانواده پیاده سازی و مجتمع می گردند.

در کدهای برنامه تنها با `Abstract Product` و `Abstract Factory` ها سر و کار داریم و به هیچ وجه درگیر این مساله که کدام یک از `Concrete Class` ها در برنامه مورد استفاده قرار می گیرند، نمی شویم.

در قسمت قبلی مبحث پیاده سازی ساختمان (ساختار) درخت‌های جستجوی دودویی را به پایان رساندیم. در این قسمت قرار است بر روی درخت متوازن بحث کنیم و آن را پیاده سازی نماییم.

درخت متوازن

همانطور که دیدید، عملیات جستجو روی درخت جستجوی دودویی به مرتب راحت و آسان‌تر است؛ ولی با این حال این درخت در عملیاتی چون درج و حذف، یک نقص فنی دارد و آن هم این است که نمی‌تواند عمق خود را کنترل کند و همینطور به سمت عمق‌های بیشتر و بزرگ‌تر حرکت می‌کند. مثلاً ساختار ترتیبی زیر را برای مقداری‌های 1 و 2 و 3 و 4 و 5 و 6 در نظر بگیرید:

در این حالت دیگر درخت مانند یک درخت رفتار نمی‌کند و بیشتر شبیه لیست پیوندی است و عملیات جستجو همینطور کندتر و کندتر می‌شود و دیگر مثل سابق نخواهد بود، پیچیدگی برنامه بیشتر خواهد شد و از $O(n \log n)$ به $O(n^2)$ می‌رسد. از آنجا که دوست داریم برای عملیات‌های رایجی چون درج و حذف، همین پیچیدگی لگاریتمی را حفظ کنیم، از ساختاری جدیدتر بهره خواهیم برداشت.

درخت دودویی متوازن: درختی است که در آن هیچ برگی، عمقش از هیچ برگی بیشتر نیست.

درخت دودویی متوازن کامل: درختی که تفاوتش در تعداد گره‌های چپ یا راست است و حداقل یک فرزند دارد.

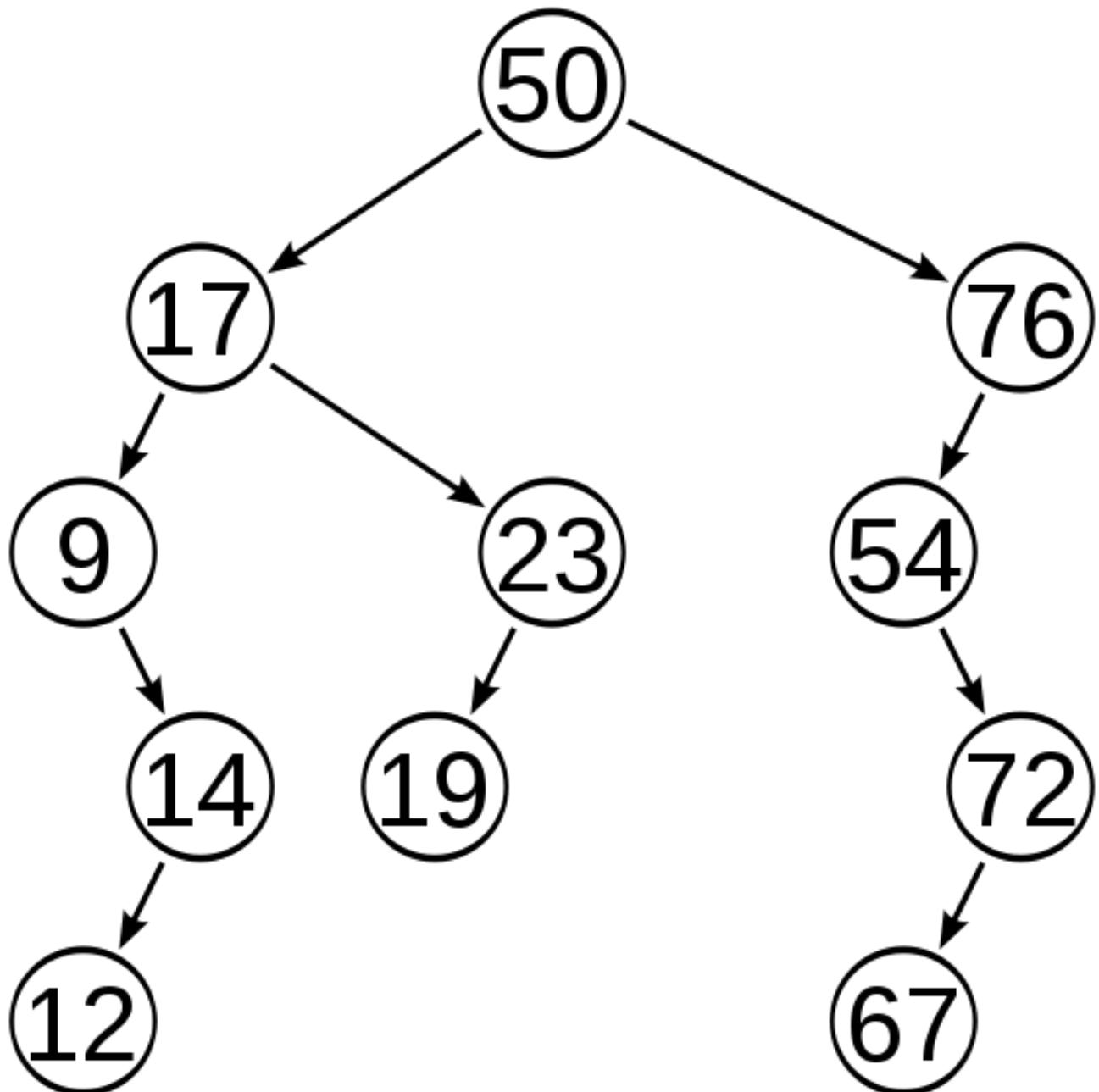
درخت دودویی متوازن حتی اگر کامل هم نباشد، در عملیات پایه‌ای چون افزودن، حذف و جستجو در بدترین حالت هم با پیچیدگی لگاریتمی تعداد گام‌ها همراه است. برای اینکه این درخت با به هم ریختگی توازنش روبرو نشود، باید حين انجام عملیات پایه، جایگاه تعداد المان‌های آن بررسی و اصلاح شود که به این عملیات چرخش یا دوران Rotation می‌گویند. انجام این عملیات بستگی دارد که پیاده سازی این درخت به چه شکلی باشد و به چه صورتی پیاده سازی شده باشد. از پیاده سازی‌های این درخت می‌توان به درخت سرخ-سیاه Black Red Tree، ای وی ال AVL Tree، اسپلی Splay و ... اشاره کرد.

با توجه به موارد بالا میتوانیم به نتایج زیر بررسیم که چرا این درخت در هر حالت، پیچیدگی زمانی خودش را در لگاریتم n حفظ

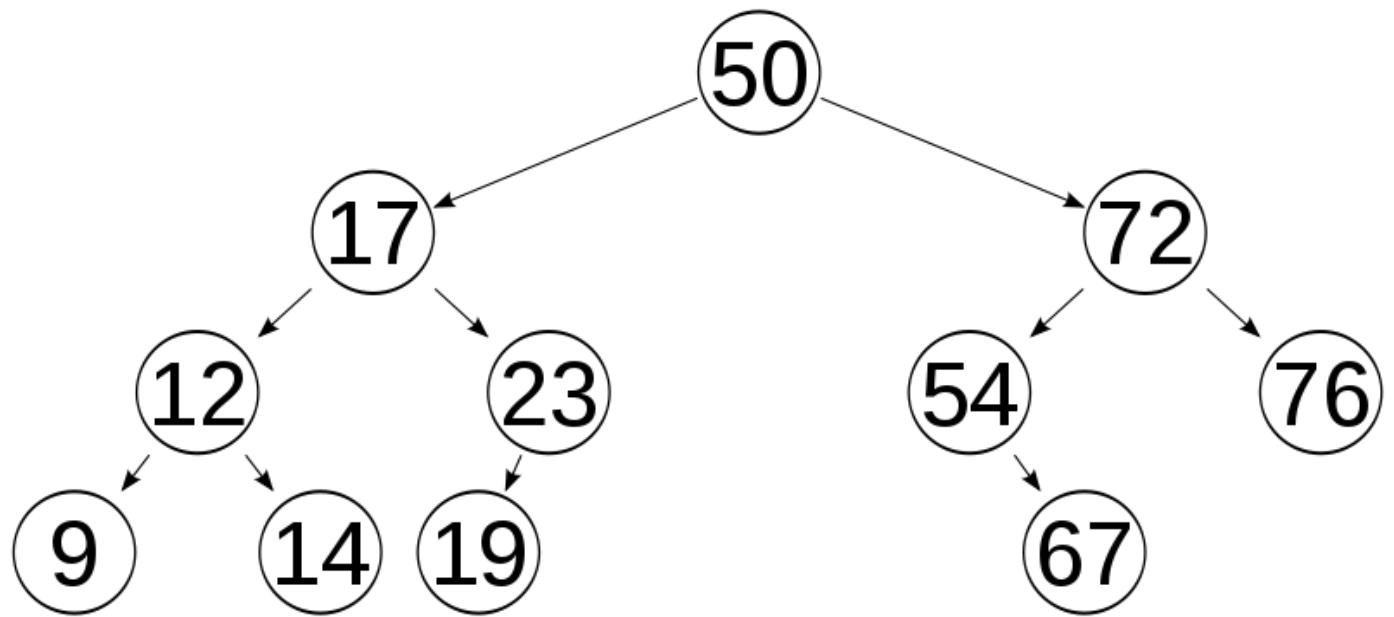
می‌کند:

المان‌ها و عناصرش را مرتب شده نگه می‌دارد.
خودش را متوازن نگه داشته و اجازه نمی‌دهد عمقش بیشتر از لگاریتم n شود.

نمونه‌ای از درخت جستجوی دو دویی

همان درخت ولی به صورت متوازن با پیاده سازی AVL

درخت‌های متوازن هم می‌توانند دو دویی یا باینری باشند و هم غیر باینری non-Binary

درخت‌های دو دویی در انجام عملیات بسیار سریع هستند و در بالا به تعدادی از انواع پیاده سازی‌های آن اشاره کردیم.

درخت‌های غیر باینری نیز مرتب و متوازن بوده، ولی می‌توانند بیش از یک کلید داشته باشند و همچنین بیشتر از دو فرزند. این درخت‌ها نیز عملیات خود را بسیار سریع انجام می‌دهند. از نمونه‌های این درخت می‌توان به B Tree, B+ Tree, Interval Tree اشاره کرد.

از آنجا که پیاده‌سازی این نوع درخت کمی دشوار و پیچیده و طولانی است و همچنین پیاده سازی‌های مختلفی دارد؛ تعدادی از منابع موجود را در زیر معرفی می‌کنیم:

در خود دات نت در فضای نام `system.collection.generic` کلاس `TreeSet` یک نوع پیاده سازی از این درخت است که این پیاده سازی از نوع درخت سرخ سیاه می‌باشد و حالت است بدانید، در طی بیست گام می‌تواند در یک میلیون آیتم به جستجو بپردازد ولی خبر بد اینکه استفاده مستقیم از این کلاس ممکن نیست چرا که این کلاس به صورت داخلی `internal` برای استفاده‌ی خود کتابخانه طراحی شده است ولی خبر خوب اینکه کلاس `sortedDictionary` از این کلاس بهره برده است و به صورت عمومی در دسترس ما قرار گرفته است. همچنین کلاس `SortedSet` هم از دات نت 4 نیز در دسترس است.

کتابخانه‌های خارجی جهت استفاده در دات نت که به پیاده‌سازی درخت‌های متوازن پرداخته‌اند:

[پیاده سازی Play Tree با سی شارپ](#)

[پیاده سازی AVL به صورت بهینه و آسان برای استفاده](#)

[پیاده سازی درخت AVL با کارایی بالا](#)

[پیاده سازی درخت AVL به همراه نمایش گرافیکی آن](#)

[درخت سرخ-سیاه](#)

کتابخانه ای متن باز برای درخت سرخ-سیاه

درخت متوازن به همراه جست و جو و حذف و پیمایش ها

غیر دودویی‌ها

پیاده سازی B Tree
پیاده سازی Interval Tree
پیاده سازی Interval Tree در سی ++

در این نوشتار قصد داریم تا Theme ویژوال استودیو 2013 را برای برنامه‌های ویندوز شبیه سازی کنیم. در مرحله اول یک پروژه از نوع ClassLibrary می‌سازیم و پس از آن یک کلاس که از کلاس [ToolStripProfessionalRenderer](#) ارث بری کند را ایجاد می‌کنیم. در اینجا ما نام کلاس BlueMenuStrip را انتخاب می‌کنیم. از این کلاس برای تغییر رنگ منوها استفاده می‌شود. سپس متد `OnRenderMenuItemBackground` آنرا `Override` می‌کنیم.

```
using System.Drawing;
using System.Windows.Forms;

namespace Navasser.Theme.VisualStudio
{
    public class BlueMenuStrip : ToolStripProfessionalRenderer
    {
        protected override void OnRenderMenuItemBackground(ToolStripItemEventArgs e)
        {
            var borderColor = ColorTranslator.FromHtml("#E5C365"); //Menu Item Border
            var selectedMenuBackColor = ColorTranslator.FromHtml("#FDF4BF"); //Menu Item Background
            var menuOpenedBackColor = ColorTranslator.FromHtml("#EAF0FF");
            var borderPen = new Pen(borderColor);

            if (e.Item.Selected) // منوها انتخاب شد
            {
                var selectedMenuBrush = new SolidBrush(selectedMenuBackColor);
                var selectedItemBounds = new Rectangle(Point.Empty, e.Item.Size); // اقدام به پر کردن یک مستطیل به اندازه ابعاد آیتم انتخاب شده می‌کند
                e.Graphics.FillRectangle(selectedMenuBrush, selectedItemBounds);
                e.Graphics.DrawRectangle(borderPen, 0, 0, selectedItemBounds.Width - 1, selectedItemBounds.Height - 1); // بوردر آیتم را رسم می‌کند
                e.Item.BackColor = menuOpenedBackColor;
            }
            else
            {
                base.OnRenderMenuItemBackground(e);
                e.ToolStrip.BackColor = ColorTranslator.FromHtml("#EAF0FF");
            }
        }
    }
}
```

نه کد بالا فقط برای تغییر رنگ زمینه‌ی منوها بکار می‌رود. اما برای تغییر رنگ `ToolStrip`‌ها یک کلاس جدید ایجاد می‌کنیم که از کلاس `ToolStripProfessionalRenderer` ارث بری کرده باشد و متدهای `OnRenderToolStripBackground` و `OnRenderButtonBackground` آنرا `Override` می‌کنیم.

```
using System.Drawing;
using System.Windows.Forms;

namespace Navasser.Theme.VisualStudio
{
    public class BlueToolStrip : ToolStripProfessionalRenderer
    {
        protected override void OnRenderToolStripBackground(ToolStripRenderEventArgs e)
        {
            var toolStripBackColor = ColorTranslator.FromHtml("#D6DBE9");
            var toolStripBrush = new SolidBrush(toolStripBackColor);
            e.Graphics.FillRectangle(toolStripBrush, 0, 0, e.AffectedBounds.Width + 10, e.AffectedBounds.Height);
        }

        protected override void OnRenderButtonBackground(ToolStripItemEventArgs e)
        {
            var borderColor = ColorTranslator.FromHtml("#E5C365"); //For border
            var selectedToolItemBackColor = ColorTranslator.FromHtml("#FDF4BF");
            var selectedItemBrush = new SolidBrush(selectedToolItemBackColor);
            var pressedItemBackColor = ColorTranslator.FromHtml("#FFF29D");
            var pressedItemBrush = new SolidBrush(pressedItemBackColor);
```

```
var borderPen = new Pen(borderColor);

if (e.Item.Selected)
{
    e.Graphics.FillRectangle(selectedItemBrush, 0, 0, e.Item.Width, e.Item.Height);
    e.Graphics.DrawRectangle(borderPen, 0, 0, e.Item.Width - 1, e.Item.Height - 1);
}

if (e.Item.Pressed)
{
    e.Graphics.FillRectangle(pressedItemBrush, 0, 0, e.Item.Width, e.Item.Height);
    e.Graphics.DrawRectangle(borderPen, 0, 0, e.Item.Width - 1, e.Item.Height - 1);
}

}
```

سپس D11 ایجاد شده را در برنامه خود Reference دهید و از **Theme** های ایجاد شده استفاده نمایید. نتیجه‌ی کدهای بالا به شکل زیر است:

همچنین می‌توانید برای انتخاب رنگ‌های دلخواه خودتان از ابزار [ColorSchemer Studio](#) استفاده کنید.

نظرات خوانندگان

نوبت‌دهنده: شهریار
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۲/۰۸ ۱۵:۶

با سلام و تشکر

من کدهای بالا را استفاده کردم ولی شبیه به رنگهای عکس اول نشد. اگر ممکنه راهنمایی بفرمایین

نوبت‌دهنده: احمد نواصری
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۲/۰۹ ۱۱:۳۲

سلام دوست عزیز. کاشکی یه عکس از فرمتون قرار میدادین تا من بهتر متوجه مشکل میشدم.

نوبت‌دهنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۲/۱۱ ۲۳:۴

پروژه‌ی مثال بحث جاری برای امتحان: [WinFormsThemes.zip](#)

نوبت‌دهنده: احمد نواصری
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۲/۱۲ ۲۰:۳۱

این هم یک نمونه پروژه دیگه : [VS-2013-Theme.zip](#)

سناریویی وجود دارد که در آن شما می‌خواهید تنها یک کار را انجام دهید، ولی برای انجام آن n روش وجود دارد. برای مثال قصد مرتب سازی دارید و برای اینکار روش‌های مختلفی وجود دارند. برای حل این مساله بیشتر از الگوی طراحی استراتژی استفاده نمودیم. ([مطالعه بیشتر در مورد الگوی طراحی استراتژی](#))

حال به سناریویی برخورد کردیم که بصورت زیر است:

می‌خواهیم یک کار را انجام دهیم ولی برای انجام این کار تنها برخی بخش‌های کار با هم متفاوت هستند. برای مثال قصد تولید گزارش و چاپ آن را داریم. در این سناریو خواندن اطلاعات و پردازش آن‌ها رخدادهایی ثابت هستند. ولی اگر بخواهیم گزارش را چاپ کنیم به مشکل می‌خوریم؛ چرا که چاپ گزارش به فرمت اکسل، فرمت و روشن خود را دارد و چاپ به فرمت PDF شرایط خود را دارد.

در این سناریو دیگر الگوی طراحی استراتژی جواب نخواهد داد و نیاز داریم با یک الگوی طراحی جدید آشنا بشویم. این الگوی طراحی Template Method نام دارد. در این الگو یک کلاس انتزاعی داریم به صورت زیر:

```
public abstract class DataExporter
{
  public void ReadData()
  {
    Console.WriteLine("Data is reading from SQL Server Database");
  }

  public void ProcessData()
  {
    Console.WriteLine("Data is processing...!");
  }

  public abstract void PrintData();

  public void GetReport()
  {
    ReadData();
    ProcessData();
    PrintData();
  }
}
```

این کلاس abstract، یک متد بنام GetReport دارد که نحوه انجام کار را مشخص می‌کند. متد‌های ReadData و ProcessData نشان می‌دهند که انجام این دو عمل همیشه ثابت هستند (منظور در این سناریو همیشه ثابت هستند). متد PrintData همانطور که مشاهده می‌شود بصورت انتزاعی تعریف شده است، چرا که چاپ عملی است که در هر فرمت دارای خروجی متفاوتی می‌باشد. لذا در ادامه داریم:

```
public class ExcelExporter : DataExporter
{
  public override void PrintData()
  {
    Console.WriteLine("Data exported to Microsoft Excel!");
  }
}

public class PDFExporter : DataExporter
{
  public override void PrintData()
  {
    Console.WriteLine("Data exported to PDF!");
  }
}
```

کلاس ExcelExporter برای چاپ به فرمت اکسل می‌باشد. همانطور که مشاهده می‌شود این کلاس از کلاس انتزاعی DataExporter ارث بری کرده است. این بدین معنا است که کلاس ExcelExporter کارهای ReadData و ProcessData را از کلاس

پدر خود می‌گیرد و در ادامه نحوه چاپ مختص به خود را پیاده می‌کند. همین توضیحات در مورد PDFExporter نیز صادق است.
حال برای استفاده از این کدها داریم:

```
DataExporter dataExporter = new ExcelExporter();
dataExporter.GetReport();
Console.WriteLine("*****");
dataExporter = new PDFExporter();
dataExporter.GetReport();
```

شما شاید بخواهید متدهای ReadData و ExportData را با سطح دسترسی متفاوتی از public تعریف نمایید که در این مقاله به این دلیل که خارج از بحث بود به آنها اشاره نشد و بصورت پیش فرض public در نظر گرفته شد.

استثناء چیست؟

واژه‌ی استثناء یا exception کوتاه شده‌ی عبارت exceptional event است. در واقع exception یک نوع رویداد است که در طول اجرای برنامه رخ می‌دهد و در نتیجه، جریان عادی برنامه را مختلف می‌کند. زمانیکه خطای درون یک مت رخ دهد، یک شیء exception object (exception object) حاوی اطلاعاتی درباره‌ی خطا ایجاد خواهد شد. به فرآیند ایجاد یک exception object یا throwing an exception، اصطلاحاً runtime سیستم بعد از اینکه یک مت استثناء‌ایی را صادر می‌کند، سیستم runtime سعی در یافتن روشی برای مدیریت آن خواهد کرد. خوب اکنون که با مفهوم استثناء آشنا شدید اجازه دهید دو سناریو را با هم بررسی کنیم.

- سناریوی اول:

فرض کنید یک فایل XML از پیش تعریف شده (برای مثال یک لیست از محصولات) قرار است در کنار برنامه‌ی شما باشد و باید این لیست را درون برنامه‌ی خود نمایش دهید. در این حالت برای خواندن این فایل انتظار دارید که فایل وجود داشته باشد. اگر این فایل وجود نداشته باشد برنامه‌ی شما با اشکال روبرو خواهد شد.

- سناریوی دوم:

فرض کنید یک فایل XML از آخرین محصولات مشاهده شده توسط کاربران را به صورت cache در برنامه‌تان دارید. در این حالت در اولین بار اجرای برنامه توسط کاربر انتظار داریم که این فایل موجود نباشد و اگر فایل وجود نداشته باشد به سادگی می‌توانیم فایل مربوط را ایجاد کرده و محصولاتی را که توسط کاربر مشاهده شده، درون این فایل اضافه کنیم.

در واقع استثناءها بستگی به حالت‌های مختلفی دارد. در مثال اول وجود فایل حیاتی است ولی در حالت دوم بدون وجود فایل نیز برنامه می‌تواند به کار خود ادامه داده و فایل مورد نظر را از نو ایجاد کند. استثنایها مربوط به زمانی هستند که این احتمال وجود داشته باشد که برنامه طبق انتظار پیش نرود. برای حالت اول کد زیر را داریم:

```
public IEnumerable<Product> GetProducts()
{
    using (var stream = File.Read(Path.Combine(Environment.CurrentDirectory, "products.xml")))
    {
        var serializer = new XmlSerializer();
        return (IEnumerable<Product>)serializer.Deserialize(stream);
    }
}
```

همانطور که عنوان شد در حالت اول انتظار داریم که فایلی بر روی دیسک موجود باشد. در نتیجه نیازی نیست هیچ استثناء‌ایی را مدیریت کنیم (زیرا در واقع اگر فایل موجود نباشد هیچ روشی برای ایجاد آن نداریم).

در مثال دوم می‌دانیم که ممکن است فایل از قبل موجود نباشد. بنابراین می‌توانیم موجود بودن فایل را با یک شرط بررسی کنیم:

```
public IEnumerable<Product> GetCachedProducts()
{
    var fullPath = Path.Combine(Environment.CurrentDirectory, "ProductCache.xml");
    if (!File.Exists(fullPath))
        return new Product[0];

    using (var stream = File.Read(fullPath))
    {
        var serializer = new XmlSerializer();
        return (IEnumerable<Product>)serializer.Deserialize(stream);
    }
}
```

چه زمانی باید استثناءها را مدیریت کنیم؟

زمانیکه بتوان متدهایی که خروجی مورد انتظار را بر می‌گردانند ایجاد کرد. اجازه دهید دوباره از مثال‌های فوق استفاده کنیم:

```
IEnumerable<Product> GetProducts()
```

همانطور که از نام آن پیداست این متدهای همیشه لیستی از محصولات را برگرداند. اگر میتوانید اینکار را با استفاده از catch کردن یک استثنا انجام دهید در غیر اینصورت نباید درون متدهای اینکار را انجام داد.

```
IEnumerable<Product> GetCachedProducts()
```

در متدهای فوق میتوانستیم از `FileNotFoundException` برای فایل مورد نظر استفاده کنیم؛ اما مطمئن بودیم که فایل در ابتدا وجود ندارد.

در واقع استثناهای خالصهایی هستند که غیرقابل پیش‌بینی هستند. این حالت‌ها میتوانند یک خطای منطقی از طرف برنامه‌نویس و یا چیزی خارج کنترل برنامه‌نویس باشند (مانند خطاهای سیستم‌عامل، شبکه، دیسک). یعنی در بیشتر مواقع این نوع خطاهای را نمیتوان مدیریت کرد.

اگر میخواهید استثناءها را `catch` کرده و آنها را لاغ کنید در بالاترین لایه اینکار را انجام دهید.

چه استثناءهایی باید مدیریت شوند و کدام‌ها خیر؟

مدیریت صحیح استثناءها میتواند خیلی مفید باشد. همانطور که عنوان شد یک استثناء زمانی رخ می‌دهد که یک حالت استثناء در برنامه اتفاق بیفتد. این مورد را بخطاطر داشته باشید، زیرا به شما یادآوری می‌کند که در همه جا نیازی به استفاده از `try/catch` نیست. در اینجا ذکر این نکته خیلی مهم است:

نهای استثناءهایی را `catch` کنید که بتوانید برای آن راه حلی ارائه دهید.

به عنوان مثال اگر در لایه‌ی دسترسی به داده، خطای رخ دهد و استثنای `SqlException` صادر شود، میتوانیم آن را `catch` کرده و درون یک استثناء عمومی‌تر قرار دهیم:

```
public class UserRepository : IUserRepository
{
    public IList<User> Search(string value)
    {
        try
        {
            return CreateConnectionAndACommandAndReturnAList("WHERE value=@value",
Parameter.New("value", value));
        }
        catch (SqlException err)
        {
            var msg = String.Format("Oh no! Failed to search after users with '{0}' as search
string", value);
            throw new DataSourceException(msg, err);
        }
    }
}
```

همانطور که در کد فوق مشاهده می‌کنید به محض صدور استثنای `SqlException` آن را درون قسمت `catch` به صورت یک استثنای عمومی‌تر همراه با افزودن یک سری اطلاعات جدید صادر می‌کنیم. اما همانطور که عنوان شد کار لاغ کردن استثناءها را بهتر است در لایه‌های بالاتر انجام دهیم.

اگر مطمئن نیستید که تمام استثناءها توسط شما مدیریت شده‌اند، میتوانید در حالت‌های زیر، دیگر استثناءها را مدیریت کنید: `ASP.NET`: میتوانید `Application_Error` را پیاده‌سازی کنید. در اینجا فرصت خواهید داشت تا تمامی خطاهای مدیریت نشده را هندل کنید.

استفاده از رویدادهای `AppDomain.CurrentDomain.UnhandledException` و `Application.ThreadException` و `WinForms`

WCF: پیاده‌سازی اینترفیس `IErrorHandler`

ASMX: ایجاد یک [Soap Extension](#) سفارشی

[ASP.NET WebAPI](#)

چه زمان‌هایی باید یک استثناء صادر شود؟

صادر کردن یک استثناء به تنها یک کار ساده‌ای است. تنها کافی است `throw` را همراه شیء exception (exception object) فراخوانی کنیم. اما سوال اینجاست که چه زمانی باید یک استثناء را صادر کنیم؟ چه داده‌هایی را باید به استثناء اضافه کنیم؟ در ادامه به این سوالات خواهیم پرداخت.

همانطور که عنوان گردید استثناءها زمانی باید صادر شوند که یک استثناء اتفاق بیفتد.

اعتبارسنجی آرگومان‌ها

ساده‌ترین مثال، آرگومان‌های مورد انتظار یک متده است:

```
public void PrintName(string name)
{
    Console.WriteLine(name);
}
```

در حالت فوق انتظار داریم مقداری برای پارامتر name تعیین شود. متده فوق با آرگومان null نیز به خوبی کار خواهد کرد؛ یعنی مقدار خروجی یک خط خالی خواهد بود. از لحاظ کدنویسی متده فوق به خوبی کار خود را انجام می‌دهد اما خروجی مورد انتظار کاربر نمایش داده نمی‌شود. در این حالت نمی‌توانیم تشخیص دهیم مشکل از کجا ناشی می‌شود. مشکل فوق را می‌توانیم با صدور استثنای ArgumentNullException رفع کنیم:

```
public void PrintName(string name)
{
    if (name == null) throw new ArgumentNullException("name");
    Console.WriteLine(name);
}
```

خوب، name باید دارای طول ثابت و همچنین ممکن است حاوی عدد و حروف باشد:

```
public void PrintName(string name)
{
    if (name == null) throw new ArgumentNullException("name");
    if (name.Length < 5 || name.Length > 10) throw new ArgumentOutOfRangeException("name", name, "Name must be between 5 or 10 characters long");
    if (name.Any(x => !char.IsAlphaNumeric(x))) throw new ArgumentOutOfRangeException("name", name, "May only contain alpha numerics");
    Console.WriteLine(name);
}
```

برای حالت فوق و همچنین جلوگیری از تکرار کدهای داخل متده PrintName می‌توانید یک متده Validator برای کلاسی با نام Person ایجاد کنید.

حالت دیگر صدور استثناء، زمانی است که متده خروجی مورد انتظارمان را نتواند تحويل دهد. یک مثال بحث‌برانگیز متده با امضای زیر است:

```
public User GetUser(int id)
{
}
```

کاملاً مشخص است که متده همانند متده فوق زمانیکه کاربری را پیدا نکند، مقدار null را برمی‌گرداند. اما این روش درستی است؟ خیر؛ زیرا همانطور که از نام این متده پیدا است باید یک کاربر به عنوان خروجی برگردانده شود. با استفاده از بررسی null کدهای شبیه به این را در همه جا خواهیم داشت:

```
var user = datasource.GetUser(userId);
if (user == null)
    throw new InvalidOperationException("Failed to find user: " + userId);
// actual logic here
```

نکات کار با استثناءها در دات نت

به این چنین کدهایی معمولاً The null cancer گفته می‌شود (سرطان نال!) زیرا اجازه داده‌ایم متدهای خروجی null را بازگشت دهد. به جای کد فوق می‌توانیم از این روش استفاده کنیم:

```
public User GetUser(int id)
{
    if (id <= 0) throw new ArgumentOutOfRangeException("id", id, "Valid ids are from 1 and above. Do you have a parsing error somewhere?");

    var user = db.Execute<User>("WHERE Id = ?", id);
    if (user == null)
        throw new EntityNotFoundException("Failed to find user with id " + id);

    return user;
}
```

نکته‌ایی که باید به آن توجه کنید این است که در هنگام صدور یک استثناء اطلاعات کافی را نیز به آن پاس دهید. به عنوان مثال در Failed to find user with id " + id EntityNotFoundException مثال فوق پاس دادن " خواهد کرد.

خطاهای متداول حین کار با استثناءها

صدور مجدد استثناء و از بین بردن stacktrace

کد زیر را در نظر بگیرید:

```
try
{
    FutileAttemptToResist();
}
catch (BorgException err)
{
    _myDearLog.Error("I'm in da cube! Ohh no!", err);
    throw err;
}
```

مشکل کد فوق قسمت throw err است. این خط کد، محتویات stacktrace را از بین برده و استثناء را مجدداً برای شما ایجاد خواهد کرد. در این حالت هرگز نمی‌توانیم تشخیص دهیم که منبع خطا از کجا آمده است. در این حالت پیشنهاد می‌شود که تنها از throw استفاده شود. در این حالت استثناء اصلی مجدداً صادر گردیده و مانع حذف شدن محتویات stacktrace خواهد شد ([+](#)). اضافه نکردن اطلاعات استثناء اصلی به استثناء جدید

یکی دیگر از خطاهای رایج اضافه نکردن استثناء اصلی حین صدور استثناء جدید است:

```
try
{
    GreaseTinMan();
}
catch (InvalidOperationException err)
{
    throw new TooScaredLion("The Lion was not in the m00d", err); //<><>
}

```

استثناء اصلی بهتر است به استثناء جدید پاس داده شود

ارائه ندادن context information

در هنگام صدور یک استثناء بهتر است اطلاعات دقیقی را به آن ارسال کنیم تا دیباگ کردن آن به راحتی انجام شود. به عنوان مثال کد زیر را در نظر داشته باشید:

```
try
{
```

```
        socket.Connect("somethingawful.com", 80);
    }
    catch (SocketException err)
    {
        throw new InvalidOperationException("Socket failed", err);
    }
}
```

هنگامی که کد فوق با خطای مواجه شود نمی‌توان تنها با متن `Socket failed` تشخیص داد که مشکل از چه چیزی است. بنابراین پیشنهاد می‌شود اطلاعات کامل و در صورت امکان به صورت دقیق را به استثناء ارسال کنید. به عنوان مثال در کد زیر سعی شده است تا حد امکان `context information` کاملاً برای استثناء ارائه شود:

```
void IncreaseStatusForUser(int userId, int newStatus)
{
    try
    {
        var user = _repository.Get(userId);
        if (user == null)
            throw new UpdateException(string.Format("Failed to find user #{0} when trying to increase status to {1}", userId, newStatus));

        user.Status = newStatus;
        _repository.Save(user);
    }
    catch (DataSourceException err)
    {
        var errMsg = string.Format("Failed to modify user #{0} when trying to increase status to {1}", userId, newStatus);
        throw new UpdateException(errMsg, err);
    }
}
```

نحوهی طراحی استثناءها

برای ایجاد یک استثناء سفارشی می‌توانید از کلاس `Exception` ارث بری کنید و چهار سازندهی آن را اضافه کنید:

```
public NewException()
public NewException(string description )
public NewException(string description, Exception inner)
protected or private NewException(SerializationInfo info, StreamingContext context)
```

سازنده اول به عنوان `default constructor` شناخته می‌شود. اما پیشنهاد می‌شود که از آن استفاده نکنید، زیرا یک استثناء بدون `context information` از ارزش کمی برخوردار خواهد بود.

سازندهی دوم برای تعیین `description` بوده و همانطور که عنوان شد ارائه دادن `context information` از اهمیت بالایی برخوردار است. به عنوان مثال فرض کنید استثناء `KeyNotFoundException` که توسط کلاس `Dictionary` صادر شده است را دریافت کردۀاید. این استثناء زمانی صادر خواهد شد که بخواهد به عنصری که درون دیکشنری پیدا نشده است دسترسی داشته باشد. در این حالت پیام زیر را دریافت خواهد کرد:

“The given key was not present in the dictionary.”

حالا فرض کنید اگر پیام به صورت زیر باشد چقدر باعث خوانایی و عیب‌یابی ساده‌تر خطا خواهد شد:

“The key ‘abradabra’ was not present in the dictionary.”

در نتیجه تا حد امکان سعی کنید که `context information` شما کامل‌تر باشد.

سازندهی سوم شبیه به سازندهی قبلی عمل می‌کند با این تفاوت که توسط پارامتر دوم می‌توانیم یک استثناء دیگر را `catch` کردد یک استثناء جدید صادر کنیم.

سازندهی سوم زمانی مورد استفاده قرار می‌گیرد که بخواهید از `Serialization` پشتیبانی کنید (به عنوان مثال ذخیره‌ی استثناءها درون فایل و...).

خوب، برای یک استثناء سفارشی حداقل باید کدهای زیر را داشته باشیم:

```
public class SampleException : Exception
{
    public SampleException(string description)
        : base(description)
    {
        if (description == null) throw new ArgumentNullException("description");
    }

    public SampleException(string description, Exception inner)
    {
        if (description == null) throw new ArgumentNullException("description");
        if (inner == null) throw new ArgumentNullException("inner");
    }

    public SampleException(SerializationInfo info, StreamingContext context)
        : base(info, context)
    {
    }
}
```

اجباری کردن ارائه‌ی Context information

برای اجباری کردن context information کافی است یک فیلد اجباری درون سازنده تعریف کنیم. برای مثال اگر بخواهیم کاربر HTTP status code را برای استثناء ارائه دهد باید سازنده‌ها را اینگونه تعریف کنیم:

```
public class HttpException : Exception
{
    System.Net HttpStatusCode _statusCode;

    public HttpException(System.Net HttpStatusCode statusCode, string description)
        : base(description)
    {
        if (description == null) throw new ArgumentNullException("description");
        _statusCode = statusCode;
    }

    public HttpException(System.Net HttpStatusCode statusCode, string description, Exception inner)
        : base(description, inner)
    {
        if (description == null) throw new ArgumentNullException("description");
        if (inner == null) throw new ArgumentNullException("inner");
        _statusCode = statusCode;
    }

    public HttpException(SerializationInfo info, StreamingContext context)
        : base(info, context)
    {
    }

    public System.Net HttpStatusCode StatusCode { get; private set; }
}
```

همچنین بهتر است پرایپری Message را برای نمایش پیام مناسب بازنویسی کنید:

```
public override string Message
{
    get { return base.Message + "\r\nStatus code: " + StatusCode; }
}
```

مورد دیگری که باید در کد فوق مد نظر داشت این است که status code قابلیت سریالایز شدن را ندارد. بنابراین باید متدهای GetObjectData را برای سریالایز کردن بازنویسی کنیم:

```
public class HttpException : Exception
{
    // [...]

    public HttpException(SerializationInfo info, StreamingContext context)
        : base(info, context)
    {
    }
}
```

```
// this is new
    StatusCode = (HttpStatusCode) info.GetInt32("HttpStatusCode");
}

public HttpStatusCode StatusCode { get; private set; }

public override string Message
{
    get { return base.Message + "\r\nStatus code: " + StatusCode; }
}

// this is new
public override void GetObjectData(SerializationInfo info, StreamingContext context)
{
    base.GetObjectData(info, context);
    info.AddValue("HttpStatusCode", (int) StatusCode);
}
```

در اینحالت فیلدهای اضافی در طول فرآیند `Serialization` به خوبی سریالایز خواهند شد.

در حین صدور استثناءها همیشه باید در نظر داشته باشیم که چه نوع `context information` را می‌توان ارائه داد، این مورد در یافتن راه حل خیلی کمک خواهد کرد.

طراحی پیام‌های مناسب

پیام‌های `exception` مختص به توسعه‌دهندگان است نه کاربران نهایی.

نوشتن این نوع پیام‌ها برای برنامه‌نویس کار خسته‌کننده‌ایی است. برای مثال دو مورد زیر را در نظر داشته باشید:

```
throw new Exception("Unknown FaileType");
throw new Exception("Unecpected workingDirectory");
```

این نوع پیام‌ها حتی اگر از لحاظ نوشتاری مشکلی نداشته باشند یافتن راه حل خیلی سخت خواهند کرد. اگر در زمان برنامه‌نویسی با این نوع خطاهای روبرو شوید ممکن است با استفاده از `debugger` ورودی نامعتبر را پیدا کنید. اما در یک برنامه و خارج از محیط برنامه‌نویسی، یافتن علت بروز خطا خیلی سخت خواهد بود.

توسعه‌دهندگانی که از اولویت قرار می‌دهند، معتقد هستند که از لحاظ تجربه‌ی کاربری پیام‌ها تا حد امکان باید قادر اطلاعات فنی باشد. همچنین همانطور که پیش‌تر عنوان گردید این نوع پیام‌ها همیشه باید در بالاترین سطح نمایش داده شوند نه در لایه‌های زیرین. همچنین پیام‌هایی مانند `Unknown FaileType` نه برای کاربر نهایی، بلکه برای برنامه‌نویس نیز ارزش چندانی ندارد زیرا قادر اطلاعات کافی برای یافتن مشکل است.

در طراحی پیام‌ها باید موارد زیر را در نظر داشته باشیم:

- امنیت:

یکی از مواردی که از اهمیت بالایی برخوردار است مستلزم امنیت است از این جهت که پیام‌ها باید قادر مقادیر `runtime` باشند. زیرا ممکن است اطلاعاتی را در خصوص نحوه‌ی عملکرد سیستم آشکار سازند.

- زبان:

همانطور که عنوان گردید پیام‌های استثناء برای کاربران نهایی نیستند، زیرا کاربران نهایی ممکن است اشخاص فنی نباشند، یا ممکن است زبان آنها انگلیسی نباشد. اگر مخاطبین شما آلمانی باشند چطور؟ آیا تمامی پیام‌ها را با زبان آلمانی خواهید نوشت؟ اگر هم اینکار را انجام دهید تکلیف استثناءهایی که توسط `Base Class Library` و دیگر کتابخانه‌های `thirt-party` صادر می‌شوند چیست؟ اینها انگلیسی هستند.

در تمامی حالت‌هایی که عنوان شد فرض بر این است که شما در حال نوشتمن این نوع پیام‌ها برای یک سیستم خاص هستید. اما اگر هدف نوشتمن یک کتابخانه باشد چطور؟ در این حالت نمی‌دانید که کتابخانه‌ی شما در کجا استفاده می‌شود. اگر هدف نوشتمن یک کتابخانه نباشد این نوع پیام‌هایی که برای کاربران نهایی باشند، وابستگی‌ها را در سیستم افزایش خواهند داد، زیرا در این حالت پیام‌ها به یک رابط کاربری خاص گره خواهند خورد.

خب اگر پیام‌ها برای کاربران نهایی نیستند، پس برای کسانی مورد استفاده قرار خواهند گرفت؟ در واقع این نوع پیام می‌تواند به

عنوان یک documentation برای سیستم شما باشد.

فرض کنید در حال استفاده از یک کتابخانه جدید هستید به نظر شما کدام یک از پیام‌های زیر مناسب هستند:

"Unexpected workingDirectory"

یا:

"You tried to provide a working directory string that doesn't represent a working directory. It's not your fault, because it wasn't possible to design the FileStore class in such a way that this is a statically typed pre-condition, but please supply a valid path to an existing directory."

"The invalid value was: "flobbedy". "

یافتن مشکل در پیام اول خیلی سخت خواهد بود زیرا فاقد اطلاعات کافی برای یافتن مشکل است. اما پیام دوم مشکل را به صورت کامل توضیح داده است. در حالت اول شما قطعاً نیاز خواهید داشت تا از دیباگر برای یافتن مشکل استفاده کنید. اما در

حالت دوم پیام به خوبی شما را برای یافتن راه حل راهنمایی می‌کند.

همیشه برای نوشتن پیام‌های مناسب سعی کنید از لحاظ نوشتاری متن شما مشکلی نداشته باشد، اطلاعات کافی را درون پیام اضافه کنید و تا حد امکان نحوه‌ی رفع مشکل را توضیح دهید

مقدمه

موقعی که سینمای ناطق کار خود را آغاز کرد، بسیاری از مردم از آن استقبال کردند و بسیاری از سینماگران که این استقبال را دیدند، رفته به سمت سینمای ناطق کشیده شدند. ولی در این بین یک مشکلی ایجاد شده بود؛ اینکه ناشنوایان دیگر مانند قدیم یعنی دوران صامت نمی‌توانستند فیلم‌ها را تماشا کنند، پس نیاز بود این مشکل به نحوی رفع شود. از اینجا بود که ایده‌ی زیرنویس شکل گرفت و این مشکل را رفع نمود. بعدها فیلم‌ها انتقال دهنده‌ی فرهنگ و پیوند دهنده‌ی مردم با فرهنگ‌های مختلف شدند ولی تفاوت در زبان باعث می‌شد که این امر به خوبی صورت نگیرد. به همین علت زیرنویس، وظیفه‌ی دیگری را هم پیدا کرد و آن رساندن پیام فیلم با زبان خود مخاطب بود. امروزه تهیه‌ی زیرنویس‌ها توسط بسیاری از افراد که با زبان انگلیسی (آشنایی با یک زبان میانی برای ترجمه زیرنویس) آشنایی دارند رواج پیدا کرده و روزانه نزدیک به صد زیرنویس یا گاهای بیشتر با زبان‌های مختلف بر روی اینترنت قرار می‌گیرند. بزرگترین سایتی که در حال حاضر با شهرت جهانی در این زمینه فعالیت دارد سایت subscene.com است.

آشنایی با انواع زیرنویس‌ها

زیرنویس‌ها فرمت‌های مختلفی دارند مانند `srt,sub idx,smi` ... ولی در حال حاضر معروف‌ترین و معتبرترین فرمت در بین همه‌ی فرمت‌ها [Subrip](#) با پسوند `SRT` می‌باشد که قالب متنی به صورت زیر دارد:

```
203
00:16:38,731 --> 00:16:41,325
<i>Happy Christmas, your arse
I pray God it's our last</i>
```

که باعث می‌شود حجم بسیار کمی در حد چند کیلوبایت داشته باشد.

بررسی مشکل ما با زیرنویس در تلویزیون‌ها

یکی از [مشکلاتی](#) که ما در اجرای زیرنویس‌ها بر روی تلویزیون‌ها داریم این است که حروف فارسی را به خوبی نمی‌شناشند و در هنگام نمایش با مشکل مواجه می‌شوند که البته در اکثر مواقع با تبدیل زیرنویس از `ANSI` به `UTF-8` یا `Unicode` مشکل حل می‌شود. ولی در بعضی مواقع تلویزیون یا پلیرها از پشتیبانی زبان فارسی سر باز می‌زنند و زیرنویس را به شکل زیر نمایش می‌دهند.

سلام = م ا ل س

به این جهت ما از یک برنامه به اسم `srttouni` استفاده می‌کنیم که با استفاده یک روش جایگزینی و معکوس سازی، مشکل ما را حل می‌کند. ولی باز هم این برنامه مشکلاتی دارد و از آنجا که برنامه نویس این برنامه که واقعاً کمال تشکر را از ایشان، دارم مشخص نیست، مجبور شدم به جای گزارش، خودم این مشکلات را حل کنم. مشکلات این برنامه:

عدم حذف تگ‌ها، گاهای برنامه نویس‌ها از تگ‌هایی چون `Bold,italic,underline,color` استفاده می‌کنند که محدود برنامه‌های آن را پشتیبانی کرده و تلویزیون و پلیرها هم که اصلاً پشتیبانی نمی‌کنند و باعث می‌شود که متن روی تلویزیون مثل کد `html` ظاهر شود بعضی جملات دوبار روی صفحه ظاهر می‌شوند.

تنها یک فایل را در هر زمان تبدیل می‌کند. مثلاً اگر یک سریال چند قسمتی داشته باشد، برای هر قسمت باید زیرنویس را انتخاب کرده و تبدیل کنید، در صورتی که می‌توان دستور داد تمام زیرنویس‌های داخل دایرکتوری را تبدیل کرد یا چند زیرنویس را برای این منظور انتخاب کرد.

نحوه‌ی خواندن زیرنویس با کدنویسی

با تشکر از دوست عزیز ما در این [صفحه](#) می‌توان گفت یک کد تقریباً خوب و جامعی را برای خواندن این قالب داریم. بار دیگر نگاهی به قالب یک دیالوگ در زیرنویس می‌اندازیم و آن را بررسی می‌کنیم:

```
203
00:16:38,731 --> 00:16:41,325
<i>Happy Christmas, your arse
I pray God it's our last</i>
```

تبدیل بلوک‌های یونیکد در زیرنویس برای نمایش در تلویزیون‌ها و پلیرها

اولین خط شامل شماره‌ی خط است که از یک آغاز می‌گردد تا به تعداد دیالوگ‌ها، خط دوم، زمان آغاز و پایان دیالوگ مورد نظر است، موقعی که دیالوگ روی صفحه ظاهر می‌شود تا موقعی که دیالوگ از روی صفحه محظوظ شود که به ترتیب بر اساس ساعت: دقیقه: ثانیه و میلی ثانیه می‌باشد. خطوط بعدی هم متن دیالوگ است است و بعد از پایان متن دیالوگ یک خط خالی زیر آن قرار می‌گیرد تا نشان دهد این دیالوگ به پایان رسیده است. اگر همین خط خالی حذف گردد برنامه‌هایی چون Media player classic خطاها زیری را جز متن دیالوگ قبلی به حساب می‌آورند و شماره خط و زمان بندی دیالوگ بعدی به عنوان متن روی صفحه ظاهر می‌گردند و بعضی playerها هم خوانند یا اون خط رو نشون نمیدن مثل Kmpplayer و هر کدام رفتار خاص خودشان را بروز می‌دهند.

کد زیر در کلاس SubRipServices وظیفه‌ی خواندن محتوا فایل srt را بر اساس عبارتی که دادیم دارد:

```
private readonly static Regex regex_srt = new  
    Regex(@"(?<sequence>\d+)\r\n(?<start>\d{2}:\d{2}:\d{2},\d{3}) --> " +  
        @"(?<end>\d{2}:\d{2}:\d{2},\d{3})\r\n(?<text>[\s\S]*?)\r\n\r\n", RegexOptions.Compiled);  
  
public string ToUnicode(string lines)  
{  
    string subtitle= regex_srt.Replace(lines,delegate(Match m)  
    {  
        string text = m.Groups["text"].Value;  
        //1.remove tags  
        text = CleanScriptTags(text);  
  
        //2.replace letters  
        PersianReshape reshaper = new PersianReshape();  
        text = reshaper.reshape(text);  
        string[] splitlines = text.Split(new string[] { Environment.NewLine },  
StringSplitOptions.None);  
        text = "";  
        foreach (string line in splitlines)  
        {  
            //3.reverse tags  
            text += ReverseText(reshaper.reshape(line))+Environment.NewLine ;  
        }  
        return  
            string.Format("{0}\r\n{1} --> {2}\r\n", m.Groups["sequence"],  
m.Groups["start"].Value,  
                m.Groups["end"]) + text + Environment.NewLine+Environment.NewLine ;  
    }  
}  
  
    return subtitle;  
}
```

در اولین خط ما یک Regular Expression یا یک عبارت با قاعده تعریف کردیم که در [اینجا](#) میتوانید با خصوصیات آن آشنا شوید. ما برای این کلاس یک الگو ایجاد کردیم و بر حسب این الگو، متن یک زیرنویس را خواهد گشت و خطوطی را که با این تعریف جور در می‌آیند و معتبر هستند، برای ما باز می‌گرداند.

عبارتهایی که به صورت <name>? تعریف شده‌اند در واقع یک نامگذاری برای هر قسمت از الگوی ما هستند تا بعدا این امکان برای ما فراهم شود که خطوط برگشتی را تجزیه کنیم که مثلا فقط قسمت متن را دریافت کنیم، یا فقط قسمت زمان شروع یا پایان را دریافت کنیم و ...

متد tounicode یک آرگومان متنی دارد (lines) که شامل محتویات فایل زیرنویس است. متد Replace در شی regex_srt با هر بار پیدا کردن یک متن بر اساس الگو در رشته lines دلیلیتی را فرا می‌خواند که در اولین پارامتر آن که از نوع matchEvaluator است، شامل اطلاعات متنی است که بر اساس الگو، یافت شده است. خروجی آن از نوع string می‌باشد که با متن پیدا شده بر اساس الگو جابجا خواهد کرد و در نهایت بعد از چندین بار اجرا شدن، کل متن‌های تعویض شده، به داخل متغیر subtitle ارسال خواهند شد.

کاری که ما در اینجا می‌کنیم این است که هر دیالوگ داخل زیرنویس را بر اساس الگو، یافته و متن آن را تغییر داده و متن جدید را جایگزین متن قبلی می‌کنیم. اگر زیرنویس ما 800 دیالوگ داشته باشد این دلیلیت 800 مرتبه اجرا خواهد شد.

از آنجا که ما تنها می‌خواهیم متن زیرنویس را تغییر دهیم، در اولین خط فرامین این دلیلیت تعریف شده، متن مورد نظر را بر اساس همان گروه‌هایی که تعریف کرده‌ایم دریافت می‌کنیم و در متغیر text قرار می‌دهیم:

```
m.Groups["text"].Value
```

در مرحله‌ی بعدی ما اولین مشکلمان (حذف تگ‌ها) را با تابعی به اسم `CleanScriptTags` برطرف می‌کنیم که کد آن به شرح زیر است:

```
private static readonly Regex regex_tags = new Regex("<.*?>", RegexOptions.Compiled);
private string CleanScriptTags(string html)
{
    return regex_tags.Replace(html, string.Empty);
```

کد بالا از یک regular Expression دیگر جهت پیدا کردن تگ‌ها استفاده می‌کند و به جای آن‌ها عبارت "" را جایگزین می‌کند. این کد قبل‌ا از سایت جاری در این [صفحه](#) توضیح داده شده است. خروجی این تابع را مجدداً در `text` قرار می‌دهیم و به مرحله‌ی دوم، یعنی تعویض کاراکترها می‌رویم:

```
PersianReshape reshaper = new PersianReshape();
text = reshaper.reshape(text);
string[] splittedlines = text.Split(new string[] { Environment.NewLine }, StringSplitOptions.None);
text = "";
foreach (string line in splittedlines)
{
    //3.reverse tags
    text += ReverseText(reshaper.reshape(line))+Environment.NewLine ;
```

برای اینکه دقیقاً متوجه شویم قرار است چکاری انجام شود بباید دو [گروه یا بلوک](#) مختلف در یونیکد را بررسی کنیم. هر بلوک کد در یونیکد شامل محدوده‌ای از [کد پوینت](#) هاست که نامی منحصر‌فرد برای خود دارد و هیچ کدام از کدپوینت‌ها در هر بلوک یا گروه، [اشتراکی](#) با بقیه‌ی بلوک‌ها ندارد. سایت [codetable](#) از آن دست سایت‌هایی است که اطلاعات خوبی در مورد کدهای یونیکد دارد. در قسمت Unicode Groups دو گروه برای زبان عربی وجود دارند که در جدول این گروه، هر سطر آن یکی از کدها را به صورت دسیمال، هگزا دسیمال و نام و نماد آن، نمایش می‌دهد. [^](#), [_](#),

Arabic Presentation Forms-A

,

Arabic Presentation Forms-B

بلوک اول طبق گفته‌ی ویکی پدیا دسته‌ی متنوعی از حروف مورد نیاز برای زبان فارسی، اردو، پاکستانی و تعدادی از زبان‌های آسیای مرکزی است.

بلوک دوم شامل نمادها و نشانه‌های زبان عربی است و در حال حاضر برای کد کردن استفاده نمی‌شوند و دلیل حضور آن برای سازگاری با سیستم‌های قدیمی است.

اگر خوب به مشکلی که در بالا برای زیرنویس‌ها اشاره کردیم دقت کنید، گفتیم حروف از هم جدا نشان داده می‌شوند و اگر به بلوک دوم در لینک‌های داده شده نگاه کنید می‌بینید که حروف متصل را داراست. یعنی برای حرف س ۴ حرف یا کدپوینت داراست : س- برای کلماتی مثل سبد ، س- برای کلماتی مثل شناس ، س- برای کلماتی مثل بسیار ، ولی خود س برای کلمات غیر متصل مثل ناس ، البته بعضی حروف یک یا دو حالت می‌طلبدن مثل د ، ر که فقط دو حالت د و د ، ر و ر دارند یا مثل آ که یک حالت دارد.

من قبلاً یک کلاس به نام `lettersTable` ایجاد کرده بودم (و دیگر نوشتن آن را ادامه ندادم) که برای هر حرف، یک آیتم در شیوه‌ایی از نوع [dictionary](#) ساخته بودم و هر کدپوینت بلوک اول را در آن کلید و کد متقابلش را در بلوک دوم، به صورت مقدار ذخیره کرده بودم (گفتیم که هر نماد در بلوک اول، برابر با ۴ نماد در بلوک دوم است؛ ولی ما در دیکشنری تنها مقدار اول را ذخیره می‌کنیم. زیرا کد بقیه نمادها دقیقاً پشت سر یکدیگر قرار گرفته‌اند که می‌توان با یک جمع ساده از عدد ۰ تا ۳، به مقدار هر

تبدیل بلوک‌های یونیکد در زیرنویس برای نمایش در تلویزیون‌ها و پلیرها

کدام از نمادها رسید. البته ناگفته نماند بعضی نمادها 2 عدد بودند که این هم باید بررسی شود). برای همین هر کاراکتر را با کاراکتر قبل و بعد می‌گرفتم و بررسی می‌کردم و از یک جدول دیکشنری دیگر هم به اسم `specialchars` هم استفاده کردم تا آن کاراکترهایی که تنها دو نماد یا یک نماد را دارند، بررسی کنم و این کاراکترها همان کاراکترهایی بودند که اگر قبل یک حرف هم بیایند، حرف بعدی به آن‌ها نمی‌چسبد. برای درک بهتر، این عبارت مثال زیر را برای حرف س در نظر بگیرید:

مستطیل = چون بین هر دو طرف س حر وجود دارد قطعاً باید شکل س به صورت س-انتخاب شود، حالا مثال زیر را در نظر بگیرید:

دست = دست که اشتباه است و باید باشد دست یعنی شکل س-باید صدا زده شود، پس این مورد هم باید لحاظ شود.

نمونه‌ای از کد این کلاس:

```
Dictionary<int, int> letters=new Dictionary<int, int>();  
  
//0=0x0 ,1=1x0 ,2=0x1 ,3=1x1  
private void FillPrimaryTable()  
{  
    //۱  
    letters.Add(1570, 65153);  
    //۲  
    letters.Add(1575, 65166);  
    //۳  
    letters.Add(1571, 65155);  
    //۴  
    letters.Add(1576, 65167);  
    //۵  
    letters.Add(1578, 65173);  
    //۶  
    letters.Add(1579, 65177);  
    //۷  
    letters.Add(1580, 65181);  
    ....  
}  
  
Dictionary<int,byte> specialchars=new Dictionary<int, byte>();  
  
private void SetSpecialChars()  
{  
    //۱  
    specialchars.Add(1570, 0);  
    //۲  
    specialchars.Add(1575, 0);  
    //۲۱  
    specialchars.Add(1583, 1);  
    //۲۲  
    specialchars.Add(1584, 1);  
    //۲۳  
    specialchars.Add(1585, 1);  
    //۲۴  
    specialchars.Add(1586, 1);  
    //۲۵  
    specialchars.Add(1688, 1);  
    //۲۶  
    specialchars.Add(1608, 1);  
    //۲۷  
    specialchars.Add(1571, 1);  
}
```

کلاس بالا تنها برای ذخیره‌ی کدپوینت‌ها بود، ولی یک کلاس دیگر هم به اسم `lettersCrawler` نوشته بود که متند آن وظیفه‌ی تبدیل را به عهده داشت.

در آن متند هر بار یک حرف را انتخاب می‌کرد و حرف قبلی و بعدی آن را ارسال می‌کرد تا تابع `CalculateIncrease` آن را محاسبه کرده و کاراکتر نهایی را باز گرداند و به متغیر `finalText` اضافه می‌کرد. ولی در حین نوشتن، زمانی را به یاد آوردم که اندروید به تازگی آمده بود و هنوز در آن زمان از زبان فارسی پشتیبانی نمی‌کرد و حروف برنامه‌هایی که می‌نوشتم به صورت جدا از هم بود و همین مشکل را داشت که ما این مشکل را با استفاده از یک کلاس جاوا که دوست عزیزی آن را در [اینجا](#) به اشتراک گذاشته بود، حل می‌کردیم. پس به این صورت بود که از ادامه‌ی نوشتن کلاس انصراف دادم و از یک کلاس دقیق‌تر و آماده استفاده کردم. در واقع این کلاس همین کار بالا را با روشی بهتر انجام می‌دهد. همه‌ی نمادها به طور دقیق‌تری کنترل می‌شوند حتی تنوین‌ها و دیگر علائم، همه‌ی نمادها با کدهای متناظر در یک آرایه ذخیره شده‌اند که ما در بالا از نوع `Dictionary` استفاده کرده بودیم.

تبدیل بلوک‌های یونیکد در زیرنویس برای نمایش در تلویزیون‌ها و پلیرها

تنها کاری که نیاز بود، باید این کد به سی شارپ تبدیل میشد و از آنجایی که این دو زبان خیلی شبیه به هم هستند، حدود ده دقیقه‌ای برای ویرایش کد وقت برد که می‌توانید کلاس نهایی را از [آینجا](#) دریافت کنید.
پس خط زیر در متدهای `ToUnicode` کار تبدیل اصلی را صورت می‌دهد:

```
PersianReshape reshaper = new PersianReshape();
text = reshaper.reshape(text);
```

بنابراین مرحله‌ی دوم انجام شد. این تبدیل در بسیاری از سیستم‌ها همانند اندروید کافی است؛ ولی ما گفتیم که تلویزیون یا پلیر به غیر از جدا نشان دادن حروف، آن‌ها را معکوس هم نشان می‌دهند. پس باید در مرحله‌ی بعد آن‌ها را معکوس کنیم که اینکار با خط زیر و صدا زدن تابع `ReverseText` انجام می‌گیرد

```
//3.reverse tags
text = ReverseText(text);
```

از آنجا که یک دیالوگ ممکن است چند خطی باشد، این معکوس سازی برای ما در دسر می‌شد و ترتیب خطوط هم معکوس می‌شد. پس ما با استفاده از کد زیر هر یک خط را شکسته و هر کدام را جداگانه معکوس می‌کنیم و سپس به یکدیگر می‌چسبانیم:

```
string[] splittedlines = text.Split(new string[] { Environment.NewLine }, StringSplitOptions.None);
text = "";
foreach (string line in splittedlines)
{
    //3.reverse tags
    text += ReverseText(reshaper.reshape(line))+Environment.NewLine ;
```

همه‌ی ما معکوس سازی یک رشته را بلدیم، یکی از روش‌ها این است که رشته را خانه به خانه از آخر به اول با یک `for` بخوانیم یا اینکه رشته را به آرایه‌ای از کاراکترها، تبدیل کنیم و سپس با `Array.Reverse` آن را معکوس کرده و خانه به خانه به سمت جلو بخوانیم و خیلی از روش‌های دیگر. ولی این معکوس سازی‌ها برای ما یک عیب هم دارد و این هست که این معکوس سازی روی نمادهایی چون . یا ! و غیره که در ابتدا و انتهای رشته آمده‌اند و حروف انگلیسی، نباید اتفاق بیفتد. پس می‌بینیم که تابع معکوس سازی هم باز باید ویژه‌تر باشد. ابتدا قسمت‌های ابتدا و انتهای را جدا کرده و از آن حذف می‌کنیم. سپس رشته را معکوس می‌شوند. برای همین بعد از معکوس سازی یکبار هم باید آن‌ها را با یک عبارت با قاعده یافته و سپس هر کدام را جداگانه معکوس کرده و سپس مثل روش بالا `Replace` کنیم و رشته‌های جدا شده را به ابتدا و انتهای آن، سر جای قبليشان می‌چسبانیم.
این دو تابع برای معکوس کردن عادی یک رشته به کار می‌روند:

```
private string Reverse(string text)
{
    return Reverse(text,0,text.Length);
}

private string Reverse(string text,int start,int end)
{
    if (end < start)
        return text;
    string reverseText = "";

    for (int i = end-1; i >=start; i--)
    {
        reverseText += text[i];
    }
    return reverseText;
}
```

ولی این تابع `ReverseText` جمعی از عملیات معکوس سازی ویژه‌ی ماست؛ مرحله اول، مرحله دریافت و ذخیره‌ی حروف خاص در ابتدای رشته به اسم `prefix` است:

```
private string ReverseText(string text)
{
```

تبدیل بلوک‌های یونیکد در زیرنویس برای نمایش در تلویزیون‌ها و پلیرها

```
char[] chararray = text.ToCharArray();
string reverseText = "";
bool prefixcomp = false;
bool postfixcomp = false;
string prefix = "";
string postfix = "";

#region get prefix symbols
for (int i = 0; i < chararray.Length; i++)
{
    if (!prefixcomp)
    {
        char ch =(char) chararray.GetValue(i) ;
        if (ch< 130)
        {
            prefix += chararray.GetValue(i);
        }
        else
        {
            prefixcomp = true;
            break;
        }
    }
}
#endregion
}
```

مرحله‌ی دوم هم دریافت و ذخیره‌ی حروف خاص در انتهای رشته به اسم پسوند postfix است که به این تابع اضافه می‌کنیم:

```
#region get postfix symbols
for (int i = chararray.Length - 1; i >-1 ; i--)
{
    if (!postfixcomp && prefix.Length!=text.Length)
    {
        char ch = (char)chararray.GetValue(i);
        if (ch < 130)
        {
            postfix += chararray.GetValue(i);
        }
        else
        {
            postfixcomp = true;
            break;
        }
    }
}
#endregion
```

مرحله‌ی سوم عملیات معکوس سازی روی رشته است و سپس با استفاده از یک Regular Expression حروف انگلیسی و اعداد بین حروف فارسی را یافته و یک معکوس سازی هم روی آن‌ها انجام می‌دهیم تا به حالت اولشان برگردند. کل عملیات معکوس سازی در اینجا به پایان می‌رسد:

```
#region reverse text

reverseText = Reverse(text, prefix.Length, text.Length-postfix.Length);

reverseText = unTagetedLettersRegex.Replace(reverseText, delegate(Match m)
{
    return Reverse(m.Value);
});
#endregion
```

تعریف عبارت با قاعده‌ی بالا به اسم :unTargetedLetters

```
private static readonly Regex unTagetedLettersRegex = new Regex(@"[A-Za-z0-9]+", RegexOptions.Compiled);
```

آخر سر هم رشته را به علاوه پیشوند و پسوند جدا شده بر می‌گردانیم:

```
return prefix+ reverseText+postfix;
```

کد کامل تابع بدین شکل در می‌آید:

```
private static readonly Regex unTagetdLettersRegex = new Regex(@"[A-Za-z0-9]+", RegexOptions.Compiled);
private string ReverseText(string text)
{
    char[] chararray = text.ToCharArray();
    string reverseText = "";
    bool prefixcomp = false;
    bool postfixcomp = false;
    string prefix = "";
    string postfix = "";

    #region get prefix symbols
    for (int i = 0; i < chararray.Length; i++)
    {
        if (!prefixcomp)
        {
            char ch =(char) chararray.GetValue(i) ;
            if (ch< 130)
            {
                prefix += chararray.GetValue(i);
            }
            else
            {
                prefixcomp = true;
                break;
            }
        }
    }
    #endregion

    #region get postfix symbols
    for (int i = chararray.Length - 1; i >-1 ; i--)
    {
        if (!postfixcomp && prefix.Length!=text.Length)
        {
            char ch = (char)chararray.GetValue(i);
            if (ch < 130)
            {
                postfix += chararray.GetValue(i);
            }
            else
            {
                postfixcomp = true;
                break;
            }
        }
    }
    #endregion

    #region reverse text

    reverseText = Reverse(text, prefix.Length, text.Length-postfix.Length);

    reverseText = unTagetdLettersRegex.Replace(reverseText, delegate(Match m)
    {
        return Reverse(m.Value);
    });
    #endregion

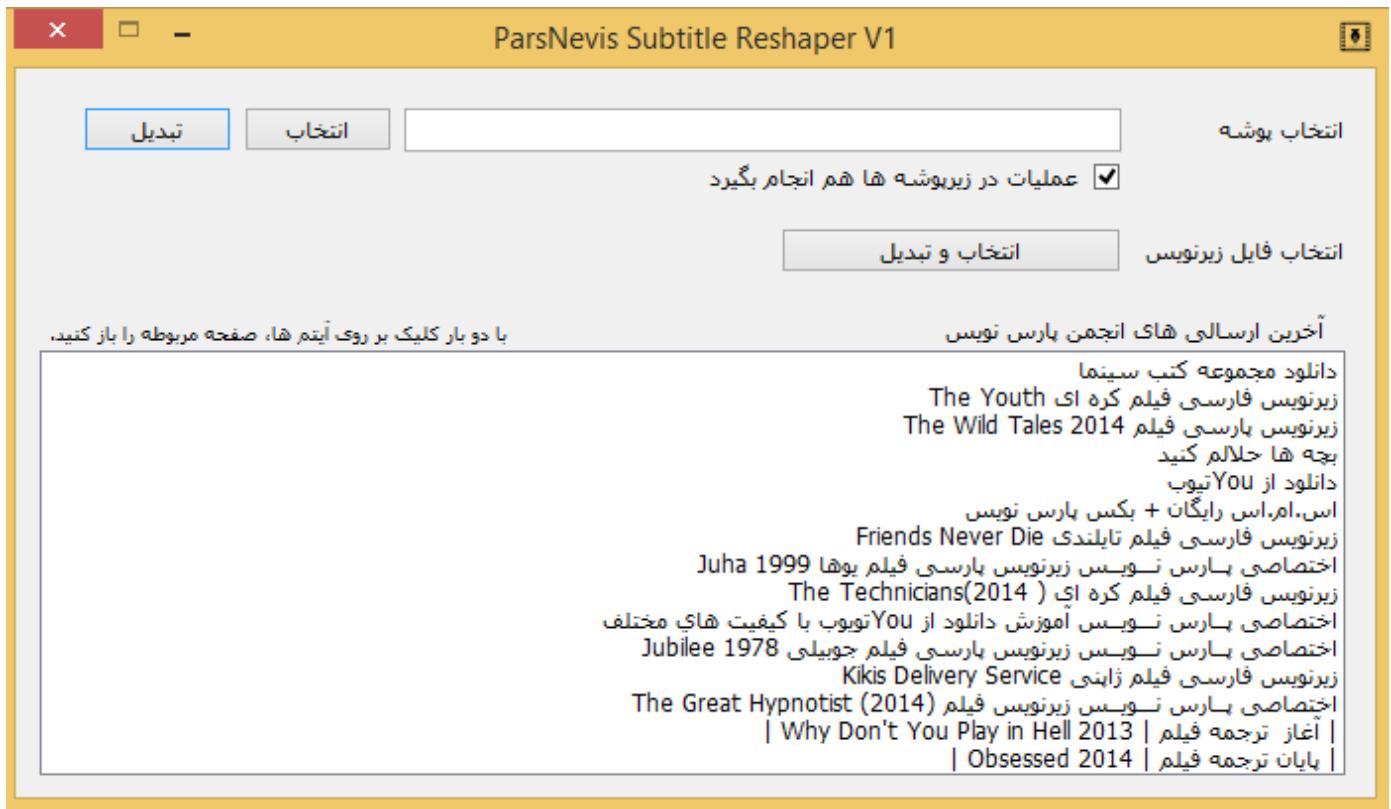
    return prefix+ reverseText+postfix;
}
```

در نهایت، خط آخر دلیگت همه چیز را طبق فرمت یک دیالوگ srt چینش کرده و بر می‌گردانیم.

```
return
        string.Format("{0}\r\n{1} --> {2}\r\n", m.Groups["sequence"],
m.Groups["start"].Value,
        m.Groups["end"]) + text + Environment.NewLine+Environment.NewLine ;
```

رشته subtitle را به صورت srt ذخیره کرده و انکودینگ را هم Unicode انتخاب کنید و تمام.

نمایی از برنامه‌ی نهایی

اجرای زیرنویس تبدیل شده روی کامپیوتر

روی پلیر یا تلویزیون

نکته‌ی نهایی: هنگام تست زیرنویس روی فیلم متوجه شدم پلیر خطوط بلند را که در صفحه‌ی نمایش جا نمی‌شود، می‌شکند و به دو خط تقسیم می‌کند. ولی نکته‌ی خنده دار اینجا بود که خط اول را پایین می‌اندازد و خط دوم را بالا. برای همین این تکه کد را نوشتم و به طور جداگانه در [گیت هاب](#) هم قرار داده‌ام.

این تکه کد را هم بعد از

```
//1.remove tags
    text = CleanScriptTags(text);
```

به برنامه اضافه می‌کنیم:

```
text =StringUtils.ConvertToMultiLine(text);
```

از این پس خطوط به طولی بین 30 کاراکتر تا چهل کاراکتر شکسته خواهند شد و مشکل خطوط بلند هم نخواهیم داشت.
کد متد `:ConvertToMultiline`

```
namespace Utils
{
```

```
public static class StringUtils
{
    public static string ConvertToMultiLine(string text, int min = 30, int max = 40)
    {
        if (text.Trim() == "")
            return text;

        string[] words = text.Split(new string[] { " " }, StringSplitOptions.None);

        string text1 = "";
        string text2 = "";
        foreach (string w in words)
        {
            if (text1.Length < min)
            {
                if (text1.Length == 0)
                {
                    text1 = w;
                    continue;
                }

                if (w.Length + text1.Length <= max)
                    text1 += " " + w;
            }
            else
                text2 += w + " ";
        }

        text1 = text1.Trim();
        text2 = text2.Trim();
        if (text2.Length > 0)
        {
            text1 += Environment.NewLine + ConvertToMultiLine(text2, min, max);
        }
        return text1;
    }
}
```

آرگومان‌های `min` و `max` که به طور پیش فرض 30 و 40 هستند، سعی می‌کنند که هر خط را در نهایت به طور حدودی بین 30 تا 40 کاراکتر نگه دارند.

نکته پایانی : خوشحال می‌شم دوستان در این پروژه مشارکت داشته باشند و اگر جایی نیاز به اصلاح، بهبود یا ایجاد امکانی جدید دارد کمک حال باشند و سعی کنند تا آنجا که می‌شود برنامه را روی 2 net frame work چون استفاده کننده‌های این برنامه کاربران عادی و گاهما با دانش پایین هستند و خیلی از آن‌ها هنوز از ویندوز xp استفاده می‌کنند تا در اجرای برنامه خیلی دچار مشکل نشده و راحت برای بسیاری از آن‌ها اجرا شود.

برنامه مورد نظر را به طور کامل می‌توانید از [اینجا](#) یا [اینجا](#) به صورت فایل زیایی و هم سورس دریافت کنید.

نظرات خوانندگان

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۱/۰۶ ۱۲:۶

- در فایل‌های PDF هم این چرخاندن حروف برای نمایش صحیح متون فارسی باید انجام شود. در مطلب «[استخراج متن از فایل‌های PDF توسط iTextSharp](#)» در انتهای بحث آن، کلاسی بر اساس API ویندوز البته، برای اصلاح این جایگذاری ارائه شده است. شاید در این پروژه هم کاربرد داشته باشد. البته در این حالت پروژه تنها در ویندوز قابل اجرا خواهد بود. یا نمونه‌ی دیگر آن فایل [bidi.js](#) موزیلا است که در پروژه‌ی PDF آن استفاده شده است.
- در یک سری پلیرها به نظر [وجود BOM](#) برای خواندن زیرنویس فارسی اجباری است؛ و گرن‌ه فایل را یونیکد تشخیص نمی‌دهند.
- در حین ذخیره سازی از Encoding.Unicode استفاده کرده‌اید (UTF 16 هست در دات نت). شاید Encoding.UTF8 را هم آزمایش کنید، مفید باشد. حجم 16 UTF 8 نسبت به UTF 16 نزدیک به دو برابر است و شاید بعضی پخش کننده‌ها با آن مشکل داشته باشند.
- به روز رسانی نرم افزار و firmware دستگاه هم در بسیاری از اوقات مفید است؛ خصوصاً برای رفع مشکلات یونیکد آن‌ها.

نویسنده: علی یگانه مقدم
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۱/۰۶ ۱۵:۸

در مورد انکودینگ طبق گفته شما اون رو به UTF-8 تغییر دادم و دستگاه هم نمایش داد. برنامه رو هم به روز کردم و گستره شکستن جمله رو هم از 40 کاراکتر تا 50 کاراکتر تغییر دادم. چون فکر کنم قبلی جملات رو خیلی کوتاه می‌کرد. در مورد به روزآوری firmware هم بهتر هست که کاربرها اصلاً این کار رو نکنند یا بعد از تحقیق در مورد آپدیت جدید تصمیم بگیرن. چون بسیاری از دستگاه‌ها به خصوص سامسونگ که خودم پلیر BD-5900 به دارم بعد از به روزآوری دچار مشکل می‌شون که این مشکل ویژگی [cinavia](#) هست که باعث می‌شود دستگاه بعضی از فیلم‌ها که شامل این فناوری هستند رو تشخیص بدند که کپی هستند. بدین صورت که بعد از 15 تا 20 دقیقه از تماشای فیلم صدا قطع می‌شود و یک پیام روی صفحه نمایش داده می‌شود.

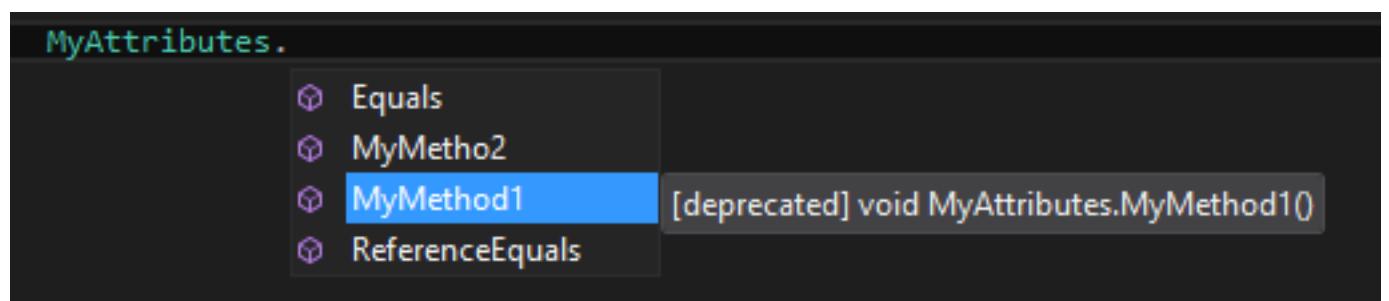
به غیر از اون سامسونگ در آپدیت‌ها جدیدش روش‌های مقابله با [sammy Go](#) و روت کردن دستگاه رو هم گنجانده که از نصب اون جلوگیری کنند. کلا هیچ خیری در آپدیت این نوع دستگاه وجود نداره، ما هم به امید خواندن بهتر بعضی از کدکها آپدیت کردیم ولی تنها چیزی که گیرمان آمد همین بود و آخرین آپدیت‌ش هم همین بود. حالا یه فکری هم باید برای حل این مشکل کرد حالا با داونگرید یا تغییر کد منطقه.

در قسمت‌های مختلفی از منابع آموزشی این سایت از متادیتاها attributes استفاده شده و در برخی آموزش‌های چون [MVC](#) و [EF](#) حداقل یک قسمت کامل را به خود اختصاص داده‌اند. متادیتاها کلاس‌هایی هستند که به روشنی سریع و کوتاه در بالای یک Type معرفی شده و ویژگی‌هایی را به آن اضافه می‌کنند. به عنوان مثال متادیتا زیر را ببینید. این متادیتا در بالای یک کلاس تعریف شده است و این متاد را منسخ شده اعلام می‌کند و به برنامه نویس می‌گوید که در نسخه‌ی جاری کتابخانه، این متاد که احتمال می‌رود در نسخه‌های پیشین کاربرد داشته است، الان کارآئی خوبی برای استفاده نداشته و بهتر است طبق مستندات آن کلاس، از یک متاد جایگزین که برای آن فراهم شده است استفاده کند.

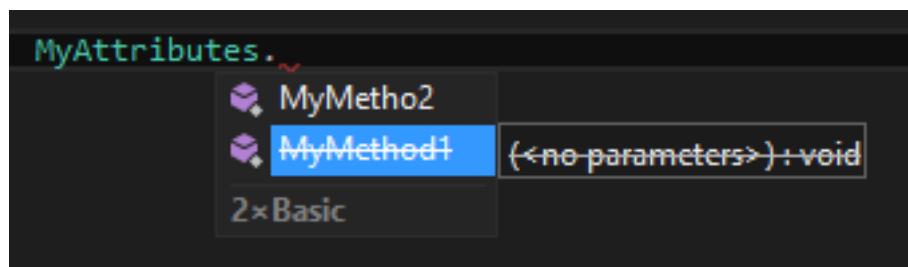
```
public static class MyAttributes
{
  [Obsolete]
  public static void MyMethod1()
  {
  }

  public static void MyMethod2()
  {
  }
}
```

همانطور که ملاحظه می‌کنید می‌توانید اخطار آن را مشاهده کنید:

البته توصیه می‌کنم از ابزارهایی چون [Resharper](#) در کارهایتان استفاده کنید، تا طعم کدنویسی را بهتر بچشید. نحوه‌ی نمایش آن در [Resharper](#) به مراتب واضح‌تر و گویاتر است:

حال در این بین این سؤال پیش می‌آید که چگونه ما هم می‌توانیم متادیتاها را با سلیقه‌ی خود ایجاد کنیم. برای تهیه‌ی یک متادیتا از کلاس `System.Attribute` استفاده می‌کنیم:

```
public class MyMaxLength:Attribute
{
}
```

در چنین حالتی شما یک متادیتا ساخته‌اید که می‌توان از آن به شکل زیر استفاده کرد:

```
[MyMaxLength]
public class GetCustomProperties
{
//...
}
```

ولی اگر بخواهید توسط این متادیتا اطلاعاتی را دریافت کنید، می‌توانید به روش زیر عمل کنید. در اینجا من دوست دارم یک متادیتا به اسم `MyMaxLength` را ایجاد کرده تا جایگزین `MaxLength` دات نت کنم، تا طبق میل من رفتار کند.

```
public class MyMaxLength:Attribute
{
    private int max;
    public string ErrorText = "";

    public MyMaxLength(int max)
    {
        this.max = max;
        ErrorText = string.Format("max Length is {0} chars", max);
    }
}
```

در کد بالا، یک متادیتا با یک پارامتر اجباری در سازنده تعریف شده است. این کلاس هم می‌تواند مثل سایر کلاس‌ها سازنده‌های مختلفی داشته باشد تا چندین شکل تعریف متادیتا داشته باشیم. متغیر `ErrorText` به عنوان یک پارامتر معرفی نشده، ولی از آن جا که `public` تعریف شده است می‌تواند مورد استفاده‌ی مستقیم قرار بگیرد و استفاده‌ی از آن نیز اختیاری است. نحوه‌ی معرفی این متادیتا نیز به صورت زیر است:

```
[MyMaxLength(30)]
public class GetCustomProperties
{
//...
}

//or
[MyMaxLength(30,ErrorText = "شما اجازه ندارید بیش از 30 کاراکتر وارد نمایید"]
public class GetCustomProperties
{
//...
}
```

در حالت اول از آنجا که متغیر `ErrorText` اختیاری است، تعریف نشده‌است. پس در نتیجه با مقدار `(x=max)` در `chars` پر خواهد شد ولی در حالت دوم برنامه نویس متن خط را به خود کلاس واگذار نکرده است و آن را طبق میل خود تغییر داده است.

اجباری کردن Type

هر متادیتا می‌تواند مختص یک نوع `Type` باشد که این نوع می‌تواند یک کلاس، متاد، پرایپری یا ساختار و ... باشد. نحوه‌ی محدود سازی آن توسط یک متادیتا مشخص می‌شود:

ساخت Attribute های دلخواه یا خصوصی سازی شده

```
[System.AttributeUsage(System.AttributeTargets.Class | System.AttributeTargets.Struct)]
public class MyMaxLength:Attribute
{
    private int max;
    public string ErrorText = "";

    public MyMaxLength(int max)
    {
        this.max = max;
        ErrorText = string.Format("max Length is {0} chars", max);
    }
}
```

الان این کلاس توسط متادیتای AttributeUsage که پارامتر ورودی آن `Enum` است محدود به دو ساختار کلاس و `Struct` شده است. البته در ویژوال بیسیک با نام `Structure` معرفی شده است. اگر ساختار شمارشی `AttributeTarget` را مشاهده کنید، لیستی از نوعها را چون `A11` (همه موارد)، دلیگیت، سازنده، متده و ... را مشاهده خواهید کرد و از آن جا که این متادیتای ما کاربردش در پراپرتی‌ها خلاصه می‌شود، از متادیتای زیر بر روی آن استفاده می‌کنیم:

```
[AttributeUsage(AttributeTargets.Property)]
```

```
public class User
{
    [MyMaxLength(30, ErrorText = "شما اجازه ندارید بیش از 30 کاراکتر وارد نمایید")]
    public string Name { get; set; }
}
```

یک دیگر از ویژگی‌های `AttributeUsage` خصوصیتی به اسم `AllowMultiple` است که اجازه می‌دهد بیش از یک بار این متادیتا، بر روی یک نوع استفاده شود:

```
[AttributeUsage(AttributeTargets.Property, AllowMultiple = true)]
public class MyMaxLength:Attribute
{
    //...
}
```

که تعریف چندگانه آن به شکل زیر می‌شود:

```
[MyMaxLength(40, ErrorText = "شما اجازه ندارید بیش از 40 کاراکتر وارد نمایید")]
[MyMaxLength(50, ErrorText = "شما اجازه ندارید بیش از 50 کاراکتر وارد نمایید")]
[MyMaxLength(30, ErrorText = "شما اجازه ندارید بیش از 30 کاراکتر وارد نمایید")]
public string Name { get; set; }
```

در این مثال ما فقط اجازه‌ی یکبار استفاده را خواهیم داد؛ پس مقدار این ویژگی را `false` قرار می‌دهم.

آخرین ویژگی که این متادیتا در دسترس ما قرار میدهد، استفاده از خصوصیت ارث بری است که به طور پیش فرض با `True` مقداردهی شده است. موقعی که شما یک متادیتا را به ویژگی ارث بری مزین کنید، در صورتی که آن کلاس که برایش متادیتا تعریف می‌کنید به عنوان والد مورد استفاده قرار بگیرد، فرزند آن هم به طور خودکار این متادیتا برایش منظور می‌گردد. به مثال‌های زیر دقت کنید:

دو عدد متادیتا تعریف شده که یکی از آن‌ها ارث بری در آن فعال شده و دیگری خیر.

```
public class MyAttribute : Attribute
{
    //...
}
```

ساخت Attribute های دلخواه یا خصوصی سازی شده

```
[AttributeUsage(AttributeTargets.Method, Inherited = false)]
public class YourAttribute : Attribute
{
    //...
}
```

هر دو متادیتا بر سر یک متد در یک کلاسی که بعدا از آن ارث بری می‌شود تعریف شده اند.

```
public class MyClass
{
    [MyAttribute]
    [YourAttribute]
    public virtual void MyMethod()
    {
        //...
    }
}
```

در کد زیر کلاس بالا به عنوان والد معرفی شده و متد کلاس فرزند الان شامل متادیتایی به اسم `MyAttribute` است، ولی متادیتای `YourAttribute` بر روی آن تعریف نشده است.

```
public class YourClass : MyClass
{
    public override void MyMethod()
    {
        //...
    }
}
```

الان که با نحوه تعریف یکی از متادیتاهای آشنا شدیم، این بحث پیش می‌آید که چگونه `Type` مورد نظر را تحت تاثیر این متادیتا قرار دهیم. الان چگونه میتوانم حداکثر متنی که یک پراپرتی می‌گیرد را کنترل کنم. در اینجا ما از مفهومی به نام [Reflection](#) استفاده می‌کنیم. با استفاده از این مفهوم ما میتوانیم به تمامی قسمت‌های یک `Type` دسترسی داشته باشیم. متأسفانه دسترسی مستقیمی از داخل کلاس متادیتا به نوع مورد نظر نداریم. کد زیر تمامی پراپرتی‌های یک کلاس را چک میکند و سپس ویژگی‌های هر پراپرتی را دنبال کرده و در صورتیکه متادیتای مورد نظر به آن پراپرتی ضمیمه شده باشد، حالا می‌توانید عملیات را انجام دهید. کد زیر میتواند در هر جایی نوشته شود. داخل کلاسی که که به آن متادیتا ضمیمه می‌کنید یا داخل تابع `Main` در اپلیکیشن‌ها و هر جای دیگر. مقدار `True` که به متد `GetCustomAttributes` پاس می‌شود باعث می‌شود تا متادیتاهای ارث بری شده هم لحاظ گردد.

```
Type type = typeof (User);

foreach ( PropertyInfo property in type.GetProperties())
{
    foreach ( Attribute attribute in property.GetCustomAttributes(true))
    {
        MyMaxLength max = attribute as MyMaxLength;
        if (max != null)
        {
            string Max = max.ErrorText;
            // انجام عملیات
        }
    }
}
```

البته یک ترفند جهت دسترسی به کلاس‌ها از داخل کلاس متادیتا وجود دارد و آن هم این هست که نوع را از طریق پارامتر به سمت متادیتا ارسال کنید. هر چند این کار زیبایی ندارد ولی به هر حال روش خوبی برای کنترل از داخل کلاس متادیتا و هچنین منظم سازی و دسته بندی و کم کردن کد دارد.

```
[MyMaxLength(30, typeof(User))]
```

حتما برای شما هم پیش آمده است که در پروژه‌ای نیاز داشتید تا رشته‌ای تصادفی را تولید کنید. کد تصادفی میتواند کاربردهایی چون تولید رمز، تولید شناسه، تولید url، تولید کد فعال سازی و مواردی از این قبیل را داشته باشد. احتمالا برای ساخت کد یا رشته تصادفی، اولین چیزی که به ذهن شما می‌رسد، استفاده از کلاس random می‌باشد. اما روش‌های خلاقانه و جالب زیادی وجود دارند که برای این کار استفاده می‌شوند. در اینجا می‌خواهیم تعدادی از آنها را با هم بررسی کنیم.

روش‌های تولید اعداد یا رشته تصادفی:

1- معمول‌ترین روش تولید یک کد شش رقمی با استفاده از کلاس random

```
[TestMethod]
public void TestRandomClass()
{
    var code = new Random().Next(100000, 999999);
    Assert.IsTrue(code.ToString().Length == 6);
}
```

2- تولید با استفاده کلاس Random و Enumerable

```
[TestMethod]
public void TestRandomWithEnumerable()
{
    var chars = "ABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUVWXYZ0123456789";
    var random = new Random();
    var result = new string(
        Enumerable.Repeat(chars, 6)
            .Select(s => s[random.Next(s.Length)])
            .ToArray());
    Assert.IsTrue(result.Length == 6);
}
```

البته بدیهی هست که در قسمت chars می‌توانید هر نوع کاراکتری را قرار دهید و کد نهایی بر آن مبنای تولید می‌شود. مثلاً می‌توانید فقط اعداد را مشخص کنید و در این حالت رشته‌ی خروجی فقط شامل رقم خواهد بود. اگر خواستید رشته‌ی طولانی‌تری را تولید کنید، کافی ست طول مورد نیاز را با عدد 6 در کد بالا جایگزین کنید. مثلاً برای تولید رمز عبور از لیست زیر می‌توانید استفاده کنید:

```
var chars = "ABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUVWXYZ0123456789abcdefghijklmnopqrstuvwxyz~!@#$%^&*";
```

3- تولید کد با استفاده از guid

```
Guid.NewGuid().ToString().Replace("-", string.Empty).Substring(0, 6);
```

یا

```
Guid.NewGuid().ToString("n").Substring(0, 6);
```

کد (Guid.NewGuid().ToString("n")) کاراکترهای غیرعددی را از رشته‌ی مورد نظر حذف می‌کند.

4 - تولید با استفاده از کلاس RNGCryptoServiceProvider

بعضی‌ها روش‌های ویرژن را می‌پسندند. البته استفاده از این کلاس مزایا و معایب خودش را دارد. از نظر سرعت نسبت به کلاس random پایین‌تر هست، چون محاسبات بیشتری دارد.

```
public static string GetUniqueKey(int maxSize)
{
    char[] chars = new char[62];
    chars =
        "abcdefghijklmnopqrstuvwxyzABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUVWXYZ1234567890".ToCharArray();
    byte[] data = new byte[1];
    using (RNGCryptoServiceProvider crypto = new RNGCryptoServiceProvider())
    {
        crypto.GetNonZeroBytes(data);
        data = new byte[maxSize];
        crypto.GetNonZeroBytes(data);
    }
    StringBuilder result = new StringBuilder(maxSize);
    foreach (byte b in data)
    {
        result.Append(chars[b % (chars.Length)]);
    }
    return result.ToString();
}
```

5 - استفاده از متدهای Path.GetRandomFileName()

کاربرد اصلی این متدهای واقع تولید نام فایلی تصادفی است؛ ولی از آن برای تولید رشته هم استفاده می‌کنند. متدهای Path.GetRandomFileName() در پشت صحنۀ از همان کلاس RNGCryptoServiceProvider برای تولید نام فایل استفاده می‌کند.

```
public string Get8CharacterRandomString()
{
    string path = Path.GetRandomFileName();
    path = path.Replace(".", ""); // Remove period.
    return path.Substring(0, 6); // Return 6 character string
}
```

6- تولید کد با استفاده از کلاس random و linq

```
var chars = "abcdefghijklmnopqrstuvwxyz123456789".ToArray();
string pw = Enumerable.Range(0, passwordLength)
    .Aggregate(
        new StringBuilder(),
        (sb, n) => sb.Append((chars[random.Next(chars.Length)])),
        sb => sb.ToString());
```

نتیجه

طمئناً روش‌های زیادی برای تولید رشته تصادفی وجود دارند و البته همه شbahت‌هایی نیز دارند و در لایه‌های یابین‌تر، دارای اصولی مشترک هستند. موارد بالا فقط روش‌های متفاوت تولید کد نهایی را نشان می‌دهند که شما بسته به نیاز خود میتوانید از آنها استفاده کنید.

شما چه روش‌هایی را برای این کار می‌شناسید؟

نظرات خوانندگان

نویسنده: احمد رجبی
تاریخ: ۱۴:۵ ۱۳۹۴/۰۳/۱۱

یک نکته:

There are several common mistakes I've seen developers make. The first is to assume that Random is thread-safe and is ok to be used concurrently from multiple threads

...

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۶:۲۳ ۱۳۹۴/۰۴/۲۴

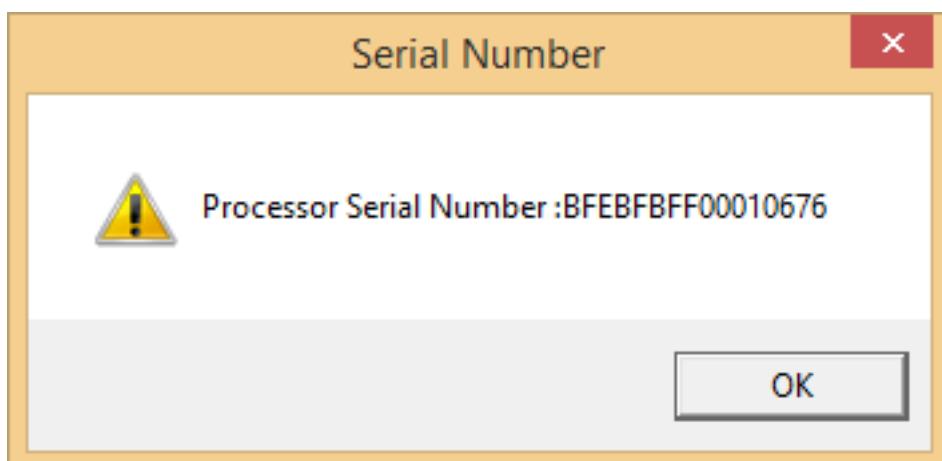
یک نکته‌ی تکمیلی
کتابخانه‌ی رمزگاری اطلاعات [Inferno](#) به همراه یک تولید کننده‌ی اعداد تصادفی [thread safe](#) است.

شما در حال نوشتن یک نرم افزار هستید و برای این نرم افزار ممکن است ماهها وقت صرف کرده باشید؛ پس باید به دنبال راهی باشید که بتوانید از آن محافظت کنید. راههای متعددی برای Trial کردن نرم افزار وجود دارند که یکی از این راهها استفاده از سریال سخت افزارهای کامپیوتر کاربر است. همانطور که می‌دانید هر سخت افزار یک شماره سریال مخصوص خودش را دارد و بدین طریق می‌توان یک شماره سریال منحصر به فرد را تولید کرد. ما در این مقاله برای بدست آوردن کلیه‌ی مشخصات سخت افزار یک کامپیوتر از کلاس [System.Management.ManagementObjectSearcher](#) استفاده کرده‌ایم.

```
using System.Management;
using System.Windows.Forms;
namespace HardwareSerialNumber
{
    class Program
    {
        static void Main()
        {
            string serialNumber = string.Empty;
            ManagementObjectSearcher searcher = new ManagementObjectSearcher("root\\CIMV2", "SELECT * FROM Win32_Processor");
            foreach (var o in searcher.Get())
            {
                var query = (ManagementObject)o;
                serialNumber = serialNumber + query["ProcessorId"];
            }
            MessageBox.Show(string.Format("Processor Serial Number :{0}", serialNumber), "Serial Number", MessageBoxButtons.OK, MessageBoxIcon.Exclamation);
        }
    }
}
```

خوب. حالا به بررسی کدهای بالا می‌پردازیم. در خط 10 یک شیء از کلاس [ManagementObjectSearcher](#) ایجاد کرده‌ایم. سازنده‌ی این کلاس 2 پارامتر را می‌پذیرد. اولین پارامتر یک رشته می‌باشد CIMV2. root\\CIMV2 . فضای نام پیش فرض مخصوص کوئری‌های [WMI](#) می‌باشد و پارامتر دوم کوئری WMI است. عبارت [Win32_Processor](#) اشاره به کلاس [Win32_processor](#) دارد. این کلاس بیانگر یک کلاس مدیریتی از نوع CIM (مراجعه کنید به [اینجا](#) و [اینجا](#)) است. در خط 11 با استفاده از متاد [Get](#)، تمامی اطلاعات مربوط به Processor را بارگذاری می‌کنیم و سپس فیلد ProcessorId را در یک رشته قرار می‌دهیم. نکته‌ی دیگر اینکه ارجاعی را به فایل [System.Managment.Dll](#) به پروژه‌ی خود اضافه کنید.

نتیجه‌ی کد بالا :

در این آدرس یک کتابخانه که شامل تمامی مثالها می‌باشد قابل دریافت است.

نظرات خوانندگان

نویسنده: فرهاد شریانی
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۳/۲۷ ۱۲:۴۸

می‌توان از این کلاس هم که در واقع بسط داده شده‌ی روش مذکور است استفاده نمود:

```
public class FingerPrint
{
    private static string fingerPrint = string.Empty;
    public static string Value()
    {
        if (string.IsNullOrEmpty(fingerPrint))
        {
            fingerPrint = GetHash("CPU >> " + cpuId() + "\nBIOS >> " +
                biosId() + "\nBASE >> " + baseId() +
                "\nDISK >> " + diskId() + "\nVIDEO >> " +
                videoId() + "\nMAC >> " + macId());
        }
        return fingerPrint;
    }
    private static string GetHash(string s)
    {
        MD5 sec = new MD5CryptoServiceProvider();
        ASCIIEncoding enc = new ASCIIEncoding();
        byte[] bt = enc.GetBytes(s);
        return GetHexString(sec.ComputeHash(bt));
    }
    private static string GetHexString(byte[] bt)
    {
        string s = string.Empty;
        for (int i = 0; i < bt.Length; i++)
        {
            byte b = bt[i];
            int n, n1, n2;
            n = (int)b;
            n1 = n & 15;
            n2 = (n >> 4) & 15;
            if (n2 > 9)
                s += ((char)(n2 - 10 + (int)'A')).ToString();
            else
                s += n2.ToString();
            if (n1 > 9)
                s += ((char)(n1 - 10 + (int)'A')).ToString();
            else
                s += n1.ToString();
            if ((i + 1) != bt.Length && (i + 1) % 2 == 0) s += "-";
        }
        return s;
    }

    #region Original Device ID Getting Code
    //Return a hardware identifier
    private static string identifier
    (string wmiClass, string wmiProperty, string wmiMustBeTrue)
    {
        string result = "";
        System.Management.ManagementClass mc =
        new System.Management.ManagementClass(wmiClass);
        System.Management.ManagementObjectCollection moc = mc.GetInstances();
        foreach (System.Management.ManagementObject mo in moc)
        {
            if (mo[wmiMustBeTrue].ToString() == "True")
            {
                //Only get the first one
                if (result == "")
                {
                    try
                    {
                        result = mo[wmiProperty].ToString();
                        break;
                    }
                    catch
                    {
                    }
                }
            }
        }
    }
}
```

```

        }
    }
    return result;
}
//Return a hardware identifier
private static string identifier(string wmiClass, string wmiProperty)
{
    string result = "";
    System.Management.ManagementClass mc =
    new System.Management.ManagementClass(wmiClass);
    System.Management.ManagementObjectCollection moc = mc.GetInstances();
    foreach (System.Management.ManagementObject mo in moc)
    {
        //Only get the first one
        if (result == "")
        {
            try
            {
                result = mo[wmiProperty].ToString();
                break;
            }
            catch
            {
            }
        }
    }
    return result;
}
private static string cpuId()
{
    //Uses first CPU identifier available in order of preference
    //Don't get all identifiers, as it is very time consuming
    string retVal = identifier("Win32_Processor", "UniqueId");
    if (retVal == "") //If no UniqueID, use ProcessorID
    {
        retVal = identifier("Win32_Processor", "ProcessorId");
        if (retVal == "") //If no ProcessorId, use Name
        {
            retVal = identifier("Win32_Processor", "Name");
            if (retVal == "") //If no Name, use Manufacturer
            {
                retVal = identifier("Win32_Processor", "Manufacturer");
            }
            //Add clock speed for extra security
            retVal += identifier("Win32_Processor", "MaxClockSpeed");
        }
    }
    return retVal;
}
//BIOS Identifier
private static string biosId()
{
    return identifier("Win32_BIOS", "Manufacturer")
    + identifier("Win32_BIOS", "SMBIOSBIOSVersion")
    + identifier("Win32_BIOS", "IdentificationCode")
    + identifier("Win32_BIOS", "SerialNumber")
    + identifier("Win32_BIOS", "ReleaseDate")
    + identifier("Win32_BIOS", "Version");
}
//Main physical hard drive ID
private static string diskId()
{
    return identifier("Win32_DiskDrive", "Model")
    + identifier("Win32_DiskDrive", "Manufacturer")
    + identifier("Win32_DiskDrive", "Signature")
    + identifier("Win32_DiskDrive", "TotalHeads");
}
//Motherboard ID
private static string baseId()
{
    return identifier("Win32_BaseBoard", "Model")
    + identifier("Win32_BaseBoard", "Manufacturer")
    + identifier("Win32_BaseBoard", "Name")
    + identifier("Win32_BaseBoard", "SerialNumber");
}
//Primary video controller ID
private static string videoId()
{
    return identifier("Win32_VideoController", "DriverVersion")
    + identifier("Win32_VideoController", "Name");
}

```

نحوه‌ی استخراج شماره سریال سخت افزار برای تولید یک قفل سخت افزاری

```
//First enabled network card ID  
private static string macId()  
{  
    return identifier("Win32_NetworkAdapterConfiguration",  
        "MACAddress", "IPEnabled");  
}  
#endregion  
}
```

خروجی این کلاس Hexal است و به شکل زیر قابل استفاده می‌باشد:

```
/// Generates a 16 byte Unique Identification code of a computer  
/// Example: 4876-8DB5-EE85-69D3-FE52-8CF7-395D-2EA9  
var computerId = FingerPrint.Value();
```

نویسنده: علی پناهی
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۳/۲۷ ۱۶:۵۸

در لینک زیر هم می‌توانید لیست کاملی از تمام سخت افزارها را مشاهده نمایید [لینک](#)

نویسنده: احمد نواصری
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۴/۰۱ ۱۸:۱۰

تمامی کلاسها و متدهای عنوان شده در این مثال، در کتابخانه ذکر شده در آخر بحث موجود می‌باشد.

با رشد دنیای تکنولوژی، وسائل هوشمند همراه نیز به سرعت پیشرفته‌تر شدند. در این میان با گسترش زیرساخت اینترنت، رشد شبکه‌های اجتماعی نیز چشمگیر بوده است. یکی از بهترین این‌ها، شبکه‌های تلگرام می‌باشد که با بهره گیری از سرورهای ابری، امنیت و سرعت را برای کاربران به ارمغان آورده است.

چندی پیش موسسان تلگرام با معرفی API های کاربردی، به توسعه کنندگان اجازه دادند که با بهره گیری از بستر این شبکه، اقدام به تولید اینترفیسی به اسم بات کنند که با دریافت دستورات سفارشی، عملیات خاصی را انجام دهد. در واقع تلگرام و متدهای ارائه شده، یک راه ارتباطی بین کاربران و برنامه‌های تولید شده را ایجاد کردند که با قدری ذوق و سلیقه، شاهد بات‌های جالب و کاربردی هستیم.

در این مقاله سعی شده طرز تهیه یک بات با زبان C# توضیح داده شود. در ابتدا شما باید توسط یکی از بات‌های اصلی تلگرام اقدام به ثبت نام کاربری و تنظیمات بات مورد نظر خودتان نمایید. بات مورد نظر [BotFather@](#) می‌باشد که با شروع مکالمه می‌توان با فرستادن دستورات مختلف تنظیمات مختلف را انجام داد. با شروع مکالمه با بات مورد نظر با دستور /start دستورات زیر قابل انجام می‌باشد:

You can control me by sending these commands :

```
/ newbot - create a new bot
/ token - generate authorization token
/ revoke - revoke bot access token
/ setname - change a bot's name
/ setdescription - change bot description
/ setabouttext - change bot about info
/ setuserpic - change bot profile photo
/ setcommands - change bot commands list
/ setjoininggroups - can your bot be added to groups ?
/ setprivacy - what messages does your bot see in groups ?
/ deletebot - delete a bot
/ cancel - cancel the current operation
```

با انجام دستور /newbot در ابتدا نام بات و یوزنیم (دقت کنید یوزنیم می‌باشد حتماً به کلمه‌ی bot ختم شود) را تنظیم کنید. بعد از تایید نام و یوزر نیم، به شما یک توکن اختصاص داده می‌شود که توسط آن شما شناسایی می‌شود. در اینجا شما می‌توانید تنظیمات اضافه‌تری مانند عکس برای پروفایل و غیره را نیز تنظیم کنید. در مرحله‌ی بعد می‌توانید در همین قسمت دستورات مورد نظر را جهت بات خود تنظیم کنید. برای این کار باید دستور /setcommands را وارد کنید و دستور مورد نظر خود را به فرمت command1 - Description وارد کنید. مرحله‌ی بعد، تنظیمات برنامه‌ی شما جهت دریافت دستورات وارد شده و انجام عملیات مورد نظر و تولید و ارسال خروجی مورد نظر است.

درباره دستورات به دو طریق انجام می‌شود:

1. توسط دستور getUpdates می‌توان تمامی کامندهای دریافتی را از سرور تلگرام دریافت کرد و با انجام پروسس‌های لازم، خروجی را به کاربر مورد نظر ارسال کرد.
2. توسطتابع webhook از تلگرام درخواست کرد در صورت دریافت دستور جدید به بات، این دستور را به یک آدرس خاص ارسال کرد.

قابل توجه است که می‌توان فقط از یکی از دو روش فوق استفاده کرد. همچنین در روش دوم حتما سرور مورد نظر باید گواهی SSL تایید شده داشته باشد.
کد زیر دریافت کامندهای یک بات به روش اول می‌باشد :

```
public class mydata
{
    public result[] result;
}
public class result
{
    public int update_id { get; set; }
    public message message { get; set; }
}
public class message
{
    public int message_id { get; set; }
    public message_from from { get; set; }
    public message_chat chat { get; set; }
    public int date { get; set; }
    public string text { get; set; }
}
public class message_from
{
    public int id { get; set; }
    public string first_name { get; set; }
    public string username { get; set; }
}
public class message_chat
{
    public int id { get; set; }
    public string first_name { get; set; }
    public string username { get; set; }
}

public void GetUpdates()
{
    WebRequest req = WebRequest.Create("https://api.telegram.org/bot" + yourToken +
"/getUpdates");
    req.UseDefaultCredentials = true;
    WebResponse resp = req.GetResponse();
    Stream stream = resp.GetResponseStream();
    StreamReader sr = new StreamReader(stream);
    string s = sr.ReadToEnd();
    sr.Close();
    var jobject = Newtonsoft.Json.Linq.JObject.Parse(s);
    mydata gg = JsonConvert.DeserializeObject<mydata>(jobject.ToString());
    List<result> results = new List<result>();
    foreach (result rs in gg.result)
    {
        results.Add(rs);
        SendMessage(rs.message.chat.id.ToString(), "hello"+
"+Dear"+rs.message.chat.first_name);
    }
}
```

و توسط تابع زیر می‌توان به کاربری که به بات کامند ارسال کرد، پاسخ داد:

```
public static void SendMessage(string chat_id, string message)
{
    WebRequest req = WebRequest.Create("https://api.telegram.org/bot" + youToken +
"/sendMessage?chat_id=" + chat_id + "&text=" + message);
    req.UseDefaultCredentials = true;

    var result = req.GetResponse();
    req.Abort();
}
```

لازم به ذکر است خروجی توابع بات‌های تلگرام با فرمت JSON می‌باشد که با نصب [پکیج NewTonsoft](#) می‌توان آن را به لیست تبدیل کرد.

آی دی فردی است که به بات تلگرامی ما مسیح ارسال کرده است.

نام فردی است که به بات تلگرام مسیح ارسال کرده است.
همچنین می‌توان در جواب کامند بات، علاوه بر متن، صدا و تصویر را نیز ارسال نمود.

در [این لینک](#) و [این لینک](#) می‌توان توضیحات بیشتری را در این زمینه مطالعه کرد.
در انتهای خوشحال می‌شوم ذوق‌ها و ایده‌های شما را در ساخت بات‌ها با آیدی iekhtiasi@ مشاهده کنم.

نظرات خوانندگان

نویسنده: نیما حبیب خدا
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۵/۰۶ ۱۳:۲۸

من نمیدونم `chat_id` چی هست . همه کارها رو انجام دادم و با زبان پی اچ پی نوشتم .
اما در چت آی دی همینه به مشکل میخورم
لینکی که ارسال میکنم :

https://api.telegram.org/bot72988154:AAFRbBFec9guVnt8Hq0STMFnKQrPZNwk/sendMessage?text=message&chat_id=72988154%27

و خطای دریافتی :

```
{"ok":false,"error_code":403,"description":"Error: Bot can't send messages to bot"}
```

چت آی دی باید چی باشه؟

نویسنده: مهدی پایروند
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۵/۰۶ ۱۹:۱۲

`chat_id` شناسه گروه یا کاربر است.
به این لینک ([jadibot](#)) مراجعه کنید.

نویسنده: نیما حبیب خدا
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۵/۰۶ ۲۱:۴۸

این متوجه شدم .. اما چه شکلی میشه پیدا کرد؟
فرض کنید من 10 شماره دارم میخوام براسون مثل تبلیغات اس ام اسی پیام بدم .. چجوری این امکان هست؟
فکر کنم از متودهای خود تلگرام باید بشه

نویسنده: مهدی پایروند
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۵/۰۷ ۱۱:۴۳

این شناسه رو باید از قبل بدونید، میتوانید از پیغامهایی که قبلا برآتون ارسال شده استخراج کنید. تو مستندات Bot API من چیزی برای استخراج این شماره ندیدم.

نویسنده: هانی گمینی
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۵/۱۴ ۱۱:۲۱

سلام؛ ممنون از مطلب خوبتون. چرا متود `getUpdates` هر بار که صدای زده میشه تمام پیغامها را برمیگردونه؟ چی کار میشه کرد که پیغامهای پاسخ داده نشده را بیاره؟

نویسنده: حسن ضیایی
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۵/۱۴ ۱۳:۱۳

چطور میشه ارسال عکس داشت؟ من هر چقدر تلاش کردم پیغام Additional information: The remote server returned an error: (502) Bad Gateway رو میده

ممnon میشم راهنماییم کنید
یاعلی

نویسنده: هانی گمینی
تاریخ: ۱۲:۱۴ ۱۳۹۴/۰۵/۲۴

سلام چگونه با استفاده از متود Send Documeny فایل از کامپیوتر خودم دانلود کنم ؟

نویسنده: م رضا
تاریخ: ۱۷:۳۵ ۱۳۹۴/۰۵/۳۰

سلام؛ یک ورودی به نام offset داره که از پیامهای قبلی می‌گیری و بهش تو دفعه بعد که خواستی getupdate کنی پاس میدین

نویسنده: مصطفی حسن زاده
تاریخ: ۰:۳ ۱۳۹۴/۰۵/۳۱

سلام تشکر میکنم از مطلب مفیدتون ، چطور میتونم ۲ تا آیتم به کاربر ارسال کنم و اون یک مورد رو انتخاب کنه؟

نویسنده: هانی گمینی
تاریخ: ۱۵:۲ ۱۳۹۴/۰۵/۳۱

من الان یه مشکلی که دارم اینه که وقتی با متود send document فایل را برای شخص می‌فرستم اگر حجم فایل بالا باشه در برخی مواقع با خطأ روبرو میشم چی کار باید بکنم ؛ خطأ در خط زیر اتفاق می‌افته

```
using (var client = new HttpClient())
.....
using (var response = await client.SendAsync(httpMessage).ConfigureAwait(false))
```

نویسنده: محسن خان
تاریخ: ۱۵:۲۴ ۱۳۹۴/۰۵/۳۱

یکی از خاصیت‌های HttpClient تایم آوت هست (TimeOut).

نویسنده: هانی گمینی
تاریخ: ۹:۳۰ ۱۳۹۴/۰۶/۰۱

سلام من قبل این ۲ خط را اضافه کردم ولی تاثیری نداشت

```
client.DefaultRequestHeaders.ExpectContinue = false;
client.Timeout = TimeSpan.FromMilliseconds(1500000);
```

چجوری میشه کاری کرد تا زمانی که خطأ میده کد مدام تکرار بشه ؟

نویسنده: محسن خان
تاریخ: ۹:۴۸ ۱۳۹۴/۰۶/۰۱

یعنی دقیقاً چه خطایی می‌ده ؟ شاید در خطاش داره می‌گه که سرور اون طرف اصلاً یک سری فایل‌های حجیم رو قبول نمی‌کنه.

نویسنده: حسین اسلامی
تاریخ: ۱۲:۴۹ ۱۳۹۴/۰۶/۲۸

سلام از مطلب مفیدتون ممنونم، ایا امکان استفاده از شماره موبایل به جای chat_id در ربات تلگرامی هستش؟

نویسنده: محسن خان
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۷/۱۳ ۱۳:۵۴

TLSharp-Client Library for the Telegram API <https://github.com/sochix/TLSharp>

پس از انتشار مطلب « [Pro Agile .NET Development With Scrum](#) - قسمت اول » شاید این سؤال در ابتدای کار برای خواننده پیش بیاید که ... چقدر باید برای خواندن آن وقت بگذارم؟ برای پاسخ به این سؤال باید درنظر داشت که یک انسان معمولی، می‌تواند بین 200 تا 250 کلمه را در دقیقه، مطالعه کند. بنابراین در ابتدا باید محاسبه کرد که یک متن، چه تعدادی کلمه دارد؟ شاید عنوان کنید که کافی است متن ورودی را بر اساس فاصله‌ی بین کلمات تقسیم بندی کرده و سپس تعداد کلمات بدست آمده را محاسبه کنیم:

```
var words = text.Split(new[] { ' ' }, StringSplitOptions.RemoveEmptyEntries);
return words.Length;
```

این روش با آزمون زیر کار نکرده و با شکست مواجه می‌شود:

```
[TestMethod]
public void TestInvalidChars()
{
  const string data = "To be . ! < > ( ) ! ! , ; : ' ? + -";
  Assert.AreEqual(2, data.WordsCount());
}
```

در اینجا ! ، و امثال آن نیز یک کلمه درنظر گرفته می‌شوند. برای حل این مشکل کافی است آرایه‌ی split را کمی تکمیل تر کنیم تا حروف غیرمجاز را درنظر نگیرد:

```
var words = text.Split(
  new[] { ' ', ',', ';', '.', '!', "'", "(", ")" },
  StringSplitOptions.RemoveEmptyEntries);
return words.Length;
```

تا اینجا مشکل !، < > حل شد، اما در مورد متن ذیل چطور؟

```
[TestMethod]
public void TestSimpleHtmlSpacesWithNewLine()
{
  const string data = "<b>this is&nbsp;a&nbsp;&nbsp;test.</b>\n\r<b>this
is&nbsp;a&nbsp;&nbsp;test.</b>";
  Assert.AreEqual(8, data.WordsCount());
}
```

مطلوب ثبت شده، عموماً توسط HTML Editorها ثبت می‌شوند. بنابراین دارای انواع و اقسام تگ‌ها بوده و همچنین ممکن است در این بین new line هم وجود داشته باشد که در این حالت، test\n\rtest باید دو کلمه محاسبه شود و نه یک کلمه. اگر این موارد را در نظر بگیریم، به کلاس ذیل خواهیم رسید:

```
using System;
using System.Text.RegularExpressions;

namespace ReadingTime
{
  public static class CalculateWordsCount
  {
    private static readonly Regex _matchAllTags =
      new Regex(@"<(.*|\n)*?>", RegexOptions.IgnoreCase | RegexOptions.Compiled);

    public static int WordsCount(this string text)
    {
      if (string.IsNullOrWhiteSpace(text))
      {
        return 0;
      }
    }
}
```

```
        text = text.cleanTags().Trim();
        text = text.Replace("\t", " ");
        text = text.Replace("\n", " ");
        text = text.Replace("\r", " ");

        var words = text.Split(
            new[] { ' ', ',', ';', '.', '!', "'", '(', ')', '?', ':', '\'', '\"', '«', '»', '+', '-' },
            StringSplitOptions.RemoveEmptyEntries);
        return words.Length;
    }

private static string cleanTags(this string data)
{
    return data.Replace("\n", "\n ").removeHtmlTags();
}

private static string removeHtmlTags(this string text)
{
    return string.IsNullOrEmpty(text) ?
        string.Empty :
        _matchAllTags.Replace(text, " ").Replace(" ", " ");
}
```

در اینجا حذف تگ‌های HTML و همچنین پردازش خطوط جدید و حروف غیرمجاز در نظر گرفته شده‌اند.

پس از اینکه موفق به شمارش تعداد کلمات یک متن HTML ایشید، اکنون می‌توان این تعداد را تقسیم بر 180 (یک عدد معمول و متداول) کرد تا زمان خواندن کل متن بدست آید. سپس با استفاده از متod `toReadableString` می‌توان آنرا به شکل قابل خواندن تری نمایش داد.

```
using System;
namespace ReadingTime
{
    public static class CalculateReadingTime
    {
        public static string MinReadTime(this string text, int wordsPerMinute = 180)
        {
            var wordsCount = text.WordsCount();
            var minutes = wordsCount / wordsPerMinute;
            return minutes == 0 ? "کمتر از یک دقیقه" : TimeSpan.FromMinutes(minutes).ToString("G");
        }

        private static string ToString(TimeSpan span)
        {
            var formatted = string.Format("{0}{1}{2}{3}",
                span.Duration().Days > 0 ? string.Format("{0:0} روز و ", span.Days) : string.Empty,
                span.Duration().Hours > 0 ? string.Format("{0:0} ساعت و ", span.Hours) : string.Empty,
                span.Duration().Minutes > 0 ? string.Format("{0:0} دقیقه و ", span.Minutes) :
string.Empty,
                span.Duration().Seconds > 0 ? string.Format("{0:0} ثانیه", span.Seconds) :
string.Empty);

            if (formatted.EndsWith(" و "))
            {
                formatted = formatted.Substring(0, formatted.Length - 2);
            }

            if (string.IsNullOrEmpty(formatted))
            {
                formatted = "0 ثانیه";
            }
            return formatted.Trim();
        }
    }
}
```

کدهای کامل این مثال را از اینجا می‌توانید دریافت کنید:

ReadingTime.zip

نظرات خوانندگان

نویسنده: صالح باقری
تاریخ: ۲۱:۴۶ ۱۳۹۴/۰۵/۳۱

الان بالای هر مطلب یه تخمین خواندن میاد از همین کد استفاده شده؟

به نظرم باید یخورده اصلاحات صورت بگیره چون «کدخواندن» با «رمان خواندن» کمی تفاوت داره و برای خواندن کد عملیات دیباگ و کمپایل هم در مفرز انجام میشه و زمان بیشتری صرف میکنه ... من خودم این مطلب رو ۵ دقیقه ای خوندم اونم البته سرسری رد شدم ...

نویسنده: محسن خان
تاریخ: ۲۲:۲۳ ۱۳۹۴/۰۵/۳۱

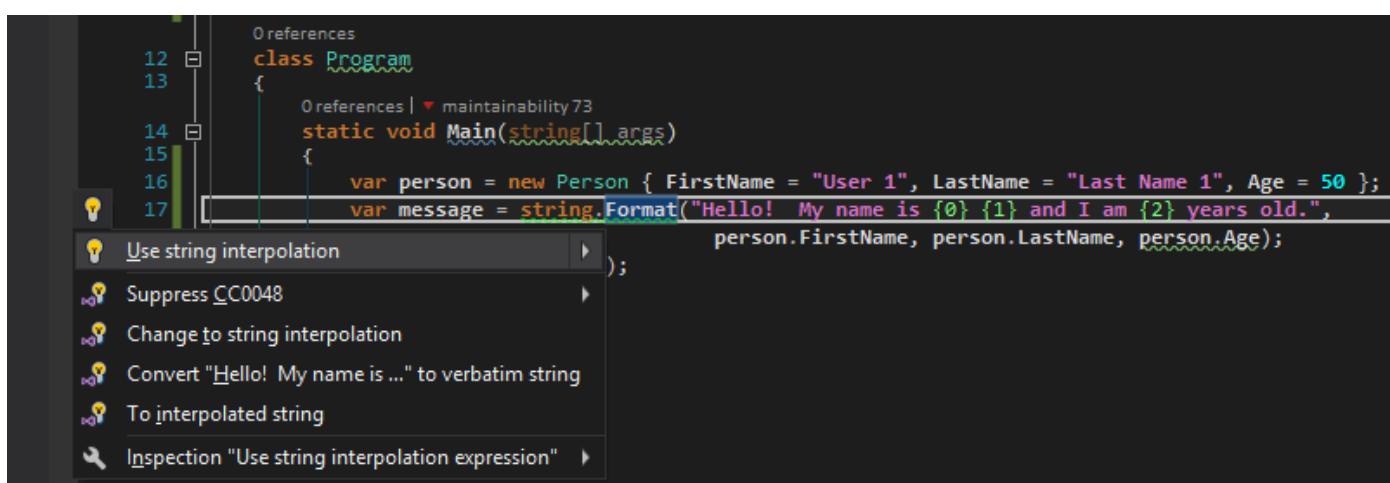
خیلی از اوقات جنبه‌ی روانی این اعداد مهم‌تر هست تا دقت اون‌ها. همینقدر که می‌دونی یک مطلب رو می‌تونی در سه دقیقه تمومن کنی، بهتر رغبت می‌کنی شروعش کنی.

تا پیش از C# 6 یکی از روش‌های توصیه شده‌ی جهت اتصال رشته‌ها به هم، استفاده از متدهایی مانند `string.Format` و `StringBuilder.AppendFormat` بود:

```
using System;
namespace CS6NewFeatures
{
    class Person
    {
        public string FirstName { set; get; }
        public string LastName { set; get; }
        public int Age { set; get; }
    }

    class Program
    {
        static void Main(string[] args)
        {
            var person = new Person { FirstName = "User 1", LastName = "Last Name 1", Age = 50 };
            var message = string.Format("Hello! My name is {0} {1} and I am {2} years old.",
                                         person.FirstName, person.LastName, person.Age);
            Console.WriteLine(message);
        }
    }
}
```

مشکل این روش، کاهش خوانایی آن با بالا رفتن تعداد پارامترهای متدهای `Format` است و همچنین گاهی از اوقات فراموش کردن مقدار دهی بعضی از آن‌ها و یا حتی ذکر ایندکس‌هایی غیر معتبر که در زمان اجرا، برنامه را با یک خطأ متوقف می‌کنند. در C# 6 جهت رفع این مشکلات، راه حلی به نام `String interpolation` ارائه شده‌است و اگر افزونه‌ی [ReSharper](#) یا [یکی از افزونه‌های Roslyn](#) را نصب کرده باشید، به سادگی امکان تبدیل کدهای قدیمی را به فرمت جدید آن خواهد یافت:

در این حالت کد قدیمی فوق، به کد ذیل تبدیل خواهد شد:

```
static void Main(string[] args)
{
    var person = new Person { FirstName = "User 1", LastName = "Last Name 1", Age = 50 };
    var message = $"Hello! My name is {person.FirstName} {person.LastName} and I am {person.Age} years
old.";
```

```
    Console.WriteLine(message);
}
```

در اینجا ابتدا یک \$ در ابتدای رشته قرار گرفته و سپس هر متغیر به داخل {} انتقال یافته است. همچنین دیگر نیازی هم به ذکر string.Format نیست.

عملیاتی که در اینجا توسط کامپایلر صورت خواهد گرفت، تبدیل این کدهای جدید مبتنی بر String interpolation به همان قدیمی در پشت صحنه است. بنابراین این قابلیت جدید #6 را به کدهای قدیمی خود نیز می‌توانید اعمال کنید. فقط کافی است VS 2015 را نصب کرده باشید و دیگر شماره‌ی دات نت فریم ورک مورد استفاده مهم نیست.

امکان انجام محاسبات با String interpolation

زمانیکه \$ در ابتدای رشته قرار گرفت، عبارات داخل {}‌ها توسط کامپایلر محاسبه و جایگزین می‌شوند. بنابراین می‌توان چنین محاسباتی را نیز انجام داد:

```
var message2 = $"{Environment.NewLine}Test {DateTime.Now}, {3*2}";
Console.WriteLine(message2);
```

بدیهی اگر \$ ابتدای رشته فراموش شود، اتفاق خاصی رخ نخواهد داد.

تغییر فرمت عبارات نمایش داده شده توسط String interpolation

همانطور که با string.Format می‌توان نمایش سه رقم جدا کننده‌ی هزارها را فعال کرد و یا تاریخی را به نحوی خاص نمایش داد، در اینجا نیز همان قابلیت‌ها برقرار هستند و باید پس از ذکر یک : عنوان شوند:

```
var message3 = $"{Environment.NewLine}{1000000:n0} {DateTime.Now:dd-MM-yyyy}";
Console.WriteLine(message3);
```

حالت کلی و استاندارد آن در متدهای string.Format به صورت {{index[,alignment][:formatString]} } است.

سفارشی سازی String interpolation

اگر متغیر رشته‌ای معرفی شده‌ی توسط \$ را با یک var مشخص کیم، نوع آن به صورت پیش فرض، از نوع string خواهد بود. برای نمونه در مثال‌های فوق، message و message2 از نوع string تعریف می‌شوند. اما این رشته‌های ویژه را می‌توان از نوع FormattableString و یا IFormattable در حقیقت رشته‌های آغاز شده‌ی با \$ از نوع IFormattable هستند و اگر نوع متغیر آن‌ها ذکر نشود، به صورت خودکار به نوع FormattableString که اینترفیس IFormattable را پیاده سازی می‌کند، تبدیل می‌شوند. بنابراین پیاده سازی این اینترفیس، امکان سفارشی سازی خروجی string interpolation را میسر می‌کند. برای نمونه می‌خواهیم در مثال message2، نحوه‌ی نمایش تاریخ را سفارشی سازی کنیم.

```
class MyDateFormatProvider : IFormatProvider
{
    readonly MyDateFormatter _formatter = new MyDateFormatter();

    public object GetFormat(Type formatType)
    {
        return formatType == typeof(ICustomFormatter) ? _formatter : null;
    }

    class MyDateFormatter : ICustomFormatter
    {
        public string Format(string format, object arg, IFormatProvider formatProvider)
        {
            if (arg is DateTime)
                return ((DateTime)arg).ToString("MM/dd/yyyy");
        }
    }
}
```

```
        } return arg.ToString();  
    }  
}
```

در اینجا ابتدا کار با پیاده سازی اینترفیس `IFormatProvider` شروع می‌شود. متدهای `GetFormat` و `GetCustomFormatter` همیشه به همین شکل خواهد بود و هر زمانیکه نوع ارسالی به آن `ICustomFormatter` بود، یعنی یکی از اجزای `{}` دار در حال آنالیز است و خروجی مدنظر آن همیشه از نوع `ICustomFormatter` است که نمونه‌ای از پیاده سازی آن را جهت سفارشی سازی `DateTime` ملاحظه می‌کنید. پس از پیاده سازی این سفارشی کننده‌ی تاریخ، نحوه استفاده‌ی از آن به صورت ذیل است:

```
static string formatMyDate(FormattableString formattable)
{
    return formattable.ToString(new MyDateFormatProvider());
}
```

ابتدا یک متد static را تعریف کنید که ورودی آن از نوع FormattableString باشد؛ از این جهت که رشته‌های شروع شده‌ی با \$ نیز از همین نوع هستند. سپس سفارشی سازی پردازش { }ها در قسمت ToString آن انجام می‌شود و در اینجا می‌توان یک IFormatProvider جدید را معرفی کرد.

در ادامه برای اعمال این سفارشی سازی، فقط کافی است متد formatMyDate را به رشتۀ مدنظر اعمال کنیم:

```
var message2 = formatMyDate($"'{Environment.NewLine}Test {DateTime.Now}, {3*2}");  
Console.WriteLine(message2);
```

و اگر تنها می‌خواهید فرهنگ جاری را عوض کنید، از روش ساده‌ی زیر استفاده نمایید:

```
public static string faIr(IFormattable formattable)
{
    return formattable.ToString(null, new CultureInfo("fa-Ir"));
}
```

در اینجا با اعمال متدهای `String interpolation` و `InvariantCulture` کاربردی تر آن اعمال خواهد شد.

```
static string invariant(FormattableString formattable)
{
    return formattable.ToString(CultureInfo.InvariantCulture);
}
```

یک نکته: همانطور که عنوان شد این قابلیت جدید با نگارش‌های قبلی دات نت نیز سازگار است؛ اما این کلاس‌های جدید را در این نگارش‌ها نخواهید یافت. برای رفع این مشکل تنها کافی است این کلاس‌های یاد شده را به صورت دستی در فضای نام اصلی آن‌ها تعریف و اضافه کنید. **یک مثال**

غیرفعال سازی String interpolation

اگر می‌خواهید در رشته‌ای که با \$ شروع شده، بجای محاسبه‌ی عبارتی، دقیقاً خود آن را نمایش دهید (و { را escape کنید)، از {{}} استفاده کنید:

```
var message0 = $"Hello! My name is {person.FirstName} {{person.FirstName}}";
```

در این مثال، اولین $\{ \}$ محاسبه خواهد شد و دومی، خبر.

پردازش عبارات شرطی توسط String interpolation

همانطور که عنوان شد، امکان ذکر یک عبارت کامل هم در بین {} وجود دارد (محاسبات، ذکر یک عبارت LINQ، ذکر یک متدها و امثال آن). اما در این میان اگر یک عبارت شرطی مدنظر بود، باید بین () قرار گیرد:

```
Console.WriteLine($"{(person.Age > 50) ? "old": "young"}");
```

علت اینجا است که کامپایلر سی‌شارپ، : بین {} را به **format specifier** تفسیر می‌کند. نمونه‌ی آن را پیشتر با مثال «تغییر فرمت عبارات نمایش داده شده» ملاحظه کردید. ذکر : در اینجا به معنای شروع مشخص سازی فرمتی است که قرار است به این حاصل اعمال شود. برای تغییر این رفتار پیش فرض، کافی است عبارت مدنظر را بین () ذکر کنیم تا تمام آن به صورت یک عبارت سی‌شارپ تفسیر شود.

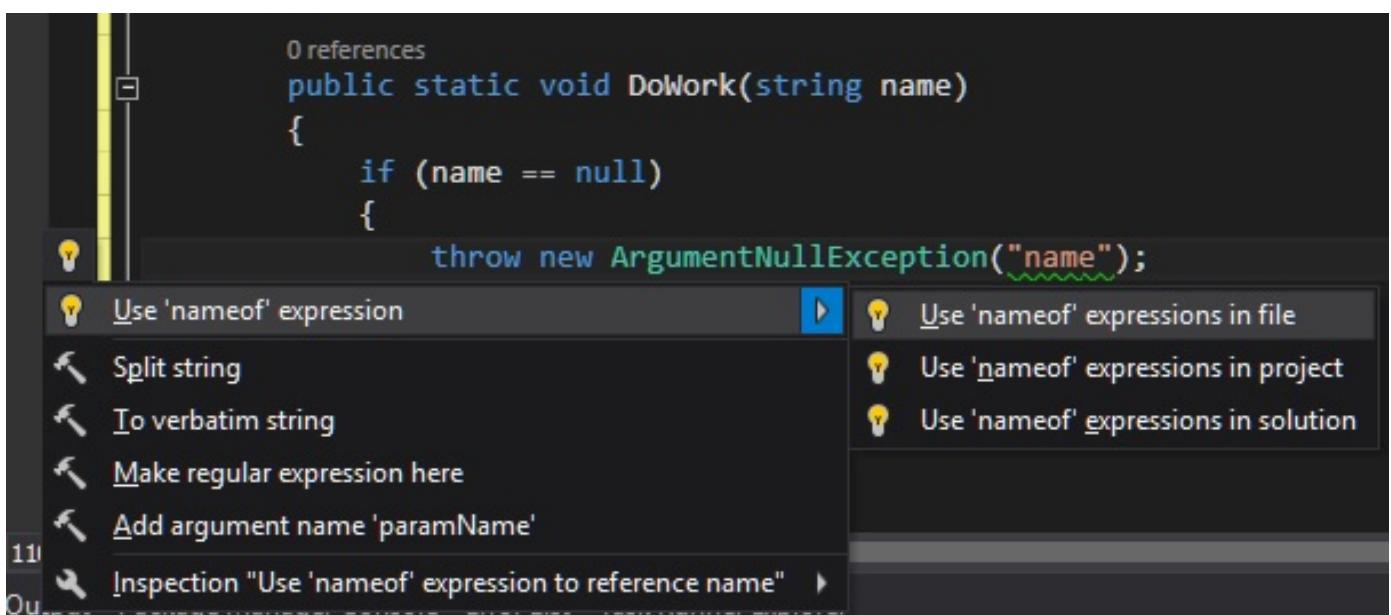
یکی دیگر از قابلیت‌های جذاب نسخه‌ی جدید سی‌شارپ، عملگر `nameof` است. هدف اصلی آن ارائه کدهایی با قابلیت Refactoring بهتر است؛ زیرا به جای نوشتن نام فیلدها و یا متدها در صورت نیاز به صورت `hard-coded`، می‌توانیم از این عملگر استفاده کنیم. به عنوان مثال در زمان صدور استثنایی از نوع `ArgumentNullException` باید نام آرگومان را به سازنده‌ی این کلاس پاس دهیم. متأسفانه یکی از مشکلاتی که با رشته‌ها در حالت کلی وجود دارد این است که امکان دیباگ در زمان کامپایل را از دست خواهیم داد و با تغییر هر المتن، تغییرات به صورت خودکار به رشته پاس داده شده، به سازنده‌ی کلاس `ArgumentNullException` داده شد:

```
public static void DoWork(string name)
{
    if (name == null)
    {
        throw new ArgumentNullException("name");
    }
}
```

اما با استفاده از عملگر `nameof`، کد امن‌تری را خواهیم داشت؛ زیرا همیشه نام واقعی آرگومان به سازنده‌ی کلاس `ArgumentNullException` پاس داده می‌شود:

```
public static void DoWork(string name)
{
    if (name == null)
    {
        throw new ArgumentNullException(nameof(name));
    }
}
```

اگر ReSharper را نصب کرده باشید، به شما پیشنهاد می‌دهد که از `nameof` به جای یک رشته‌ی جادویی (`magic string`) استفاده نمائید:

یک مثال دیگر می‌تواند در زمان فراخوانی رخدادهای مربوط به [OnPropertyChanged](#) باشد. در اینجا باید نام خصوصیتی را که تغییر یافته است، به آن پاس دهیم:

```
public string Name
{
    get { return _name; }
    set
    {
        _name = value;
        OnPropertyChanged("Name");
    }
}
```

اما با کمک عملگر `nameof` می‌توانیم قسمت فراخوانی متدهای `OnPropertyChanged` را به اینصورت نیز بازنویسی کنیم:

```
OnPropertyChanged(nameof(Name));
```

ممکن است عنوان کنید قبل از سی‌شارپ 5 هم می‌توانستیم از ویژگی [CallerMemberName](#) استفاده کنیم، پس دیگر نیازی به استفاده از عملگر `nameof` نخواهد بود. اما تفاوت کلیدی این است که `CallerMemberName` در زمان اجرا نام فیلد فراخوان را دریافت می‌کند (`run time`), در حالیکه با استفاده از عملگر `nameof` می‌توانید در زمان کامپایل به نام فیلد دسترسی داشته باشید `(compile time)`.

محدودیت‌های عملگر `nameof` این عملگر حالت‌هایی را که مشاهده می‌کنید، فعلًاً پشتیبانی نخواهد کرد:

```
nameof(f()); // where f is a method - you could use nameof(f) instead
nameof(c._Age); // where c is a different class and _Age is private. Nameof can't break accessor rules.
nameof(List<>); // List<> isn't valid C# anyway, so this won't work
nameof(default(List<int>)); // default returns an instance, not a member
nameof(int); // int is a keyword, not a member- you could do nameof(Int32)
nameof(x[2]); // returns an instance using an indexer, so not a member
nameof("hello"); // a string isn't a member
nameof(1 + 2); // an int isn't a member
```

برای آزمایش عملگر `nameof` می‌توانیم یک تست را در حالت‌های زیر بنویسیم:

The screenshot shows the Visual Studio IDE interface. At the top, there are two tabs: 'UsingCsharp6' and 'UsingCsharp6.NameOfTest'. The code editor displays a C# file with the following content:

```

namespace UsingCsharp6
{
    [TestClass]
    2 references
    public class NameOfTest
    {
        [TestMethod]
        0 references
        public void Using_nameof_method()
        {
            var x = 42;
            AreEqual("x", nameof(x));
            AreEqual("GetType", nameof(Int32.GetType));
            AreEqual("NameOfTest", nameof(NameOfTest));
            AreEqual("NameOfTest", nameof(UsingCsharp6.NameOfTest));
        }
    }
}

```

Below the code editor is the 'Unit Test Sessions - TestMethod1' window. It shows the following details:

- Test Method: TestMethod1
- Status: Success (indicated by a green checkmark)
- Assertions: 4 (indicated by a green checkmark)
- Failures: 0 (indicated by a red minus sign)
- Errors: 0 (indicated by a blue question mark)
- Output: Options

The 'Type to search' bar contains the following test results:

- UsingCsharp6 (1 test) Success
- UsingCsharp6 (1 test) Success
- NameOfTest (1 test) Success
- Using_nameof_method Success

The bottom navigation bar includes tabs for Output, Package Manager Console, Error List, Task Runner Explorer, and Unit Test Sessions.

همانطور که مشاهده می‌کنید، همه‌ی حالت‌های فوق با موفقیت پاس شده‌اند.

برنامه نویس‌های سی‌شارپ پیشتر با null-coalescing operator یا ?? آشنا شده بودند. برای مثال

```
string data = null;
var result = data ?? "value";
```

در این حالت اگر data یا سمت چپ عملگر، نال باشد، مقدار value (سمت راست عملگر) بازگشت داده خواهد شد؛ که در حقیقت خلاصه شده‌ی چند سطر ذیل است:

```
if (data == null)
{
  data = "value";
}
var result = data;
```

در سی‌شارپ 6، جهت تکمیل عملگرهای کار با مقادیر نال و بالا بردن productivity برنامه نویس‌ها، عملگر دیگری به نام Null-conditional operator و یا ?. به این مجموعه اضافه شده‌است. در این حالت ابتدا مقدار سمت چپ عملگر بررسی خواهد شد. اگر مقدار آن مساوی نال بود، در همینجا کار خاتمه یافته و نال بازگشت داده می‌شود. در غیر اینصورت کار بررسی زنجیره‌ی جاری ادامه خواهد یافت.

برای مثال بسیاری از نتایج بازگشتنی از متدها، چند سطحی هستند:

```
class Response
{
  public string Result { set; get; }
  public int Code { set; get; }
}

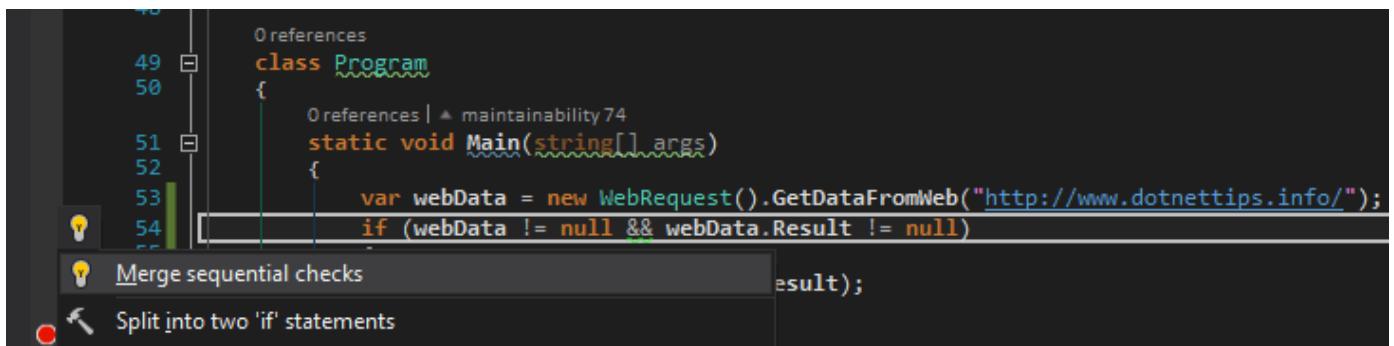
class WebRequest
{
  public Response GetDataFromWeb(string url)
  {
    // ...
    return new Response { Result = null };
  }
}
```

در اینجا روش مرسوم کار با کلاس درخواست اطلاعات از وب به صورت ذیل است:

```
var webData = new WebRequest().GetDataFromWeb("http://www.dotnettips.info/");
if (webData != null && webData.Result != null)
{
  Console.WriteLine(webData.Result);
}
```

چون می‌خواهیم به خاصیت Result دسترسی پیدا کنیم، نیاز است دو مرحله وضعیت خروجی متده و همچنین خاصیت Result آنرا جهت مشخص سازی نال نبودن آنها، بررسی کنیم و اگر برای مثال خاصیت Result نیز خود متشکل از یک کلاس دیگر بود که در آن برای مثال StatusCode نیز ذکر شده بود، این بررسی به سه سطح یا بیشتر نیز ادامه پیدا می‌کرد.

در این حالت اگر اشاره‌گر را به محل & انتقال دهیم، افزونه‌ی ReSharper پیشنهاد یکی کردن این بررسی‌ها را ارائه می‌دهد:

به این ترتیب تمام چند سطح بررسی نال، به یک عبارت بررسی .? دار، خلاصه خواهد شد:

```

if (webData?.Result != null)
{
    Console.WriteLine(webData.Result);
}

```

در اینجا ابتدا بررسی می‌شود که آیا webData نال است یا خیر؟ اگر نال بود همینجا کار خاتمه پیدا می‌کند و به بررسی Result نمی‌رسد. اگر نال نبود، ادامه‌ی زنجیره تا به انتهای بررسی می‌شود. البته باید دقت داشت که برای تمام سطوح باید از .? استفاده کرد (برای مثال response?.Results?.Status): در غیر اینصورت همانند سابق در صورت استفاده از دات معمولی، به یک null reference exception می‌رسیم.

کار با متدها و Delegates

این عملگر جدید مقایسه‌ی با نال را بر روی متدها (علاوه بر خواص و فیلد) نیز می‌توان بکار برد. برای مثال خلاصه شده‌ی فراخوانی ذیل:

```

if (x != null)
{
    x.Dispose();
}

```

با استفاده از Null Conditional Operator به این صورت است:

```
x?.Dispose();
```

و یا بکار گیری آن بر روی delegates (روش قدیمی):

```

var copy = OnMyEvent;
if (copy != null)
{
    copy(this, new EventArgs());
}

```

نیز با استفاده از متدهInvoke به نحو ذیل قابل انجام است و نکته جالب یک سطر کد ذیل علاوه بر ساده شدن آن:

```
OnMyEvent?.Invoke(this, new EventArgs());
```

بودن آن نیز می‌باشد. زیرا در این حالت کامپایلر delegate را به یک متغیر موقتی کپی کرده و سپس فراخوانی‌ها را انجام می‌دهد. اگر انجام این کپی موقت صورت نمی‌گرفت، در حین فراخوانی آن از طریق چندین ترد مختلف، ممکن بود یکی از

مشترکین `delegate` از آن قطع اشتراک می‌کرد و در این حالت فراخوانی تردی دیگر در همان لحظه، سبب کرش برنامه می‌شد.

استفاده از Null Conditional Operator بر روی Value types

الف) مقایسه با نال
کد ذیل را درنظر بگیرید:

```
var code = webData?.Code;
```

در اینجا `value type` یک `Code` از نوع `int` است. در این حالت با بکارگیری Null Conditional Operator `?.` خروجی این حاصل، از نوع `Nullable<int>` یا `int?` درنظر گرفته خواهد شد و با توجه به اینکه عبارات `0` و `null` هر دو `false` هستند، مقایسه‌ی این خروجی با `0` بدون مشکل انجام می‌شود. برای مثال مقایسه‌ی ذیل از نظر کامپایلر یک عبارت معتبر است و بدون مشکل کامپایل می‌شود:

```
if (webData?.Code > 0)
{
}
```

ب) بازگشت مقدار پیش فرض دیگری بجای نال
اگر نیاز بود بجای `null` مقدار پیش فرض دیگری را بازگشت دهیم، می‌توان از `null-coalescing operator` سابق استفاده کرد:

```
int count = response?.Results?.Count ?? 0;
```

در این مثال خاصیت `Count` در اصل از نوع `int` تعریف شده‌است؛ اما بکارگیری `?.` سبب `Nullable` شدن آن خواهد شد. بنابراین امکان بکارگیری عملگر `??` یا `null-coalescing operator` نیز بر روی این متغیر وجود دارد.

ج) دسترسی به مقدار `Value` یک متغیر nullable
نمونه‌ی دیگر آن قطعه کد ذیل است:

```
int? x = 10;
//var value = x?.Value; // invalid
Console.WriteLine(x?.ToString());
```

در اینجا برخلاف متغیر `Code` که از ابتدا `nullable` تعریف نشده‌است، متغیر `x` نال پذیر است. اما باید دقت داشت که با تعریف `?.` دیگر نیازی به استفاده از خاصیت `Value` این متغیر `nullable` نیست؛ زیرا `?.` سبب محاسبه و بازگشت خروجی آن می‌شود. بنابراین در این حالت، سطر دوم غیرمعتبر است (کامپایل نمی‌شود) و سطر سوم معتبر.

کار با indexer property و بررسی نال

اگر به عنوان بحث دقت کرده باشید، یک `s` جمع در انتهای `Null-conditional operator` ذکر شده‌است. به این معنا که این عملگر مقایسه‌ی با نال، صرفاً یک شکل و فرم `?.` را ندارد. مثال ذیل در حین کار با آرایه‌ها و لیست‌ها بسیار مشاهده می‌شود:

```
if (response != null && response.Results != null && response.Results.Addresses != null
    && response.Results.Addresses[0] != null && response.Results.Addresses[0].Zip == "63368")
{
}
```

در اینجا به علت بکارگیری `indexer` بر روی `Addresses` می‌توان از عملگر `?.` که صرفاً برای فیلد‌ها، خواص، متدها و delegates طراحی شده‌است، استفاده کرد. به همین منظور، عملگر بررسی نال دیگری به شکل [...] برای این بررسی طراحی

```
if(response?.Results?.Addresses?[0]?.Zip == "63368")
{
}
```

به این ترتیب 5 سطح بررسی نال فوق، به یک عبارت کوتاه کاهش می‌یابد.

موارد استفاده‌ی ناصحیح از عملگرهای مقایسه‌ی با نال

خوب، عملگر `?.` کار مقایسه‌ی با نال را خصوصا در دسترسی‌های چند سطحی به خواص و متدها بسیار ساده می‌کند. اما آیا باید در همه جا از آن استفاده کرد؟ آیا باید از این پس کلا استفاده از دات را فراموش کرد و بجای آن از `?.` در همه جا استفاده کرد؟ مثال ذیل را در نظر بگیرید:

```
public void DoSomething(Customer customer)
{
    string address = customer?.Employees
        ?.SingleOrDefault(x => x.IsAdmin)?.Address?.ToString();
    SendPackage(address);
}
```

در این مثال در تمام سطوح آن از `?.` بجای دات استفاده شده است و بدون مشکل کامپایل می‌شود. اما این نوع فراخوانی سبب خواهد شد تا یک سری از مشکلات موجود کاملاً مخفی شوند؛ خصوصا اعتبارسنجی‌ها. برای مثال در این فراخوانی اگر مشتری نال باشد یا اگر کارمندانی را نداشته باشد، آدرسی بازگشت داده نمی‌شود. بنابراین حداقل دو سطح بررسی و اعتبارسنجی عدم وجود مشتری یا عدم وجود کارمندان آن در اینجا مخفی شده‌اند و دیگر مشخص نیست که علت بازگشت نال چه بوده است. روش بهتر انجام اینکار، بررسی وضعیت `customer` و انتقال مابقی زنجیره‌ی LINQ به یک متدهای دیگر است:

```
public void DoSomething(Customer customer)
{
    Contract.Requires(customer != null);
    string address = customer.GetAdminAddress();
    SendPackage(address);
}
```

نظرات خوانندگان

نویسنده: امیر ح کریمی
تاریخ: ۱۴:۳۶ ۱۳۹۴/۰۷/۱۹

با سلام

برای چک کردن مقادیر نال پی در پی واقعاً کاربردی است
البته موردی که ابتدای مطلب اومده اشکال کوچکی دارد:

```
string data = null;
var result = data ?? "value";
```

۹

```
if (data == null)
{
    data = "value";
}
var result = data;
```

یکی نیستند چون در کد دوم مقدار `data` تغییر می‌کند (در صورتیکه برابر نال باشد).

سی شارپ نیز مانند بسیاری از زبان های شیء گرای دیگر، امکان فیلتر کردن استثناءها را بر اساس نوع آنها، دارد. برای مثال:

```
try
{
    // some code to check ...
}
catch (InvalidOperationException ex)
{
    // do your handling for invalid operation ...
}
catch (IOException ex)
{
    // do your handling for IO error ...
}
```

در اینجا می توان بر اساس نوع استثنای مدنظر، چندین catch را نوشت و مدیریت کرد. اما گاهی از اوقات شاید بهتر باشد بجای مدیریت کلی یک نوع از استثناءها، فقط نوعی خاص را صرفا بر اساس شرایط مشخص، مدیریت کرد. این قابلیت، تحت عنوان Exception Filtering به 6 C# اضافه شده است و شکل کلی آن به صورت ذیل است:

```
catch (SomeException ex) when (someConditionIsMet)
{
    // Your handler logic
}
```

در این حالت ابتدا نوع استثناء بررسی می شود و سپس شرطی که در قسمت when ذکر شده است. اگر هر دو با هم برقرار بودند، آنگاه این استثنای خاص مدیریت خواهد شد؛ در غیر اینصورت، از مدیریت این نوع استثناء صرف نظر می گردد. این قابلیت، [از ابتدای](#) [ارائه‌ی CLR](#) وجود داشته است، اما #6 C# تازه شروع به استفاده ای از آن کرده است (و VB.NET از چند نگارش قبل).

علاوه بر این در اینجا می توان چندین بدنیه catch مجزا را به ازای یک نوع استثنای مشخص به همراه when متفاوتی نیز تعریف کرد و از این لحاظ محدودیتی وجود ندارد. فقط در این حالت باید به تقدم و تاخرها دقت داشت. برای نمونه در مثال ذیل، ترکیب چندین شرط متفاوت را بر اساس یک نوع مشخص استثناء، مشاهده می کنید. در اینجا اگر برای نمونه شرط ذکر شده ای در قسمت when مربوط به catch اولی صادق باشد، همینجا کار خاتمه می یابد و سایر catch ها بررسی نمی شوند:

```
catch (SomeDependencyException ex) when (condition1 && condition2)
{
}
catch (SomeDependencyException ex) when (condition1)
{
}
catch (SomeDependencyException ex)
{
}
```

مورد آخر، حالت catch all را دارد و در صورت شکست دو catch قبلی اجرا می شود. اما باید دقت داشت که اگر این catch all بدون شرط و بدون قسمت when را در ابتدا ذکر کنیم، دیگر کار به بررسی سایر catch های این نوع استثنای خاص نخواهد رسید:

```
catch (SomeDependencyException ex)
{
}
catch (SomeDependencyException ex) when (condition1 && condition2)
```

```
{
}
catch (SomeDependencyException ex) when (condition1)
{
}
```

در مثال فوق هیچگاه دو catch تعریف شده‌ی پس از catch all اولی اجرا نمی‌شوند.

لاغ کردن استثناءها در C# بدون مدیریت آن‌ها

به مثال ذیل دقت کنید:

```
try
{
    DoSomethingThatMightFail(s);
}
catch (Exception ex) when (Log(ex, "An error occurred"))
{
    // this catch block will never be reached
}

...
static bool Log(Exception ex, string message, params object[] args)
{
    Debug.Print(message, args);
    return false;
}
```

در قسمت when می‌توان هر متدا که true یا false را برگرداند، فراخوانی کرد. در این مثال، متدا تعريف شده‌است که بر می‌گرداند. یعنی این استثناء کلی از نوع Exception هرچند به ظاهر دارای قسمت when است و مدیریت شده‌است، اما چون خروجی متدا Log قسمت when آن مساوی false است، مدیریت نخواهد شد. یعنی در اینجا می‌توان بدون مدیریت یک استثناء، اطلاعات کامل آن را لاغ کرد!

تفاوت C# 6 - Exception Filtering با if/else نوشتن در بدنی catch چیست؟

تا اینجا به این نتیجه رسیدیم که کدهای if/else دار داخل بدنی catch کدهای قدیمی را مانند کد ذیل:

```
try
{
    var request = WebRequest.Create("http://www.google.com/");
    var response = request.GetResponse();
}
catch (WebException we)
{
    if (we.Status == WebExceptionStatus.NameResolutionFailure)
    {
        //handle DNS error
        return;
    }
    if (we.Status == WebExceptionStatus.ConnectFailure)
    {
        //handle connection error
        return;
    }
    throw;
}
```

می‌توان به شکل جدید C# 6 به همراه when نوشت و تبدیل کرد:

```
try
```

```
{
    var request = WebRequest.Create("http://www.google.com/");
    var response = request.GetResponse();
}
catch (WebException we) when (we.Status == WebExceptionStatus.NameResolutionFailure)
{
    //Handle NameResolutionFailure Separately
}
catch (WebException we) when (we.Status == WebExceptionStatus.ConnectFailure)
{
    //Handle ConnectFailure Separately
}
```

اما باید دقت داشت که تفاوت مهم قطعه کد دوم، در مباحث Stack unwinding است. در مثال اولی که if/else داخل بدنی catch نوشته شده است، اطلاعات local محل فراخوانی متدهی را که سبب بروز استثناء شده است، از دست خواهیم داد؛ اما در مثال دوم خیر.

به این معنا که exception filters سبب Stack unwinding نمی‌شوند. با هر بار ورود به بدنی catch، اصطلاحاً عملیات Stack unwinding صورت می‌گیرد. یعنی اطلاعات stack مربوط به متدهای پیش از فراخوانی متدهی که سبب بروز استثناء شده است، از بین می‌روند. به این ترتیب تشخیص مقادیر متغیرهایی که سبب بروز این استثناء شده‌اند نیز میسر نخواهد بود و دیگر نمی‌توان با قطعیت عنوان کرد که چه مقادیری و چه اطلاعاتی سبب بروز این مشکل شده‌اند. اما در حالت exception filters در قسمت آن هنوز وارد بدنی catch نشده‌ایم. در اینجا دسترسی کاملی به اطلاعات stack جاری و مقادیر متغیرهای محلی که سبب بروز این استثناء شده‌اند وجود دارد.

تفاوت stack trace با stack چیست؟ stack trace از حافظه‌ای در مورد نحوه فراخوانی متدها، آدرس بازگشتی آن‌ها، آرگومان و همچنین متغیرهای محلی آن‌ها را دارا است. اما stack trace تنها یک رشته‌است و بیانگر نام متدهایی است که هم اکنون بر روی stack قرار دارند. احتمالاً پیشتر خوانده بودید که فراخوانی throw داخل بدنی catch سبب حفظ stack می‌شود و اگر ex صورت گیرد، این اطلاعات از دست می‌روند و بازنویسی می‌شوند. اما در C# 6 امکان حفظ کل اطلاعات stack به همراه exception filtering میسر شده است.

در ادامه مطالب منتشر شده در رابطه با قابلیت‌های جدید سی‌شارپ 6، در این مطلب به بررسی یکی دیگر از این قابلیت‌ها، با نام Expression-Bodied Members برنامه‌نویس می‌باشد. در نسخه‌های قبلی سی‌شارپ 6، هدف، ساده‌سازی سینتکس و افزایش بهره‌وری عنوان مثال در تعریف پراپرتی‌های یک کلاس در حالت get-only بار توسط return مقداری را برگردانیم:

```
public class Person
{
    public string FirstName { get; set; }
    public string LastName { get; set; }
    public string FullName
    {
        get
        {
            return FirstName + " " + LastName;
        }
    }
}
```

نوشتن پراپرتی‌هایی همانند FullName منجر به نوشتن خطوط کد اضافه‌تری خواهد شد، هرچند می‌توان این حالت را با برداشتن خطوط اضافی بهبود بخشید:

```
public string FullName
{
    get { return FirstName + " " + LastName; }
}
```

اما در سی‌شارپ 6 می‌توان آن را توسط expression body به یک خط کاهش داد!

استفاده از expression body برای پراپرتی‌های get-only (فقط خواندنی) :

اگر در کلاس‌هایتان پراپرتی‌های get-only دارید، به راحتی می‌توانید بدنه‌ی پراپرتی را با استفاده از expression syntax خلاصه‌نویسی کنید. در واقع شما با استفاده از سینتکس lambda expression اقدام به نوشتن بدنه‌ی پراپرتی‌های موردنظرتان می‌کنید. یعنی به جای نوشتن کدی مانند:

```
{ get { return your expression; } }
```

به راحتی می‌توانید از سینتکس زیر استفاده نمایید:

```
=> your expression;
```

به عنوان مثال، می‌توان پراپرتی FullName را در کلاس Person با کمک قابلیت expression body به صورت زیر بازنویسی کنیم:

```
public class Person
{
    public string FirstName { get; set; }
    public string LastName { get; set; }

    public string FullName => FirstName + " " + LastName;
}
```

با کد فوق به راحتی توانستیم قسمت‌های اضافه‌ای را حذف کنیم. اکنون ممکن است بپرسید آیا این تغییر در performance برنامه

تاثیری دارد؟ خیر؛ زیرا سینتکس فوق دقیقاً همان کد IL را تولید خواهد کرد که در حالت عادی تولید می‌شود. همچنین delegate را تولید نخواهد کرد؛ بلکه تنها از سینتکس lambda expression برای خلاصه‌نویسی بدن پرداختی استفاده می‌کند. در حال حاضر برای حالت setter سینتکسی ارائه نشده است.

استفاده از **Indexer** برای **expression body** ها:

همچنین از این قابلیت برای Indexer ها نیز می‌توان استفاده کرد، مثلاً به جای نوشتن کد زیر:

```
public string this[int number]
{
    get
    {
        if (number >= 0 && number < _values.Length)
        {
            return _values[number];
        }
        return "Error";
    }
}
```

می‌توانیم کد فوق را به این صورت خلاصه‌نویسی کنیم:

```
public string this[int number] => (number >= 0 && number < _values.Length) ? _values[number] : "Error";
```

نکته: توجه داشته باشید که در هر دو حالت فوق تنها می‌توانیم برای get از expression body استفاده کنیم، هنوز سینتکسی برای حالت set ارائه نشده است.

استفاده از **expression body** برای متدها:

برای متدها نیز می‌توانیم از قابلیت عنوان شده استفاده نمائیم، به عنوان مثال اگر داخل کلاس Person متذ زیر را داشته باشیم:

```
public override string ToString()
{
    return FirstName;
}
```

می‌توانیم آن را به صورت زیر بنویسیم:

```
public override string ToString() => FirstName;
```

همانطور که مشاهده می‌کنید به جای نوشتن curly braces یا {} از lambda arrow یا => استفاده کرده‌ایم. در اینجا عبارت سمت راست lambda arrow نمایانگر بدن متد است. همچنین برای متدهای دارای پارامتر نیز به این صورت عمل می‌کنیم:

```
public int DoubleTheValue(int someValue) => someValue * 2;
```

یک عضو از کلاس که به صورت expression body نوشته شده باشد، expression bodied member نامیده می‌شود. این عضو از کلاس در ظاهر شبیه به عبارات لامبادای ناشناس (anonymous lambda expression) است. اما یک

باید دارای نام، مقدار بازگشتی و بدن متد باشد.

تقریباً تمامی access modifier ها در این حالت قابلیت استفاده را دارند. تنها متدهای abstract نمی‌توانند استفاده شوند.

یکی از محدودیت‌های استفاده از expression body داشتن چندین خط دستور برای بدنه متدهایمان است. در اینحالت باید از روش سابق (statement body) استفاده نمائید.

یکی دیگر از محدودیت‌ها عدم امکان استفاده از if, else, switch است. به عنوان مثال نمی‌توان کد زیر را با داشتن if و else به صورت expression body نوشت:

```
public override string ToString()
{
    if (MiddleName != null)
    {
        return FirstName + " " + MiddleName + " " + LastName;
    }
    else
    {
        return FirstName + " " + LastName;
    }
}
```

برای حالت فوق به عنوان یک روش جایگزین می‌توان از conditional operator استفاده کرد:

```
public override string ToString() =>
    (MiddleName != null)
        ? FirstName + " " + MiddleName + " " + LastName
        : FirstName + " " + LastName;
```

همچنین نمی‌توان از expression body در for, foreach, while, do استفاده کرد، به جای آن می‌توان از عبارت‌های LINQ برای بدنه تابع استفاده کرد. به عنوان مثال متد زیر:

```
public IEnumerable<int> SmallNumbers()
{
    for (int i = 0; i < 10; i++)
        yield return i;
}
```

را می‌توان در حالت expression body به این صورت نوشت:

```
public IEnumerable<int> SmallNumbers() => from n in Enumerable.Range(0, 10)
                                              select n;
```

و یا به این صورت:

```
public IEnumerable<int> SmallNumbers() => Enumerable.Range(0, 10).Select(n => n);
```

همانطور که عنوان شد، استفاده از expression body در قسمت پرآپرتبه تنها محدود به پرآپرتبه‌های get-only (فقط خواندنی) می‌باشد.

استفاده از این قابلیت برای متدهای سازنده
استفاده در رخدادها
استفاده در finalizers

نکته: اگر می‌خواهید expression bodied member initializer شما هم داشته باشد و همچنین یک read only auto property باشد، باید مقداری سینتکس آن را تغییر دهید. همانطور که می‌دانید auto property به backing field نیازی به زمان کامپایل به صورت خودکار تولید خواهد شد. در نتیجه برای مقداردهی اولیه به backing field ها می‌توانیم درون سازنده کلاس آنها را initialize کنیم:

```
public class Person
{
    public string FirstName { get; set; }
    public string LastName { get; set; }

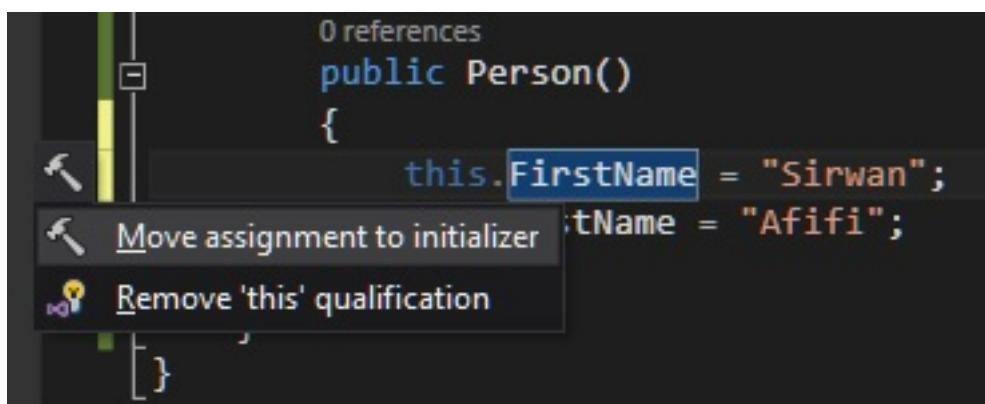
    public Person()
    {
        this.FirstName = "Sirwan";
        this.LastName = "Afifi";
    }
}
```

برای نوشتن پر اپریتی های فوق به صورت expression body می توانیم به این صورت عمل کنیم:

```
public string FirstName { get; set; } = "Sirwan";
public string LastName { get; set; } = "Afifi";
```

اگر ReShaper را نصب کرده باشید، به شما پیشنهاد می دهد که از expression body استفاده نمایید:

برای حالت فوق:

برای پر اپریتی ها:

The screenshot shows a code editor with the following C# code:

```
2 references
public string FirstName { get; set; }

2 references
public string LastName { get; set; }

0 references
public string FullName
{
    get { return FirstName + " " + LastName; }
}
```

A code completion dropdown is open at the end of the `return` keyword in the `get` accessor of the `FullName` property. The dropdown contains two items:

- To expression body** (highlighted)
- Inspection "Convert to property with expression body"**

زمان زیادی از ارائه‌ی امکان Collection Initializer برای ایجاد یک متغیر از نوع Collection می‌گذرد؛ برای نمونه به مثال زیر توجه کنید:

```
enum USState {...}
var AreaCodeUSState = new Dictionary<string, USState>
{
    {"408", USState.California},
    {"701", USState.NorthDakota},
    ...
};
```

در پشت صحنه، کامپایلر، کامپایلر، با استفاده از یک Collection Initializer را می‌گیرد، با استفاده از یک *Dictionary< TKey, TValue >* و با فراخوانی متده Add آن بر روی لیست Collection Initializer شروع به درج آن در دیکشنری ساخته شده می‌کند. Collection فقط بر روی کلاس‌هایی که در آن‌ها *IEnumerable* پیاده سازی شده باشد امکان پذیر است چرا که کامپایلر کار اضافه کردن مقادیر اولیه را به *IEnumerable.Add()* می‌سپارد.

اکنون در C# 6.0 ما می‌توانیم از Index Initializer استفاده کنیم:

```
enum USState {...}
var AreaCodeUSState = new Dictionary<string, USState>
{
    ["408"] = USState.California,
    ["701"] = USState.NorthDakota,
    ...
};
```

اولین تفاوتی که این دو روش با هم دارند این است که در حالت استفاده‌ی از Index Initializer پس از کامپایل، *IEnumerable.Add()* فراخوانی نمی‌شود. این تفاوت بسیار مهم است و کار اضافه کردن مقادیر اولیه را با استفاده از کلید (Key) ویژه انجام می‌دهد. شبه کد مثال بالا به صورت زیر می‌شود:

Collection Initializer

```
create a Dictionary<string, USState>
add to new Dictionary the following items:
    "408", USState.California
    "701", USState.NorthDakota
```

Index Initializer

```
create a Dictionary<string, USState> then
using AreaCodeUSState's default Indexed property
    set the Value of Key "408" to USState.California
    set the Value of Key "701" to USState.NorthDakota
```

حال به مثال زیر توجه کنید:

Collection Initializer

```
enum USState {...}
var AreaCodeUSState = new Dictionary<string, USState>
```

```

    {
        { "408", USState.Confusion},
        { "701", USState.NorthDakota },
        { "408", USState.California},
        ...
    };
Console.WriteLine( AreaCodeUSState.Where(x => x.Key == "408").FirstOrDefault().Value );

```

Index Initializer

```

enum USState {...}
var AreaCodeUSState = new Dictionary<string, USState>
{
    ["408"] = USState.Confusion,
    ["701"] = USState.NorthDakota,
    ["408"] = USState.California,
    ...
};
Console.WriteLine( AreaCodeUSState2.Where(x => x.Key == "408").FirstOrDefault().Value ); // output =
California

```

هر دو کد بالا با موفقیت کامپایل و اجرا می‌شود، اما در زمان اجرای Collection Initializer هنگامیکه می‌خواهد مقدار دوم "408" را اضافه کند با استثناء *ArgumentException* متوقف می‌شود چرا که کلید "408" از قبل وجود دارد. اما در زمان اجرا، Index Initializer به صورت کامل و بدون خطای این کار را انجام می‌دهد و در کلید "408" مقدار USState.NorthDakota قرار می‌گیرد. سپس "701" مقدار USState.Confusion و بعد از استفاده مجدد از کلید "408" مقدار USState.California جایگزین مقدار قبلی می‌شود.

```

var fibonaccis = new List<int>
{
    [0] = 1,
    [1] = 2,
    [3] = 5,
    [5] = 13
}

```

این کد هم معتبر است و هم کامپایل می‌شود. البته معتبر است، ولی صحیح نیست. `<T> List` اجازه‌ی تخصیص اندیسی فراتر از اندازه‌ی فعلی را نمی‌دهد.

تلاش برای تخصیص مقدار 1 با کلید 0 به `List<int>`، سبب بروز استثناء *ArgumentOutOfRangeException* می‌شود. وقتی `List<T>.Add(item)` فراخوانی می‌شود اندازه‌ی لیست یک واحد افزایش می‌یابد. بنابراین باید دقت داشت که `Index` از `Add()` استفاده نمی‌کند؛ در عوض با استفاده از خصوصیت اندیس پیش فرض، مقداری را برای یک کلید تعیین می‌کند.

برای چنین حالتی بهتر است از همان روش قدیمی Collection Initializer استفاده کنیم:

```

var fibonaccis = new List<int>()
{
    1,
    3,
    5,
    13
};

```

ویژگی Static Using Statements در سی شارپ 6

عنوان:

مانی مهدوی

۲۰:۵ ۱۳۹۴/۰۷/۲۱

تاریخ:

www.dotnettips.info

آدرس:

C#, C# 6.0

گروهها:

مروری بر کاربردهای مختلف دستور Using تا پیش از ارائه سی شارپ 6

۱- اضافه کردن فضاهای نام مختلف، برای سهولت دسترسی به اعضای آن:

```
using System.Collections.Generic;
```

۲- تعریف نام مستعار (alias name) برای نوع داده‌ها و فضای نامها

```
نام مستعار برای فضای نام//  
using BLL = DotNetTipsBLLLayer;  
نام مستعار برای یک نوع داده//  
using EmployeeDomain = DotNetTipsBLLLayer.Employee;
```

۳- تعریف یک بازه و مشخص کردن زمان تخریب یک شء و آزاد سازی حافظه‌ی تخصیص داده شده:

```
using (var sqlConnection = new SqlConnection())  
    {  
        //  
    }
```

در سی شارپ 6، برای بهبود کدنویسی و تمیزتر نوشتن کدها ارائه شده است.

در ابتدا نحوه‌ی عملکرد اعضای static را مرور می‌کنیم. متغیرها و متدهایی که با کلمه‌ی کلیدی static معرفی می‌شوند، اعلام می‌کنند که برای استفاده‌ی از آنها به نمونه سازی کلاس آن‌ها احتیاجی نیست و برای استفاده‌ی از آنها کافی است نام کلاس را تایپ کرده (بدون نوشتن new) و متدها یا خصوصیت مورد نظر را فراخوانی کنیم.

با معرفی ویژگی جدید Static Using Statement نوشتن نام کلاس برای فراخوانی اعضای استاتیک نیز حذف می‌شود. اتفاق خوبی است اگر بتوان اعضای استاتیک را همچون Data Type‌های موجود در سی شارپ استفاده کرد. مثلاً بتوان به جای Console.WriteLine() نوشت() از این ویژگی استفاده کرد. مثلاً بتوان به جای

عمل می‌کنیم . using static namespace. className .

در بخش className، نام کلاس استاتیک مورد نظر خود را می‌نویسیم .

مثال :

```
using static System.Console;  
using static System.Math;  
  
namespace dotnettipsUsingStatic  
{  
    class Program  
    {  
        static void Main(string[] args)  
        {  
            Write(" *** Cal Area *** ");  
            int r = int.Parse(ReadLine());  
            var result = Pow(r, 2) * PI;  
            Write($"Area is : {result}");  
            ReadKey();  
        }  
    }  
}
```

همان طور که در کدهای فوق می‌بینید، کلاس‌های Console و Math در ابتدای فایل با استفاده از ویژگی جدید سی شارپ 6 معرفی شده‌اند و در بدنه برنامه تنها با فراخوانی نام متد و خصوصیت‌ها از آنها استفاده کرده ایم.

استفاده از ویژگی **static using**

فرض کنید می خواهیم یک نوع داده شمارشی را برای نمایش جنسیت تعریف کنیم:

```
enum Gender
{
    Male,
    Female
}
```

تا قبل از سی شارپ 6 برای استفاده از نوع داده شمارشی بدین شکل عمل می کردیم:

```
var gender = Gender.Male;
```

و اکنون بازنویسی استفاده از **Enum** به کمک ویژگی جدید **: static using statement**:

در قسمت معرفی فضاهای نام بدین شکل عمل می کنیم:

```
using static dotnettipsUsingStatic.Gender;
```

و در برنامه کافیست مستقیماً نام اعضای **Enum** را ذکر کنیم.

var gender = Male; // تخصیص نوع داده شمارشی
WriteLine(\$"Employee Gender is : {Male}"); // تخصیص نوع داده شمارشی

استفاده از ویژگی **static using** و متدهای الحاقی :

تا قبل از ارائه سی شارپ 6 اگر نیاز به استفاده از یک متدهای الحاقی خاص همچون **where** در فضای نام **System.Linq.Enumerable** داشتیم می بایستی فضای نام **System.Linq** را به طور کامل اضافه می کردیم و راهی برای اضافه کردن یک فضای نام خاص درون فضای نام بزرگتر وجود نداشت.

اما با قابلیت جدید اضافه شده می توانیم بخشی از یک فضای نام را اضافه کنیم:

```
;using static System.Linq.Enumerable
```

متدهای استاتیک و متدهای الحاقی در زمان استفاده از ویژگی **using static**:

فرض کنید کلاس **static** ای بنام **MyStaticClass** داشته باشیم که متدهای **Print1** و **Print2** در آن تعریف شده باشند:

```
public static class MyStaticClass
{
    public static void Print1(string parameter)
    {
        WriteLine(parameter);
    }
    public static void Print2(this string parameter)
    {
        WriteLine(parameter);
    }
}
```

برای استفاده از متدهای تعریف شده به شکل زیر عمل می کنیم :

```
فراخوانی تابع استاتیک//  
Print1("Print 1");//روش اول  
MyStaticClass.Print1("Prtint 1");//روش دوم  
فراخوانی متدهای استاتیک//  
MyStaticClass.Print2("Print 2");  
"print 2".Print2();
```

ویژگی‌های جدید ارائه شده در سی شارپ 6 برای افزایش خوانایی برنامه‌ها و تمیزتر شدن کدها اضافه شده‌اند. در مورد ویژگی‌های ارائه شده در مقاله‌ی جاری این نکته مهم است که گاهی قید کردن نام کلاس‌ها خود سبب افزایش خوانایی کدها می‌شود.